00079881

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY.
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI, SAMOSATENSIS OPERA.

79881

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII, HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES, aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem ſummo ſtudio curavit & illuſtravit

TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.

Ceteras inde partes ordinavit, notasque ſuas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

PC24

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.

0
881
Luc/Luc
79881

00079881

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,
CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,
ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS,
KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE,
COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE,
PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c.
NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI,
MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON indignabere, AUGUSTISSIMA PRINCEPS, ſi maximas Tuas expeditiones & illuſtriſſima facta, quibus univerſae Europae oculos men-

menteſque in Te convertis , aliquantum interpellare audeam , MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obſerendo tam inſigni tutela ac praeſidio tanto dignius , quanto magis idem a pluribus retro ſaeculis communi harum elegantiarum peritorum ſuffragio eſt comprobatum.

Cui enim id meliore jure conſecrare fas eſſet , quam Principi , cujus ingenii ac ſcientiae magnitudo praecelſo reſpondet Potentiſſimae gentis ſtemmati , quo ut nemini es ſecunda , ita animi magnitudine , virtute & conſtantia adeo anteis , ut nihil reperiatur eorum , quae vel a celebratiſſimis praeteritorum ſaeculorum Heroinis memorabilia geſta ſunt , quod TECUM , Reginarum Praeſtantiſſima , Tuiſque rebus geſtis componi queat : Principi inquam , quae ad imperandum nata ſolis ſuis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per ſe adminiſtrat ; cujus fortitudo invictaque conſtantia Heroibus , quotquot ſera poſteritas progignet , imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc , AUGUSTA , Regnum maxime

notabilem hujus aevi aeram conſtituet, Auguſtaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant ſubditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac proſpera vota undique in TE derivas; hanc igitur da ſupplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim ſua ſtudia ſignificantium turba non poſtremus numerer, qui devotionem meam teſtantia prodam indicia.

Editio haec, quam obſerre auſus ſum, fructus eſt laboris viginti annorum, magnaeque curae & ſumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque eſt neglectum, quo caſtigatiſſima exiret & ſplendidiſſima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praeſidium, quo munita lucem felicius adſpiceret omni jam ſplendore cumulata; eo quidem Auctor iſte non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priſcorum philoſophorum tectam ſub ſordido palliolo ſuperbiam, maloſque mores & pugnantes inter ſe ſententias, abſurdasque vulgi de Diis opiniones ſalſe ridendo

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret; parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervan-

 dam,

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum; ad ſalutem denique omnium & ſingulorum, quotquot ſub tutelae ſuae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati ſumma ardentiſſimorum ac maxime ſincerorum meorum eſt votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum ſeriem producat ſummum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotiſſimae meae reverentiae ac ſubmiſſionis pignus clementiſſime recipias, ſupplico,

REGIAE MAIESTATIS TUAE

cliens devotiſſimus
atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII

PRAEFATIO.

NIMIS diu exſpectationem tuam, amice Lector, remorata eſt eſt haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haeſit opus ab tot annis deſideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forſan numquam ad exitum perducendum, niſi quis tandem inventus fuiſſet, qui rupta mora miſſisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in ſe recepiſſet clariſſ. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad ſextam circiter totius operis partem perveniſſet; id eſt ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetſtenii ne inſignes jam factae ad comparanda undique ſubſidia impenſae ſibi perirent, & ut ſtadium vitae ſuae editorisque ſufficeret, ſi reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc feſtinando compenſaret. Verum quum poſt varios conatus, intermiſſo interim per complures menſes commentandi labore, & quieſcente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera eſt HEMSTERHUSIUS) exorſam detexendam, idque ne conceſſo quidem ad praeparandum ſpatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris ſuſtuliſſe diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil deſideraretur, ſi ei opus ad finem perducere licuiſſet, aut libuiſſet, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teſte *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, reſpondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel juſtiores erant detrectandi cauſſae, quam aliis; ſi enim occupationes ſpectes, nemo iis me magis eſt obrutus; ſi vires, id eſt ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem compoſita conſideres, nemo illorum quos ad ſubeundas has vices ſollicitatos ſcio, me erat infirmior; quare & ego tergiverſabar initio, utramque iſtam excuſationis cauſſam ſerio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem; quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. Joan. Matth. Gesnerus, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt, quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, Moses du Soul (ſive Solanus, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, Gesneri ac Solani acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias prae-

cel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat; ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In *Philopſ.* c. 36. ſ. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλεῖν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπαντπλεῖν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιστάμενον, quum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκούοντι recte *B* 1. haberet, altera ἀκούων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus; ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat: Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non neglexímus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „ proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe re-

ſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπονθα monet, id eſſe a πάσχω, vel διαπαρεὶς, a διαπείρω, & ſimilis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere anno 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

lium mihi partitis vicibus praeſtitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forſan mactandus. His itaque diſcipulis olim primariis ac dulciſſimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas poſſum gratias ago.

Ex Clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inſerui omnia, reſectis tantum paucis excurſionibus ad Lucianum non plane ſpectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore ſerie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam ſubjectae ſint illae obſervationes, ex quo nexus verborum peti poteſt. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lect. conſcripſit, admiror, ita ipſe non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipſo diſſenſero, ſed pari humanitate mihi & alibi per feſtinationem lapſo ignoſcet.

Variantium autem Lectionum ſat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut ſupra monui, collatum, totum deſcribere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omiſſas addere, non ſum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio ſit inſtituta. Interdum tamen nimis manifeſto vitioſa qui meri tantum errores typothetarum eſſe adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere ſatius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet ϖρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ονος pro μόνος, ubi manifeſtum eſt μ tantum inter imprimendum excidiſſe, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. ϑεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & ſimilibus. Etſi enim non ſum in eorum ſententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exſpectant, eosque ad praefationem Lucani a ſummo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Monteſalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemiſit, ablegare, quam hic multa ſuper his diſputare malo, ſatis enim uterque earum neceſſitatem commendavit; modum tamen aliquem ſervari poſſe in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate ſcripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitioſis ſive codd. ſive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adſcripſerit † *Fl.* vel † *Edd.* id eſt nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, ſed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum ſilentio ſatis patebit Edd. conſentire. Qui autem etiam ſine codicum ope ſe omnia ſanare poſſe contendunt, ſua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis ſervilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus ſit, ubi rem ingenio perficere poſſis. Et ut facile largiar, ingenioſiorem eſſe illum, qui ſua ſponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem deſcribit; ita tamen mihi largietur viciſſim, ingenii quidem acumine poſſe excogitari quid auctor dicere potuerit, non ſemper quid re vera dixerit; qui tamen veterum ſcripta recudendi primarius eſt finis. quin & in Codd. tales ſaepe numero emen-

mendationes invenias, de quibus vel acutiſſimus Criticus ne quidem cogitaſſet umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* ſentio, inutiles fere eſſe tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, ſi ſemper emendanda & ſananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique ſerves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam ſectari ſtudui, in contextum ſaepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praeſtantiora, vel quae neceſſitas etiam ſine librorum auctoritate mutare juſſit, id quod Cl. noſter *Weſſeling.* etiam in D. Siculo facere inſtituit, E. gr. L. XI. c. 46. vſ. 8. ἐργαστείραν εἰληφὼς in textum recipiens ſine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de noſtris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, ſyllabae, accentusque mutatione verum ſenſum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapſu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. conſentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipſa clamabat, verbum primae perſonae requiri.

Εἴκοσι ἔτη ſimili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro abſurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφευκτον in ἄφυκτον mutavi paullo poſt, ſine Codd. & Edd. auctoritate, ſed exemplis Luciani.

Αὑτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 62. ac ſaepiſſime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exſpectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione neceſſaria *Jenſii*, in *Quom. Hiſt.* c. 41.

Ἐπιπολῶν juſſu *Geſneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi ſine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἄπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hiſt.* c. 40. etſi verſionem ad vulgatam compoſitam intactam reliqui.

Αὑτοὺς μὴ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hiſt.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia ſenſus id poſtulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere ſine auctoritate, pro abſurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιῶ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰρ omiſſum inſerui jubente *Solano*, ſine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἢ τὸ τοῦ Βρισέως excudi juſſi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina verſio congrueret, quam Cl. *Geſn.* ſic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέψασα neceſſario repoſui *ibid.* c. 22. pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέψασα.

Αὖθις inſerui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne ſic longe melius procedat oratio?

Πεπαρῴνηται admiſi ſine auctoritate, pro πεπαρῴνηται, *ib.* c. 14.

 Ἐπὶ

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipſa clamat, quum Edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' ὐδὲ φιλόπονος ὤν, & in ſenſum oppoſitum verſionem neceſſario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expreſſi ſine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Paraſit.* c. 55.

Diſtinctionem mutavi in *Bis Accuſ.* c. 16. quae erat: καθαδόμενος, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, καὶ κραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat ſuum adverbium temporis. Sed & alias diſtinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, ſaepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando neceſſitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hiſce plenam fere editorum eſſe libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Geſnero*, diſtinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλίθησαν dedi pro συνηυλ-- eod. T. III. *Philopſ.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocaſſe pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, conſenſui doctorum virorum magis quam libris obſecutus eod. *Philopſ.* c. 36. f.

Βοῤῥᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *eſcam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui ſine ulla auctor. pro vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen neceſſario, quia ἐπὶ jam praeceſſerat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος διασκευὴ reſtitui pro πράγματος διασκευὴ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ ſine Codd. ſed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξαντο ſcribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξαντο, in *Epiſt. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαλυμμέναι jubente *Solano* repoſui pro vulgato συγκεκομμέναι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας juſſu *Geſneri*, ſine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in *Demoſth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος reſcripſi contra libros, qui θάνατον abſurde, nam ἐστὶ intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐσχήμως etiam reſtitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo conſulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Pariſinae p. 1103. *At non poſſent, ſeu ſeſe melius ſeu deterius haberent, officium ſuum praeſtare?*

Ἔκλαυσε δακρυῤῥοῶν repoſui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. ſuaſu *Solani*, etſi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inſerto verſui conſultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* verſu 41. ἄτην cum *Geſnero* ſcripſi ſine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac ſenſus ita poſtulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non uſus ſum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantiſſima conjectura *Solanus* ἔξω τοῦ ὀδοῦ ἐστὶ reſcripſerat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inſeruerat, ego id tamen non admiſi, ne modeſtiae fines egrederer. Quare etiam abſtinui manum, ubi vulgata tolerabilem praeſtabat ſenſum, etſi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat propoſita.

Haec igitur ſpeciminis loco ſufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata ſatis, ſpero, ſe probabunt, ſuntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Verſionem Cl. *Geſneri* rariſſime mutavi, niſi in levioribus ac manifeſtis, quae vel ipſum ſic reddi velle facile credebam, non quod ſupra illum ſapere mihi perſuadebam, ſed quod is eadem non habens ſubſidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam ſervavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc eſt, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἔκπνους relictum eſt in verſione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat receſſum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones reſtituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius ſentire, qui duos accentus acutos in ſyllabis contiguis non admittunt, nolentes ſcribi λόγός τις, ſed λόγος τις, nec ἄλλῴ τινι, ſed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepoſitionis accentum ſequente enclitica mutari, ſed jubentes περὶ σοῦ ſcribere, non περί σου. Verum poſtea animadvertens Edd. antiquiſſimas, interdum & Codd. perſaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum ſemper in praepoſitionem trajicere, quoties opus eſt, idque Cl. *Hemſterhuſium* etiam ſecutum, qui e. c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥςτέ μοι, ibid. §. 6. περί τινος. Rurſus §. 10. ἄλλό τι & ἔκ τινος, ac ſaepiſſime alibi; ideo deinde etiam in praepoſitionibus a ſimili ſcriptura non adeo ſollicite abſtinui, quamvis prius inſtitutum ſervarim, ne umquam ἄλλό τι ſcriberem, niſi forte per incuriam ita remanſerit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet ſuper hisce ſententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora eſſe quam ut ſemper notentur. „Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato,
„ vel penitus amiſſo; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae ſunt hujus-
„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam ſibi ſolent ſcri-
„ ptores (ſcribas dicere ego malim) licentiam indulgere, ſeu pingendi, ſeu
„ non pingendi; & ſic, aut ſecus. Ego itaque in tantillo negotio (praeſer-
„ tim niſi emphaſeos ratio hoc aut illud ſuadeat) codices ubi conſentiunt, ſe-
„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum ſollicite, ne ni-
„ mis curioſus videar in re nihili: permiſſo interim aliis judicio ſuo, ſi quan-
„ dò ſecus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten-Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονονοὺ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαροῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὄν τινα οὖν ὁντινοῦν, τοῦτ' ἔστι τουτέστι, „ δι' ὃ διὸ, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὐμενουν, quod *Fl.* in Luciano οὐμενοῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμήκιστον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item διατοῦτο quod *J.* amat, ac τανῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἆλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae no-

ſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas; id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt; ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur; quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit; quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliiſque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullō Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive

ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B* 1. edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A* 1. *A* 2. ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A* 1 *W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendoſe.
2. (poſt numerum) *mediam paginam* ſignificat.
i. *initio paginae.*
f. *finem*, *ſub finem.*
— Deeſt (At cum litterae ſubjicitur, nihil in reliqua voce mutatum eſſe, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
B1. Baſil. 1. in *erratis* ſeu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jenſio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his conſultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; ſunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opuſculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Maſſon collatus. In Scholiis Codex Voſſianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *A1W.* margo Aldinae primae Weſſelingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, ſecundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. deſignatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius.	*J. G.*
Gilbertus Cognatus.	*G. C.*	Joannes Clericus.	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius.	*J. B.*	Joannes Jenſius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius.	*Th. M.*	Ludovicus Kuſterus.	*L. K.*
Lambertus Barlaeus.	*L. B.*	Lambertus Boſius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.	*J. P.* a *G.*	Horatius Vitringa.	*H. V.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Jo. de la Faye.	*J. de la F.*
Franciſcus Gujetus.	*F. G.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Aegidius Menagius.	*AE. M.*	Moſes du Soul, (ſive Solanus)	*M. du S.*
Adolphus Vorſtius.	*A. V.*	Maturin. Veyſſi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Tiberius Hemſterhuſius.	*T. H.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Matthias Geſnerus.	*J. M. G.*
		Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

M. DU SOUL, *ſive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus uſi ſumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli, deſignatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca, notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. deſignatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. inſignitur *H.*
1535. Juntina Gr. ſcribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Baſileenſis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Baſ. 2. Gr. (Baſ. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Baſil. tertia, *B3.*
1615. Pariſina Graeco Latina, *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Baſil. 4. Gr. Lat.
1687. Amſtelod. Gr. Lat. *Amſt.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Baroccianus vel Oxonienſis Codex Mſ.

I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ. fol. 132.
Καταπλ. 136.
Συμπ. 142.
Ἰκαρ. (deeſt folium unum aut alterum). 147.
Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiſſus). 152.
Προμ. ἐν Λόγ. 154.
Εὐχ. 155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima) 162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum) 164.
Ζ. ἐλ. (non integer) 171.
Δικ. (pars tantum) 173.
Ἀναϐ. 174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*

III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures quinque.

I. IEN-

I. I E N S I U S.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum. 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γοῦν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν, ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρῴην non πρώην. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem; ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol 2. annotata
Μισθ.	Σκυ.	Ἀςρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.	
Α. μισθ.	Συγγρ.		Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Seripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime; nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, π. & αν--ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur ϐ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

*** Con-

Continet autem opuſcula Luciani ſequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον	eſt	8. Μισθ.	ξϛ'.	15. Ἐρωτ.	ογ'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ὑ. εἰκ.	οδ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	οε'.
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	οϛ'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	οζ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.		

Quibus opuſculis adſcripti ſunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periiſſe; ſummamque, ſi a fine integer cenſeatur, fuiſſe libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis ſpuriis, cum noſtris Codicibus ſatis conſtat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, niſi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inſcriptus numerus Graecus, indicat amiſſos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapſu* &c. ſed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Deſinit, ſerie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones ſuperſtites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc conſtat.

Conſtiterat autem, cum integer eſſet a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc conſtat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer conſtabat, efficiebant 1173. qui numerus vera ſumma (1274.) 101. paginis diſtat; quibus aut a fine multatum codicem cenſeas oportet, aut in eo non exſtitiſſe ſpuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri diſtant, ut ſupra monitum eſt.

Contuli ego poſt Cl. Jenſium { Συγγρ. / μισθ. / γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctiſſimo omiſſa obſervavi, in reliquis, quia feſtinabam, ea tantum loca conſului, quae mihi negotium faceſſebant.

Scho-

Scholia quamvis ſint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi poſſint; & abſciſſis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Voſſianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentiſſime, ſunt deſcripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia ſic adlegari ſolet in notis Solani.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p.	315.
Ἀλεκτρ. Tom. II.	702.
Ἀλεξ. II.	207.
Ἀλκ. I.	176.
Ἀκαχ. v. Γυμν. II.	883.
Ἀναβ. I.	570.
Ἀπαιδ. III.	99.
Ἀποκ. II.	159.
Ἀποφρ. III.	161.
Ἁρμ. I.	850.
Ἀστρολ. II.	360.
Β. ϖρ. a.	540.
Γυμν.	263.
Δημ. III.	490.
Δημων. II.	374.
Διαβ. III.	125.
Θ. διαλ. I.	204.
Ἐν. δ. I.	291.
Νεκ. δ. I.	328.
Ἑτ. Δ. III. 280. &	469.
Δικ. II.	791.
Δ. Φων. I.	83.
Διον. III.	74.
Διψ. III.	234.
Δραπ. III.	365.
Εἰκ. II.	458.
ὑ. εἰκ. II.	484.
Ἐκκλ. III.	527.
Ἐνυπν. I.	1.
Ἐπισκ. I.	487.

Ἐπιϛ. κρον. III.	401.
Ἑρμ. I.	739.
Ἐρωτ. II.	397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)	
Εὐν. II.	350.
Εὐχ. III.	247.
Ζ. ἐλ. II.	626.
Ζ. Τρ. II.	642.
Ζευξ. I.	838.
Ἠλεκτρ. III.	87.
Ἡρακ. III.	82.
Ἡροδ. I.	831.
Ἡσ. III.	246.
Θ. Δ. I.	204.
Θυσ. I.	525.
Ἰκαρ. II.	751.
Ἱππ. III.	66.
Ἱϛ. a. II.	70.
Ἱϛ. b. II.	104.
Καταπλ. I.	620.
Κρον. III.	385.
Κρονοσ. III.	393.
Κυν. III.	539.
Λεξ. II.	317.
Μακρ. III.	208.
Μισθ. I.	651.
ἀ. Μισθ. I.	704.
Μυια. III.	91.
Νεκ. I.	455.
Νερ. III.	636.

Νιγρ. I.	37.
Οἰκ. III.	190.
Ὀν. II.	567.
Ὀρχ. II.	265.
Παρασ. II.	836.
Πατρ. III.	229.
Πεντ. II.	922.
Περ. III.	325.
Πρ. λ. I.	23.
Προμ. I.	185.
Πται. I.	724.
Ῥητ. III.	1.
Σκυ. I.	859.
Σολ. III.	552.
Συγγρ. II.	1.
Συμπ. III.	418.
Συρ. III.	451.
Τιμ. I.	98.
Τοξ. II.	507.
Τραγ. III.	643.
Τυρ. II.	141.
Φαλ. a. II.	187.
Φαλ. b. II.	201.
Φιλοπ. III.	584.
Φιλοψ. III.	29.
Χαριδ. III.	618.
Ψευδ. III.	552.
Ὠκυπ. III.	664.

ALPHAB.

Ἑταιρ. Διαλ.

Α.	299.
Γλ. III.	280.
Δ. ib.	301.
—	319.
Ι.	310.
Κ.	289.
—	292.
—	322.
Λ.	315.
Μ.	281.
—	284.
—	286.
—	295.
Τ.	308.
Χ.	303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl.

JOH. MASSON.

V. I. perg. fol. nº. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἠλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
θ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ἱϛ. α. β. paucis Schol.
Διαβ.
δ. Φων.
Συμπ.
Ψευδος.
καταπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεξανδρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
θυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
παρασ.

Φιλοψ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſcrepat.
θ. κρ.
μισθ.
γυμν.
νεκ.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
θ. ἐκκ.
τυρ.
ἀποκ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγγρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μισθ.
Αρμ.
Ηϛ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριστειδην
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
θ. δ.

Deſunt igitur:
{ ετ. δ.
δραπ.
ὑ. εἰκ.
Νερ.
πατρ.
πενθ.
ῥητ.
Φιλοπ.
& χαριδ. }

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριστειδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγω Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τ͂ κατα-

τα

τα Βιθυνιας μετα Ιακωϐȣ τȣ͂ Φιλ͂ατȣ ἀδελφȣ ϗ μητροπολιτȣ͂ Λαρισσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, ſed cum alio conjunctum, ſc. μετα Θεοδωρȣ διακόνȣ τȣ͂ ἡμιν ὑπηρετȣντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγω Αλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνιᾳ μετα Ιακωϐȣ τȣ͂ ὁμοψυχȣ ἀδελφȣ ϗ μ͂ ἀριεριης τȣ͂ πρωτ μ. τ' κατα δρομ. τ͂ Βȣλγαριων, ἰδιωσαντ' αναλωμασιν ἀναστησαντ' κ'κο'ς μεν αὐτῆ κ'κ τοις κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — της προς τη Ασκανίᾳ μετα Ιωαννȣ τȣ͂ ἐπὶ τῃ ἀδελφῃ Κηδεστȣ. Alibi f. ut ſupra, μετα τȣ ον μεμνηλε ... συνιερεως ϗ συνεπισκ' ἀδελφȣ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum ſcholiis paſſim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. ſeculo nitide ſatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuſcula quae continet alio ordine quam in ſuperioribus. Pauca ſunt ſcholia. fol. 308. Φιλοπ. usque ad f. 315. ſine Schol. ſolus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epiſtolas Cl. *I. Clerici* & *I. Voſſii* ex Remonſtrantium Bibliotheca Amſtelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

Illuſtri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

Quod te ignotus compellare audeam, Vir Illuſtris, non miraberis, poſtquam cauſſam expoſuero. Scis te miſiſſe Scholiaſtas Graecos Mſſ. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem ſocietatis Typographos. Fortaſſe etiam noſti eos invitos in eis edendis cunctatos fuiſſe, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem ſuſcipere; neque enim exiguo opus erat ſudore ad dialogos ad uſitatum ordinem revocandos, notandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque ſpecimina typographica ex Codice mendis ſcatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem diſtrictus ſuſcepi ſtadio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiaſtis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi deſudandum fore, at non exſpectaveram Augiae ſtabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapſe contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, deſcribere aggrediar, vereor ut tibi haud abſimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exſcriptoribus qui tuum Mſ. deſcripſerunt, unum duntaxat καλλιγραφίας *peritum fuiſſe, alii cum imperite deſcripſerunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti* σφάλματα αὐτογράφȣ *in ſua tranſtulerunt* ἀπόγραφα. *Verum quidquid id eſt, conatus ſum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione verſatus, ut maluerim menda exem-*

pla-

plaris relinquere , quam Lectori pro ipſis Scholiaſtae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam poſt incredibilem laborem multam meſſem me reliquiſſe eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum ſcriptis exercitati εὐστοχίαν *ſuam oſtentare poterunt. Tu, Vir Illuſtris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo ſe ſiſtent; ſed prius eſt quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam ſpero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda eſt praefatiuncula, in qua omnino dicendum eſſet qua ex bibliotheca deſumti ſint Scholiaſtae tui, etſi quid aliud de iis reſcire poſſimus; rogo igitur quam primum indices quid cenſeas dici poſſe; exſpectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra paucos dies fieri poſſet, cum jam plus quam dimidia pars typis deſcripta ſit, eo usque procraſtinabunt, donec reſpondere dignatus fueris. &c.* (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, reſcribo, Vir doctiſſime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus moleſtis, & praeterea adverſa adflictus valetudine ex Medicorum praeſcripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempeſtive ſatis ad tuas perventurae ſint manus iſtae quas nunc demum ſcribo; praeſertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *ſuum in lucem protrudere feſtinet. Doleo quamplurimum* [illegible] *amanuenſes, qui Scholia quae habes deſcripſerunt, adeo male ſuo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et ſane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque ſatis imperitis fuerint expreſſa. Si qua certa & ſecura occurrat occaſio, libenter, ſi ita tibi placuerit, ipſum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura poſſis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Diſplicet, quod more Hollandis typographis ſolemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum ſentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum ſcriptum quod huic oppoſuiſti, placuitque inprimis ſolidum argumentandi genus, quod in adverſario noſtro multum requiro.*

AD

AD

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iiſdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδίᾳ ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

tiones quaedam, quae, dum percurro miſſas ad me chartas feſtinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, ſi videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: ſi qua ad priora de interpretatione praeſertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perſcripſi.

* * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae jam quarto decimo hujus ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ienenſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Jam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta objicerentur, quo factum eſt, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad *triceſimum* penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demoſthenis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatiſſimo viro TIB. HEMSTERH[illegible] communicavi, ſed etiam menſe Julio anni XXXI. in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum vi[illegible] librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu cauſſis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo ornare poteſt, neſcio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum ſexta circiter pars illius praeclare ab ipſo curata eſſet, ſuas ſibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem ſodalem ſuum confugit, &, ſi non aliud, certe Latine paullo commodius diſertiusque loqui ſe docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Theſauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis ſibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu eſt cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt verſionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënſi transferrem omnia, non inſpecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere ſolebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam ſecutus eſſet ſuperior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id eſt ea, quam Benedictus emendatam a ſe & interpolatam dedit, a diverſis auctoribus ſcriptam) vel ab ea diſcrepet, melior illa ſit,

an

an deterior. Hoc tantum ſcio, cum juvenis tractarem Lucianum; ſexcentis locis me offenſum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum ſperaſſe melius aliquid a me poſſe dari: quae ſpes ne me falleret, ſtudioſe equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non diſcederem a ſingulorum verborum ſignificatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; ſed ipſum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant; exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum ſermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, ſi quis talibus locis offendatur, aut vitia accuſet, quae ultro affectavimus, uti ſimilis eſſet Lucianeae noſtra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus ſingulorum rationem verborum habuimus, ſi eo genere charactera, quem dixi, aſſequi facilius nos poſſe ſperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut verſus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, niſi putidus fieri velis, & pro jucunda ſalſaque oratione languidum & fatuum ſermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* ſimile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praeſertim quorundam licentiam bonis literis fraudi eſſe dicimus, qua non quid ſibi voluerit Lucianus, ſpectavit, ut hoc potiſſimum hic utar, Ablancurtius, ſed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo poſſet. Voluimus ergo interpretationem noſtram Lucianeae orationi, quantum ejus conſequi potuimus, eſſe ſimillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere oſtentaremus; ſed quibus vel rationem redderemus interpretationis, ſi ea a vulgata legendi ratione diſcederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ſicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obſcuros videri etiam his poſſe putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progreſſi ſunt. Suſpenſo hic plerumque animo fuimus, cum ſemper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupaſſent: quod quidem ſatis ſaepe accidiſſe video, tum in aliis, Elſnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctiſſimi obſervationes neſcio qua mea incuria, vel quo caſu alio oculis, cum iſta ſcriberem, a me uſurpatas non memineram; tum frequentiſſime in his, quae Vir Doctiſſimus Moses Solanus commentatus eſt. Hujus viri obſervata adeo ſaepe cum noſtris congruere deprehendi, poſtquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me miſſa eſt, ut interdum optaverim pudoris mei cauſſa, ne factum eſſet, quod optimo conſilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Supereſt, ut mihi conſulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu verno Lipſienſi A. XXXVII. exemplum verſionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio proceſſiſſet ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod ſcis, Vir Doctiſſime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

 pen-

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cujus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Actione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis; convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam [illegible] ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa en[illegible] ſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen [illegible] reat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime REITZI, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe dejectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus ſumebam exſpectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito ſuo clariſſimi Patavii CIƆ IƆ CC XL editum, cui titulum praeſcripſit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epiſtolis* LXVIII. *comprenſae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epiſtolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipſienſi ruſticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus eſt Cicero, cum redux a Quaeſtura Sicula & laudibus ſuorum civium inhians, quas meruiſſe ſibi videbatur, obſervaret, eſſe homines Romae, qui ipſum de vultu ac nomine noſſent, qui iidem, fuiſſe ipſum in Sicilia, neſcirent; quam ego miratus ſum, non potuiſſe me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, ſed eorum poſtulari, quae ego non niſi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti poſſe, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in perſonam amici ſui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expoſtulatio cum Appio, *Tu cum iſtiusmodi ſermones ad te delati de me ſunt, non debuiſti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus ſermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Diſputabant, Ego contra diſſerebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil eſſe dictum*, (nihil dici poſſe de epiſtolis tuis) *putas?* cetera. Verum ſit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo noſſe potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentiſſima mater ſuos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae ſapientia hoc exſpectari jure poterat, ut bilem amici, quam injuſtam ipſe agnoſcit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipſe fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens eſt herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de cauſſa exiſtiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum eſt, objecta talia eſſe ruſticarum rerum editori, ſive vera ſint illa crimina, ſive ficta.

Plane & ſimpliciter ficta eſſe ad unum omnia, non auſim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operoſiorem fecit ratio illa, quod non uſus eſt vir doctiſſimus conſuetudine ea, qua ſolemus loca ſcriptorum quae deſignamus accurate indicare, qua ego per totum opus ruſticum non librum modo & caput, ſed minorem etiam particulam laudavi: ſed plerumque ne librum quidem nominavit, verum ſimpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, poſuit. Unde fit, ut ſi cu-
jus

* P. 464. med. Hoc ſi dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Geſnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis κατορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis excuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poteſt, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tio-

tiones. Nempe lectoris commoditati iſtuc datum eſt, quos labore, ſumtu, moleſtia, & ut nunc apparet, invidia noſtra adjuvimus. Quod ſi ſeparatim ſua edi juſſiſſet Vir Clariſſimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipſi datum eſſet.

Ex eodem fonte eſt, quod ſequitur, „ Tabulas ipſarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemiſſae ſunt) *eo animo* diſtribuit, ut non „ noſtra, ſed Geſneriana exiſtimarentur. Non nulla itaque praemiſit, dein- „ de noſtra annexuit nullo intervallo aut indice ſeparata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua ſine nomine „ a Geſnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri ſupra expoſitam intelliget, is putabit, illam praemiſſam noſtram animadverſiunculam, cui nomen meum apponere neglectum eſt, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis obſervationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non ſolebat) etiam eſſe Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipſe quoque obſervavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luſcum ſed caecum, non feſtinantem ſed ſtupidum & pene furioſum videri, qui de illa Geſnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod ſequitur, „ de ſuis vero *nihil niſi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio noſtra ſi huc forte reſpexit, pro more majoribus eſt literis expreſſa, reliqua ita aequalia, ita ſimilia, ut, quid ſibi velit accuſatio iſta, nullo modo comminiſcar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo ruſtico apparatu, quae a nobis „ reſtituta ſunt, ad ruſticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *ſeges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *focus* & *foculus*; ubi *capiuntur* priſca ſignificatione & *praecipio*; ubi *ſictores* „ & reliqua a *ſica* pro *ſeco*; ubi *ſerarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amiſſum aliquid eſſe, non perveniſſe ad me omnia viri doctiſſimi in ruſticos commentaria. Nam culpa mea nihil ſubtractum, ſatis certus eram. Sed cum de *ſegete* ipſa mihi memoria ſubjiceret, cum ſcirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non ſine temporis jactura, cum loca neque hic indicata ſint. Sed inveni ſuis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae ſtatim ad manus fuerant, ſub ipſo contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae ſerius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *ſico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praeſtare omnem poteſt? literam unam Pontederae abeſſe nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admiſſis, in praefatione cauſſa dicta eſt, quam aliis me probaſſe, ſat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarſinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protuliſſe, quibus careat Lipſienſis edi-

tio,

tio, fieri poteſt: neque meum eſt praeſtare quidquam, praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt, ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum, in quo non injuriam illi factam videant, quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ”, de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in- „ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia- „ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum? Quis de Columellae volumine *de ar-* „ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt”? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe, apparebit, ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt XV. annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae, vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum, cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RUDOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri, locum ipſum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, ſcriberet in margine libri, verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret: quod alacriter, ut erat ardens, ſi gratificare mihi poſſet, ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio, qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum, ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuiſſe puto, ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praeſtantiſſime, vere a me dici eo facilius ſenties, quo plura tibi vel hic ipſe noſter Lucianus ſuppeditavit ejus rei ſpecimina. Si tamen ſubdolus hic fui, ſi invadere gloriam alienorum inventorum volui; ſi porro conſilio omittere Pontederae alias obſervationes auſus ſum: quis me ſtupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera propoſuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum abſente per multa millia paſſuum domino ubi irrepſit, & ſatis temporis habuit ſuo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde ſcruta quaedam ſecum auferat, pretioſa monilia, & auri fiſcos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam aſtutus Autolyci de gente fur ſum, ſi ea ſubducere volui, de quibus ſupra dictum eſt; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea inſuper lectorem remiſi, quibus ſuppreſſis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in ſolidum poteram. Ad ſummum crimen accedo, in quo commotiorem fuiſſe moderatum alioquin virum, res ipſa loquitur, id eſt verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evaſit, noſtraque, ejus fidei tradita & commiſſa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiſcuit*, dictis perſtrinxit & carpſit, eorum vim infirmare „ & diſſolvere conatus, quod nemo ſuſpicatus eſſet, quia *ſacra* & intemerata „ eſſe oportebat"? In his omnibus nihil agnoſco niſi illud *immiſcuit*. Nempe, ſi id crimen eſt, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua ſupra dictum eſt, ratione cogitata Pontederae *immiſcuiſſe*. Male id factum, ſi invito Pontedera factum eſt. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluiſſe ſimpliciter tradere typographis Pontederae obſervationes, quam curare ſingulatim deſcriptae ut ſuis quaeque locis inſererentur. Reliqua vana ſunt: & poſſem ego, ſi *dicaculo* eſſe mihi luberet, hic pluſcula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, ſi mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omiſſa eſſe, quae tu ſuo loco poſita eſſe e veſtigio poſſes demonſtrare; ſi quererer mihi ſubrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem veniſſe oſtendis, ſi indignarer a te reprehenſas eſſe annotationes quasdem meas, ſi ea in re ita eſſem diſertus, qualem modo virum clariſſimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, ſcriberes? Sed nimirum ſatis, ac plus forte quam ſatis erat, datum eſt famae meae, cui obeſſe poterat Epiſtola Cl. *Pontederae*, ſi plane eam ſilentio praetermiſiſſem. Obeſſe autem, ſcio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter ſe & meam & viri doctiſſimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, ſedere Caſſiana quosdam ſeveritate, & ſatis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epiſtolis deprehendero, & ſpero me inventurum pluſcula, quae prodeſſe ruſticis noſtris cenſeam, (majorem quidem partem, praeter laborioſas de anno veteri diſputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia eſſe queant pluribus, hoc eſt, ut repetendae ruſtici operis editioni inſerantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, ſi in me fuit iniquior, non ideo ſubtrahendae ſunt gratiae, & laus, quae ob rem

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem.* Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar, niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe.* Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ultro, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam [illegible]. Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι ϗ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim, quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quiſquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, REITZI humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae XV. a Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.
1743 A.D.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

Quum primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritiſque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων: qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum inpulſus, quod Io. Matth. Gesnerus, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, Mosis Solani Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: *καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.*

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi.* Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus.*

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides.*

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate.* Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejuſdemque fratris deſiderio contabeſcentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξιςαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἤ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕςερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ςενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ᾗ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίρειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ ὑιεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιςα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος ὑιὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione .... nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii.*

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἀγόμενος.* Adde: vel propius ἀγμένος.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρη] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρῃ, quod prave mutatum a *Bourdelotio.* Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtatuit.* Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπᾶσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctiſſimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe*, πίνει δ᾽ ἐπιεικῶς ζωρότερον, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor; ſumſit ab ipſo Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus:* Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὀνάμην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην. Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἄννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem.*

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri extinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praeſtantiſſimus *Geſnerus accipit* ſimilia, *id eſt, conſentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, ſi retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo poſt, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed priſtina conjectura diſplicere mihi nondum poteſt. Uſum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Mileſ. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum ſe penetrarunt, ut teſtantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit *Jo. Matth. Geſnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem eſſe ſilentio tegi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, ſine me ſcire, *id eſt, concede, ut ego melius quam quisquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles, ut noſtri,* Das muſs ich am beſten wiſſen. *Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus jam impertit; ſed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingenioſiſſimam de Pythagorae κυάμῳ diſputationem in Miſcell. Obſerv. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil eſt, cur quicquam amplius a nobis deſideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura ... non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingenioſe pro vulgata lectione ſcripſit ad me politiſſimus *Geſnerus:* eummet ipſum audi cauſam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit* ἀπετάκησαν, *quod ipſe ejus reſtituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannoſae factae ſunt. *Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto ſcriptionem conſtantem omnium, qui usquam ſunt, librorum,* ἀπετάθησαν, extenſae ſunt *non in longitudinem dependentem, ſed crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita collis* ἀποτείνεται, *ſive* extenditur, *cum ſolo aequatur: unaquaeque enim linea curva, ſive arcus circumſcribens collem illum extenditur, & fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus ſi vetuſti ſcriptoris ad uſum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam ſublata foret omnis dubitandi cauſa.

P. 469. b. infima. Extat verſus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εὐχῇ v. 45. ibique legitur, ἐραννήν. Praeferendum arbitror, quod reſtitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noſter Tireſias cum Simonide ſenſit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία ſi feneſtra ſit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Euagrius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων ςοῶν κλειθρίδια καθεςᾶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque poſt iterum κλειθρίδιον· ibi *Langi* & *Chriſtophorſoni cancellos* repudiat *Valeſius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomaſtico, Κλειθριὰ, *rima:* alii ſignatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipſo Luciani loco adlato. Poſſes foramen januae vel ciſtae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetiſſime narrata Lacydae hiſtoria, quae delusum philoſophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euſeb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου· & ſaepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diverſa poteſtate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaſelum adnotavit, Luſitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria diſtat. Hic animus, hoc conſilium ſolummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod eſſet opis meæ (quæ quam ſit tenuis, agnoſco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni conſulas, eoque ſic fruaris, ut quod in eo deſiderabis, humaniter toleres: &, ſi ſaltus aſperrimos ſuperaſſe non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me ſentire, ut contendam me tibi verſionem iſtiuſmodi exhibere, quæ omnis cenſuræ expers eſſe poſſit: quandoquidem ardua res eſt eadem elegantia, eademque feſtivitate authorem hunc de Graeca phraſi in Latinam transferre: ita proprius eſt unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venuſtas. Forte autem objiciat aliquis me debuiſſe eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de cauſis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hoſce ſecum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem verſionem cum hac recognitione, & prius excuſos Graece codices cum noſtro conferet, nullo negotio vel ex ipſa ſermonis ſerie, & locorum ſenſu, noſtræ mutationis rationem deprehenſurum. Quamobrem duxi me ſatis in praeſentia praeſtiturum, ſi, quoad fieri poſſet, purum authorem, & verſionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc ſupereſſet ut aliqua commendatione Lucianum cohoneſtarem, niſi ſic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus eſt ut poſt illos repetam eum eſſe Atticæ eloquentiæ exemplar ſyncerum, ſumma dicendi feſtivitate, magna rerum varietate, magna ſcientia, multaque doctrina clarere? Hic ſi res ſerias tractat, fit gravis: ſi jocoſas, feſtivus: ſi praecipit, ſi monet, ſi mordet, eſt prudens, eſt lenis, eſt aſper: ſi orator cauſam agit, eſt facundus, acutus, ſolidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores ſuſcipiat: varioque ~~ſtyli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit ſublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: ſemper ſacrificat perſpicuitati: ſicubi lubet obſcuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus conſtat nullum eſſe authorem, quo commodius uti poſſit, quicumque Graece diſcere ſtudebit. Hic, ſi locos recte deligas, tyronibus eſt facilis; provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentiſſimis Europæ gymnaſiis commendatiſſimus, ut ex eo ſtudioſa juventus, tanquam ex fonte, purum Graeciſmum hauriret: illique aliorum, qui in ſcholis praelegi ſolent, authorum fabulis ſcatentium, amplus & planus eſſet commentarius: & ex varietate ſcriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res eſt, quæ non veniat in ſermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controverſiam ita ſint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miſcuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, ſiquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulciſſimum ex amariſſimo abſinthio conficiunt. Age ergo quicumque ſeria, quicumque jocoſa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, ſive te domi haerentem, ſive ruri verſantem, ſive peregre euntem, politiſſimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum ſata laeta, rerum omnis generis ſegetem tibi ſuppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ ſcaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove ſub lare degentem, moribus tuæ ſorti convenientibus, nunc ſalſa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falſa relig. c. 9. §. 8. Non enim iſta Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blaſphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Diſſert. ſeq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Cenſura celebriorum auctorum, p. 121. 122. ſequentia etiam congeſſit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenſtedt. Lucian. Samoſat. homo *Atheus*, quippe qui promiſcue riſit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exſibilavit & laceravit, ipſique Chriſto mundi Servatori maledixit & conviciatus eſt, nominans eum *Sophiſtam* de palo ſuſpenſum (ſit venia blaſphemiam repetenti!) unde & *blaſphemi* ſive *dyſphemi*, i. e. maledici & inauſpicati, vel potius impii cognomen ſibi diabolicis ſuis calumniis acquiſivit. Simplicitatem doctrinae coeleſtis riſit hac voce, quam ſaepe contra pios uſurpavit, *omnis doctrina, omnis ſapientia veſtra eſt, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Chriſtian. L. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum ſubſannator. — Peſſime *Lucianus Samoſatenus* ſophiſta, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non ſaltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac inſanias, recte id quidem: ſed alia debebat ſubſtituere potiora. Sublatis enim prorſus religionibus, quid aliud quam hominem ſine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Diſcip. *Luciani* verba ſunt terſa, & *phraſis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae completae ſectator, cui *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingenioſus & dicacitati adeo devotus ſcriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem ſuis ſtrophis ſe ſtare poſſe exiſtimet.

Ger. Voſſius de philoſophorum Sectis p. 57. Lucianus Samoſatenſis metuo ne haud ſatis juſta de cauſſa ἄθεος apud *Chriſtianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Chriſtum* debacchetur; verum nuſquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in perſona *Peregrini*, ubi *Chriſtum* appellat *Sophiſtam*, quae vox non ſolum *Impoſtorem* ſignificat, ſed etiam in bonam partem ſumitur. *Chriſtiani* vero vocem illam aeſtimarunt, quaſi ex *Luciani*, non ex *Philoſophi*, in quo τὸ πρέπον ſervandum erat, perſona dictum fuerit. Non tamen recte ſcenae ſervitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Eraſm. Epiſt. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut ſcripſit Flaccus) *qui miſcuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea ſententia, aut noſter hic *Lucianus* eſt aſſecutus; qui priſcae comoediae dicacitatem, ſed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perſtingit omnia, quo naſo cuncta ſuſpendit, quam omnia miro ſale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat ſcommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos *Pythagoricis* potiſſimum, ac *Platonicis* ob praeſtigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim; hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus.* Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus.* Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam Luciani ex Suida, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe nar-

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. **Lucianus** natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λουκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum Voſſium II, 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. tranſiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγει τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχὲς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu boniſque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισοψευδής, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quaecumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

Ex Columna Antonina Bellorii. Tab. XIII.

Tom. I. pag. 282.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vitâ, ſcriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis; cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σκωπτικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἷα ληρεῖς, ὦ κατάρατε, κατὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Ita Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito refellit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium eſſe iſtum Lucium Patrenſem, & Biographi, & noſtri commentatores ſatis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum ſub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruiſſe dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Noſtri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praeſtantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non eſt in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum ſed humanorum animorum ſcabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus diſciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Teſtantur id ipſius ſcripta: inprimis quanta dexteritate adverſarios diſputando convicerit: quanta facundia cauſſas in foro peregerit; quanta facilitate Comicorum perſonam non tam ligato quam ſoluto dicendi genere repraeſentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum ſi ſpectemus; hac parte vel maxime impium fuiſſe eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non ſolum Dei providentiam riſui habere, ſed & Chriſtum ipſum humani generis vindicem cavillis & maledictis inſectari fuerit auſus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιςὴν ſcelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epiſtola obſervat, Joannis quoque Euangelium inceſſeret: quod de Philopatre dictum exiſtimari poteſt [At neque *Philopatrin* ab Noſtro ſcriptum, nec *Peregrini* nomine Chriſtum, ſed aliquem *Cynicum* Pario Helleſponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diſerte meminerunt, vel martyrum quendam ſub Antonino Vero deſignari, ſatis apertum eſt. Vide *Geſneri* Diſſert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324—5. & quid de Chriſtiana religione ſciverit, ſenſeritque Lucianus, ipſi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana ſcelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex ſui ipſius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira ſtructura, ad aliquam veri Dei, & vel ſaltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere ſeſe vel voluerit, vel potuerit: ſed Epicureorum fatalem neceſſitatem, omni metu Deorum ſublato exoſculatus admiſerit, id vero extremae impietatis eſſe, ipſius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus eſt. [Immo nemo magis fatalem illam neceſſitatem riſit; inſpice noſtri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi ſervos Parcarum vocat Deos, ſi fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheiſmo autem videbimus in fine.]

Quod ſi ad Phyſicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus ſeſe objiciet. [Immo in mathematicis parum verſatum fuiſſe, bene aliquoties demonſtravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major eſt ipſius praeſtantia. Ethicus fuit, minimeque deſes veritatis & virtutis ſectator; ſed & alios ſecus agentes re & calamo acerrime eſt perſequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* ſubſannator Deorum & hominum: ab *Eraſmo* mitius, nugator feſtivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare ſciret, cognominaretur. Hujus philoſophiae (Ethicae) ſe admiratorem fuiſſe & ſectatorem, ipſe fatetur in Dial. *Piſcatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philoſophiae profitetur, *duarum artium ſe ſcientem eſſe, Amandi virtutem, & Odio proſequendi vitia.* Saeviſſimus autem adverſus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui ſummi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxurioſe ambirent, effeminati mimi inſtar Achillem vel Theſeum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani aſini exemplum, bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo Quomodo Historia scribenda sit: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris de Vera Historia: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in Somnio agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in Hercule Gallico. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo de Dea Syria. Naturalia, de grandaevis, in Macrobiis.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in Toxari. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in Convivio: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in Demonacte perſequitur. Lucii transmutationem in Asino: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in Alexandro. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in Nerone. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de Morte Peregrini.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in Judicio Vocalium: de Soloeciſmo, in Pseudosophista: de dictionis apophradis proprietate, in Pseudologista: de Oratione adfectata, in Lexiphane.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, Dissertatio cum Hesiodo. In Tragopodagra & Ocypo dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem Bacchus, de Electro, eamque contra reprehenſores defendit in Zeuxi & Apologia contra eum a quo Prometheus in verbis fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in Herodoto. Confirmat in Rhetorum Praeceptis, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

adfectato genere dicendi conqueritur. Orationes ſunt aliquot illuſtres omnium generum. Demonſtrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: ſtudii ſui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi ſunt: dum ſuadet taurum, ſupplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum eſſe, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne ſit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam poſſit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum miſſurus Delphos jure ac neceſſitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philoſophiam in genere pertinent ea, quae tum contra ſectas philoſophorum ſui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philoſophiae, qualis is ſit, eſſeve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus poſſit eſſe philoſophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & ſpiritibus metaphyſica eſt hic apud noſtrum Auctorem, & poſitiva (verba ſunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei poteſtate, quod illi omnia ſunt poſſibilia, diſſerit, licet ſecundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus ſit Leonis philoſophi Academici. [hujus, non Luciani eſſe, Commentatores etiam noſtri perſuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum feſtive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Chriſtianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [ſed Philopatrin ab ipſo non ſcriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & ſpectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Phyſica inſeruit ſubinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica ſunt, quae de fine, ſummo bono agunt contra philoſophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra aſſentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte aſſentandi, in PARASITO. De humanitate in ſalutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO ſ. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica ſunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adoleſcentes boni cives evadant. De aulicae vitae moleſtiis quas ingenuus ſubire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejuſdem inſcriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigiſſe videtur in IMAGINIBUS, deſcribens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domeſtica adminiſtratione ſeſe proferre ſolent.

BOURDELOTIUS eadem ſingulis de Luciani ſcriptis praedicat in praefatione, ſed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem ſummis ubique laudibus cumulat. Miſſis autem illis ambagibus, ac reſciſſis quae perlonga & ad pompam compoſita oratione de fatis priſcae philoſophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua ſimplicitate ac virtute deſciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Muſonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, fruſtra tentabant, ac potius exemplo virtutis auſterae invidiam

diam ſui provoçabant; ideoque elephantorum exemplo taciti ſervitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philoſophiae perfectae ſectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam ſimile aut ſecundum*, aliam viam ingreſſus, ubi rectum iter vitae coepit inſpicere, cum ipſis ingeniis, ipſo fato, & ipſis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de ſcriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, expoſuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, deſiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet abſolutam. Sed non ſolum virtutem efformandam decreverat, verum omnia inſuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi ſolet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque ſeculi, addidit comites & adſeſſores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philoſophos a fictis & ſimulatis diſcernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectiſſimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione perſequutus eſt, tantum peſſimas illas & execrandas aves in his dialogis inſectatus eſt, vanos & fucatos eos clamitans, qui falſo ſe nomine jactarent, cum veram philoſophiam ignorarent, ac plane diverſa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem veniſſe; nec ſolum circa res humanas incerta ac ſtulta docere, ſed & de mundo; de Deo, de ſideribus, de providentia divina, falſa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipſi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exſequitur ſublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philoſophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam ſcientia tumuiſſe, Socratis exemplo ſe nihil ſcire profeſſos, cum imperitiae profeſſio ſumma prudentia ſit. Simias vero & mimos ſuos ob quaedam ventoſa & obſcura argumenta, & falſas rerum definitiones ita ferre ſupercilium & elatos incedere, ut vix ſalutatione quemquam dignarentur.

Veros philoſophos amicitiae ſymbolum ſumma conſervaſſe diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS ſive *Amicitia*.

Nullum eſſe pretium operae, ſi verbis virtutem laudemus, diſciplinas omnes perdiſcamus, omnes artes fuerimus adepti, niſi ſimul vitae ſocietatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti ſunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus eſt. Virtutis adſeſſores modeſtia & frugalitate cenſeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in ſummam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec ſibi nec alteri parcere, ut vel poſt mortem ſuperſtitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri ſenſuum damnatoris, ſed ſimulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non ſolum homines in denſiſſimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem eſſe de fato perſuaſionem, quale ſcilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit ſibi, Deos etiam huic fato ſubjici; ut teſtatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi deſiderio teneatur, videat miſeros tyrannorum caſus, domeſticos luctus, inſidias omnium, ſervilem metum, cum antitheſi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA, privatorum vitam praeſtantiſſimam ac tutiſſimam eſſe.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in Lucio ſ. *Aſino.*

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonarum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: de Mortuis.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt Vota & tractatus de Sacrificiis.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus.* Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, crevit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus progenies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſummo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum & alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt philoſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur, longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum inſectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobilitet. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis laeſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum irretito parcatur; poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtianorum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi docuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραστία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas;* nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus;* quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios.* Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. Hemsterhusius, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens : „ variis e Luciani locis patet , eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi : hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet : legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem , ſi quis eſt , ſcrupulum demat : in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum , ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperato„ re jam defuncto & in Deos relato loqui : huc accedit , quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum , — ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata , quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit , quod recte „ *Marcil.* cum alibi , tum ad Philopatrin obſervavit : de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax , cujus buccinatorem egit Lucianus , iisdem vixit temporibus : inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit " : cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

Ioan. Ionsius de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat : & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum , ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet , quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino , aequalis Epicteti , Luciani , Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici , Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων , ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι , Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν , ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus , Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit ; atque eo in libro , ut perpaucis aliis , ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere maluerint , quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille , cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum , aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro , qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri* , idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. Fabric. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus : P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem , quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae , Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalaſſenſem, Piſidium alioſque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commiſſi ſcriptores perſtringit, tum docet hiſtoricum alienum eſſe debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati conſulere alii lectorum, niſi quae ex veritate conſequatur — res narrare libere, perſpicue, graviter, non paucis illis ad quos ſcribentis amor, odium, metus & ſpes forte ſpectet, ſed omnibus, & poſteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. ſe in alio opere oſtenſurum prooemia quaedam Hiſtoriarum eſſe, vulgus lectorum latentia. Niſi reſpicit alterum locum §. 52. ſeq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hiſt.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, abſentiam, exempla prodit; niſi dicas promiſſum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehenſum, ſpectare prooemia ſua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum ſcriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promiſit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidiſſe, vel a Luciano non eſſe ſcriptum. Sed unde hi ſuppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Maji* ad p. 229.

De Mercede Conductis diſſertationem ad philoſophum *Timoclem* eſſe conſcriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, obſervat Idem, nihil vero de tempore quo ſcripta ſit, hinc eliciendo, [forſan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo diſquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philoſophum & ipſum, atque amicum ſuum eſſe conſcriptam, qua probet ad ſe non ſpectare quae ſuperiore libro diſſeruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, §. 4.) ſub Imperatore Remp. ſuſceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto conſtitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini diſſerit: eum philoſophum Cynicum Parianum exChriſtianum fuiſſe, qui ſenex ſe ipſum poſt Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti ſtadiis Olympia diſtabat, conſcenſo rogo, ſpectantibus omnibus combuſſit, Epiſtola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos perveniſſe hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [ſed refutatur a *Solano* & *Geſnero*] Peregrinum a Chriſtianis rejectum fuiſſe innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comediſſet — ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in Christum & Chriſtianos effutit blaſphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Chriſtianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangeliſtam, qui in Euangelio & Epiſtolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctiſſimo *Lemonio* vix crediderim perſtringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epiſtolas miſiſſe, διαθήκας ſive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec ſententia magni *Pearſonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perſtringi, cujus Onomaſticon habemus, auctor eſt Graecus Luciani Scholiaſt. Sed vide quae adverſus hanc ſententiam diſſerit Cl. Pollucis editor *Hemſterh.* in prolegomenis p. 31. ſeq. qui Dioſcoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari exiſtimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noſter l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec obſervat: ſcriptus eſt hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hiſt. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice ſcripſiſſet, nonnulla (ut Indica) ſcripſit Ionice. De Dea Syria conſulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus ſyntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illuſtrat *Octav. Falconerius* in diſſ. ad numum Apameenſem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

Timon. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad ſeriem alphab. Gr. dialogos diſpoſuerat, fuſius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem hiſtorica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus aſſignari non poſſe) „ Timon Athenien- „ ſis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponneſiaci, quod „ geſtum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Chriſt. 432. Timonem ſe ipſum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Auguſto victus regiam ſuam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis inſtar procul ab hominum conſortio victurus, teſte *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. ſeq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Ariſtophane & Platone Comicis ob miſan- „ thropiam reprehenſum refert. At Pſeudo Plato philoſophus Ep. 24. inter eas quas Al- „ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα- „ το θηρία φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποῤῥῶγας.* Hunc inferorum ja- „ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hiſt.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra- „ phus poëta, patria Phliaſius *ἰδιοπράγμων* & ipſe, teſte Laërtio IX. 112. diſcipulus Pyr- „ rhonis Sceptici, de quo ſupra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo- „ ratum Ptolemaeo Hephaeſtioni L. 4. & Timonem, quem in Sympoſiacis ſuis colloquen- „ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas ſeorſum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Chriſtum 429. refert; ſed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur ſequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemſth.* in Ed. Luciani minore, ubi ſummis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curioſius hic inveſtigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epiſt. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortaſſis intolerabili motus prudenter egiſſe quidem viſus eſt, cum pro Philanthropo miſanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum ſententiam Luciano tribuat, nihil eſſe, jam occupavimus ſupra, ad Diſſ. *Geſneri* de illo, provocantes.

Celebratiſſimus Petr. Baylius in Lex. Hiſtorico Critico, quod miror, de Luciano ſeparatim non agit; in tranſitu tamen ſuum de eo judicium profert in notis ad Tit. Perriers, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Eccleſiae, qui omnia ridicula falſorum Deorum expoſuere, omnino ſunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, ſe contemtum cultus Ethnici inſpirando efficere ut credentes fortius verae fidei adhaererent, ſimulque bona arma Chriſtianis contra perſecutionis impetum ſubminiſtrare. Sed Lucianus, qui adeo ſubſannavit falſos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit deſcriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus deteſtatione dignus eſt; quandoquidem id non agens utili conſilio, nil aliud quaeſivit, quam ut ad deridendum nato ſuo ſatisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico ſuo ſtilo, & quia ſe aeque indifferentem, vel aeque averſum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem Bayl. T. I. Tit. Apellis, not. p. 258. b. Anachroniſmum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accuſatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conſpiratio ſpectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis poſt Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis eſſe non potuerit. Confudiſſe igitur exiſtimat quamdam conſpirationem ſub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. Brachmanes, obſervat Lucianum horum ſeſe cremandi intrepidum

dum morem opponere morti Peregrini, medias in flammas ſubito inſilientis; ac velle methodum Brachmanum qui ſeſe tenebant immobiles, dum igne aſſarentur, multo eſſe glorioſiorem, ſuperque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo deriſor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus iſtos philoſophos Indos eſſet imitatus, Lucianus eum accuſaſſet „ inertiae, ac dixiſſet: *paciſci cum morte quaerit*, *ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet*: „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At juſtius, ingenioſe Bayli, forſan objiceres, quod eumdem ſubito in ignem inſiliendi actum laudet, ac generoſi animi eſſe praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes eſſe fortiores; ſi tamen ea mens eſt Baylii, oportuiſſe Lucianum in Peregrini facto improbando ſubſiſtere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. Tillemontius in Hiſt. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba ſic verto: „ Celſus philoſophus Epicureus, (qui Eccleſiam ſcriptis oppugnare adgreſſus eſt) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac Lucianus, qui ad eum poſt Aurelii exceſſum miſit hiſtoriam Alexandri impoſtoris, quam ejus rogatu conſcripſerat. (vid. T. 2. Alex. ſ. Pſeudomant. §. 1. & 48.) Ille Lucianus & hodie perceleber eſt ſcriptis ſuis, quae ob Linguae Graecae puritatem ſtilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque ſubſannans veram religionem, de qua diverſis in locis loquitur, ac ſuperſtitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas eſſe demonſtrat. Inde cognomen blaſphemi & Athei traxit, teſte Suida. Namque & philoſophiam Epicuri ſectabatur, ut vid. in ipſius *Lucian.* Pſeud. c. 61. ſive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheiſmo parum diſtat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & conſtans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica conſiderans, & omnia ridere volens. Quod ipſum adparet ex quatuor verſibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum eſt] Sed quod praeterea ſcripta ejus reddit lectu periculoſa, illud eſt, quod ſaepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samoſatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hiſt.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus cauſſas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema ſenectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occaſionem nactus qua paupertatem effugeret (ipſe nos & alia plura ſingularia de ſua vita docet, quae non neceſſaria duximus referre. Vidimus eum ſcripſiſſe canones ſuos hiſtoricos haud ſerius anno Chriſti 166. vitamque Alexandri poſt mortem Marci Aurelii) Itaque non poſſumus ſequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus diſcerptum interiiſſe, in poenam, quod auſus eſſet cavillari Jesum Christum (quod forſan ne ipſi quidem daemones umquam ſunt auſi. Nos vero optaremus id teſtimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Chriſtianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Chriſtianiſmi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus hiſtoriam quam conſcripſerat de Soſtrato Boeotio philoſopho illis temporibus celebratiſſimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque auſtera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanenſis, quam Philoſtratus reliquit. (*Voſſ.* Hiſt. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

Eu-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant; *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant: verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi: idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repeterhus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano & Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

ſae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

Biographi ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

Hoogstratanus vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna adpareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera ab

ab ipſo profectus eſſet, veroſimile foret, eum in myſteriis Chriſtianorum fuiſſe exercitatum: ſed hoc opus eſt antiquioris Chriſtiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui ſub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac ſine religione nobis deſcripſere, recte judicarunt, ſi religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philoſophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheiſmi accuſatur, reſpectu exiſtentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Diſſert. de *Iſidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & ſeqq. adcuratius quam quiſquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum deſcripta inſerere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui noſtrum, ut exiſtimo, advocat *Iſidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non ſunt, quaecumque ille ab *Iſidoro* mutuatus eſt, de Perſarum novo rege *Artaxerxe*, de *Goſethro* illius fratre, & *Goaeſe Omanorum*, aliiſque *Characis Spaſinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipſum quem habemus, quamvis illum ipſum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Iſidorum Characenum*. Hinc rurſus intelligimus, *Perſarum* regem, de quo *Iſidorum* teſtem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non poſſe, qui Perſarum regum jura in Parthorum ditionem quaſi e poſtliminio revocavit. Hunc certe ſi intellexiſſet, *Perſiae manſiones*, non *Parthiae* appellaviſſet, & *Perſiae*, non *Parthiae*, Periegeſin. Sic enim loqui ſolent de illo ipſo Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Perſas* tranſlato. Imo, ne is intelligi poſſit, obſtat certe hoc ipſum teſtimonium *Luciani*. Se quidem ad *ſenectutem* perveniſſe non uno in loco ipſe teſtatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* ſub init. *πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ* (*Charontis πορθμεῖον* intelligit) *ἔχοντα.* Rurſus ib. c. 4. f. *ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν.* Iterum *γῆρας* cauſatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *ſenibus*, *οἱ κατ' ἐμὲ*, c. 6. f. Ibid. ſuos de *Sileni* ſenectute jocos in ſe quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem *γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον.* T. III. c. 1. ſibi confert *τηλικῷδε ὄντι* c. 7. Vereturque ne ad leviora ſtylum convertens videretur *κομιδῆ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι.* ib. Tum *χαλεπὸν γῆρας* c. *eod.* a *junioribus* ſibi exprobratum eſſe fingit, & ſe *ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος*, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoſcit, & *ὑποπόλιον γένειον.* Additque denique: *ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.*

Hac demum aetate ſtudiorum ſuorum mercedem reportavit *Lucianus ἀρχὴν* quandam ſub *Caeſare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuiſſe teſtatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloeciſt.* c. 5. *Procuratoriam* fuiſſe innuunt verba *Apolog.* *οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες* T. I. c. 11. Jus etiam dixit, *καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν* impoſuit. *ib.* De *fiſco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* perſona illum *abeſſe* non pateretur: *τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέςατον ἅμα καὶ ἀκριβέςατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας.* ib. c. 12. Itaque ſtipendium accepit, non *ἰδιωτικὸν*, *ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως.* ib. Et quidem illud *πολυτάλαντον.* Nempe *τῆς μεγίςης ἀρχῆς* quodammodo *κοινωνὸς*, ib. c. 12. p. 721. Quia ſcilicet principis ipſius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipſe, ſub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus.* Annus erat, ni fallor, Aerae noſtrae 202. quo *perſecutionem* in *Chriſtianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo ſcripſit, hac occaſione in Chriſtianos *Philopatridem* ipſe *Lucianus.* [non ſcripſiſſe, quoties dicendum eſt?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teſte *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuiſſe *Lampridium*. Nam praevias huic *perſecutionis Chriſtianorum κωμῳδίας* memorat teſtis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod neſcio quorſum commodius retulerimus, quam ad ſcurrae celeberrimi *Philopatridem*, ſi minus *ſolam*, at ſaltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim laſciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apoſtatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [ſed non tam ſero collocandum Lucianum mox videbimus]

. Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum ſcriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine menſis colligimus *Meſori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hoſtes quidem *Perſas*, & Regiam *Suſa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Cteſiphonte*. Nempe quia ſtylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Cteſiphon*. Habet ipſe *Lucianus* exempla ſimilia in Libro, *quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, coaevorum ſcil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Perſarum* nomen repoſuerint. Hinc ergo belli *ſedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Hiſtoriis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari ſolebant. Idem autem cum *Arabas* hoſtibus accenſet, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi poſſit. Bellum enim deſignavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggreſſus eſt, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem ſatis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Chriſtianorum* mundi *finem* in dies exſpectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perſtrinxit in *Philopatride Lucianus*, cauſam *Perſecutioni* dediſſe veriſimillimum eſt, quae *Chriſtiani* nominis *hoſtes* pro argumento animi in *patriam* infenſi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipſo tempore Chriſtianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euſeb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non eſt certe cur hoc miremur in Principe *ſaeviſſimo*, eodemque *Aſtrologiae ominumque* ſtudioſiſſimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *ſenectutem*, ſi fuerit *ſexagenario* major. Ea certe aetate ſuum fuiſſe dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & ſeqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo poſtea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων. c. 78. f. Verba fere ipſa ſunt quibus *ſuam* ipſe tum *ſenectutem* deſcripſerat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum qui *primam* ſenectutis metam fuiſſet ingreſſus. Hoc anno *veteranis* honeſta *miſſio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excuſabantur. Ut proinde *ſera* eſſet *honorum* merces, cum alii a *capeſſendis* honoribus *excuſarentur*. Ego tamen illo anno paulo *ſeniorem* exiſtimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipſe, cum ſcriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripſit autem, ut ſuſpicor, in gratiam *Avidii Caſſii*, ut ſtudium *philoſophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum oſtenderet. Sic *Marcum Caſſius anum philoſopham* appellaverat, & *Dialogiſtam*, Vit. *Avid. Caſſ.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoſophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honeſto & juſto*, *nec ſentit pro Republica.* Hunc ergo traducit *Lucianus* in perſona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu ſuo e corpore egredi ſolitam fabulantur *Muſcae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipſam *Hermotimi* animam. Et certe perſonam non *ſuam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, ſed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, conſilio, ut perſonam ſenis *elementarii* ſuſtineret, quod *Marco* objectum *ſcholas philoſophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

 dis-

diſceſſit, ne illum videretur *dedita opera* deſignare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *ſenectutem* videretur accedere. Sed quod converſus tandem *Hermotimus pallium philoſophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo ſpectabat, ut ſimiliter *philoſophi* perſonam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Reſpubl.* contulerat perſonam *Principis.* Sic enim perſonatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philoſophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abuſum* tantummodo *Philoſophiae* perſtringat, non veram *Philoſophiam.* Nempe quia *cauſa* ipſa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis caſtigatiſſimae *Philoſophiae.* Eodem denique ſpectare cenſeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda.* Nempe ut ſe muniret in illos qui, *Caſſii* cauſſa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, ſententiam ex illius *Hermotimo* collegiſſent. Animum certe ſibi *conſcium* ipſa illa arguit *Apologia*, quae verſatur in *univerſalibus*, nec ad *cauſae* meritum penitus examinandum deſcendit. Sic ergo illo ipſo *anno*, quo defecit *Caſſius*, Hermotimum ſcripſerit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipſo teſte, *quadrageſimum.* Itaque poſt *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae noſtrae *Chriſtianae*, cum *Tribunitiam Poteſtatem* IX^m^. haberet ipſe *Verus.* Et tamen *ante* annum 173. ſi *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *ſequentem* annum Cos. deſignabat *Marcus*, cum de Caſſii cauſa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Caſſius, cum, metu *Caſſii*, *Roma* accerſeretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Poteſtatem* daret pater impetratam a *Senatu.* Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Poteſtates.* Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Deſiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accuſ.* p. 231. Eſt autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus eſſet XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopſeud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea ſeu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egreſſus* eſſet, quae Romanorum erat *adoleſcentia.* Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{14}{15}$ aerae *noſtrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* verſus *occidentem* ſuſceperit, *rhetorices* ſtudiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Aſſyriaca*, *Candyn indutus*, *neſcius quo ſe verteret*, *Bis Accuſ.* p. 231. Conveniunt ſatis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora.* Proximis aderat *Olympiis.* Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata eſt. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum ſcriberet de morte *Peregrini.* Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus ſe combuſſit *Peregrinus.* de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipſum habuit *Peregrinum.* Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Poſtquam evagatus fuiſſet per *Ioniam.* Bis Accuſat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{18}{19}$. Sic *tria*, quibus poſtea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{22}{23}$ $\frac{26}{27}$ $\frac{30}{31}$ *Chriſti* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam ſcriberet Hermotimum, XV. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philoſophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempſit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* ſuae anno $\frac{25}{26}$. *Chriſti* 160. Anno autem *aetatis* ſuae $\frac{28}{29}$ *Chriſti* 163. in *Ionia* audit *Hiſtoricos* de rebus primis *Veri* auſpicio geſtis in *Armenia* adverſus *Vologeſum* recitantes: *Quom. ſcrib. ſit Hiſt.* de *peſte Niſibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progreſſa. Locum autem Ioniae quo praecipue verſatus eſt, Epheſum fuiſſe, colligimus e *Pſeudologiſta.* p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{31}{32}$ Chriſti 166. ſcripſit librum *Quomodo ſcribenda eſſet Hiſtoria.* Poſt συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus eſt, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphaſſet p. 624. Quae *hujus anni* notae ſunt. Jam erat in *Ionia.* p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver*. c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδείαν τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175. cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^{m} attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſeſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. I. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἕωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea νοθεύεσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum.

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum ; nec poſt ejus fata futurum fuiſſe ſuperſtitem , niſi Marcus Aurelius clementiſſimus principum, in quemquam Caſſianorum ſaeviri vetuiſſet.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam , uxoris Abradatae Xenophontei cognominem , Pantheam videlicet nomine , quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem eſſe cum Abradataea, lapſu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Caſſii uxorem fuiſſe conjicio , antiquis quibusdam hiſtoriarum ſcriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hiſce potiſſimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non eſt, & eam mulierem innuit, quae uxor eſſet Romani Imperatoris. Ita eam *τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν* Lucianus (*Tom.* 2. *pag.* 7.) appellat , eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & manſuetum inter cetera felicitatis inſtrumenta numerare (*pag.* 15.) *Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus eſt & manſuetus, hujus etiam boni poſſeſſione una cum aliis quae jam habet , bearetur, ut naſceretur ejus aetate mulier hujuscc modi, quae cum eo matrimonio conjuncta , ejus amore flagraret.* Unde manifeſtum eſt , in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta ſit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque hiſtoriarum ſcriptores, neque inſcriptiones ullae, neque numiſmata commemorent , Avidii Caſſii , cujus nulla hujusmodi monumenta ſuperſunt, uxorem fuiſſe prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag.pag.* 29.) temporibus eo nomine mulier quae Graeca eſſet, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam noſtram eam concubinam fuiſſe Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philoſ. ſub finem.*) quam ille ſibi poſt Fauſtinae mortem adſcivit , procuratoris uxoris ſuae filiam, ne tot liberis novercam ſuperduceret. Ei tamen ſententiae forte favere videbuntur ſupra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & manſuetudine morum commendat ; quae dotes ut Marci Aurelii propriae ſunt , ita ab iis quae de Caſſio ſcriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis neſcit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari , a quibus communi hominum ſenſu alieniſſimi judicantur ? At alia ſunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modeſtiſſimi Imperatoris , neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites , quos ſe in Pantheae comitatu Lucianus (*pag.* 7. & 24.) vidiſſe commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in ſumma rerum amplitudine moderationem ; quae ſane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta eſſet in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam ſibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora ſuperſunt commodiori occaſione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non eſt , antequam rem, ni fallor , aliis indictam de Alexandro Pſeudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata ſunt jam olim in medium a viris doctiſſimis ea numiſmata quae aetatem tulerunt , in quibus redivivus ille Paphlagonum Aeſculapius Glycon , ad eam plane formam exactus eſt , quam Lucianus in Pſeudomanti deſcripſit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta eſt in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipſa narratione hiſtoriae ex ipſo Luciano deſumta , a Collega meo conjunctiſſimo harum rerum intelligentiſſimo depictam exhibeo ; [*quam & nos hic excudi , & addi curavimus*] ut inde manifeſtum ſit , tum quanta in rebus hiſtoricis Luciano fides haberi poſſit,

tum quantum utilitatis rei litterariae ſit acceſſurum, ſi quis in criticam hiſtoricam lucubrationum Luciani ſedulus inveſtigator incubuerit. (*Lucian. Pſeudom.* p. 775, 776.)

Cum jam ſibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caeſaream aditum patefeciſſet ingreſſumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praeſtat ipſum oraculum referre.

Iſtri gurgitibus celſi Jovis imbribus aucti,
Injiciant binos Cybeles edico miniſtros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura eſt
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praeſcripſerat, leones cum regiones hoſtium enataſſent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fuſtibus confecerunt. Tum protinus noſtrorum magna ſtrages eſt edita, viginti ferme millibus ſimul extinctis. Deinde ſecuta ſunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omiſi, quia ex Luciano peti poſſunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoſcere, tranantes videlicet e ſuperiori narratione leones, & ipſum Marcum Imperatorem ſummi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipſa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, fruſtra aliquid apud eorum temporum ſcriptores quaeſiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi hiſtoria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Chriſtianiſmo & apoſtaſia Luciani, cujus veſtigia quaedam mihi aliquando viſus ſum in ejus ſcriptis obſervare, quae modo inveſtigare non licet, ut & multa alia quae in eo ſcriptore ad veterem hiſtoriam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius.* Tempus eſt noſtram ſententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* ſatis conſtat, eamque jam ſatis audivimus. Educationis initia quoque ſatis ipſe refert T. I. *Somn.* Tranſitum ab opificio ad ſtudia liberalia *ibid.* Iter quod eorum cauſſa ſuſcepit, ex vita a *Bourdelotio*, ſubjectaque nota Fabricii; ſatis quoque notum Athenas ſe profectum ad Graeca diſcenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui cauſſidicorum gregem deſeruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piſcat.* c. 29. p. 598. & ad philoſophiam tranſierit, & hoc alios bene obſervantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipſo elicere; dein de Chriſtianiſmo deſerto & Atheiſmo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus diſquiramus.

AETAS facilius & adcuratius ex ſcriptis ejus erueretur, ſi Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac ſerie diſpoſitos, qua ipſe eos conſcripſit; cum vero ad extremam ſe jam fere ſenectam perveniſſe teſtetur in T. I. Differt. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut ſatis jam adlegatum ſupra; in ſequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. ſe quadraginta annos natum diſerte dicat, perverſio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diverſis temporibus ſinguli libelli prodierint, prout ſcribendi materies ſubnaſcebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis ſuae commemorationes. Potiſſimum autem aetas Noſtri cognoſcitur ex *perſonis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante ſe defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conſcriptum ſubjunximus, & ex *factis hiſtoricis* quae ſe vivente contigiſſe memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, ſunt:

Al-

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, vixiſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. f. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe vixiſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures vixiſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum vixiſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius vixiſſe,

 quam

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe; ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὴν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus at ſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum ex nimio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe

vel-

vellem; in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: Χριςιανῶν —— τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam προςασίαις munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditionem*

nem accepiſſe, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens: *ſe eorum quae aguntur in judiciis commentarios ſcribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae cauſſa inſtituere licuit; ſed quum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem paupertatem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periiſſe podagra non adfirmare auſim cum Bourdelotio; licet id non abſimile vero ſit; ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe nullis teſtimoniis probandam; ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

T O M. I.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, βίος Λουκιανοῦ.	De ſomnio, ſeu, vita Luciani.	p. 1.
Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.	Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.	23
Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους.	Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum.	37
Δίκη Φωνηέντων.	Judicium Vocalium.	82
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.	Timon, ſive Miſanthropos.	98
Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.	Halcyon, ſive de Transformatione.	176
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος	Prometheus, ſive Caucaſus.	185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. — DEORUM DIALOGI.

Προμηθέως καὶ Διός.	Promethei & Jovis.	204
Ἔρωτος καὶ Διός.	Cupidinis & Jovis.	205
Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Jovis & Mercurii.	207
Διὸς καὶ Γανυμήδους.	Jovis & Ganymedis.	208
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis.	213
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis.	216
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.	Apollinis & Vulcani.	220
Ἡφαίστου καὶ Διός.	Vulcani & Jovis.	224
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.	Neptuni & Mercurii.	227
Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.	Mercurii & Solis.	229
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.	Veneris & Lunae.	231
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis.	233
Διὸς, Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἡρακλέους.	Jovis, Aeſculapii & Herculis.	235
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis.	238
Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.	Mercurii & Apollinis.	241
Ἥρας καὶ Λητοῦς.	Junonis & Latonae.	243
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	245
Ἥρας καὶ Διός.	Junonis & Jovis.	247
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.	Veneris & Cupidinis.	249
Θεῶν κρίσις.	Dearum Judicium.	252

Ἄρεως

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280
ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.	**MARINI DIALOGI.**	
Δώριδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηΐδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δώριδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηΐδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325
ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.	**MORTUORUM DIALOGI.**	
Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.	Pluto ſeu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpſionis & Plutonis.	346
Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polyſtrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Ἀλε-

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένους καὶ Ἡρακλέους.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππου καὶ Ταντάλου.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκου, Πρωτεσιλάου, Μενελάου καὶ Πάριδος	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππου καὶ Αἰάκου.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππου καὶ Κερβέρου.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένους καὶ Μαυσώλου.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτου καὶ Μενίππου.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππου καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένους, Ἀντισθένους καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππου καὶ Τειρεσίου.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτου.	Minois & Soſtrati.	450
Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιοῦντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν ξυγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſiue Balneum.	66
Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστής, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῶν διψάδων.	De Dipſadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Diſſertatio cum Heſiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, ſeu vota.	247
ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.	**DIALOGI MERETRICII.**	
Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρίς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Meliſſa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μουσάριον.	Mater & Muſarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chryſis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philoſtratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Droſe.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioeſſa, Pythias & Lyſias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365
ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.	**SATURNALIA.**	
Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronoſolon, id eſt, Saturnalium legumlator.	393
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.	**EPISTOLAE SATURN.**	
Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno ſalutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi chariſſimo ſalutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus ſalutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno ſalutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Sympoſium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Geſn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demoſthenis Encomium.	491

Θεῶν

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικός.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστής.	Pſeudoſophiſta, ſeu Soloeciſta (qui tamen per incuriam Pſeudologiſtes inſcriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, ſeu, qui docetur (non eſt Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, ſive de foſſione Iſthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

1. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

Περὶ τȣ̃ Ἐνυπνίȣ, ἤτοι, Βίος Λȣκιανȣ̃.

ΑΡΤΙ μὲ ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν· ὁ

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λȣκιος, ἢ Ὄνος, περὶ πατρὸς αὐτȣ̃ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντει (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτȣ̃ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτȣ̃ ἐν τῷ Ζεῦξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεȣ̃ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεὺς ἢ Ἀναβιȣ̃ντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τȣ̃ φοιτᾷν· ὥτω καὶ τὸ † γλύφων, ἀντὶ τȣ̃ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος.] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαινοίμην γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione à me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τȣ̃ Ἐνυπνίȣ.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οὗτος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπεισελήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen editurus, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τȣ̀ς διδασκάλȣς φοιτᾷν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: παρὰ τȣ̀ς διδασκάλȣς φοιτῶντα. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοιτηταὶ, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem parœmias, & citationes uſurpare: qui enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλȣ ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλȣς· & ſic *Noſt.* Ἐρμ. §. 82. & Ἐξ. §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὴ παιδίσκη πρόσηβος. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηβος κȣ̃ρος, & παῖδας πρόσηβοί τε καὶ τȣ̀ πομπεύειν ἔχοντας ἡλικίαν, VII. p. 457.

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν [a] τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκό-

mus, tum pater conſilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio viſa fuit & labore multo, & longo tempore, & ſumtu non exiguo, & fortuna indigere ſplendida; reculas autem noſtras tum tenues eſſe, tum promtum quoddam ſubſidium poſtulare: ſin aliquam vilium iſtarum artium, quae manu conſtant, edidiciſſem, primum me quidem ipſum ſtatim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

a Τινα] Deeſt in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: ſed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praeſertim recentiores, uſurparunt, *Julian.* Miſop. p. 351. A. *Diogen.* L. VI. 69. *Baſil.* Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam *H. Stephano* Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemiſſa per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accuſativum depravatus fuiſſe videatur apud Baſilium) Thom. M. in Φοιτᾶν quamobrem vulgatæ lectioni ſua conſtat anctoritas: vid. *Bergler.* ad Alciphr. p. 20. 21. *Hoeſchel.* ad Chryſoſt. περὶ Ἱερ. p. 500. nec tamen *H. Valeſium* culpo, qui, cum apud *Euagr.* H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, reſtituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλου. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis ſolennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν οὔπω πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν· *Gloſſae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure ſumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Inſtit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus*: hinc integrandae, quod & Eruditiſſ. *Schultingium* feciſſe video, Gloſſae verb. Jur. Πρόξιμος πουβερτάτι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος ſic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν τοῦ ἐφήβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, *Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Juriſconſulto videntur deſcripta. Πρὸς τὴν ἥβην προσάγειν apud *Hippocratem* eſt Aph. S. III. Sequentibus iſta *Libanii* ſimillima ſunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τὸν ἡλικίας καιρὸν λαμβάνετε τὰ παιδεύματα, συμβουλευόμενοι τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Jac. Micyllus*, vir Doctiſſimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem ſæpiſſime fruſtratur: *& egere quodam fortunæ ſplendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Ariſtot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἣ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχηρᾶς· neque ineleganter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes ſplendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi *Bergler*us Lucianeum illud, quod ſequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Facultates autem noſtras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam voculam omiſit *Ed. Fl.* ſola: ceterae cum *Codd. Mſſ.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonaſmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Noſt.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Heſych. Suid.* vox eſt Peloponneſiaca: in Peloponneſo βαῦνος κάμινον ἢ ἑστίαν δηλοῖ *Interpr.* Ariſtoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαύνους αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo ſumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκόσιτος] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duæ vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum poſt tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] τὸν γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budæus* vertit *juſtam mercedem.* J. B.

i. e. μισθόν. *A. V.* Vid. Μισθ. c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata naſcitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illuſtrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *juſtam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res eſt manifeſta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in inſula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.] *Quæ paratam opem ferret: quæ promtas præberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεύς, qui ſtatuas ſive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praeſtat. *Th. Magiſter* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἢ ἑρμογλυφεύς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magiſter*, poſſet quis impro-

mi coenaturum (paternae menſae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem ſim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo ſecundae deliberationis initium eſt propoſitum, quae optima ſit artium, & ad ediſcendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito ſumtu parabilis, & quaeſtu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque ſenſus aut experientia ferebat, pater ad avunculum converſus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus eſſe ſtatuarius videretur, & poliendis lapidibus in

στιος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὐτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα

b Καὶ] Abeſt ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probare ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo poſt priora *Luciani* ab *Thoma* noſtro producta verba ſequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noſter*: iterum §. 7. ὁ, τι γὰρ πάππος σου λιθοξόος ἦν, & §. 9. ἀγαθὸς περὶ λιθοξόος γενόμενος. *J. J.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum ſit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud deſignant, quam *cumprimis*, *maxime*, ponunt inter duos ſimiles caſus, quorum alter eſt nominis ſubſtantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime ſervatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noſter in *Gallo*: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolano* p. 223. Ἄππιος μὲν ὁ Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iſide & Oſir.* p. 364. Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionyſ. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem ſenſu, ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut alibi oſtendimus. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices ſcriptos & Edd. omnes veriſſimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum inſcitia, qui poſt ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio caſu poſitum pati non potuerunt, praeſertim quod crederent cum hoc ipſo vocabulo conjungi debere μάλιστα. Graeci ſolent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perſpicuum eſt intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. ubi nulla eſt cauſa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei ſenſus eſt, *vir inter vehementiſſimos, & a longo jam tempore infeſtus plebi*: quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id eſt, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementiſſime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus ſub initium Sympoſii, quique optime, quomodo locutio ſuppleri debeat, oſtendit: Ariſtodemus Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38. E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις· mox: ἅτε ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὼς τυγχάνω· ſimilia, ſi quis deſideret, reperiuntur apud *Dionyſ. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muſon.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Caſſium*, imitatorem veterum diligentiſſimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, ſed & verbis apponitur: *Dionyſ. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 30. ὃν (Demoſthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἴομαι τὴν ποιητικὴν ἐκμιμήσασθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. *Noſter* in Pſeudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τέχνημα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chryſ.* p. 194. ſic eſſe corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐμβραχύνεσθαι· a quorum mente *Hadr. Junius* prorſus aberravit. Nec diſpar eſt ratio in ſimilibus aliis, quae iſtorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἣν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum eſſe, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· ſed idem, ſi contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δῆγον· in quo H. Stephanus itidem obhaeſit. Ionibus autem forma non multum diverſa placuit, εὐδόκιμος ὁμοῖα τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obſ. Miſc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

στα [a] εὐδόκιμος,) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit; aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpe fore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμοις. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57. θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι, ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὁμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὀτάνης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένεϊ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων· qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἤσμεν ἀρχαίαν εὑρίσκον atque ita ſcribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἐστὶν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοίᾳ, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδοκιμῶν ἐν ὀλίγοις, quemadmodum τόλμῃ ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πόμπιμον ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ. Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη ὡς ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata:* ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas;* apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκου *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύναται γὰρ, δύναται γάρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὡπόλλων &c. Τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— verſam proles tua pandet Idumen,
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιῶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ερ. Δ. VII. οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες· adde & Εἰκ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὖ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὼν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet:* me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί᾽ οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά [d] τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ᾽ ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδου τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν α Προβλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐστόχω τε καὶ μνημονικᾶς καὶ φιλοπόνω τυχών neſcio quis apud *Suidam* in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκὼς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὅμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχων diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Πεμπτέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν ο.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν ο.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέπλαττον] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδεῖξαι εὐφυᾶ, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμενον. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐπιτήδειος — ἡμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδιδόμην] Praefero παρεδιδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Moſis tabulae legis πλάκες λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Dounaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vita Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντὸς, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad *Platonis* locum eâ de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ᾽ ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Ἠθ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ γὰρ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γρῦ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagora* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. ℣. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. du S.*

δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαϐὼν, ὀ πρᾴως, ὀδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.

quae ſub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis more me initiavit, ſic ut lacrimae mihi prooemium eſſent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὴν

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros ſingultus ducens, lacrimiſque oculos oppletus: commemoro ſcuticam, vibicibuſque oſten-

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀνωλύζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Heſiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: ſed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων· παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου vel ſcribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata ſunt; ſuſpicor autem hunc ad modum in integrum reſtitui poſſe: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut ſignificare voluerit, iſtam paroemiam ad Heſiodei dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuiſſe expreſſam: hoc ſuadet uſus verbi παράγεσθαι vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ εἶναι τοῦ παντὸς φάσκοντες· ita nimirum ſolent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetuſtiſſimae ſapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud eſt quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium. Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἐποιήσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum conſtitui, utrum malim, ἐποιήσαμεν an ἐποικειώσαμεν· ἐποιήσαμεν certe vitioſum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, ſed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionyſ. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μέρος γε τοῦ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Ariſtot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον· ἥμισυ γάρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc reſpexiſſe A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, ſponte diſertus eris,

obſervavit N. *Heinſius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. deſcripſit *Suid.* in Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi ſunt praeter *Eraſmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auſon.* Ep. 81. & *And. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejuſque varia acceptione copioſe Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Baſil.* male σκυτάλλην. *J. B.*

56. Κατήρξατο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis κατάρχομαι ſenſus adſtruendus eſt, quem lexica non ſatis diſerte notarunt. De ritibus proprie uſurpatur, qui victimae mactationem antecedunt, vid. *Schol. Eurip.* ad ℣. 40. *Iphig. in Taur.* Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι, inquit *Scholiaſtes*, ἀλοχύτας, τοῦτ' ἔστι προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ἐξ ὅλων, ἤγουν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἷονεί τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέειν τοῖς βωμοῖς. Eo ſenſu uſurpat *Noſter* Τοξ. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτέλεια &c. *Μισθ.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. τῆς τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. ſed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praeſertim recentiores: nam veteres illi, caſtigatae ſobriaeque orationis legibus adſtricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. paraſitus, dum prima menſae fercula imponuntur, bene ſibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ, & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. φιλειδήμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προοίμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad *Noſtrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις τῆς τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Ariſtid.* T. III. p. 305. 309. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miſerae cognoſce prooemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verſo concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec ſane me multum capit audax *Baſilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις τῶν Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Conſtantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προοίμια· quod genus ſimilia neſcio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere ſibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, ſolennem hujus vocis in ſacris uſum ſpectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξατο· nam προοίμια ſunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impoſitis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. τὰ ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ προνομίων ἀρξάμενον, quae utraque junxit etiam *Syneſ. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Συνεχ. ἀνολολύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *Mſſ.* & *Angl.* ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀνολολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina eſt vulgata. Sic Ερ. ἀνολ. XI. ὀλολύζων ὥσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo ſenſu verbo ſimplici λύζω. Περ. c. 6. *M. du S.*

Ἀνολολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀναλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio ſcripſiſſe ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non eſt. Olim de fauſtis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad ſacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie poſuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σκυτάλην, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, προσθεὶς, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀντωλόλυξεν, quippe

— δόξασά που
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν·

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀνωλόλυξεν, Λυγκαίνουσα, Λυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζει] ἐὰν διὰ (vel μετὰ, ut *Suid.* habet) τοῦ ζ ὀλολύζει· ἐὰν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἀλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποιὰν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem conſignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice τοῦ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀνωλόλυξεν propter illud συνεχὲς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora.* Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρὸς Γ. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀνωλόλυξεν δὲ ὅμως [illegible] τῷ πνεύματι φησίν· antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim reſpuamus auctoritatem *Mſſ*?) ἐνεκόπη. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis madvere genae —
— vocisque repens ſingultus apertum
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil attinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοίως, & mox, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξύ. *Heſych.* Ἀναλύζων, ἀνακόπτοντων *niſi potius ſcripſit* ἀνακλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Λυγμὸς itidem pro ἀνακνυγμὸς reſtituendum erit ἀνακλυγμός: at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀναλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀνολύζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀνολύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τι καὶ εἰς τοὺς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαιμένα vel πεπαισμένα: tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadvertiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κρουστά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὴν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως] Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς mihi non probatur: ἔννοια potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνίαν ἔχουσα καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ καταμεμψίφιν (aſſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παρημελημένων. melius quadraret ἐνστενάζων vel ὀνειροπολῶν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν δυστυχίαν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγανακτησαμένης] Reſtitue ἀγανακτησάσης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τῆς μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ [c] γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ

ſunt & puerilia: quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis, ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate: quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duæ mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio: namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle: illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſquallida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖος &c.] *Homer*. Il. B. 56. c Γοῦν] Γ' οὖν F. quae pari modò ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιληκόων] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοΐα, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad*. *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorſus eſt *Ariſtid*. T. I. p. 73. εὐφήμως dicebant θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph*. *Ran*. v. 1379. Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἐναργὴς] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi: nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum: *inſonans*: quomodo *Boeth*. C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint*. Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Vorſtius*: ſumta ſunt ex *Euſtath*. ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II, citat. Meminit ejuſdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant*. lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τοῦ ἐνυπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid*. in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic*. epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt*. Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem*. poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max*. *Tyr*. ſerm. 4. *Themiſt*. *Euphrad*. Orat. 3. *D*. *Baſil*. Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici*. de quo vide *Xenoph*. ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic*. Off. I, 32. *Ovid*. III. Amor. 1. *Sil*. *Ital*. XV. *Baſil*. *De leg*. *Gr*. *lib*. (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu*. & *Drakenborg*. ad Sil. Ital.

callo plenis, ſuccincta veſtem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formoſa, habitu decora, atque eleganti veſtitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adeſſe. Prior autem inculta illa & virilis ſic eſt locuta:

τὴν κόμην, τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

7. Ego, care puer, ars ſum Statuaria, quam heri coepiſti diſcere, & domeſtica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipſo nomine patrem appellabat,) lapidum erat ſculptor, & avunculi utrique magnam ſunt adepti laudem ex nobis: ſiquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abſtinere (monſtrabat alteram) & me ſectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robuſtos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππος σου, εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν,

τὴν

Ital. XV, 20. *J. Barneſ.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid ſibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, ſed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. *Βιαίως καὶ καρτερῶς*] Sic jungi ſolita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. *Ὅλον εἶχέ με*] Sic in Epiſt. amator. *Philoſt*. *J. B.*

86. *Τῶν ἀλλοτρίων*] *ἀγαθῶν.* *J. Br.*

88. *Τὼ χεῖρε*] Sic in omnibus & *Mſſ.* & *Edit.* ſic paſſim, ut infra, *τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα*, & ſimilia in *Platone*. *J. B.*

88. *Τύλων ἀναπ.*] Ut ſolent, quibus a ruſtico aliove gravi opere, fabriliumque inſtrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Muſis operantur, adſcribunt; divites ac potentes in Hieronis perſona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles ſint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, *Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.* *Dion. Chryſ.* p. 410. B. *ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντα.* *T. H.*

92. *Κόσμιος τὴν ἀναβολήν*] Ut poſt paſſim, *κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν.* *J. B.*

1. *Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.*] Tollo diſtinctionem omnium Edd. *καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.* quod fieri jubet verbi numerus dualis: *εὐδοκιμεῖν* ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui ſtatuarius quidem, ſed artis laude inferior. Illud *καὶ μάλα*, quaſi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. *καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν ταῦτα.* *T. H.*

5. *Θρέψῃ γεννικῶς*] Male verterunt: *generoſe educaberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciſcaris: nam delicatae dapes, quibus iſti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεννικὸς & *γενναῖος*, illud rarius, hoc frequentiſſimum, pari ſunt propemodum poteſtate: primum ſaepe videas degeneraſſe in *γενικὸς*, quae tamen diſtingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Theſ. Heſych.* Γεννικῶς, *ἰσχυρῶς, γενναίως*· prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pſeudom. §. 55. *Dionyſ. Halic.* Vet. Scr. Cenſ. p. 124. v. 13. *γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη καὶ πάθη* lege, *γεννικὰ*· fruſtra eſt *Sylburg.* *fortaſſe γενναῖα malet aliquis pro γεννικὰ*· reponendum enim & p. 175. v. 4. *γεννικώτερον*· idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκωπος, ubi *Porto* ſuſpicanti *γενναῖα* *Kuſterus* adſtipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* ſi quis *μανικὸν* potius habuerit, haud equidem adverſabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. *ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων.* Non aliter apud *Platonem* ſcribendum eſt in *Theaet.* p. 107. E. Γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. *γεννικώτατον μάρτυρα*, ubi *Nunneſius*, *nobiliſſimum teſtem*, quaſi unquam ea virtus eſſet in *γενικός*. Porro Atticorum eſt *θρέψῃ* pro *τραφήσῃ*. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: *πόθεν ὁ ἀριστεὺς θρέψεται;* *T. H.*

Ibid. *Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς*] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. *Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.*] De Sophiſtarum peregrinationibus vide *Creſoll.* A. G. X, 87. ſed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philoſophis erraticis loquitur. *M. du S.*

Ἄπει]

τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· [a] οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτελὲς, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

nas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te ſane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Cave autem, faſtidiveris habitus vilitatem, aut illud veſtimenti ſordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οἰδὲ P. οἱ δὲ margo. *A.* 1 *W.* *b* Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ· quod ne quis uſurpet, cui caſtigatioris ſtyli ſit cura, ſedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπεισιν & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc *Luciani* loco *Kuſterus* ad *Ariſtoph. Plut.* v. 7[illegible]. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copioſius fuerat perſecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mſſ. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id eſt, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, hæc durior. πάντες abeſt a Mſſ. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adſcripſit notam Bourdelotii, mentem ſuam de ea non aperiens. Sane vulgata hæc locum & ſalem Luciani & bonum ſenſum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, ſed abundantius quam Græca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipſum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum eſt, dum cenſet receptam lectionem faciliorem, eam, quæ in Mſſ. eſt, duriorem; nam contrarium verum eſt. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omiſſa voce πάντες, quam non habent ſcripti libri? Senſus eſt, *pauci vero quidam* (ſic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob ſtudia laudabunt te*, niſi quod etiam Græca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem præ ſe fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι paſſim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non poſſe haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo exiſtimarim, omiſſa fuiſſe verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius ſcripſiſſet ad vocem λόγοις, oculosque a libro amoviſſet, repeteretque ſcriptionem, deceptus ſyllaba γοις, omiſſis tribus voculis, quaſi eas jam deſcripſiſſet, tranſiliit ad eam, quae proxime ſequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut ſolent oratores, qui rivalem meam ſequuntur, *ſed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare reſpicit Eloquentia hisce verbis, quae oſtendunt Statuariam ea dixiſſe, quae expoſuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ΕΞΕΡΓΑΣΑΙΟ, τὴν μὲν τέχνην ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mſſ. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες· ſed haec confutat orationis ſeries, & videntur eſſe παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic eſſe non intelligentis. De ejusmodi omiſſionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobſcuro ſenſu. Praeivit emendationi noſtrae ſcriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemiſi: in P. tamen eſt οἰδὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me inſimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, ſciat in pauciſſimis iisque fere deſperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum ſeu impreſſorum ſeu manuſcriptorum ſcientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι, *M. du S.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mſſ. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illuſtrandam ſententiam margini fuerant adpicta, poſtmodum ipſum *Luciani* contextum invaſerint. Summo opere contendunt Eruditiſſ. Viri, ut inſeratur, tanquam neceſſarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fideliſſima ſane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio eſt morata, quae, ſicut in dramaticis uſu venit, ipſo geſtu vultuque ad irridendum compoſito juvari debet: *me ſi praetuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adverſariae meae λῆροι ſunt καὶ φλήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure deſiderari poſſit, equidem non video: iſta ἐπὶ λόγοις per ſe poſita, quiddam invidioſum habent, quod evaneſcit, ſimul atque adſutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, niſi me non adſentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus ſum. *J. B.*

Ibid. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σχήματος, *veſtis ornatus:* nemini enim ſuum ipſius corpus vile eſt. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a ſorde veſtium.* *J. C.*

Τοῦ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam ſi tu unus eorum fias, qui poteſt fieri, quin celebris apud omnes homines ipſe habeare?

ἔδειξε τ Δία, κ Πολύκλειτος τ Ἥραν εἰργάσατο, κ Μύρων ἐπῃνέθη, κ Πραξιτέλης
1 ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τοῦ σώμ. τὸ εὐτ.] Subſcribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τ ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολὴ tum c. 13. quod emendationi probandae ſolum ſufficit, χιτώνιον πιναρὸν κ σχῆμα δουλοπρεπές· quod quid aliud eſt quam τὸ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, ſi liberalis, ingenium bene natum prodit; ſi vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obeſi corporis, quod ſimili vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. οὗτος ἐσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, κ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore:* ut apud *AElian.* V.H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *ſpecie corporis erat magnifica, & quaſi ad pompam compoſita:* quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, ſed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro ſequitur apud *Diogenem*, opinionem noſtram firmat: πρᾶός τε ἦν τὸ βάδισμα & σεμνός. junguntur ſaepe σχῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T.H.*

Ibid. Τὸ εὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem ſæpe interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piſcat. *J.B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τ Δία] Olympicum, ut patet poſtea, & apud Jul. Imper. in epiſt. *J.B.*

13. Ἔδειξε τ Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem:* adiato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν uſu: hoc procul a vi locutionis abeſt. Tu cape: *tantam ſimulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipſum mortalibus oſtendiſſe videretur.* Δεικνύναι pictorum eſt, fictorumve, qui expreſſiſſima ſimilitudine imagines animant. *Noſter* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάσπην. *Piſcat.* §. 38. ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας· vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea ſit intelligenda pulchri, multis diſputat. ἐπεὶ κ (l. ἔπλασεν) ὁ Φειδίας τ Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῷ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide *Damaſc* apud *Suid.* in Ἰάκωβος ἰατρός. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem ſpectanda viſa, & Jovem velut praeſentem intuens motus animo eſt:* in his, quod gravem hiſtoricum decebat, magnificum eſt orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum eſt, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipſo coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjeciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majeſtas operis Deum aequavit.* Cujus laudis ampliſſimum ſane praeconium cumulaſſe videri poteſt *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus ſigno ſe Jupiter ornat eburno*, modo lectio ſit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius ſe videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τ Κρόνου & Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον. Porro notum eſt, quos *Homeri* verſus, ut dignam Jove majeſtatem repraeſentaret, animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τ θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δείξας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii diſputationem in *Philoſtrato* contuliſſe de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. Α. 612. Phidiam καταχλεῖσαι εἰς τ Δία τὸ πᾶν τ ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε λευκώλενον &c. credas ipſi fuiſſe in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionyſ. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T.H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici ſtatuam, quae inter VII. orbis miracula habita eſt. de qua videndus *Pauſan.* El. I. p. 156. *Noſter* Συγγ. c. 27. Υπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τ μὲν ἐν Ὀλυμπιάσι Δία, κ τὴν Ἀθήνησι Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ κ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuſcul. 1. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Baſilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mſſ. ἐθαυμαςώθη. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τ θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tuſc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἐρ. c. 16. de phraſi ipſa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque inſuper reddes illuſtrem. Iſta, atque iſtis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit ſtatuaria, perquam ſane ſedulo compoſita, ut quae mihi perſuadere conaretur: ſed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Poſtquam igitur deſiit, inſit altera hunc fere in modum:

§. 9. Ego, fili, Eruditio ſum, jam tibi familiaris & nota, etſi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. *Μνήμην διέφυγεν*] * Ὁ τὰ σχήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξήμβλωκας; καινὸν τοῦτο. *V.*

* Ὁ τὰ] Ita *V.* prave fuerat editum ὅτι. *M. du S.*
† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice ſunt deſcripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendiſſe mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi cauſa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetuſtis Scholiis inſe-

20. Πλείονα διαπταίουσα] Hunc locum imitatus eſt *Julian.* Imp. οὐ προσπταίων, οὐ διστολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. *J. B.*
Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adſcripſit Pater Mſſ. lectionem πάντοθεν, quæ longe melior, etſi aliud videatur *Bourdelotio*: mutetur modo diſtinctio ſic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque ſermonis parte barbarizans.* Nihil eſt *pleraque dicere.* *J. G.*
21. Πάμπολλα] Angl. & Mſſ. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum eſt: atque ipſa hac dictione paſſim utitur. *J. B.*
Πάντοθεν] Sic praeter Mſ. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. *M. du S.*
Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: ſed mos fuit gerendus pleriſque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum conſentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. *T. H.*
27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. *J. B.*

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. ſic διὰ τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. *M. du S.*
29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato ſpiritu & accentu legerim αὕτη. id namque δεικτικώτερον. *Etenim quanta ſis conſecuturus bona, ſtatuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφική) *ante me expoſuit.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτη ἀνώμοτός ἐστι· vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipſa* notet, non convenit iſti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum eſt. Recte autem id obſervatum in Contempl. §. 13. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τίνες δέ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δὲ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καταλήφθω εὖ μάλα δὲ αὐτή· ſed ſcribendum αὕτη· quod perſpicuum eſt. Pro αὕτη apud AEſchylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἥδε· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxiſſet, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ὠλένην] νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. *J. J.*
Αὕτη] *Jenſius* pro vulgato αὐτή. Et in hac quidem voce, ut recte obſervat, ſæpiſſime peccatur. *M. du S.*
31. Τῷ σώματι πονῶν] Salluſtiana phraſi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 7. p. 260. *opifices agreſtesque omnes, quorum res fidesque in manibus ſitae erant.* Hunc *Luciani* locum deſcripſit totum & interpretatus eſt *Herald.* An. in Salmaſii Obſ. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illuſtrat. *T. H.*
34. Τὴν πρόοδον] Alii Codices, τὴν πρόσοδον. *J. Br.*
Τὴν πρόοδον] Ἐντημὶς τὴν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόοδον. *G. C.*
Ἐντημὶς] Ita ſcriptum typorum errore pro εὐτελής· repetendum tamen fuit, ut pateret inconſiderata *Bourdelotii* feſtinatio. *T. H.*
Τὴν πρόοδον] Sic recte in omnibus & Mſſ. & impreſſis.

bona ſis conſecuturus, ſi ſtatuarius fias, iſta praedixit: nihil utique niſi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque ſpem vitae omnem habens repoſitam; dum ipſe ſis obſcurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, viliſque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; ſed ipſum illud operarius, unuſque e plebe multa, qui ſemper praeſtantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἀν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ᾽ αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν,

b Ἀγεννῆ] Ἀγεννῆ *J.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. *V.*
39. Λαγὼ βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Φιλόστρ. δ. βίου Ἀπολλων. *C.G.*
Παροιμία εἰς τοὺς δειλούς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorſt.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo ſubjeci. Hoc ipſum quoque ex iſto genere, ſed Graece tamen ſcriptum; quae cauſa eſt, cur ſedes mutare non juſſerim. *Philoſtrati* locum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legiſſe non commemini. *T. H.*

preſſis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi εὐτημὴς τὴν πρόσοδον. *J.B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον interſit, nec *Lucianum* credo tam fuiſſe ſermonis inopem, ut ſcribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob cauſam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox perſequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congreſſu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret:* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius*, *amicis advocatus*, quam rariſſimae vocis poteſtatem hoc in loco ſententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adverſatur Theſ. T. I. p. 1013. ſcribenti: *Ego* ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις *appellari puto, qui propenſus eſt ad adjudicandum ſua ſententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectiſſime adſcripſit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τοῦ π. δ. εἷς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼ β. ζ.] *Erasmus* in Proverb *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼ βίον ζῶν] Demoſth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Parœm. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωοῦ δειλότερος. de quo *Lucianus* Piſc. & ſæpe alibi. *D. Anaſt.* in Epiſt. de hujus animalis metu. *Ariſt.* c. 1. lib. 1. hiſt. anim. & in Phyſiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter Q. *Cornificius* poëta apud Euſeb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo eſt, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auſon.*

At lepus, In me omnis terra pelagique ruina eſt,
Forſitan & cœli, ſi canis aſtra tenet. *J. B.*

Λαγὼ βίον ζῶν] *Demoſth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ᾽ οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼ β. ζῶν] *Demoſthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Eraſmum* non fugit in *Leporis vita*: manifeſto *Galenus* imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼ βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καί τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καταφρονοῦνται μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων. Ad eos ſpectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec ſuis ſe opibus & virtute ab alieno nutu pendentes tutari poſſunt; quorſum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ἄν. Ab animalium moribus iſtius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαραδριοῦ τινὰ βίον διαζῆν. *Plat.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. ſic σκώληκος βίος. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chryſoſt.* p. 216. *T. H.*

 40. Ἐρ-

ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καταακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui ſpectant, ſiquidem ſapiat, optet ſe tibi ſimilem eſſe: qualiſcumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod ſi mihi morem geras, primum equidem tibi multa oſtendam veterum virorum acta, resque geſtas admirabiles, dum eorum ſcripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars eſt primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, juſtitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, conſtantia, honeſti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo A. 1 W.

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. V. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὑρισκόντων τι· οἷον, κοινὸν τὸ εὕρημα. Vorſt.

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorſtius adſcripſit. *T.H.*

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. *A.V.* *Phaedr.* F. 87. *M. du S.*

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter hæc *Plutarch.* in Pericle ſtatim ab initio. *J.B.*

Οὐκ ἔστι δὲ ὅς, τις εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic reſpiciatur, videtur poſtulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore uſurpant: ſicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Noſter* in Herodoto c. 2. ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10. καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque caſibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸ κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· ſenſus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre ſuperſedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μεν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον· debuit ἕξω. *J.J.*

Οὐκ ἔστι δὲ ὅστις] Conſentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. οὐδεὶς εὐφυὴς νέος ἢ τὸν ἐν Πίσῃ θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος· quae ſequuntur, an Lucianum item habitura ſint adſtipulatorem, haud ſcio: οὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡσθεὶς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. *T.H.*

45. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς] *Summus quantum voles ſtatuarius.* *J.Br.*

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. *J. de la F.*

Ibid. Χειρῶναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπόζων. Aliter Heſych. *J.B.*

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. *J.Br.*

Ἀπαγγέλλουσα] Mſſ. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. *J.B.*

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexiſſe, quando verterunt: *animum, quae tui pars eſt praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον ſc. μέρος ſignificare *partem praecipuam*, neque etiam, animum eſſe partem hominis praecipuam: ſed exiſtimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum eſſe, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, ſed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum eſt praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* *H.V.*

Ὅπερ σοι κυριώτατον] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, ſe animum, quae pars ejus ſit longe praeſtantiſſima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ’ ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ’ ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῇς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σοῦ κυριώτατον Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noſter* in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. §. 19. τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἐμαυτοῦ. Mox σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T.H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic paſſim alibi: ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defaecatum*, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. *J.B.*

58. Γενέσθαι δέον] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τῷ N. τὸ δέον παραινέσειας ἄν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν· *Demoſtheni* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα πρᾶξαι *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil eſt in ſenſu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum proſpicies*: ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανεῖ ὂν δεινότατος· apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφεστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα· quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τά τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάνθ’ ὅσα ἦν, ὅσα τ’ ἐστὶν, ἰδ’ ὅσσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen. L.* I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eritque fuitque Eſtque patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προεώρα μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum* *Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τῷ μὲν εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ τῶν πραγμάτων ψευσθῆναι, ἀλλ’ ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T.H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita eſt: lege ὁ βουλευσάμενος ἔτι, quod ſententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decreviſti:* hactenus enim auditor tantum *Lucianus.* Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι· ὑπὲρ τοῦ Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo poſt: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T.H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. Oct. Ferrar. P. II. de R. V. lib. IV. c. 13. *T.H.*

73. Τὰ

μῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ; λέγων.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἄν που τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,

peregre proficiſcaris; ne in exterâ quidem regione ignotus eris obſcurusve: ejusmodi tibi circumdabo inſignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito deſignans, *Hic ille eſt*, ajat.

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam univerſam occuparit, ad te cuncti reſpicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi diſertae orationis poten-

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariſſ. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adſtantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariſſ. *Th. Marcil.* *Deſ. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priſcis fuiſſe videtur atque eo pervenire, ut digito non infami ſed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonſtrarentur. Fuit autem illa demonſtratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui eſt,
Quod monſtror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epiſt. VI. *ſolebat tamen vixdum adoleſcentulo mihi pater ejus cum magna laude monſtrari.* Et lib. IX. epiſt. XIII. *Cui Rufinus, demonſtrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis deſignor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Perſ.* Sat. I. *Pulchrum eſt digito monſtrari, & dicier, hic eſt.* *Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille eſt Lucianus, inſignis orator. *Perſius: At pulchrum digito monſtrari & dicier, hic eſt.* *J.Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monſtrari, & dicier, hic eſt, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &c, ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης· & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant ſua: & *Perſius* Sat. I. *At pulchrum eſt digito monſtrari & dicier, Hic eſt:* aliquando contumelioſum eſt, ut illud, *Ecce ſomniator venit.* *Lucian.* in Harmon. In turba inſignem eſſe, digitoque demonſtrari. G.C.

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophiſtae ea aetate legationibus ſaepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem uſurpant Graeci de periculis & caſibus, qui inopinati repentino impetu ſuperveniunt: in *Thucydide* ſatis frequens; apud quem ideo legendum eſt IV, 31. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα, non βεβαιοτέρα, quod vocabulum cum iſta verbi poteſtate conſiſtere nequit. *Demoſth.* in *Ariſtog.* p. 846. B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικοῦτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν· *Piſiſtr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen.* L. I, 53. ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ· *Dion Chryſ.* p. 47. B. 530. D. ἂν μή τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ· *Galen.* περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἁπασῶν δυστυχία κατείληφε τὸν νῦν βίον, *oppreſſit aetatem noſtram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Niſi fugiſſet haec poteſtas priores Interp. non monuiſſem. *T.H.*

80. Κεχηνότες] Ut in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. *J.B.*

Ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mſſ. θαυμάζονταί σε τῆς δυνάμεως. Impreſſa lectione alibi ſaepe utitur. *J.B.*

83. Ἀθάνατοι] In tranſitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam ſibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* ſub initium libri primi ſcribit principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης· iſtius loci paraphraſin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδευομένοις] Πεπαιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandæ cauſa. *Th. M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: Τὸν Δημοσθένους ὅρα μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτορος γεγονότα δὲ παντὸς εὐκλεέστερον. G.C.

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] μαχαιροποιοῦ δηλονότι, quod tamen falſum eſſe docui. *J. Br.*

Τίνος υἱὸν] Demoſthenis patrem, ſi de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* conſtat, Demoſthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad matrem reſpicit *Lucianus*, de qua ſtatim addit *Plutarchus:* ἃ δ' Αἰσχίνης ὁ Ῥήτωρ εἴρηκε περὶ τῆς μητρός,

tentiam; tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quoſdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita diſceſſeris, non tu deſines unquam adeſſe doctis, & conſuetudinem habere cum optimis. Viden Demoſthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEſchinem, qui piatricis tympanum pulſantis erat filius? & tamen ipſum propter me Philippus coluit. Socra-

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοί γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι προσποιήσω. καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης

καὶ

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανιστρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

τρὸς, ὡς ἐκ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ ἄστεος ἐγεγόνει, καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἴρηκεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuiſſe ipſius Demoſthenis ſeculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τίνος υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* ſignificat *Miſcell.* IV. c. 26. ubi de Demoſthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demoſth. ad A, I. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχίνην] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ Æſchinis. *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μετὰ τυμπάνου τελούσης. Hoc Demoſthen. περὶ Στεφ. AEſchini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Baſque*; hoc eſt, exiguum, & quod ſaltantes manibus pulſabant. Figuram ejus cernere licet in elegantiſſima gemma, quae exprimitur in Opuſculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Iſ. Caſaubonus* de Sat. Poëſ. I. p. 67. repraeſentavit. Ejuſmodi autem mulieres, ut & tibicinæ ac fidicinæ ſervæ erant aut libertæ, & pleræque omnes meretrices. Quæ optime omnium tympanum pulſabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Geneſ. XXXI, 27. Nomen matri AEſchinis erat *Glaucothea*, ut teſtatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEſchinem, Demoſtheni parem, Atrometi filium, miſceamus cum Socratico AEſchine, Charini filio, cujus vitam ſcripſit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia cum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noſter *H. Wetſtenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEſchinis praefixit imaginem Oratoris AEſchinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) ſed pro τυμπανιστρίᾳ is τελέστριαν dicit. Vid. *Demoſthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noſter* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empuſae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, ſi lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philoſtr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* reſtituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius viſum. *Philoſtr.* p. 507. τὸν δ' ἐς Φίλιππον ὁρώντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: ſenſus eſt: Vides AEſchinem illum, qui tympaniſtriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum obſervaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, ſiquidem abfuiſſet ἀλλὰ, hoc ordine ſtructurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEſchinem illum obſervaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως· fruſtra. De AEſchinis matre, quae piatrix moto tympano luſtrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανίστριαν vocat *Lucianus* poſt *Demoſthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demoſth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Heſiod.* p. 2. ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae ſatis refellunt errorem *Olearii* ad *Philoſtr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελέστριαν potius legendum eſſe conjectantis: eo nimirum prolapſus eſt, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμὲ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδείαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophroniſci lapidarii filius, qui etiam ſerviiſſe & ſculpſiſſe lapides dicitur. Adſerunt quidam Gratias veſtitas, quae ſunt in arce, illius opus eſſe: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teſte, ſculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noſter* ſtatuariæ valedixiſſe *Socrates* videtur, cujus opus fuiſſe ajunt Gratias, quæ Athenis in arce amictæ conſpiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. *F. Ariſtoph.* Schol. Νεφ. V. *Pauſ.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Caſſiodor.* ad Pſalm. LXXII.) obſtetrix, primum, ut quidem videtur, Sophroniſco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque ſtatuariam artem didicerunt · de Socrate res certa eſt; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chryſoſt.* p. 558. D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle ſuſpicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. ſcribit Ol. XCV. inter alios floruiſſe Patroclem; quem equidem ab iſto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio ſatis congruit, non eſſe diverſum opinor: alius eſt ſine controverſia Patrocles, cujus *Pauſan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι

ditte-

καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται;

Ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

tes autem & ipſe ſub iſta Statuaria nutritus, ſimul atque meliora percepit, illaque deſerta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu miſſis tantis talibusque viris, rebus ſplendidis, ſermonibus ſapientiſſimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe conſidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues ſordidam, & habitum ſuſcipies ſervilem, vecticulos, coela, malleolos, ſcalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia conſectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; ſed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipſe ſis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀνανήφων A. P. F. J. V. 2. Margo A. 1. W. b Ἐλευθέριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non ſatis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui ſtatuas Mercuriales ſive Ἑρμᾶς ſculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notiſſimum eſt, ad fores apponi ſolebant. Pythagorei eos, qui mercede philoſophiam diſcipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile reſpici, οὐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifeſtum eſt. Ab hoc principio deinceps in latiorem ſignificandi ditionem, quae ſtatuariam artem univerſam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *ſtatuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expreſſit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari poſſint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθέντες λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noſter*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat ſtatuas perficere, ſed marmora lapideſque expolire: nec tamen non ſaepiſſime contigit, ut, quia utraque ars in eadem verſabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum eſt: idcirco minime mirandum, ſi ad ſtatuarios vocabulum hoc ſaepiſſime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teſte *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chryſ.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipſe λαοξόος *Timoni Phliaſio*: ſed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem teſtem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &, πατρῴᾳ τέχνῃ χρῆσθαι τῇ λαξευτικῇ. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem deſcripſit in V. *Manetho* vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεος IV, 335. ſic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Ariſtot.* Ηθ. Ν. VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphraſtes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἐστι τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργοὺς *Thucydidem* dixiſſe, (locus eſt IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους recte igitur *Heſych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius perſequi vetat inſtituti ratio: praetermittendus tamen non eſt *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his ſimul intelligi poteſt, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, ſed ejus patrem Sophroniſcum marmorarium fuiſſe perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνανήφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. Fl. & J. ἀνανήφων. Utrum utri praeſtet ex MSſ. definiendum eſt; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honeſtis moribus ornatus, minime curabis, ſed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato ſermonum fine, ſurgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria ſpreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit ſcutica, & plagas ſtatim non paucas inchoanti mihi heſterno die fuiſſe impoſitas. Illa deſerta primum indignabatur manibus comploſis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit verſa. Si vero paſſa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim ſomnia praeſtigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me reſpexiſſet, at ego jam, inquit, tibi vices rependam cauſae juſtiſſime dijudicatae: age ergo,

εὔρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα περιφρονητικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας [d] ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπι-

A. 1. *W.* [c] Ἀπολειφθεῖσα] Ἀποληφθεῖσα in quibuſdam *Edd.* [d] Ἐνέπριε] Συνέπριε margo *A.* 1. *W.*

Ἀνακύπτων] Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad ſanam & ſobriam mentem redeunt: quae poteſtas quum aliena ſit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil eſt cauſae, cur ſcriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite ſeſe erigere*, quod animi generoſioris eſt indignam ſe conditionem aſpernantis: hoc ipſum poſtulant ταπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chryſ.* Or. IV. p. 71. *Iſidor. Peluſ.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. reſtituit *Origeni* contra *Celſ.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noſter*, *obſtipo capite ac demiſſo operi intentum eſſe.* Ad mentem & animi ſenſus utraque transferri ſolent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μεταρσιοῦσθαι ἐξαδυνατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noſter* in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. θητεύσεις κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & tranſlatam venuſte contineant. Porro his uſus eſt *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T. H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδριὰς ὅτι μάλιστα ἀκριβέστατος τεκταίνηται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριᾶσιν ἀποτελεσθῆτε, οὐ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; ſi vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi poſſe nulla, cui non inſcite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi poſſet: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ Θεῖος οὐκ ὀλίγας &c. *T. H.*

19. Ἀπολειφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀποληφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέπριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέπριε· priſcam lectionem mutari nihil eſt opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαντες & Καταπείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύχειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi *Noſter* habet & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T. H.*

23. Θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τῆς] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. ſed ſic etiam uſurpatur elegantiſſime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abeſt, ut damnem: *Noſter* de Sacrif. §. 8. φέρε δὲ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δὴ, quod in iſtis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ fere perpetuum ab *Ariſtophane*, *Luciano*, ſpectatiſſimisque ſcriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae ſcientiſſimum, ut in *Dionyſio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid.

Ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι

inſcende in hunc currum (currum aliquem oſtendebat equorum alatorum, Pegaſo ſimilium) ut perſpicias qualia & quanta, ſi te mihi non dediſſes, ignoraturus fueras. Simul autem adſcendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora curſu inſtituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quaſi Triptolemus ſeminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud ſane memini, qualenam eſſet ſparſum illud ſemen, niſi hoc tantum, homines ad me ſuſpicientes laudare, & fauſtis acclamationibus, quoscumque volatu adiiſſem, proſequi.

16. Poſtquam igitur tot res mihi, meque laudantibus iſtis oſtendiſſet, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. *J.* b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. *J.* c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει *J. V.* 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχήματος ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ ἐ.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Præſtantia & Uſu Numismatum* opere p. 272. Ed. poſtremæ; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἰδῇς toleranda lectio, aliter tamen ceteræ editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἄ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τῆς ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπερι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit *Bourdelotius* non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non inprobabilis. *Heſych.* Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη quod *Berkelius* obſervavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio conſtat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, ſationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utiliſſima diſſeminant, comparari ſolent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epiſt. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Chriſtianae religionis conſitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: conſideratius in re ſacra fabuloſo nomine abſtinere voluit *Iſidor. Peluſ.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque ſolet fama novitates augere, properabat exinde ſublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae ſibi currus vindicant, quibus vel ſublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo ſolet, ſpiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. *Ariſtid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie ſanavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris verſus opportunos produxit *Joſ. Scaliger*, nec non ad *Euſeb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάοσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinſium* de S. H. II. p. 270. fugiſſe miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obſ. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notiſſimi: nec *Philoſtratus* ſprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophiſta: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος διῄει τὰ ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe teneriimum eſt, quum Hipponicum ſignificare vellet gratiis omnibus inſtructiſſimum, Ep. L. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificioſa vero modeſtia *Lucianus* ſe non meminiſſe ſcribit, quale eſſet illud, quod in terram ſeminaret: ſatis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam ſibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπεῖρον τινές] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram ſpargens:* nota eſt omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδεδυκότα] οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. ſic Thom. M. in Ἐνδεδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ [f] ἐβουλεύσαντο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

'Εσκόπουν *J.* margo *A.* 1. *W.* e 'Εσπέραν] Τὰς ἑσπέρι A.P. τὰς ἑσπεριὰς B. *J.* f 'Εβουλεύσατο] Pr. *Edd.* ἐβουλεύσαντο.

45. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J.B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in 'Αλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι καὶ] Lege: καί τοι καὶ. atque ita video poſuiſſe *Jac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. 'Εβουλεύσαντο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T.H.*

48. 'Εβουλεύσαντο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J.B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G.C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A.V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J.G. Graevius* ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Polyd. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hyberrum* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus. utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ἐνύπνιον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T.H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G.C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη Καὶ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J.P.*

Τριέσπερος] Agnoſces etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ξ'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. τὸν Βουθοίναν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ἰὼβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ Καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ὦ ᾿γαθέ. οὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & ſomnia vetera, jamque obſoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos ſomniorum interpretes eſſe quoſdam ſtatuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando ſomnium, fulmen ſibi viſum in paternam cecidiſſe domum, & reliqua (noſtis enim) velut hiſtrionicam, viſionem iſtam, neque nugaturus

a ῾Ο Ξενοφῶν] Ἀναβ. γ. *J. Br.* p. 175. v. 4.

IX, 424. ſed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Paſſerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis ſpatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio ſpectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant! hi multo ſane melius Herculis honori conſulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum ſolidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam ſi verum eſt, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. hiſtorica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, ſi hoc, inquam, verum eſt, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim iſtius μεγαλοπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἕωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Theſ. in V. Ἕωλος, & *Jungerm.* ad Poll. I; 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum ſimilibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Diſplicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, ſi nitorem loquendi conſulas, ſuffecerit: nec ſane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in poſteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adſcriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. ῾Ο Ξενοφῶν] Videtur ſomnium hoc intelligere, quod eſt lib. III. Ἀναβ. quo vidit *Xenophon* per quietem domum ſuam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur ſe *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus præſertim ſomnii narratione, quod, deſperatis Græcorum militum rebus, ereptis jam ſibi per fraudem ducibus, ea ipſa qua viſum eſt nocte, commilitonibus narrat, ἀναβ. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* ſubobſcura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod noviſſime ab auditore objici ſibi finxerat; ſed vocem ληρῆσαι reſpicit aut ἕωλος ψυχρολογία, quaſi dicat, *nequaquam, o bone, nugæ ſunt pueriles; niſi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum ſomnia ſibi viſa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obſcuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod repeti debuit, omiſſum eſt in hunc modum. οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde ſomnium non unum indicat. Trajectio eſt itaque inſignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam ſcribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἔδειξα. Ut autem verba ſe habent, excidiſſe puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus eſt lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapſum, cum ſcribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, ſed *in reditu* Græcorum. Erroris occaſionem præbuit, quod in ſomnio paternam domum fulgure coruſcantem ſibi videre viſus eſt Xenophon. Nullum enim in toto opere ſomnium narrat ſibi domi viſum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis eſt ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita ſtyli Lucianei facilitas deſideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in noſtris nihil eſt quicquam ſubſidii, ita conjecto, periiſſe deſcriptoris negligentia (quod quam crebro vetuſtis in membranis, etiam emendatiſſimis, fiat, experti non ignorant) verſum unum, quem ſi ex *Xenophonte* revocare licet, ſenſus ſaltem & oratio tolerabilis exibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὄ. οὐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae ſic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando ſomnium enarrans, quo videbatur ipſi facto tonitru fulmen in paternam cecidiſſe domum, & cetera (noſtis enim) veluti ſcenicam actionem hoc viſum, aut ipſe de induſtria nugaturus iſta referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur poſtulare partem iſtam a nobis interſertam, praecipue ſi *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ᾽ ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec noſtra, ſimul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo *Xenophontis* ſomnia diverſa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud ſuos commilitones expoſuiſſe non legitur, ſed aliud lib. IV. p. 191. cum Chiriſopho communicavit, idque etiam in magna rerum deſperatione. *T. H.*

72. Εἰ-

rus de induſtria perſequebatur, idque in bello & deſperatione rerum, urgente hoſte; ſed ſane & utile quiddam habebat iſta narratio.

διεξῄει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πολεμίων ἐφεστώτων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

18. Similiter & ego ſomnium * iſtud meum enarravi vobis ejus rei cauſa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis ſi quis eorum ob paupertatem animo deficiat, ſeque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, ſat ſcio, confirmabitur, audita ſomnii noſtri fabula, meque ſibi idoneum exemplum ob oculos ponet conſiderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, anguſtiis; itemque qualis ad vos me recepi, ſi nihil aliud, at ſaltem nemine ſculptorum obſcurior.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιρρωσθήσεται εὖ οἶδ᾽ ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ F. adſcriptum ἐθελοκακεῖ ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. ἑαυτοῦ.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ male. *J. B.*

Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*

76. Ἑαυτοῦ] Scripſi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci ſermonis norma reſpuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην *Simplic.* in *Epictet.* p. 283. παράδειγμα προστήσασθαι *Noſter* habet in Πρ. ἢ Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1. PRometheum igitur me eſſe ais? ſi ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea ſint, agnoſco imaginem, meque ſimilem illi eſſe fateor: neque luti figulus dici recuſo: tametſi lutum mihi vilius ſit, quale ex triviis colligitur, cœnum prope-

1 OΥκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐδ᾽ ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις παρὰ-

a Βόρβορός] Ita recte *J. V. 2. P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adſcripta margini *A. W.*

ΠΡΟΣ] Poſt annum *Luciani* quadrageſimum ſcripta eſt hæc oratio, qua fautores quosdam ſuos ſolam in ejus ſcriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem ſe captaſſe, quam ex ipſis ſalibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti ætatisque forte eſt Zeuxis. Poſt Dialogos ſcriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. *Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euſeb.* *J. B.*

6. Βάρβαρός τις παραμικρόν] Legendum βόρβορός τις. *Eraſm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *J. Br.*

Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος,

παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, τὸ σοφώτατον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τοὐμόν; τίς [c] δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμ-

modum. Sin verò extollens orationem meam, perinde ut artificioſam, doctiſſimi illius Titanum nomine eam coboneſtas, vide ne quis ironiam dixerit, & quaſi quandam Atticam ſubſannationem ſubeſſe huic laudi: unde enim artificioſum eſt, quod ego facio? Quae vero eximia ſapientia & prudentia in ſcriptis meis? Mihi certe illud ſatis fuerit, ſi non lutea prorſus, aut digna Caucaſo tibi videantur. At vero quanto juſtius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in cauſis agendis celebres eſtis, vera certamina ſubeuntes? Viva enim re vera

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. εὐμ. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπευφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀττικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον, οὐκ ἔπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τούτου. Sed totum Scholium abſurdum eſt; reſpicit enim Auctor notam Athenienſium εἰρώνειαν. *M. du S.*

ρος, cum de menda viri docti monuiſſent: repetit illud *Lucianus* paſſim. *J. B.*

Βόρβορος] Sic *Plato* de *Rep.* VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiæ immerſa. In Mſſ. tantum O. & W. & plerisque impreſſis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram ſcripturam aſſerunt, quam conjectura etiam aſſecutus eſt Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei verſui in margine nota hæc [÷—] ſit adſcripta. *M. du S.*

Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli ſit uſui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuſo ſubacta*, ad fingendum ſit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum iſtorum in utraque lingua proprietatem recte Gloſſae veteres obſervant: eadem in translationibus inde ductis diſtincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator.* Nihilominus fieri nonnunquam poteſt, ut in eandem propemodum ſignificationem conveniant: *Ariſtoph.* in Veſp. v. 248. 257. 259. *T. H.*

9. Ἐπευφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. *J. B.*

* Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptiſſima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc eſt quod hanc ſcripturam ſecuti ſumus, M. etiam Codice firmatam. *Demoſth.* p. m. 329. A. χρὴ .... πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Baſil. p. Ed. Baſ. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. *M. du S.*

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venuſtatum non peritiſſimo, praepoſterae correctionis: nota ſunt ἐπευφημεῖν, & diverſa poteſtate εὐφημίζειν· probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic poſtulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci ſenſum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine inſignis & ornas.* Reſtituendum *Pauſaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπευφήμησαν· tu lege: ἐπεφήμισαν, ſcilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & ſæpius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas ſeverit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inſcripſerint.* Sic *Ariſtid.* T. I. p. 450. B. τουτοις (frumenti ſationi) Κελεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπιφημίζεν)· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epiſtolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipſe geris, illi attribuis; quaſi ab illo geſta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. *T. H.*

10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα] Copioſe vir Clariſſ. *Iſ. Caſaub.* ad *Theophr.* Charact. in ſubſannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnaſ. εἶητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic poſtea πρὸς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipſe ſæpiſſ. ſic χλευασμὸς, ἁλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & ſimilia Atticor. de quib. interp. *Ariſtoph.* *J. B.*

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr. Char.* *A. V.*

Ibid. Μυκτῆρα] *naſum: ironias. Eraſm.* in Proverbio: *Naſo ſuſpendere.* *J. Br.*

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Miſc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Iſ. Caſaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujuſmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ᾽ ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ᾽ ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὴ διαλλάττετε O. εἰ μὴ διαλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀττικὸν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J.Br.*

15. Τοῦ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J. Br.*

18. Τοὺς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J. Br.*

Ibid. Ζῶντα οὖν] Haud dubie ἑλληνικώτερον MS. Wittiana Ζῶά γ᾽ οὖν &c. *J.J.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M. du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνα οὐ σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἔπραττον, ἐν ἑνὶ δὲ τούτῳ διήλλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim juvat otioſum illud δέ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νείκεα τ᾽ ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔντε δίκας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσιν, Ὧν ἀπὸ πλοῦτον ἀπειρέσιον τε χρήματ᾽ ἀγείραι· e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι τε ἐν πολίεσσιν ἀγητούς Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non adſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔντε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔντε δικασπολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμέλεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Syneſium* Ep. 100. p. 240. C. Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ᾽ ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα τε θεῖα τε ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ᾽ ἐλευθέρου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina:* is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ez. Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M. du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστέ [a] μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b] ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, [c] καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum cocturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quiſpiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] με Edd. μοι O. M. *b* Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. *c* Καὶ] καὶ C. L. *P. S.* ἢ καὶ *J.* εἶναι O. M.

31. Ὥστε μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis με, mendoſe. *M. du S.*

Ὥστε με] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῄει δ᾽ οὖν μοὶ λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥστε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ Θερσίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὥστ᾽ οὐδ᾽ ἐπῄει αὐτῷ ἐκεῖνο. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παῤῥησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. διαπράττεσθαι ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι᾽ ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾷν, τοὺς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσῄει. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 916. C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἰκὸς, φοβηθῆναι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ὁ. ἐκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ K. ſuperioribus, βόρβορός τις παραμικρὸν, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτοῦ· praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθά που καὶ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praepoſteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῷ βουλεύεσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεὺς] *Ariſtophan.* verſ. Ἱππ. De eo idem *Ariſtoph* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra hæc verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus peractis, quique ſero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιοὺς, pro ἰπνοποιοὺς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμηθέας] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus*: imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδων Προμηθέα, ἄδων πηλοῦ.

Hunc

nos; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινȣργὸν τȣ̃το ἐπαινῶν, ϗ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτȣ̀ς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, ϗ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, ϗ ὀφθῆναι χαρίεντα. ϗ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ [e] τοι ϗ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέȣσα τὸν πηλὸν, ϗ ἔμψυχα ποιȣ̃σα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγȣ́μενος τὸ εἰρημένον.* ϗ ἴσως οὗτος ὁ νȣ̃ς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ ȣ̓ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις [f] λέγειν ἀρχαιότερόν τι τȣ̃ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν F. *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit **Brodaeus** ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus* εἶναι *mendoſe ſcribi videtur, &* ϗ *in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita P. *S. Coll.* & L. recte. *J.* ἢ ϗ. Reliquæ εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲν ȣ̓δὲν ἧττον ὁ νόμος εἶναι τȣ̃ ὄντος εὕρεσις· in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. ϗ εἰ μὲν τοῦτο ἐστὶν ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τȣ̃ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ȣ̓ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τȣ̃ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν· pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ȣ̓ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ȣ̓ ταῦτα εἴκασαι τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τέως ἐννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *J. G.*

Τέως ἐνν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνειργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ ἐστὶ τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervæ ſolent adſcribi. *J. B.*

Συνειργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνειργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *J. J.*

55. Πρός τε τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τε, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εἰρημένον ϗ * * * ϗ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τε ſequi debet καί. *J. C.*

Πρός τε] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε· tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκόνιον· ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59 Ἀρχαιότερον] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, οὐ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρά γε ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιεὶς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλα τε

afferri poſſit, cujus progenies cenſeatur. Sed niſi elegans videatur, pudeat me ſane (ſat ſcias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, ſi non & formoſum videatur. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor, qui a ſedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea eſſe, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxiſſet, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem ſupra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa ſpecta-

a Χάριεν] καὶ χάριεν P. *J. S. A.* χάριέν τι C. L. καὶ χαρίεντα *F. A. H. P.* καὶ abeſt in O. M. b Πεποιθότα.] Πε-

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo ſic uſurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic ſimillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Atil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id eſt, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec ſunt omnia nata·* ſic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. *Dionyſ. Halic.* Ind. de *Dinarcho*. *Oneſicritus*, teſte *Diogen. L* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, ſtyli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de ſcriptis ſuis hominum opinionem ſaepius indignatur, & qua virtute maxime cenſeri velit, docet *Lucianus:* vid. Zeuxin. *T.H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* ſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἐστὶ χαρίεν τι. *Th.M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *J.* recte. Præter *Salm.* & quæ eam ſecuta eſt *A.*, omnes χαρίεντα cum ipſis Mſſ. Ox. & M. præferunt. Coll. χαρίεν τι. *M.du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Jenſii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mſ. habeant αὐτό. De reliqua phraſi vide Κρον. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Jenſium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit caſum, ſed accuſativum frequentiſſime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode poſita: melius transferri poteſt: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* veniſſe in mentem video: γ' ἐμοὶ certe ſine controverſia rectum eſt: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem poſtularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. οὐδ' ἂν (ſeu οὐδὲν) ὠφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. *T.H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *J. Br.*

Παρὰ γάρ ἐμοι] Παρὰ γοῦν ἐμοι *apud me quidem.* *Th.M.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodeſſet apud me novitas.* *J.C.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miſcellan. cap. 5. Aliquid ſane eo ipſo adfertur: ſed ita hic locus, ſublata prava diſtinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρά γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque ſane prodeſſet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, ſi eſſet deforme.* Vides ſenſum planiſſimum, immo ipſam, ſi eam conſideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata verſio eſt adſequuta, quare ea ſumus contenti. *J.J.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Ed. *J.* γοῦν rectius; ſuſpicor tamen ſcriptum fuiſſe tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea eſſe, quibus accidit, ut cum novitate diſpliceant. *J.B.*

Ibid Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τα μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεπονθότα. Ex ſequentibus pateſcit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεπονθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεπονθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. neceſſario admiſimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipſis Mſſ. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo deſignaſſet. Ferri quidem poteſt, ταὐτὸ πεπονθότα, nimirum τὸ ἀμορ-

ſtacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη·
τὸ

πονθότα C. *c* Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. *d* Κειμήλιον] Καμήλου O. *e* Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta *S.* & *A.* priores Edd. omnes ἐμυσάττ. *f* Ὥστε] Ὁ μέν τοι *J.* Margo *A.* 2. *W.*

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιηθέντα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent:* hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον· veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινὸς ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T H.*

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλιστοροῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θήραν συστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ἐκ τῶν ὁμοιοτρόπων id *Plotius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit. nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Z. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἑρμ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid. Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46. ὑποθορνύμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. §. 22. utriſque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ἐκ τῆς εὐνῆς ἀΐξας ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob.* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J Br.*

94. Αἰ-

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοὐμὸν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ᾖ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle ceciniſſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumelioſiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα δὲ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ] Ἐπειδὴ οὐδὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis conflectur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Bourdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ἄρα τοίνυν μοι σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότον. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum* ἀλλότοκον (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum* ἀλλόκοτον. Poſtea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum.* *J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejuſmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rurſus ex duobus optimis compoſitum fieri poteſt pulchrum ? Ut ex vino & melle commiſtum & temperatum ſuaviſſimum ? Poteſt ſane. Meas vero compoſitiones contendere non auſim tales eſſe ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipſa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino conſueta inter ſe atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & ſeorſum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam diſputationes ſuas habebat: Hæc vero, Baccho ſe totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μῖξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γοῦν συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἴγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

a Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus D. Heinſius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philoſopho movendum cenſeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate ſit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem ſcriptum pertinet, quod tradit *Ariſtot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μῖξις ἄτοπος, qualis eſt Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noſter* in Bis Accuſ. §. 33. Dialogum querentem facit: ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. §. 10. ſeu *Lucianus*, ſive quis alius, non infacete quidem Sophiſtas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quae notat *Lud. Creſollius* Th. Rh. II. c. 1. ſi ad haec adjungas, nihil erit magno opere, cur plura deſideres. *T. H.*

4. Ἐπίφαστον] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro:

Si modo natura formam concedimus illi. *M. du S.*

5. Ὑβριστότατον] Placet ὑβριστικώτατον. *J. Br.*

Ὑβριστότατον] *Brodaeus* loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικότατον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me neſcire, num Graeci dicant ὕβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος neutiquam tamen ὑβριστότατος rejiciendum eſſe, convincat vel unus *Ariſtophanis* in Veſpis locus ubi v. 1294. legitur:

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῷ.

Vides verſum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Ariſtophane* producit verſum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβριστος *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πυστις. *J. J.*

Ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copioſe *Philoſtrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulſum* & *oenomeli* quaſi diverſa. *T. H.*

13. Ἡ μῖξις συνέφθειρε] De induſtria τὸ συμφθείρειν, cujus ſignificatio ſit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, poſuiſſe, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diverſi generis mixtura: hac quidem temperatione ſua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; ſed arte tamen alius exiſtit color, qui naturalem ſaepe vincat. Iſtas voces illuſtravit *L. Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Caſaub.* ad *Perſ.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionyſ. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, ſcripſiſſe puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἤτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum eſt illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Maſſagetae veluti cum pocula fuſcant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur oſtro:* ubi *fucant N. Heinſii* pro *fuſcant* nequaquam mihi probatur: noti ſunt *Homeri*, verſus quorum ſuaviſſima venuſtate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionyſiis, ſeu die feſto Bacchi, populo ſolebant dari ludi ſcenici. Vide *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi ſaepe. *Horat* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & ſequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus perſecuti ſunt Iſ.

τρῳ ὡμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ª ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ᵇ ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου

verſabatur, ſimulque ludebat, & riſum movebat, gaudebatque ſalibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaeſticis verſibus prorſus vecta, Dialogi ſectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deeſt in P. notatur quoque in margine *A.* 2 *W.* b Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη *B.* 2. *P.*

Iſ. Caſaubonus de Satirica Graecorum Poëſi, & *G. J. Voſſius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τῷ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. *J. B.*

21. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἐ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi:* nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis*, *Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ὥσπερ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod *Berglerus* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιστα σύγκροτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis:* ibi vide *H. Valeſium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. καὶ μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντισταί, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtæ reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Sympoſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σύ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προέλθοιεν] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προέλθοιεν, τὸ προελθεῖν, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προέλθοιεν] Angl. προαιρεῖσιν. *J. B.*

Προαιρεῖσιν] Veriſſima lectio quam præfert Ed. *J.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galæi Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προέλθοιεν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδόν. *M. du S.*

Προέλθοιεν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαιρεῖσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula,

mum; ſubſannabat; *meditatores*; ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*; & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos

ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ μίαν ταύτην [c] προέλευσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπι-

c Προέλευσιν] προαίρεσιν C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προαιρ. A.

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* * ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

* Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχας produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφιστής v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

la, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται· ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν ἐς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. οὔτ' ἂν ἴσως προέλθοι, *& ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. εὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόοδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones προόδους *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προσελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Ψ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν· ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος· nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν· quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti*. Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum· ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, proreperent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H. Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. συνηθὲς δὲ τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόσοδον ἀπογράψασθαι· *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἴργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόσοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr.* in initio Areop. & ad finem p. 157. τήν τε πρόσοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους· *AEſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσοδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παραπρ. p. 35. v. 38. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρέσβεων προσόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: οὔτ' ἂν ἐδεήθην προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τοῦ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte*. *Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δὲ ἔν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγῶν παριοῦσι· quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προσελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τί μετὰ μικρὸν ὄψεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τὸν πρόοδον τὸ

ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι,

ſugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens; nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ διάλογος] Ὥσπερ * Ἀρίστων Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστων] Adde ὁ Ἀρ. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καταχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J.C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſè *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J.B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J.B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* νεφ. v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J.B.*

Ibid. Ψυλλῶν πηδήματα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J.B.*

Ψυλλῶν...] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἅλλοιτο. *A.V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T.H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum diſcrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G.C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J.B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι] Hac de re *Phædrus* fine Fab. & ibi interp. *J.B.*

Τὸ θῆλυ τῷ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J.C.*

Τὸ θῆλυ] Hac de re *Phadrus* IV, 14. *A.V.*

41. Ἐγκαταμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαταμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεραννυμένη φύσεις, pro συγκερ. *T.H.*

42. Τοιοῦτο φανείην] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud φανοίην pro φανείην aut φανοίμην, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποιηκώς· *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T.H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquæ φιλοσόφῳ, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & B 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφῳ] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coaptare, non admodum obſequentia, neque facile ſocietatem ſuſtinentia.

7. Vereor itaque ne denuo ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι᾽ αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὀστᾶ παραθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ [c] κλεπτικὸς ὁ θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέ-

a Φανείην] φανοίην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. *b* Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου *P. B.* 2. *c* Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλόσοφος· τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα *Origen.* in *Celſ.* I. *T.H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani.* Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J.G.G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ᾽ ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γενικῇ· παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμότεχνον Mercurio fateatur. *T.H.*

47. Ὁ θεός] Προμηθεύς *Heſiod.* ἐν E. καὶ H. *J. Br.*

Ὦ θεός, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀποτρέπετε ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπειρύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. *J.B.*

Ὁ θεὸς] P. mendoſe, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parentheſis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ἐκ αὐτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J.G.G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν, corrige, ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula encliтica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoïcae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolſius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῳ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c.

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας, ϗ τραγελάφους ϗ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit? qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipſe compoſuerit. Verum quid faciam? Perſeverandum

a Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. *A.* 1. 2. & pleraeque Edd. ἱπποκάμπτας L.

&c. τῳ pro τινὶ etiam hic poſitum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphraſtes illud τοῦ εἶναι agnoſcunt, in eo haud dubie imperfectiores ſunt magiſtro ſuo *Epicteto*, cujus ea mens eſt: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio ſufficiat, eſſe te philoſophum: quod ſi vero quis ſit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu ſis: tu vero ipſemet tibi ſatis idoneus & quaſi perfectus eris, cui philoſophus eſſe videaris.* Hinc etiam manifeſtum, puto, eſt, *Epicteti* ϗ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius eſſe prae *Simplicii* & *Paraphraſtae* ϗ ἱκανὸν ἔσαι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jenſii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πυτιοκ.] Caſtigo: πιτυοκάμπτας ϗ τραγελάφους, hoc eſt, *monſtra quaedam.* *J. Br.*

Πιτυοκ.] *Pinuum incurvatores:* quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theſeus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in ſublime emiſſos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hiſt. *G. C.*

Ἱπποκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut *α. ις. β.* c. 23. (vel mendoſe Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam ſcripturam exhibet, niſi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπας. De his conſule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus deſcribit *Philoſtratus* εἰκ. p. 774. (locum ipſum vide ad ἱ. δ. VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctiſſimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praeivit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 25. quod ſi ad liquidum deduci poſſet, rem haberemus confectam. Negari quidem non poteſt, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ϗ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuſter.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnoſco, qua ſola nos contentos eſſe oporteat. Πιτυοκάμπτης eſt Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnuſquam *Scinis* & praeter linguae rationem ſcribi puto) quem ſuo ipſius, quod in alios ſtatuerat, exemplo Theſeus interemit: lege *J. Meurſ.* in Theſ. c. V. Hunc de gente fuiſſe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeſt, ut Theſeum ipſum materno genere contingeret: *Pauſan.* I. p. 90. ἀποκτείνας ϗ Σίνιν τα πρὸς Πιτθέως συγγενῆ· quippe natum, ut nonnulli ſcripſerunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Theſ. p. 11. F. Jam ſi forte Centauros omnes hoc epitheto exiſtimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a ſingulari unius Sinidis crudelitate profectum eſſe ſatis conſtat, origo repetatur? nam quod *Luiſinus* eſt commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunque ferebant, exprimere ſolitos eſſe,* ut alia mittam, Graeci ſermonis normae prorſus repugnat: quis, quaeſo, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vaſto corpore & impetu currendi proſternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, ſed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Ariſtophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπται, de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲν ϗ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους· paulo plenius *Suidas:* Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲν ϗ προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες. necdum enim perſuadere mihi poſſum, quod tamen in mentem veniſſe non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetuſtis Codd. extitiſſe lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπται· De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται eoque pertinere non incommode videatur *Heſychii* gloſſa; Αἰροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, ſive vocabulum utrumque demta diſtinctione jungas, ſive ἀεροκελάδους per ſe ſolos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem ſtrepitum excitantes:* vel etiam, *aërem implentes clamoribus:* nam in *Heſychio* multae ſunt voces, & ſententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod ſi quis conjecturae noſtrae anteferendum ſtatuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipſum in *Ariſtophane Friſchlinus* ſpectavit vertens *Erucoſanniones*, tanquam ſi legendum cenſuiſſet, σαρκασμοπιτυοκάμπται. Sunt ſane πιτυοκάμπαι genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioſcorid.* Alexiph. c. 2. ſed illae, quantum video, nihil ad *Ariſtophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias beſtiolas abeant, ad *Lucianum:* in quo retinui ſane priſcam lectionem, ἱπποκάμπας, vel, ut ſcribi debebat, ἱπποκάμπους, etſi ad ſenſum melius congruere videantur, non auſus admittere; praeſertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non ſit inſpectus, adſentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo ſi quid in re forte, quod ſollicite perquirere non vacat, fuerit commiſſum, egregiis emendationibus certe penſatur, & *Rob. Conſtantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Ariſtoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρυόνας· haec cauſa eſt, cur, ſi ſcripti cujusdam libri ductus adſpirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρυόνας ϗ τραγελάφους· etenim vix eſt, ut ad illum Comici locum non reſpexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους ϗ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque ſolent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim eſt in iis, quæ ſemel elegi; mutare enim conſilium, Epimethei, non Promethei eſt.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam exiſtens ſola cogitatione effingitur: *Euſtath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Ariſtot.* initio lib. IV. Φυσ. Ἀκρ. πῦ γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάληψος & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impoſitum fuerit τραγελάφων nomen, recenſet *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Poſtquam haec ſcripſeram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditiſſimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam ſpecimine commendatiſſimus *J. Jac. Wetſtenius*; quam, quia prope abeſt, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum cenſet Vir egregius τοῦ τοῦ πιτυοκάμπτης quaſi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane diſcordes, philoſophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam conſociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam ſi binas arbores rigidas curvando jungere nitaris: imo majoris eſt artificii* καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοῦς τὴν φύσιν (ut Ariſtides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejuſdem ſpeciei, verum* ETIAM *res diverſiſſimas hircos atque cervos ſive Philoſophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuiſſet conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret; ad meamque ſine dubio notitiam perveniſſet.* Jam tu, quaeſo, ad animum revoca, quae leguntur ſub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΞΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno niſu in unum cogit conſociatque nixa diverſis radicibus, & materiam minime ſequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, ſi lubet, conſule *Plin.* VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis ſimiles. Hujusmodi monſtrum, quod fictitium prorſus credidit *Lucianus*, vidiſſe ſeſe *Salmaſius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. poſt. De iisdem conſule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illuſtrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Μεταβουλεύεσθαι] *Poſt rem conſulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ὀψίνοον, quaſi *ſero ſapientem. Heſiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, αἰολομήτιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis inſtructum conſiliis, *Epimetheum* poſt erratum ſapientem. *G. C.*

Nigrinus, ſive de Moribus Philoſophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino ſalutem.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſi quis eo no-

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἦθος.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

1 ἩΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philoſophicam hanc diſputationem *Lucianus* paulo poſt adventum ſuum Romæ ſcripſiſſe videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; ſed nondum comicos illos ſales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexiſſe, cum hæc ſcriberet, palam eſt: graviter enim hic vitia perſtringit ex graviſſimi Philoſophi perſona, cujus famæ invidit illa ætas. *M. du S.*

ΝΙΓΡΙΝΟΝ.] Romanus eſſet, an Græcus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legiſſem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil.* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuiſſe ſtatuo, ob ea præcipue, quæ de reditu ex Græcia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Αθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quaſi peculiares ſint. Proinde ut abſurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic paſſim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum ſit homini conſultiſſimo conſilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπιστρεφόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. *Ariſtoph.* Ὄρν. & ibi Scholiaſt. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Ariſtophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Eraſm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέη σοὶ τὸ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienſibus objecerunt Comici: praeter *Ariſtoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quaſi praeceſſiſſet Ἀθηναίοις: in Tim. §. 9. οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὸ Ἀττικὸν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· libello ſuperiore §. 5. σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Daviſ.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diverſa in *Ariſtoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτά. v. 566. εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν ſcillicet κλέπτην. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero ſi dicendi facultatem oſtendere volens, Nigrino librum a me ſcriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id ſolum agam, ut ſententiam meam tibi aperiam, & quo nunc ſim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero ſane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque conſiderata cunctatores efficit. Manifeſtum enim eſt, mihi non imperitiam ſolum, verum etiam amorem ac ſtudium orationis, hujus audaciæ cauſam eſſe. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

1\. ΩΣ σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέ-

Quam oppido gravis nobis & ſublimis rediiſti? Neque enim adſpi-

a Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6\. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν. *V.*

8\. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam eſſe locutionem: *Noſter* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad ſententiam, quae requiritur, parum commode reſpondet. Idcirco malim, ὅπως τε νοῦ ἔχω, *quoque ſim erga Te animo*: nota loquendi formula: *Lucian.* Απ. περὶ τῶν Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter *Demoſth.* Ep. I. p. 190. B. ᾤηθην χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenoph.* Κ. Π. VII. p. 116. οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi poſſe, *& quemadmodum nunc ſim affectus*: quaſi ſignificaret ſe, qui ante fuerit a ſtudio philoſophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conſervare: ſed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae conſequuntur, mente. *T. H.*

10\. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit verſionem, in qua negligit efficaciam voculæ primæ, quam recte ſic *Micyllus* expreſſit, *effugero ſane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis eſſe debeat ab inſultatione proverbii Attici, ſed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipſum verti poſſit. *J. G.*

11\. Ἀμαθία μὲν] Hanc ſententiam ſic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Et ſic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epiſt. 7. lib. 4. hanc ſic interpretatur *D. Hieronym.* Epiſt. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲν &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, ſegniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem eſt, ac λογισμός· deſignatur eorum conſuetudo, qui nihil ſine ratione, nihil inconſiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris ſententia, quam multi expreſſerunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἥκιστα εἴωθεν· ibi *D. Hoeſchelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Syneſ.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea ſententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμοῦ, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Salluſtius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Joſ. Waſſe.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* eſt ſecutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philoſtr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἐννοοῦν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17\. Φ. καὶ Λ.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina perſonarum, in aliis Edd. omiſſa, editioni ſuæ inſeri curaverit. At iſtud laudare non poſſum, quod quæ *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipſe Nigrinum audierat: hoc enim epiſtola diſerte profitetur. Ipſe itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19\. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* obſervavit. *T. H.*

22\. Ὁμοίων

ſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? LUC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LUC. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. AM. Papæ! tam ſubito! LUC. Ita res habet. AM. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? LUC. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

πειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; Λ. οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον,

a Μέγα] Edd. priores μετά. b Ἀκριβῶς] ἀκριβὲς P. J.

22. Ὁμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοίος πόλεμος, ὁμοίος θάνατος, ὁμοίον γῆρας. *J. B.*

23. Ὅλως] Defendi poteſt, etiam ex iis, quae notat *J. Jenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* *T. H.*

27. Ὁδοῦ π.] *Eraſm.* in eo Adagio. *J. Br.*

Ὁδοῦ πάρεργον] *Ut te non morer.* *J. B.*

Ὁδοῦ πάρεργον] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: ſed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* *J. C.*

29. Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *J. B.*

30. Τρισόλβιος] *Ter beatus atque felix.* *J. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. Μέγα] Hanc vocem pro μετὰ repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τοῦ μεγα in μετά. *M. du S.*

- Μέγα] Emendatio certiſſima, quam praeſtant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ, pauloque poſt, μέγιστον μὲν οὖν· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Mſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· Phaedr. p. 1231. B. τόδε οὖν μέγα λέγω· *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι· *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo*: inepte, ut plura. vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe*: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ἓν δέ τι τοῦτο μέγα Κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι· *AElianus* ipſe I, 60. εἴ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Πολλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. *T. H.*

32. Κομᾷς] *Superbis.* κομᾷν indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾷν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾷν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *J. B.*

37. Τετυ-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ηὐξάμην σέ τινι σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα,

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. AM. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. LUC. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. AM. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. LUC. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει). V.

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex *V.* Haec in *G. C.* etiam legi notaverat *M. du S.* *T.H.*

37. Τετυφωμένου] In quibuſdam τετυφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐμπηρμένος καὶ ἀλαζὼν, ἐμβεβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum.* *J. Br*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας παρὰ Ἄμασιν αἴτεε ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T.H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. *T.H.*

53. Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant* quaſi legiſſet τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τοῦ σχήματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ σχημάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον .... καταγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſ.* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένον, *tabula mathematicis quibuſdam figuris conſcripta.* *T.H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujuſmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάνου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. *& ſphara Calani* &c.

ſentem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hisce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου

a Καλάμου] Καλάνου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Yvo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ᾽ ἀσκῶν ἐμφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latine, Os *enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmoniæ plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Caiano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τοῦ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μου λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua, ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖον & κρόνιον pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ δ᾽ γ᾽ ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ᾽ εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν᾽ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ᾽. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι, Ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδεῖξαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν Κρόνους Τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita*:) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τας Σ. καὶ τὸν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥστε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtaenetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀηδόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀηδόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

ρει λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τοῦ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.2.W.* b Τοῦ ὀφθαλμοῦ] τῶν ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in P. ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀόντον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eunap.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι] Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἐν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξειν, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθει καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus.* Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti deliriique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique excelſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca* πλοῦτος *& Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: animo patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quinctilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diffidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δῶρος· ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*; qualia ſunt venia magis, quam lau-

ſane exemplo, neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perſpicaciori paulatim evaſerim, quem ad id tempus cæcutientem inſciens circumtuleram.

φθαλμῷ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων.

5. Tandemque in eum ſtatum adductus ſum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philoſophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam eſſent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero inſanire. Ita & ego oratione ejus quaſi furore captus, ac ebrius obambulo.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται*) παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

6. AM. Atqui hoc quidem non eſt ebrium, ſed ſobrium atque temperantem eſſe. Ego vero optarim, ſi fieri poſſit, ipſam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas eſt;

E. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἀλ-

λως

laude digniora, & ingenio Damaſcii in ſeculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Eſt apud *Heſiod.* in Theog. v. 661. ἀτειεῖ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐληλεγμένων] Legendum ἐληλεγχμένων· ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐληλεγ.] *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 6. corrigit ἐληλεγχμένων. Immo ſic quidem ex vocis ipſius natura ſcribendum foret; ſed quum non hic tantum, verum & alibi apud *Noſtrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ ſit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9. & Pſeudomanti c. 33. & in Aſino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδεσθεὶς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis cauſa Graecos factitaſſe. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* ſpelunca ſub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo reſpicitur, praeſertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* ſumſiſſe docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod abſurdum maxime eſt.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, niſi quod *P.* etiam τῶν ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio neceſſaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τῶν ὀφθαλμῶν repoſuerit in *E. P.* pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Hæc clauſula interpretatur illud τετυφωμένον. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionyſiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione ſuſcepta Bacchus debellare non poſſet, vino tandem inebriatos fertur in poteſtatem redegiſſe: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi ſtrategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore ſunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Ariſtot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philoſtr.* & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸ νήφειν καὶ σωφρονεῖν τότε δὴ μεθύειν ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνόουν. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. &c.] Aliquid ſupplendum in hac oratione, ut ſeries ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas eſſe mihi ſpernere eos ſermones*, ὥσπερ καὶ οὐ θέμις ἐστί σοι τοῦ δεήσεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, *ut nec fas eſt tibi ſpernere preces optantis eos audire, praeſertim cum ille, qui*

λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Λ. Θάῤῥει ὦ 'γαθέ. τοῦτο [a] γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρὼν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præſertim ſi qui audire cupit, & amicus eſt, & eodem tenetur ſtudio. LUC. Bono animo eſto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro feſtinantem hortaris. Ac niſi prævortiſſes, jam ipſe rogaſſem, me narrantem audires. Teſtem enim te adhibere apud homines volo, me non ſine ratione inſanire. Quin & crebro meminiſſe, volupe mihi eſt; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamſi nemo mihi adſit, tamen ſic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipſe revolvo.

7. Et

a Γὰρ] δὴ J.

audire vult, ſit amicus. Neſcio an exciderit aliquid, an vero elliptica ſit oratio *Luciani*. *J.C.*

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac ſi legiſſent αὐτοῦ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi ſententia copulari poſſit: nam ſi ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae ſequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Geſnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepiſſe quaſi, idemque ſibi voluiſſe* exiſtimat, *ac ſi dixiſſet*, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις: *neque omnino inſolens eſſe* arbitratur, *ut ex iis, quae ſequuntur, ſuperior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingenioſe ſunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae ſcripſimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum ſententiam, tum ſuperbum illud aurium judicium laedat, ſcrupulus ingratus; cujus amovendi cauſa ſic mutatione minima refingendum cenſeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne ſuo caſu verbum deſtituatur, ἄν του, οἶμαι, θέμις ſenſu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris ſermonibus, *multoque minus, ſi & amicus ſit, & ſimilium rerum ſtudio ducatur, qui cupiat audire:* aut, ſi propius etiam exprimenda ſit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, eſt, ut aſpernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ virtutem orationi addunt: *Demoſth.* in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἴδοιμι' ἂν ὀρθῶς ἔχον. *Dion. Chryſ.* p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. *Artemid.* IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τοῦγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα συμβαίνειν &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte; ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. *T.H.*

9. Σπεύδ. καὶ α.] *Homerus* Il. Θ. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. *J.Br.*

Σπεύδ. καὶ α.] Metaphora eſt ducta ab his, qui curſu certant, quibus acclamatio ſolet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις —— *Quid me ſponte mea properantem, maxime Atrida, Exſtimulas?* Eodem alluſit Od. Ω. 486. Ὣς εἰπὼν ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod ſuapte cupiditate fertur ac propendet. *G.C.*

Σπεύδοντα παρακαλεῖς] De hac parœmia copioſe parœmiogr. & *Eraſm.* *J.B.*

Ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης] *Calaſir.* apud Heliod. lib. 2. ὠδίνω δὲ καὶ αὐτὸ πρός τινας ἐξειπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοὶ προσέτυχον. Sic in Lapith. *J.B.*

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expreſſit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinſium*. Non injucundum erit contuliſſe ductas ab eadem re ſimilitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod poſitum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum εἰρημένοις, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὑτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὑτῷ) tum viderimus, an quicquam hic mutari ſit neceſſe: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδέναι ratio longe diſpar. *T.H.*

19. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν] Emenda αὑτοῖς *ſecum, apud animum ſuum recordantur.* Plus centies in hoc ſcriptore erratum eſt in hujus voculae ſpiritu. Eſt autem αὑτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noſter* ἀνακυκλοῦν πρὸς αὑτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo poſt τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & ſimiliter in Tim. c. 54. βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτόν. ubi itidem perverſo ſpiritu, αὐτὸν legitur. In tranſitu non poſſum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria ſollicitarunt Eruditi. Locus eſt in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾷον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τῷ alius αὐτά. At vero

αὑτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἥδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [b] ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι· οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν.

καὶ

b Ἐπὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *J.*

20. Διαμνημονεύουσι] Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνῆψεν. *V.*

* Ἀναπυλίττων] ἀναπυλίττω *V.* *T.H.*

29. Ἀναπυλίττων] Σημείωσαι τὸ * ἀναπυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. *V.*

αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, eſt, *ſingula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in *Herodoto* c. 1. & 7. σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. ὥσπερ τινὰ ψῆφον ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. *J.J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* αὐτοῖς & Tim. c. 32. πρὸς αὐτόν. *Ael.* V. H. II. 20. αὐτῷ ἐξετάζειν ut *Lucian.* πρὸς ἑαυτόν, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. Τότε] Pro τότε legendum eſſe πότε & ſenſus ſuadet & vox ſequens ἤκουσαν, quæ non poteſt intelligi niſi de præteritis, ut & præcedens ἄρτι. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. *T.H.*

Ibid. Προσάψαντες τὴν ψ. &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an ἀνιᾶσθαι *moleſtia affici*? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνεῖσθαι, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J.C.*

26. Ἐν τοῖς ἐν π.] Prius ἐν vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ *praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. η. τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι. *Anacr.* ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ *ante pedes*. *Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J.B.*

Ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι] *Bourdelotius* delet primum ἐν ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6: Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. Καὶ μὴ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. Ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. Μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis Accuſato c. 11. Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. in De Gymnaſiis c. 38. E. Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. Ἧττον ἂν εὖ ἴσθι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem ἐπὶ, quae alias ſolet omitti, ſaepe addere. *J.J.*

Τοῖς ἐν ποσὶν] Sic Ed. *J.* uti *Vorſtius* emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret γελῶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat ἀνιᾶσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III. 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. *T.H.*

27. Φιλοσ. οὐ παρ.] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J.C.*

31. Ἐν

καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

8. AM. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt;

[a] Αὐτὰ] Αὐτοῦ pleraeque Edd. *αὐτοῦ B.2. αὐτὰ* L. *J.* Margo *A.1.W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ, λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, * *Φρυκτωρίαι. V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαϊαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι· non φυκτορίαι, ut in MS vitioſe habebatur. *J.C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σημαίνει τὸ τοῦ † Εὐπολίδου. G.C.

* In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt φρυκτορίαι, & πυρσοὶ non πυρσὸν, quod in *E.A.* legebatur. *T.H.*

† Εὐπολίδου] *L.* Εὔπολιδος. *T.H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J.Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquæ τὰ αὐτοῦ. *M.du S.*

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J.Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλέης Ὀλύμπιος
Ἤστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A.V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M.du S.*

39. Ἐγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J.Br.*

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G.C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T.H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀνακρουόμενος quam μικρὸν ἐπανιὼν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J.G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *Ælian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι τὰ

eſt: ſed illud quæſo; vidiſtine aliquando ſive Tragicos, ſive etiam, per Jovem, Comicos hiſtriones, malos iſtos dico, qui ſibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac poſtremo theatris ejiciuntur, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac * palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. ſed quorſum hoc? L U C. Vereor ne & ipſe minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipſam ſententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris ſenſim ipſam damnare fabulam. Nam ad hiſtrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipſum non mediocri dolore me affecturum eſſe videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Λ. δέδοικα μή σοι μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ᾽ ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων· κᾆτα [b] προαχθῇς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε

b Προαχθῇς] προαχθεὶς L. F. P.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε ſimiliter alluſit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeuſta jubebat remiges quieſcere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Senſus itaque *Luciani* hoc loco eſt: Deſine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, ſed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc ſic eſſe evincunt ſequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀνακρουόμενος] Rectiſſime *L. Bos*. Indidem metaphoram duxit *Ariſtaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυγε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Neſcit veſtra ruens ira referre pedem:* *Mercerus* elegantiſſimus ſententiam venuſta verſione reddidiſſe contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux eſt inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχήσεται πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* ſunt interpretati, ſcilicet a pulſis tentandi praeludendique cauſa citharae chordis rationem phraſeos eſſe repetendam cenſuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, ſicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus*. Vereor etiam, ut ſatis conſiderate, proque more ſuo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in obſervatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀνακρούεσθαι a re nautica ſumtum eſt, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in ſenſum debeat explicari: *periculum eſt, ne ſermo noſter, tanquam navis de recto curſu abrepta, in ſcopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* ſequitur autem, ne quid ſcrupuli ſuperſit, καὶ τάχ᾽ ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae ſaepius ad ſermones traductae: ſic ἀνάγεσθαι apud *AEſchin.* Eryx. c. II. ibi ſatis commode *Serranus*, *Serranumque* ſecutus *Clericus*: reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο] Latini, *at illud*: formulam elegantem bene *Livinejus* illuſtravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omiſſo quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ᾽ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philoſtr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epiſtolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὖ ξυνιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui ſibilum excipiunt.* *J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, *ruſticatim, plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem ſæpiſſime uſurpat: ut & illam §. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phraſi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philoſophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τοῦ δράματος] Perſiſtit in metaphora: ſupra eſt: καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συνει-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τοῦ λόγου, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτής, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

ſi mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipſe talium peccatorum innocens eſt, ac procul a ſcena ſejunctus alicubi ſedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipſius periculum tibi exhibeo, qualis ſcilicet hiſtrio ſim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico diſtans. Quare ſi quid minus pro rei dignitate dicere viſus fuero, illud tibi in promptu ſit; quod ſcilicet melius hoc fuerat; & quod ipſe poëta aliter fortaſſis idem dixerat. Me vero ſi exſibilaveris, non admodum moleſte feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. *Μέμνησο*] Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur hiſtrio, qui excidit ſpe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc eſt, excidit hominum exiſtimatione. Vix dignum hoc erat notatu, niſi Interpres in hac voce poſtea ceſpitaſſet. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, measque partes dehoneſtet.* Sic apud Baſileenſes & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus.* Non ſecus ac ἀσχημονεῖν idem plane ſit notetque quod καταισχύνειν §. 11. quod ſic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehoneſtat, vitium ineſt, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria ſignificans, nempe non ut illa meas partes dehoneſtet, ſed ut meæ partes actionesque illam dehoneſtent. Verte igitur *ſimul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam perſonam, apparens indecora.* Ἀσχημονεῖν neutrum eſt, non activum. Id debebant non modo cognoſcere, ſed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μέν τοι ἐμὸν, τό γε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ δὲ ἐμὸν, τοὐμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τό γε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demoſthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν τῆς κατηγορίας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Diſſertat. 6. ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῶν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. *J.G.*

59. Ἀσχημονοῦσα] Actor ſcenicus ἀσχημονεῖ, quando perſonae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: ſic poſuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας· *Simplicius* ad eum locum ſaepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι οὖν ποτε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie *Syneſ.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γραὸς (προσωπείῳ) εὐδοκιμῶν στεφανοῦταί τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίττεται, ἔστι δὲ ὅποι καὶ λίθοις βάλλεται· ubi multo plura, quae huc ſpectant. Tunc autem actores a ſpectatoribus exſibilati, συριττόμενοι, ſolent ἐκπίπτειν. *Demoſth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· quem verbi uſum jam *Budaeus* obſervavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud *Æſchinis* Dial. III. c. 12. δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam ſic apud *Stobaeum* rectiſſime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόῤῥω που κάθηται· parique modo in proximo *Syneſii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquæ omnes mendoſe ὑμῖν, qua in voce ſæpiſſime peccatur ab oſcitantibus librariis operisve. *M du S.*

63. Μέλον] *Curae eſt.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid ſibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Reſcribe, τάχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem ſive ἀγγέλων perſona minoris erat momenti: illi ſi quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα. ut patet ex Ἀναβ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipſe narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari poſſunt; quid tamen ſi ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν ſcripſerit

10. AM. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſurum te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

E. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι. ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ διαμέλλῃς, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι.

A. Καὶ

rit Lucianus? *Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat procliviſſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroi, cujus perſonam ago, conteram.* *J. J.*

Ὡς ἀμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἐργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διευθύνων in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνατε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῄει] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γοῦν &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege διαμέλλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante διαμέλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. *A. Schottum* fefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἔμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ μοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμε-

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemoraſti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, juſta quadam & continua oratione de omnibus dicturum eſſe; meæ enim facultatis hoc minime eſt: neque rurſum illius perſonæ attribuendo ſermonem, ne hac etiam in parte hiſtrionibus illis ſimilis fiam, qui ſæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipſius Herculis perſona aſſumpta, ac veſtibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immenſum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipſa etiam Hecuba Polyxenave multo demiſſius. Ne igitur & ipſe deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, perſonam induiſſe, ipſumque ornatum dehoneſtare, ex nuda tecum volo meaque propria perſona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulſum terræ affligam.

12. AM. Homo hic non deſinet hodie apud me crebra illa ſcena atque tragœdia uti.

a Πρόσωπον] προσωπεῖον J. Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Senſum vidit *Micyllus*, *juſta quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedicto*: ſed ego, quomodo reſpondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, ſi meum ſit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox ſequitur ἑνὶ λόγῳ nam quod in multis eſt Codd. ἐν ὀλίγῳ, ſententiae repugnat. *Ariſtoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud eſt ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & poſt eum *Giſb. Cuperus* Obſ. I, 16. in eo deceptus, quod nullum eſſe dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaſte* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certiſſimum ſit, nulla omnino opus eſſe mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni ſcivit *Billius* Obſ. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jiſ. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rariſſima vox pro veſtimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc ſolo notavit loco. Pene mihi perſuadeo, legendum eſſe ξυστίδας· ξυστὶς enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικὸν. *Harpocr. Heſych.* in V. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam inſtrumento recenſet *Poll.* IV, 116. Vid. *Durid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τῆς ἐμ. κ. προσ.] Larvae veterum erant caſſides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Baſſi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de perſona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento perſonae tectum undique tantum vocis emittendae cauſa pervium* &c. Vide praeſertim p. 127. Gemmarum *Leon. Auguſtini.* *J. C.*

3. Συγκατασπάσω] *Ne lapſus mecum traham heroem:* hoc eſt, ne, dum male ago perſonam herois, exſibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Abſurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκατασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι ob oculos ipſi verſabatur vulgatum illud πεσὼν vel οὐ πεσών γε κείσομαι quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heinſ.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* uſus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id AEſchini contigit Oenomaum agenti, ſi *Demoſthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνόμαον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φι-

uti. LUC. Immo deſinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philoſophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad ſeſe invehere conentur: ſed ſi quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipſum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex iſtis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas veniſſet admodum inſignis & turba comitum gravis, varia veſte auroque ornatus, Athenienſibus omnibus ſeſe admirationi eſſe exiſtimabat, & tanquam beatum ſuſpici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum ſibi ſumpſerunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: ſed cum in gymnaſiis, & balneis mole-

γος; Λ. καὶ μὴν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς [b] βιάζηται· ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ κἀν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Βιάζηται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* ſcopus. Hinc illa in *Ariſtotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philoſophantium paupertatem ſcripſere, de quibus *Cicer*. Tuſc. 1. & 5. Hanc ſæpe mendicantium habitu ſimulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piſcat. Catapl. & alibi. *J.B.*

Ibid. Πενίᾳ συντρ.] Sumſit ab *Herodot*. VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι. *T.H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabuloſum eſſe adfirmat Egeriam δαίμονα σοφὴν amore captam operam dediſſe Numae, & συμπαραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν· aptiſſima phraſi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante uſurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non diſſimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Athenienſibus iſta veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores caſtigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid*. II, 41. eſſe dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. teſtatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τε ἡδονὴν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἡ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει· eo ſpectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. diſcr. p. 81. ſi quis autem juvenis divitis & inepte faſtuoſi, qui cum hoc Lucianeo conferri poſſit, aliud exemplum deſideret, is eundem adeat *Plutarch*. Symp. I. Qu. 2. *Athen*. IV. p. 159. D. *T.H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem ſeu malis' feritatem ſive δυσχέρειαν philoſophorum *Lucian*. in Lapith. & alibi. *Liban. Theophraſt*. in Charact. *J.B.*

19. Ἀκολ.] *mancipiorum*. *J.Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officioſorum, ſive comitum, ſive proſequentium, de quibus nota res. ſic §. 20. & in Catapl. *J.B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic poſtea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα ἐνδὺς, & alibi. Has veſtes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus veſtes muliebres. *D. Baſil*. ad Gregor. Theolog. *Apul*. alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. *Suid*. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenſes hoc omnino vetitum. idem *Suid*. ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv*. Lib. 34. luxu tamen gliſcente receptum. Poteſt tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull*. de pall. *Achil. Tat*. Lib. 3. *J.B.*

20. Ὤετο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expreſſit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat*. Tu potius ſic verte: *ipſe quidem putabat, ſe omnibus Athenienſibus eſſe admirationi. H.V.*

27. Θλί-

ᾖν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] παραπόληται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

ſtus eſſet, ſuis ſervis premens, & in anguſtum cogens obvios, ſubmiſſa voce quidam, quaſi latere vellet, neque illum perſtringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus eſt exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veſte atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adeſt, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortaſſis materna eſt: & ſimilia. Atque eodem pacto cetera illius cum riſu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam juſto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modeſtiam eſt revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

[a] Παραπόληται] παραπόλυται F. pleraeque παραπόλλυται, exceptis J. V. 2. S. X. Emendatum παραπόληται in margine A. 1. W.

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

27. Θλίβων] *Athenienſes ſervis ſuis obterens.* *J. Br.*

Ibid. Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλίψεις καὶ στενοχωρίαι· & *Paulo* ad Rom. II, 9. poſterius, ut gravius, ſemper ſecundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disjungi poteſt, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior eſt, ſed Atticae tamen urbanitatis poteſtas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὅς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν· Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Theſ. nullum eſt, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ στρατ.] *Tanto comitatu nihil opus eſt.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* abſurdius, *quae dicebat.* Iſtud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum eſſe, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδδην· nam de ſpiritu veteres ipſi non conſentiunt: ſenſu ſane optimo: neque enim credibile eſt, adoleſcentem vecordem, niſi frequentius haec auribus ejus inſonuiſſent dicta, tam cito ad bonam frugem fuiſſe rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην διείλεκται. De Zenone *Diogen. L.* VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικόπτοι (hoc a libris probatum cauſa non eſt, cur poſtponamus τῷ ἐπισκώπτοι) περιεσταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόῤῥωθεν *ſi quem reprehenderet, id tecte aculeoque velut praepilato, & non palam ad ſatietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. *Oct. Ferrarius* habet de Re Veſt. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.*

Ἔαρ ἤδη] Athenienſes, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teſte p. 9. παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· quamobrem, ſi quis conſpicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocoſum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem diſcere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec eſt cauſa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione ſe invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appoſite *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλούμενος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἅμιλλαν· quibus adfirmari poteſt *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. Ταὼς de homine, qui veſtimento verſicolore ſit indutus, Comicum eſt; ob eam rationem Perſarum legatos ita vocat *Ariſtoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiaſtes* profert, nullius apud me ſunt pretii. *Philoſtr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Perſarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταώς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidiſſimo ſeſe circumſpiciens. Quod autem ſequitur, τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ, ſic capiendum putat *Cuperus*, quaſi homines urbani matrem huic juveni ſtolide ſuperbo meretricem objicerent Obſ. II, 8. p. 289. neque diſſentio: ſed iſta quum ſcribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiiſſe theatrum indutum*

veſte

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emiſſam audiſſe ſeſe in ludis Panathenaïcis. Deprehenſum enim quendam ex civibus fuiſſe, & ad præſidem ludorum adductum, quod veſte tincta amictus ſpectaculo intereſſet: quo viſo miſertos illius, ac veniam precatos eſſe: præcone autem proclamante contra leges feciſſe, quod tali cum veſte ludos ſpectaret, omnes una voce, quaſi antea ſuper hoc deliberaſſent, exclamare cœpiſſe, ut venia ei daretur tali veſte induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic eſt, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos ſunt cumulatiſſima. Oſtendebat etiam, converſationem eorum hominum philoſophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστι. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ συνῳδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν,

b Ἐστι] Deeſt in F. c Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veſte varia, minus attendiſſe *Cuperum* ſatis patet. *T. H.*

38. Τάχα τῆς μητρὸς] *Veſtis haec matris ejus eſt.* *Eraſm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit obſervare.* *J. Br.*

Τάχα τῆς μ. ἐστιν αὐτοῦ] Subintellige ἱμάτια· *forte hae veſtes ſunt matris ejus*: nam veſtes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortaſſe ſuae hic eſt matris.* Quis vero non eſt ſuae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & uſu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenæ δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copioſe alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienſes veſtibus candidis induti ludos ſpectaſſe, uti etiam ſacra feciſſe, ac ſe ad laetitiam dediſſe. *Aeſchin.* κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐθυσίαζε. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis veſtibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας ſub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . τὸν νόμον] Νόμος παρ' Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait, τὰς ἑταίρας ἀνθινὰ φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum* *J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλευκος. Floridas autem ejusmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolenni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuiſſent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. hæc alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χρώμενος nunc ſcribendum puto: ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis ἐν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

εἶναι, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλοῦτον ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ

ſonam eſſe; moresque puros conſervare poſſe; viroque gravi, & qui divitias contemnere didiciſſet, & qui ſecundum ea, quæ natura honeſta ſunt, vivere ſtatuiſſet, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam eſſe.

15. At qui divitias amat, aurumque ſtupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam guſtavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum aſſentatione & ſervitute enutritus eſt, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inſervire ſtatuit, amans opiparæ menſæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præſtigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulſationes; inſtrumentorumque laſcivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat auſteritatem dictionis τοῦ ζῆν, *letari*, *genio indulgere:* de qua dixere viri doctiſſimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετρεῖ] Hoc vitium omnes Edd. inſedit: μετρεῖ, quod repoſui, ſtructurae ratio poſtulabat. *Demoſth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν· qui locus, quum in Rhetorum eſſet ſcholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & ſaepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὔδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι· adde *Damaſc.* apud *Suid.* in Ψυχή accuſabat Timocratem, fratrem ſuum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri*, teſte *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri ſuis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phraſin *Noſter* variavit Πατρ. Εγκ. §. 10. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muſon.* Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Eccleſiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet adſimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύειν] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ᾀσμάτων] Διεφθορότα ᾄσματα, quæ aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μεσταὶ] Ex *Homero.* quales perpetuæ parodiæ in *Luciano.* *J. B.*

Μεσταὶ] Ex *Arato* hæc in prooem. de Jove, quæ in rem ſuam, qui mos ei ſolemnis, vertit noſter. Verſus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μεσταὶ] *Ariſtid.* T. I. p. 98. C. μεσταὶ δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθεστηκότων ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων poſuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demoſth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραῖον Βρομίῳ χόρον ἄμμιγα πάντας· editur εὐρυχόρους, ὡραίων, χάριν. Εὐρύχορος idem eſt, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui ſyllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam ſplendido carere, in brevem verſa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Ariſtidem* conſuetum illud in adagiis uſurpandis φασίν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus ſumſit, vel primus paroemiae ſuis e verſibus ductae dedit originem. Cum ſequentibus congruit *Dion Chryſ.* Tarſ. I. p. 408. D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὤτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διά τινων θυρίδων τὴν λῃστὴν ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι μὲν ἀγ.] Ex *Arato:* πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεται] *Suet.* *Lamprid.* in Alogab. *J. B.*

83. Ὑ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὲ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὲ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς· quae lectio ſi placet, probandum ſane δὴ ex Ed. *J.* At ſtructura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficiſci potuerit: ne dicam, parum accurate ſic ſequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· quanto venuſtius exibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ῥεούσης, quod ego quin Lucianeum ſit, vix dubitare poſſum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur poſuiſſe: contra αἰδοῖα, quae pudenda ſunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis uſurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane ſic intelligendum eſſe poëtam *J. Scaligero* ad *Feſt.* in *Adfatim* adſentior: *Barneſius* ab iſta veterum opinione imprudenter diſceſſit. Tum elegantiam verbi περισύρεται non

pe eſt: talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe: ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur: quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀεννάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην

a Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A.* 1. *W.* b Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium; qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καθάπερ ὑπὸ χειμάῤῥου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. *T. H.*

85. Ἀνευρύνονται ὁδοί] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem ætheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἰλυ] *Limo ſemper impletus:* forte ὕλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. hæc ſcriptura. δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ὕλης, ut in *Prom.* c. 12. ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poetae cujusdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν; *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus.* *Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum lætiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *Æſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum cruore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV. p. 827. F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θνητοῖς &c. ξύμφυτον ἐπανθεῖ & ſimilia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo æſtu ſqualidis δίψα tribuitur & διψᾶν. Διψία κόνις, ξηρὰ

αὐτὴν ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἔγωγ᾽ οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῄειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

Τίπτ᾽ αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ᾽ ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασὶν, ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ θ᾽ αἵ-

lem eſſe urbem, taliumque magiſtram bonorum oſtendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reverſus jam propius acceſſiſſem, conſtiti, a meque ipſo rationem popoſci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipſe dictitans:

Cur autem, infelix, deſerto lumine Phœbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veniſti? ut videas* loci hujus tumultum, ſycophantas, ſalutationes ſuperbas, epulas, adulatores, cædes, teſtamentorum expectationes, & amicitias ſimulatas? Aut quid tandem facere decreviſti, cum neque diſcedere hinc, neque inſtitutis hiſce uti poſſis?

18. Cum ita mecum conſultaſſem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipſum *e telis*, ut ait ille, ſubducens, *equo ho-*

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτοῦ Margo *A.* 1. *W.*

ξηρά· *Heſych.* quod a *Sophocle* ſumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος καὶ δίψιος γῆ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praeceſſit: neque obſcurum eſt, cur Λιβύης δίψαδα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius*, *Libyae arva ſitientia: nam*, ut ſcribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis ſterilibus obducta, aut ob ſitim coeli terrarumque deſerta ſunt*: notum eſt illud *Virgilii* — *ubi hiulca ſiti findit canis aeſtifer arva*: praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii ſiticuloſam Apuliam*, *Columellae*, *aridum ac ſiticuloſum ſolum*. Percommode *Dionyſ.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἣ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται· pariter in *Ariſtoph* Nub. v. 440. juncta reperies διψῆν & αὐχμεῖν· *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum ſolum, noxio vitiorum proventu ſqualet horretque: *Chryſoſt.* T. I. p. 500. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἠμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπιστήσας ἐμαυτὸν] Ferri poteſt, ut inter duo verba medius accuſativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἐμαυτὸν poſitum ſit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. ſic τὴν πορείαν ἐπιστήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Ariſtot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὑτὸν ἐπιστήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi poſſit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipſum, & quaſi verbis compellans*: *Benedictus*, *conſtiti* &c. At ego, diſtinctione mutata ἐπιστήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius eſſe puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque conſiderata, cum memet ipſo rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπιστῆσαι per ſe: *Euſeb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· mox: ἴδοις ἂν ἐπιστήσας. *Dion Chryſ.* p. 404. B. κἂν ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν· ubi ridiculum Interpretis errorem recte caſtigavit *Caſaubonus.* *Ammonio* reſtitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας· in Edd. quas vidi: ἐπιστής. *Apollon.* περὶ Κ. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur*: dixerat c. 48. ἄξια δ᾽ ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* eſt in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσαις τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *ſi mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc poteſtatem *M. G Raphelius* parum mihi commode viſus eſt, ceteroquin Graecae linguae peritiſſimus, adhibuiſſe ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι quod, me quidem judice, ſine controverſia valet: *inſta atque incumbe*, ut ſolent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin inſtitutum opus urgeant:

hominum cæde, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac meipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo prætervanigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

ματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ, τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούον-

b Δεῖ] δὴ F.

13. Προστιθέμενος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθέμενος συνέταξε. *V.*

* Προστιθέμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προτιθέμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὰ τοῦ Ὁμ.] *Homerus* Od. Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες. *J.Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. Λ. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. *J.B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσῃς ὑπερηφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. Ξ, 130.

Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται.

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. Λ.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J.B.*

10. Ἐκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. *J.Br.*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἔμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἴκοι τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίᾳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἁπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος &c. *T.H.*

16. Μετέωρος ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *J.B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματά τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T.H.*

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. *J.Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. *J.B.*

ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιίασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων.

audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *J.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul:* ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται, hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 19. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed praeterea juncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἐ. κ. ut hoc totum ſit Scholiaſtae dicentis, *quam accommodatiſſima vox* ὑπερήφανον *egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον· ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T.H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *J.B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *J.B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *J.B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπινῶν εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubiit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc ſenſu; illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυροῦντες) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare:* *Heliod.* V. p. 209. ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τῶν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἔπιπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποίηται· *Suidas* in Ζήνων ὁ βασιλεύς. *T.H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπί. Dixi ad §. 7. *T.H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *J.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες] Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. *Th.M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſaepius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Paedagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat.

Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾷν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοὶ φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοί, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ᾽ ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁ δ᾽ ἕστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] οἱ πλουτ. etiam in margine *A.* 2. *W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt οἱ.

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis:* idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. δακτυλίους βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce.* *J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις ν.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι· ſcio quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur θιγγάνουσι· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt:* utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur:* nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στέρνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλουν. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum Μεν. c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur. ut arrogantes ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θωπεῦσαι δι᾽ ἐπαίνου ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Rameriſ. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Περιβλ.] Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ἃ οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oſculanda nos non admittant.

22. Cæterum his multo ridiculi magis ſunt, qui eos ſectantur, atque obſervant, de media nocte ſurgentes, & totam urbem circumcurſitantes, & a ſervis foribus excluſi, canes, & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, oneroſa illa, atque multorum malorum cauſa, cœna eſt: in qua illi, quam multis comeſis, epotisque præter animi ſententiam, quam multa non dicenda proloquuti, poſtremo reprehendentes, aut ægre ferentes diſcedunt: & vel ipſam criminantur cœnam, vel contumeliam aut ſordes accuſant! Pleni autem & angiportus ſunt vomentibus iſtis, & circa viliſſima quæque proſtibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel oſculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obſcœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id eſt, oſculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim oſculo excipiebant, eosque ſummæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem ſibi gratulatur Nigrinus negatum oſculum, eo ſpurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι] Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲν ἐξαν.] Moleſtias matutinarum ſalutationum deſcribit, & quam vilium eſſent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noſter* habet de Merc. Cond. prorſus his ſimilia. *T.H.*

69. Πρὸς τῶν οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime conſtat, quod graviſſimi viri temperare ſibi non potuerint, quin de iſta indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulſum janitore ſaepe nocte ſera foribus ingratis adjacere, miſerrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut faſtus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores ſunt, oſtiarii, θυρωροὶ, ut ipſe vocat περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demoſth.* ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demoſthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æſchyl.* in Prometh. ſic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis*. hunc *Luciani* locum profert *Caſaub.* ubi de officiis ſalutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulæ cauſa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & ſalutantibus exhiberi ſolitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus ſuis atque adulatoribus praebebant. Has autem veſpertinas epulas matutinae ſalutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis ſemper ſalutationibus diſcurrent.* *Manilium* expreſſit V, 64. *Inſtar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane ſalutandi portans communis amicus:* luculentiſſime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipſum Luciani locum adſcripſit totum. Neque philoſophi aliarumque artium profeſſores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάσαντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam ſane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an ſapientem, divitem reſpondit: τοὺς γὰρ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teſte

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritu-

αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνοις J. b Ἀνόνητον] ἀνόητον C. J.

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit Plato de Rep. VI. p. 675. A. Alia Galeno mens, qui ſaepius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἤσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meiſque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἕωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοίμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἕωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων ἐφοίτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod Lucianus ſalſe ridet, Galenus in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστιν ἀλήθειαν ζητεῖν ἕωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod Noſter adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς περιόδων· Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παραστῆναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παραπέμπειν, εἶτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: Liban. Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι συνηθές αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκην κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλωνται· idem conſtat ex Amm. Marcellino XXVIII. p. 577. ubi Valeſium Libanii locus non fugit. T. H.

73. Πόσα] Octo ſequentes lineæ crebro repetuntur in Luciano. J. B.

75. Ἀπολαλύσαντες] Ἀπολαλήσαντες. Th. M.

81. Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων] Hinc ἰατροὶ dicti περιοδευταὶ, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud Heſychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. J. B.

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad Theſmopolidem, qui jam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. J. B.

85. Ἐξωλεστέρους τοὺς κολακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. Th. M.

Ibid. Ὑπείληφα] Cenſeo. J. Br.

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. J. Br.

91. Κοινῷ δ.] Communi decreto ac conſenſu. J. Br.

95. Ἀθέατον] Euripid. Med. 542. . .

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. M. du S.

λος, καὶ τῶν οἴκων τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ διὰ [a] τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem eſſe paterentur? Neque enim tantopere divitias
1 amant, quam propter divitias beatos atque felices ſeſe exiſtimari. Atque ita ſane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino ſit utilitas, niſi ſit qui illa admiretur. Opor-
5 tebat igitur tali aliqua via diruere ipſorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τοῦ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν manifeſto errore, quem correxi. Mox etiam ſcribendum: καὶ οὕτω δή, non δέ. *T. H.*

2. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. ſenſu ipſe Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere:* vox ſatis infrequens. *J. B.*

Ἀπευωνίζειν] Εὔωνος parvo pretio parabilis adeoque vilis: uſu rariore *Ariſtoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipſis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuſte traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui ſingulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praeſtinatus, hiſtoriam retuliſſet, addit: οὕτως εὔωνα πανταχῆ τὰ καλὰ γέγονε. *Iſidor. Peluſ.* IV, 181. μὴ ὡς εὐωνόν τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτειν τὸν λόγον· explicat Chriſti dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὔωνον ὄντως καὶ ῥᾴδιον εἶναι, πῶς πόνων ἐκτὸς καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Chriſtianos, qui a Juliano illecti ſalutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηρούς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili ſignificetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκεκηρυγμένων, & mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν diſpari quidem paululum, & ad plures formas communicata poteſtate, ſed quae pretii temperati deminutique virtutem ſemper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia deſcendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται *Dion Caſſ.* ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευώνιστο. in *Polluce* I, 51. ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui junctum eſt, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui tranſlatis mercibus caritatem ſemper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria ſunt apud *Poll.* III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia ſunt a mangonibus parvo tradita, & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τοὐναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res ſub haſta, vel publico praeconio venum propoſitas minimo addicunt: *Dion Caſſ.* p. 335. C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Baſil.* Hom. II. in Pſ. XIV. p. 160. A. ubi ſermo de hominibus eſt foenore obrutis, quo ſe, niſi bonis diſtractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σά, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνιζόμενα αὐτὰ διαθήσεται· ſimiliter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃ, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζονται. *Xylandrum* non probo: *ſi quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demoſth.* adv. *Ariſtocr.* p. 758. turpem perditiſſimorum rhetorum avaritiam incuſat, οἳ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut ſententiae conſulatur ſcribendum cenſeo, ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienſes bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiſcue ſordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque ſolet, imitatus eſt *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὤνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura ſunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis fruſtra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut ſimul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν ſaepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperiſſe: neque omnino aliunde, quam ex hoc ſolo loco, *Stephanus* protulit: quae cauſa mihi videtur ſatis gravis, cur pro genuino non agnoſcam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea reſtitutum noſtro ſcriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aeſtimentur, contemtu ac faſtidio ad pretium deducere viliſſimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demoſthenis *Scholiaſt.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii*, *pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτειχίσαντα] Lege ἐ——ς, quo facto limpidior ſen-

hoc quaſi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia factitare, tolerabilius merito exiſtimetur: verum eos quoque, qui ſe philoſophari ſimulant, mul-

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ᵇ ἀπόνοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

b Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

ſententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, niſi quod ex compoſitione poteſtas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philoſophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teſte *Ariſtotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud eſt, ſi mutata ſtructura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus eſt uſitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν poſuerunt: frequens eſt ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Syneſ.* Ep. 79. p. 225. D. imperitiſſime quidem a *Petavio* verſam, ſed Scholiaſtae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Αν. Αλ. IV. c. 27. & alibi ſaepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα caſtellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam incluſam obſideas, vicinosque agros quotidianis excurſionibus depopuleris: quam virtutem ſatis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demoſth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum cenſeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Acceſſ. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demoſthenis* Orat. pro Cteſiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulſus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 16. φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὀμβρίκων· quam ſtructurae formam hic quidem saepiſſime ſequitur. Hinc facile eſt antiqui ſcriptoris locum, qui tam ſalebroſus *Kuſtero* fuit viſus, ut verſionem omiſerit, emendare apud *Suid.* in Κατακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis eſt fons: *Demoſth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ· placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὼς τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata ſtructura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum verſione saepenumero eſt peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν· ſenſum evertit Interpres: *& in nobis magnam ſtruentes ſuperſtitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter perſonis adjungi ſolet. Apud *Philoſtr.* in Her. p. 710. Ulyſſes a Palamede ſuperatus ἐπετείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δυσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Iſidor. Peluſ.* II. Ep. 146. *Joh. Chryſoſt.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζεσθαι τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutionis minime perſpectam fuiſſe pateat: verum in Antiſtite diſertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt: *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους, quod minime ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omiſſum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Iſ. Caſaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi, deſcriptione compara *Dion. Chryſoſt.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς θεραπεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos in comitatu haberent adſectatores: mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν φιλοσόφων τινὰ καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Ariſtid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι, ὥσπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· κἂν τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtianos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοὺς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενοι· *vocatores* ſignificat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Valeſ.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν * μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

to etiam ineptiora his, magiſque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum eſt. Quomodo enim me putas animo affectum eſſe, quoties video iſtorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti ſunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, ſatellitum modo ſectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, ſermones conferentem: ceteris inſigniorem & magis conſpicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari ſoleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, eaſdem partes agant.

25. Nam quæ in conviviis deſignantur, cui quæſo adulatorum illa comparabimus? An non magis ruſtice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeſte? a convivio autem ſurgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre ſecum volunt: ſi

* Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. *V.*
44. Οὐδὲ ἐπιβῆναι] Ἀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ

εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τοῖς κτήμασι· ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρόθεν * ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀποσκευάσασθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλη-

* Ὑπούσης] Leg. ὑπαρχούσης. *M. du S.* Retineo: ſic ſolent, praeſertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τὰ· τῆς ante κτήσεως abjiciendum. *T. H.*

** Ἄλλο] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*
† Ὥσπερ οὐ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*
‡ Περιττῆς] In Ed. *A.* inſerta hic erant verba textus: περιττῆς. [καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου] Inſulſe; unum enim eſt ſchomus? *T. H.*

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magiſtratum gerunt.* *J. Br.*
19. Ἀπὸ τοῦ σχ.] *E pallio*, quod philoſophiae profeſſorem ſectatoremque decet. *J. Br.*
Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philoſophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos inſigniores eſſent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*
20. Καὶ ὃ μάλιστα] Verba non ſatis cohaerent, niſi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum ſede, ὃ καὶ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*
21. Τὴν σκευὴν] *Philoſophi pallium.* *J. Br.*
Ibid. Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*
Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiaſtæ & Coll. auctoritate reſtituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorſtius.* *M. du S.*
22. Τοῦ δρ.] Fabulae, quam ante retulit, ſtatimque declarat. *J. Br.*
25. Τίνι] Repetendum eſt τίνι, vel, ſi quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, ſecus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac paraſitis committuntur, comparabi-*

Ibid. Οὐκ ἐμφοροῦνται] Repetit hanc philoſophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Piſc. Lapith.* & paſſim. *J. B.*
28. Πλείω δὲ ἀποφ.] Quae enim ſupererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*
Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noſter.* Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*
31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*
32. Τὴν ἀρετὴν ὤνιον] In hos aretalogos plenæ ſatyricorum paginæ, pleni philoſophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*
33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὤν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula conſueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· ſic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem uſum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, ſed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, ſemper deterior: haec iſtum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiſſ. *Berglerus* p. 83. ſcrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια *AElian.* de Anim. II, 47.
Scri-

ſi qui vero ipſorum urbaniores paulo ſunt, ſæpenumero etiam cantare non erubeſcunt. Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophantur, virtutemque ipſam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum ſcholas vocabat. Cenſebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe ipſum quæſtu ſuperiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾆσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν τοῦ πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præſtabat ipſe: non ſolum gratis converſando ac diſſerendo cum volentibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſubminiſtrando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne ſuarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum quem non procul ab urbe ſitum habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόῤῥω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ πολ-

b Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένων ἐτῶν ** ἄλλο ἄχθος περιφέρειν, † ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τῶν τοῦ ἀγροῦ ‡ περιοτῆς καλλιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρῄζουσιν ὠφελείας· ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

lium. M. du S.

§ Ἀγρὸς] Repoſui pro Ἀργὸς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis inſidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voſſ.* ad *Valer. Fl.* I, 310. T. H.

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπισαμβῷ ἀνδρί. V.

¶ Ἀδίκως] Leg. ἀδικάστως. *M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura ſcribitur: ἀδικα. T.H.

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim non minus uſitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio ſenſu: οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦν, *non unus eram forenſium rabularum. Philoſtr.* de V. S. II. p. 603. τῆς οἰκίας διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorſus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λόγων ἔμποροι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾷ, δόγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod iſtorum ſcholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone ſumtum, apud quem ſaepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophiſtas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damaſcenus οὐκ ἔστιν ὅτῳ τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut teſtatur ipſe in *Exc. Valeſ.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diverſa, *Lyſias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. AEſchinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται· ut περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι apud *Dion. Caſſ.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir ſummus, quum ſententiam exponeret; *univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iſte, & illa στήλη impactam navim diffringens ipſe eſt AEſchines, quod alio loco clarius oſtendam. Proferunt autem, & pluribus illuſtrant hunc ſcriptoris noſtri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Juſt. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. T.H.

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. *Ludov. Creſollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philoſophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, ſic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. G.C.

41. Δέων] Edd. omnes præter *J.* δ.ον mendoſe. In L. etiam recte δέων. *M. du S.*

43. Οὐ πόῤῥω τῆς π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & uſus, quod feſſis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, ſed ſuburbanum. *J.C.*

44. Οὐδ' ἐπιβῆναι] Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ, τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου.

Παρῄνει δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne inviſere quidem dignatus fuerit. Imo ne ſuum quidem prorſus eſſe affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura iſtarum rerum nullius domini ſumus, lege autem & per ſucceſſionem uſum earum in tempus incertum accipientes, temporarii poſſeſſores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus ſcilicet frugalitatem, exercitiorum juſtum modum, vultus modeſtiam, & veſtitus mediocritatem, & ſuper omnia hæc compoſitam mentem morumque manſuetudinem.

27. Monebat ſecum verſantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτ... σθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. α. εἶναι διωμ.] * Λουκιανοῦ εἰς τύχην ἐπίγραμμα,

† Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτε * *V.*

* Λουκιανοῦ] Eſt inter Epigrammata Luciani inſcriptum εἰς τύχην· unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt ποτ' addi καὶ τὰ ἑξῆς, *& caetera*, cum deſit finis hexametri verſus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἀγρὸς] In *C. V.* erat ἄκος & γνώμην. recte vero πάλιν. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipſi, ſaepius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obſ. Crit. p. 59. inprimis accuratiſſimum *Sylburgium* Praef. *Pauſan.* p. 928. *T.H.*

46. Αὐτοῦ εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Grot. Flor. 381.

Non poſſidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum noſtra diſpenſatio eſt.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; ſed cedet in uſum
Nunc mihi, nunc alii. *A.V.*

Αὐτοῦ εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.] Aut ſimilia prorſus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauſerunt *Horatius* & *Lucianus.* Ita claudit *Venuſinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil poſſit ſimilius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam ſtatuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inſcitia juris,
Poſtremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni ſub nomine, nuper Ofelli
Dictus erit, nulli proprius; ſed cedit in uſum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortiaque adverſis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μετοικισθῆναι δέῃ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας· hæc apud *Lucianum* paſſim. *Lucianus* ſive is ſive alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου,
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν μέ ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Noſtra ſunt *uſu* non *mancupio*, ut loquebantur Juriſconſulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus uſu.* *J.C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in *Luciano* ſed præcipue in Charont. ſive Ἐπισκοπ. *J.B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri poſſunt in infinita poſteritate.* *T. H.*

53. Παρέχει] Nigrinus, ut ex orationis ſerie manifeſtum

agendi tempus prorogarent, ut multis ſolenne eſt, certum ſibi tempus præfinientibus, aut feſtos dies, aut ſolennes conventus, quibus auſpicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem eſſe illum ad honeſta impetum debere volebat. Oſtendebat etiam, ſe philoſophos illos damnare, qui ad virtutem formare ſe adoleſcentes putant, ſi multis tormentorum neceſſitatibus atque laboribus ſuſtinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & ſi qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem iſtam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam eſſe; eumque, qui homines optime inſtituere

λεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὥσπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων καταγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες.

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώ-

b Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A.* 2. *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo ſcribatur ψεύσεσθαι.

feſtum eſt: lapſi ſunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

58. Μηδ' ὑπερτίθεται] Reſtituo ὑπερτίθεσθαι ac προθεσμίαις. *J. Br.*

62. Ἀμέλλητον εἶναι] Dignum philoſopho praeceptum, quod & *Perſius* tractavit V, 66. ubi a *Caſaubono Luciani* locus hicce eſt adductus, nec non a *Gatakero* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἂν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut *Simplicius* ait p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Chriſtianis corrigendae vitae curam ad ſolennia feſta differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adſcribere. Hoc eſt ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύεσθαι ſcriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad conſtitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis ſuis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantiſſime *Manilius*, etſi in re non prorſus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus ſemper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare diſcant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· ſed tum oratio eſt paululum impeditior, & habet neſcio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita ſolet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel ſemel vel ſaepius etiam ſequatur: exemplum mox ipſe *Lucianus* praebet, *Demoſth.* Ἐρωτ. p. 253. A. B. *Dion Pruſ.* p. 214. A. quare parum abeſt, quin ſcribendum putem. καταγυμνάσωσιν, τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philoſophi vero ac Sophiſtae verberibus diſcipulos ac flagellis caſtigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ κἀκείνω σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβουμένω μὴ ζημιοῖντο ἢ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Ariſtoph.* Nub. v. 440. Strepſiades Socratis adſcriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τοῦ Ταπ. p. 577. C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειρᾶσθαι νουθετεῖν ἔφυγον. & περὶ Συνθηκῶν p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praeſertim apud philoſophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec ſupplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque inſitae libidinis intemperantiam extirparent: ſane Pythagoras βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen. L.* IV, 7. οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομεῖναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a myſteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, niſi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, ſic vocant, gradus animi conſtantia experimentum ſui certum dediſſet. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. iſtius philoſophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra ſibimet ipſe admovere non dubitavit, teſte *Damaſcio* apud *Suid.* in Σουπηριανός. Chriſtiani aſcetae, poſtquam veſtitum philoſophorum veterum adſciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepoſtera formandae pietatis inſtrumenta non ſpreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Caſſiani* Inſtitutionibus. Multa notant, ſed admodum perturbate, *Creſoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Boilav.* Hiſt. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores perſequi non juvat: neuter hunc ipſum *Luciani* locum praetermiſit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen reſpiciat pro certo affirmare non auſim. *M du S.*

 76. Παρα

θρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον διακείμενος.

Ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀν-

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehenſionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo eſſe dicebat, dum præter rationem ita ſupra vires intenderentur. Unum autem etiam ipſe vidi, qui cum jam ea apud illos mala deguſtaſſet, audita ſtatim vera doctrina, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Jam vero ab iſtis ad alios digreſſus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis eſt βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J.B.*

78. Ἐπιταθέντας] Caſtiga ἐπιταχθέντας. *J.Br.*

81. Ἀμεταστρεπτὶ] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acerbos. *M. du S.*

85. Καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J.B.*

86. Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱππομανίαν multis verbis deſcribit Autor de cauſis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paraſ. omnes paſſim. *J.B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξίει, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſæpe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuſo permaduiſſe croco?
Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur. *J.P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inſcript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα] De quibus quam cupide ſermones habuerint, egregius oſtendit *Joh. Chryſoſtomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τὴν τῶν ἵππων ἁμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἔτη ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praeſtantiores ſuis nominibus inſigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curioſam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. *Pauſan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodoſ. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Boryſthenes eſt apud *Dion. Caſſ.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phoſphorus *Auſonii* Epit. 35. *T.H.*

90. Ἐπιλήπται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* *J.P.*

Ἐπιλήπται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapſu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Lucianum non adſequitur, & male periodum hanc majore diſtinctione ab præcedente ſeparant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim profecto eſt in equis furor, & multos, qui graves videbantur eſſe, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum eſſe, in iiſdem nugis inſanire oſtendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcriptionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

θρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῆς, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐεν-

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C̄ CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞
QUOS EQUOS C.

J. G.

Ἐπείληπται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἤν ποτε κεφαλῆς πυρετὸς ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐν. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σκ. c. 5. & Θ. Δ. XVII. *M. du S.*

93. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri praſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J. B.*

προΐενται, ἣν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in teſta-

, 96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant:* nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit.* *J.Br.*

Ἵνα . . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhaeredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *Iſ. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant.* Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. οὕτω δῆλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur.* Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur.* Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἐκεῖνον ἀπολαύσειν οἰόμενος, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo, ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J.G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab hæredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis alienæ oſtentans, & contemptor ſuæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facilè mentem perſpicis, *omnia Romæ præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max:* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Conf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & Τιμ. 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μίαν φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate uti frui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quem auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ

avitis, aut juſta haereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: Μίαν φ. &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκύαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr*. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo inducor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκύαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam condendis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit Κ. Π. I. p. 8. v. 38. ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον παίειν. *Iſocrat*. περὶ τῆς Ἀντιδ. p. 316. B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια κυλινδουμένων. *Alciphr*. I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς καμψεις εἱλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐεσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid cum ipſo vitae in fine conſtitimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim intereſt, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra torquemus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum mali judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inertiſſimum vitium voluptas. Ubi mors intercluſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato pateſiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύουσι vero pro ἐν οἷς οὐκ ἀπολαύουσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit*. Ann. VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύων) τῆς σφετέρας ἀληθείας. *T. H.*

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Εἰκάζειν οὖν [a] ἠξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

Quæ vero dum ab eo dicebantur, riſum tenere non potui, (haec nimirum ſunt) quod & ſecum ſepeliri ignorantiam ſuam velle eos ajebat, & ſtultitiam ſuam aperte ſcripto etiam teſtari, dum hi veſtes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant cariſſima, comburere eodem rogo ſecum mandant: alii & ſervos certos ad ſepulchra adſtare: alii etiam cippos ſertis coronari præcipiunt, ſtolidi videlicet etiam in ipſa morte manentes.

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum ſit, quando talia de iis, quæ poſt mortem ſecutura ſint, teſtamentis mandant. Hos enim illos eſſe, qui cara obſonia emunt, vinumque in conviviis

a Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copioſe exequitur μελέτῃ de Luctu: & dixere nuper viri doctiſſimi. *J.B.*

2. Συγκαταφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irriſione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes ſubmovit *Lycurgus*, nec conceſſit, ut quicquam una cum cadavere ſepeliretur, (nam aliae nationes, ſi quid fuiſſet vivo chariſſimum, id mortuo addebant in ſepulchrum, damnoſa ſimul & ridicula ſuperſtitione, quaſi mortui ſentiant aliquid) ſed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo poſitos omnes ſepeliri juſſit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. ſupplevimus. Agnoſcit etiam *Briſſon.* de form. VII. teſte *Vorſtio*. *M.du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati ſunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chryſippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod ſi ſubjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & mox μετὰ τὸν βίον. *Perſ.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Iſ. Caſaubonum*. Haec duo vocabula ſaepe confuſa: pro παρὰ τὸ μέτριον apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valeſius* invenit πέρα τοῦ μετρίου, quod ſolum ſine controverſia verum eſt: *Strab.* XIV, p. 942. B. παῤῥησιαστικὸς πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀντιγράφοις in Mſſ. extat. Prave legitur in *Heſych.* Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παῤῥησιαζομένους reſtituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίου] *Vorſt.* ἠξίουν. Ego vero ἄξιον a *Luciano* ſcriptum fuiſſe exiſtimem. *M.du S.*

Ἠξίουν] Veriſſime *Vorſtius* ἠξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipſum pertinet, ut ſupra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula eſſe omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. *Th.M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plauſus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea miſcere ſolere, & in deliciis fuiſſe eam mixtionem teſtis eſt *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Uſus ejus in coronis nuſquam, herba enim eſt folio anguſto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, præcipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant noſtram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mſſ. & impreſſorum Codd. retinendum cenſuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu ſcriptum κρόκων: quod etiam reperi in amiciſſimi mei viri clariſſimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobiliſſimi Senatoris Burdigalenſis *Godofredi Maluyni Primetii* calculus: ſed quoniam hoc ipſum ſæpe *Lucianus* repetit, non auſus ſum tolerandam lectionem movere; monere ſufficiat. Et, ut libere fatear, raro Græci plurative κρόκους efferunt. Cur vino miſcuerint, rationem reddit *Dioſcor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctiſſimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκων] P. etiam. Vide *Plutarch.* συμπ. *Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino ſumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quæ de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton.* *Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. eſt ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præſertim Romæ. *M.du S.*

Μετὰ κρότων] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων reſcribere vereretur: audi *Creſollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plauſus dari conſueviſſe) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profuſiones deſcribit.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, fineſque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, ir-

ποσίοις μετὰ [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἀν ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβια-

b Κρόκων] κρόκον A. P. Edd. priores κρότων. c Ἀρωμάτων] ἀκροκωμάτων L. d Τὸ δὲ ἐν καιρῷ] τὸ δ᾽ ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μετὰ κρόκων: *intelligit enim Lucianus quam* ſparſionem *vulgo vocant*, *ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluta, non modo in theatris, verum etiam in conviviis*: κρόκον ῥανόμενον *Graeci vocant*, *Ovidius* liquidum crocum, Corycium imbrem *Martialis*. *De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille*, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρωτίζοντες, καὶ κινναμώμοις ἢ κρόκοις ἐφηδύνοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτήρων δεῖ τούτων, ... οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότων ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκροκωμάτων: eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκροκωμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἶνος διὰ, ſed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδινος. *T. H.*

12. Μέσου χειμῶνος] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat.* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T. H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὸ ἐν καιρῷ ἢ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J. B.*

Ibid. Παράκαιρον] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus coronæ* intertextæ. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J. Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίνην. Vide *Heſych.* *Ælian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T. H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam.* hoc aliter explicuit. *J. Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam*: quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G. C.*

βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στεφάνου] στεφ. τινας. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quædam Romæ natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J.B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

——— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ παραθύρῳ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & praeter caſam incitati*, Terentianum illud adagium, *Ita fugias, ne praeter caſam*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſaepe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed παρά· verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem παρὰ τὴν εἴσοδον *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodaeus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ παραθύρᾳ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T.H.*

23. Σολοικισμόν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G.C.*

Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J.B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L.K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τοῦ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quoſdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G.C.*

Τοῦ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibuſdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν. *J.B.*

27. Τοῦ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. *J.Br.*

Τοῦ τ. τὸν δ. θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejuſdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G.C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non iis

bat, juxta ipſum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

σθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς.

Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. [c] ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνε-

b Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. *c* Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo *A* 1 *W*.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος * ἐκτεινομένου. *V.*

* Ἐκτυνομένου] Ἐκτινομένου ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic ſonum τοῦ I & EI. *J. C.*

iis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων
Στεφάνους δ' οἵους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.

Sic apud *Lucianum* ipſum διχ. c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutit.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J. B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th. M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet *Plutarchus* Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades coronæ ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J. P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθύμιος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. *T. H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῷεν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T. H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J. Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τὶς ἀπ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J. B.*

42. Πε-

ἕνεκα πάντα ποιεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῄει, τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

cauſſa totum hunc ſuſcipere laborem ſolere, quorum menſuram vix longiſſimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, ſuaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in tranſcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem abſurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philoſophia iis ſuppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur, ac quaſi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odiſſe viſus eſt, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex ſervis clamare oportet & admonere, ut ante pedes proſpiciant, ſi quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum ſit, atque commonefacere eos, (id quod abſurdiſſimum eſt) quo ſcilicet ſeſe incedere meminerint. Indignabatur itaque, ſi, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac ſani, ad proſpiciendum opus haberent, ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris hominibus & excæ-

42. Ποιεῖσθαι τὸν πόνον] Ut ſequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *J.B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσους &c.] *Chryſoſt.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τοῦ φάρυγγος εὑρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc ſententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior ſenſum voluptatis produceret, collum ſibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praeſtat ἀπέφαινε, ut §. 14. 16. Haec ſaepenumero confuſa. *T.H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In ſtomachum in reſu.* *J.Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἄγλως, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *J.B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen. Apul.* *J.B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpſione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. *J.B.*

56. Μικροῦ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut*. Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla conſtat, nec jocus ullus, ſi librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim eaſdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujuſmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hiſce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπώς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατερρεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς, οὐδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτήν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτεί-

ναν-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν· parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἢ παραγγέλλων] Caſtiga παραγγέλλειν. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὣς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua p. gin. ſequent. & de Merc cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac tranſlatione. *J. B.*

ναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι· καὶ ἅπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο.

Ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τοῦ-

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσχ. P. L. Margo *A* 1 *W.*

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. *V.*

97. Τῆς ὁδοῦ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τοῦ σκοποῦ. *M. du S.*

Τῆς ὁδοῦ] Imo τοῦ σκοποῦ, ut ex ſequ. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φον. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἔξω τῶν ὅρων τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ἐπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. *T. H.*

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. *M. du S.*

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις. *J. Br.*

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαῦσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λειχω. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. *J. B.*

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸν σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μακ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. *T. H.*

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. *J. Br.*

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat; & χαλκοκρότους ἀρήια τεύχε' ἔχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρητῶν minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit: hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῷ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στεῤῥότερος τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἠσυ-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρητων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη· pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti; unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*: opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam.* *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius*: de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles: a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur: quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit: Excerpta *Theodoti*: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror: nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Ἀ. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis: ἐν Αἰθιοπίᾳ γὰρ ἣ τοὺς οἰστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτή τε καὶ ἕτεραι πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάλ

ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. ἐπῄει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι.

Ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελή-

ſenſim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipſi dicere:

Sic jace, ſi qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, ſed quotquot ipſorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiſcuntur: ita & qui philoſophos audiunt, non omnes a deo inſpirati ac ſaucii abeunt: ſed illi ſolum, quorum ingenio quiddam philoſophiæ cognatum ſubeſt.

38. AM. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemoraſti! Quan-

28. Βάλλ' οὕτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J. Br.*

Βάλλ' οὕτως] Ex Il. 4. *J. B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum ſacerdotes haud obſcure innuit, qui audito Phrygio tibicine ſtatim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus uſu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & tranſeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii ſolent tibicinis ſono ſemiviri & ex imperio furentes.* Per *ſemiviros* Gallos, matris Deum ſacerdotes intelligit. *G. C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipſa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes. *M. du S.*

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos ſecutus eſt *G. Cuperus* Obſ. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, νυμφόληπτος uſurpentur, ideo ſtatim hac ſtructura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, ſi recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis eſt acceſſio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι ſolent, ſed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joſeph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. poſita *Luciani* verba ſic vertit *Lipſius: Sicut Phrygiae tibiae ſonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; ſed qui Rheae ſacrati addictique ſunt, illi reminiſcuntur eo ſigno affectus:* quaſi voluiſſet, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli ſacrantur:* ſenſum perſpexit Vir acutus, ſed qualem contumax vocabulum aſpernatur: ſcribi debuerat, niſi forte quid interciderit non niſi vetuſtiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud ſimili poteſtate verbum. Rem ipſam illuſtrat *Brodaeus* Miſc. V. c. 13. *Philoſtrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες &c. Mox lege οὗτοι δὴ non δέ. *T. H.*

38. Τοῦ λωτοῦ] *Homer.* Odyſſ. I. v. 93. *J. Br.*

Τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J. B.*

44. Κἄν τινας ἑτέρους] Excidiſſe hic verbum aliquod, aut corruptum ſaltem locum eſſe, omnes, opinor, fatebuntur. Suſpicor ego δακνᾶσι poſt μανίᾳ, inſerendum, & pro διαθῶσι legendum πάσχουσι. Vide tamen γυμν. c. 6. & ἀποφρ. c. 25. Conſule finem φιλοψ. c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι]. Nihil eſt cauſae cur ſaniſſimae lectioni ſtatus controverſia moveatur. Graeci διατιθέναι accuſativo duplici comitatum uſurpant poteſtate ſaepius ita ſingulari, ut vim Graecae phraſios interpretatione Latina vix adſequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. *Lyſ.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illuſtrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio ſit fraudi. *Lyſ.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκεν, *ſi vos ad inopiam redegiſſet, ut fecit. AEſchin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· *eum enim, qui res ſuas male adminiſtraret, haud aliter in rep. verſaturum eſſe arbitrabatur:* ſimiliter *Lyſ.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς διαθεὶς τὰ τῆς πόλεως. *Demoſth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μηδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν· cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. poſtquam narraſſet, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favoriſque ſignis fuiſſe proſecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambroſia, quanto loto ſaturatus, me inſcio, fuiſti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc deſinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, ſaucius ſum. Neque vero mireris: noſti enim eos, qui a canibus rabioſis mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed & ſi quos alios ipſi in ea inſania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti ſolere. Nam ſimul cum morſu etiam morbi iſtius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque inſaniæ iſtius multiplex ſucceſſio. LUC. Itaque etiam ipſe nobis jam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque inſuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud neceſſe erit

θεὶς τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπαχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι· καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται· συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τῆς θεραπείας ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a ſe praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελλουτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere ſibi conciliarit.* Idem K. Π. V. p. 86. v. 15. Diverſa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· Marſ. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, ſtatuas: *hiſtrionem inepte ſua poëmata recenſentem:* tu cape: *ut poëta ſuccenſet actori male ſua poëmata* (in ſcena) *recitanti:* quo certè morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσείαν ἤ τι τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα. Ita ſpectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem uſum recentiores acceptum ſervarunt: inprimis *Artemidorus:* eum vide I, 58. 62. *ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κάμνοντα.* III, 11. &c. *Appian.* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεὶς ἐπήγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor.* I. p. 13. *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον. Alciphr.* II. Ep. I. p. 200. *ὄψομαι τί με διαθήσει·* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece ſcripſerunt, auctoritate deſtituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παίσας θνησκέτω, τὰ ἴσα οἷς διέθηκε, παθών·* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι οὐκ ἐλάττονα ὧν διατιθέασι·* ubi *πάσχειν* illud oppoſitum; propterea ſolent etiam rariore compoſitione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιδιατιθέντες·* quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι· *Joſeph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατίθεμαι, ſimiliter ac leonem, irruentem urſum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci ſententia Interpretes ſe fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, διατιθημι· hoc genuinum eſt; quippe nullis exemplis, longe autem plura ſunt ad manum, verbi Medii uſum in hac phraſi Graecis placuiſſe conſtat, ratione ſatis manifeſta. Perperam quoque verſa fuit apud *Noſtrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocularum detrimento facile ſanetur: ita lege: *οὐκ αὐτοὶ μόνον* (ſi quis *μόνοι*, quod editum eſt, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν τινας ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ* (vel *οὗτοι*) *ἔκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem iſto inſiticio *καὶ αὐτοὶ* dedecoraret? Eſt autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morſu ſimilitudinem duxit *Plato*, eam *Noſter* ad rabioſum canem tranſtulit: vide *Mer. Caſaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus ſine dubio corruptus, in quo nihil aliud praeſtare poſſum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipſe animum tuum iſtis philoſophi Nigrini ſermonibus compunctum eſſe & vulneratum fateris: at verba non reſpondent: vereor, ne verſus unus & alter interciderit. Nihil agat, ſi quis ſe defunctum putet conjectando: *καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν* &c. quae ſenſum quidem, ſed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] *μαίνεσθαι.* *J. Br.*

52. Τὸ τοῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* eſſe non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τοῦ . . . Telephi* hiſtoria nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid.* *M. du S.*

Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri poſſit, interjecta quidem unica voce, ſed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam poſſit fortaſſis an ita ſcripſerit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati ſumus, eundum eſſe, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud ſane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλων στομάτων τοῦ Νείλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τῷ τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Berglerus*. Emenda *Longum* p. 87. τῶν τινὶ πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τῶν εἷς γιγάντων, vetuſtiores Edd. quod male poſtea mutarunt. T. H.

53. Ἐπὶ τ τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama eſt, ſanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ τρώσαντα] Res pervulgata: vide, ſi tanti eſt, *B. Martin* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Paſſerat.* & *Broukhuſ.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes ſunt verſati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypotheſin enarratam legere licet in Acceſſ. ad *Ulpian.* p. 1167. Verſus eſt ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hiſce Lucianeis ſimillimus eſt, praetermittere non poſſum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πρισθέντι λόγχης θέλγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Hinc pene ſumſiſſe credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a *Philoſtrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & ſophiſticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* ſpectaverit haec ſententia: *Amoris vulnus ſanat idem, qui facit.* T. H.

Δίκη Φωνηέντων.

Judicium Vocalium.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

11. Archonte Ariſtarcho Phalereo, ſeptima Octobris, actionem inſtituit Σίγμα adverſus Ταῦ apud judices ſeptem Vocales, de vi & rapina bonorum; ſpoliari ſe dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici ταῦ proferri ſolent.

2. Quam-

a λέγον] λέγων *F. B* 2. *P.*

Δ. Φ.] Quo tempore ſcriptum hoc fuerit incertum eſt. A juniore profectum incuria indicat. Res eſt ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ.] Hanc formulam accuſationis *Schol. V.* etiam notis praeſcripſit, nihil ab editis diſſidens, niſi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praeſtat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii ſaepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accuſationis libello alibi dicendum nobis erit. T. H.

Ibid. Ἀρισ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuiſſe *Ariſtarchum*, ſed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Ariſtarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico ſummo locutus, *Ariſtarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico ſummo, debebatur. *M. du S.*

2. Ἑβδόμῃ] Septimum menſis diem alibi etiam *Noſter* juri dicundo in ejusmodi ludicris cauſis aſſignat; ut in Δικ. c. 12. Ἐκκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Ἀποφρ. c. 16. Erat autem Apollini ſacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui præfectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus præfuiſſent, ut Romæ prætoribus certæ cauſæ attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio præfuiſſe, non alias literas; quæ cui judicio præſederunt, oro? Neſcio an bene *Bolerus*, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquæ cum *Schol.* & *P.* hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατα-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus ſum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo ſe inſerebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audiviſſe me diſſimulabam, propter modeſtiam, quam noſtis me ſervare cum erga vos, tum erga alias ſyllabas: poſtquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non ſit contentum iis, quæ ego ſæpe diſſimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτοϊ τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρός τε [a] ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει [b] πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὑμῶν C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τε C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατερχομένου. *V.*

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. *V.*

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καθαιροῦντος ἔνθεν μὴ δεῖ. *F.G.*

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione caſtigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium eſt de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφικνοῦσαι ὁλκάδες apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν δὲ καταράντες εἰς λιμένα *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Heſych.* & *Suid.* in Καταίροντες· ex quo facile eſt priorem emendare in Κατίροντες, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clauſi, aliis aperti, quod ſaepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμέσι καὶ ὅρμοις δέχεσθαι volebant. Jam ſi quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἁρπαγῆς litera T incuſatur. Hinc latius ſe porrigit καταίρειν pro *venire aliquo. Heſych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam ſingulari pertinet aliquorſum devolantes: *Ariſtoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μέλιτται ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι· parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore poteſtate: non invenuſte *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν· *Plutarch* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam *Heſychius* eſt corruptus: Ἀπηῦραν, ὤθησαν· lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρείσατο, ἔπηξεν. Ἀπῆρε, μετέστη· confer Ἀπαίρει &c. *T.H.*

12. Φυλάσσοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, ſcribentes Φυλάσσοντα pro Φυλάσσον, & paullo poſt ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de ſe in neutro genere, ut c. 8. καὶ πιμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. & ipſum Σ, κἀγὼ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opuſculo de T, niſi in neutro genere, mentio fit, ut paſſim videre eſt. Rectiſſime itaque, ubi c. 7. legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditiſſimi Filii Pater eruditiſſimus, adſcripſiſſe ſuo dicitur libro λέγον· ſenſus namque poſtulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, obſervari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi ſubſequentibus, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, &c. Peſſime. Lege λέγον. *J.J.*

Φυλάσσοντα] Monet *Jenſius* de Φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opuſculo legatur, contra fidem Codd. mutare conſultum non duxi. *M. du S.*

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quæ in unum ſonum coaleſcere apta nata ſunt; ut & c. 5. quaſi *Cives* aut *Collegas* deſignaret. *M. du S.*

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non auſim: *Iſocrat.* Or. Areop. in initio: *opes, inquit, & potentiam ſequitur* ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac graviſſimi criminis accuſatione convenientius puto ἀπόνοια, non illa prorſus, quam *Theophraſtus* deſcribit Char. Eth. c. VI. & *Caſaubonus* egregie declarat, ſed genus ejus quoddam; iſta nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam ſpretis legibus in aliena nihil penſi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν ſumi ſatis conſtat, notavitque *H. Valeſ.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodiſſime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες· *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *ſcioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας· erat ſane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incenſis omnem ſalutis ſpem militibus ſuis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique ſaepe. *T.H.*

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. *J.B.*

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod ſupra ad Φυλάσσοντα dictum puta; ut & de ſequenti ἀγαγόντα. *M. du S.*

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρόν [a] μοι [b] ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βου-

verum jam majorem vim inferat; ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem ipſum apud vos, qui utrumque noſtrum noviſtis. Non autem exiguus metus propter iſtam extruſionem meam me invaſit. Nam cum prioribus injuriis majores ſemper addat, prorſus me e domeſtica ſede expellet, eoque propemodum rediget, ut ſilendum mihi ſit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inſerviam.

3. Eſt itaque æquum non modo vos judices, ſed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo ſibi cavere. Nam, ſi ut libet uni-

a Μοι] με Edd. priores. *b* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.] ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. *c* Προστιθὲν] προστεθὲν F.

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] Ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ * κεκτῆσθαι τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ. V.

Γρ. ὀρθότερον, ἐν ἴσῳ † τῆς ψόφου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἂν εἴη τὸ Σ ἢ ψόφος. C.G.

* Κεκτῆσθαι] Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil eſt, lege κεκτῆσθαι. Caeterum ſi hanc Scholiaſtae expoſitionem accipies, nihil requires ſupplementum iſtud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. J.J.

† Τῆς ψόφου] An voluit τῆς ψήφου & ψῆφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. T.H.

18. Με . . . . ἐπέρχεται] Μοι legendum eſſe ſupra diximus ad Πρ. εἶ ἐν Α. §. 2. *T.H.*

23. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] Angl. ψόφ. mendoſe, patet poſtea verbo φόβου ſæpius repetito. poſt φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones ſcriptæ in margine unius Mſ. ſic & in ſequent. *J.B.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] Excidit forte an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. *Th.M.*

Ἐν ἴ. δὲ κ. τοῦ φ.] Haec aliena & additiitia videntur. Sed ἐπέχω. *F.G.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] Hunc locum facile quivis corruptum eſſe ſentiat. Verum qua ratione emendandus ſit, nondum, ut opinor, viri doctiſſimi videbuntur aperuiſſe. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laceſſita injuriis, quo tandem evaſura ſint iſta cogitans, metuit ne aliquando e ſedibus prorſus a *Tau* ejiciatur, & voce in totum adempta, *inter literas non niſi calculi gratia* numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, æterno damnetur ſilentio. Hoc puto voluiſſe Lucianum; extareque adhucdum hujus ſenſus non obſcura veſtigia in lectione, quam Codd. Mſſ. & J Ed. præferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet ψοφ. P. autem L. Coll. & J. Ed integram vocem ψόφου. quæ facile a voce ψῆφος, feſtinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conjiciam ſaltem quænam *Luciani* verba fuerint, ignoſcat ſi in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forſan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθε τοῦ φόβου. ut *Thucyd.* VI, 78. ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῷ ἐμῷ μαχούμενος. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim ſi cui nomina iſta minus nota ſint, auctor ſim, ut *Scaligerum* adeat in *Diſſertatione de litteris Ionicis*, quam inter ejus notas ad *Euſebii* Chronicon inveniet, p. 110. Ed. poſt. *M. du S.*

Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] *Fr. Viger.* de Gr. Dict. Idiot. c. III. S. V. §. 5. hunc in modum vertit: *Ita dum quieſcerem parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iſte metus ad omnes literas aequaliter pertinet.* Liquet eum probaſſe *Bourdelotium* & *Marcilium* ſupplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα· ad quale remedium excogitandum haud ſane magna mentis contentione eſt opus. Phraſis inſolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non ſolo Luciani dubio loco, a *Vigero* debuerat firmari. Ego Codicum & E. J. lectionem, dummodo mutando caſu parumper adjuvetur, ſatis opportunam cenſeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος comonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή literarum diviſio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφους: φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor *Ariſtoxenus* apud *Dionyſ.* de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato* Theaet. p. 147. E. καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Il. K. p. 813. v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venuſto Graecorum uſu, pro, ἴσον εἶναι, *pari loco eſſe & conditione*, non aliter ac Latini ſolent, *in facili, in aperto, in dubio, in incerto, in parato* &c. Thucydid. IV, 10. ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη. II, 60. ὅ, τε γὰρ γνοὺς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη.

IV,

unicuique licebit e ſuo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil omnino ſcribitur, permiſeritis, non video quomodo ſua quique ordines jura, juxta quæ a principio conſtituti ſunt, tuebuntur. Sed non exiſtimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec ſi vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus ſum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio ſtatim, cum cœperunt contra leges delinquere, eſſet repreſſa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμ-

λομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε καὶ τὴν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα

IV, 60. 61. & ſaepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore uſu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἑτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι *Scriptor* Orat. in Neaer. p. 879. F. ταύτας (τὰς σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγεγενημένῃ modo dixerat, ἐξ ἴσου φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρνῃ cujus locutionis haud diſpar eſt ratio: *Lyſ.* p. 168. v. 23. εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν διάνοιαν ἕξω. & verbis ſimillimis *Antiphon* περὶ τοῦ Ἡρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθεστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν. T. II. p. 227. C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θεωρὸν ἄφωνον ἔστησεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non diſplicuit: *Heſych.* in Αὐτοξενεῖν. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipſum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι *Erotianus* habet in Οὖρει αἱμαλῶδες· in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plurimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει· neſcio, an *Heſychius* ſimili modo ſit emendandus: Ἀντιγραφὴ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corruptiſſima. Apparet, quae mihi conſtiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ niſi quis praeponat, me non invito, τῳ, id eſt, τινι ψόφῳ. Senſus ex dictis itidem eſt manifeſtus: *ita ut parum abſit, quin, ſi quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio ſim loco, quam ſonus aliquis, vel, ſibilus.* Κεῖσθαι etſi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: ψόφοι quoque res abjectae & viliſſimae, quarum pretium, ſi ſonum quendam verborum inanem excipias, eſt nullum. *T.H.*

25. Οὐχ ὑμᾶς] Si ſic interpungatur, neceſſario poſt ὑμᾶς inſerendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. *M. du S.*

26. Ἀλλὰ καὶ] Omiſſum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis oſtendit *J. Daviſ.* ad *Ciceron* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πείρας] Attici πεῖραν ἀντὶ τοῦ δόλου καὶ τέχνης, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δεῖται, ut ait infra. *J.G.*

35. Καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametſi in Gloſſ. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demoſth.* in Mid. p. 609. C. theſmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεὶς ὁπόσῳ δήποτε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα· qui hunc diligenter imitatur *Dion Caſſius* XLVI. p. 299. C. καθυφεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. *Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde poteſtas τοῦ καθυφεῖναι facile poſſit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus ſponte cedere, inque re incepta tam remiſſe verſari, ut intercidat, & adverſario cauſa prodatur. *Noſt.* in Prom. §. 3. *Demoſthenes* extra forenſes controverſias περὶ Παραπρ. p. 295. A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi junctum vides προδοῦναι. Olynth. III. p. 36. B. εἰ καθυφείμεθά τι τῶν πραγμάτων· pari modo *Joſeph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. οὐδὲν τῆς σωτηρίας ὑμῶν καθυφηκάμην. A. J. VI. c. 3 §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe deſciſcentibus: δώρων καὶ λημμάτων αἰσχρῶν καθυφίεντο τὸ δίκαιον, id eſt, ἀντηλλάττοντο, καὶ ἐπροδίδοσαν, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum cenſeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. καθειφέμην τὸν λόγον, ἂν πέπονθε (ἡ πατρὶς) τὰ ἔργα, ut in *Euſebio* H. E. III. p. 97. ſcribitur: *H.* quidem *Valeſio*, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; ſed multo minus expedite fluit ſententia, neque hujus loci eſt vel verbi ſecundus caſus. Quid autem in his locutionibus diſtet Activi Mediique uſus, non eſt ut pluribus ad peritiores exponam. *Heſychium* emenda: Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν· editur, Καθυφαίνειν. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25 *T.H.*

39. Καὶ οὐκ ἂν] Illud καὶ amotum mallem, & ordine continuo legi: ὡς εἴθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.

L 3

βδα τοῦ ῥῶ, διαμφισβητῶν περὶ τοῦ [a] κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τοῦ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τό, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ

βδα cum ῥῶ, diſceptans de voce κίσσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα eſſet cum κάππα certamen; neque tam ſæpe ad manus propemodum veniſſet in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin ceſſaſſet etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo ſuffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισσήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omiſſo δὲ ſolum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισσήρεως] Κίσηλις γὰρ φασὶ γράφεται καὶ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλίδιος] Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαλγίας. M. du S.
† Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμὲν· γνάφαλλα δέ. M. du S.

43. Ἐν τοῦ γναφείῳ] Κναφεῖον μὲν γὰρ † φασὶ· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξυόμενα. V.

In E. A. γναφεῖον, & omiſſum δὲ utrumque reſtituit Doctiſſ. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in ſuo libro Matth. Sladus. T. H.

λείπει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inſerta, qui iſtam periodum a priore divellebant. *T. H.*

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. *G. C.*

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. *J. B.*

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce diſputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud *Heſychium* eſt in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, niſi quod blaeſus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσηρις eo pacto ſit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio riſum captavit *Ariſtoph.* Equ. v. 79. Veſp. v. 45. de quibus *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaeſt. Rom. p. 277. D. *T. H.*

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari obſervat, rei nummariæ cultor & ornator ſummus Ez. *Spanhem.* p. 119. *M. du S.*

43. Κναφείῳ] Atticorum ſunt, & quidem veterum, ut ſcribunt *Harpocr.* in Γναφεὺς & *Scholiaſtes Ariſtoph.* ad Plut. v. 166. κνάπτειν, κναφεὺς, κναφεῖον, κνάφαλος ſive κνάφαλον vel potius κνέφαλλος, ἄκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ ſolet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἄκναφον. Κνέφαλλος *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo eſt invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunneſ.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Gloſſis, *Tomentum*, κνέφαλον, κνέφαλλον ſcribitur, vetus Onomaſticon exhibet γνάφαλον· hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κόρσα μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud eſt apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quo Macedones uſi ſint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλλον dicitur ipſa culcita: *Heſych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνέφαλλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. *T. H.*

45. *Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον*] Voluit ſi forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τοῦ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, *ceſſant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter ſurreptum ſibi* μόγις *atque id ipſum etiam ſurripiens* μαγίδα *ſive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma eſſe fures ac furari mutua. Gamma ſurripit μόγις, quia id μόλις rectius dicitur, ſed maluere οἱ Ἀττικίζοντες, μόγις: Lambda ſurripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. *Th. M.*

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Beſantinous* eos damnat, qui μόλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Æolibus frequens eſt. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13. & Ερμ. c. 71. *M. du S.*

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μόλις, quod poſtea degenerarit in μόγις. Antiquitati τοῦ μόλις favent AEoles, quorum vetuſtiſſima eſt dialectus: iis enim hoc vocabulum adſcribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μογις, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τοῦ μετὰ πόνου γινομένου ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ. μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, ſed & poteſtate diſtinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod ſignificandi diſcrimen etſi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium eſt. In noſtris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priſcis alterutrum extitiſſe tantummodo, prout huic illive ſcripturae Grammaticorum natio ſtudebat, a vero non abhorret. Haec eſt cauſa, cur *Apollonium Rhodium*, cum poſuiſſet μόλις I, 674. Scholiaſtes, iniquiore quidem cenſura, notare non ſit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔστι γὰρ διὰ τοῦ γ μόγις παρὰ τὸν μόγον. ſecutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquæ item literæ quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ^c ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴ-

c ῟Ης] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι· μόλις ἡ κοινή. V.
* Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνων γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C.G.

* Μόγις] Atticiſtes hic eſt *Helladius Beſantinous*, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. *T.H.*

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. *J.B.*

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* *J. Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀσυνθετώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. *Suidas:* Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtum e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. *T.H.*

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Feder. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit*, reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. *T.H.*

53. Κάδμος ὁ νησιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. *G.C.*

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui hæc omnia diligenter exequitur. *J.B.*

Ibid. Ὁ νησιώτης] *Cadmus* ſecundum quoſdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Græciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Græcos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. *M. du S.*

Ὁ νησιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Soſip. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat νῆσον in Phoen. v. 212. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Schol. τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου· νησιάζεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejuſdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθόνα. χώραν, γῆν pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσος ἐμὴ θρέπτειρα Τύρος. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ὃ διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δέονται· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto: Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *Iſ. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὦ δικασταὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

ſive Palamedes Nauplii filius, (ſunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem ſua quibusque literis ſedes ſtabilita eſt, finierunt, quæ debeat eſſe prima, quæ ſecunda: ſed qualitates etiam & virtutes, quas habent ſingulæ noſtrûm, perſpexerunt. Et vobis quidem, o judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod ſonum edere ſine ope aliena valetis. Semivocalibus vero ſecundum, quia ut perfecte audiantur, veſtra acceſſione egent. Omnium autem poſtremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Feſtus*, qui *Tyrum inſularem* exponat: ſic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille neſcio quis, Graecus certe ſcriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem ſatis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe poſt Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in inſula proxima fuiſſe conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruiſſe; nullaque adeo proferri poteſt ratio, quae Sarram veterem eſſe ſolam Tyrum, excluſa nova, cogat. *T.H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Heſych.* περὶ σοφῶν. *A.V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M.du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Ψ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmaſius* Ξ ab eo additam ſtatuunt, Not. ad inſcript. *Herod.* p. 224. Conſule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M.du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus ſupra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quaſi originem artis omnium utiliſſimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt teſtes quidem in ejus cauſa ſane quam multi, qui ſimpliciter literas illum inveniſſe perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* perſonati Declamationibus adverſis, *Hygin.* F. 274 *Dion Chryſ.* Or. XIII. p. 225. *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. *Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philoſtrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo ſit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themiſtius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Neſcio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint ſecuti: videntur certe ejus ex Palamede locum egregium ſervavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditiſſimos, eorum autem, qui de literis ſcripſerunt, nemo fere praetermiſit, nullam tetigiſſe vitii ſuſpicionem, poſtquam Scaligeri acerrimum illud ingenium ceſſaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram poſterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior ſuggeſſit, ut diſcimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores verſus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα καὶ φωνῆντα (φωνοῦντα, quaſi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametſi, ſi quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id eſt, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde ſim repugnaturus: tum porro σάφα διὰ τοῦ διαφρεῖ reſtituo pro καικά, quod, utcumque ceſſerit emendatio, corruptum profecto eſt. Ex his quidem ſolis, quod veteres videntur feciſſe, fecerunt certe recentiores *J. Meurſius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud ſane conficias: nihil utique aliud adfirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi ſcribendique rationem commonſtraverit; quemadmodum *Aeſchylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi ſuo donat, etiam adſignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius συνθεσιν Μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην· ſic enim reponendum cenſeo: is tamen idem, ut ſcenae ſerviret, nihil alienum facere ſibi viſus eſt, ſi, quorum hic Prometheum dixiſſet auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo poſteriorem alibi referret, quod obſervat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque ſuum ornatiſſime inſtruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; ſaltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, ſed iſta, ex adverſariis, ut ſaepenumero ſolet, deproperata parum caute ſcribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam hic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησι λέγοντα τὸν Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi poteſt, ſumtos eſſe verſus illos ex fabula Nauplio, & ſimul conſtat, de filio Palamede ipſum Nauplium, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ὑψιλὸν, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

πρόσεστι καθ' αὑτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρον ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο [b] οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ

a Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *E.* τό δέ γε C. *b* Οὖν] τοινῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt* ϑ, φ, χ *ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ξ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. *Ὅπως ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νενομοθέτηται*, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ. §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianæ. *M. du S.*

65. Καθ' αὑτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὑτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τοῦ καθήκων probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιστος ὀφθῆναι *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν· ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ὀφθῆναι χαρίεντα· contra αἴσχιστος ὀφθῆναι τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὀφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. hæc ſcriptura eſt. reliqui libri ὁραθῆναι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἀπελάσαι & ἐκδιῶξαι

ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

præpoſitionibus expellere tentat ; adeo ut iſtam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus eſt dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τό δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρά τινι κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum eſt non injucundum, colonia, ſicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortiſſimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lyſimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, ſed

82. *Λυσίμαχος*] *Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τὸ τοῦ σίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα * κατατολμήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον.* V.

* Κατατολμήσαι] Levis menda ; lege *κατατολμήσας*, Lyſimachus ſcilicet. *J.J.*

Ita reſtituerant *M. du Soul*, & *Matth. Sladus*. *T.H.*

ἀλύξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc ſatis liquidum ; ſed *βιασάμενον* legatur, an *βιασαμένων* non multum intereſt. *T.H.*

75. *Συνδέσμων*] Quo reſpexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam eſt quod huc faciat. Dialectos non moror. *M. du S.*

76. *Ἔκτοπον*] Mſſ. *ἔκπλωτον*, *ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον*. *J.B.*

78. *Κυβέλῳ*] Dico ad *Pauſan.* *J.B.*

Κυβέλῳ] Bourdelotio ſolenne eſt, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lyſimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. *Berkelius* ad *Stephan.* in *Κυβέλεια* illud oppidum eſſe cenſet, quod genere feminino dicatur a *Stephano* *Κύβελλα*, idemque Cuballum *Livii*, Gallograeciae caſtellum XXXVIII, 18. hoc poſterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De *Stephani* loco aliter ſentit *L. Holſtenius* exiſtimans eſſe ſcribendum, *ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας* ſcilicet *ὄρος*. *Κύβελα* ſane notiſſimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & ſacris. *Heſych.* *Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι* ita lege, non *θάλαμοι*. *Schol. Homer.* ad Il. Z. 135. ex vetuſtioribus : *ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας·* vide *Marqu. Gudium* ad *Phaedr.* p. 77. *Th. Reineſ.* ad Inſc. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adſentiar, interpellat me non *Tzetzes* quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? ſed quod e Scholiis ad *Lycophronis* Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exſcripſiſſe : *ὁ Ἱππῶναξ κυβήλιν τὴν Ῥέαν λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι·* haec ſi fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. ſimiliter ac *Κυβέλλια κώμη* poſt Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum ſita *Strab.* XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat *Iſ. Voſſius* ad *Mel.* I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano ſic eſſe reponendum: *Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας·* (*πόλις* nimirum ex praecedentibus) *καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται.* Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipſum oppidum eſſe Luciani Cybelum ; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam perveniſſe ſatis conſtet: *Schol.* Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuiſſe miſſas Atticorum colonias certum eſt, urbs *Κύψελα* prope Hebrum fluvium, cujus praeter *Stephan.* in V. meminerunt *Appian.* de B. Mithr. p. 349. *Polyaen.* IV. c. 16. facili quidem errore *Κυψέλῳ* (utrumque numerum in multarum urbium nominibus uſurpari nemo neſcit) migrare poterat in *Κυβέλῳ* ſed haec an Athenienſium fuerit *ἄποικος*, juxta cum ignariſſimis ſcio. Quicquid eſt ferme veteris memoriae Lyſimachorum ob oculos mihi verſatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant : nam Lyſimachus iſte, cujus e Lycurgo tanquam *εὐτελοῦς μελοποιοῦ* meminit *Harpocration*, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca ſoli, hujus etiam Lyſimachi veteris Comici notitiam debemus : is quia primus, aut ſaltem inter primos praecipuus, *σσ*, quod priſca dialectus Atticorum uſurpabat, in *ττ* commutare ſuſtinuit : ideo *Βοιώτιος ἀνέκαθεν* dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetuſtae Comoediae poëta Lucianus accepit : non enim Atticis erat hic uſus vernaculus, ſed a vicinis Boeotis ad eos exiſtimabatur perveniſſe. Egregius extat inprimis ad hanc rem illuſtrandam AElii Dionyſii locus apud *Euſtath.* ad Il. K. p. 813. quem totum deſcribere non gravabor : *Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ εὕρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοί φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι· διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου·* (ex *Ἑορταῖς* Platonis Comici verſus, ut oſtendit *Schol. Euripid.* ad Med. v. 476. ubi melius *ἡμᾶς*, quod hic legem jambi violat, omittitur) *λέγει*

δὲ

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus *ταῦ* aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere *τετταράκοντα*, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum *τήμερον* & ſimiles quaſdam voces ad ſeſe pertraheret, diceretque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεττάρακοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν [a] ὤμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὁπό-

a Ὤιμην] Poſt *ὤμην* margo *A* 1 *W*. interſerit *τὸ πρᾶγμα*.

δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῖναι τὸ διὰ τοῦ σίγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον· καὶ ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus*. Ceterum, quod obſervat AElius, *θάλαττα*, *πίττα*, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui *τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα*, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae *τ*, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint *ἀσίγμους*· quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίβδηλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Wa*[illegible]*us* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione Σ adverſus T injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* *T.H.*

Ibid. Πολίχνιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. *πολύχνιον*. *J.B.*

82. Λυσίμαχος] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. *M. du S.*

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. *J.* σ. ὤμην τὸ σ. γρ. & poſt *λέγειν*, *πρᾶγμα*, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. præferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα. Nam *λέγειν*, quod præceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium ſequens. V. *Eur.* Tρ. p. 501. A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. *M. du S.*

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τεττάρακοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοὶ καὶ συντεθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: Μ. μ. γ. ὀλ. ἐπ. τῶν τεττάρακοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; Μ. μ. ὀλ. ἐπ. τοῖς τεττάρακοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰστὸν ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, *συνήθειαν* recte mutatum eſſe in *εὐήθειαν*, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. *Συνήθεια* profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. *T. H.*

87. Λέγειν] Pater adſcripſit *λέγον*. *J.G.*

88. Συνήθειαν ὤμην] Deſunt in Mſ. *J.B.*

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt *λέγειν* in Mſ. *συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα*. *J.B.*

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν [b] ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῆς συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut *καττίτερον*, *κάττυμα*, & *πίτταν* pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, *βασίλιτταν* quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam *σῦκα*, *τῦκα* appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσι *F.* b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει *J.*

3. Ἀφαιρουμένῳ * τῆς συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένου· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος· ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. *V.*

* Τῶν συνέτων] Perperam in Scholiaſte pro *συνήθων* ponitur *συνέτων*. Mox ubi ille Interpres *τὸ ἀφαιρουμένῳ* exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo *ἀποστερούμενον* & *ἀφελέσται* excuſum & punctum poſt *συντάσσεται* omiſſum. *J. J.*

† Ἀφελέσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro *αὐτὴν* vulgo *δόντες*. *M. du S.*

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: *βασίλιτταν* qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis *τ* a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλησσόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum *ἀνάζω* pro *ἀνάσσω*, *πλάζω* pro *πλάσσω*· contra quae ab aliis efferebantur per *ζ*, iſti mutabant in *σσ*· veluti *μύζω*, *μύσσω*· *σαλπίζω*, *σαλπίσσω*· *φράζω*, *φράσσω*· in his etiam Boeoti duplex *τ* ſubjiciebant, *σαλπίττω*, *φράττω*· hoc quidem eo inſolentius, quod alias diverſa longe poteſtate *φράσσω* vel *φράττω* a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucydid.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *θῆττα*, *Θρᾶττα* (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujuſmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτταν, Κρῆτταν, ἄνατταν leges. Λυκαβηττὸς, Ὑμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos tranſmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἁλικαρνασσὸν aut Ἁλικαρνησσὸν, Παρνασσὸν aut Παρνησσὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum *βασίλιττα*, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſtheni* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor *βασίλισσα* nominetur, non *βασιλὶς* vel *βασίλεια*· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλιννα δέ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἤριννα, Κόριννα, Μύριννα, Φίλιννα pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τρικορυσία· καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τρικορυσία βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τρικορυσίας in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. *T. H.*

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt, di-

ſuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam *κίσσαν* (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, *κίτταν* appellavit. Quin & *φάσσαν*, (id eſt palumbum,) una cum *νήσσαις* (id eſt anatibus) & *κοσσύφοις*, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas *μελίσσας* (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione *Ὑμηττὸν* præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

θων καὶ συνεσχολακότων μοι [c] γραμμάτων· κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων [d] ἁρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c.41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν· nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τεύτλιον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τευτλόεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσσα, quod ſcilicet foetu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάτται, νῆτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτται ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyliene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *AElian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *AElianus:* vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeſchine* in Cteſiph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p, 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψιχος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφος Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχος III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas:* Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων· quod ego diſcrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit *Heſychius* συλλαβὰς, & paulo diverſe *Aeſchylus* γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inveniri, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μελιττοτρεφὴς mel-

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego iſta commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσῃ,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. *b* Σεύτλων] σευτλίων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμα. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν nam θαλάσσῃ, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſecluſi:* quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie, ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη· in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ' κατήρχετο καταιγηθεὶς παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius:* invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui z ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſæpe ΖΜΥΡΝΑ. V. *Spanhem.* 116. quem, cum hæc obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῦ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξὺν ſcribere pro σὺν verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξὺν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas συνιέναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυῤῥίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόῤῥης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

[c] παρ᾽ αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυῤῥίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόῤῥης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς

[c] Παρ᾽ αὐτῷ] παρ᾽ αὐτοῦ. C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ ξῦ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum remanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυῤῥίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυῤῥίναι ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσίνην, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου, quaſi ex μυρσίνης, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydiden.* ſaepius legi θάρσος & θαρσεῖν, quam θάῤῥος & θαῤῥεῖν obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel καὶ μ. δεῖν· vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. E. p. 77. A. αἰτία, ἐφ᾽ ἣν ἡμεῖς τὴν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budæi* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Daviſii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν· ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τοῦ ἐντελοῦς σωμοχὴν, *perfecti corporis comprehenſionem. Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, tranſlata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λωβώμενον pro λαβόμενον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάρακις *Guyetus*: τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20

Qui

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ [a] τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι τοῦ ζῆτα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ;

Τὸ δὲ ἄρα [d] οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί, μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

capillos evellens, eo quod privatum eſt (κολοκύνθη,) cucurbita. Auditis ipſum etiam ζῆτα ſuis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν ſpoliatum ſe querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id eſt mutire) illi porro liceat. Quis iſta quæſo ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit tam ſceleſto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed jam in homines ipſos graſſatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim res humanæ rurſus me admonuerunt γλώσσης, (id eſt linguæ:) nam me hac quoque ex parte extruſit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus adverſus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & diſcerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] καὶ τῆς C. *J.* *b* Τὸ συρίζειν] τοῦ *J.* *A* 1 *W.* *c* Ἐξεῖναι] εἶναι C. *d* Οὐ] οὐδὲ C. *e* Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* *f* Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρυζειν] Γρύττειν γὰρ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui ſaepius aliquo dolore perculſi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam ſcribunt. *F. G.*

Καὶ τῆς κολοκ.] Ed. *J.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis uſurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντην, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunneſ.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apoſtolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυῤῥίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν ſolo dialecti discrimine ſepararit: ſequitur eam ſententiam *Joſ. Scaliger* Anim. ad Euſeb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τοῦ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τοῦ. *M. du S.*

48. Τουτονὶ τὸν τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An ſcriptum fuit? μεταβέβληκε τουτονὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit iſtos mores violentos ac feroces · quae contra phraſin moveri poteſt difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, curſu orationis inſtitutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non ſuccurrerat: eſt autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuiſſet incepti ſermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalo *Euripid.* Oreſt. v. 10. ad notiſſimum verſum reſpexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, ſi ſcriberetur, ὦ γλώσσης αἴσχιστον νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τοῦ K, in T. Doribus frequens, uti a *Moſchopulo* aliisque priſcis Grammaticis obſervatum eſſe notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὸν] Mſ. παρεὶς πεσόν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὢ καὶ γῆν καὶ θαλ.] Hoc veterum aliquis ſcriptorum, forte *Dinon* in Perſicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex tranſverſo irruens ταλὸν ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius quiſpiam dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, miſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec plebejos tantum homines injuria afficit, ſed jam etiam magno illi regi, cui fama eſt ipſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

πεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

12. Atque in hunc modum vocem hominum lædit. Quomodo vero re ipſa & opere eoſdem lædat, audite. Plorant homines, atque ſuæ fortunæ vices deflent, atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum genus invexerit: ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe, quibus homines affigerent: atque ex hoc huic tam pernicioſæ fabricæ peſſimum nomen obvenerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili;

Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν [g] αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem *AiW.*

nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσοντι. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta mutationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utraſque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. G. C.

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὴν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

74. Τῷ γὰρ τούτου σώματι] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem T ſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς· Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibuli in ſimilitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σχήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυρῶσαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

niſſe. Propter iſta omnia, quot mortibus ipſum *ταῦ* dignum eſſe cenſetis? Ego quidem exiſtimo merito hoc ſolum ad ſupplicium ipſius *ταῦ* relinqui, ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſane ut crux eſſet iſtius opera effectum eſt, nomenque etiam apud homines ſortiretur.

Ἐπωνυμίαν συνελθεῖν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυηρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *Æ.E.M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Span.hem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſueviſſe fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura inuſtam notatamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T.H.*

84. Ὃ δὴ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F.G.*

Ὃ δὴ σταυρὸς . . . .] Mens *Luciani* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι· apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani.* Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T.H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

Timon, ſive Miſanthropos.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

II. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comœdiam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμενοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J.B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Græcos vel a limine ſalutarit, ignotæ eſſe poſſe videantur. Sola hæc mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἑρκεῖε vel ἕρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid.* *Τρῳ.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Schol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegereta, & Erigdupe, & ſi quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in verſu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine ſuſtines verſum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto ſtrepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis ſane conſtare poteſt, ea omnia nil eſſe aliud quidquam præter nugas ſonoras, ac fumum

φεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος * ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

* Ποιητικῶν] C. G. ποιητικὸς τῶν ὀνομ. M. du S.

λίου, Ξενίου, Ἑταιρείου, Ἐφεστίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, ſed & Ὁρκίου eſt autem in iſta forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praeſidii ac tutelae ſignificatio. Ita cultus Jupiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teſte *Pauſania* V. p. 441. ea ſpecie, quae ἐς ἔκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare exiſtimandum eſt *Lucianum* infra §. 4. ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis ſigno (hoc enim pleniſſima propitiae majeſtatis facie altera manu praeferebat ſceptrum, victoriam altera) ſed de hoc ipſo Διὸς ὁρκίου cogitaſſe: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commiſſorum impune ſcelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem ſimulacrum illud oſtentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ὅρκιος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ὅρκιον e Mſ. notavit, ſi recte capio, *Th. Galeus* ὅρκιος & ἑρκεῖος ut, quin illae voces inter ſe commutentur, dubitari non poſſit: in *Luciano* tamen ὅρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis ſit conſentaneum quam Ἑρκεῖος ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philoſophi perſona *Dion Chryſoſt.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem ſub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëſ. Philoſ. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. —— Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Stanl.* ad *Æſchyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, θεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι ſunt poëtae: eos facete Noſter in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quaſi iiſdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipſi tangerentur. In re diverſa ſimilem elegantiam adhibuit *Dion Chryſ.* p. 286. C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλᾶσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Heſychius* quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) ſed proprie tamen diſtinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat *Pauſan.* III. p. 217. καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro ſtupido, inſano, & cui communis ſenſus eſt excuſſus: ſimul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδεις τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic eſt locus: *quippe qui, dum ſcriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia leviſſimis verſibus veluti fulſit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a ſe dicebat ad ſuſtinendum opus, donec ſolidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non ſunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines iſtos ad eum ſenſum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Ariſtoph.* in Ran. v. 1209. eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem ſtipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire ſolent: recte *Schol.* περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοιβῆς τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea *Kuſterus* non praetermiſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſurpandam vocem σοφὸς, etiam quum nihil ad ſenſum ornandum prodeſt: ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim diſcere licebit ab *H Valeſio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας· ipſam vides *Luciani* phraſin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipſius apud *Heſ.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiſſ. Virum *Joh. de la Faye:* manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opuſculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Reſpicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Heſ.* Θ. 504. *M du S.*

11. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνο-

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων [a] διαφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] διαφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.] *Nugæ canoræ, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τοῦ πατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Ψ.Κ. οὔ ποκα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλω αἰτίω ἔξω τῶ αὐτὸν συντεταγμένω θεῶ. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμεῖσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J. Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ἐκ τῆς κατεψυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quaſdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, διὰ τὸ μηδέπω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας· debuerat quidem ἐῤῥιζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐῤῥιπίσθαι· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quiſpiam extinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi commiſſum eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρηστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὼς ἀδικέοντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύεν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τᾶς δεινότατος. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph.* *Pollux.* *J. B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλόν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Hoelzlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. διάπυρον ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλόν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſeminſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον καὶ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol que-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod

Θᾶττον γοῦν τὸ ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τοῦ Διὸς ἐρώτων. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲν δίκαια ἔπαχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτικοῦ ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν·

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τοῦ, ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τί, vel ἀγαθὸν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τὶ relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τολύμαξα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Νιγρ. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τὸ συνανατρεφόμενον τοῖς ἠσβολημένοις μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβόλης. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum, huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ὀνάμην vel ὀναίμην ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμιξιῶν· ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. ταρίχη ἀπολελαυκότα τοῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δή τι κἀγὼ τῶν κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſuppiicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent.* *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἔμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησ-

79881

πλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὤν, πρὸς οὕτω ψυ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo eſt quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare auſus eſt, vir qui hanc de ſe opinionem in animis hominum

πληγμένῳ colluctetur, eum maculari neceſſe eſt, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεται καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, ſimiliter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Iſocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem eſt, qui ſupra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte fruſtra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim deſignat) conjecturam repellit, qui Obſ. III. c. 2. quum elegantiam opportuniſſimae vocis τραῦμα nullus adſequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba ſunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum* ἀσβόλου *ſeu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id eſt*, aduſtione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, uſtulare dicuntur: ita ante dixit* φλόγα κεραυνοῦ. Haec pluma leviora: melius eſt, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam appoſite *Euripides*: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσε· iſtum verſum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη· pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in ſolutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverſe ſcribitur, πνεῦμα ἄναιμον· quanquam Latinis uſitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane eſt inſolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controverſiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorſus ineleganter cum πνεῦμα. Obſervationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, ſummus *L. Kuſterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis miſſionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari poſſunt: *cur ſuis Demit imaginibus violento volnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη ſaepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: —— *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII. c. 10. §. 5. εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔνσεισον, ἄναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus.* T. H.

26. Ἀπίθανος ὤν] Olim arridebat: οὐ πάνυ τοι ἀπιθάνως, ὡς πρὸς οὕτω ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξενηνοχέναι πιθανὸν ὄντα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δέους. *Arrian.* A. A. II. c. 12. εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι δὲ πλάσσων ἄντρον ἀπίθανος ἦν *Homerus.* *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λέγοντας. *Aeſchines* ſub initium orationis περὶ Παραπρ. κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec oſtendunt, quomodo cum perſonis vox iſta conjungatur. Salmonei neſcio quam bene *Noſter* meminerit in hac ſcena: in eo certe ſui contemtus Jupiter exemplum ſtatuerat ſatis grave; qualia ſi adverſus alios ſceleribus ac flagitiis inſignes edidiſſet plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incuſaret. De Salmoneo verſus ſunt *Manilii* V, 91. poſt multiplicem hominum eruditiſſimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perſanati: quid molitus ſit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obſ. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum ſi conſtituantur, propius ad priſcam poëtae manum accedi poſſe cenſeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impoſitis* (niſi malis, *Pontibus ac poſitis*) *miſſiſque per aera quadrigis Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum Admoviſſe Jovem terris de fulmine finxit: Senſit at immenſos ignes; ſuper ipſe ſecutus Morte Jovem didicit) generatus poſſit haberi.* Senſum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger*: *de fulmine* capiendum eſt ea fere poteſtate, quam *Salmaſius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipſum ſe Jovem terris admoviſſe finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα· plura, quae ad firmandam conjecturam valent, perſequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus poſuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 408. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρόπιος & Χρῆμα. T. H.

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ οὔ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rheſ.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac ſi legiſſent, quod volebat Doctiſſ. *M du Soul*, πῶς γὰρ οὔ; eum in modum ſane legendum foret, ſi tali ratione ſententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσειέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adverſum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obſtet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντᾶν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum ſtertis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, ſi ad ſuperiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείη ἂν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα· ſin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad ſententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ οὔ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστι, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Lucian.* Ἀλεκτρ. §. 14. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων. *hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam*

num facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adverſum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti ſub mandragoris recubans perju-

χρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνήρ, [a] καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γάρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούν-

a Καὶ] Al. κανὼ· vel ſolum καὶ dele. Margo AIW.

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * παρακεκινημένος καὶ πάντολμος. V.
29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τῶν ἀνειμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὴν μανδραγόραν φαγόντες ἀνέγερτοι ὑπνώττουσιν. V.

* Παρακεκινημένος] Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· ſed non valde opus eſt hac mutatione. Noſter περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. S. 5. ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμὸς & Παράθερμος. *T. H.*
† Ὑπὸ] Lege ἐπί. *T. H.*

quam ſane, ut qui ne ipſe quidem divitias ſuas attingeret. *Lyſ.* p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γάρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. *Iſaeus* p. 72. v. 11. πῶς γάρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζον) συγγενεῖς. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam ſub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adſentior pro πῶς γάρ, ὅσγε σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ οὔ; ὅσγε σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum.* *Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γάρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, ſed ad nativam Graeci ſermonis indolem permagni ſane momenti, mirum eſt, quam ſaepe fuerit offenſum. *T.H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis*: qua etiam epota ſomniculoſi ſunt homines: *Demoſth.* Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἤ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. *J.Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. parœmiogr. de Mandragora, *Dioſcorid. Heſych.* *J.B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac ſub mandragora ſtertis.* Ita vertit *Eraſmus*, bene ſecundum vulgatam lectionem; male ſecundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis *Eraſmi*, qui mandragoram herbam lactucae non abſimilem, ut ex *Theophraſto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumtam*, vel, *poſt mandragorae potionem*. Sic & ad eundem ſenſum infra in Demoſth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *a mandragorae potu* vel *eſu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem, ſtatim poſt pharmaci potionem*. Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere, notum eſt vulgo. *J.P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Eraſmo lapſum; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit ἀπό? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem: utque idem ſit prorſus voculæ ἀπό? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora*: an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbæ in arborem, quæ dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus hæc, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ καὶ μανδραγόραι in libro 1. Veræ hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragoræ, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex cœtu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an *Eraſmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes. *J.G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, ſtudioſe collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium eſt ejus verba proferri. Poſtquam hunc ipſum poſuiſſet locum, & alterum ex *Demoſth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco ſignificare voluiſſe* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: ſed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi*, *quos* Demoſthenes *μανδραγόραν πεπωκότας dicit*, *idem & de illis, quorum illic ſit mentio, eſſe intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi caſu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non ſubſcribam ι literae α, ut talis ſit genitivus, qualis* Πυθαγόρα· *vel in μανδραγόρου mutabo, ut in poſteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc ſive illo modo genitivus ſcribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου ſonare*, prae mandragora, *pro eo quod eſt*, prae nimio mandragorae potu: *ſicut dicitur ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiſerim*, ſub mandragora dormis. *Mirum eſt autem apud Eraſmum eo ipſo in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa eſt interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem ſequens ὑπὸ μανδραγόρα tamen recte (meo quidem judicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vero in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas eaſdem Editiones ſecutus etiam *Leo Allat.* ad *Euſtath.* Hexaem. p. 57.

Ste-

κούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

ſcoros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. V.

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἑκάστη πληγὴ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσείετο, ἐπαταγεῖτο, ἀπηκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam ſalſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό· quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδειν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, ἀποθανεῖν ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρᾳ, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Sebirum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἄνδρας· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae.* Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφᾷν an ἐκκωφοῦν· prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ περιόσιον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κάλλος *attoniti & ſtupore capti, dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant.* Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφέω. *T. H.*

36. Οὐδέποτε ἦγες &c.] Ad ea ſine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι *Tzetz* ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T H*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὲς &c.] Interp. *Jaculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur: terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. ***Barlaeus*** dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim ***Lucianus*** fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν σὺν εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. *H.V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes.* *J.Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πετρηδὸν, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. πανταχόθεν σωρηδὸν προεκομίζοντο. . . συνδεδεμένων δοράτων φορμηδὸν . . . ἁρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud ***Fabri*** de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, ποταμὸς ἑκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν οὐρανὸς χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit ποταμώδης δάκρυον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T.H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε, nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καί; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοὶ iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοὶ . . .] Cujus hæc verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento.* *J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T.H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A.V.*

Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ] Mirifice hæc illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ. . . ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ. . . . . Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror illum Δία παυόμενον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων παυομένων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Δία παυόμενον exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum ædificavit templum ? Deinde non Græcus ſermo admittit, nec ante dixit Ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro caraclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣ ΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J.G.*

ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt; ut omnibus aqua obrutis unica modo ſuperfuerit arcula ad Lycoreum montem appulſa, veluti quendam generis humani fomitem ſervans, quo majora deinde ſcelera ſubolescerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοί τινος οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob ſocordiam ab iis tuliſti, cui nemo hodie rem ſacram facit, nec coronam quidem imponit, niſi forte unus aut alter quaſi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præſtat, rem ſe haud ſane perneceſſariam facere exiſtimat, ſed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit. Illi te, o deorum præſtantiſſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἔν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθοὺς, τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio ſane mala, ſi vulgari ſignificatione capias: an apud recentiores unquam ea poteſtate, quae conveniat τοῖς ἐπιχειρήμασι, haec vox fuerit uſurpata, mihi non conſtat. *T.H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J.Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J.Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnaſſum appuliſſe alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte obſervat *Thomas Magiſter* dictum hoc a Platone eſſe deſumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. Sic paſſim *Origenes c. Celſ.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionyſ. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus eccleſiae dicam, qui ſaepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus incluſam tota ſpes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obſ. IV. p. 42. *T.H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim poſtea abierunt homines, quam prius fuiſſent. *J.Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illuſionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *AEſchylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου vetuſtior Scholiaſtes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex ipſo Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παῤῥησίας τὰ ἐπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum eſt illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T.H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quaſi defungendi cauſa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Noſtri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis ſacris & hiſtrionicam religionem acriter inſectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. *T.H.*

56. Κρόνον] Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. *A.V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ὁποσάκις &c.] Ex ſententia *Gisb. Cuperi* Obſ. III. p. 298. *his verbis ſine dubio* Lucianus *ad Dionyſii ſive patris ſive filii hiſtoriam reſpicit*, teneturque adeo eodem errore, *ſi is error eſt*, cujus *Ciceronem* accuſavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionyſio utrovis ne cogitaſſe quidem *Lucianum*, quum iſta ſcriberet, credo. Haec a Noſtro paululum, ut ſcenae ſerviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa ſacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, ſi facinoris auctor fuiſſet deprehenſus, graviſſimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaeſt. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum *ſacrilegis violationibus appetitis, ipſiſque Diis vadentibus in antra praedonum* ſimilia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T.H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Juſtin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque ſcribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Ariſtot.* Rhet. II. p. 106. δρόμον ἀγωνισάμενος Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demoſthenem* autem adverſus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, intereà dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σου τοὺς νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως

59. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν· ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες. V.

† Ταύτῃ] Exc. G. & V. αὕτη. *M du S.*

‡ Τοῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari οὐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. *J. C.*

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* *T.H.*

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tueatur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπίασι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου· rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶν ἐπιῤῥημάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἷον, Ὀλυμπιὰς, Ὀλυμπιᾶσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ θεν· ἐκεῖνα γὰρ ἐνήλλαξεν. οἷον, ἵππος, ἱππόθεν σεσημείωται τὸ οἴκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. *T.H.*

62. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος· nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi φύλακες Ἡφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? *T.H.*

66. Τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto περικειρόμενος· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 23. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* *T.H.*

67. Δεκάπηχυν κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe, ſini-

ὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-

lare deſines ? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas ? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia ſatis eſſe queant, ut tam inexhauſta hominum inſolentia compeſcatur?

5. De me enim ut dicam, iis, quæ ad ceteros pertinent, omiſſis, poſtquam tot Athenienſes evexi, diviteſque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμόν· δοκεῖ δὲ μοὶ καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων * ὑποφαίνειν. V.

* Ὑποφαίνεται] C. ὑποφαίνειν. V. ὑπορρεῖν. M. du S.

ſiniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuæ idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δευκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλον, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἀντλεῖν (imo potius ἀνατλεῖν) καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπων retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός. ἢν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata τοῦ εἴργειν proprietate? *undam inſultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M, 411. O, 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ, 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἔμπειρον γάρ τινα τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντα, καὶ καθεύδοντας, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας, *Schottus* non optime, ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia; *aquam ſentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐπαναστάσης, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμῶνά τις ὁρῶν ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταιγίζουσαν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω ποτὲ ἐμεθύσθη καὶ παρεφρόνησεν, ἵνα, ἔσω εἴπον κατασκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἡ ναῦς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ· partem vidit *D. Hoeſchelius*, male quidem mutans ἐγκομίζεσθαι. ἐθελήσας abſolute poſitum rariore ſtructura, quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἕρμα ἂν ἐναυσθαρεῖ, δέος παρέχων τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὁλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας καὶ ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat: μήτ' οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιίδῃς· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore navicularium ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ-

cta, *ὑπέραντλον* dixit *γενέσθαι* adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπόθυει τὶς εὐθὺς ἀποβαλὼν Τὸν ἱςὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος· fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo *ὑπεράντλου γενομένης*. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. *ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἱμαρμένον· ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: *οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸ πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον*: en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas *τὸ πλοῖον*, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. *οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μεσαὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι*· quid audio? *σιτοθήκας ὑπεράντλους*; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in *ὑπερχειλεῖς*. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ· gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: *ἐκ μεταφορᾶς*, inquit, *τῶν ἐν τῇ νηὶ μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο*· apparet eos dici *μηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους*, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. *Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας*· hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaeum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes* cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀντλίᾳ undecumque depromtum, *οἷός τ' εἰμὶ περιανέχειν*, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερέχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram *χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμφορᾷ*, dicere quoque licet *συμφορὰν ὑπέραντλον*, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου* tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, *πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί*; §. 18. quamvis variata figura: *μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν*. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέραντλα, πολλά· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, *ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν*· ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. *Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας*] Eadem locutio in Κρον. §. 36. *τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν* Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. *τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκέοιμι*. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — *ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων*· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum ſervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

83. Οὐδ-

κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ᾽ ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων [a] ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐ-

& ex meo penderent nutu. Quin etiam ſi forte cui ipſorum in via occurram, ii me veluti everſum hominis jamdudum ſepulti titulum, & temporis diuturnitate collapſum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe viſuros ſe ſpectaculum aliquod occurſu infauſtum, atque averſandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ipſis & εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω F.

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλην π. ν.] De Columnis ſepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν] Ut probet, in ſepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luiſin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὥσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφευξαίντο. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην] Voces quæ jungi ſolitæ, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuæ indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit *Suidas. Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλῆσθαι. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. στείλας ἐμαυτὸν ἀγροικῶς, νάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν· ideo Timon §. 7. ὑποδίφθερος· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8. δικελλίτης καὶ διφθερίας· & §. 42. δίκελλαν καὶ φιλτάτην διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, στερεὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανὸν, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν δικέλλῃ· multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνον] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὕπερ τοῦ Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Ὑ. τ. Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod pleroſque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dor-

χατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, 1καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον· λέγουσι δὲ * ξ΄ ἔτη ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* Ξ΄ ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἓξ ἐκάθευδε. Vide *Kuſterum.* *T.H.*

† Εἰς χρησμόλογον] *V.* εἰς χρησμολογίαν. *C. G.* πρὸς χρησμολογίαν. *M. du S.*

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. *M. du S.*

Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Niceratі filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas advenіſſe refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent:* τῇδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἥξουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται πράξαντες οὐδὲν ὧν ἤλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ᾽ οἶσθ᾽, ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ᾽ ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμοὺς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Demochares* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς, οἱ δ᾽ ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης [a] ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, [b] ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς [c] σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

miendo viciſti) flatu denuo ſuſcitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; niſi forte vera illa ſunt, quæ de te Cretes, & ſepulcro tuo apud ſe ſito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος.

7. JUP. Quis hic eſt, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, ſordidatus, & ſqualidus, & caprinis pellibus ſemiamictus? in-

a Ἐναυσάμενος] ἐγκαυσάμενος C. b Ἐπιδείξαιο] Sic vetuſtae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. c Σῆς ταφῆς] τῆς ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem A1W.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.
3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἐστὶ μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, οὐ μέντοι δὲ πεφυκὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς οὖν τοῦτο λέγει; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ὡλοκαυτώθη. V.
10. Πιναρὸς] Ῥυπῶν. V.

* Οὐ μὲν καὶ] V. μὲν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus ſcenica protervia Deos irridere licuit, tam ſiccetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, ſomnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut ſolet in plurimis, ſecutus fuerit Lucianus, *Celſi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur. *Themiſtius* eodem reſpexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, ſed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix ſacerdotum clamoribus excitari poſſit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati ſincerae ſacriſque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ εὕδει Διὸς ὀφθαλμός. *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ θεοῦ πρόνοια. Hinc πρόνοιαν ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀνύσταλος. Rex vates Pſalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, ſignificans Deo neutiquam convenire ſomnum illum, quem numinibus ſuis gentiles adſcribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* ſignificatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu exſuſcitare*, quod *AElian.* Hiſt. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ἀναρριπίζεσθαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Transſcribe *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ παιδικὸν καὶ μουσικὸν ἐξῆρμηνοι καὶ ἀναῤῥιπίσειν & *Lucian.* in Gymnaſ. §. 21. quare in verſione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rurſus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum eſſe fulmen Jovis: τὸ δὲ ἀΐδιμόν σου, καὶ ἐκπέσβην ἀπλῶς, καὶ πρόχειρον ἐκ πολλοῦ ὅπως τελέως ἀπεσβέσθη &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τῆς Οἴτης] Ex Oeta monte; ex Herculis ſcilicet buſto. *J. Br.*

Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomit, fulmen accendi non poſſit: moliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in ſummo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc ſane verum; nam & caſus iſte loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κατακηδευόμενος. *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco reſedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγίαν διὰ τὸ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα *Stephan.* in V. alia norunt *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua eſſet concrematus Hercules eo loco, cui* Preſtion *nomen eſt*: melius, ut puto, Πρηστὸν. nam ne de vitio ſuſpicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis ſuccendendo poſuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem iſtam ſolvendi nodi viam, ſi perpetuum aliquod ignis egeſti monumentum Herculis pyra reliquiſſet: ſpecioſe poterat ex ejus herois, qui ſeveriſſime vivus in malos animadvertiſſet, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae veſtigium. Non me praeterit ſtare pro vulgata lectione *Iſ. Voſſium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere inſuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem*: ſed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Maniliique* loca perperam expoſuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non poſſe, nihil eſt cauſae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam inſumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τῆς Αἴτνης Jupiter arceſſi jubet ad acciendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philoſophus eſt; neque enim ſermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttenſem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille eſt, qui nos toties ſacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem ſplendide ſolebamus agere Diaſia.

σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. Τί φῂς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ συννότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ. ἔοικε δὲ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ § διασιαίνειν τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέπεσθαι τὰς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. C. G.

‡ Ἑορτῆς A. S. καλουμένης] L. ἑορτὴ . . . καλουμένη & ſic V. *M. du S.*

§ Διασιαίνειν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendoſe ſcriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διασεύειν αὐτὰς εὐχαῖς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας ita *Suid.* ex *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverſe legi ἄτας monuit *Kuſterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda deterſit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: ſed hinc ſaltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo ſcripſiſſe noſter Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς ἀνίας. Quod ſi ab ἀσαίνω compoſitum extitiſſe unquam διασαίνω, longe diverſa foret ejus poteſtas. In Etymologo quoque veſtigium aliquod hujus Grammaticorum inſcitiae reperiri ſuſpicor, Διασία ἑορτή, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quaſi ſingulare femininum eſſet: tametſi fateor eam difficultatem poſſe tolli, modo ſcribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. ſed citius inepti hominis adſumentum eſſe dixerim. De voce ἄσαι multa *Foeſ.* in OEcom. Hippocr. Iſtius συννότητος (minus recte *E. A.* συννότητος) Heſychius meminit, ſed plane mutilus in Διάσια· cum ſcribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Noſtri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas eſt vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἐκαυστάμβρος libenter legerit ἀνακαυσάμβρος· non adſentior: ἐκκαίειν hac ſignificatione notum; alterius auctoritatem deſidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *ſuccendere*, *ignem immittere*, illud frequentiſſime, rarius hoc uſurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶν Κρητῶν] Qui te juxta Gnoſum oppidum ſepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* εἰς Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σοῦ τ.] Reſtituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omiſſam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Ζ. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipſum ſepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chryſoſt. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ὑποδιφθερος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philoſophorum familia, qui de Diis male ſentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἂν] Excidiſſe videtur ἄλλως vel ſimile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἂν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἂν πάντη, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] τῶν θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colytto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine ſcio. Sed ſcripturam omnium quos vidi librorum ſequi malui. Monendi tamen quibus MſſT. Codicum copia eſt, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quæ ille inſpexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ ſcribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & Ρ. τελησσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud ſanequam frequens: hunc ſolum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita conſtructum appareat: uſitatius, quod ibidem oſtendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὀμόσαι· paulo diverſum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὔξασθαι, de quo *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 657. In Philopſ. §. 21. dedimus ex ſententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius eſſet in pleriſque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, ſic perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὀμόσαι· utramque ſtructurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud ſatis ſcio, an praeter uſum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus eſt *Dukerus* Eruditiſſimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ νεόπλουτος] Atqui mox paterna bona fuiſſe indicabit c. 8. Tamen ſic iterum uſurpat Τεξ. c. 12. Mortuo ergo ſubito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θύων ſubauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ἀποφαίνεσθαι λέγων. Vide hac de re *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit Noſter

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

ΕΡ. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ [a] τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ.

JUP. Heu! quæ iſthæc rerum converſio? illene pridem honeſtus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miſeriarum devenit, ſqualidus, infelix, & foſſor mercede conductus, uti ex ligone conjicere eſt, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa in omnes inopes miſericordia: vere autem ut dicam, ſtultitia & ſimplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis ſe & lupis gratificari; exiſtimaret præterea, tot vultures jecur ſibi aſſidue exedentes, amicos eſſe & ſodales aliqua in ſe benevolentia permotos, cum tamen opſoniorum gratia circa illum eſſent.

a Τοὺς φίλους] τῶν φίλων R.

ſter Ικαρ. c. 24. ubi neglectum ab Athenienſibus hoc feſtum innuit; &, ſi foetus eſt genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meurſius* Graec. Fer. in Διάσια, ſic vertens: *Ille eſt, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem ſolemus ſplendide epulari feſtum Jovis:* ſatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diaſia Munychionis die nono & decimo acta putat: diſerte *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Caſtellano* jam obſervatum: longe alia eſt ἱππέων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ini loquitur de Diaſiis *Lucianus*, quaſi victimas eo feſto Jovi immolaſſent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. ſi paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· ſi πολλοὶ, non omnes utique, ſed illi nimirum, quibus inſtituti veteris, quum ſolis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in iſto loco fuiſſe turbatum, non *Scholiaſtes* ſolum, ſed vel maxime *Pollux* I, 26. ſuſpicionem movet: utrosque in conſilium ſi adhibeas, hunc in modum videri poteſt ſcripſiſſe *Thucydides*: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἁγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Poſtquam illud ἁγνὰ ſemel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum eſt interiiſſe δέ· confer *Porphyr.* περὶ Ἀπ. II. §. 16. poſſem multis firmare, quibus nunc ſuperſedeo. Hoc probabilius ſit, an memoriolam *Polluci* vacillaſſe, quod *Camerarius Kuhniusque* contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὑτωσὶ μὲν εἰπ.] *Ut ita dicam:* ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, *ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὑτωσὶ . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀμφ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀνερρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπαντάχοθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμενοι τοὺς λόγους. V. etiam *Dial. Jun. & Jov.* εἰκάζουσιν δὴ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi ſolennis: ſimiles notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Joſ. Waſſ.* ad *Salluſt* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ *Theon* Progymn. p. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δὲ ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae ſaepe mera ſit ſtoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 5. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex *Demoſth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati ſpoliatique Timonis picturam exquiſita phraſium luce ornavit *Lucianus.* Ἐκμυζᾶν, *ſugendo exinanire:* ἐκμυζᾷν τὸ αἷμα, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀνασπᾶσθαι, ſicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris ſanguinem medullasque exſugentibus tribuitur: *ÆElian.* de Anim. I, 32. alibique ſaepe: *Teſtam. Patriarch.* p. 204. ὡς πάρδαλις ἐκμυζεῖ ἔριφον haec enim vetuſta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀπομύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Heſych.*) in recentiorum uſum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themiſt.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοια βραδεῖα καὶ οὐ σφόδρα εὔκαιρος δαίμων ὅμως (ita lege, ne ſenſus nutet, non ὅπως) δὴ τινας οὐκ ἐᾷ παντάπασιν ὑπὸ τῶν ἑρπετῶν ἐκμυζηθῆναι ἴſta ἑρπετὰ ſunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauſerunt. *Ariſtid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις παιδικὴ καὶ θηριώδης, καὶ τῇ φθόῃ παραπλησίως· ἕλκει γὰρ (*dilacerat enim:* niſi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἑλκοῖ γὰρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ παρασπαφυεῖς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Oſſa vides regum vacuis exſucta medullis:* cu-

Ii vero nudatis Timonis oſſibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupererat, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis exciſum relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos prætereuntes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς [b] ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ᾽ αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ᾽ αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ

b Ἐνῆν] ἦν *J.*

cujuſmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Αὖον ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον· nam τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἔνθ᾽ αὖαι σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nulliſque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κριόν, τὸ ξηρὸν τιθεσθαι ἐπὶ πτωχοῦ. *T. H.*

36. Αὖον] Metaphora ab arbore vulſa. *J. Br.*

38. Πόθεν γάρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian.* ad *Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γὰρ] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. P. πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut adſpicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἠδυνήθη με ῥύσασθαι; πόθεν; *quid ergo? valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Caſaubon.* Diatr. p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς· *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Πόθεν, ἀπό τινος μέρους, ἢ μεθ᾽ ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὔτοι· lege: Πόθεν, ἀπό τινος μέρους· ἢ μεθ᾽ ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὔτι· vel οὔτοι· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μεθ᾽ ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πῶ, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Ecclez. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus*, *Benedictus*: *adverſus ingratos atra bile ſtomachatur*: hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ᾽ αὐτοῦ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολεῖν τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Earlaeus*, invitum onerat adſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτοῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσαιμεν pro ποιήσαιμεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic neutiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles foremus execrandis illis adulatoribus, obliti virum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Hellenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτοῖ, *indignaretur.* ποιήσαιμεν vero itidem pro ποιήσαιμεν vel ποιήσαιμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulliſper

ἐπεὶ ſu-

ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα

ſi eadem faceremus ac ſceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a Μηρία] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro ἐπιλελησμένοι Margo *A1W.* ἐπιλελησμένοις. male.

νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abstractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor;* quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer.* Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius.* Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius;* qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale.* *J. J.*

47. Ὁμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σῳζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἤδ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιότατα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε καὶ αἰγῶν πιότατα] Vocis μηρία ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro:* ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιότατα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πιότατα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quiſquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

b Ἡμῶν] Priores Edd. ἡμᾶς. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AtW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἶ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ.* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τὸ πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβέριος. . . . . εἰς ἐσχάτην ὠμότητα ἐκτραπεὶς, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἔσχατον ὠμότητος vel ἐσχάτην ὠμότητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιότατα· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων. *T. H.*

49. Μωρία] Hanc vocem, quæ in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν] Ex *Homer.* 1. Iliad. quæ repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis. hæc enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum æque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολῶν, κερδαίνειν. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. B.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἠμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τῶν φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιβυσάμενον] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμᾶς] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quæ ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiæ huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμᾶς] Monet *Tan. Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ.

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεςομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec ſe habent; aſſumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyſſime. adjungat ſibi comitem Theſaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate eſt, denuo emittat: de aſſentatoribus autem, qui ſe adeo immemores beneficiorum præbent, poſt videro: eos plectere certum eſt, ubi fulmen recuſum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maximi diffracti ſunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἐμέ. & ὑ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17. ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda eſt *J. Gronovii* ſententia: ſin minus, jungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut §. 5. οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim ſecutus ſum, & adhuc ſequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Hiſtoriam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noſter fruſtra apud alios quæras. Nempe ficta ſunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta eſſe ſtatuendum eſt, ut quod de incenſa æde Dioſcurorum fulmine dicitur verum eſſe deceat. De eo tamen nihil *Meurſius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate ſumma, vix eripere Anaxagoram valuit, cum ſe palam ejus diſcipulum eſſet confeſſus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433. I, 420. Od. Ξ. 184. *Euſeb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερέχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα] Etſi minime ſit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obſ. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem ſe fulmen vibraſſe in Anaxagoram philoſophum, eumque tutatum eſſe a Pericle:* ὑπερέχε, *inquit*, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras a Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo:* ὑπερέχε τὴν χεῖρα *autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Teſtatur id locus elegans Ariſtophanis* ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263. *ubi ſalax mulier:* Ἐκεῖνό γ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη. Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetae ſumus. *Itaque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſererent. Praxagora ibid.* Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis eſt, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia ſunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima ſtudiorum rudimenta publico commendabat, profecta eſſe facile exiſtimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excuſatione, quam laude dignius eſt. Ut cetera praetermittam, quam alienum eſt, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci ſermonis genio, ad motum geſtumque oratorum referre; praeſertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *Æſchines* teſtatur in Timarch. tam compoſita rhetorum erat modeſtia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Eſt autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum cuſtodes proprie pertinet, inprimis ſi velut objecta manu imminentia mala propulſent avertantque. Ita quidem *Homerus* ſemper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae ſolum poëtarum principi, ſed & orationis proſae ſcriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. *Ariſtid.* T. I. p. 302. D. καὶ ἐλέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν· *Philo Jud.* Leg. ad Caj. p. 1024. B. θείου μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος· *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαί τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemneſtra difficillimo tempore Achillem implorat, quaſi praeſentiſſimum aliquod ac tutelare numen: — ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ' — *Nicol. Damaſc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπέρσχοι τὴν δεξιάν. Hinc feſtiviſſime jocum duxit *Ariſtoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν· obſcure Scholiaſtes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (iſta deſcripſit *Suidas* in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφαλαίαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος· alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem fruſtra ſis, ſi capere te putes, niſi, quo reſpexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: ſunt *Solonis* verſus apud

retuſi; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophiſtam jacularer, qui diſcipulis ſuis perſuadebat nos Deos in rerum natura non exiſtere; & ab eo aberravi fruſtrato ictu; protenta namque manu tutatus eum eſt Pericles; fulmen autem in Caſtorum ædem cum præter ſpem delatum eſſet, eam exuſſit; ipſum autem fulmen tantum non ad ſaxum comminutum eſt. Quanquam interea ſatis pœnarum luent aſſentatores, ſi in re perquam ampla Timonem viderint.

ςαι, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιςὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη [b] περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔςαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & moleſtum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

a Αὐτοῦ] αὐτὸν J. b Περὶ] Ex R. ante περὶ τὴν πέτραν edebatur.

83. Ἐς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο. V.

apud *Demoſthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, ſequitur in *Ariſtophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuiſſe talem phraſin, quae Jovem ceteroſque Deos eximie decebat. *T.H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Heſych.* verbo ἄνακας. *J.E.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Caſtoris & Pollucis: ἄνακοι enim διόσκουροι παρὰ Ἀττικοῖς. *A.V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis eſt, quæ ab *Mauſſaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione.* Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Caſtoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Caſtorum ædem*, quo nil naſutius. Vera enim eſſe, quæ obſervat *Mauſſacus*, cenſeo, & plane illos Ἄνακτες ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Caſtore & Polluce vel Caſtoribus; quos ſane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſervari debet in Reviviſcentibus c. 42. ubi rurſus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προσθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quæ obſervari video ad præcedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quaſi id reſpiceret ad orationis pronunciandique geſtum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentiſſime id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemæi exhibente. *J.G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Mauſſacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adverſus ſententiam ejus confidenter, ut ſolet, venditatam erudite diſputata ſunt ab *Henr. Valeſio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Jac. Oizel.* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἄναξι ſtudioſe *Daviſ.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ *Meurſ.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Luciani* loca fugerunt: hunc ipſum attulit *Menag.* ad *Diogen.* L. II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetuſtum, quod hoc proprio nomine ſic dicebatur, in aſty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τῶν Μυς. p. 7. v. 9. *Lucian.* Ἀναβ. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab hiſtoria ſumſerit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conſervaſſe. Ejusmodi ſunt apud artis Rhetoricae magiſtros non pauca, de quibus, etſi prima ſpecie ficta videri queant, idem ſtatuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc noſtro Pericle: ἠνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis ſimulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T.H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen inſtauro & exacuo.* *J.Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres: *Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtis fuerit.* Ego mallim: *veruntamen ſatis magna interim & haec ipſis erat poena.* Omiſit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae ſignificant *interea.* Auctor Noſter in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· *nam me Neptunus juſſerat, Panope, tranquillum interea ſervare pelagus:* & paulo poſt: ἡ Ἔρις δὲ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων· ubi perperam Interpres: *verum adeo in ſublime attollantur.* Debebat: *interim autem in ſublime evehantur*: i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in *Sympoſio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγ.] Sic enim vociferatus eſt Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. *J.Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

eſſe atque audacem! neque id modo cauſarum actoribus utile eſt, ſed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus eſt! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus uſus, Jovem ad ſeſe advertit denique: ſin vero tacitus incurvusque fodiſſet, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipſum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præſertim jubente?

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀπορριπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac fruſtulatim partiens, qui tamen ipſi paternus eſſem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, paraſitis, aſſentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.

4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ οὐ συνεχῆ, ἀλλὰ διῃρημένα, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἅλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διῃρημένα ἢ κ. δ. ἢ. κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T.H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adſcripſit τούτοις legere *Pricæum* ad *Matthæum* 6, 7. quod ſane nec neceſſarium, & convenientior vulgata ſcriptura. *J.G.*

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. *J.Br.*

4. Δικράνοις] Abſurdum eſt quod hic vides Scholium. δίκρανα ſunt *furcæ*; & proverbium eſt apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlæus* occupavit. *M. du S.*

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non eſt, fateor, ut ſubſiſtam: ſed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis ſollicitam illam & male ſedulam feſtinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi ſolent, qui quam poſſunt celeriter ignem de manibus excutiunt:* haec ſane, ut oratio recte procedat, ſeparari debent. Eſt autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Feſt.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. *T. H.*

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adſequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videatis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeſo & ego, quae ἀνακολούθου ſpecies in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, ſi adforet, δικράνοις ἐξωθητέον. *J. J.*

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *ſcortis.* *J. Br.*

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum cenſuit *Cuperus* Obſ. III, 2. *Emendo ἑταίροις· neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas ſine dubio huc introduxiſſet emunctae naris homo, non ſecus ac paraſitos, adulatores, aliosque ſocios & amicos Timonis.* Et hoc ſane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Weſſelingii.* At vide, quantum judicia diſcrepent: invenerat *Brodaeus* in neſcio qua ſive editione ſive membrana ſcripta ἑταίροις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus ſuum eſſe locum inter damnoſiſſimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil eſt, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone noſtro ſcribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Ariſtoph.* v. 243. *Joh. Chryſoſt.* Οἱ μὲν πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantiſſima divitiarum cum vitibus arbuſtisque, quae praeruptis & inacceſſis rupibus innaſcuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæſo, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretioſus ſim & deſiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate uſque & uſque verſentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera ſic neglectim abjiciunt.

13. JUP. Nil tale poſthac adverſus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; niſi ſi lumbos forte ſortitus eſt cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuſes, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout li-

c ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοστεῖν ἐλευ-

c Ἑταίραις] ἑταίροις Margo A 1 W.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἡδεῖς. V. ἢ οἱ ἀδδηφάγοι. C.G.

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. V.

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμεληταί. V.

† Οἱ ἡδεῖς] Error ridiculus. Λαρὸς eſt *dulcis*, *ſuavis*, *expetendus*. Frequens apud *Homerum* inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad *Luciani* λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis eſt de Voc. acc. diſtinctis: Λαρὸς, οῦ, ὁ, *Dulcis*, *acuitur*. Λάρος, λάρου, ὁ, *larus avis*, *penacuitur*. Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ὄρνεόν ἐστιν ἀσπαλιευτικὸν καὶ ἀδδηφάγον. *T. H.*

‡ Ἀμεληταί] Scribi jubebat Doctiſſ. *M. du Soul.* ἀμελητὶ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit προϊέμενοι.* Ego quid ſibi voluerit *Scholiaſtes*, haud ſane video: forte omnia interpretatio in cauſa fuit, ut, quae conjungi debebant, ſepararentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam ſordido comitatu ἑταῖροι, *amici ſodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖοι γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τὶ πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quaſi legiſſet ἑταιρῶν quod quidem neceſſe non eſt. *Philoſtr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes diſſipavit ἐς ἀκρατον καὶ ἑταίρους οἵους παρασχεῖν καὶ κωμῳδίᾳ λόγον, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίαν ποτὲ τὸν Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diverſos Callias confudit, & prorſus ignoravit in mente fuiſſe *Philoſtrato* notiſſimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum ſodalibus ſuis impuris acerbiſſimum in modum traduxit, ut conſtat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obſonatores*: adagium a Lari, id eſt, gaviae ingenio ſumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiaſtes cum exponit per ἡδεῖς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. *Vorſtius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Eraſmi* nos amandat. Certiſſimum eſt quod *Barlaus* monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quæ etiam celeriter quicquid in ventrem demiſit egerit; quod & in anatibus obſervatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut inſidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κέπφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma ineſcari ſe patitur & capi. *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κέπφε· εἴληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. *Euſtath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φαμὲν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimilisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo *Eraſmus* in Adag. deſcriptus ab *H. Stephano* Ind. Theſ. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κεχηνὼς, quod ab *Ariſtophane* fluxit in Equ. v. 952. *Heſychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, προσηνὲς, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λαρον confuſa: poſterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *AEliani* Ep. XVIII. λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο· *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, καταλεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a] ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b] ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμ-

bitum fuit, permiſit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impreſſo, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas eſſet aſpicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris ſuffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi conſuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, ſi quam nanciſci occaſionem poſſes. Ad pauca ut redeam, graviſſimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem cuſtodiri velut alteram Danaën, & ſub acribus & ſcelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. *J. A1.* *b* Ἀποδράσασθαι] ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. 1. & Fut. 1. ſaepe commutantur, ſic ut, quid ab ipſo Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσεσθαι] Ἀποδράσεσθαι παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. *V.*

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεσθαι] *Strangulari*: illud enim optime poteſt cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum eſt eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidiſſe τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & ſplendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυροὺς, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante *Philoſtrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chryſoſt.* Or. IV. p. 75. C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλειστον ἔν τισι κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae ſcriptoribus larga ſeges eſt ad manum, conſtipare Lucianeis hisce ſenſu verbisque quam ſimillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογιστῶν· neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legittimae ſeries poſtulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quaſi dicat, ex conſuetudine ſupputandi vix unquam intermiſſa digitos obriguiſſe, curvatosque vitium contraxiſſe, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα· perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus*: nam ſolebant mobili digitorum geſtu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae ſunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wouwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Aſtron. I. p. 6. *Vides ut primos diſcentes computos digitos tarda agitatione deflectant:* dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Eſt ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis ſedet conſtrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes ſuas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnaſia pingi refert *Chryſippum digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclidem propter menſurarum ſpatia laxatis*: vide *Savaronem.* *Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingreſſa ſeptingentos decem & ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit:* habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum eſt, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recurſantes, & quadam incomprehenſae mobilitatis ſcaturigine vermiculati:* id eſt, ſi modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronenſis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ferali ſupputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti.* Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtius ſive Zenonis, ſive cujuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt ſane permulta, nemo diffitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum menſiumque digiti*, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus expectandum eſt auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri

lerosis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi prærreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

πονήροις παιδαγωγοῖς ἀναλρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ᾽ ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ καλεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποδράσεται] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδράσεται, minus apte. *M. du S.*

36. Δανάην παρθενεύσεται] Sic poſtea Δανάης παρθενεύσεις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρθένευσις *imminutio, infloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J.Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J.Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. *Schol. Ariſt.* ἱππ. *Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J.Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

K. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quæ in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, eaſque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero ſuo ſublectis, hilariter ac temulente vivere, dum mi-

τόντων, ϗ τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, ϗ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι ϗ μικρόστομον λυχνίδιον, ϗ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *A1W.* b Πῶς οὖν οὐκ ἄ.] πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . . πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοὶ, πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta aedium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας· quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ϗ μικρόστομον λυχνίδιον, ϗ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo fit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρῶ νὴ Δία πρὸς ἀμαυράν γε ϗ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· ϗ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα· ϗ παιδότριψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Æſchinis* Axiocho profert, ϗ γυμνασταί, ϗ παιδότριβες, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἐμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τι. *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι ϗ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Διψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Διψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum conjecturæ, quæ plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro abſque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς οὖν οὐκ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σοῦ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὲ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt ἐν θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis ἐν in iſtiuſmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μὲν σου] Scribo σε. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hæc tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eoſdem rei & perſonæ caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiæ adſcriptum πάλαι μέν

που.

vitibus objeciſſe te, nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet: illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὔνοικὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

του. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J.G.*

62. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τοῦτε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attinet* reddidit: eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuiſtis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum componatur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt: Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζειν ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ᾽ ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, ἐλάττων μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat, ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum compararetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ὢν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἶροι. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjiciendi, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & παραβάλλεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθὲς δὲ καὶ πρώην, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. *J.J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θήκαις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θύραις (θύραις) placet. *J. Cr.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θήκαις & θύραις· at rejiciens utramque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [οὐ γὰρ δεῖ ἔτι τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δεῖ legit δὴ, item *Faber*. *J.J.*

Ἐν θύραις] *Brodaeus* θήκαις. alii θήκαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

66. Πα-

λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω * συνεχῶς κεχρημένους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνεχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. *T. H.*

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* *Anonym.*

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. *J. B.*

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* *J. Br.*

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* *J. Br.*

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα ἀπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaco quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἴρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς θεράποντας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe. AElianus* in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαῒς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptiis vim inferebat,* vir-

cuſtodiat, neque ullo zelotypiæ ſenſu moveatur, noctu & interdiu quà viſum eſt vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam ſuam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæſo, talis vir uxorem amare videatur? Haud iſtud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid ſit amor, re ſæpenumero expertus es.

τε φυλάττοι, μήτε ζηλότυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς κ᾽ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, κ᾽ μεθ᾽ ἡμέραν, κ᾽ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, κ᾽ μαστροπεύων, κ᾽ πάντας ἐπ᾽ αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν, ἐρασθεὶς πολλάκις.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ſerat*, florentem autem puellam nec attingat ipſe, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere ſinat; domi autem concluſam cuſtodiat, nullam ex ea prolem ſuſcipiens, ejus tamen amore flagrare ſe dictitans,

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας κ᾽ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ κ᾽ στεῖραν καταχλείσας παρθενεύοι, κ᾽ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, κ᾽

b Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ᾽ ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit; ſi quis & hic maluerit ἀπήγοντο. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illuſtrium, capitibus quantopere ſolitus ſit illudere, evidentiſſime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati conſtantiſſime recuſantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad ſtuprum, dicitur Pauſanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Juſtino* IX. c. 6. ubi vide *Berneccerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat:* & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J.J.*

90. Ἐπ᾽ ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J.Br.*

Ἐπ᾽ ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεὰν, ut ait *Heſiod.* εἰς σπόρον τῆς γονῆς. *J.B.*

Ἐπ᾽ ἀρότῳ] Conſule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M.du S.*

Ἐπ᾽ ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienſes haec erat formula: *Iſidor. Peluſ.* III, 243. παρ᾽ Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ᾽ ἀρότρῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτρον dicatur eſſe ἀγαθὸν πρὸς γάμον κ᾽ παίδων γονὴν, ſi hoc viſum ſomnianti obveniat, hic tamen ſatis eſt certum debere legi ἐπ᾽ ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honeſtioresque de re venerea locutiones pluribus illuſtrat, & *L. Kuſter.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γεννήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε κ᾽ νομίμῳ γενομέναι. *Ariſtaen.* I. Ep. 19. κ᾽ ἐπ᾽ ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν· mireris ſane Elegantiſſimi *Joſiae Merceri* perſpicaciam non minus hic ceſſaſſe, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Deſid. Heraldus*, tametſi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipſum protuliſſet *Luciani* locum, p. 119. ſcripſit *contrahitur matrimonium* ἐπ᾽ ἀρότρῳ παίδων. Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritiſſimo linguae Graecae *Berglero* non obſtitit, quominus certam emendationem perviderет: parentes, inquit, οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergenſis Codicibus, quorum a *Neveleto* inſtituta collatio penes me eſt. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, neſcio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ᾽ ἂν ὡς τὸν ἄροτον μισησάσης τοῦ ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem ſic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτος δ᾽ εὐναίοις ἀρότοις ἐπεζήκαο τέκμωρ. (paulo ante ſimili ratione *Lucian.* μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi *Rittershuſius*, ut ſolet, plena manu. Imo liberos ipſos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἄροτον· *Heſych.* Ἤροσεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτὴρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, ſi quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηροσίαι. *T.H.*

93. Καταχλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν eſſe *virginem cuſtodire*. Eodem pertinet καταχλείσαι· nam caſtae virgines, & honeſtiores matronae, quae publicum virorumque conſpectum fugientes thalamum ſervabant, κατάκλειστοι & θαλαμευόμεναι *Salmaſ.* ad *Tertul-*

καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπη-

idque indicans vultus colore; macreſcente in dies & horas corpore, concavis & introrſum recedentibus oculis; annon ejusmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quaſi Cereri ſacerdotem per totam vitam nutriens, tam venuſtam, tamque amabilem puellam deflorefcere absque omni Veneris uſu ſineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominioſe quatiunt, luxuriaque ſua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

18. JUP. Quid, quæſo, illis ſuccenſes? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore ſicco ac jejuno perſtant, ad auri aſpectum rictu diducto hiantes: alii autem ſibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitiſſimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impenſius quam antea ſapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando deſinet conſulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἑστίᾳ ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς πανταχοῦ. *V.*

4. Καὶ λαφυσσόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παραχωρούμενος. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γυναῖκα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχομένας καὶ θαλαμευόμεναι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 519. E. τὰ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιευμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἐλθεῖν καὶ πολυτελῆ &c. hoc ſane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus. Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων εἶναι τὰς καλλικλεῖστους γυναῖκας ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Jeſ.* c. VII. *T. H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac triſtitiae ſigna ſunt. *J. Br.*

97. Παραπαίειν] *Non deſipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus.* Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Ariſtophane* deſumſiſſe, qui conjungit λήρου & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ λήρου καὶ παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & veſaniae ſocii.* *H. V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J. Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æſchines*, *Demoſthen. Æſchyl.* quales Veſtales. *J. B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc feſto an hic locus ſit intelligendus neſcio, de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quæ quaſi Cereris *Veſtales* eſſent. *Baurdelotius* nos, pro more ſuo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Muſarii*: καθάπερ οὐχ ἑταίρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱέρειά τις οὖσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejusmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiaſtes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 318. C. *Virginum* meminit, quæ eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Heſych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali ſolitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera. Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurſ.* Graec. Fer. in Θεσμοφορίοις. *T. H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro ſervo, ut Catapl. *J. B.*

Στιγματίας δραπέτης] His uſus eſt *Deſ. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τῶν δραπετῶν τὰ στίγματα, οὕτω τὰ μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T. H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris ſitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congeſtis undique ſaccis
Indormis inhians, & tanquam parcere ſacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐκ τῆς τῶν Δ. πιθ. ὑδρ.] *Plato* ſcribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perſtillantibus aquas aſſidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priuſquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priuſquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

μένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12 Ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ στερούμενοι. *V.*

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. *V.*
26. Εἰς τὸ ἅπαξ] Ἀντὶ τοῦ διόλου. *V.*

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus auſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐγχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. *T.H.*

20. Τοῦ κ. μὴ σ.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* *J.Br.*

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina præiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. *J.G.*

25. Εἰ μὴ ἐμφράξηται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit:* quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt.* Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. *H.V.*

26. Εἰς τὸ ἅπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem.* Adde quod *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. *J.J.*

Εἰς τὸ ἅπαξ] Dem. (77 C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ — — — ἐμφράξ — &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. *M. du S.*

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. *J.Br.*

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί οὖν, τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. *T.H.*

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ᾽ ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δέ [c] καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, eſſe te non modo cæcum, ſed claudum etiam. PLUT. Id mihi non ſemper uſu evenit: ſed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem miſſus fueram, longo ſenio confectus plerumque jacet. At ſi quando diſcedendum ſit, tum vero me alatum dicas, ipſis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui ſtadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne ſpectatores ipſi oculis me currentem ſequi potuerint. MER. Minus vere iſthæc, Plute: nam multos ego memorare poſſum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî ſibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *A1W.* *b* Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *A1W.* *c* Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * *Τὸν συνέχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλόν, ὃν ἀρτίως ** λάμναν φασί, ὕσπληγα καλεῖ. V.*

* Τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κιγκλίδος. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, *ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ.* &c. Editum fuit in Schol. *Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλόν, καὶ* delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, ſcripti libri ſecutus: alioquin nihil eſt, cur ejiciendum videatur. *T. H.*

** Λάμναν] Id eſt, *laminam:* ſic *σίτλαν* ſitulam apud *Trallianum.* Ita recte *M. Sladus.* Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam ſcribendi conſuetam in vetuſtis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magiſtrum* in V. *T. H.*

35. *Οὐ τυφλὸς μ.*] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Poſidonius* in ſubterraneis Hiſpaniae locis hujus domicilium conſtituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Meſſor. non ſolum caecum eſſe Plutum, ſed & Cupidinem dicit. *G. C.*

36. Καὶ χ. ὂν] Lege ὤν. *J. Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus eſt *Ariſtophanem* in Pluto, qui conſimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem ſemper eſt, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciſſimis. *G. C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Ariſtoph.* in Plut. *J. B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro:* talia ſunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σκόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. *T. H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a curſoribus. *J. Br.*

43. Ὀνείρων] Alii Codices ὀρνέων. *J. Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mſ. R. G. reperiri teſtatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od.* Λ. 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλούτου ὠκεῖαν eſſe πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. ſed valde tamen languet vulgata lectio, ſi comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venuſta figura ſignificat divitias, quando negligentiſſima profuſione diffluxerunt, quaſi ſomnium aliquod opulentae felicitatis praetervolaſſe. Ὀνείρους quoque veteres alis inſtruxerunt: τανυσίπτερε οὖλε ὄνειρε *Orpheus* H. 85. πτηνὸς ὄνειρος *Baſil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνείρους conferri ſolent, quae ita diſpereunt, ut nullum priſtinae poſſeſſionis ne veſtigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. —— δίφρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις Οἴχοιτ᾽ εἰς ἔρεβος μεταμώνιον —. *T. H.*

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in ſtadio Olympico, aut aliis ſtadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *J. B.*

50. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J. B.*

Λευκοῦ ζεύγους] *Horat.* Siſennas, Barros ut equis præcurreret albis. *Anonym*

Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretioſasque ſplendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, iſta deſcriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. *Chryſoſtom.* περὶ Τελείας ἀγάπης· ζεῦγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον· ex eo longum foret ſimilia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T. H.*

52. Χρυσόχειρες] *Annulos aureos manibus geſtantes.* *J. Br.*

Χρυ-

ſibi pararent laqueum; hodie repente divites exiſtunt, ſumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne aſellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum ſatis ſibi perſuadere poſſunt, ſuas illas opes ſomnium non eſſe.

21. PLUT. Iſtuc quod dicis, Mercuri, longe diverſum eſt; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, ſed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipſe ſit (opum largitor) & ſplendidorum munerum dator, quod & ſuo ipſius nomine ſatis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum eſt, me in tabulas teſtamentarias conjiciunt; ac diligenter obſignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ᾽ αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἑτεροῖον τοῦτ᾽ ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ᾽ αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ᾽ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι᾽ ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαυγαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι᾽ εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν † διασπείροντες. *V.*

57. Ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων] Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτώντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ τὸ ἐν εἰλήσει βιβλίον. C.G.

† Διασπείροντες] Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας· Χρυσόχειρες, *ſive aureis annulis undique ſplendeſcentes, vel ob affluentiſſimam copiam plena manu aurum profundentes.* J.J.

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησιν pro φασὶν, κρείττονα pro κρείττωνα. M. du S.

§ Αὐτοῖς] Αὐτοὺς *V.* M. du S.

¶ Τὸν ἐν εἰλήσει β.] Τὸ ἐνειληθὲν βιβλίον. T.H.

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro ſunt annulisque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epiſt. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: ſimiliter ἁλουργοί· res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ᾽ ἐστυφέλιξ᾽ ἐκ θεμέθλων ἄνακτας· hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. ſcilicet vix dubitatur, quin legendum ſit, χρυσοβαρεῖς, *opulentos & longe ditiſſimos.* Non bene, ſi quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipſos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia veſtibus χρυσοβαφέσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipſa ne ſcrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Caſaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum eſt lectionis priſcae. *Heſych.* Χρυσορραγεῖς, χρυσοβαφεῖς· prius vocabulum unde ſit ductum, diſcere licet ex ipſo *Heſychio*, in Ῥήγεα, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 657. T.H.

54. Ὄναρ] *Per ſomnium.* J. Br.

58. Πλουτοδότης] Conſtantinus πλουτοδότηρ exhibet ex *Heſiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. M. du S.

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Heſiodi* E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos poſt mortem abierunt aurei generis homines. *Orpheus* δαίμονα ſive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleuſiniam Πλουτοδότειραν θεὰν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetuſta τοῦ πλούτος, quam bene *D. Heinſius* ad *Heſiodum* expoſuit, poteſtate pendet. Tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum feſto praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, reſpondiſſe magno clamore, qui ſacris intererant, Σεμελήϊ᾽ Ἴακχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcenſetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης· in quibus omnibus appellationis ratio non eſt obſcura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δεήσει στεφανῶσαι καὶ τὴν Πλουτοδότειραν. T.H.

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae teſtamenti ſive ligneae cerataeque, ſive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, niſi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In *Hieroclis* Ἀστείοις §. 22. πινακίδες· Scholaſticus in naufragii periculo πινακίδας ᾔτει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem *Lucianus* κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς· quanta enim in obſignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re teſtamentaria quum multi diligentiſſime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam eſſe factam, non ſuccurrit. T.H.

φορηδὸν δεξάμενοι, μεθακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

12. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

[a] Ἀφαιρεθῇ] ἀφηρηθῇ & mox ἀνωχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ τὰ ἑξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, * ἢ καὶ πάρισον. V.

* Ἢ καὶ πάρισον] ἢ καὶ παρ' ἴσον. C. G. *M. du S.*

64. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ καταιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram πρόθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπισθέντες· ſed præterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum περιμένουσι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τετριγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρηθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λίνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λίνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λίνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινός] Placet καινός. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σκυ. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξωρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi ætas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἱσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναισχ. — p. 30. B. Τίβειε. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud *An-*

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τοῦ τέως Πυῤῥίου] Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. *V.*

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Canterus*) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἷς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνεχῶς (an συνήθως; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem. ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oliſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐωχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σκύθος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium. quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea diſcrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μωνος, ἢ Τιβίος, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθείς·

mo, aut, ſi mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud ſecus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem ſe dici poſtulavit. Diverſas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politiſſimus exponit idemque doctiſſimus *Joſ. Mercerus* ad *Ariſtaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophraſtus* in Maledici deſcriptione p. 110. *Illius*, ſic iſte nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Soſias: deinde in caſtris militavit Soſiſtratus:* ἡ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν· haec ego ſaniſſima judico, neque digna, quae, cum Eruditiſſ. *Needhamo*, ullam in partem ſollicitentur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentiſſimus veterator: id ſervuli ſervaeque conditionis humilitatem ſolantes dictitabant, inter ſuos nobili ſe loco natos eſſe; fortunae ſcilicet invidia factum, ut malam ſervitutem ſerviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος, vel, ut *Apoſtol.* habet C. II. n. 59. ἐωνημένος ſed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi anſam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ᾽ οἱ Γέται Ἡμεῖς ἁπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciaſſe. Hoc illud eſt, quod AEſchini Demoſthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpiſſimis ortus parentibus in civium adſcriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocaſſe; matrem Empuſam, eo ſaltem cognomine notiſſimam, ſatis magnifice Glaucotheam. Inter Chriſtianos idem quoque nec unam ob cauſam factitatum: de haereticis, quando ſcholae ſuae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium ſubituri nomen vel prophetae, vel ſanctiſſimi cujusdam viri adſciſcebant, *Euſeb.* de Martyr. Palaeſt. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jeſaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T.H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & ſuperbum ſonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobiliſſima: Comici hominem primarium, qui multum ſplendori generis arroget, aliosque prae ſe faſtidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Ariſtoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένην intelligo longa Coeſyrarum ſerie ſuperbam: *Heſychius* e vetuſtis Grammaticis opportune, ſed hoc pacto conſtituendus: Ἐγκεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη plura ſine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen.* L. II, 51. *Sic vocabantur Epheſiae Dianae ſacerdotes, ut obſervavit Doctiſſ.* Turnebus. *Sed & alios ita ſolitos appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτε (*loquitur de ſervo, quem herus inſtituit haeredem*) ἁρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus iſto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem ſcio: ſed tum Perſarum multos, eosque nobiliſſimos & hiſtoriae Graecae cognitiſſimos, tum antiſtites Epheſiae Dianae ita fuiſſe dictos, ſatis eſt exploratum. Inter Perſas qui orti memorantur ex illuſtri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione ſolent ſcribi: utramque formam habet *Herodotus*; ſecundam ſemper *Cteſias*, in *Photii* ſaltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταία, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota ſcripturae diſcordia: vide exactiſſimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam miſit Μεγάζυβον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μέθης· Interpres: *qui Megabaſum interfecerant:* nec cetera nimis recte: ſi ſic reliquit, vix *Libanius* effugere poteſt, quin hiſtoriae violatae ſit reus; non enim ipſe Megabazus eo venerat, tantum abeſt, ut fuerit interfectus, ſed legatos miſerat ad Amyntam Macedonem, teſte *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim ſane leniſſima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *miſſi a Megabazo.* Idem homo *Cteſiae* Megabyzus, ſed *Dinoni*, quod aliquanto longius diſtat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· ſcio Caſaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Cteſia conſentiant: verum cur Viro Maximo non plane ſubſcribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non eſt: ex eo autem mihi probabile fit, Perſicae vocis aſperitatem, ut ſolebant ſaepius, emolliviſſe Graecos, ad ſuaeque linguae ſimilitudinem ac mitiorem ſonum accommodaſſe: quare eos, qui nominis iſtius, tanquam ſi de genuina pronunciatione liquido conſtaret, originem ex hodierno Perſarum ſermone repetere ſatagunt, ſi quis in tenebris micare exiſtimet, ab opinione mea non multum diſſidebit. Porro ad Perſarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Epheſiae ſacerdotes, non facile dixero: eos certe, ſeu ἱερεῖς ſive νεωκόρους, appellatos fuiſſe Μεγαβύζους tam luculentis veterum teſtimoniis eſt firmatum, ut nullus dubitationi relictus ſit locus: diſerte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερέας δ᾽ εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντας ἀεί τινας ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἦγον ἐν τιμῇ μεγάλῃ· συνιερᾶσθαι δὲ τούτοις ἐχρῆν παρθένους. *Strabonem* in hac cauſa teſtem quis prudens aſpernetur? qui & ipſe, quando Epheſi verſabatur, curioſiſſimus rerum antiquarum indagator potuit ſciſcitari, & *Appianum* habet ſuffragatorem de B. C. V. p. 676. B. καὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνυς εἰς ἀλλήλυς ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἴχ

Ἀρτέμιδ. ἱερέα, ὃν Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενόν ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μ̓ ἐκέλευσε, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: reſinge *μετιόντες, etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi: quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἄξιος τ̃ προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζάκορος —— ὁ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὥς τις) γένοιτο ζάκορος — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum omne aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus. J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατροῦ παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit prolabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſpondet) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, definire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἴαντος ἵδρυμα τῦ Τεύκρου unde οἱ πλεῖστοί γε τ̃ ἱερωσαμένων ὀνομάζοντο Τεῦκροι ἢ Αἴαντες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: φυγὼν δ᾽ ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σῖτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ προῖκά γε χρήσιον αὐτῇ (σοφιστείᾳ) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπείπερ ἤδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βύζειν, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυκνὸν, συνετὸν γαῦρον ἢ τὸ μέγα. *Etymol.* in Βύκτης τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σαπφὼ βύβα (an βύζα; quamvis apud *Heſych.* Βῦζα (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τῦ μέγα καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ ῥῆμα· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζειν quaerenda eſt vox ῥῆμα*, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T.H.*

82. Μετονομασθείς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀληθὲς .. πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris* *Anonym.*

85 Θυ..

οἷος [a] αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως,

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuſcum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; uſque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *A1W.*

88. Ἀπειρόκαλος] *Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. V*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ξ. & Od. M. X. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύεσθαι. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido* &c. *ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχυδέρμοι καὶ ἀναίσθητοι *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *AElian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium*: *Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχυδέρμους καλοῦμεν· in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, εἰ παριὼν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C ὁ τέως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὼν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι· & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθεῖσαν εἰς μυλῶνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνίας ἄγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam. proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεοῖν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκειον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκαιον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οἰκίας ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἦ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κε-

ſedecim ſimul una Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme , quod res eſt , dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris , qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas , viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas , ad quos te miſerit Jupiter , divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , complureſque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque

πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτά που σχεδὸν φὴς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους [b] βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵτινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περι-

b Βαδίζῃς] *βαδίζεις* Marg. *A1W.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male , quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem , quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit , ſine gente , cruentus Sanguine fraterno* , &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀρισ.] *Ariſtidem* , Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀρισ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis , de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ καὶ K.] Athenienſis uterque. Calliam *Laccoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut.* π. Φιλοτλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus , ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθνήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid.* περὶ Μυσ. p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φθονηθῇς, καὶ πλουτήσεις κἂν Ἱππόνικος ᾖς, νικήσεις κἂν Κλέων ᾖς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις κἂν Μέλιτος ᾖς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum , oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum omnis adflueret , Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Jac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω καὶ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

περιτύχῃ, [a] ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως, ὦ 'γαθέ, ὅσγε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἐρχ. Marg. *AIW.* *b* Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατα τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AIW.* *c* Οἴηται] οἴεται *S. A.* priores omnes οἴηται. *d* Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἕρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτον (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. οὕτω χρ.] Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκευς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκεως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus.* *T. H.*

31. Σαγηνευόμενος] Lege σαγηνεύομαι *circumdor.* *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γὰρ] *Dicendum eſt enim.* *J. Br.*

42. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσερως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma eu tum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀκοςήσας Τὼς τρητὼς δονακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχνυσο δῶρα τα Δάφνιδος ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἣν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακητεα πόντον Ῥιπτειν, καὶ πετρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντον] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκητεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes.* Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄμεινον ἐστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertiſſe *Opſopœum*, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, *Benedictum: nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis.* *J. G.*

Εἰς βαθυκητεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καταλίπης αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὤν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς [e] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι-

περ

e Ἔχοις] ἔχεις *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *A1W.* f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. *V.*

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide Μισθ. c. 5. & Ἀμισθ. c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακήτεα· quam vocem ſervant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκήτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλοπλατον· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητωέσσῃ Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κῆτος olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκητεα πόντον *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profund[illegible]um* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πετρῶν] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε, vide ἐν Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σκυ. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint*, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς· hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπερορᾶσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἑ. α. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

Sic

περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛ. οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν [a] αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες

ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes. Ceterum tute ipſe confiteberis, opinor, ſi modo te noſti, inſanire iſtos, qui talem amaſium, tam vehementi, tamque perdito amore proſequantur.

27. PLUT. Cenſes nimirum, eum me ipſis videri qui ſum, claudum ſcilicet, cæcum, & quæ alia in me ſunt vitia? MER. Qui, quæſo, niſi & ipſi cæci ſunt? PLUT. Haud ita eſt, o bone, ſed ignorantia & error, quæ nunc omnia invaſerunt, caliginem ipſis objiciunt. Adde quod ipſe quoque ne prorſus deformis videar, aptata mihi perſona perquam amabili, inaurata, gemmisque diſtincta, inſuper varia veſte ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre ſe non perſonatam aliquam pulchritudinem, ſed in ipſo vultu effloreſcentem, amore inardeſcunt, ac niſi potiantur, præ doloris impatientia ſeſe ipſi perditum eunt. Sane ſi quis me nudatum iis oſtenderit, damnabunt ipſi ſeſe, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *A1W.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συνυπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες. *V.*

* Ἵν' ἀμβλυώττοντες] *C.* ἐν ᾗ· *V.* ἵν' ᾖ. *M. du S.*

** Ἐξηράσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρηθμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφω γὰρ] Ὁ prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abſit a ſcripto *C.* legendum eſt τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. *T. H.*

‡ Τῷ μὴ δεῖ δεῖν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatiſſima in poſteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δεῖν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monſtrum? Doctiſſimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut ſenſus ſit: Qui volunt habere quae non oportet, eos importuna invadit ſuperbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπεισέρχεται ſtatim legendum fuit. Non piget noſtram hic conferre ſymbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι τῷ μηδ' εἰδέναι ἔχειν, ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, veſtigiis modo corruptae ſcripturae inhaerens. Expono autem: *Huic* faſtui *adjuncta eſt deſipientia. Namque quos faſtus conſtrictos tenet* (qui faſtu faſcinati ſunt) *deſipiunt eo, quod neſciunt* (ſive, *quod ſcientiam non habent*, vel, *quod ſcire nequeunt*) *quemadmodum ſeſe geſturi ſint. In hos intempeſtiva inſuper ſe inſinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν εἰδέναι eodem modo *Scholiaſtes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipſe Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; *unde ſcis, propterea eſſe omnia ſubeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησίν. *Neque tamen ſcio* (vel *ſcire poſſum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ εὑρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi inveniſſetis, ſciretisne, illud eſſe ipſum, quod amiſſum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repoſui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noſter in Scytha §. 3. οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Iſocrates in Panathenaico pag. 281. D. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅτι χρήσηται τοῖς παροῦσι. Emendatius ſcribes, ὅ, τι χρήσηται τ. π. Quae poſt haec apud eumdem *Scholiaſten* ſequuntur, non minus ſpurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. *M. du S.*

Pro οἱ *M. du Soul* ἢ· praetuli *J. Jenſii* ὅ, τι. *M. Sladus* διὰ τὸ μηδένα ἔχειν· minus recte. *T. H.*

78. Λαθὼν ὁ τῦφος] Τῦφος διὰ τὸ οἱονεὶ ἐκκεκαυμένον χωρίον ** ἐξηρημῶσθαι τὸν ἑαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅποι ἰέναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τῦφος εἴρηται τὸ πάθος· † τύφω γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω φασί· σύνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι ‡ τῷ μηδ' εἰδέ-

Sic enim aliquo modo ſervatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adſpiceret? Ridet itaque querentes *ſe ſuperciliosè adſpectus a caeco*; quae vis eſt vocis ὑπεροράω. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorſus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εἰόμενοι] Placet οἰόμενοι. *J. Br.*

64. Αὐ-

pere cæcutiant, & res prorſus inamabiles & invenuſtas, tam ſtudioſe petant.

28. MER. Quid quod, poſtquam jam divites facti ſunt, ac ſibi perſonam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam perſona, ſi quis hanc illis eripere poſtulet? Neque enim cuiquam credibile ſit, ipſos, qui omnia introrſus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam eſſe. PLUT. Plurima ſunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis ſemel tantum mecum congreſſus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Inſolentia, Fraus, aliaque ſexcenta; quæ ubi hominis animum invaſerunt, ibi tum quæ miranda non ſunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί οὖν [b] ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τοῦ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοὶ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον [c] πρόοιντο; οὐ γὰρ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς [e] ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τῦφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· κἀμὲ

τ

b Ὅτι] Priores Edd. Τί οὖν καὶ ἐν. ὅτι καὶ R. Marg. *AlW.* τί οὖν ὅτι ἐν αὐτῷ. *J.* c Πρόοιντο] πρόειντο *J.* d Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δεῖ. e Ἐπίχριστος] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσος *S.* & *A.* quod *Faber*, etſi nihil moneat, ſecutus videtur.

ναι ἔχειν ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται § μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ ἔνθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνέστιον αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτήν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακεῖσθαι. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία· Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiſſ. *M. du Soul.* Attamen prope mihi perſuadeo, inveniſſe Scholiaſten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per ſe ſit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ἡ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, ſenſu ſumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditiſſimis tam ſpurce foedata, & OEdipo quodam indigere ſunt viſa, ſolius fere diſtinctionis ope ſanari poſſunt atque in integrum reſtitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι τὸ ἔνθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς ſcripſerat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox ſenſus erit dilucidior, ſi interſeras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore ſemidocto, qualium in his Scholiis non rara ſunt veſtigia, declamatorie nec caſtigatiſſime eſſe ſcripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνεράστων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνέραστος. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem ſecuti Mſ. a *Fabro* memorati, & Ed. *J.* quæ ὅτι habet ſine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοί. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δεῖ] Emenda δή. *J. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorſtius* in ſuo codice, cujus pars prima penes me eſt. In omnibus impreſſis legitur δεῖ, nullo prorſus ſenſu. *M. du S.*

72. Ἐπίχριστος] *Fucata.* *J. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Ariſtophaneus v. 107. Cum iſtis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum eſt φευκτέων, quia φευκτὸς mere Tragicum eſt, & *inevitabilis* ſignificat, non *vitandus*. *M. du S.*

Φευκτῶν] Apud philoſophos αἱρετὰ & φευκτὰ inter ſe pugnant. *Cebes* p. 77. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί· ſaepiſſime *Plato*: quare nihil hic mutandum. *T. H.*

85. Τε-

τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυα-

tot malorum, quæ ingreſſa ſunt, parentem ſuſpicit, illorum cinctum ſatellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere ſuſtinuerit.

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, anſam nullam, quæ firma ſit, præbens; ſed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos neſcio quo pacto elaberis; at contra viſcoſa ac tenax Paupertas eſt, facilem anſam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam acceſſerint, continuo arripiantur, nec ſe illinc expedire queant. Verum interea dum ſermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσκάτοχος R. *b* Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. *c* Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἐξώλη τε) *J. B1. V2. S. A.* Marg. *A1W.* ubi, ſicut in *F.* & *P.* ἐξώδης. *d* Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μεταξὺ] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθει πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C.G.

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. V.

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος οὗτος, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, (1) ὃν ὠστρακίσθαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοτυνδαρέῳ (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λυδὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . . . ἄλλως· ἐστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠστρακίσθαι] Legendum ὠστράκισαι. Quid ſit ὀστρακίζεσθαι dudum oſtenderunt Eruditi. *J. J.*

V. ὃν ὠστράκισθαι. Exc. *G.* ἐν ὠστρακίσθαι· *C.* Περιθοιδ. ἐν καὶ ὠστρακίσθαι. *M. du S.*

Dedi lectionem *C. V.* reſtituerat *M. du Soul* ὃς ὠστρακίσθη. Haec autem optimae ſunt inprimis notae, atque ex vetuſto quodam vel Ariſtophanis vel alterius Comici Scholiaſte depromta. Commentatorem noſtrum de Hyperbolo teſtem citat *J. Waſſe* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiſſ. *M du Soul* Περιθοιδ. integrandum eſt Περιθοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meurſius* de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion ſic poteſt ſuppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοίδης, ὃν ὠστρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . . Ἀνδοκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. ſupplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: ſed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Ariſtoph.* ad Veſp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόφραστος] Haec omnia in impr. manca ex C. & ſupplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ, ſed ſcribendi compendio, quod qui deſcripſerat adſecutus non fuit, nonnihil obſcuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. *T. H.*

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος· hoc enim poſtulat τῷ βήματι· παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter uſitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipſo Hyperbolo: quod non animadverſum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenaeus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurſ.* in Att. Biblioth. recenſet etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Piſander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud ſignificare voluit, quam mancipium vile ſervis parentibus natum; quemadmodum *Polyzelus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notiſſima ſervorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρεμιδος *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noſter Scholiaſtes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuiſſe filium: ſuſpicari licet, Antiphanem jocoſa Comoediae libertate transformatum abiiſſe in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major eſt in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. *M. du S.*

85. Τέθηπε] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυες, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*

Ἰξώδης] Mendoſe plerique libri ἐξώδης. Vera ſcriptura, quam expreſſimus, ex *J. B1.* & *S.* eſt: agnoſcunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἐξώλη τε. *M. du S.*

97. Ἀπολυθῆναι] Poſt vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος ſcribe ἀλλὰ μεταξὺ &c. διέλαθε. Poſt vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. *J. Br.*

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μεταξὺ] Male hic notata Pluti perſona: loquitur enim haec idem, qui ſuperiora, Mercurius. *Th. M.*

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina perſonarum antea per-

dimus; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἐῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα οὗπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, [e] ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. ἀλ-

e Ἀνέρχομαι] ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet.

βουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων πρὸς τοῖς αὐτῶν ἑπτὰ ἔτη, ὃς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾶν μέλλοντα, καὶ διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτεῖναι, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον, καὶ τριη-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. *G.* ῥιφῆναι & *C.* *M. du S.*
Neque aliter in *V.* ſcriptum eſt: idcirco repoſui. *T.H.*
(9) Δημήγορος] δημηγορῶ *V.* id eſt, δημηγορῶν. *M. du S.*

(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον *V.* prave. *M. du S.*
(11) Ὑπ' αὐτοῦ] απ' αὐτοῦ *V.* *M. du S.*

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus.* *M. du S.*

Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, praeter *Brodaeum, Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. *T.H.*

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλου. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τὸν θησαυρόν. *Th. M.*

7. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος] *Laciniam ducens.* Dixi ad *Petron.* *J. B.*

8. Τὴν ἐσχατιὰν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐσχατιαί εἰσι τόποι ἔσχατοι τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν· παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορευόμην Κυθηρᾶδε (lege Κυθηρᾶδε) εἰς τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ· καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιὰν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐσχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐσχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἁλμυρίδες. eum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατιάς· illudque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τίς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐσχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. *T.H*

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. *J. Br.*

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. *J. B.*

Ὑπερβ

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαὶ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντε

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis. PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

ρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπέστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον· (13) Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· (14) βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ (15) μανίας. Ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου. *V. C.*

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T.H.*

(13) Ἀριστοτέλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστλ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſublortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam *Scholiaſtes* ad *Æſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἔθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T.H.*

(14) Βυρσοδέψιν] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίας] Lege μανία· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρων παρόντων utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν dicit. Cleonis κουφολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. *T.H.*

(16) Ἀμεινίου] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T.H.*

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλῳ ἢ Κλέωνι] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem ; nam hos utroſque in adminiſtranda rep. verſatos provectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἤδη διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παρὰ πολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν ὄντοιν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utroſque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v.

549.

te Mercuri; quonam abducis? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt, in qua ſic illudatis, ut quem unum mihi habebam, eripere poſtuletis, poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat, mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τοῦτον τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως [a] ἄρα εὐκαλαφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

ΠΕ.

a Ἄρα] ἄνδρα. F. nulla diſtinctione poſt ἀπέδειξα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἄρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium*: neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe, qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν Βίαντος· ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου καὶ Κλέωνος. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχὸν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541. D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο θρασὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημάδης δὲ ἔκρινε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνος] Non ignoro, quam vim ſaepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολος ἐκεῖνος· neque tamen non hic malim ἐκείνῳ, ſcilicet Τίμωνι. *T. H.*

23. Περιεχημένον] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατέχημαι. *T. H.*

25. Ἀργειφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone, quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri*, cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρήσας. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus*: melius *Eraſm.* Ad. in *Pannus lacer*, *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δή σε, τὸ τοῦ λόγου, ῥάκος πολυχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε· iisdem verbis περὶ τῶν ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριετὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent, incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras: quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' ὦ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κλιντήριον· ita ſi legas, jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto: *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter *Seneca*, teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: viliſſimos puta, nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σχόον, ὡς παλαιὸν ἄγεις σχάρον· ſic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas.* *Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes, non pluris illam facies, quam ſportam.* *T. H.*

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ [a] προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῶν εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώζεσθε ἤδη,

33. PAUP. Abeo igitur. Voſque adeo Labor, Sapientia, voſque ceteri, qui mecum aderatis, ſequimini. Næ iſte poſterius ſentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis conſortem, & quæ ipſum ad res præclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum ſalubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & ſe ſe reſpiciens; cetera autem ſupervacanea exiſtimans, ut re ipſa talia ſunt. MER. Abeunt, o Plute; noſtrum nunc eſt hominem convenire.

34. TIM. Qui eſtis vos, o ſcelera? aut quorſum huc veniſtis? mihine ut moleſti ſitis, homini mercede conducto? Sed non ſine infortunio eſtis hinc abituri, cum peſſimi mortalium ſitis: jam enim vos & glebis, & ſaxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, ſed deos percuſſeris. Videlicet ipſe ego Mercurius ſum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos miſit. Itaque adeo, quod tibi fauſtum ſit, felicitatem & opes excipe, laboribus in poſterum valere juſſis. TIM. Vos quoque, etſi, ut prædicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AiW.*

44. Ἀγαθὸν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὔσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. *V.*

42. Οὕτως] Legendum οὗτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praeſtantiſſimarum magiſtram.* Caeterum Scholiaſtes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque obſervari jubet, quum Πενία, quae loquitur, ſit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν ſcriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita ſcripſere, loca erunt mutanda. Sic noſter in *Prometh.* c. 5. ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Cl. *Jenſius*, ut & ſequentem ſollicitavit. Sic in *Dial. Terpſ.* & *Plut.* ſeu N. Δ. VI. μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min. & Soſtr.* ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philoſtratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Aſino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c.

11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει in Δικ. c. 30. εἰ μακρᾷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Syneſ.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ 'γαθὲ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὑτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copioſe *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone noſtro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum eſſe, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritiſſimi Bergleri judicium ſum ſecutus, etſi non ignorem in *Apollonio* legi III, 1392, — οἱ μὲν ὀδὰξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις *Geſnerus* ediderat in *Ælian.* Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae ſaepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Reſpicit ſolemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Caſaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. *M. du S.*

63. Αὐ-

dii eſtis; vapulabitis tamen; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum vero iſtum, quisquis eſt, hoc meo ligone comminuere certum eſt. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accerſam: plane enim homo inſanire videtur.

καίτοι θεοὶ ὄντες, ὥς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τοῦτον δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon; quin potius agreſte iſthuc & aſperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienſium primus; illosque ingratos deſpicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, ſi ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

ΕΡ. Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλών, προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Hæcne Jovi referam tam dura atque aſpera dicta?

Τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Ariſtoph.* ad Aves & Lyſiſtr. *J.B.*

69. Μηδὲν σκ.] Ποιήσεις ſubauditur. *J.Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὴν ἀγριότητα. *J.Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primae claſſis homo.* *J.Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Lucian.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα· *Euripid.* Hec. v. 794. — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων *Ariſtoph.* Ran. v. 424. Κἀστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. *Liban.* T. II. p. 211. C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· *Herodot.* IX, 77. Ἐν δὲ Πλαταιῇσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα· nam ſupervacuum illud φέρων, quod Edd. trahunt, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, reſecandum eſſe, obſervans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· ſic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Fronto* ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philoſtr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megiſtias* οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονοῦντα νομισθείς. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (niſi forte praeſtet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Ἱππόδρομόν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam ſectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες, id eſt, Hercule. *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. οὕτως ἄκρον μέγιστόν ἐστ ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁρᾶται· quin ſcripſerit πταίων ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophiſtarum principe modo fuerat locutus: ſtructurae rationem exempla, quae poſui, ſatis confirmant; ὢν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθείς· exquiſitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatiſſimis obſecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum obſervari meretur, iſtam dictionis elegantiam multo frequentiſſime de uno homine, aut certis ſaltem & deſignatis uſurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expreſſa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium praecipui. Excuſamus *Baſilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεώς ἐστι τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεώς ἐστι τὰ κράτιστα· idem accuratius p. 86. αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφήδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλης, ὅσον ἀσελγεῖς καὶ ἀκόλαστοι ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diverſum eſt, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ pro hominibus ponit πανούργοις καὶ παλιντρίβεσι, & δικαίοις καὶ χρηστοῖς. Ex Latinis ſimilia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipſum quoque *Luciani* locum proferens. *T.H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. O, 202. *J Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poetarum verſus, quaſi proverbii locum: Soſtratus eo quam opportune fuerit uſus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T.H.*

86. Πλει-

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε προδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

Non ſane incredibile erat, inviſos eſſe tibi homines, a quibus tot tibi ortæ eſſent injuriæ; deos autem odiſſe, qui tibi optime conſultum velint, haud ſane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexiſtis. Iſthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi cauſa malorum fuit, aſſentatoribus me prodens, mihi inſidiatores immittens, odium exſuſcitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad poſtremum me repente per ſummam perfidiam, ut proditore dignum erat, deſerens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus poſtulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res deſpicere docuit, efficiens ut omnes ſpes vitæ in memet ſitæ eſſent; oſtendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere poſſet aſſentator palpans, neque ſycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας J. Marg. AiW.

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula teſtificantis gratum animum, tum quoque, ſi quid oblatum honeſte recuſet: §. 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi ſum obſtrictus*: quod impudenti tribuit *Theophraſt*. Char. Eth. p. 46. qui, quum laviſſet, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ ſi vertas, *& ibi*, *& tum porro*, poteſtate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil eſt, cur quicquam aliud deſideres. Atticae venuſtatis eſt, quod *Ariſtoph*. habet in Lyſiſtr. v. 865. 869. οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his eſt, quod me poſſit oblectare*. *Lyſ*. in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac ſint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καταλιπὼν οὗτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti videtur illud οὗτος. Alia res eſt §. 38. οὕτως ἀτίμως. *T. H.*

1. Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων] Similes ſententiae a multis congeſtae ad *Matth*. Euang. VI, 20. Ceterum egregius eſt *Teletis* locus apud *Stob*. p. 69. ubi cauſam ſuam Paupertas agit adverſus ingratos, docens quanatorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Ariſtoph*. Acharn. *Heſych*. *J. B.*

12. Ἡβηδὸν] *Ne puberibus quidem exceptis*. *J. Br.*

Ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere ſibi perſuaſerunt; ac ſi diceret Timon; Plutum ſuum ſibi Jupiter habeat: hac re ſola mihi poterat gratificari, ſi homines univerſos infortunio mactaret. ac tum ſane liquidior oratio procederet ita conſtituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἁ. ἡ. οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur: neſcio tamen, an ſatius fuerit ad ipſum Timonem referre, hoc ſenſu: Ego hac in ſolitudine averſus a conſpectu malorum, quae noſtra fert aetas, paupertate mea, cui iſte ligo ſufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil eſſe commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit ſatis, ſi cunctos mortales plorare non quidem juſſero, ſed re vera fecero. Formula ſolennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbiſſimo, niſi peſſimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac peſſimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεῦσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem reſponſio Mercurii, quam ſic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum ſunt facti: quin tu mitte potius iracundum iſtud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum ſine dubio rejiceret, qui

non populus exaſperatus; non quilibet in concione ſuffragium ferens, non denique tyrannus inſidias ſtruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc induſtrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, ſufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem ſat erit, ſi omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave iſthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati ſunt. Sed iſtam tuam iracundiam, & inconſulti adoleſcentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aſpernanda ſunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me cauſam adverſus te agere? an tibi moleſtum eſt loqui me? TIM. Dic, ſine, modo ne longam orationem & prolixis procemiis gravem habeas, quod facere perditiſſimi iſti rhetores ſolent. Id enim Mercurio, qui hic adeſt, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν [c] Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥ.

b Μακρὰ] Ita ſola *F.* ceterae μακρὰν. Notatum quoque in Marg. *AiW.* *c* Ἑρμῆν] Excepta *P.* omnes Ἑρμῆ.

22. Ἀνέξομαι γάρ σε] Σκόπει, πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοὺς τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθη. *V.*

* Ἐπενέγκας] Ita ſcripſi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis obſervatio, cui tanquam uſitatius obverſabatur ἀνέχεσθαι genitivo junctum: quid enim aliud ſibi velit ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν exputare nequeo. *T.H.*

† Εἰσδέξομαι] *M. du Soul* repoſuit προσδέξομαι, & pro παραχωρῆσαι prioris editionis παραχωρήσω· poſterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T.H.*

qui Epheſios, quum Hermodorum, civem omnium excellentiſſimum, urbe expuliſſent, ἐκέλευσεν ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι. B. Πρ. §. 14. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν ibi vide plura. Vel ſic tamen in *Luciano* praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιήσω. Vera ſunt, quae de voce ἡβηδὸν notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorſus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T.H.*

16. Οὔτοι ἀποβλ.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J.Br.*

Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι] Ex hoc *Homeri* Il. 3. verſu,

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

* *Heliod.* lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Caſaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J.B.*

18. Δικαιολογήσωμαι] Unde apud Græcos τὰ δίκαια. *Demoſth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *juſta*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Δικαιολογήσομαι] Scribe δικαιολογήσωμαι· nam ἵνα intelligitur. *T.H.*

20. Μακρὰν] Ῥῆσιν ſubaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. *J.Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquæ quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Reſtitui μακρὰ, quod in Ed. *Fl.* ſola, a qua reliquae omnes male diſceſſerunt: ita mox §. 38 μακρὰ εἰπεῖν. *T.H*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φής, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσί, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία [b] μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς F. b Μηκέθ'] Sic R. L. *J.* Marg. *AIW.* reliquae μήθ'.

35. Ἐπιβουλεύουσι μοί] *Fabrum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T.H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin melius legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακῆ, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων *Teleti* apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T.H.*

43. Μηκέθ'] Ed. *J.* & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηθ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. du S.*

56. Ὑπόστηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένω, λογογράφοι· Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅρα vel σκόπει ante particulam ὅπως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi dirumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis opimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόστηθι repetitum jungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interſeri debet καὶ καί, οὐ γὰρ χαλεπὸν τοῦτο &c. *T.H.*

57. Οὐκ οἰστόν] *Ferendum non eſt.* *J. Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37 οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. *Luciani* verba protulit *Iſ. Herald.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. ubi *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 6-9. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διεῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque La-

ſit: itaque cum eo jam audacter facito, ut conſueſcas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diteſcendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳῒ, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem.* *T.H.*

61. Τῇ εἰρεσίᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. *J.B.*

Τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. *T.H.*

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποσ.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar*. Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· ad Plutum autem; σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque ...ctus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plut... cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quo...dem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum ...it. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaur... Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Fabr* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖ., controverſiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet ...itum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th.* ...*agiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc ...o legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσταμαι ἐπὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω.

μων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἦ που

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abſcedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Theſaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præſes, unde mihi tantum auri? hoccine ſo-

a Ὑμῖν] ἡμῖν ἀπος. *J.* ὑμῖν ἀπος. P. L. Marg. *AiW.*

68. Ὑποστήσομαι] Ἀποστήσομαι. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιώδει ὄντι * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρίματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημάτων. *M. du S.*

Heſych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suſpectum μανιῶδει· an σπανίῳ τινι ἐλθόντι τῷ σ. quanquam reſpicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. *T.H.*

λῳ τι. quae omnia noſtrae expoſitioni hujus Lucianei loci ſunt convenientiſſima. *J.J.*

67. Βαθείας] Πληγάς. *J. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πληγάς. *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demiſſo. Sic §. 53. κατοίσω καὶ τρίτην, *impingam tertium ictum.* *J.C.*

Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πληγάς· ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat, *allidere, incutere, adigere.* In Somn. §. 3. σκληρότερον καταινεγκόντος τῆς ἀπειρίας, ſcilicet τὴν ἐγκοπέα· in Prometh. §. 2. *AElian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμινύην καταφέρων διέκοψε &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἅρπην καταφέρει τὸ ξίφος· prorſus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, *ligonem adigere in profundam terram.* *T.H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑπος.] Alii Codices ἀποστήσομαι. *J. Br.*

Ἡμῖν ἀποστήσομαι] Lectio genuina hæc, quam ſola tamen habet Ed. *J.* in reliquis enim impreſſis, & ipſis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (niſi quod P. & L. agnoſcunt ἀποστήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo poſſet: Helleniſmus enim eſt frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum eſt, tum fiunt ſenes*; quod & annotatum eſt. In P. vero & L. ὑ—ἀ— Cl. *Jenſii* commenta ad hunc locum adeant quibus ſubtiliora placent. *Chryſoſtom. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ καὶ ὀλιγωρῶς ἀπηλλάγημεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντας ἀποστησόμεθα. ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendoſe ſcribatur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Hæc VOBIS ipſorum militia fuit.* V. Νιγρ. c. 5. & Θυσ. c. 6. *M. du S.*

Ὑποστήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi poteſtate conſentiunt *Suidas*, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, *Heſychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara ſunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲν αὐτὴν θεράπευσον· ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ἐγὼ ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἴην. quod ipſum ſi legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum eſt diſcrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutiſſimi *Fabri* conjectura conſpirat, nihil aliud ultra quaerendum cenſeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι Θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ. quod plane congruit. *Plato* Euthyd. ἀφίσταμαι· ἀμάχω τὼ ἄνδρε. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Theſauro, qui perſonam in hac ſcena gerit. Quod *J. Jenſius* arbitratur, ſic exponenda eſſe haec verba, *Ego vero vobis ſuppoſitus ero*, aut, *ſubſtabo*, ignoſcat, ſi dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipſe locus, unde ſibi praeſidium petit Vir Doctiſſimus, aliter eſt capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Theſauro ſuo confunditur, aut ejus perſonam adſumit, ſed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae viſceribus theſaurum protractum ſubmittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amuſſim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi ſollicitudinem Mercurii, quod Theſaurum ſibi comitem non adſciviſſent, ita ſedat Plutus, ut nihil in ea re periculi eſſe confirmet, ſiquidem ipſum in terra relictum intus juſſerit manere, nec cuiquam aperire, niſi ſe audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, *ego vero hunc Theſaurum tibi ſub ligone conſtituam*, vel, *ſponſorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & ſcribendum foret ὑποστήσω, & locus *Heſychii* longe diverſum habet ſenſum: ὑποστῆσαι enim is dicitur, qui pro ſe alium, ut ch..., ſive quod ipſe velit interea latere, ſive quamcunque ob cauſam, vicarium ſubſtituit. *T.H.*

71. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis theſaurum effodere. *J.C.*

72. Φί-

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. G.

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾷν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar inſanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν ὄντων καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾷν φαμέν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω Eccleſ. v. 1061. Notat ibi *Faber*: *Ex Luciani* Timone *apparet* (*ſed & aliunde conſtat*) *Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τεράστιος invocatur, ſic & Φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῷον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῷε] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & ſi quæ talia. Κερδῷος apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M. du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J. Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J. Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cætera ex *Pindaro* 1 Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobæum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam in *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461 ed. noviſſimæ in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ, ἡδονὰς τοιάσδ᾽ ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ, χ᾽ οἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ᾽ ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ᾽ ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quærimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quæris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobæum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiari eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec* Euripides *in medium ipſe proſiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat.* *Henr. Stephanus* cohærere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἡ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα μᾶλλον δόξαν ἠμπολημένα.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* præmiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M. du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis*. *J. Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J. Br.*

καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕθλος

& interdiu. ades huc, o mea volupeas. Nunc ſane mihi credibile ſit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non exciperat?

42. O Mida, o Crœſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ ταῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς προσκαλῶν. V.

* Ἱδρύσθαι] M. du Soul ἱδρῦσθαι ego vulgatum retinui. T. H.

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Crœſi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. μακαρίτης *Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ Ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημων. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀλλ' οὐκ πατέρων, φίλε, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὔλογον. *M. du S.*

1. Μονήρης ἡ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μονιοὶ λύκοι, quorum victus, ut ſuum, μονήρης. *J. B.*

Μονήρης .. ἡ δίαιτα] Confer. Κρον. *Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii*. Atqui & res nota eſt, & ab *Æliano* prodita, συννόμους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad D.., inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μονήρ. δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἤδη καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* .. ad Philopoem. Melancholici συγνοὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον· iis enim εἰ τὸν μονήρη βίον ἐπανῃρημένοι ſunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujuſquam lamentantis miſereri, vel inopi ſubvenire, legis transgreſſio habeatur, & morum ſubverſio: mihi autem vita ſit ſolitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hoſtium loco ſint, & inſidiatorum. Eorum quempiam ſi alloquar, impurus habear; ſi quando aliquem videro tantum, is dies ater eſto. denique nihil apud me ſtatuatur diſcriminis eos inter & ſimulacra marmorea, aut ærea. Neque miſſum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos ſunto deſerta atque ſolitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipſa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives eſto, ceteroſque deſpicetur; molliter ſecum vivat, procul ab aſſentatoribus, & iis qui immodice laudare ſolent; diis ſacrificet, ac ſplendide epuletur ſolus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

a Τῶν ἐθῶν] τῶν ἠθῶν R. ἐθνῶν *J.* Marg. *AiW.* *b* Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τοῦ Λουκιανοῦ ἐπιγραφόμενος οὕτω λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγουμέναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ, οὐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς· ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν ‡ Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μετὰ συννοίας(?) πάντων προϊόντων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγκάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἱονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φάσαι τίς, μηδὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi juſſit *M. du Soul*, procul dubio ex *G.* Exc. vel *C.* depromta. *T. H.*
† Ἐπεμίγνυτο] Prius edebatur ἐπιμίγνυτο. *T. H.*
‡ Φευρουάριον] *Matth. Sladus* Φεβρουάριον· ſed nota recentiorum ſcribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii menſis luſtrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quaeſt. Rom. p. 280. B. *T. H.*
§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem cenſeo. *M. du S.*
Quid ſi ἐν . . . ων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: ſic ἐνε . . . llidi. Confer de Diaſiis *Heſych.* in *V.* *T. H.*
¶ Ὃν . . . φάσαι] Exc. *G.* & *V.* ὃν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Id . . . *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, ſunt μόνιοι, μονοπεῖραι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 823. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. . . . *garou.* *T. H.* *J. Br.*

4. Αὐτῶν] Caſtiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat aſpexero.* . . . uſpicatus dies.

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefaſtus & . . . *A. V.*

Vide Ψευδόλογον . . . Catapl. *Demoſthen.*

10. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες] S . . . *J. B.*

Thucyd. Heliod. . . . ia. *J. Br.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida* . . . ſitiſſimus eſt *Quintiliani*

14. Τρυφάτω μόνος]. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem* locus de C. C. Elo . . . *ingenio mereri: quanto tamen indulgentiam Pri . . . familiaris exigat, ſe ipſum colere, pulcrius, ſi . . . tiare, ſuam experiri liberalitatem.* *T. H.* *ſuum genium*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἐκστείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν] Diu in poſtrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haeſi, nec dum perſpicuum ejus ſenſum percipio. An vult Timon, Decretum eſto, ſemel ſemet ipſum excipere laute & ſplendide; ſemel genio ſuo indulgere & frontem exporrigere, ſiquidem moriendum ſit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire poſſunt:
Nobis, quum ſemel occidit brevis lux,
Nox eſt perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ δια-

ſibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex eſto, ſe unum amplecti atque amare, ſi vel mori oporteat, & coronam ſibi ipſi imponere.

44. Nomen ſuaviſſimum ſit Μισάνθρωπος. morum autem character eſto moroſitas, aſperitas, ruſticitas, iracundia, atque inhumanitas; ſi quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud ſequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non ſatis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere poteſt cum ſuperioribus. *Faber* τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos ſolerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς ſumpta; ſed tum dici ſolet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis ſit, tamen ſe aliquid quodcumque praeſtiturum jactat. Sic in *Ariſtophanis* Pluto, verſu 216.

Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ᾽ ἴσθι, κἂν δεῖ μ᾽ ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

& in Lyſiſtrata vſ. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐωχείτω] Nihil mutandum; in eo enim eſt ἔμφασις & elegantia, ut neminem præter ſe ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me ſibilat, at mihi plaudo ipſe domi.* Sequentia ejusdem ſunt venuſtatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐωχείσθω] Sic reſcripſimus, ut emendavit *T. Faber.* quanquam in libris nullum hic ſubſidium, qui omnes habent εὐωχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκσείων τῶν ἄλλων] Prius ſi ſerves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etſi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere excutere: Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι γ᾽ ... τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. *Arr.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἠγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ᾽ ἄλλου μὲν οὐδενὸς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· ſimilis uſus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chryſoſtom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαιῶν ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· ſed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes.* Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipſam *Luciani* manum adſecutus ſit ingenioſiſſimus *Faber.* *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo ſunt notanda: primum ſc. ad eos, qui fatalem horam ſibi adeſſe ſentiebant, arceſſitos fuiſſe amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prenſabant, hac ratione ultimum ipſis vale dicentes, & ſi quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obteſtantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alceſt. v. 191. moritura Alceſtis δεξιὰν προὔτειν᾽ ἑκάστῳ. Inſigne praeterea hac de re exemplum eſt apud *Xenoph.* Κ. Π. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem poſtquam mandata dediſſet filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuiſſe impoſitas. vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Ariſtoph.* Ecclez. & Lyſiſtr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari poſſunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum conſortio remotum ſe tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore ſibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipſi, quum animam efflaſſet, imponeret: eo innuens ſe ſolum velle omnia facere, ſolum eſſe usque ad extremum vitae halitum: non ſaepius modo huic modo illi porrigere dextram, ſed ſemel tantum ſeſe ſuam ipſius prenſare velle manum; ſe ipſum etiam ſibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum eſſet mortuus *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis ſtadio vitae decurſo tanquam victoribus corona ſolebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ᾽ ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδοτο τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, ſumta ſunt ex *Ariſtophanis Schol.* ad Lyſiſtr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque diſſim... prodit olt Interpretes, occultum aliquod vitium nitet priſti... languens & diſſoluta. Me nondum poe... vel ἑαυτῷ στέφ... conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ dam uſitata & ἐπενεγκεῖν. Primum formula quae... *ferant; ſi eo deſcend...* ἢν δέῃ, *ſi res & uſus ita prorſus* 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μ... *ſit neceſſe. Xenoph.* Κ. Π. I. p... πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δεῖ ... ρήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ᾽ ἢν *Thucydid.* VIII, 81. μὴ ἀπο... μονὴν ἐξαργυρίσαι. *Sopater* apud ...ῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρα... μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι καὶ δέῃ, ...ib. p. 312. v. 10. τὸ ...γομένης εὐπραξίας πολλάκις. *Anton.* αἱρετώτερον τὸ λε... §. 3. Οἵα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἡ ἕτοιμος, ἐὰν Reb. Suis XI. ...πολυθῆναι δέῃ τοῦ

tem videro ; atque ut extinguam obſecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum eſto. Tum porro ſi quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne ſe attollere poſſit: ſic enim iſti ſcelerati par pro pari acceperint. Hanc legem ſcripſit Timon Echecratidæ F. Colyttenſis, concionis ſententiam confirmavit idem Timon.

φθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καταςβεννύναι. καὶ ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·

τοῦ σώματος· quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob ſequentem ſyllabam ſimilem, opus non eſt, ut moneam. Deinde Timon ſenſum fortunae praeſentis cum odio generis humani miſcens ita ratiocinatur, quaſi poſt mortem ipſe ſibi ſolus advocato nemine juſta funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod ſi in hoc tam felici rerum mearum ſtatu moriendum ſit, debitumque fatali naturae neceſſitati omnino ſolvendum, mihimet ipſe quoque coronam ut imponam, decretum eſto:* animus infeſtus Timonem abripit in facetiam ſane venuſtam & ſalis comici plenam. Neque multum diſtat §. 46. φόνου τάχα προκεκλήσῃ με· ſcilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demiſſus dicam erat Timoni ſcripturus. Forma loquendi nonnihil diverſa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Baſſus noſter videtur mihi proſequi ſe & componere & vivere tanquam ſuperſtes ſibi, & ſapienter ferre deſiderium ſui.* *T.H.*

Ibid. Στέφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari ſoliti erant.* *J.Br.*

28. Ἐπὶ κ. πίπτοντα] Aliud exemplar, *βαπτίζοντα.* *J.Br.*

Πίπτοντα] Sic Ed. *J.* Coll. & Mſ. R. G. In reliquis Edd. *βαπτίζοντα.* Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79. & quæ ibi a me annotata ſunt. *M.du S.*

Βαπτίζοντα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito diſplicuit πίπτοντα· quod ſi reperiretur in contextu Lucianeo, ſedes mutare juſſiſſem. Nihil eſt certius, quam βαπτίζοντα· non ſatis erat Timoni in caput iſtum dare praecipitem, niſi protinus etiam ſubmergeret, nulla relicta fugiendi periculi ſpe. Plane poſtulat illam lectionem, quod ſequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro uſitatiſſima phraſis in *Luciano* ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo ſuſtentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. *T.H.*

30. Τὴν ἴσην] *δίκην, τιμωρίαν.* *J.Br.*

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. *J.Br.*

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admiſimus. *M.du S.*

Ἐχεκρατίδης] Verum eſt, praeter hunc locum nuſquam in hoc libello ſic ſcribi: quia tamen defendi poteſt, a Luciano refingendo manum abſtinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter ſe convertuntur; neque inſolens eſt, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem perſona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης· Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Ariſtoph.* Scholiaſta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Ariſtophane* dictus & *Eupolide* Λευκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμίνωνα vocat, qui p. 957. B. eſt Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπιβολή· ὡς καὶ παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου· atqui haec ipſa eſt oratio, quae extat, *κατὰ Νικομάχου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία·* in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lyſias*, quem alibi ſemper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius *Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Suidae.* Hinc apparet, non eſſe de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teſte *Hier. Magio*, *ab Agnone:* quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre poſſem, quorum ignoratio errandi anſam ſaepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, ſed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laërtium dici cenſuit *Valeſius*, Laertii filium: quod nunc pluribus perſequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, ſi vel unus Codex acceſſiſſet, reddere non fuiſſem veritus Ἐχεκρατίδου. *T.H.*

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores perſequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus eſt *L. Kuſterus* de Verb. Med. p. 133. & ſequ. longoque intervallo induſtriam ſuperavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Theſ. T. IV. p. 730. tametſi nonnulla ſint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidiſſe in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum eſt. Otium aliis feciſſe potuerat *H. Valeſius*, ſi, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. diſponere licuiſſet ipſi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac ſuadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις ſententias rogat, populumque mittit in ſuffragia: hoc eſt apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut *Thucydid.* I, 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιών· *concionem legitimam in ſuffragia miſit ex Proëdris Hippon F. Cratiſtotelis, demo Xypetaeon:* iſtorum mirifica circumfertur verſio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15 melius *Hudſonus* in Pſephiſmate, quod *Joſephus* habet A. J. XIV, 8. ſed prava loci diſtinctio virum Doctiſſimum fefellit: ſcribendum eſt: ἐκκλησίας γενομένης ἐν

τῷ

αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῷντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες.

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc viriliter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adaxit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſuboluerit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, urantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον παρανομήσωμεν. V.

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρανομήσωμεν] Haec addidit M. du Soul. T.H.

τοῦ θεάτρου, τὴν προεδρίαν ἐπεψήφιζε Δωρόθεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ διὰ ταῦτα ὅτε ἐψήφιζεν Ἀθηναίοις τὴν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ὅτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὴν τῶν δ, &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Themiſt.* Or. XX. p. 239. B. ὅτε ἐπιψηφίσαι καθιδρύθη κατὰ τὴν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν· hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Ἀξιόχεια e *Suida*: is in Καταχειροτονήσαντες αὐτοῦ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis; ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο, οὔτε καθεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὤν in quo ne credideris quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12. πῶς δὲ οἱ πρώην δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπείθετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης ἐρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν nam & ἐρωτᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol.* *Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, προθεῖναι διαψήφισιν *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψῆφον, χειροτονίαν, quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe hunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. T.H.

37. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνην & ἀγχονην· ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους· βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον ἢ ὁ βρόχος quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπρ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὲ ἦρα ἦν ἀγχόνη ἢ λύπη τούτῳ. Ita βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τελέως εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina*. T.H.

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes*. *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccles. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἱδρῶτι ῥεόμενος, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. στρατιώτην ἐκδραμοῦσι πεπνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος· perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere*. Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. T.H.

40. Ὀρ-

excipiamus. Age, videam quis hic ſit, qui agmen ducit? is eſt Gnathonides aſſentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia ſaepe apud me vomuit; ſed bene ſane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego ſaepius, Timonem virum bonum a diis non ſemper neglectum iri? Salve, Timon formoſiſſime, & ſuaviſſime, & potator hilariſſime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voraciſſime, & hominum nequiſſime. GNATH. Tu quidem ſemper dicax es; ſed ubi paratae ſunt epulae? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε; ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφφότατε] Εὐμορφώτατε Ita priores Edd. monuit *J. Jenſius.*

40. Ὀσφραινόμενοι τοῦ ...] Faritet in Αναβ. §. 48. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. *Ariſtid.* T. III. p. 512. C. de philoſophorum iſtius aetatis impudentiſſima natione: καὶ προσιόντων (τῶν πλουσίων) εὐθὺς ὠσφρανται καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδώσειν ὑπισχνοῦνται· quae belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abſtruſus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfecerint? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occaſione:* meminerat, credo, dicti *Juvenalis — lucri bonus eſt odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venuſtius ſcribi credam in *Ariſtoph.* Pl. v. 783. Βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἁπάντων τούτων ἐπιλήσῃ. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς eſt lapidum conjectus apud Philoſtr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius:* diverſa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἠκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. *T. H.*

43. Παρανομήσομεν] *Scholia* παρανομήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata ſibi Timon interdixerat: ſaepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem conſuetum & vitae inſtitutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἐλπιζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen paraſiticum. *Terent. Liban. Long.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copioſe Clariſſ. *Caſaub.* ad *Theophraſti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρέξας] Emendo ex conjectura, ὠρέξατο. *J. Br.*

Ὀρέξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque cauſa alia, ſuſpicetur *Brodaeus* IX. Miſcell. c. 7. legendum hic ὠρέξατο, pro vulgato ὀρέξας, ne conjectura quidem adſequor. Quin ſi ὠρέξατο eſſet ſcriptum, locus haud dubie foret vitii poſtulandus. Quid enim, quaeſo, ὁ πρώην ὠρέξατο foret? Deberet ὃς ὠρέξατο. At vulgata ſunt plana & rotunda; quod qui non prorſus infans in his literis eſt, abunde perſpicit. Caeterum lepidiſſime in fine dicit *Lucianus* ἐμημεκώς. pro quo Lector exſpectaret ἐκπεπωκώς, *qui epotavit ſaepe domi meae integra dolia.* At id, quod conſequitur, ponens loco ejus, quod neceſſario praecedit, miram quamdam captat iſthoc ἀπροσδοκήτῳ elegantiam; ſimul lurconis illius & bibonis ſpurciſſimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauſerit, ſed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμημεκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμημέκει. *M. du S.*

56. Νὴ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Niſi hic excidit Δία, ut legendum ſit Νὴ Δία; notandus eſt uſus τοῦ νὴ ſimpliciter pro *revera*, ſine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentiſſimi *Maittairii* Ind. *Aretaei* in Βορός. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis paſſim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Adſentior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν γὰρ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητής τις, inquit, οὐκ ἄσημος γράφει· eum eſſe Terpandrum oſtendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* eſt emendandus. *T. H.*

61. Δι-

κτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ, ἰοὺ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ᾽ ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπῄνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid iſtuc, o Timon, men' tu percutis? teſtes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At ſi paululum modo ceſſes, tu mihi fortaſſe dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inſpergens; facit enim aurum in primis ad ſiſtendum ſanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob iſtam morum converſionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agreſtem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaſter horſum veniens? is Philiades eſt, ſupra omnes aſſentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tuliſſet laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipſis ſuavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit; (ad eum enim me contuleram, mihi ut ſubveniret, orans) plagas etiam, ſi diis placet, bonus vir mihi infligere ſuſtinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoſcitis? Nuncine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι notatum etiam in marg. *A1W.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *A1W.*

70. Ἴσχαιμον] Ἐπίσχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuſe Clariſſ. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mſſ. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J.B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J.Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miſerabiles*, quorum uſus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris conſulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurſ.* in Areop. c. IX. ceteroquin ſtudioſſimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noſter* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meurſium Heraldus* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *Ælian.* V. H. V, 15. *T.H.*

70. Ἴσχαιμον] *Sanguinem ſiſtens.* *J.Br.*

Ἴσχαιμον] *Sanguinem ſedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut θυμος, θύαιμος, *Tzetz.* ad *Lycoph.* *J.B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Memini hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Ariſtot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. ſaepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Iſtum, quem deſcribit, e ſcena ὅλον θεράποντα, ὅλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρραὶ, ὥσπερ ἐν τῷ χρώματι, καὶ ἀναφαλαντίας Latini proprie vocant *reburrum*: Gloſſ. veteres: *Reburrus*, ἀναφάλαντος· in iiſdem *Calvaſter*, *Recalvaſter*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopſ. §. 18. *Alciphroni* reſtituo I. Ep. 28. τρίκουρον καὶ φαλακρὸν, vel, φάλανθον (utroque enim modo ſcribitur) γερόντιον, pro τά-

λαι-

merito igitur, qui adeo ingratus ſit, a Timone ita depexus exornatuſque eſt. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & ſynephebi ſumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congreſſum irrumpere videamur. Here, ſalve; a ſceleratis iſtis aſſentatoribus caveto, qui ad menſam tantum præſto ſunt: ceterum eos inter & corvos nihil diſcriminis. Noſtræ memoriæ hominibus nulla fides habenda eſt: ingrati omnes ſunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res poſtularet, poſſes; in itinere, cum jam huc viciniæ perveniſſem, accepi in re ampla & bene aucta ſorte eſſe te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etſi fortaſſe, cum tanta ſis præditus ſapientia, his meis ſermonibus haud egeas, qui vel Neſtori præcipere potes, quid factu opus ſit. TIM. Sane bene, o Philiade; ſed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantiſſime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium eſt; quoniam quæ ipſi conducibilia ſunt monebam.

σπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] οὗτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾷν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστευτέα τῷ νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέησῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. TI. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου; διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, ſeque mihi cognatum dicens. Hic cum

TI. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. οὗτος ἑκκαί-

d Οὗτος] οὕτως Marg. AiW. idque Fabrum probaſſe verſio declarat. e Πιστωτέα] P. πιστωτέον. f Φιλοφρονήσομαι] Φιλοφρονήσωμαι B2.

4. Κατέαγα τοῦ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

λαντον· prioris vocabuli poteſtatem pete ab *Heſychio* in Τρίκουρος. *T.H.*

75. Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. *Caſaub.* ad Char. *Theophr.* *J.Br.*

79. Ἐπομοστάμενον] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. —. *Jenſius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte ſcribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond*, c. 6. *M. du S.*

Ibid Ἀδικώτερον τῶν κυνῶν] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *J.B.*

88. Ἐπιπεδᾶν] Lego ἐπιπηδᾷν. *J.Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudi. *J.Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τῆς τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστωτέα] Pro πιστωτέον. *J.Br.*

Πιστωτέα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus ſit.* *J.Br.*

Τὸ δέον] Idem eſt propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινὶ, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετεῖν τινά. Errat *Brodaeus*: recte *Fabri*. *T.H.*

4. Κατεαγα τ. κ.] *Comminuta eſt mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τοῦ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Κατεάγηναι ἡ Κεφαλή. Vid. *H. Stephan* Anim. ad Lib. de Dial p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον ſtructura minus Attica, ut quidem ſanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiſcitum, decretum*, de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενὴς &c.] Perquam apposite Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γενεαλογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτέ μου ἀπολείπονται. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

de meo ſolviſſet reipublicae uno die ſedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum ſolvere nequiret; ego autem, quem illius commiſereſceret, hominem liberavi) nuper autem ſortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero acceſſiſſem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non conſtare ſibi civis necne forem.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Athenienſium fulcrum, Græciæ pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) θεωρητικὸν] (2) Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων διὰ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον ἀξιώματος (3) προβᾶσαν ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις· (4) μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. (5) ἔδοξεν οὖν τοὺς

(1) Θεωρητικόν] Pro θεωρητικὸν legitur in *Luciano* θεωρικὸν, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον] Diviſi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προβᾶσαν] Ante legebatur προβάσασαν quod Graecia non agnoſcit. *T. H.*

(4) Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.] Hiat oratio: verſus unus librarii culpa videtur intercidiſſe, quod vulnus hunc in modum reſarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλοὶ τῶν τὰς θέας, vel, τοὺς τόπους καταλαμβανόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri poſſunt, ſi quis *Etymologum* & *Suidam* adhibeat: ſed, quod dedi, accommodatiſſimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita ſcripſi pro ἔδοξαν. *T. H.*

10. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo ſolvere, numerare, dare*, ſic & Graecis παρά. *Theophraſti* Teſtamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἃ νῦν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέταχα διχιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον] Haec ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legiſſe *Eraſmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat.* Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando θεωρικὸν interpretatus eſt *aerarium.* Debebat potius interpretari *donativum.* Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττεὺς dictus eſt. At Κολυττὸς demus ſeu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum diſtribuebat, ut ſuam legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt *Harpocration*, & qui eum ſequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accenſuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttenſem facit; quod non eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . διανέμειν] V. *Plaut. Aſin.* I, 2. v. 29. . . . *Turnebus* τριττυάρχην dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεΐς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditiſſimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli poſſit, non video. Legi quidem jubet *Faber* Αἰγηΐδι, tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuiſſe putans: ſed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi poſſit, mihi plane obſcurum eſt. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, ſi culpam tribus perperam poſitae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praeſtantiſſimis etiam ſcriptoribus excidiſſe nonnunquam imprudentibus, palam eſt. In *Stephano* Byzant. vitioſe ſcribitur Ἐρεχθεῖς, ut jam *Meurſius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipſum accuſans, & corruptiſſimum, in quod inciderit, exemplar: objecti criminis eum abſolvit ordo literarum, qui ſatis clare teſtatur legi debere Ἐρχία vel Ἔρχεια. Tum porro totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Ἔρχεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν. τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχιέας φασίν. ὁ δημότης Ἐρχιεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεὺς ἦν· τὰ τοπικά, Ἐρχιᾶθεν, Ἐρχίαζε, Ἐρχιᾶσιν· Diphthongum in iſtis vocabulis adſciſcas, an ſimplex ι parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Heſych.* hæc autem pecunia dividebatur in ſolos cives, ut pararent ſibi πεπλώματα, & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet lin. ſeq. diſtributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. *Demoſthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur τὸ θεωρικὸν, ſed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. *Heſych.* ſive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Chriſtian.* ad Pac. *Ariſtoph.* Locus alius hac de re fuſius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praeſtabit *Demoſth.* adv. Leochar. p. 1047. B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἥκει Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ δια-

propugnaculum; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt: *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus; quanta haud in quoquam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit; vicit autem uno die pugilatu, & lucta, & curſu*

βλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν

τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖον τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μήτε μὲν ὑστερῶν ἀποστεροῖτο τῆς θέας. Ἐπειδὴ δὲ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημέας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν· εἰκότως (6) τοίνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ (7) τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνας παρορᾳθέντος. V.

(6) Τοίνυν] Ante legebatur τῇ νῦν. *T.H.*

(7) Τότε] Reponi malo πότε. *T.H.*

διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budaeus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſcens.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T.H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J.Br.*

15. Ἀ. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J.Br.*

Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit *Bourdelotium.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾶν τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J.G.*

16. Πολίτην] *Civem eſſe*: hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J.Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & praeſidium* cum *Horatio* dicas. *AEſchin.* περὶ τῆς Παραπρ. p. 31. v. 22. ridendo Demoſthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. *Theodotus* ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 567. Vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleƶ. v. 53. & quae dicemus ad §. 55. *T.H.*

18. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, στήρισμα. *J.B.*

Ἔρεισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid.* Panath. & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθᾶναι, cujus praeter alios meminerunt *AEſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσκυνεῖν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπῖδα καὶ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non praetermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T.H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J.Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλήν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent: τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion Chryſoſt.* p. 541. D. Quid praeter iſtius aetatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T.H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T.H.*

23. Κολυττεὺς] *Suidas*: Κολιττεύς· παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. *F.G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quaeri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 10. *Grutero* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288. & ſeq. *T.H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 13. *J.B.*

ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis præterea & bigis equeſtribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando ſpectabis: talia præterea hujus generis multa addi ſatius eſt: *Quin & anno præterito ſtrenue ſe circa Acharnas adverſus Peloponneſios pro republica geſſit, & duas ipſorum* μοίρας M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [a] προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχά-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conſcribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeſte loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

a Προεγράφην] προυγράφην. Marg. A1W.

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis ſermo eſt, vulgo dici hinc monet *Cuper*. Obſ. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euſeb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pauſan.* El. II. 178, 7. & 35. *M. du S.*

Ibid. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illuſtrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lyſias* p. 103. v. 35. θύειν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῦς *dixerint pro ipſo demo, unde teſtatur Stephanus Herodianum dixiſſe* Ἀχάρνεις pro Ἀχάρνα· *& ſic fecit fortaſſe Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνεας. Haec parum ad eximendum hujus loci ſcrupulum proſunt: πρὸς ſi retineas, eorum omnino adjungi accuſativum neceſſe eſt, adverſus quos res fortiter atque egregie ſint geſtae: ita poſtulat uſus hujus praepoſitionis apud hiſtoricos frequentiſſimus. Jam vero Acharnenſes hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validiſſima, quorum inprimis intererat, ut Peloponneſii, Archidamo duce Athenienſes adorti, agris ſuis, quos poſitis ibi caſtris evaſtabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingenioſa *Fabri* conjectura pleroſque ſit habitura ſuffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut reſpiciat *Lucianus* illam hiſtoriam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & ſequ. Ego tamen nondum a me poſſum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter reſtituam Ἀκαρνᾶνας· ita duplici victoria Timonis virtutem, caeſis & Acarnanibus & Peloponneſiis, fuiſſe potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem ſtrenui & belli laude ac mercenaria militia clari ſaepe cum Lacedaemoniis adverſus Athenienſes ſteterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponneſum depopulatus, expeditionem ſuſcepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Ariſtidis* T. I. p. 302. C. τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδος) & T. II. p. 48. B. οἵδε δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνάνων διαβάντας· vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipſa expeditione virtutem Timonis enituiſſe: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino neceſſarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non inſolens eſt, has utraſque voces ſedem inter ſe mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* *J. Fr. Gronov.* & *J. Meurſius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἑτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας ſcribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Græcam in verſione retinet; idem (M. viros) inſerit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M. du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illuſtre, ſi ſpectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa hiſtoria narranda formulam quaſi ſolennem veteres uſurpant Iphicratem κατακόψαι τὴν μόραν vel μόραν. *Demoſthen.* in Ariſtocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ageſ. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non eſt, quin hoc ipſum *Luciano* fuerit in mente Nullum eſt diſcrimen inter μοῖρα & μόρα, niſi quod haec forma ſit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat cauſae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pauſania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte diſtinxerat, melius abſtinuiſſet *J. Meurſius*, ut oſtenſum ab *Henr. Valeſio* in Not. *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μὴ ἔ. ὅπ.] Quod nulla arma poſſideam. *J. Br.*

36. Προεγράφην] Προσεγράφην. *Th. M.*

Ibid.

ti haberemur, niſi memores eſſemus : *Inſuper ſcriptis decretis, & conſilio dato, exercitu ductu civitati in primis profuit. Ob hæc omnia placuit curiæ, & populo, & Heliææ per tribus, populis autem Atticæ ſingillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea ſeptem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν· παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον ἔδει τῷ Διΐ· ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua' ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proſcribi ſolebant : hoc eſt προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ· *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad ſtatuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina ſunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuiſſet relatus, eum ſubterfugere militiam non licebat, niſi cauſas adtuliſſet graviſſimas : is litium in populo litigandi juxta & bellandi ſtudioſiſſimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν· Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἄν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραί σε στήσαιμεν· ibi vide *Berglerum.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos eſt receptum; ſed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. rident Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numiſmatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *lunulae, nimbi radiati* ſtatuarum capitibus apponi ſolebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Ariſtophanis* verſibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi ſolebant nimbi, ne deſuper ab avibus conſpurcarentur, quae *Scaligeri* fuiſſe videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque ſignificandae cauſa : quam ob rem eorum dignitati conceſſa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum ſortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens haec ipſa *Luciani* verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpiſſimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus ſignis acceſſiſſe radios nihil eſt mirum : *Pauſan.* VI. p. 514. τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· ſaepe duodeni: notum illud *Martiani Capellae* II. p. 43. — *radiisque ſacratum Bis ſenis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. viſus ſibi fuit quidam per forum incedere ſpecie ſolis ἔχων ἀκτῖνας ἕνδεκα· στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet ſomniatorem iſtum duodecim habiturum fuiſſe radios, ſi integrum explendi menſium numerum poteſtas fato fuerat conceſſa. Plerumque ſepteni; unde Sol ἑπτάκτις, quae vox *Proclo* reſtituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις· cujus rei non naturalem tantum cauſam veteres Theologi, ſed & myſticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionyſ. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, ſoli ſacer, ſeptem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἴασπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὼς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὸν ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δρ. perſuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaſpide exſculpe draconem radiatum, ut habeat ſeptem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expenſis, prono curſu delabi me fateor ad illam opinionem, ſcripſiſſe *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae ſeptem? at ratio numeri in noſtra lectione eſt manifeſta. *T. H.*

ρον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς,

nyſiis tragœdis novis proclamari (nam hodie Timonis cauſa Dionyſia hic ſunt.) Hanc ſententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus,

50. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς καὶ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα † ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

* Ἀγχιστεῖς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus.* Ceterum haec omnia verbis iisdem ſunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεὺς, niſi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc eſt reſtituendum, & συγγενεῖς μόνοι, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· ſic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. *M. du S.*

48. Τραγ. καινοῖς] Καινοῖς addi conſuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Apud *Demoſth. pro Cor.* ea formula paſſim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καινοῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici obſervat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas ſolum novas appellaſſe, ſed hiſtriones etiam novos; unde καινοῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum.* Per iſta non multum profici ſatis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi ſpectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita verſatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec ſatis expeditum habeat, quid conſtitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* ſibi diſcedendum putet. Scripſerat *Euſebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν· (addendum foret ex uſitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, ſi recte *Scaliger* interpretatur, *ſub praeconibus* vel *praeconio:* ſed κήρυκες eſt *praeconum certamen*, ut in *Philoſtrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι καὶ κήρυκες· ipſe *Euſeb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον.) Iſtorum pravam *Hieronymi* verſionem poſtquam caſtigavit Vir Maximus Anim. in *Euſeb.* p. 196. haec mox ſubjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur ſub praeconio. *Nam hoc frequentiſſimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta,* τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, *hoc eſt*, ſpectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut eſt apud Demoſthenem in Oratione pro Corona, in* ψηφίσμασι, *quae ibi producuntur, & in Decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Joſephum.* In quibus nihil eſt, quod reprehendam, niſi quod disjungere videatur Scaliger, *ſpectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus deſignandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari ſtructurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum eſt *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipſam ſignificari temporis conditionem, atque adeo ludos ſcenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis ſimilia multa paulo peritiores praeterire non poſſunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non eſt, ac ſi Latine dicas, fabulam eſſe commiſſam, aut rem quamlibet eveniſſe Ludis Megalenſibus, hiſtrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expreſſerant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, ſed praecones in theatro ſolebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, niſi quis forte tragicus actor idem eſſet & praeco. Nunc videndum eſt, ut cuncta ſimul ſub lectoris conſpectum adducantur, in hac formula quomodo veteres varient. *AEſchin.* in Cteſiph. p. 433. C. commemorat νόμον τὸν δεδωκότα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς. Diverſa ſunt apud *Demoſth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo pſephiſmate, quod Cteſiphon in gratiam Demoſthenis ſuaſerat: mox in Lege poſterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab *AEliano* V. H. II. c. 13. ſed in ipſo accuſationis libello, quem AEſchines adverſus Cteſiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῄει Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασαν, τὴν ἑορτήν· ita diſtingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEſchinis* Orat. conditum a Cteſiphonte decretum juſſiſſe refert ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo ſcriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδιῶν ἀγομένων καινῶν, ἴσως ὅτι πλήθη συντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiſcito etiam quodam, incluſo nunc in oratione Demoſthenis pro Cteſiphonte, ſcriptum eſt,* τραγῳδιῶν ἀγομένων καινῶν· extra Hypotheſin illam, cujus auctor ſe non doctiſſimum ſatis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus eſt ut componamus, quae in AEſchinis παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud *Demoſth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inuſitata: *Wolfius* adſciſcit εἰσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, ſi verum dicere licet, abſurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi ge-

ejusque diſcipulus; etenim optimus rhetor eſt Timon, & quicquid ei libuerit.

ϗ μαθητὴς [a] αὐτοῦ ὤν· ϗ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ϗ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι.

Τουτὶ

[a] αὐτοῦ] Deeſt in *F.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, quum praeſtantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *Aeſchin.* in Cteſiph. p. 433. B. οὐδ' ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. rariore forma ſcripſit, quam alibi extare non ſane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκήρυττόν τινες &c. quod ſi ſanum quî poteſt aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari ſolent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστυ, ſive μεγάλοις iſta fieri ſolebat fabularum commiſſio: ſic & p. 435. A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναῤῥηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum miſſo apud *Joſeph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, ϗ Παναθηναίοις, ϗ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum poſtrema conſtituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδιῶν in Anonymo Hypotheſeos auctore revocandum eſſe τραγῳδῶν eo magis, quod inſolens quiddam & vix uſitatum ſonet, τραγῳδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phraſin expeditiorem videri, ſi corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipſis ſcenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod ſecundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla ſatis adſtruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum uſurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, ſic perinde dici poſſe τραγῳδῶν ἀγομένων· eſt enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos uſus, quantacumque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum diſcrepabit, ſi quis in ipſo *Aeſchine* τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici conſueverit, ratio eſt, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in ſcenam darent, ut diſertis verbis docet *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 311. praeſertim Tragici tetralogias ſuas, quam in rem egregius eſt, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. ſed etiam actores ſcenici ſorte ducti ſuis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec eſt illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua *Heſychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Νέμησις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν ἀκρίτως παρελαμβάνετο· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἷον) διαίρεσις· eadem fere in *Suida:* quod initio dicitur, neminem morari poteſt: deinceps ſequentia ſic interpretor: *quorum poëtarum qui ſuperior diſceſſit, in poſterum ſine ſortis diſcrimine ſuos ſibi actores legebat:* nam in Notas *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 294. ſummi *Valeſii* ſubitanea quaedam eſt, & non meditata conjectura refingentis εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. quam attentiore cura repetitam ipſe ſine dubio primus abjeciſſet: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo ſumitur a *Schol. Ariſtoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem eſt perſuaſum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod poſtquam *Eraſmus* perperam accepit, haud ſcio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggreſſus. Primum *Harpocrationem* ita reſtitue: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an *Suidae*, ὡς Δίδυμός φησι, nihil intereſt) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπιόντα, ϗ σεμνοποιούντων ἑαυτούς. Talem, ſi cui forte difficilior videatur, habent ſenſum: *Aliis* (pone, in ſequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos ſpectat, qui ſeſe comparant ad res venturas ſuſcipiendas, & largis promiſſis magnificos ſe faciunt.* Sic nimirum exiſtima Demadem, ut judicium effugeret, operam ſuam in poſterum luculentiſſimam Athenienſibus venditaſſe; perfecturum ſe multis & egregiis meritis, ne eos ſui accuſatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* reſpondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos ſinite; ſcilicet τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Conjecturae fidem facit uſus τοῦ ἁρμόζεσθαι πρός τι certiſſimus hac ſtructura: contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut ſimili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Eraſmum* lege in, *Alios tragoedos provocat:* nam de *Schotto*, homine literarum ſtudioſiſſimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, ſi nihil extricet. Nunc teneri non poſſum, quin *Mich. Apoſtolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τορώνη] Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων ϗ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶ πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi, dubium eſſe nemini poteſt, quin iſta Δίδυμος . . . . τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τορώνη· Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ &c. His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius *Apoſtolii* culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt *Michaelis* inſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet Τορωναίου λιμένος κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum reſtituendus. Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος] Λιμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ

πε-

Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄῤῥεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρέ,

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

πελάγους καθαίρουσας (vel καθήκουσας, vel potius καθατείνουσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῖς ἐν αὐτῷ τῆς θαλάττης ἦχον cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Δημωνίσκους prave legeretur σινὰς, eruditus homo ad marginem refinxit, ταινίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τορωναῖοι, vel, Τορώνης σπόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τορώνη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρᾳκικῶν auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ καὶ πυῤῥιχισταῖς (ineptum eſt πυῤῥιχίσταις, quod vulgatur) ὕστατος. *T. H.*

53. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non τοὶ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ παρὰ σέ at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. *Ita tibi & ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἡ δὲ, πῶς σοι γῆς αὐτὴ ῥεῖ; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυρωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμφιβολεύτην. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιπολίζων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν τοι.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρέλκει. Timon Noſter §. 41. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κᾆτα εἰμάζεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποίει] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ἡμῶν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiscum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί οὖν φῄς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρέλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν, ἕξει τέλος αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi*, *tibi*, *vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον [a] διορύξας. ΤΙ. οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος, ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ καὶ πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. διορύξας J. Marg. A1W. b Διορυχθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μικρὸν J. Marg. A1W.

69. Τὸν ὀπισθόδομον * ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτά φησιν· ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν [illegible] τὸ ὄπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου ἔτυχε λέγεσθαι. V.

* Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ γελοῖα] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πληγὴν χαλκῶσαι] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδα] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδα] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis præſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους] *Deſ. Herald* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. [illegible] (τοῦ [illegible]) καὶ ὄψει [illegible] ἐμπεπρηκέναι [illegible] καταλύουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμόν (ἐμπρησμοὺς in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάληψιν ἄκρας. Hæc erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi ærarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo ærario*. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian. Herod.* *J. B.*

70. Διωρύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario, ſive, ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J. J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur præter J. quæ habet διορύξας. Vide initium Ἰπβ΄. *M. du S.*

78. Μιαρὸν] Ex Ed. J. arripui: reliquæ μικρόν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλ. [illegible] c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μικρὸς ſæpe confunduntur: illud hujus vicem reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut Βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J. B.*

σας γῦν τ̓ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὑτὸν, ἔρχεται, Τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ̓ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ̓ ἀναβολὴν, ἕωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων καλιγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τ̓ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extenſis ſuperciliis, et gra[illegible]viter ſecum ac ſuperbe murmurans, [illegible] Titanicis oculis aſpiciens, capillis [illegible]bus retrorſum rejectis, plane illum [illegible] Boream aut Tritonem referens, [illegible] Zeuxis. Hic ille eſt, qui habi[illegible]tatem, inceſſu modeſtiam, [illegible]tiam, ac moderationem præ ſe fert; qui mane de virtute diſſerit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accuſat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem ſervulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quaſi letheum poculum hauſerit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis ſermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deeſt in *J.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκος.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμὸν μυξωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· καὶ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

88. Καὶ Σωφρονίσκος] † Οἷον τοῦτο πέπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρῳδήσας. *V.*

* Διὰ θυμὸν μυξωρίζεσθαι] Haec *Suidas* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *B. A.* ſecus atque oportebat: eſt enim, *iram, ſpeciem irati prae ſe ferre.* *T. H.*

† Οἷον τοῦτο π.] Prava lectio Scholio huic anſam dedit. Socratem autem intelligit Sophtoniſci filium. *M. du S.*

Diſtingue Οἷον· τοῦτο πέπαιχεν. Intelligi voluit Scholiaſtes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophtoniſcus aliquis. *T. H.*

84. Τιτανῶδες βλ.] *Eraſm.* in Adagio, *Titanicus adſpectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipſemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοβαΐδης in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non ſunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit teſtem. Αὐτοβορέας autem verus & ipſiſſimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὅμοιος quale ſit, videbimus ad Philopſ. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. σείλας ἐμαυτὸν ἀγροικῶς &c. αὐτοσκανταντὶς ἐδόκουν. Ὁ, τε βασιλεὺς τ̓ τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* ſive *Salmaſ.* de Tranſſubſt. p. 534. Ejus generis apud Philoſophos frequentantur, αὐταρχὴ, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile eſt ex hoc loco conjicere. In Poecile poſitam fuiſſe ſuſpicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum *O. F. Ferrar.* de Re Veſt. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Inceſſus tute compoſitus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiaſtes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perſpicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι iſti philoſophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim, quibus tamen nihil usquam ſatis. *J. B.*

93. Μεγάλην τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῇ ζωροτέρᾳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* 1. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἰκτῖνος] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες &c. Teſtimonium eſt coqui non nimis honorificum de philoſophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα κωλῆνα, πόδας· Ἀδδηφάγον τὸ ζῷον εἰς ὑπερβολήν Ἐγώ —. *T. H.*

98. Τὸ γένειον ἀνάπλεως] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφοροῦνται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Ariſtoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Heſych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, ſive λιχανῷ, *Caſaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. 1. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel ſuem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & inſatiabilitatis culmen eſt.* Teſtatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, faſtigium* in vulgatis Lexicis, ſed ſine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti poteſt. Quo ſenſu ſumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus ſignificat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Heſychio* dicitur ſignificare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα ...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Νιγρ. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & ſibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus ſe ſe cibis implens, quaſi in patinis virtutem inventurum ſe ſperans, lances digito indice ſedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obſonia ſemper querens, ut ſolus placentam aut aprum integrum ſibi habeat; tum porro, (qui gulæ & inſatiabilis voracitatis fructus eſt,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & ſaltationem, ſed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi ſumpto in manum calice, multos ſermones funditat. Tum enimvero de ſobrietate & modeſtia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μεθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκρά-

τυ

c Ὡς] κἂν Marg. AiW.

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καρύκη. V.

3. Τοῦ μυττωτοῦ] Μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον· ἐκάλουν δὲ § καί τι ὑπότριμμα διὰ σκοροδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐγκαταλειπόμενος τῷ ¶ τρυβλίῳ περικάθηται. V.

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Heſychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interpoſuit *Moſes du Soul*, & mox νῦν. *Ariſtophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τρυβλίῳ. *J. J.*

Si tanti eſt monere, idem viſum fuit *M. Slado* & *M. du Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad ſequentia referunt *Eraſmus*, *Benedictus*, &, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major eſt diſtinctio poſt ὄφελος poſita. *Clerico* ſi locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuiſſet perſpecta, res melius ſucceſſiſſet. De eo, quod in quoque genere praeſtantiſſimum eſt atque excellit, iſtam loquendi formulam uſurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τῶν πεζῶν δ', τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, *peditum ſtrenuiſſimos ad triginta millia. Ariſtid.* T. I. p. 5. A. Muſas alloquitur, invitans, ut ſibi Jovis hymnum peracturo propitiae ſubveniant: εἶτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, o Muſae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum*: *Canterus* in his vertendis prorſus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τοῦ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπόλοιτο, *& ſpectaculi quod jucundiſſimum eſt*, vel, *& jucundiſſima ſpectaculi pars interierit*: *Holſtenius* non accuratiſſime: *& ſpectaculum, maximum operae pretium perit.* Similis uſus in ὅ, τιπερ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπώλεσεν imitatur *Dion Caſſ.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι περ (non muto; quanquam videri poſſit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν ὁρώντων (lego τῶν διαδράντων) σφᾶς, ἔφθειραν L. p. 428. C. καὶ τὸ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστι πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθος καὶ περὶ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, ſi lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus carum rerum, quae gulae helluationique inſerviunt, delicatiſſimum, vel caput coenae intelligetur: ſed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, quod reprehendi malim, tali ſententia: *Querulus ſemper, & portione ſua non contentus, ut placentam totam, aut porcum ſolus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae ſupra cetera gratiſſimum fuerit appoſitum.* T. H.

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. *Diogen. L.* II, 82. ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαπράξῃ sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ἐδόκει τι αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξεῖαν. *Ariſtaen.* I. Ep. 3. p. 18. ὃς (Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐθελγόμεθα· minus opportune *Mercerus*: *quos in pateram cunctos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula conſocuantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine ſuperior eſt, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *ſermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum diſertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad menſam ſolent ſuboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Caſaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Muſ. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους Interpr. *circularem de muſica diſputationem*: *Luiſin.* Par. III. c. 11. melius ad ſenſum, *ſermones de muſica ad menſam habitos*: ſed quod *Aldus*

im-

τυ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, θεράποντες τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ [b] τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαὶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτον [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου,

no fere depoſitus, & ridicule b[illegible] poſt hæc vomit. Ad poſtremum [illegible] nio a nonnullis effertur, tibicinam [illegible] retinens manibus. Ceterum cum [illegible] nemini homini palmam vel mendaci[illegible] daciæ, vel avaritiæ conceſſerit; ſed [illegible] torum longe princeps eſt, & pe[illegible] non cunctatur: illum in quovis neg[illegible] fallacia, juxta autem ſequitur impudenti[illegible] denique homo plane ſapiens, & undiquaque conſummatus eſt, & varia quadam perfectione præſtans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu eſt cum venire diſtulit Thraſycles?

56. THRAS. Alia me cauſa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculſi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. *b* Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτείων. *c* Σου] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παῤῥάσιος οὕτως ἡμῖν † διὰ φαρμάκων φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γράψας διετυπώσατο, ὡς ‡ οὗτος ἀπαραλλάκτως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο. *V.*

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* οὐδ', neque tamen addiderat, unde ſumtum ſit. Mihi ſatis facit ἢ καί. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφοι γοητείας καὶ τερατείας] Id vult Graeculus Commentator, Philoſophorum veneficia & praeſtigias exemplo Thraſyclis bellius effingi, quam coloribus fieri poſſet a Zeuxide vel Parrhaſio: ſed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. *M. du S.*

Hoc ſequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro οὕτως emendavit *M. du Soul*. Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam ſimillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam uſurpari ſolet, *eum in modum, ut ſuperari non poſſit.* *T. H.*

impreſſerat ἐπικυλικείους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορεῖν, φορτικός. Commoda diſtinctione ſententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ ſaepe apud *Noſtrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἢ μηδὲν ἐναρθρον λαλῶν. *Interp. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖος; mendoſe, haud dubie. Cl. *Hemſterhuſius* recte in ſua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copioſe alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐλητρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτείων] *Nulli primas conceſſerit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc paſſim nugonibus iſtis exprobrat ut in Piſcat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem eſt, in hac loquendi formula, ſaepe τὶ poni, ut alibi apud *Noſtrum*, παμβέβηλος παγκαλόν τι χρῆμα, & ſimiliter ſaepe apud *Aelianum*, *Ariſtophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata ſcriptura praeponitur; intelligendum enim eſt, quaſi diceret, *Denique ut ſummatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thraſycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perſpicuum eſt. Et ſic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς· πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. *Age vero, advertat quilibet animum; id, quod videtis, eſt lautum aliquid, & divites* (emptores) *poſtulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adſpectu videtur recedere a vulgari loquendi conſuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Ariſtoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo deſtituta eſt: utcunque tamen exprimere conatus eſt *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum ſuccurrat, diſplicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas liberiter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, [illegible]m ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, perniciosiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς [illegible], οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

χρηστὸς ὤν debebat ſequi ἄξιος ὤν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt τουτουὶ τοῦ χρηστοῦ Δ. Ετ. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T. H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἰκτροὺς, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J. J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, οὐδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T. H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J. C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J. B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213 214. Salem pauperioris fortunae hominibus opſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλας λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam παρὰ Κρατέρῳ τῇ πολυτελεῖ τραπέζης ἀπολαύειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyaneiſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων κινεῖν· ἐμοὶ δὲ εἴη τις ἀλύπως τροφὴ ἐν θέμιδος οἴκῳ. *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates καπήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta pauperie nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gatakerus* A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Plut. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τῆς αὐτῆς πενίας μεθεξόντες. *T. H.*

32. Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J. B.*

Ibid. Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J. B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J. B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens, unde & hoc nomen illi impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A. V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me [illegible] vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη μοι σκάνδικας [illegible] τρώγειν, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα [illegible] τὴν γαστέρα· ibi *Berglerum* haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ὕδωρ τῆς Καλλιρρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε καὶ πῖνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρίβωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε ῥυπῶντα, ὡς πρέπει ἐλεύθερον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T. H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianum*: *Contemnit aurum: contempſerunt & multi philo-*

οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦ-

quippe quas non deſideret vir bonus, & qui philoſophiæ opes poſſit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, ſed inguinum tenus aquam ingreſſus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

57. Id vero ſi minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potes, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, ſed omnia egentibus diſtribuas, huic minam, huic ſemitalentum. Si quis vero ex iis philoſophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea cauſa peto, ſed ut amicis, ſi qui forte egebunt, largiar) abunde erit, ſi hanc peram aureis offertam mihi reddas, quæ duos Ægineticos modios non prorſus capit: paucis enim eſſe contentum, & mediocritatem ſequi, hominem philoſophantem decet, neque ſupra peram ſuam ſapere. TIM. Iſthuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *A1W.* ὄτι notatum erat pro μέντοι, quod accidiſſe credo deſcribentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expreſſit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *A1W.* c Ἀνῇς] ἀνεὶς *J.* Marg. *A1W.* Locus ſuſpectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua conſentiunt R. Schol. & Th. Magiſt. Habet etiam Margo *A1W.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J.* M. *A1W.*

loſophi: e quibus unus, ut ceteros ſileam, multarum poſſeſſionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipſe mergar a vobis: philoſophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam ſimul ſarcinam depoſuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. οὐχ ἧττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαί τις κελεύῃ. Paulo aliter *Iſocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non diſſimilia inter ſe comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Muſonii, ἄξιος ὢν ἐστὶν ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adſecutus. Talia vero Lucianus adſcripſit Taraſycli, quae recentioribus philoſophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant hæc verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mſſ. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam poſſumus ex fine Hermotimi, ubi ſic ſcribit. Ἄνθρωπον τινὰ ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τῆς κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματωγῆς] Vide etiam noſtram & *Grævii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quæ & illic in impreſſis in κυματώδη mutata eſt. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio ſponſore κυματωγῆς reſtitui: fruſtra *Grenovius* obducit locum ex Hermotimo: addidiſſe poterat *Long.* Paſt. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* ſit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυματωγῆς debere legi ſuſpicatus eſt. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῇς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, ſive οἴκοι. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perſpicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus perſonis dicatur. Id enim vult Thraſycles, ut Timon ne obolum quidem ſibi retineat, Idque jam conſideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confeſtim ex aedibus ejicito* (potius, *confeſtim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus eſt.* Marcilius legit αὐτοῦ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba ſcriptura, vide Ἀναχ. c. 1. Ed. *J.* ἀνεὶς. *M. du S.*

52. Ὦ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoſcit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magiſtrum*, qui hunc locum adducit v. Ἀ μὲν, ᾧ δὲ neque in Scholio, quod vide in Ἀττ. Διό. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admiſimus; quia ea ratione talentum ſibi integrum, ut Philoſopho, quem duplo donari auctor eſt, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo ſecuti auctoritatem Ed. *J.* potiſſimum, in alio reſpuimus, quod μνᾶν non agnoſcit, quod probum

&

ſte, o Thraſycles; ſed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine ſceleratiſſimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thraſycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt ſimul, Blepſias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque cauſæ, quin petram hanc conſcendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipſe autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæſo mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe ſine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; ᶠ μῶν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber* τί; μῶν π-

66. Παρακέκρουσμαί σε] * Ἠπάτων σε ἐν εἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. *V.*

* Ἠπαίτων] Quid ſit ἠπαίτων, ignoro. Lege ἠπάτων, *decipiebam.* *J. J.*

Lege ἠπάτων ſed reliqua hujus ſcholii abſurda ſunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad ſummam, quam captat, aſcenditur. *M. du S.*

57. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquageſies tritico gravioris tantum pondus complexa eſſet ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuiſſet ad eam bajulandam. Inſaniam Pſeudophiloſophi graphice deſcribit *Lucianus.* *J. C.*

Μεδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Torcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuiſſe traditur. Attica VII. Solidorum ſive denariorum Anglicorum, Æginetica XII. ſeu unius *Shilling.* *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoſtus* de Menſ. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum eſt, Graecos recentiores μόδιον & μέδιμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum menſurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praeceſſerunt, ſic & menſurarum magnitudine. Sed fieri poteſt, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad menſuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra Ed. *J.* auctoritatem ſervavi. *Noſter* in Peregr. §. 30. Χρυσῷ σωζόμενος πήρῳ—. *T. H.*

59. Φιλόσοφον] Ex Ed. *J.* Reliquæ φιλοσοφοῦντα. *M. du S.*

63. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ] Recte quidem Interpretes: ſed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλαν, *caput tuum pugnis implebo, atque inſuper ligonem admetiar.* Olim in mentem venerat: τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, *caput tuum implebo tumoribus ligone admenſus:* ſunt certe κονδύλοι vel κονδυλοί, ἀνοιδήσεις in *Heſychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 1180. ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος. Verum inſolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. Ὦ δημοκρατία] Vid. *Herald.* Obſ. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. Ἐπιχαλαζῶ] *Noſter* in Gall. §. 22. καταχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνως τοὺς λίθους. *Saxa grandine plura:* *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde ſunt Latinis uſitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΔΡΕΣ] Sic ex conjectura ſcribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quaſi unus hoc clamaret Blepſias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum ſit, & ſimul verbis ἄπιμεν conſonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΑΙΡ.

ΤΙΣ ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόῤῥωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα

Halcyon, ſeu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

CHAER.

1. QUae iſta vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam ſuavis auribus? quodnam eſt tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροιᾷ δὲ * ποικίλην· ἔστι γὰρ κυανῆ καὶ χλωρὰ, κυκνὴ, ὑποπόρφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πέντε μόνα κυΐσκουσα ᾠά. ἐκ βλέννης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐμπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἱστοῦ † πηγνῦσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι διωρισμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὔ. Ἔστι δὲ σικύᾳ τὸ σχῆμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στενόν τε καὶ ὥστε κρύφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνώριμον ἐν παντὶ μετὰ τῷ οἰκείῳ ἄῤῥενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ, ὡς ἑπτὰ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρὸν ἐπικαθεζομένη τε § τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτι δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθαρὸν καὶ γαλήνιον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ οὕτως ἀνθρωποκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἀῤῥένων γηρασκόντων ὑποστορνῦσθαί τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖναι βούλοιντο· ἐκπαιδεύσειν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβρώτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἀῤῥένων τελευτῶν· καλοῦνται δὲ κήρυκες, ¶ ὧν μόνων εἴ τις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν παναληθὲς, ὥς φασιν, ὡς μετὰ βραχύν τινα χρόνον τεθνήξεται. G.

* Ποικίλην] Lege ποικίλη. Haec ex variis auctoribus collata: vide Ariſtotel. περὶ Ζ. Ι. IX. c. 14. T.H.

† Πηγνῦσα] Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλέννης legendum eſt ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Ariſtotele liquet. T.H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. Ariſtot. Hiſt. Anim. V. c. 8. M. du S.

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T.H.

¶ Ὧν μόνων &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quanquam μόνων retineri poteſt. T.H.

ἈΛΚΥΩ'Ν] Alcyonem hunc *Luciano* adſcriptum Leonis philoſophi Academici eſſe, teſtantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapſus eſt, ſicut nonnulli putant, quos Socratis perſona in errorem pellexit. Occaſio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum eſt commentum, in quo ſplendide de immenſa ſummi atque aeterni principis poteſtate disſeritur, deque divinis rebus. *G.C.*

ἈΛΚΥΩ'Ν] Non eſt Luciani, ſed Leonis Academici, ſi *Antonio Mureto* ſua ſtat fides Or. IV. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt ſatis. *Th.M.*

ἈΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non eſt *Luciani* ex animi ſententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: ſed poſſet eſſe *Luciani* animi cauſa Platonicum agentis. Profecto haec elegans eſt *Platonis* imitatio, ſed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod ſerio narretur putidiſſima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuiſſet. Sed ſi dictorum ineptam occaſionem demiſeris, & ſententias de divina potentia ſpectaveris ſeorſim, fatebere vix quicquam de ea melius poſſe dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaeſt. V. *J.C.*

ἈΛΚΥΩ'Ν] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; ſed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laertius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipſum Dialogum ex *Galei* Collectaneis aliisque ſatis conſtat, eum eſſe qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philoſopho, teſte eodem *Diogene*, tribuebatur; unde ſatis liquet non poſſe *Lucianum* habere auctorem, qui *Laertio* coaevus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicienſis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et ſane etiamſi haec teſtimonia non ſuppeterent, vix credibile ſit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte ſenſiſſe & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Choiſ.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. *M. du S.*

4. Ἄφωνα] Cauſam adfert Ariſtoteles, quod his neque pulmo ſit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: *O mutis quoque piſcibus Donatura cygni, ſi libeat, ſonum.* *Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἰχθύων

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

ζῷ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλη-

μαι τῶν ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. *Gaza cærulum* vertit. G.C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν οἱ ἀλκυόνων ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. *T.H.*

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Æoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaarcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὖσά ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quæ loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Græca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. *J.G.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotæ filius traditur, Hippotæ ex filia nepos. *M. du S.*

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός· mox ipſe: Ἕλληνες μὲν εἰσίν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, οὓς ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν ſi literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. *T.H.*

Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυ-
τῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα
τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, κα-
λοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν
διά τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρό-
πον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν
ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν,
οὐχ οἵα τ' ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φής; οὐ
πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς, ἀλλά
μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν
ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον
δέ τι καὶ ἔστιν, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. οὐ μέ-
γα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴ-
ληφε [a] παρὰ θεῶν τιμήν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου
νεοττείᾳ καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας
ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέ-

Hellenis filii nata, maritum, qui virginem
duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſi-
derio conſuetudinis, Ceyc[illegible]
Lucifero prognatum, pulc[illegible]
pulcrum; deinde vero alis [illegible]
na voluntate in avis mor[illegible]
maria, quaerentem illum [illegible]
oberratis terris omnibus [illegible]
nire.

2. CHAER. Alcyon id [illegible] quod tu
dicis? nunquam ante audiveram ejus vo-
cem, quae mihi inſolens revera accidit:
flebilem ergo plane ſonum emittit animal
iſtud: quali autem corporis eſt magnitudi-
ne, o Socrates? SOCR. Non magnum:
attamen magnum ob ſingularem mariti a-
morem accepit a Diis praemium: quum
enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vo-
cantur, dies mundus agit, hyeme me-
dio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περί.

10. Κουρίδιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum*. *Clem.* Protr. p. 35. D. Κήϋξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare juſſeris: Κήϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγαν περιπαθῶς ὀδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σάλλῳ imo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. *Noſter* etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerint; Κήϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τοῦ ἀστέρος] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Auroræ is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστερίου, ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 30. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum παρά. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. ver. hiſt. c. 3. ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſæpius reperiri π̃ (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγάμηκα τὴν Ἥβην π̃ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum hæc ſcriberem nondum Florentinam videram, quæ recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὃ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβὸν quae plus una vice *Aelianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Πρωτέως λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τίνος δὲ γνώσεως καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἵστησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀκλύδωνον· tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter.* *Varro* apud *Nonium* p. 145. *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττείᾳ] *Henr. Stephan.* Theſ. L. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

σον διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐςὶ καὶ ἡ τήμερον [b] πάντος μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῴ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ

b Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *AtW.* *c* Τῷ] Priores Edd. τῴ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττιᾷ quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τῶν ἀριθμὸν ιδʹ. γαληναί, ἐν αἷς νοττεύει ἡ ἀλκυών. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi πάντος. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῴ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῴ] Accentus amovendus: τῳ vel τοι. Saepius ea in re peccatur; vide ad Πρ. εἰς ὧν Α. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod iis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates.* Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀθέατος. Ἄμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνετος. Ἄφθονος. Ὕποπτος quaedam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄκριτος. fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant; ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμέν, *ſumus*: nam interdum ἔοικα non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Ritterſhuſius*: ejus generis alia *Pricaeus* ad *Apul.* Milef. I. p. 8. *T. H.*

ϗ τ̃ εὐπόρων ἄπορα, ϗ τ̃ ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν ϗ δι᾽ ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ ϗ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, ϗ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ ϗ [a] νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τ̃ πάντα αἰῶνα. τί δ᾽ ἂν, ὦ ᾿γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τ̃ τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; ϗ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι ϗ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας ϗ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τ̃ οἰκουμένην ἅπασαν ϗ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, ϗ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι ϗ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τ̃ ἀνυποστάτου λαίλαπος ϗ ταραχῆς μεταθεῖναι, ϗ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τ̃ ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, ϗ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ἄβατα: haec quidem pleraque propter imperitiam; alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infantes videmur eſſe omnis homo, etſi vel valde ſenex, quandoquidem exiguum plane, & infantile inſtar vitae ſpatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum daemonumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid poſſit, nec ne? Vidiſti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & iſta fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: exiſtimaſſet aliquis, tellurem totam utique fuiſſe collapſuram.

4. Paulo autem poſt mirifica quaedam extitit compoſiti coeli ſerenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operoſius eſſe putas, ex iſto turbine, qui vix ſubſiſti poterat, ac confuſione ad placatiſſimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum univerſum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum ſane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογνὸς C. d Τοι] τὸ Margo *A1W.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *A1W.*

43. Ἀνέφικτα] Ἀδύνατα καταληφθῆναι. *V.*
47. Καὶ νεογιλλὸς] Ἀντὶ τοῦ νέογνος, * νεογέννητος, νεογνής. *V.C.*

* Νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογιλός. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptiſſime Benedictus, *revera enim omnis homo infans eſt, maxime vero ſenex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur eſſe, vel ultima ſenectute provectus*, quae veriſſima *Luciani* mentis expreſſio. *J. G.*

Ibid. Νήπιος] Expreſſit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos ſemper pueros.* Suam autem ſententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri ſumus, ut vulgo dicitur, ſed ſemper. Verum hoc intereſt, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Polluci* improbata, qui hunc in modum eſt reſingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλὸν, εἰ ὁ Ἴσαιος εἴρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δοκιμον. Νεογιλαῖος per me licet exulatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia perſimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τ̃ ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζεσθαι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τ̃ τᾶς ζωᾶς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impreſſis enim ϗ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Ariſtoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Theſmoph.* v. 221. Apud *Platonem* ſaepiſſime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυπόστατος χειμάρρους *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Iſ. Caſaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abeſſe poteſt εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ᾽ ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις] *Multas ſpecierum naturas:* imo πολλῶν ἰδεῶν φύσεις, *multarum ſpecierum naturas:* quamquam impropria hic eſt ea locutio. *J. C.*

85. Τεχνῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marcilius*

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumto, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Atenim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ᾽ ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα. ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ᾽ ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ᾽ ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ᾽ εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τευχῶν. G.

lius & *Vorſtius*, ſic legendum, non τευχῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. *J.* & Codd. Mſſ. P. & L. *M. du S.*

Τεχνῶν] Recepi, quod in *J. V2. S. A.* fuit expreſſum, itidemque in margine *A1W.* reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: διὰ τῶν χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχνῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν Τ. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte *M. du Soul*; eoque pacto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Ζ. Μ. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ ὡσπερεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur διὰ τοῦ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. *T. H.*

90. Ἀμέ-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ᾽ ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξ ἀρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκ᾽ οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὖσι, πόλλ᾽ ἄττ᾽ ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immenſum quantum illos ſupergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime; aetas enim nostra penitus omnium indiga, quaeque nullo [illegible] machinis ipſa ſufficiat ab initio hominibus adeſt comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, hominem tantum ſuperest, quid exiſtimabimus omne ſimul coelum ad noſtras vires illis viſum iri, qui talia contemplari valent? probabile ſcilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi ſuperat Socratis aut Chaerephontis ſpeciem, tantum quoque potentiam ejus ac ſapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum noſtrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis noſtri ſimilibus multa quidem impoſſibilia ſunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut ſcribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἔχειν, niſi quod typorum vitio εἴχειν in J. Edd. cunctae praeter B2. b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτοῖς J. Margo AiW.

90. Ἀμέτρητον ὅσην] H. Stephan. App. de D. A. p. 82. ubi de pleonaſmo nominum ὅσος & ἡλίκος diſputat. T.H.

Ibid. Ἔχει] B2. Reliquae ἔχειν. M. du S.

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτοῖς] Ex Ed. J. eſt. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. M. du S.

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta ſuppeditat, prava ſit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide deſtituta: eo magis quia ſtructura verborum, quam planiſſimam habet lectio vulgata, in hac prorſus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἂν δόξει, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. T.H.

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum eſſe ſtatuit *Plato* in Timaeo. J.C.

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, ſapientia & intelligentia praeditum credunt. A.V.

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi ſignificationem locus poſtulat; Graeci ſermonis uſus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Heſychio*: Ἀναγνῶσαι, ἀναπεῖσαι. Ionum eſt, & *Herodoti*, apud quem ſaepius hac poteſtate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμματικὴν πρῶτον, niſi potius mox poſt γράψαι ſit adjungendum, eo tamen referri debet. T.H.

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id eſt, *inſtituens*. F.G.

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifeſtior mutationis ratio eſt, quam ut promendo tempus teram. M. du S.

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiſſ. *M. du Soul*, mihi quoque ſe jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere conſultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Gu-yeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congeſta temere materia velut projiciens animal informe. T.H.

15. Μελ. σαφῆ] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philoſtr.* p. 889. M. du S.

16. Θεῖον μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coeleſtia dona.* *Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto naſci dulciſſimas apes mellis matres.* G.C.

17. Ἐκτὸς ᾠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cel. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Ariſtotel.* de Gener. Anim. lib. V. G.C.

19. Τοιῶν] An τινῶν? F.G.

Τοιῶν] Legendum τινῶν cum Interprete. Videtur, hic eſſe alluſio ad locum veteris philoſophi, forte *Empedoclis*, qui Phyſica verſibus ſcripſerat. J.C.

Ti-

multo magis arduum eſt, usque eo dum ſint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere ſine pedibus ac pennis animal, pedibus appoſitis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem ſapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terreſtrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert ſententia, ſacris aetheris magni ad tanti operis curam inſuper uſa.

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκ τε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ᶜ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

8. Quum ergo vires immortalium ſint ingentes, nos mortales & puſilli plane, qui neque magna poſſumus perſpicere, & ne parva quidem, in pleriſque etiam, quae circa nos accidunt, haeſitantes, non valeamus utique explorate quicquam ſtatuere neque de Alcyonibus, nec de Luſciniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

Τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. *J. AtW.* rectum puto.

Τινῶν, τέχναις] Vorſtii ſtrictura ſuadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum ſic reſtitui. *M. du S.*

Τινῶν] Etſi tranſponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad ſequentem ſententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum ſubjecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* ſaepe, *ut veteris ſapientiae doctrina tradit:* ita λέγειν *Democritus:* τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis ſtructura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni ſacras, ſed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Poſtremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terraï praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. *G. C.*

21. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας] Si locus eſt integer, nec quicquam deſideratur, quae ſuſpicio non immerito poſſet ſuboriri, nihil eſt reliquum, quam ut accuſativos abſolute poſitos agnoſcamus: quae ſtructurae ratio ſatis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum ſaepius alibi: exempla dedit ex *Pauſania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* ſunt aliena, & diverſi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen. L.* IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν η Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· *Suidas* in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud oſtendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* conſpiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν στενωπῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν· ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luſciniarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quaſi vertendum ad verbum eſſet, *gloriam fabularum:* ſed κλέος hic eſt, ut ſaepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. Β, 486. Alia loca indicabit Index Euſtathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Euſtathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum ſe liberis, quae a parentibus de priſcis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, ſed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris eſſe proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Conſulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλ-

τέρες, τοῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, παραδώσω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καί σου τὸ εὐσεβὲς καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito [illegible] amorem ſaepe celebrabo, uxo[illegible] thippae & Myrto enarrans [illegible] praeterea, qualem honorem [illegible] a Diis: tu quoque, Chaereph[illegible] dam quin facias, non refu[illegible] Ita ſane decet, o Socrates: [illegible] a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque conſuetudini conducat. SOCR. Ergo, ſalutata Alcyone, progredi jam ad aſty tempus eſt e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me eſt mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθρήνων P. b Λέγων] λέγων in *J.* error eſt typorum. c Πρέπει γοῦν] In ſola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* ſit, equidem ignoro.

31. Γυναιξίν τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. *V.*

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρα δῆμος Αἰαντίδος. *G.*

κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino eſſe operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantiſſimae fictae ad virtutem ſint.* *J.C.*

28. Θρήνων μελ.] Ὦ ὄρνι θρηνομελῳδὲ legendum eſt. *J.Br.*

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuiſſe Socrati ſimul uxores, non ſolus *Lucianus*, aut quiſquis hujus opuſculi auctor eſt, tradidit; ſed ante & poſt eum multi; quos errare *Panaetius* firmiſſimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controverſia plura qui volet, adeat Clariſſimi *Bentleii de Phalaridis Epiſtolis diſſertationem.* Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* moroſitate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam ſibi ſummam tali monſtro conſueſcens compararet. *Myrto* autem, quam ei ſuperinducunt, Ariſtidis ex filia neptis. De qua, & ea quam ſupra dixi controverſia, conſule *Plutarch.* in *Vita Ariſtidis* ſub finem. *M. du S.*

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῖ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuiſſe duas ſcribit Xanthippen & Myrtonem, Ariſtidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam teſtimonio & *Plutarchi* in Ariſt. *G.C.*

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ] Junguntur etiam in Epiſt. Socratic. 27. p. 57. Obſervanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* ſcribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο δὲ γοῦν γυναῖκας ἀγμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, καὶ κοινοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην συμπλακεῖσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes ſolius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon.* Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Caſaubon.* & *Menagium.* *T.H.*

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum ſit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *A1W.* *T.H.*

39. Φαλ.] Φάληρος λιμὴν ἐπίδημος Ἀθήνησιν. *A.V.*

Φαλ.] Scripſit Vorſtius, ſcribere ſaltem debuit, λιμήν. *M. du S.*

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius deſigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ [a] ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

[a] Ἐπαμύνειεν] Priores Edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *J.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνανται idem in Marg. *A1W.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτὰς] L. ἀνθρώπους & ſic C. abb. & *V.* αὐτ. *M. du S.* Idem notaverat pro πλασμ. corrigendum eſſe πλάσματα· mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat: illud ipſum *Pauſanias*, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειεν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *J.* δύναν.] addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειεν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειεν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνανται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λεωργὸς, ἀνθρωποσκοιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα *AEſchyl.* apud *Procl.* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult conditor aevi.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουῒ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ᵃ ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ᵇ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσή-

medio iſthic propemodum ſupra praecipitium ſuffixus haereat, diſpanſis manibus ab hac parte in adverſam. MERC. Recte dicis : nam praeruptae ſunt hae cautes & inacceſſae, undiquaque leniter inclinatae : & pedi anguſtum oppido praecipitium habet ponendo veſtigio locum, ut ſumma planta vix alicubi conſiſtere liceat : commodiſſima denique fuerit iſta crux. Quin tu ergo ſine mora, o Prometheu, adſcende, teque praebe defigendum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miſeremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc ſcilicet ajebas, o Prometheu, miſereſcite, ut tua vice jam nos ſtatim in crucem agamur dicto non audientes : num idoneus eſſe tibi videtur Caucaſus, qui alios etiam duos capiat ſibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram : tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί που] ἄκρῳ ποδί που *J.* b Ἱκανὸς] Pleraeque Edd. ἱκανῶς exceptis *V2. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *A1W.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] * Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. *V.*

* Ἀποτέτμηνται] *L.* ἀποτέτμηνται. C. abb. ἀποτετμημέναι & *V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος] *Philoſtratus* in Apoll. Tyaneo (II. c. 3.) refert duo eſſe Caucaſi cacumina ſtadio inter ſe disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuiſſe referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τῆς φάραγγος] *Æſchyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. ubi Stanleus iſta *Luciani* non praeteriit. — *adſpicite religatum aſperis vinctumque ſaxis* — apud *Ciceron.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur* : inde Caucaſus dictus crux; monuit *Lipſ.* tract. de Cruce: σταυρὸς poſtea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra ſaepe repetitur hoc verbum: quibus locis uſus eſt *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut oſtendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis eſſe *in crucem agere*, *cruci ſuffigere*, ſecus quam Scriptoris Sacri Interpretes exiſtimarunt, vertentes *rurſum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτουῒ] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exeſi ſcopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπόξυροι] Præter Angl. etiam P. & L. uti Pητ. c. 7. In impreſſis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκρῷ ποδί που] Scribe, ὡς ἀκροποδιτί που μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι] Ἀττοῦτες· inde *atta* qui inter ambulandum ſtare neſciunt. *Caſaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὰν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In Mſ. legitur μόγις quod idem eſt. *J.B.*

Ἄκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquæ ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco viſum eſt convenire; ne dicam jam alibi ſolere ἀκροποδητὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτί που] Nullam video rationem, cur mutandum ſit; niſi, quod alibi *Noſter* ſolet, ἀκροποδητὶ malis : alia *Luciani* loca, ubi hoc ipſum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro ſic ſcribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, ſuſpenſo gradu : *quum id potius ſignificet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ *exponit* ἄκροις ποσὶ, ſummis pedibus: *alii*, ſummis *ſeu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob cauſam non convenire putet *Stephanus*, plane non perſpicio: hic certe nihil aeque ſententiae reſpondet : *ſic ut ſummis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta eſto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonſura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & ſolertiſſima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miſer, qui nihil mali admiſi! MERC. Nihil tu mali admiſiſti, Prometheu, qui primum diſtributione carnium tibi concredita, tam injuſtam feciſti & fraudulentam, ut tibi quidem ſubdole partes optimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis oſſibus adipe candida: memini ſane Heſiodi ſic dicentis. Deinde homines effinxiſti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretioſiſſimam Deorum poſſeſſionem, ignem ſubreptum & illum ipſum dediſti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te eſſe dicis nulla re patrata.

λε, καὶ τὴν σφύραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νὴ Δί', οὕτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως· οὕτω δὲ τοὺς διωχθέντας ὑπὸ Διὸς † θεῶν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.

40. Ἐγχειρισθεὶς] Ἐμπιστευθείς. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καί. V. uti conjeceram. M. du S.

dum digitis inſiſtere vix liceat. Praeterea malo, στὴν ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν propter illud που, ἀκροποδητί που. T.H.

24. Τοῦτ' ἔφης] Sunt vitrea fracta, & conati ſunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατελησαίτας ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. ταυτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. J.G.

25. Τὸ κατελεήσατε] Ingenioſe *J. Fr. Gronovius.* Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam inutili adſumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum ſit, proclive eſt animadvertere: adſcripſerat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex ſuperioribus verbis eſſe intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ ſcribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τοῦτο φὴς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. T.H.

28. Καὶ ἄμφω] *Nos ambos.* J. Br.

32. Τὴν ἑτέραν] Χεῖρα ſubaudio. J. Br.

Ibid. Κατειλήφθω] Vid. Eruditiſſ. *Dukerum* ad *Thucydid.* p. 541. n. 7. T.H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, *ut haec habeas*: nam πάντα nihil hic ſignificat. J.C.

35. Πλαστικῆς] *Quod homines e luto finxeris.* J. Br.

42. Ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Merc. Cond. habet autem accuſationem omnem hanc ab *Heſiod.* 1. ἐργ. J.B.

Ὀστᾶ . . . .] *Theog.* 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pauſaniam IX. putaſſe hoc opus Heſiodeum non eſſe. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργέτι δημῷ] *Alba pinguedine.* Vide Higinum in Sagitta. J. Br.

Ibid. Ἡσιόδου] *Heſiod.* in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. J. Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non poſſet, niſi καὶ ſequens deleatur, ſic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non ſit harum elegantiarum prorſus expers. Vide Θ. Δ. 1. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit ſine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. *Benedictus* etiam vertit, quaſi voluiſſet ἔκλεψας: *furatus es, & hominibus dediſti*: debuerat, *ignem furatus, illum etiam hominibus dediſti.* §. 6. *Artemidor* III, 17. καὶ γὰρ τὸν Προμηθέα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. T.H.

49. Δεδέσθαι] *Vinculis conſtringi.* J. Br.

51. Ἀναι-

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. Ἕωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος. τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam; oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. A1W. quod alius iterum induxerat, ſic Noſter §. 10. b Ἔχον] Ita recte J. A1. H1. V2. B2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχοντα C.

53. Ἐτιμησάμην ἂν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ * τὰς σιτήσεις ἀπέλυον· τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων. V.
62. Ἕωλον] † Ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές. V.

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ] Ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. Φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοί φασιν, ἡνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ‡ ἐξαιτῆται. V.

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀπέλαυον, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ M. du Soul addebat τῇ. T. H.
† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῆ. M. du S.

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τοῦ H. & EI confuſi fuerunt. J. C.

51. Ἀναίτιον αἰτ.] Homerus Il. N, 775. J. Br.
Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex Homero. J. B.
52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. J. Br.
Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionyſ. Halicarn. lib. 5. J. B.
Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide Demoſth. 327. & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἕνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laert. 43. D. V. Plat. Apol. Socr. M. du S.
Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet Menag. ad Diogen. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτοῦ τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeſſit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. T. H.
53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] Hac me poena dignum cenſuiſſem. J. Br.
Ἐτιμ.] Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. M. du S.
60. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum Lucianus dicat οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vaſtitas p. 417. Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Scytharum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius probante Mercero: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam Sacarum. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: Diodor. Sic. XVII. p. 606. A. Strab. XV. p. 1009. A. Arrian. A. A. V. p.

abutamur ſophiſtae; qualis tu es aſtutiſſimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementiſſime accuſes, nec quicquam tibi perire ſinas eorum, quae pro jure patris dici poſſint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem; ſed probe ſcito, me pro judice accuſatorem tibi fore; qui igne ſubducto frigidum mihi fornacem reliquiſti. PROM. Quin ergo diviſa inter vos actione tu de furto jam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & carnium diſtributionem incuſabit: ambo enim artifices & dicendi peritiſſimi videmini eſſe. VULC. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum ſtudio longe abſum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor eſt, ac talia non leviter ipſi ſunt meditata. PROM. Nun-

καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως με ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, c καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ

ἂν

c Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέληται] καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμέληκε τῶν τοιούτων J. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικοῦντας odiſſe vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis ſuccendere: *θέατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἵστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· οὕτω γὰρ τοῦ μύθου ἥττηνται· tantopere ſunt fabulae diditi veram credentes:* haec poſteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T. H.*

Ibid. Κασπίων] Caſpiis populis Scythici generis vicinae ſunt Tauri montis anguſtiae, ad 8000 paſſuum in longitudinem extenſae, latitudine tam exigua, ut vix plauſtro ſint perviae, quas idcirco Caſpias portas ſcriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perſide ad mare Caſpium pateat tranſitus. *G. C.*

Κασπίων π.] Ὄρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτραι ἀπερρωγυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλῇδας Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1039. *A. V.*

63. Ἀγωνικῷ] Lego ἀγωνίῳ. *J. Br.*

Ibid. Ἐς οὐδὲν δέον] *Fruſtra ac temere.* *J. Br.*

65. Ἐπιμελησόμενος] Malim ἐπιμασησόμενος, *quae mandet:* ab ἐπιμασάομαι, mando. *J. C.*

Ἐπιμελητ.] Videtur Lucianus ſcripſiſſe ἐπιμελητόμενος. Vide notas ad *Dial. Aj. & Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

* Ἐπιμελησόμενος] Cave, quicquam mutandum putes: obſcuraveris omnem loci venuſtatem. Aquilam mox eſſe devolaturam, quae jecoris ejus curam ſit ſuſceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ales ad curam iſtam aggrediatur, nihil obeſſe, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroaſin ſophiſticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per ſane quam jucundum! *T. H.*

68. Σοφιστικὴν, οἷος ....] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religioſe inſiſtentes, ab iis ne tantillum quidem diſcedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æſchyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T. H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα ſubaudio. *J. Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam ſignificationem ſequi: *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice: *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J. G.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὡς δειν. κατηγορήσῃς attulit *L. Bos* in Ellipſi verbi σκοπεῖν. *T. H.*

Ibid. Τοῦ πατρὸς] Mercurius Jovis eſt filius. *J. Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμέληκε] Hæc ſcriptura ex Ed. *J.* eſt, quam firmat P. Codex ab ea tantum diverſus quod μεμέληται habet. L. autem μεμελέτηκε. τῶν τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum ſit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando ſe-

ἂν πάνυ ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram ſore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte ſimili verſato: attamen ſi vel hoc ipſum, o Maiae fili, aggredi ſuſtines, tempus jam eſt peragere accuſationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus ſit oratione, & inſtructo quodam apparatu adverſus ea, quae tu perpetraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipſi pulcerrimas ſervares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem ſuſfuratus a nobis detuliſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam poſſum maxime declarem veritatem: ſin concedis talem te feciſſe diviſionem carnium, condendorum hominum inventum novaſſe, & ignem ſubduxiſſe, ſatis eſt mihi accuſatum, nec cur plura dicam, cauſa eſt: plane enim videar nugari.

7. PROM. Iſta ſintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio ſint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admiſero, niſi prius Graece dici, τούτων μοι μεμάθη]. fuerit probatum. *T.H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτος; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι ſaepe caſu deſtitutum per ſe ſignificat, *rem aggredi & ſuſtinere, provinciam ſubire*: vel certe τὸ τοιοῦτον, ut in fine §. ſequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaeſti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obſtrigillatorem, qui per aliquot annos quaeſti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T.H.*

93. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 105. ubi de pleonaſmo adverbii μόνον agit poſt ἀρκεῖ & ἀπόχρησι· quanquam nimis ſubtilem illam *Stephani* diſputationem non probo. Ceterum Mercurius pro ſua ſolertia non nimis exacte hunc aditum accuſationis inſtituit, videturque partium inter ſe connexio paulo inconcinnior minus ad ſententiam reſpondere: levi mutatione huic difficultati exiſtimo ſubveniri poſſe; πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδ. ut in Tim. §. 38. ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰν εἰπεῖν· ſane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. *T.H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & ſimul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T.H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς· in Protag. p. 250. C. περὶ οὗ ἐγώ τι καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀποτείναιμεν. *T.H.*

22. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἐστιν] Ita Mſſ. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τὸ ὁ. τὸ κ. ὅ ἐστιν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

23. Ὡς μεμψιμοίρου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem.* *J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam eſt. Ait, μεμψιμοίρου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται. Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepiſſe Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum ſupra ad Τιμ. c. 19. de hujuſmodi exemplis ſat eſt. Fruſtra hanc lectionem ſollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. obſervat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praeſens itidem, aut praeteritum perfectum reſol-*

vi

dixiſti, videbimus paulo poſt. Ego vero, quandoquidem ſufficere ais, quae accuſatorie ſunt a te prolata, conabor, quantum potero, diſſolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam iſta referens pudore ſuffundor Jovis vicem, qui tam ſordidi ſit contractique animi, ac ſuſpicioſe querulus, ut, quia parvulum os in ſua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetuſtum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae cauſa quantilla ſit cogitans, & plane pueri eſſe illud, ſuccenſere atque indignari, niſi partem ipſe majorem accipiat.

8. Atqui verſutias ejuſmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; ſed, ſi quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depoſitam iram relinquere: verum ut in craſtinum ſub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque heſternæ rei memoriam conſerves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium eſt. Quod ſi quis abſtulerit a conviviis feſtivitates eas, aſtum & jocos & ſubſannationes & irriſiones, nihil ſcilicet

εἴρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεί περ ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε [a] αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρή, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ᾽ εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἕωλόν τινα μῆνιν διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς [b] κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ [c] σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ [a] κατα-

a Αὐτὸ τῆς ὀρ.] αὖ τὸ τ. ὀ. κ. ἡλίκον ἐστιν. P. L. poſterius ἡλίκον ἐστὶν alios legere notatur in marg. A1W. b Κομψείας] F. κομψὰς mendoſe. c Σιλλαίνειν] διασιλλαίνειν P. J.

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ [a] τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινάς· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλεύης εἶδος ποίημα, παρὰ τὸ διασιλλαίνειν τοὺς ἄλλους, καὶ διαστρέφειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν· ἰλλοὶ γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἱλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος. V.

[a] Τόπον] Τροπὴν emendavit *M. du Soul*: itaque reſtituendum eſſe ſatis patet ex *Etymol.* in Σίλλος huic enim priora iſtius ſcholii debentur, unde ſimul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὰς hic ponatur, poſteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν apud quem pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo *Matthaeus* etiam *Sladus* repoſuerat. T.H.

vi poſſe videtur; cujus uſus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim* εἰ μὴ λήψεται *eſſe pro* εἰ μὴ λαμβάνει, *vel* λαμβάνοι *in praeſ. opt. aut etiam pro* εἰ μὴ εἴληφε· *non enim loquitur de eo quod eventurum erat, ſed de eo quod jam evenerat*: & alia plura perquam ſubtiliter, ut parum abſit, quin nodum in ſcirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλίκον ἐστί· nam αὐτὸ nolim mutatum in αὖ τό· ſed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T.H.*

26. Συμπότ. . . . ,] Hinc veteres illud uſurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. *J. B.*

31. Ἕωλόν τινα μῆν.] *H. Stephanus*, Theſ. T.III. p. 1239. in Ταμιεύω hunc locum proferens ſcribit ἔγχολόν τινα μῆνιν, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil eſt, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔγχολος, quanquam forma non diſcrepet ab ἔγκοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H. Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congeſtum fuit, ut veterum ſcriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T.H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum hæc vox in Δεξ. c. 24. & ibi

[a] καταλειπόμενόν ἐστι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ᾽ αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῒ, τὴν δ᾽ ὅλην [c] ὑφῃρῆσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμῖχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

aliud erit reliquum, niſi ebrietas, ſatietasque & ſilentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi convenniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum eſſe Jovem poſtridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, ſeque gravem injuriam exiſtimaret eſſe paſſum, ſi diſtribuens aliquis carnes ludum quendam luſerit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoſcat.

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius eſt, non minorem me partem attribuiſſe Jovi, ſed totam ſubripuiſſe: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum miſceri, vincula, cruces, totumque Caucaſum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Iſta

a Καταλειπόμενον] Priores Edd. καταλειπόμενον. b Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. A1W. c Ὑφῃρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges reſpuunt.

ibi quidem in omnibus libris compoſita, ut hic in *J.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum ποιητικώτερον eſt *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adjungit *Pollux*: poſterius in *Dione Caſſ.* p. 875. B. ὅτι καὶ οὕτω διασιλλᾶσθαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη· habet *Heſych.* in V. & διασιλλαίνειν in Διαλοιφεῖν. Καταστιλλαίνειν *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνειν legas an διασιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti poſtridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam ſtomachaturum.* Non expreſſit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi ſenſum infirmavit: debuiſſet enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti poſtridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως eſt nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύειν] Caſtiga οὐδὲ μνημονεύσειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraſceretur*: quod non expreſſit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id eſt, τηλικούτως. *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius eſſet.* *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Eraſmum* non fugit in *Mare coelo miſcere.* *T. H.*

51. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν] Εὐτέλ. ex L. & Ed. *J.* eſt. In reliquis impreſſis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν, leve eſt quod moniturus ſum; in omnibus mendoſe ſcribi ἀγένειαν, niſi quod ſola *Fl.* ἀγέννειαν mendoſe habet. Sed iſta tenuia, niſi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum uſu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενὴς & ἀγεννὴς, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiſcue fere ſolent uſurpari, ſic ut, ſi Codices hodiernos & rationem in noſtris Edd. ſcribendi conſulamus, dignoſci non poſſit, an pro diverſis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, ſi originem atque analogiae leges ſpectes, prius ad genus ejusque ſordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ὀργίζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me ſunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, *ſi parvae carnis cauſa tantopere indignatur.* Et ſtatim cur non, ut juſſerat *Bourdelotius*, & ipſi canones τῶν γραμματικῶν παίδων jubent, reſcripſerunt ſequentes Editores, praeſertim Mſſ. volentibus, ἀγανακτοῦντα; eſt enim a ἀγανακτέω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Genuina haec lectio eſt, quam exhibent L. Angl. & Mſ. Gr. quam iterum habet *Noſter* Ἀπολ. c. 8. quinquam ferri etiam aliquo modo poſſet vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri poteſt vulgata lectio commendationem aliquam habere ſupra eam, quam Codd. ſuggerunt, quippe quae ſimul complectitur & iram Jovis, & quae poſtea, Prometheo perquam ſane gravia, ſunt conſecuta: praeſertim ſi attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta ſuccedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi judicio *J. G. Graevii*

Iſta vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic deſignet, ſi totum bovem perdiderit, qui fruſtulorum carnis paucorum cauſa tanto opere ſtomachetur!

10. Contra homines quanto ſe præbent æquiores in iſtiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram eſſe promtiores Diis? & tamen eorum nemo eſt, qui coquum cruce multarit, ſi carnes elixans immiſſo digito de juſculo deguſtarit, aut aſſatarum carnium quiddam avulſum deglutiverit: ſed veniam dant ipſis: ſin eſt ut etiam valde iraſcantur, aut pugnos incutere ſolent, aut

ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καθηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ [f] περιελιχμήσατο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τι τῶν κρεῶν καταβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρ-

d Ἀγένειαν] In Exc. P. ſic legitur: καὶ ἀγένειαν (haec ſcriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγίλειαν. In L. ἀγίλειαν τῆς γν.] ἐντίλειαν. Haec male deſcripta credo: debuerat, ni fallor, dediſſe: Ἐντίλειαν ἢ ἀγίλειαν τῆς γν. Ἐντίλειαν vitio vetuſti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipſum *J.* praebet loco τὴν μικροψυχίαν· ἀγίλειαν pro ἀγένειαν. *e* Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod reſtituimus, adſcriptum etiam in Marg. *A1W.* *f* Περιελιχμήσατο] Ita recte A. C. L. *J.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. eſt autem a περιελιχμάομαι. Reliquae Edd. περιλιχμ. *g* Ὀπτωμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτωμένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. εὐτέλειαν. G.

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. Ἢ κόνδυλός τις ὤν, εἰς τὰ κενὰ ‡ δόμενος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

Κόνδυλος] Hæc, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda ſunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κάνδυλοι· tum: ἢ κινδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Reſtituere facile erat, ſi quis modo ad futiliſſimas Grammaticulorum originationes attenderet *T. H.*

† Κόνδυλοι] Exc. G. κάνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμενος] Exc. G. δυόμενος, & antea κίνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire ſim paſſus: innumera ſunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confuſa. *T. H.*

58. Μαγείρῳ] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum ſervum, patinam qui tollere juſſus
Semeſos piſces, tepidumque ligurierit jus,
In cruce ſuffigat; Labeone inſanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσατο] Scribe περιελιχμήσατο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones, quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσατο] *F.* Περιελιχμήσατο. *F. G.*

Περιελιχμήσατο] Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσατο. Ipſe quoque *Noſter* infra in Deor. Dialog. XII. περιελιχμησάμενοι. Mox ſcribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immiſſum juſculo digitum viſus ſit circumlambere, aut nonnihil toſtarum carnium avulſum deglutierit.* Idem mendum irrepſit in *Noſtri* opuſculum, *Fugitivi* inſcriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ἀπτομένων, legendum. Melius ſcriptura haec obſervata in Epiſt. Saturnalib. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis ſpurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναντες, ὠφηγήσαντο τὴν ὁδοῦ. Corrige συναντόμενοι· eſt enim ab συναντάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores ſe viae praebuerunt.* Mirum, id fugiſſe diligentiam duorum, qui noviſſime ſcriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam ſecundas huic ſcriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—] Recte in Ed. *J.* erat. Aliæ omnes mendoſæ. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominioſum & ſervis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρῖψαι (κόνδυλον ἐντρῖψαι μᾶλλα στερεὸν apud *AElianum* eſt V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum uſu teruntur; ad quem cenſum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξει τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T. H.*

κόῤῥης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν κἀμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἴσχιω κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιᾶσθέ με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους)

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in patibulum ire juſſus ob tanta ſcilicet crimina. De carnibus iſta ſunt ſatis, quorum ut turpis eſt mihi defenſio, ſic multo turpior ipſi accuſatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat inſimulationem, neſcio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuiſſe homines fieri, meliusque fuiſſe, ſi conquieviſſent ac manſiſſent terra prorſus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuiſſe, ſed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidiſſe, quod homines in vitam ſint producti, conabor oſtendere: deinde, multum intereſſe, ut utilius hoc ipſis & melius ſit, quam ſi terram deſertam hominumque vacuam contigiſſet reſtare.

12. Ergo erat olim (facilius enim ſic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

a Ὁπότερον] Omnes excepta *J.* καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in Marg. *A1W.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτου . . . ἔχοντος ſcriptum fuiſſe arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec abſolutae ſtructurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris eſt Graecis: ſaepe tamen factum, ut in illum uſum, tanquam ſcopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐριβάτος male ſollicitat *Kuſterus*, itidemque in Ῥαχιώδεις, tametſi ceteroquin cum haec loquendi conſuetudo non fugeret, ut ſatis conſtat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμός, & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 277. Revocandam cenſeo lectionem Mſſ. in *Strabone* VI. p. 391. D. συνομηθέντες pro συνομηθέντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Caſtig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davif.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeſte firmatur ex ſequentibus. *T.H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quæ in P. & Ed. *J.* legitur, reliquæ habent ὃ πρότερον, quod minus probum viſum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adſcripſit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνεργάστον. *J.G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum eſt aliis, ſi forte minus acute videant, ubi vir perſpicaciſſimus *J. Fr. Gronovius* haeſitavit. Equidem nullum hic a libris ſubſidium deſidero: ſi homines non finxiſſet Prometheus, utique manſiſſet illa materia, ex qua ſunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipſique adeo homines ſine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc eſt illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent ſenſum: *utrum plane nullos homines oportuiſſe creari, ſed melius fuiſſe, ſi motus expertes, ut erant, conquieſcerent, terra nimirum prorſus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo verſatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, ſed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o prima infelix fingenti terra Prometheo.* Quod ſi haec referenda forent ad ipſum terrarum orbem, ut ſane voluiſſe videtur *Gronovius*, ſcribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. *T.H.*

74. Ὄντας] Mallem ἐῶντας. ut ſimile ſit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. ſed in libris nihil hic ſubſidii. *M. du S.*

78. Καὶ τῶν ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Æſchylo* ſumſit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleio* eſt obſervatum. *T.H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι· patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus: tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iisque agreſtibus horrida: neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deficere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον.

13. Itaque, ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthæc ſunt ſcilicet, quæ gra-

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει [b] φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] φυράσας Marg. *A1W.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta *B1.* συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *A1W.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέστερον] * Τοῦ θείου δηλονότι. *V.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητος ὁ λόγος. *V.*

* Τοῦ θείου] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τοῦ θείου. *M. du S.*

Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις· τοῦ θείου δηλονότι. *T.H.*

† Βαρύτητος] L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T.H.*

§. 9. Ἦν . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *J.* præfert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεὶ γάρ τι] Parentheſis in voce καὶ κάλλος terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*

98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſententiis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*

Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: iſtum ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἐστι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Κατὰ τὸν π. λ.] Γαῖαν ὕδει φύρειν. *Heſiod.* ἐν E. καὶ Ἡμ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *Æſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus.* *G. C.*

7. Συνεπιβαλέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβέσθαι. *J. Br.*

Συνεπιλαβέσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam

γάλα ἐγὼ τὲς θεὲς ἠδίκηκα. ϗ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλȣ̃ ζῶα πεποίηκα, ϗ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ᾽ ἐκείνȣ ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι ϗ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. ὅτω γὰρ ϗ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττȣμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τȣ̃το δέδιε, μὴ καὶ ὅτοι ἀπόστασιν ἐπ᾽ αὐτὸν βȣλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τὲς θεὲς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ᾽ ὅτι μὲν δὴ ȣ̓δὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμȣ̃, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς

via in Deos admiſi: tum detrimentum viden' quantum ſit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii ſunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quaſi deteriore Dii eſſent conditione ab hominum ortu; niſi forte hoc veretur, ne & illi defectionis conſilia adverſum ſe ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidiſſe mali a me, Mercuri, meisque operibus, eſt manifeſtum: ſin, oſtende tu unum aliquod vel minimum, & conticeſcam, ac juſta me perpeſſum a vobis fatebor.

14. Quin contra hæc in rem eſſe Deorum,

etiam B1. Editor & *Vorſtius* conjecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. *M. du S.*

Συνεπιλαβέσθαι] In vindicanda lectione reſtituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conſpirat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι *ponitur pro Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τȣ̃ ἔργου *q. d. eſſe mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, veriſimile eſt, cum ad manum habuiſſe Ed. *B1.* quo magis mirum, quod idem ſcribit T. I. p. 687. *At* συνεπιβάλλομαι, *una aggredior cum gen. rei, & dat. perſonae. Luc.* συνεπιβάλλεσθαι μοι τȣ̃ ἔργου *una mecum opus aggredi:* cujus quidem poteſtatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλέσθαι τινὶ τȣ̃ ἔργου e numero locutionum Graecarum ſit expungendum: contra frequentiſſimum optimis eſt ſcriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur *Lucian.* Εἰκ. §. 8. συνεπιλήψεται τȣ̃ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τȣ̃ παρόντος λόγου. fruſtra fuit *D. Heinſius*, quum ſcribi volebat ἐπὶ τȣ̃ παρόντος λόγου Δ. XXVI. p. 267. τούτοις καὶ τὰ θεῖα θέλει ξυνίστασθαί τε ϗ συνεπιλαμβάνεσθαι τȣ̃ βίου. p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pauſaniam* eſt II. p. 159. Ἀθηνᾶν δέ οἱ (Perſeo Meduſam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖ τȣ̃ ἔργου. Parco plura deſcribere, ne taedio ſit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus ſit *Ælian.* Ep. XIX. ἐὰν μή τι ϗ αὐτὴ τȣ̃ ἔργου τῇ Φρυγίᾳ τε ϗ τῇ Θρᾴττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem eſt συλλαμβάνεσθαι· quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur ϗ τῆς ποίας συνεπιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe reſtituendum eſt *Ariſtaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένος ὥσπερ θεὸς, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοι τȣ̃ γάμου. *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο ſuſpicio. *Herodot.* V. c. 44. Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τȣ̃ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a *Luciano* ſic fuiſſe credo: ταῦτ᾽ ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ϗ τ.] Me judice melius erit, ſi legas: τȣ̃το γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ᾽ αὐτῶν] Ἀπ᾽ αὐτȣ̃. *Th. M.*

Ἐπ᾽ αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, pauciſſima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἐπ᾽ αὐτῶν reponere, non ſatis aſſequor: niſi forte ἀπ᾽ αὐτῶν voluerit. certe ἀπ᾽ αὐτȣ̃ magis placuit *Marcilio* & *Vorſtio*. Sed nihil mutandum: aut certe ſi quid emendandum eſſe viſum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, niſi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, ſed agros cultos: niſi potius ſit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ἐκ τούτων θρυπτομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσταὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσταὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* ſumſit, quae *Virgilius* hoc verſu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Muſae: Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Πρ...] Reperta tamen a *Meurſio*, idque Athenis & in Academia ipſa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pauſania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός. ϗ θέουσιν ἀπ᾽ αὐτȣ̃ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a ſcholiaſte Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meurſio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρως. c. 43. Sed nulla ei ſacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas ſub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ȣ̓δαμȣ̃] *J. Brodaeus* Miſc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime diſcas, ſi conſideres terram non amplius horridam & pulcritudine ſpoliatam, ſed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate diſtinctam, mare navigatum, inſulas habitatas, ubique aras, ſacrificia, templa, feſtorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod ſi mihimet ſoli homines velut legitimam poſſeſſionem effinxiſſem, privatis uſibus ſtudere potuiſſem videri: nunc vobiſcum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis eſt, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis ſolius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχοῦ ἐστι, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον, εἰ

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in ſuo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Γρ. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀπειροποίητον. G.

Ibid. Ἀκαμῆ οὖσαν] Γράφεται ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπειροποίητον, ἀκατέργαστον. V. ἀκόσμητον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. θεοὺς ἠδίκηκα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum eſt ἀκαλλῆ. *T.H.*

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amſt. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiſſ. *M. du Soul*: quam ob cauſam, mihi non plane liquet. Quae autem ſubjecit idem ex G. ita ſunt conſtituenda: θεοὺς ἠδίκηκα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. *T.H.*

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, oſtenditque aram Athenis ei ſacratam ex *Pauſania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falſo igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam ſibi aram dicatam eſſe, nullum extructum templum*: & poſtea: *nugatur vero Prometheus, aut, ſi mavis, Lucianus.* Haec ille ſatis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non poteſt, aliquos a veteribus honores fuiſſe habitos Prometheo, nam & ludos Athenienſes celebrarunt Προμήθεια, de quibus *Meurſ.* Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos ſine ſacrificiis omnino peragi potuiſſe, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equeſtris in Colono Hippeo commemorat ſcriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum diſſentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipſique eſſe παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ: & Commentator antiquus ad Theogon. *Heſiod.* v. 614. modo ne fides ejus, usquedum alius adſit auctor magis idoneus, vacillet, ſcribit: Ἀκακήσιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pauſania* dicam, qui X. p. 806. Panopenſibus eſſe teſtatur πλίνθου ὠμῆς οἴκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντελήσιου ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασι, eique rei teſtimonia proferri quosdam lapides, reliquias iſtius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetuſtate fere obſoleti; praeſertim ſi ad Jovem, Apollinem & Mercurium compararentur, quorum aedibus & ſacris non urbes ſolum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium afferre praeter ea, quae a me ſunt indicata. Quocirca cauſam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excuſanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum eſt, ut aliorum comparatione penitus evaneſcat. *T.H.*

40. Τίθει δὲ] In P. ἐπὶ ἔτι δὲ. In L. ἔτι δὲ, rectius, ſed tum aliter interpungendum. *M. du S.*

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. ſic minus ad hunc locum reſpondet: quare anteferendum ſine dubio: ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aeque, ſi non magis, placet, quam εἰ. Quod autem in P. ἐπὶ ἔτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuiſ-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teſte carens, ſeu poſſeſſum, ſive arte laboratum ſit, quod nemo videat, laudet nemo, ſimiliter ſuave jucundumque fore habenti? quorſum autem illud dixi? quia non factis hominibus teſtem habitura non erat pulcritudo univerſi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam eſſent in admiratione, nec nobiſmet ipſis perinde caræ; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta verſemur in felicitate, niſi quoſdam intueri daretur bonorum noſtrorum expertes: ſic enim demum magnum pateſiat eſſe magnum, ſi ad parvi menſuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob ſollers inventum honoribus afficere, in crucem ſuſtuliſtis me,

eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζωμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεωρῶμεν. *V.*

* Αὐτὸ] Scribe αὐτόν, ut in textu. *M. du S.*

53. Δειχθείη ἂν μέγα] Γρ. δόξῃ ἂν μέγα. *G.*

fuiſſe conjecto, qui, quum pravam voculam ἐπὶ ſcripſiſſet, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter uſu veniat, ignorare non poſſunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἶ ἐν Λ. §. 5. Non repugnem, ſi quis paulo poſt v. 63. malit, ἔτι δὲ ταῦτα ἴσως φαίης ἄν. quod ſane notatum quoque video in margine *A1W. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. οἷον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid deſiderari videtur, quod Interpres ſupplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τί τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν, &c. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret. J.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *J.Br.*

54. Τιμᾶν] *Multis me honoribus proſequi. J.Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα ſapiens aliquod viri prudentis conſilium ad remp. conſtituendam, aut commoda civitatis augenda: ſed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingenioſe excogitatum, quod cuivis ſingularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῷ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως ὑπέρ τινος πολιτεύεσθαι apud veteres uſitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *J.Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi ſatis acute per varia argumenta Mercurio demonſtraſſet, ſe, quod homines fabricatus eſſet, rem feciſſe non modo culpa aliqua non dignam, ſed omnibus Deis utiliſſimam, maximeque neceſſariam, per πρόληψιν ſibi ultro objicit id, quod a Mercurio ſibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῄς, εἰσιν ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, inceſtas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos eſſe ait homines, quam ipſos Deos, apud quos haec quoque flagitia ſint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Heſiodo potiſſimum & Homero, ſicut veroſimillimum eſt, ita quoque ab ipſis Antiquis ſaepe teſtatum. Paſſim Lucianus noſter, ubi ridiculum quid, vel flagitioſum de priſcorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς idemtidem ſolet repetere. Unus locus ſit inſtar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγάς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλά, &c. *Etenim ego adhuc puer cum eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modo, ſed ipſorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam, &c.* Xenophanes apud Sextum Empiricum, iſtiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipſe ab Homero & Heſiodo ait eſſe afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

eaſque mihi vices reddidiſtis conſilii.

ϗ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος.

16. At maleficos eſſe quoſdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, ſorores ducunt, patribus inſidiantur: quaſi apud nos non magna ſit vitiorum illorum copia: nec ſane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc inſuper fieri poteſt, ut dicas, neceſſum eſſe multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem habeat, cujus ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc ipſi laborioſum, at jucundum itidem: eaque ſollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς, ϗ μοιχεύουσι, ϗ πολεμοῦσι, ϗ ἀδελφὰς γαμοῦσι, ϗ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ᾽ ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; ϗ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ᾽ ἄν τις τὸν οὐρανὸν, ϗ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· [a] ἐπεὶ ϗ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ [b] ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διά γε τοῦτο ϗ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. ϗ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, ϗ ἡδὺ ἄλλως, ϗ ἡ φροντὶς οὐκ [c] ἀτερπὴ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττο-

a Ἐπεὶ] ἔτι Marg. *AiW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AiW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπής.

70. Διατριβὴν] † Ἡ διατριβὴ ἐνταῦθα τὴν ἄνεσιν σημαίνει ϗ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν. *V.*

† Ἡ διατριβὴ] Peſſime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi ſecus videtur, ut notavi ad ipſum *Lucianum.* *T.H.*

Omnia Deis adſignavit Homerus & Heſiodus,
Quae apud homines turpia ſunt & infamia,
Furari, moechari, alioſque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foediſſima labes, quae omnes editiones inſidet, emaculanda eſt. Quae enim, quaeſo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι ἐν αὐτοῖς, ϗ μοιχεύουσι, &c. Sed ſcripſit *Lucianus* ἴσως, non εἶναι quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim ſi per Helleniſmi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι, oſtendant ſatis ſuperque ſequentia, in praecedentibus requiri ἴσως. Ita namque haec Graeca Latine ſunt vertenda: *At enim flagitioſi ſunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & ſorores ſuas ducunt, & patribus inſidiantur.* Sic, inquam, ipſa verborum textura ſuadet ἴσως legendum. Sed & manifeſte in aliis codicibus legi ἴσως, teſtatur *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 8. in quem, poſtquam haec noſtra abſolveram, opportune incidi. Eſt autem loquendi ratio, interpoſito verbo φημί, qualis paſſim obvia eſt, & ſtatim: Ἀλλ᾽ ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπιπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea ſententia, dicitur κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι. *J.J.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices ἴσως. *J. Br.*

Φὴς εἶναι] Quos Codices, in quibus ἴσως reperiatur, *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum eſt, conſiſtere non poſſe illud εἶναι, ut bene docuit *J. Jenſius.* Mihi placet, φὴς vel φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inſervit; idque probabilius erit, ſi cogites compendium illud ſcribendi, quo in vetuſtis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ϗ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T.H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non ſunt Jupiter, Mars, Neptunus. *J. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At inſigne eſt Deorum apud *Homer.* Il. Υ. praelium. *J. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *J. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipſe Saturno Jupiter? *J. Br.*

Ibid. Παρ᾽ ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *J. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπὴς] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, ϗ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, ϗ ἡδὺ ἄλλως, ϗ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. *Ottomarus Luſcinius* vertit: *quando operoſum iſtud ſibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διατριβήν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſollicitudo ſuavem habet exercitationem, ſive, conjuncta eſt cum ſuavi labore.* *J.G.G.*

Οὐκ ἀτερπὴς] A *Graevio* non diſſentio: atque ita plane legendum fuit, ne a ſe *Noſter* ipſe diſſentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοντες ᵃ ὧν προνοοῦμεν; ἠργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες.

Ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ᾽ ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ᾽ ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ᾽ ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibereturque nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

ᵃ Ὧν] οὗ J.

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι᾽ Εὐρώπην ταῦρος, δι᾽ Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ * Λύδαν κύκνος. V. ἔστι καὶ ἐπίγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λύδαν] Sonus τοῦ Υ cum ſono τοῦ Η confuſus: ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν. *J.C.*

Correxerat etiam *M. Sladus.* *T.H.*

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ἐ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Αλ. Ιϛ. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ᾽ ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ᾽ ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴν non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι διατριβὴν *Philoſtr.* de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba *Luciani* ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἄλλως ἐστὶν ἡ φροντὶς, οὐκ ἀτ. &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis aliqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. *T.H.*

71. Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. *J.B.*

77. Ἄρτι μὲν ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. *J.Br.*

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* *J.Br.*

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſueſcant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. *T.H.*

89. Μετ᾽

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τουτουῒ τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυται [b] ἐναυσαμένου τινός· φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεούς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, καὶ [c] δωτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ἐκκαυσαμένου C. male. *c* Δωτῆρας ἑάων] Ita F. P. Ceterae, δωτῆρας ἐάων· quod apud *Homerum* eſt, formam vocum poëticam ſaepe *Noſter* mutat, ſaepe retinet? Ἑάων ſcribendum ſit, an ἐάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινὸς] Ἅψαντος. *V.*

5. Ἑάων] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J.Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Dioſpoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρᾷ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliiſque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phoenicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J.C.*

94. Κλόπειν] Lege κλοπήν. *J.Br.*

96. Ἔσθ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστί: *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae*: inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J.G.G.*

Ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἔσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J.J.*

Ἔσθ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτε, vel potius, τὸ ἔσθ' ὅτε, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T.H.*

5. Δωτ. ἑάων] *Homer.* Od. Θ, 325. *J.Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L.K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicoſque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τοῦ ἀδίκου φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀποδείξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λιγυρώτατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται idem ſaepius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται. *T.H.*

τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος καλεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ [a] ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχετε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

[a] Ὑμετέρᾳ] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρᾳ.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. —βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιάς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρᾳ] An ὑμετέρᾳ; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρᾳ] In omnibus libris legitur ἡμετέρᾳ. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam hæc ſcripſiſſem in *B2*, ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudens.* *J. Br.*

Ὤνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὀνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ οὗ δίκαι] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *Æſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: οὗ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαβεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀνατεμὼν, καὶ καταμαθὼν αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχνων, εἶπεν (an potius εἰδὼς) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori calidiſſimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum eſt

20. MERC. Facile non eſt, Prometheu, cum tam valido ſophiſta contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter iſtam orationem tuam non inaudiverit: ſexdecim enim, quod probe ſcio, vultures appoſuiſſet tibi ad inteſtina eruenda; tam graviter ipſum objurgaſti, dum cauſam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum ſis vates, non præſciveris hoc te ſupplicio puniendum eſſe? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me ſolvi debere in poſterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, ſagittis confixurus eam, quam in me involaturam eſſe dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear ſolutum, & una nobiſcum epulantem; ſic tamen, ut carnes non diſtribuas.

21. PROM. Bono eſto animo: & ſimul vobiſcum epulabor, & Jupiter me vinculis ſolvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam iſta? eloqui ne graveris. PROM. Noſtin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἁμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὅν φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. ΕΡ. εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μέν τοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάῤῥει· καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

b Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὤνησο] Εὐφράνθητι, * ὠμοίωσο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] Ἓξ καὶ δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς ἐφυλάχθη· αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ † τῶν τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τὸν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ‡ ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλες σὺ τὸν πατέρα σου Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἐξέδωκε τῷ Πηλεῖ, τὸν Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. *V.*

* Ὠμοίωσο] Corrupte. *M. du S.*

Credo legendum ὠφέλησο· hoc verbo Grammatici plurimum uti ſolent ad alterum explicandum. Legit autem, legere ſaltem ſe putavit ὄνησο. *T. H.*

† Τῶν] τῆς recte repoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρεῖ] Ἀναιρήσει *V.* *M. du S.*

Potius ἀναιρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς ſtribligo eſt recentiorum. *T. H.*

eſt diſſenſio, quae in concordiam omnino redigi non poſſit; quam rem latius pertractare noſtrarum non eſt partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam ſolutum eum quidam tradidere. Vide *Heſ.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime ſequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Κατατοξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praeſcius a nuptiis ejuſmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis eſſe diceret, quicunque ex Thetide naſceretur, patre ſuo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipſe in patrem ſuum ediderat, veritusque ne ſimiliter a filio de coeli poſſeſſione depelleretur, a Thetidis nuptiis abſtinuit; memorque beneficii, quod in ſe Prometheus contulerat, Herculem ad Caucaſum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei:* & in ſequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Iſthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id ſequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φὴς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὄρνεου.

tin ? ſed non expedit dicere : cuſtodire præſtat hoc arcanum, ut merces ſit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum ſerva, o Titan, ſiquidem hoc melius eſt : nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adeſt, aquilam. Tu vero ſuſtine fortiter : atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, ſagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab iſta alite.

55. Ἀνατεμόμενον] Lege ἀνατεμνόμενον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι. / Deorum Dialogi.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ. / PROMETHEI ET JOVIS.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε φὴς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεὶς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. οὔκουν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

PROM.

II. Solve me, o Jupiter : nam gravia jam paſſus ſum. JUP. Ten' ut ſolvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaſo toto ſuper caput injecto, a ſexdecim vulturibus non ſolum detonderi hepar, ſed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem ſurripueris, & mulieres ſis fabricatus : nam me quidem quod deceperis in diſtributione carnium, dum oſſa adipe obtecta mihi apponis, & præſtantiorem partem tibimet ſervas, quid attinet dicere ? PROM. Nonne ergo ſat jam pœnarum exſolvi tantum temporis Caucaſo

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a ſexdecim vulturibus interdiu, creviſſe noctu in priſtinam molem : quemadmodum attonſi crines iterum creſcunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. J.C.

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re conſenſu ſcriptorum quaſi propria. Vid. *Iſ. Voſſ.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chryſ.* p. 92. B. κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἐφιστάντες τὸν κείροντα. *Noſt.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc ſupplicio affecit *Sil. Ital.* XIII, 839. — *tondetur praecordia roſtro Alitis* — T.H.

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Heſiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Ἡ. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. facula adhibita ad rotam ſolis. E.L.

8. Ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accuſationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Aſtr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod ſcribit hic *Lucianus*. G.C.

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æſchylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaſo affixum fuiſſe. G.C.

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. M. du S.

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολέμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἕξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τουτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φὴς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. Μηνύσω πάνυ ἀν.] Interpone τι μηνύσω τὶ πάνυ ἀναγκαῖον. *T.H.*

27. Παρὰ τὴν Θέτιν] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G.C.*

30. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad *Q. Calabrum* p. 70. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δέ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν. *T.H.*

Ibid. Τῇ Νηρηΐδι] Id eſt, Θέτιδι. *F.G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum Deo-

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦργος ὤν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φής, ἐγώ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

ΕΡ. Εἰκότως. οὐ γὰρ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὖσαι τὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος φιλοῦσιν; ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη κἀκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπισείε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σεαυτόν, ἑκατέρωθε καθειμένος βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμ-

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φενακισμοῦ μίγνυσθαι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσὶς κύριον ἡ χρυσῆ * φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

* Φινιάλη] Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. *T. H.*

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. *J. C.*

Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. *M. du S.*

Ἀρχ. τοῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος nisi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβῦται Τιτᾶνοι ἐσκώπτοντο, ὡς ἐπὶ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμαζόνιος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetuſtiſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen.* L. IV, 26. Ἢ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρον εἴπω. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256, 257. *T. H.*

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *J. B.*

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem καὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρώμενος. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. *M. du S.*

Ibid. Ἀετόν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. *E. L.*

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνα, γοητεύματα. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol.

Ariſ

pana concinne ingredere: tum tu videbis plures te ſecuturas eſſe, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage: multum abſum, ut amabilis eſſe velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli: facile hoc quidem. JUP. Nequaquam: equidem amare velim, ſed faciliore via potiri: eaque ipſa te conditione dimitto.

πάνοις εὐρυθμὰ βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος. ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτόγε. ΖΕΥΣ. οὐκ, ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' [a] αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

JUPIT.

1. INachi filiam, formoſam illam, noſti, o Mercuri. MERC. Utique: nimirum Io. JUP. Non amplius puella eſt ea, ſed juvenca. MERC. Prodigioſum hoc; at quo tandem modo mutata eſt? JUP. AEmulata Juno mutavit eam: quin etiam novum aliquod malum machinata eſt adverſus miſeram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adpoſuit, qui paſcat juvencam inſomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uſpiam Argus paſcit)

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ.

ΤΗν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

[a] Αὐτοῦ] αὐτῷ *J.*

Ariſtoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἂν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praeterea monens in Ed. Baſil. male hic impreſſum eſſe πῶς εἶναι pro πῶς ἄν, *quomodo*, inquit, *non hercle ſemel tantum ibi peccatum eſt.* *T.H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amaſium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομήτην] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonſorib. *Philoſtr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonſus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσοῖ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pſeudom. hæc notiſſima. *J. B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic poſt, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, Piſcat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κόσμος γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. θηλυμίτρης. *Long.* lib. I. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habitum vel inde conſtat, quod a Junone inter ea recenſetur, quæ indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatiſſimum eſſe Θ. Δ. XVIII. *M. du S.*

64. Χρυσίδας] V. Conſt. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὔρυθμα βαῖνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτοῦ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas queſtus eſt Jupiter a ſe non niſi multis artibus falli poſſe. Alioqui nihil eſt, quo referatur αὐτοῦ nam non anteceſſit ἔρως. *J. C.*

Αὐτοῦ] Si abeſſet, ſenſus nihil damni pateretur: nunc facile fero & poſitum intelligo pro τοῦ ἐμοῦ ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἐρᾶν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *ſub hac ipſa conditione*: *Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δῶρον ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T. H.*

75. Τῷ τρ.] Id eſt, τίνι an τίνι ſcribendum? *F. G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem ſi demas, ipſum eſt illud τῷ, quod ſcribi volebat. *T. H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adſcribit *Lucianus* ἐν Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipſe Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἐκεῖ-

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & ſervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, [a] οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτερά

JOVIS ET GANYMEDIS.

JUPIT.

1. Age, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, oſculare me jam, ut ſcias non amplius roſtrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris ſpecie. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolaſſes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alæ iſtæ

a Οὐ] οὐδὲ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J.B.*

86. Τὸν Ν. ἀναγέτω] Vide *Men.* c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baiſ.* 50, 1. *Noſter* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου uſurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem ſciam, de hac re uſurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento ſcribentes. *Virg.* Æn. IX, 31. *Cum refluis campis & jam ſe condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil eſt quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem uſus, ſed qui cum ingenio linguae Graecae prorſus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Iſin praeeſſe voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Oſiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pauſan.* X. p. 881. καὶ τὴν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὸν αὔξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα, δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος. *T.H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id eſt, *regat.* *F.G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἀποπεμπέτω, *ventos ſive procellas & tempeſtates avertat*: ἀνέμους ita ſumi notum eſt. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos ſecundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem uſurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀγαθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chryſ.* p. 13. C. θεοὶ &c. ἀνέμους μοι ἐπιπέμπουσι *Long.* Paſtor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lyſ.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demoſth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empuſa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chryſ.* p. 73. *Heſych.* in Ἐμπουσα. *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποπομπαὶ, ſic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immiſſiones, quorum cauſas geniis maleficis hominumque inimicis adſcribebant: eo pacto intelligendum in *Dioſcor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iiſdem leguntur in eo Poeta de Vir. Herb. quem poſt *Aldum* recentavit Vir Eruditiſſ. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid ſibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obſcurum eſt, quemadmodum Iſis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici poſſit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere ſunt exiſtimati: hinc tot votivae tabellae in Iſidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim ſolebant, qui naufragio liberati eſſent, pro voto pingere tabellas, & in templo Iſidis ponere.* *T.H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J.B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* eſt. Reliquæ οὐ. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸν καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae ſerviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio poſtulat*: paulo diverſum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori ſervire.* *T.H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut paſtorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipſe paſtor pro Deorum principe & rege habet, alios ſcilicet ad ſe ſuaeque vitae conditionem parum pertinere exiſtimans. At Pan an unquam & quam religioſe ſit cultus in Phrygia, praeſertim eo tempore, cui haec

iſtæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evaſiſti? JUP. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcentule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicce ſum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iſte? at quomodo fiſtulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu ſolum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo ſacrificamus ipſi integrum hircum ad ſpeluncam adductum, ubi ſtat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis eſſe mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audiviſti nomen, neque aram vidiſti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais eſſe, qui nuper defudiſti in nos multam grandinem, qui habitare ſuperne diceris, qui excitas ſonitum, cui

ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ᾽ ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ᾽ οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, οὔτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φής; σὺ γὰρ ὁ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φὴς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν

b Ἡμῶν] ἡμῶν ſola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro *J.* ὁ πρώην κατεχέας ἡμῶν non male. *c* Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠπίστατο θεὸν τὸν Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, neſcire me profiteor: neque tamen contendo, neceſſarium fuiſſe, ut in hiſce ludicris omnes veriſimilitudinis rationes *Lucianus* obſervaret. Hirco ſibi fieri ab Athenienſibus teſtatur Pan in Bis Accuſ. §. 10. ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi ſtatua ejus eſt collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγγα οὐκ ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accuſ. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔνορχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐνόρχας dixit; ex eo multa ſunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accuſ. tangit *Long.* lib. 2. *Ariſtophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνδραποδιστής] Qui liberum hominem pro ſervo vendit, vel ſervum alienum tanquam ſuum. *Xenoph.* ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀποκαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ᾽ ὧν ἂν λάβωσι τὸν μισθόν, id eſt, *ſuae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν εἶδες] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur *Strabo* & *Pauſanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus*: *Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.* *Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui ſaepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἴδην δ᾽ ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. Ο, 152. Indidem hauſit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ᾽ ἀγάννιφα· locus eſt apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuiſſe, praeter *Homerum* teſtatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ᾽ αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἁπάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas ſui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus perſonae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae ſolent & paſtores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βρονταῖος, Ἀστραπαῖος vel Ἀστεροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miſcell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἴην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. ΓΑ. οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; ΓΑ. μηδαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομήν.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις

arietem pater mactavit? Et cujus admiſſi reum me ſubripuiſti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam diſcerpſerunt, in deſertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura eſt ovium, qui immortalis factus hic nobiſcum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam; alioqui fruſtra formam aquilae pro Deo ſubiiſſem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagaſque poſtmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) deſidero enim jam patrem: quod ſi deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium ſcilicet mei recepti: habemus autem trimum iſtum grandem, qui dux eſt gregi ad paſtionem.

3. JUP. Quam apertus puer eſt & ſimplex, ipſumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, iſta quidem omnia valere jube, atque obliviſcere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam cœleſtis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caſeo & lacte ambroſiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἔδῃ] ἐδῇ & πίῃ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν· ut obſervavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum diſcrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, ſed a Minoe fuiſſe raptum tradidit, *Athenaeo* teſte XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenſes honeſtiorem facinori videri poſſunt inſcripſiſſe; nam Plato ſine fabulam ab iis manaſſe aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν, ὡς λογοποιησάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenſes, nec tanti decoris privilegium eripi ſibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυρσίνας διαφόρους πεφύκασιν, ut ſcribit *Athenaeus*, & *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipſo Jove in aquilam mutato, quod accommodatiſſimum inſtituto ſuo *Lucianus* eſt amplexus, multum abeſt, ut res liquido conſtet: ſunt enim, qui veram aquilam, ſed tamen juſſu Jovis, hoc facinus perpetraſſe ferant, *Eratoſthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀστέρα τοῦ] Aquarium notat, quem Ganymedem eſſe perhibent: licet ἄστρον κυρίως ſit, non ἀστὴρ Aquarius. *G.C.*

Ἀστέρα τοῦ] *Brodaei* verba deſcripſit *Cognatus* e Miſcell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere conſentiunt *Eratoſth.* Cataſt. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter ſidera collocatus, Aquarii nomen accepit*: *Hygin.* Poët. Aſtron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem inſuper obducat inſignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργὸν ἔσχε ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Jovem imitatus eſt Adrianus, tantumque ſibi in ſidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, ſuum Ganymedem, iis inſereret, ſaltem videri vellet illius apparuiſſe novum ſidus. Vid. *Suid.* in Παιδικά & *Kuſter.* *T.H.*

45. Ἀστραγάλους] Hoc quidem oppido feſtive *Lucia-*

nobis præbebis infuſum: quodque maximum, non homo amplius, ſed immortalis eris, ſidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupjam, quis mecum ludet: in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem iſtum, talosque bene multos: bono animo ſolum eſto, & hilaris, nullumque te rerum terreſtrium capiat deſiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis ſim: hiccine etiam paſtorem agere oportebit? JUP. Minime, ſed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum: etenim ſatis ſcio, quemadmodum deceat infundere lac, & ſcite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiſcitur, & hominibus ſe miniſtraturum putat: atqui cœlum hoc eſt, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo poſt, & eo guſtato porro non deſiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non: ſed eapropter te ſubripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιςον, ὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀςέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιςον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀςραγάλους μάλα πολλούς. θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδοὺ, πάλιν οὗτος [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐςι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος; ΖΕΥΣ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος

b Ἀθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* c Γάλακτος] καὶ γάλ. *J.* quod reſtitui volebat *M. du S.*

cianus, ne ſcilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, ſi puero delicato nihil in promtu ſit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare ſibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior aſtutiſſima vafritie iſtum, quippe Phrygem, facile circumveniat, inſtrumentoque omni ludicro nudatum exſpoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam ſcitiſſimis ſane verſibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expreſſit pictor ille neſcio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philoſtr.* in Icon: p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: ſed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ Μάργος ἔχεν λαιῆς ὑποάγκαλα χειρὸς ἀγοςῷ istud πάμπαν, quod ſuis in Edd. oſtendunt *H. Stephanus* & *Hoelzlinus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ὑποάγκαλα ſuo nomine, quod ſuſtentet, deſtituitur: reddideris κόλπον, jam nihil aliud ad integritatem loci ſequires. In ſinum ſane collegerat talos victoria partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλιον δ' ἐνέβαλε κόλπῳ e ſinu nimirum ubi congeſti erant: mox etiam v. 155. recollectos in ſinum matris dicitur condidiſſe: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philoſtratus* accedat: πλήρη τῆς νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων. *T. H.*

49. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. ſic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφος. *J. B.*

Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Budaeum vertiſſe teſtatur H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα, καλλίςαν λατρείαν argutum eſt illud ἁβρὰ βαίνων nam honeſte catamitum & tecte ſimul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in uſu eſt, ſed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Heſych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφος. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt poſteriores editores, dato μνημονεύειν, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiſcitur, putatque ſe hominibus miniſtraturum.* *J. J.*

νος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναὶ, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς φὴς, ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

quippe ſolus non poſſis, ſed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad ſomnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum ſuave, ſomnumque molliorem inducit. GAN. At pater ſane mihi ſuccenſebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertiſſem ſomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, miſſa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, ſi idcirco, ut ais, ſubripuiſti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus verſans. JUP. Hoc ipſum a te mihi ſuaviſſimum accidet, ſi vigilavero tecum: usque enim deoſculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego ſomnum capiam vel te diſſuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus ſit. Nunc autem abduc ipſum, Mercuri, & ubi hauſerit immortalitatis potum, reduc vinum nobis miniſtraturum, poſtquam docueris prius, quomodo porrigere deceat ſcyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. *J.* b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. *J.*

78. Φιλῶν γὰρ διατελέσω] Jam ab initio dialogi delicatiſſimum Ganymedis oſculum Jupiter petiverat. Quaſi facultatem explorandorum oſculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aïta cujuscumque poëtae venuſtiſſimo v. 35. Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Luſ. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite ſacra Miſcet amatori pocula grata ſuo.* *T. H.*

82. Πιόντα τῆς ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur deguſtatum nectar aut ambroſia. De Ixione *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 304. γευσαμένου γὰρ αὐτοῦ τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, & immortalis eſto:* vide *Elmenhorſt. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιστήμονας· ita legenda ſunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. *T. H.*

87. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν] Inter alia poni ſolet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obſequitur; blanditiis officioſis prolectat amoremque demereri ſtudet: ſic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Ariſtoph.* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἔοικας κολάσαι τὸν Ὑπερίδην βεβουλῆσθαι ὡς ἔλαττόν σοι τὸν νοῦν προσέχοντα· ibi *Berglerus* hunc locum notat, ſaepeque omitti τὸν νοῦν obſervat. *T. H.*

94. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, niſi quae lege conveniſſet in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβεῖν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Δὶς Κατ. §. 19. Δ. Ἑτ. VII. νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσασθαι. Apud Athenienſes autem maxime debebant obſervari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. *T. H.*

95. Ἢ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* reſtituimus. Alibi ſæpius eodem alludit; ut ſupra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

JUNO.

1. Ex quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum huc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη, ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μέν σοι κἂν ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ

c Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *J.* d Ἰδαῖον] εἰκαῖον P. L. e Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *A1W.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν *J.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πρόμολε καὶ Γανυμήδης εἶπε πρὸς Ἥρη Θυμοβόρον ζήλου κέντρον ἔχουσα νόῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere interſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari variata poteſtate. Cognita ſunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ ἐ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οὓς ἂν εἰκότως ἐ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲν nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπείσακτοι clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. *J. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *J.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

9. Ἀπεσ

δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πιόντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μή μοι λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς. οὑτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

ſane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utriſque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit uſque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον J. b Αὐτὸς] ὁ παῖς J.

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ καὶ ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. V.

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ M. du Soul. T. H.

9. Ἀπολαβὼν] *Auferens*: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν· ſic ἁρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina,
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapina? J. B.

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid.* A. A. I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. T. H.

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long.* *Tat.* J. B.

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλλωπιζόμενος, τεθηλυμμένος διὰ τὸ ἔσχατον ἡδονῆς. Θηλυδρίαι τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. *Heſych.* *Suid.* J. B.

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ἀπατήτωρ, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἕνεκα· ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. T. H.

40. Ἡδέως ταῦτα] An ἡδέα; F. G.

Ἡδέως ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani

mollis; ſed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter iſtum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc ſcilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis miniſtrare claudicantem, a fornace venientem, ſtricturis adhuc opertum, forcipe jam modo depoſito; ab iſtisque ipſis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum oſculari interea, cui ne tu quidem mater libenter oſculum feras fuligine nigra infecto faciem: hæc jucundiora; nonne? multumque intereſt, ut hic a poculis miniſter magis deceat ſympoſium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim eſt, & roſeo digitorum nitore, & ſcite porrigit poculum, quodque te maxime urit, oſculatur nectare ſuavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, eſt Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conſpecto nauſeas, ex quo tempore pulcrum comatulum iſtum Ida enutrivit: dudum iſta non videbas, nec ſcintillæ, neque caminus avertebant te,

μαλθακὸς, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου καταιθαλωμένον τὸ πρόσωπον; [c] ἡδέως ταῦτα· οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος [d] ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

c Ἡδέως ταῦτα] Ἥρα. ἡδέω ταῦτα. Z. G. Marg. AtW. ſed perſonis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur; ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ ἐ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Luciani: ſuavia haec ſunt: adeoque multum ille pocillator cohoneſtat Deorum convivium. Sed Mſ. ἥρα. ἡδέω ταῦτα. Ζεύς. οὐ γὰρ ἐ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. ſuaviora haec ſunt. Jup. etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum. Juno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἡδέως ταῦτα . . . .] Sic omnes impreſſi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, niſi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἡδέως ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem: Junonis perſonam interponi debere, minime concedo. Vera Luciani manus ſine dubio fuit: ἡδίω ταῦτα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Jovis ea ſunt ſalſe uxorem irridentis: Suaviora ſunt iſta: nonne? atque multum intereſt, ut hic pincerna (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam deſcripſi) magis deceat ſympoſium Deorum: Ganymedes autem iterum in Idam demittendus eſt, quippe mundus, & digitis roſeis, ſciteque miniſtrat poculum. Uſus elegans particularum οὐ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non poteſt, ironiam adjuvat: vid. Ariſtoph. Av. v. 612. Ecclez. v. 760. ſaepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέγειν apud Xenoph. K. II. l. p. 6. eſt καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐσχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν τε καθαρίως ἐγχεῖν, σπουδαίως τε εὐσχημόνως πῶς προσεντυχεῖν τε ἐνδοῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τοῦ νέκταρος] Sic apud Heſiod. Scut. Herc. τά σφιν πολὺ φέρτερα ἦσαν. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formoſiſſima Ganymedis coma reſciverat Callimach. Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς εὐχαίταν Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. *T. H.*

52. Αὐ-

μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ [a] δέδιθι· οἰμώξεται γὰρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipſam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod ſi graveris a puero formoſo accipere poculum, tibi filius vinum miniſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi præbe calicem, & ad ſingulos bis ſuaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

ΤΟν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστιν, ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ, οἶμαι, κἀμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

JUNONIS ET JOVIS.

JUNO.

1. IXionem iſtum vides, o Jupiter: qualem moribus eſſe putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiſcum verſaretur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio. JUN. Indignus ſane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiſcum amplius ne ſit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δέδιθι] δείδιθι Marg. A1W.

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν τὴν * Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο· ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίῳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀπήγγειλε τῷ Διΐ· ὁ § δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ, ᾗ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ¶ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. *V.*

* Δηϊονέως] Scriptum erat Οἰονέως, quod ſic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἠϊονέως, quod ibi legitur, Cl. *Barneſ.* Δηϊονέως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονέως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis ſoceri nomen ſcribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice ſubſtituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα ſatis uſitatum, praeſertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem οὗπερ. *T. H.*

‡ Ἱερῷ] Ita clare in Mſſ. legebatur. Forte emendandum διακαθαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*: luſtratus enim fuit Ixion a Jove, ut teſtatur J. Tzetzes Ch. IX. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deïoneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἱδρῷ extat. *M. du S.*

Pro ἱδρῷ *Matth. Sladus* reddiderat μισθῷ qua conjectura non video multum profici. Locus ſine dubio corruptus: ſed jam non vacat, ut extundamus aliquid ſincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὲ] Eam particulam merito interpoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat ſcripſiſſe ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. *Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. οὐδὲν ἄλλο, κἀμοὶ* &c.] Poterat ſine crimine *Benedictus* integram ſervaviſſe interpretationem *Micylli*: *AEgritudine, Juno, te ipſam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ᵇ ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μῶν οὖν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ᾤμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum, & ad Junonis usque concubitus? adeone

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

ᵇ Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων καὶ αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum, Juno, & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa*, ſed talia ὄνῳ κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint , *inepti*, *decori rudes.* *J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T.H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron.* *J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare. Pindar.* Π. Β, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἀκοίτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi*, *Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T.H.*

79. Ὁ δὲ] Forſan ὅτε δὲ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμέ nec tamen non praeferam εἰς ἐμέ , quaſi vellet intellectum ὑβρίζει· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὁμωρόφιον ἡμῖν legeretur ὁμέστιον ἡμῖν, mutatum nollem. Ὁμέστιος & συνέστιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T.H.*

ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἕπῃ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φὴς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπει-

inebriatus fuit nectare ? verum nosmet eorum cauſa ſumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adſcivimus. Ignoſcendum igitur ipſis, ſi hauſto pari atque nos potu, viſisque cœleſtibus formis, quales nunquam ſpectarunt in terra, deſiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam eſt, neque hominibus ſolum imperat, ſed & nobismet ipſis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naſo, ut ajunt, trahens: & tu ſequeris ipſum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque juſſerit formam: atque omnino poſſeſſio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni ſcio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipſe aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

4. JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, ſi quid ego luſi in terram deſcendens ? at ſcinne, quid mihi de Ixione videatur ? punire quidem nequaquam ipſum, neque extrudere ſympoſio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia ſuffert. JUN. Quid porro, Jupiter ? nam metuo ne quid flagitioſum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: ſed ſimulacrum ex nebula ubi finxerimus ipſi tibi ſimile, poſtquam

98. Ὁ δὲ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ.Θ. XXIII. ἁπάντων ἄρχων. *J.B.*

1. Ἄγει σε καὶ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adſecutos fuiſſe: ſenſus eſt: *te ſubactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum eſt, qui cædibus ac rapinis omnia vaſtant: ἄνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους *Polyæn.* ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. *Syneſ.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatiſſimam pluribus exemplis illuſtravit *Eraſm.* Prov. in Ἄγουσι καὶ φέρουσι. *T.H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive eſt definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipſam illuſtrandam lege, ſi lubet, quid apud *Lactantium* poëta non inſulſus de triumpho Cupidinis ſcripſerit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Noſtrum* adnotavit *Eraſmus* in *Naribus trahere.* *T.H.*

8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T.H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum ſuſcepit. *M. du S.*

19. Ἀγροικόν] Structura poſtulat: [illegible] *T.H.*

23. Μὴ ὡραίου ἵκοιτο] Neſcio cur mutatum: ſic enim repoſueram, non ὡραίων. Proverb. de quo *Ariſtophan.* [illegible]; [illegible] μὴ ὡραίας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum eſt, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœciſmum notarunt Grammatici. *J.B.*

Μὴ ὡραίου ἵκοιτο &c.] An ſcribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ αὐ. *F.G.*

Μὴ ὡραίου ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Poteſtne ſtultius & abſurdius quicquam verti, quam iſta verba ſunt tranſlata ? *Ne quid tempeſtivum conſequatur, quando res, quae ſupra ſe ſunt, concupiſcit.* Et tamen abſurdius iidem interpretes in dialogo de ſaltationibus, μὴ ὡραίου ἱκοίμην, *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Cum ſint imprecationis formulae ex *Ariſtophane* hauſtae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem ſupra ſuam ſortem affectavit.* Potuiſſent ta-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum: ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage: peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno: quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe: quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe: credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

ἐὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν ἵκοιτο τὴν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων συνέσται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δὲ Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ΖΕΥΣ. οὐκοῦν, ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπατηθήσεται] ἐξαπατήσεται B1. B2. b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque B. In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ὥραισιν] Σεσολοίκισται μὲ Ἀττικῶς. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας ἵκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus* ὁ πάνυ Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ὥρας non ὥραισι ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. Χ. *M. du S.*

Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum interveniſſe credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* v. 1036. A *Caſaubono* diſſentit *D. Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ὧραι erant navigandi tempora; & μὴ ὥραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπατηθήσεσθαι] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεσθαι legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina*: ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τετράκναμον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τῆς μ.] An ὑπέρ; *F. G.*

46. Προσ-

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ.

Ἑώρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ [a] προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε τὸ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν [b] τοῦ κολεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις [c] ἐκι-

VULC.

1. Vidiſtin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer eſt, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni ſpem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut inſigne bonum, qui Japeto ſit ſenior, quantum ad aſtutiam? VULC. Eccui male facere poſſit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus eſt; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipſum dicam, quem exarmavit arcu & ſagittis.

2. VULC. Hæc iſte recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδιᾷ L. b Τοῦ] ἐκ τοῦ L. c Ἐκινεῖτο] ἕστηκε τὸ P. ἕστηκε τὸ J.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praeſagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *J.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Uſitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque ſcribendum puto. Ut modo *μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον*, ſic & *Xenoph* K. Π. V. p. 76. v. 13. *ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε·* ſimilem in modum *μέγα κακὸν εἶναι* vel *ἔρχεσθαι τινί.* *T.H.*

55. Ἐκινεῖτο] Non ſollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *J.* ἕστηκε τὸ, ſed tum aliter interpungendum, & poſt ἕστηκε, punctum admirationis ponendum. *M. du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ᾽ Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile perſuadent, utroſque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuiſſe. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, ſi rem ſpectas, poſſunt tolerari; ſi vim vocis, alieniſſimae ſunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus eſt uſus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες: qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D — διὰ ταῦτα δὲ πᾶς τἀλλότρια γίνεται ὀξύχειρ, κ᾽ οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix eſt, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ἐχέγγυον & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις ſive praeſtigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θεωμένων ὄψεις δι᾽ ὀξυχειρίαν κλέπτουσι· eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanaſio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Moſ. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀποδόντας καὶ ὀξυχειρίᾳ δρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venuſtiſſime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoſo Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα· ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὑφέλκων τὼ πόδε Mſ. ὑφελὼν τὼ πόδε, quaſi pedes illi ſurripuerit: quamvis & vulgatum poſſit ferri. *J.G.G.*

Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel verſio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad ſe Cupidine.* Sed ſane verbum Græcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ᾽ αὐτός με προσίεται καὶ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus*, *propterea te mihi amorem præripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de *Luciano*, ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, *nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac

movere ſe poterat in faſciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te acceſſerit. VULC. Atqui jam acceſſit. AP. Quid ergo? cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inſpice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiviſti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & miniſtrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit ſtatim neſcio quomodo ſubducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris ceſtum ſurripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis ſceptrum, &, niſi gra-

νεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἴσῃ, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτήν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. ΗΦΑΙ. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα κατεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, [e] τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύ-

d Ὑφέλκων] ὑφελὼν G. L. *J.* e Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. *J.* In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐστάθιος Ὀδυσσ. Τ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρῶσαι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης· αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

67. Ἤδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ἐπίτροχα, ἠπειγμένα ταχέως. V.

* Εὐστάθιος] P. 1870. v. 54. ὅτι (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ἐκ τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam iſta ſunt refingenda, niſi quod συλλουμένης recte ſcribitur. *T.H.*

† Τὸ] *M. du Soul* τὸ δὲ ἐπίτροχα. *T.H.*

hac loquutione vix eſt differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiæ philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι. *J.G.*

Προσκαλεσάμενος] Haec menda, ſed quae tamen fallere vix poteſt, locis compluribus inſedit: reſtituendum erat vel ſine Mſſ. προκαλεσάμενος adſtipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor.* I. p. 57. τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προσεκαλεῖτο recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προὐκαλ. *T.H.*

70. Ὑφελὼν] Ita præter Mſ. Gr. L. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam ſatis tuetur κατεπάλαισεν· luctatorum eſt ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adverſarios in terram dejiciant; idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam deſcribit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *ſubducere pedes* *Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo ſaxa lubrica veſtigium fallerent, modo rapidior unda ſubduceret.* Quum probata fuerit haec poteſtas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an ſcriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quaſi pedes illi ſurripuerit*, mallem Viro magno non excidiſſet: niſi quis huc pertinere cenſeat *Senecae*, *pedes abstulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus eſſe ſumtam volunt. *T.H.*

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* ſcribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. *J.B.*

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venuſtior longe vulgata lectio. Sceptrum enim ſurripuit, ſed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoſcit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi ſane non conſtat, quid recentiores Editores impulerit, ut inſuper haberent, quod Florentiae fuerat impreſſum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phraſis nihil habet, quod faſtidiendum videatur: nam ſaepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non conſilium tantummodo aut conatum, ſed effectum etiam agendi ſignificat: quamobrem ſic intellige, adgreſſus eſt ſceptrum ſurripere, atque adeo revera ſurripuit. Etſi jam omiſſum in *A1.* & *Hagenoenſi* *Francinus* ta-

men

ρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα φῂς. ΑΠ. οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius eſſet fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque ſurripuiſſet. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, ſed & jam muſicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex ſcripto Cod. an *Fl.* Id ſolum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuiſſe notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνην] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνην] Oculis hæc omnia ſubjicit Cl. Philoſtrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M. du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Iſ. Voſſ.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι ſunt *aerea fila* protenſa juxta longitudinem lyrae, & quae pulſata reſonabant. Abſurde Interpres vertit *calamos*: nam calami pulſati non reſonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; ſed male intellectam & imperitiſſime verſam: χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim obſervavit maximus *Scaliger* ad *Manilium*: ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. Κόλλαβοι ſunt *paxilli*, vel *claviculae, quibus fides in lyris intenduntur.* *Homero* Odyſſ. Φ. dicuntur κόλλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν.
Facile intendit nova clavicula fides.

Ubi *Euſtathius*: κόλλοψ ὁ περὶ τὰ ὄργανα κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔτι δὲ ὅτι καὶ τῶν οἰῶν quaere ibi plura. Vides ex calloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim iſtos verticillos eſſe factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui poſtea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero ſunt *manubria*. *Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, eſt tranſverſum tranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον eſt ligneus aſſerculus, qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae ſonum edebant; olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut erudite *Scaliger* oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet, ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fideſque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ. Αὐτὴ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus: *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet, quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat*: legendum autem οἷα, *ſolummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra teſtudo; cornua vero erant πήχεις· ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendoſe pro μαγάδιας & κολλάβους. Ita *Moſchop.* in ſua conſtructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat ſenſui quam uſitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mſ. & Schol. quamque ego etiam ex Mſ. adſcriptam vidi margini vetuſtiſſimi impreſſi Codicis, gloſſema eſt viri quidem docti, ſed ad rudem hujus lyræ fabricam non ſatis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini ſum moturus; cetera enim ſatis ſcite deſcripta ſunt, & ipſa artis vocabula ab artifice ſummo Apolline haud dubie uſurpata: quod ex doctiſſimis *Gravii* notis facile perſpicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Obſervandum denique Noſtro κόλλοπας τῆς κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M. du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, ſi de eo loqui voluiſſet *Lucianus*, ſcribendum fuerat κάλαμον ἐμ-

ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque inten-

ΑΠ. Χελώνην πȣ νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα [a] κολλάβȣς ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντειναμενος

[a] Κολλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κολλάβους G.L. Margo *A1W.* ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνην] Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς * Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

81. Κολάβους] Τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. V.

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V.

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. *T.H.*

† Μαγάδα] *L.* μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. *M. du S.*

‡ Σανὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet *Suidas*, ex quo emendandus eſt *Heſychius*. Vid. *H. Stephani* Ind. Theſ. in Μαγάς, quem nec *Luciani* locus praeteriit, *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Soph. I. p. 487. *T.H.*

ἐμπήξας. *Otto* quidem *Sperlingius* Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. *Lucianum* melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· *nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur*: ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud *Thom. Magiſtr.* in Κόλοπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, *Lucianum* Δ. Ἐν. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor; ſic enim praecipit *Phrynich.* p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit *Lucianus*; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo *Phrynicho* manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας. *Plato* de Rep. VII. p. 703. B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille *Leopardus* Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβος tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in *Heſychio* Comicum: Ἐκκολλαβώσαντα, ἐκλακίσαντα, ἐκφροντίσαντα· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt panis genus ab *Ariſtophane* aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. *Schol.* ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique *Luciani* aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. *Jamblich.* de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφήν· haec in *Nicomacho* totidem verbis extare p. 13. monuit *Kuſterus*: *Schol. Homeri* parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans *Etymol.* in Ζυγός *Athanaſ.* in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσαλίσκοι, περὶ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἔτεινόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων· quae pæne eadem leguntur in *Euthymii Zygabeni* Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. *Heſych.* in Ἐκολλόπευσε. Κεράσβολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσβολα, κόλλαβοι δερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους *Luciano* reſtitui par erat, quem vere *Graevius* obſervavit *accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores*: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe *Noſtro* mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit *Scaliger* ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a *Luciano* diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον *Hartungus* ex *Moſchopulo* probat; quod *Leopardus* commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod *Scholiaſtes* habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero *Grotium* ad Phaen. *Arati* p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. *T.H.*

82. Μαγάδιον] Μαγὰς ab aliis dicitur. V. *Philoſtr.* p. 778. Equuleum noſtri vocant. *M. du S.*

83. Ἐπεὶ

νος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ᾅδου κατίοι, κλέψων τι κἀκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀποληψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam; o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτα-

VULCANI ET JOVIS.

VULC.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρὸν] Ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. *V.*

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. E.L.

84. Κἀμὲ . . . . κτλ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait, *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit, at poſtea, inventa a ſe Cithara, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. E.L.

89. Ὑπόπτερος] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: ſilo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* G.C.

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. G.C.

90. Ψυχαγ.] *Virg. Æn.* IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. *M. du S.*

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. E.L.

3. Εἰ μάμμην] Longoliani exemplaris ἢ μάμμης corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

firmam, etiam ſi lapides opus ſit uno ictu diſſecare. JUP. Recte ſane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta ſecuri. VULC. Tentasne me an inſaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod ſi morem non geſſeris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim ſecuris eſt, & non ſine ſanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obſtetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, ſed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuiſti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam ſub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto caſtra, non caput clam nobis habuiſti. Hæc vero ſal-

τον, εἰ καὶ λίθους δέοι [a] μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καταvεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ᾽ οὖν τἀληθὲς, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, καθοίσω δέ· [d] τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην [e] ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἤπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ,

[a] Μιᾷ πλ. διατεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν] γρ. διακόψαι. |. λίθον |. διατεμεῖν. [b] Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. [c] Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AiW.* notatur ἀναιμωτί. Aldus. [d] Τί γὰρ χρὴ π.] τί γὰρ οὐ χρή. Marg. *AiW.* [e] Ὑπὸ τὴν μήνιγγα] Schol. *V.* τῇ μήνιγγι.

11. Τὴν Εἰλείθυιαν] Ἡ τῶν τικτουσῶν θεά. *V.*

18. Ὑπὸ τῇ μήνιγγι] Τοῦ ἐγκεφάλου ὑμένι. *V.*

plane abſurdum (parum enim abeſſe videri poteſt ab inſania, qui caput ſibi ſecuri diffindi poſtulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquieſco. *T. H.*

12. *Μαιώσεταί σε*] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a ſe compreſſam, quia metuebat ſibi ab eo quod naſceretur, abſorbuiſſe: atque ut neceſſe erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperiſſe. Cui ſi fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. *Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν*] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, *τί γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ.* quod poſtea notatum quoque reperi ad marginem *AiW. nihil eſt omnino, quod quis facere non debeat, te jubente*: uſitatae loquendi formulae; *τί οὐ ποιῶ; τί οὐ φθέγγομαι ἢ λέγω; τί οὐ πάσχω;* Etſi ſenſus egregie conſtet, nunc tamen, quoniam nullum eſt in membranis ſubſidium, priſtinam ſententiam retexo: commodum eſt; *quid enim aliquis faciat?* id eſt, *fruſtra quis tergiverſetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, *τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις;* Θ. Κρ. §. 9. *T. H.*

15. *Κόρη ἔνοπλος*] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam *Μῆτιν* qua devorata mox Minervam concepiſſe. Jupiter, inquit *Heſiodus* Theog. v. 886. & ſequ. Metin uxorem ſuam, Deorum atque hominum ſapientiſſimam devoravit, Coeli Terraeque conſilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere poſſet &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moſchopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum ſecuri Jovis patris ſui caput aperuiſſe, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re *κορυφαγενὴς* dicta eſt. *Lucanus* lib. IX.

Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata eſt.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea eſt.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi: cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐνοπλίῳ ὀρχίζει. V.
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτήν] Ἤδη κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτήν. V.

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graeciſmi. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Curetes inprimis, Pyrrichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad Π. B, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι· paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δὲ ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾷ) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῇ non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶς τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλησάσης, tibia praecinente, modoſque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς οὖσαν πικρὰν καὶ ἄκρατον, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis:* caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸς interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιῶν, καταπληκτικὸν, ἔμπυρον ἢ φοβερὸν βλέπων. & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς ἢ καταπληκτικοὺς ὦπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινῶς οὖσαν πικρὰν καὶ ἄκρατον ἡ χροιὰ τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum aſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire; ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὁρῶσα, ξὺν ἀῤῥενωπῷ τε τῷ ἤθει τὴν παρειὰν ἐπιφοινίττουσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diva ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriuſque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μὴ δὲ ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἔχει videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν· κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν ἢ ταύτην καλλωπισμοῦ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπις τε στρέφεται μήνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτην. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

N E P T.

1. Eſtne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adeſſe me renuncia ipſi. MERC. Ne moleſtus ſis, inquam: non opportunum enim; atque adeo viſere non licet eum in præſentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: ſed longe aliud quiddam eſt. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipſe ſane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc eſt, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale eſt. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

Π Ο Σ.

Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὔκ· ἀλλ᾽ ἑτεροῖόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ᾽ οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε,

τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. niſi graviore menda, quod ſuſpicor, iſte locus laboret. Praeterea ſecuris obſtetriciae operam commodaſſe Jovi non Vulcanum, ſed Prometheum alii ſcripſerunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ᾽ ὁ τῆς γενέσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere ſe non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodeſtae ſpei crimen ad Caucaſum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miſerti ſolis Jovi ac Minervae ſacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione proſequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλαιφάτῳ λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & ſingularis miniſterii teſtem *Euripidem* Jon. v. 455. quanquam enim hic locus non una macula ſit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barneſius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris profiluiſſe Steſichoro primum adfirmanti poſteri crediderunt, teſte *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod ſi verum eſt, Steſichoro recentiorem oportet fuiſſe Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. *T. H.*

32. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vulcanum tamen habuiſſe Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, teſtatur oraculum Byzantinum:

> Νῆσός τις ἐστι φυτώνυμον ὄρμα λαχοῦσα
> Ἰσθμοῦ ὁμοῦ καὶ πορθμοῦ ἐπ᾽ ἠπείροιο φέρουσα;
> Ἔνθ᾽ Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vide Ἑρμ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδύνατα θηρᾷς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipſam hanc formulam ab *Euripide* ſumſit *Noſter*: in Herc. Fur. v. 318. — ἄλλως δ᾽ ἀδυνάτων ἔοικ᾽ ἐρᾷν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδεῖν in Attico ſermone de congreſſu vel colloquio dici, cujus ſignificationis manifeſtiſſimum ſit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδεῖν ſignificatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem eſſe quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In uſu hujus poteſtatis Atticis tribuendo ſecutus eſt *Scholiaſten Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis ſaepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium ſunt communia, ſed aeque in qualibet etiam lingua poſſunt uſurpari. Iſtius generis eſt illa vis τοῦ ἰδεῖν neque enim aliter aut Latini ſuum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejuſdem poteſtatis verbum ponere ſolemus. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucydidis* locum. *T. H.*

46. Οἱ-

τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσαν ἀποκο-

illene peperit ? ex quo ? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu : ſed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais : neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo : ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam : ſed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge : ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis : at quænam eſt Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una : illam congreſſus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur : Semelen enim dolis aggreſſa Juno (noſti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe : quum morigeratus acceſſit fulmen habens, ſuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne : tum me jubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem : poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans eſt ? MERC. In Nyſam ablatum

[a] Ἐπεσήμαινεν] ἐπισήμαινεν P. J. Marg. AtW.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet οὐκοῦν ἐλελ. addit : *Sed in hoc poſteriore* οὐκοῦν [illegible] *videtur* [illegible] Ita ſane legitur in [illegible] quas vidi, Edd. *T. H.*

47. Ἐπεσήμαινεν] H[illegible] ἐπισήμαινεν legas, nihil intereſt : certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. *T. H.*

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] [illegible] ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς [illegible] *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſaepius ſic appellat [illegible] Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὰν Διογόνοιο [illegible] Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla H. Stephan. in Theſ. Τοκὰς λίμνα *Theocrito* Eid. XXVI. [illegible] *T. H.*

52. Ἐν τῷ μηρῷ] [illegible] Phoenices ortum cujuſpiam ab alio hiſce verbis [illegible] exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore*, quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel *ab eo* [illegible] *ortus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc [illegible] fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente : [illegible] circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit צמלא, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. *J. C.*

Ἐν τῷ μηρῷ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. *T. H.*

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. *J. B.*

67. Ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον] Conſentit *Cornut* : de Nat. D. c. II. Ἔτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit : plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis : *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπι-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ οὗτος ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ᾽ οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, [b] ὅσ᾽ ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

MERC.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale: neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

ΕΡΜ.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ᾽ ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ᾽ ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις [c] παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κᾆτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ᾽ ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. ποῦ

b Ὅσ᾽ ἂν] ἃ ἂν A. P. Margo A. W. c Παραγγέλλων] Priores Edd. παραγγέλλων. Sola F. παραγγέλλων.

ἐπιγουνίδα θήκατο λάτρις· quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat didiciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ᾽, οἱ δ᾽ Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ Φασίν, οἱ δ᾽ ἐν Νάξῳ, δῖον γένος, εἰραφιῶτα, Οἱ δέ σ᾽ ἐπ᾽ Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit *G. Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκονον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔσω Δρακάνοιο λεχώιον ἀμφὶ κολώνην Πήχεϊ κολπωθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἠερίην πεπότητο — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit efſictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ᾽ ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγέλλων] Flor. παραγγέλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγέλλων, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγέλλων quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: καινὰ ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγέλλων tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγέλων. *T. H.*

ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. οὐδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, ([a] αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος [b] παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ [c] μένουσαν ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. [d] τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus tu, ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (ſumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſeræ mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Jovis amoribus, ſedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. *V.* notat variam lectionem, μόνοι. Ea eſt in L. *J.* Pro ἐσμὲν Margo *A1W.* ἰσμέν. *b* Παρὰ] Ita *F. J. V2. S. A.* Reliquae περί. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 293. etiam παρά. *c* Μένουσαν] Sic ſcribitur in A. P. L. *J. V2.* Marg. *A1W.* Ceterae μὲν οὖσαν. *d* Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ γὰρ] Γράφεται, μόνοι γάρ. *V.*

95. Ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae ſunt perſonae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Jovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia,* inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus. Et una nox non ſufficit?* ſubjicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita dirimendas eſſe perſonas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ᾗ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. *J. J.*

Ἐρῶν αὐτῆς] Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Jupiter, ſtatim ac cum femina eum eſſe audiſſet exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit ſi Mercurio tribuatur. *M. du S.*

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. *J.* μόνοι. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. *Xenoph.* Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μή. & *Plat.* Ed. Baſ. p. 142. B. *M. du S.*

Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν] Conſueta loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *ſoli ſumus & ſine arbitris,* qua tum potiſſimum utuntur, ſi quis liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. *Ariſtoph.* Acharn. v. 503. Theſmoph. v. 479. *Plato* de LL. VIII. p. 910. E. *Philoſtr.* V. A. T. VI. p. 271. Μεταπεμψάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τυανεῦ, γεγόναμεν· de V. S. II. p. 618. v. 36. πεύσῃ ἐπειδὴ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro *ſolus, ſejunctus ab aliis,* etſi ſatis ſit uſitatum, eſt tamen, ubi fefellerit Interpretes: *Theocr.* Eid. IV, 15. — αὐτὰ λέλειπται Τὤστεα — XXVI, 2. — αὐταὶ ἰοῖσαι, *ſolae, ſine virorum comitatu:* hoc ſi *D. Heinſio,* quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non ivisſet mutatum Eid. XVIII, 12. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 604. v. 12. ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita ſumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

VEN. ΑΦΡΟ.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? LUN. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. VEN. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν· ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας,

ἐξ

e Ἐπέστειλε] Ita G. L. *J. V2*. Marg. *AIW*. In reliquis Edd. ἀπέστειλε. f Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. *V*.

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. *V*.

dum in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: *Serv.* ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit*. Vid. *J. Fr. Gronov.* de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντεξηγ. II. p. 513. *C. A. Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. *T. H.*

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. *Fl. J. S.* & *A.* recte παρά. V. Δικ. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν. Ἑτ. Δ. X. abſque præpoſitione uſurpat ἀπόκοιτος. *M. du S.*

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere*. *J. B.*

12. Μὲν οὖσαν] Male Angl. μένουσαν. Nullus enim ſenſus eſſet. *J. B.*

Μένουσαν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. *J.* accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν. quod vel ſine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. *M. du S.*

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quae Jupiter mihi mandavit*. *J. G. G.*

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. *J.* vulgatæ ἀπ— mendoſe. *M. du S.*

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: Φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμὼ θυγάτηρ Βιστάλιᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν· lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. *Heſych.* Vid. *Stanl.* ad *AEſchyl.* P. V. v. 3. *T. H.*

31. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα] *Ariſtaen.* I. Ep. 8. καὶ τὴν ἑαυτῶν ἐρῶσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* *T. H.*

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. *F. G.*

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba haec ſaepe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. *J. C.*

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες.

μόν-

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη· οἶσθα· τί ἂν οὖν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummiſque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo AIW. Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη παραλάβοι ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid*. Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. &. L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενος] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, πορφυρίδας ὑποβεβλημένος· *Theocrit*. Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ τοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *lixa cervix*, *Perſ.* ſic ὄμμα κεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶσθα τί ἂν οὖν] Nullae Edd. poſt οἶσθα diſtinctionem habent, niſi quod in *V2*. ἐκταραχθείη, οἶσθα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron*. Clar. *Caſaub*. ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἴς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph*. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh*. Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian*. Or. V. & *Salluſt*. in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄττι] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic*. III. eum vocat Ἄττιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄττιν. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττην. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττῃ] In varia abeunt Codd. Ἄττης hic in omnibus. At mox *Fl*. rectius Ἄττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττην habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian*. 1. de Rapt. Prof. *J. B.*

76. Πῆχων] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τάμνω-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in ſe quisque aut alii in alios admittant; ſed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas converſum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum curſus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quaſi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡΟ.

Ὦ Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτῆς ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν· ἡ μέν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δέ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δέ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δέ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

ὁ

μνονται τε τοὺς πήχεις. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis cruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T.H.*

78. Αὐλεῖ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως, triplex tibiarum fuit genus, Doriæ, Lydiæ, Phrygiæ, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἐλύμοις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀνανεῦον, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν expoſuerit, *concitos*, *incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poëtae verba in jambos, ut per metri legem τρέχοντι ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρήχοντι ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρήχοντι πάγῳ· quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiæ & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunæ fuerit ob figuram falcatam conſecratus: καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὸν ἀνῆψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μηνοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα, καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ νεώτεροι τόνῳ διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo concitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Reboante*; quod quam proclivi lapſu depravari potue-

rit

ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἡ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάῤῥει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ στόμα, περιλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν

alius bombum excitat pulſo tympano, aut increpat cymbalo: & in ſumma, tumultus furorisque in Ida omnia ſunt plena. Pertimeſco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis ſuæ compos jubeat Corybantas comprehenſum te diſcerpere, aut leonibus objicere: iſta timeo in periculo te verſantem videns.

2. CUP. Bono eſto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipſis jam familiaris ſum, & ſæpe conſcenſis eorum tergis, prehenſaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes reſtituunt: de ipſa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adverſum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, ſi oſtendam pulcra, qualia ſunt? vosmet autem ipſæ deſiderio tenemini pul-

rit in, *revoante*, *revocante*, obſcurum non eſt. *Lucret*. IV, 549. *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, ſed ἀνανεύοντα, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adſcripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus verſiculi ſcripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus eſt *Iſ. Voſſius* ad *Catull*. p. 228. haud ſcio an alios, me certe adſtipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quæ ſcripſit *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 17. ad finem. *Apul*. de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus, Graeca plerumque choreis, Barbara autem ſtrepitu cymbaliſtarum & tympaniſtarum & choraularum*. *Ceraularum* a *Salmaſio* reſtitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipſe *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a ſaltantibus pulſabatur; cujus ſonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit inſtrumentum conſtans duobus hemiſphaeriis æneis & concavis, quae collidebantur, & quorum ſonitus voce κτύπος commode deſcribitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J. C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum ſi hic nihil eſt otioſe poſitum, & plane κίβδηλον. Mea quidem ſententia ſcripſerat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro ſpuriis habeo, quæ mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J. J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, ſi mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae ſenſum inutiliter onerant, legendum eſſe *J. Jenſio* prorſus adſentior. Ἀποµαίνεσθαι notat *H. Stephan*. in Theſ. T. II. p. 769. *aliquando capi pro ſimplici μαίνεσθαι, & ſignificare*, furere, inſanire, *vel*, vehementer inſanire, vehementi furore eſſe percitum: quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἀπομανεῖσα, *furore percita*, ἐκμανεῖσα. Secutus eſt eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem verſa Rhea, aut magis etiam ſui compos ſanaeque menti reſtituta, te diſcerpi jubeat a Corybantibus*, quam ſi contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ ſcribas, an ἐν αὐτῇ vel ἑαυτῇ, nihil intereſt; haec enim frequentiſſime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα μὰ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶ. *T. H.*

83. Ἀπομανεῖσα] Id eſt, μανεῖσα. *F. G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id eſt, ἐν ἑαυτῇ, *ſana*. *F. G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine ſuo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, ſed & cum Deis; quin quod ipſam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore inſanientem cum inſanientibus Corybantibus diſcurrere. Propterea ait ſe vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore perſiſtat, immittat in eum Corybantes, a quibus diſcerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae poſui, verborum ſenſum eſſe puto; atque adeo videri poſſit excidiſſe τὸ, μανίᾳ, ut ſit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανίᾳ οὖσα. At ubi diligentius verba conſidero, eſt elegans ellipſis τοῦ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανεῖσα relinquitur ſubaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παρέχηται τοὺς φίλους, αὐ-

pulcrorum: eorum ergo ne me inſimuletis: hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipſa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & ſuperior omnibus! ſed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἦ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ τοῦ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ; ΑΦΡΟ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

JUP.

1. CEſſate, Æſculapi & Hercules, rixantes inter vos quaſi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, iſtum veneficum ſupra me accumbere? ÆSC. Sic ſane decet: etenim melior ſum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a ʽH] ἡ L.

αὐτός τε νενικηκὼς ἔςαι καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιςον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic ſubaudiendum νίκην. quaſi eſſet, αὐτός τε νενικηκὼς ἔςαι καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. *Ac quicunque in iis ſuperior ſit, ac meliores exhibuerit amicos, ipſe victor erit pariter, ac ſuam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & graviſſimo creto certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter ſupprimitur apud *Euripidem* in Phœniſſis vſ. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάςην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater impoſuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Hiſtoria lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiaſtes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipſum *Livium* eadem hac ellipſi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres ſunt; miſti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id expoſuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipſis haec eſt multo, quam plena oratio, mollior. *J.J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his ſimilia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus veniſti.* Petron. *J.B.*

95. Ἐν τῷ Ἄττῃ] Ἄττι *Flor.* ſupra tamen Ἄττῃ ſatis apparet Ἄττι eſſe natum ex vitio ſcripti Codicis, unde haec Editio fuit expreſſa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentiſſime ſolent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῷ Ἄττιδι μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφιςαί. Ἄττης non minus uſitatum: de Dea Syr. §. 15. *Feſtus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ὀργαςήριον Ἄττεω· ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἐρωτ. p. 756. C. Ἄτται καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter *Pauſan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis ſcriptura nonnihil notat, *Damaſc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Heſychius* ut propriam videtur adſignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Atyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Theſ. in Ἄττης, *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 37. Quod ſequitur ſtatim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo ſenſu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo iſti veteratori, ſi modo rationes recte colligere cenſeatur, ſic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt? ceterum vosmet ipſae utique deſiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea leviſſima mutatione *Luciano* reſtitui poteſt: ὑμεῖς δὲ μὴν, ſive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T.H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde:* ſic Θ. Κρ. c. 10. *J.B.*

Ibid. Προκατακλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quaſi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *ſupra me accumbere.* Poſtea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *ſuperiore.* *J.C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli poteſtas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEſculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλες, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. οὔκουν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύμα-

Jupiter fulmine percuſſit ; quæ fas non erat , facientem ? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es , Hercules , in Oeta te conflagraſſe , qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta , ut qui Jovis ſum filius , tantoſque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem , feris debellandis , & in homines injurioſos animadvertendo : tu vero præſectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flam-

mæ

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λωποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, veriſque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ἱερ. νοσ. in initio μάγους τε καὶ καθαρτὰς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T.H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere non ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνέστησε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς φονίσσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας· τὰς Προίτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quiſpiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας καὶ ὑψώσας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας. ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227 Oenone ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντικὴν) ἤσκει. Mox οὔκουν *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc οὔκουν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T.H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J.G.G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J.B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J.B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T.H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Πρ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi tranſlate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διεφθαρμένους. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Credo veram eſſe Thomae lectionem in διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τοῦ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticiſmi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὰ σώ-

μα-

mæ veſtigia ſanavi , quando nuper huc adſcendiſti ſemuſtus , ab utriſque corrupto corpore , tum tunica , tum deinde igne. Ego vero ſi nihil aliud, neque ſervivi , quemadmodum tu , neque carminavi lanam in Lydia purpuream veſtem indutus, ictuſque ab Omphale aureo ſandalio : ſed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Niſi deſieris conviciari mihi, confeſtim ſcies, quam tibi non multum profutura ſit immortalitas: etenim ſublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipſe mederi tibi poſſit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιῆονα ἰάσασθαί σε, τὸ

a Διεφθαρμένος τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Poſterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ † τὴν γυναῖκα] ‡ *Μεγάραν· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνύτης, Θηρέμαχος, Δημοκόων & Κρεοντιάδης. V.*

† Τὴν γυναῖκα] Μεγάραν] Haec ita diſtinxi , ut nomen uxoris Scholium ſit. *M. du S.*

‡ Μεγάραν] Ut edidimus , ita diſtinguendum eſſe viderat etiam *Matth. Sladus :* in *V.* male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάραν , quorum illud correxit , hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis ſcelere furentis Herculis interiiſſe ſcripſit *Euripides* in Tragoedia cognomine , itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & ſcenae multum diverſus: vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii conſultius ſe facturos arbitrati ſunt , ſi Megaram uxorem tanto parricidio non ſubducerent tantum , ſed in aliud etiam matrimonium darent : ita ſane *Diodor. Siculus* , cujus , utpote hiſtorici , fidem in fabulis vide an potius amplectendam exiſtimes , IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῳ , διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιΐαν. Sed profecto res tota eſt lubrica : nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα , οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες , ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐποίησαν, teſte *Pauſan.* IX. c. 11. qui tamen , non pro ſua ſedulitate, quid iſtorum poëtarum in hoc genere Muſae cecinerint, celatos nos voluit : is idem vero de Megara dimiſſa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμψατο ἀνὰ χρόνον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς , καὶ αὐτὴν ἡγέμενος (malim ἀγόμενος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονι τῷ δαίμονι. Numerus liberorum , quos ex Creontis filia ſuſcepit Hercules , haud ſane magis conſtat : quatuor recenſet *Scholiaſtes Noſter* ; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum ſignans, quod nec *Seneca* fecit: ergo citandus eſt *Apollodor.* II. p. 107. qui nos doceat : ἐξ ἧς (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς , Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης , Δηϊκόων· hoc bene feceris, ſi reſtituas in Commentatore noſtro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam ſi Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuiſſe credibile eſt , reſpondebit ſcilicet — χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων, Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς· ibi inſignis eſt Scholiaſtae veteris nota prolatis auctoritatibus grave ſcriptorum diſſidium affirmantis : inter alios *AEneas* Argivus quatuor proponit , cum quo prorſus conſentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος , Θηρίμαχος , Δηϊκόων , Κρεοντιάδης , Δηΐων· ſic tamen, inquis, ipſe ſecum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tantum ediderit : ſciendum eſt hoc *Apollodoro* ſaepius accidere, proinde atque diverſos ſcriptores, quos ſequatur , in manus ſumſerit. Sed nimirum error aliquis facile ſubrepere potuit in tam numeroſa heroum fortiſſimi prole, quam ſi colligas in unum , non familiam , ſed exercitum confeceris : itaque ſuſpicari licet Megarae filiis additum fuiſſe unum & alterum , qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiaſten Pindari* Glenum nominat : is Glenus Deïanirae fuit filius : *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης· non aegre feret Olites, ſi ſic ſcribatur , prorſus ignotus atque inteſtabilis, ſuum ſibi nomen reſtitui , idque ſponſore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας πατέρας τοῦ Ὕλλου υἱοὺς δύο Γληνέα καὶ Ὀδίτην· obſervant in aliis exemplaribus legi Γληνία, quod omnino rectum eſt; nam Γυνέα dum quis inveſtiget , multum erit laboris inſumendum. Ceterum unius literulae diſcrimen apud me tanti non habetur , quin Ophiten , Oditen , & noſtri Scholiaſtae Onyten eundem ſtatuam: hac occaſione juvandus eſt *Apollodor.* II. p. 151. cujus inquinatiſſimo loco nemo , quod ſciam, hactenus opem tulit ; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ὕλλος , Κτήσιππος , Γλυκισονείτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant , ſejungere neſcivit Interpres: expediam illigatos: Γλῆνος vel Γλήνευς, Ὀνείτης, niſi forte , me non invito, cum noſtro Commentatore praeferas Ὀνύτης. *T.H.*

μα vero a male ſedulis correctoribus non raro migrare juſſum in τῷ σώματι· iſta labes mentem corrupit ſententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. ſic ibi legendum eſt ope Codicis Reineſiani : βλαβερὰ μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσιος δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς. *Arcerium* hic nihil vidiſſe ſatis patet : propius acceſſerat , quippe ingenio longe praeſtantior, Anonymus. *T.H.*

Ibid. Τοῦ χιτῶνος] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιόμενος] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Creſollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Caſaubono* egregie fuerat illuſtratus ad *Sueton.* Auguſt. c. 82. male tractat. *T.H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιῆονα &c.] Quo ſpectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica : nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quaſi proverbio: *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille ſerpens , a quo percuſſus interiit Mopſus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exſpirare neceſſe eſt , Οὐδ' ἂν Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφα-

τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἥρακλες, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem * inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis conſuetudinis jucunditatem: ſin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum eſt, Hercules, priorem decumbere Æſculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώ-

MERC.

1. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex ſententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num caſus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; ſed delicias

36. Τὴν ξυνουσίαν] Τὴν * εὐωχίαν. V.

* Ἐνωχίαν] *Matth. Sladus* & *M. du Soul* εὐωχίαν. *T.H.*

φαιδὸν εἰπεῖν, Φαρμάκοσῃ — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis fruticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab inviſo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer.* *Cortinipotentis deliciis* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (*inquam* malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T.H.*

54. Λόγον] Sola Ed. *J.* hic τρόπον habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγον, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστος ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀνακόλουθον, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπεροψίαν. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jeci, ut ſolebamus, ſed ille ſpirans ab Taygeto, diſcum illum in caput puero impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *inſidiatus eſt*: & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπεβούλευσε excuſum eſſe. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex MS. reſtituenda: ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπεροψίαν] Lenire voluit aſperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæſo, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formoſulum illum juvenem? AP. Meum ipſius hoc eſt facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut ſane: ſed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

μενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν [a] Οἰβάλυ. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς ὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῦ ἐμῦ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὐκῦν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυςύχημά τι ἀκύσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῦσαι [b] τὸν λόγον.

2. AP. Diſcum tractare diſcebat, egoque una cum eo diſco exercebar: tum, qui peſſime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipſe, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium, dum projicio, ut ſolebamus, diſcum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorſum ſpirans in caput puero impegit, quam poterat vehementiſſime, diſcum illum, ſic ut ex vulnere ſanguis manaret multus, & puer

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιςα ἀνέμων ἀπολύμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελύμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέῤῥιψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τῦ Ταϋγέτυ καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥςε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. A1W. Reliquae Edd. Οἰβάδου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Poſt ὑπεροψίαν inſerit G. ἐβούλδυσε. d Τῦ Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. A1W. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ἐγὼ. . .] Οὐχ ὕτως ἐποίησεν· προϊθεὶς γὰρ εὐθεῖαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· ὕτως † Ὅμηρος Β. σκόπελος ὁ μὲν ὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Ἢ ἐν ὑπερβατῷ ὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ· καὶ φαμὲν, ὅτι Ἀττικὴ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον] Ἀντὶ ἀπὸ τῦ Ταυγέτου· Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνσείσας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

† Ὅμηρος Β.] Imo Od. M, 73. quod paſſim in Scholiis hisce laudatur. *M. du S.*

‡ Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim etiam ὐδετέρως, ut docet *Stephanus* in Ethnicis: & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ τῦ Ταυγέτυ. Verum mihi non conſtat an Attici ſolerent cum praepoſitione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe ei conjungi. *J. C.*

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiaſtes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam eſſe conſuetudinem, ut pro Genitivo rectus caſus ſumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita ſunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c Quae verba oſcitantem ſcriptorem declarant. Is caſus, ſive illa πτῶσις non εὐθεῖα, ſed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece ſcribentem invenit ἀπὸ alii, quam ſecundo, caſui junctum? in hoc certe *Luciani* loco conſtantiſſima eſt omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῦ Ταϋγέτυ. *J. J.*

Ἀπὸ τὸν Τ.] Τὸ. *C. M.* τὸ & τῦ. *M. du S.*

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interpoſuit ἐβούλδυσε, ſive potius ἐπεβούλευσε· ſed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officioſa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi moleſto tractu retardat. Sunt certe Veterum in ſcriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι ſatis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, ſaepe ſtudio quaeſitae; quando ad animandam orationem ars conſuetas ſtructurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoſcatur, exemplis alibi docebimus. *T. H.*

59. Ἐγὼ μὲν . . . . .] Locum huic ſimilem vis? adi *Dial. Apoll. & Bacchi* ſeu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud *Xenoph.* Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. *M. du S.*

60. Δίσκον] Δίσκος quid ſit vide Γυμν. c. 27. *A. V.*

Ibid. Ἀπὸ τῦ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat hæc diſtinctio ex editione *Benedicti* in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus. *J. G.*

Τῦ Ταϋγέτου] Sic ſaniores Edd. J. B1. S. A. & ipſe Cod. L. & Coll. Reliquæ τὸ Ταΰγετον, & ipſe *Scholiaſtes*.

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην κατατοξεύσας, φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, [a] ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

ſtatim emoreretur. At ego Zephyrum e veſtigio ultus ſum ſagittis immiſſis, fugientem perſecutus usque ad montem; puero vero ſepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi diſcus illum dejecit; atque a ſanguine florem ſubmittere terram feci ſuaviſſimum, Mercuri, & floridiſſimum omnium florum, qui præterea literas habet luctum ſuper mortuo teſtantes. Num tibi ſine ratione triſtitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis eſſet, te tibi nactum fuiſſe amatum: quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

a Ἐπαιάζοντα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπώμενος ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενος ω μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

71. Ἐπαιανίζοντα] § Ἐπιθρηνοῦντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπώμενος] Ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα] Sic vitioſe A. & mox ἐπισπώμενον δέ· recte mutavit *M. du Soul.* *T. H.*
† Μικρόν] Deeſt litera O, etiam in Cod. *M.* *M. du S.*
‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δεσποτικῇ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. *T. H.*
§ Ἐπιθρήνοντα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. *T. H.*

ſtes., qui ridicule ad Atticiſmum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐχ.] Literæ ΑΙ, ΑΙ. quæ cui flori inſcriptæ conſpiciantur, neſcio. Non certe in noſtris hyacinthis; niſi forſan nomen antiquum novo tributum ſit flori. Neque enim de nihilo hæc & Ajacis fabula putanda eſt. Certe florem in ſylvis purpureum vidiſſe me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata ſint. *Ovidius* & *Moſchus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ] *Salmaſius*, quia notae utriusque a Veteribus deſcriptae parum conſentiunt, poetas alium ac ſuum habuiſſe hyacinthum, ſuum aliumque medicos & naturalis hiſtoriae indagatores ſtatuit: illum eſſe *xyrin*, *iridem agreſtem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Jatr. c. XXII. Quicquid fere veterum eſt poetarum literis funeſtis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc inſignem fuiſſe florem teſtantur; qua de re non vulgaria promſit *N. Heinſ.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pauſan.* II. p. 195. Hermionenſes refert annuum egiſſe feſtum coronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ ταύτῃ κομοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ μεγέθει καὶ χρόᾳ· ἔπεστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν· expedita quidem ſtructura, ſed mens ſcriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurſ.* Miſc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Comicorum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *coſmoſandalum* poſuit in Hiſt. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* obſervat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi conſpirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* reſtitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc inſuper addens; *Eſt autem quaſi lilium rubrum deſignans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata ſint in *Ovidii* libris antiquis illa verſiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinſius*, monſtra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occiſum gravi Diſco, & dicavit florulentum ſubcubam.* *Philoſtr.* Ep. LXI. Οὐκ εἶδες ἂν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum verſione noviſſima vix eſt, ut quicquam ineptius fingi poſſit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruiſſe putas?* longe aliud ſpectabat *Philoſtrati* ſophiſticum acumen: *Non tu vidiſti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptaſti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & ſanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in enſem Hectoreum incumbentis ortum eſſe confirmant; teſtis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* verſibus egregiis, quos *Theocriti Scholiaſtae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτειῆς ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο Εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκύουσαν hunc in modum e membranis corrupta verba Praeſtantiſſimus *Caſaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diverſus abierit *Salmaſius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare poſſum aliud extra ſyllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam ſi vel maxime nusquam non corriperetur, in proclivi erat

ſe-

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERC.

1. ET quale tandem, claudum iſtum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati poſſint conſuetudinem ejus, maxime quando vident ſudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, oſculantur & una

ΕΡΜ.

ΤΟ δὲ καὶ χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

b Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *J.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo uſus eſt Codice; utrobique enim erratur. Εὐτ. εὐτ. ſcribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem ſubierit adſcriptum interpretandi cauſa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obſtitit, ne ſenſum Euphorionis haberent exploratum; quod *Caſaubonus* diſtinguendo, *Salmaſius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim εἴαρ hic non *ver*, quemadmodum illi ſunt arbitrati, ſed *ſanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Heſych.* in Ἔαρ, Εἴαρ, Ἦαρ, Ἠεροπότης, Ἴαρα, Ἰαροπότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen poteſtas ceteroquin *Salmaſium* ipſum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito caſtigatur. Jam ſententia, ni fallor, verſuum eſt planiſſima: illud eximium & vere poëtici coloris, γεγραμμένα κωκύουσαν, *ipſis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingenioſe conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde ſecuti ſunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea ſermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum abſit, quin intercidiſſe nonnulla ſtatuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti poſſe videatur. Ἥφαιστον adpoſuiſſe aliquem ſuſpicor in margine, ut, de quo ſermo haberetur, indicaret: poſtmodum illa vox, quemadmodum ſaepe fieri ſolet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diverſa eſt ratio, defenſionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ καὶ χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleræque αὐτὸν ὄντα, abſque τόν. Optime, mea quidem ſententia, *J.* quam expreſſimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc eſt, maximam natu trium Charitum, ſeu Gratiarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *J. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, poſtremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accuſativum & poſcunt & habent, quaſi & ipſum gauderet eodem caſu; quod tamen re ipſa ita ſeſe non habere, manifeſtum eſt. Sed ita ſcilicet aliquando ſolet unus caſus poni, ad quem verba ſequentia, diverſum licet caſum poſtulantia, ſint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rurſus ab Senatu ei poſtulandum fore.* Hic unum *addi* poteſt proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque ſum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae ſatelles, in Sicilia *omnium adverſarios, omnium inimicos diligenter cognoſcere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoſcere* & *attentare*, caſu conſtruitur, proprie aliter conſtruendum foret, ut notum eſt. *J. J.*

καθεύδουσι. ΕΡ. τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, κἀγὼ ἐπὶ τῇ [a] εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικὰ, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipſe indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulſa, & ſuperbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palæſtricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, ſoli ſcilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenuſtus ſum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime ſupra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum eſſe; ille autem diſci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperiſſe. Verum illud mihi, ſi forte ſcis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem eſt occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipſam fabri iſtius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum ſcire? MERC. Sane: ſed quid effi-

a Εὐεξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti ſupra viſum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Muſicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum eſt. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Theſ. T. I. p. 613. poſtquam monuerat ἀναφρόδιτον eſſe *a Venere alienum, invenuſtum*, poſitis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adverſa Venere natus. Non aliter *invenuſtum* capit venuſtiſſimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samoſatenſis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος* &c. *& venuſtas interdum eſt ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία.* Terent. Quis me eſt fortunatior, venuſtatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetuſtatis: *ſed falſo, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res eſt nota: Aglaiam ὁπλοτάτην Χαρίτων vocat *Heſiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teſte *Euſtath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Il. Σ, 382. quod *Pauſanias* obſervat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud ſane formoſiſſimo, quis tam ſollicite proſpectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic ſuum, ſed alios auctores videtur ſecutus) ut, partito munere conjugali, ſive in coelo verſaretur, ſeu Lemnum viſeret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infuſus gremio amplexus inire poſſet, mihi non ſuccurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaeſitum eſt apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam ſunt induſtria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit juſſa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum eſſe Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Paſitheam, quae ſororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo ſcilicet, ut propius ab optatiſſimae virginis adſpectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

δρᾶσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

JUN.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tu liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

ΗΡΑ.

ΚΑλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſediſſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτόν· mallem καὶ στρατιώτην ὄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τοῦ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T. H.*

11. Ἐπιμηχανήσασθαι] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεσθαι. *J. J.*

Ἐπιμηχανήσεσθαι] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλακεκόσμ...] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρήσιμός τε. *T. H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J. C.*

Ibid. Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J. B.*

αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖταί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ipſos, qui hominibus veſcuntur: Apollo autem præ ſe fert cuncta ſe ſcire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum conſtitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis fruſtratur conſulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem reſpondens, ne periculum ſit, ut arguatur error. Inde quidem diteſcit, plures enim ſunt ſtulti, quique ſe praebent faſcinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præſtigias ipſum offundere. Ergo vates ignorabat ſe occiſurum eſſe delicias ſuas diſco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipſum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præſtare videaris.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἁλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος,

2. LAT. Iſti quidem liberi, hoſpitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conſpecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi eſt omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marſyas, ſi quidem juſtum Muſae judicium ferre voluiſſent, pellem detraxiſſet ipſe victor arte muſica? nunc dolo captus miſer interiit iniqua ſententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam eſt pulcra, ut, poſtquam comperit ſe viſam eſſe ab Actæone, veri-

a Φονεύσει] χονεύσει Marg. A1W. quod ego, quale ſit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. V.
38. Τερατευόμενος] Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ [illegible] παράδοξα ✱ μυθευόμενος. V.

✱ Μυθευόμενος] Lege μυθευόμενος. J.C.
Μαντευόμενος] In Ed. A. & C. M. legebatur μυθευόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. M. du S.
Mihi placuit μυθευόμενος idque omnino retinendum videbatur. T.H.

27. Πάντα εἰδέναι] Callimach. Hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apul. Florid. 1. Ariſtoph. in Plut. Orpheus, Homer. Hymn. εἰς Ἀπόλλ. J.B.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & Clem. Alex. p. 9. τὸν Κλάριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμαῖον, τὸν Ἀμφιάρεω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. M. du S.
Ibid. Διδύμοις] Origen. Celſ. l. p. 55, 1. M. du S.
32. Λοξὰ] Momus in Apollinem Δικαστῇ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere ', neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὖσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῒ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. — ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L. — Α Π Ο Λ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula,

ΤΙ γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾷν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

b Ἐγεγένηντο] ἐγένηντο F. In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. G.

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λεξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀδίκως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ οὖσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἁγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, terigit: Ἄρτεμις ἁγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam; quae quum ſit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

84. Ἐ

ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& ſupervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέντοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. οὐκοῦν καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

a Δεδέσθαι] Δεδῆσθαι omnes Edd. exceptis J. & Fa.

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — *κόπτε δὲ δεσμοὺς Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν* & v. 299. *Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλοντο.* Ideo *δεσμοὶ Ἡφαίστειοι* proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: *ἐπὶ τῶν ἀφύκτων*, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: *ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκατειλημμένος πᾶσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον.* Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela compararentur: *ἀφανῆ δεσμὰ* paulo ante *Noſter*, & *Ælian.* de Anim. II, c. 30. *δεσμὰ ἀφανῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια.* *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iiſdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [*μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον*] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat *ἐν ἔργῳ εἶναι*. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe invidiſſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas:
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dis non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *J.J.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, *μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γιγνομένων τῷ ἔργῳ* modo, *καὶ ἐν ἔργῳ εἶναι* nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus.* *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut ſatis intelligi poſſit, niſi poetam ipſum legeris Od. Θ, 335.

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, niſi, quum videris, idem optabis.

ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus verſetur, mollior iis ipſis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis ſimilior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non ſolum,

ΗΡΑ.

Ἐγὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ

b Παντὶ] *πάνυ C. quod vitioſe ſcriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. *V.* Πανί.

10. Πάνυ μᾶλλον] * *Πανί. V. Γρ. παντί. G.*

* Πανί] Sic videtur legiſſe pro παντί. Vid. Not. *M. du S.* Quum in nonnullis Codd. extiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim eſt ad fidem propius, quam Scholiaſten notare voluiſſe vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. *A.* Τῷ πατρί] Πανί. *T. H.*

335. Apollinem Deorum poſtremum ponit v. 323. qui ad jucundiſſimum ſpectaculum advolarint: inde *Noſter* Mercurium fecit haec a ſe jam viſa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, niſi, quod potius exiſtimo, vetuſtioris ſit. Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ Ἄρης ταύτην δεθεὶς Ἄρης. *Lucianus* ξυνδεδεμένοι, δεδεσμένοι, δεδέσθαι quae forma *Thomas* videtur elegantior, quam δεθεὶς, δεθῆναι. *T. H.*

98. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te ſic patereris?* ocyus emenda δεθῆναι vel δεδέσθαι. Quid enim ſibi vult δεδεῖσθαι? *J. J.*

Δεδέσθαι] Ex Ed. *J.* eſt, cui ſuffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendoſe. *M. du S.*

4. Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. *J. B.*

* 6. Μίτρᾳ] Mitram geſtaſſe viris turpe & molle cenſebatur, ut apud noſtrum *Lucianum* alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. *G. C.*

10. Παντί] In veteribus Codd. πάνυ & Πανί fuiſſe teſtantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam eſſe ſcripturam παντί cenſeo, quia *cuivis ſimilem potius quam ſibi* melius videtur quam *Pani ſimilem.* *M. du S.*

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adſtruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non ſat idoneus Pugnae ferebatur*, *Horatio* teſte II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumuſculos parum ſecundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi ſpecie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, diſcuſſerat. *T. H.*

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ [a] στρατιωτικῷ, τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις [b] ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c] ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d] τραπόμενοι, καὶ ὅλως

Juno, Lydiam ſubegit; incolentesque Tmolum cepit, & Thracas ſibi ſubjecit; ſed & adverſus Indos rapto muliebri iſto exercitu elephantos in poteſtatem redegit, & regione tota potitus eſt, regemque paululum reſiſtere auſum captivum abduxit: & iſta quidem omnia perfecit ſaltans ſimul & choreas ducens, thyrſis uſus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum ſi quis in animum induxit male dicere ipſi, contumeliis in ſacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obſtringens palmitibus, vel ut diſcerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia ſint iſta, atque haud indigna patre? Si vero luſus & laſcivia ſimul adſint, nihil eſt ea in re, quod invidiam faciat; in primis ſi quis reputet, qualis ſobrius hicce foret; ubi iſthæc facit ebrius.

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametſi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam verſi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] ϛρατῷ C. & Schol. V. b Ἐπεχείρησε] F. ceteraeque Edd. excepta ſola P. ἐπιχείρησε. c Ἐπαινέσεσθαι] Ita F. quod merito reduxit S. quum priores vel vitioſe ἐπαινέσαι vel male ἐπαινέσασθαι exhiberent. Mox εὕρημα ſola P. Ceterae omnes damnatum a Thoma ſcribendi modum tuentur. d Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. AiW.

16. * Στρατηγικῷ] Γράφεται ϛρατῷ. V.

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. G.

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. noſtris. M. du S.

Vix dubito, quin vitio ſcriptum ſit pro ϛρατιωτικῷ. T. H.

16. Στρατῷ] Sch. & Coll. M. du S.

Στρατιωτικῷ] Nulla fuit cauſa, cur mutarem: τὸ ϛρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pauſaniam p. 423. Herodianum ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυτικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. T. H.

24. Καταδήσας] Vid. Ovid. Met. III. Fab. VIII. M. du S.

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, non eſt quod invideas: non enim invidebat Juno Baccho, ſed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc eſt, odium. Solent invidia & odium eſſe conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miſcentur. J. C.

35. Ἰκάριον . . .] Hygin. fab. 130. M. du S.

Ἰκάριον] Icarum ſaepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam AEliani locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpoſitae negantis particulae ſoliusque diſtinctionis ope a pravis tum verſione tum emendatione vindicem: Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ πρῶτοι πιόντες τοῦ οἴνου, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσόντες, οὐκ εἰδότες πω ὅ ... εἶναι τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' οἰηθέντες φάρμακον, ... κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὅμοιοι δοκεῖν, τοῦ Διονύσου τιμωροῦντος τοῦ πρώτου γεωργοῦ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ καὶ προσέντα... Jam nihil, ut puto, in iſtis eſt, quod ulla parte lectorem impedire poſſit. Quantum in hac fabula narranda veteres diſſideant, commemorare non videtur operae pretium. T. H.

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet Stephanus, ſed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compoſitum illud in Lexica perveniſſe credibile eſt: ſi quis pro ſpurio expellendum ſentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem ſine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν: ſaepius iſta particula vitiata verbis ſequentibus adhaeſit: vide Hermot. §. 13. neque aliter ſtatuiſſe videtur Brodaeus ad Anthol. l. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἶγε omnium Edd. non videbatur mutan-

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

τὸν βουκόλον, (νέμει δὲ [b] τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαρ-
95 γάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ
1 ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν· ἐγὼ

b Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακραίας κόρας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque cenſuiſſe veterum quoſdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nuſquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνῦσι, διαιτῆν Τοῦ εἴδους, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devenius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejuſmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριον, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικαστὴν vel κριτὴν, διαιτητὴν alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρίσασθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτην ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης· καὶ τοὺς ἱερεῖς οἳ μυρεψοὺς οὕτω ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, την τα θύη φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudiniſque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribuſque modis debitum pecuniarium ſolvi, penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi διὰ τὸ ἄλλως (τραπέζης) ὅτι ἔκρινε τὰς θεάς· *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴς· locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τῷ Γαργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας [a] νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενὴς, τἄλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαῤῥοῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. [c] ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φής; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· [d] ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἄπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, ſi fieri poſſet, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni ſi formæ præmium tribuas, pluribus eſſe in odio. Propterea ipſe quidem haud idoneus vobis ſim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ ſtirpis eſt, & Ganymedis iſtius cognatus; ceterum ſimplex & montanus: neque illum quis indignum cenſuerit ejusmodi ſpectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamſi vel Momum ipſum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ oſtentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo ſi permiſſum fuerit arbitrium; ſed accipimus iſtum, quicumque ſit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubeſcis? eſt hoc quidem proprium, ut verecundiores ſitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non poteſt, ut æque ſitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiſcamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente ſequimini me: bonoque eſtote animo; novi Parin, juvenis eſt formoſus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. V2. S. A. In ceteris Edd. prave νενικυίας. b Τούτου] τουτουὶ L. c ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. d Ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις J. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ὑπρ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκοπεῖτε. V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod ſervari non poteſt, niſi ſequentia his adnexa ſic conſtituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας ἰδεῖν. Malo tamen, & mollior eſt medicina, τε mutare in γε, probata diſtinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. T.H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F.G.

33. Πρὸς ἐμοῦ λέγεις] Attica locutio: *Ariſtoph.* Veſp. v. 645. Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — Ναὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λεγόντι. *Schol.* minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ· μὴ ἀρέσκοντα μοὶ λέγοντι. *Plato* in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γάρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T.H.

36. Οὐ παν. ἄγαμος...] Οἰνώνη Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide *Apollod.* III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E.L.

38. Σωοικεῖν] Utitur hoc loco *Muretus* Var. Lect. VI. c. 7. T.H.

Ibid. Ἱκανὴ μὲν] Supra *Graevius* ad Dial. VI. vertit: *commoda quidem, ſed ruſtica*, interprete caſtigato, qui

talia dijudicanda inprimis idoneus ; is ſane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum juſtum nobis eſſe judicem: utrum vero innuptus eſt, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus eſt, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Eſt cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at ruſtica, & valde montana: ſed non admodum curare illam videtur: quid eſt autem, cur iſta roges? VEN. Nullo conſilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea ſermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obſit: ſcilicet rogabat me, innuptusne eſſet Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curioſe ſciſcitata? MERC. Neſcio: ait autem ſe, quod caſu in mentem venerat, non de induſtria rogaſſe me. MIN. Quid ergo? cælebs eſt? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum ſtudio tenetur, & gloriæ cupidus eſt, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum ſit, haud facile dixerim: niſi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut ſibi facultas fiat, & velle ſane ſe primum eſſe in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque inſimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas ſunt proclives, non Veneris hoc eſt. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil eſt quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. οὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. [l] τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

f Πρὸς ἐμοῦ] πρὸ O. P. *J*. *g* Πότερα] πότερον O. *h* Ἠρόμην] ἠρόμην H1. *i* Κοινολογούμενος] κοινολ. Edd. primae: in *B2*. & poſterioribus bene correctum. *k* Εἴρετο] ἤρετο O. Poeticam formam omnes Edd. ſervant. *l* Τί δὲ] τί δαὶ O. ſatis commode. *m* Καὶ] Abeſt ab O.

qui dederat, *ſat quidem formoſa*. Non audio: ſaepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praeſtantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua ſermo habetur: hic autem ſatis eſt apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *ruſticam*: formoſam vero eandem eſſe & ruſticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: hiſtoriam totam enarravit *Parthen*. Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim iſtius ἄλλως *Lucianus* ipſe declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με, *nullo certo conſilio neque de induſtria*. Parum recte videtur intellexiſſe *D. Heinſius* ad *Heſiod*. E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Theſ. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id eſt, *praevaricaris*. *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Νεκρ. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ἕας τισι —. *M. du S.*

44. Ἤρετο] Ox. In editis εἴρετο. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλομαι. *T.H.*

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. ΗΡΑ. [a] Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ κἀμοὶ φαίνεται. ΕΡ. Ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φής; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν [b] οὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, [c] καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω

ægre feras, aut putes deteriore te eſſe loco; ſi quid etiam ipſi ita ſimpliciter reſpondi.

5. Sed interea, dum ſermones cædimus, jam multum progreſſi longius diſceſſimus a ſtellis, & circiter ex adverſo Phrygiæ ſumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipſum veſtrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero eſt? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad ſiniſtrum reſpice; non ad ſummum montem; ſed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex ſcopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus diffi-

a Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὑτωσὶ] οὑτοσί O. c Καλαύροπα] καλάβρ. O. P.

74. Καλαύροπα] * Καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

* Καλάβροψ] Καλαύροψ. καλάβροψ autem, ut Εὖρος pro Ἔβρος &c. ſunt recentioris Graeciae β & υ inter ſe commutantium. Haec *Matth. Sladus.* *T. H.*

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progreſſi jam a ſtellis receſſimus*, ſive, ut non male interpres, *ſtellas emenſi ſumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi *Eraſmus*, *cum plurimum nubium eſſem emenſus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum ſuſpectum habent & aliter ſcripſiſſe *Lucianum* putant. Et rurſus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπεσπάσαντο, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *poſtquam longe a terra provecti in altum erant.* Vides hoc loquendi genus familiare fuiſſe *Luciano*. *Heſych.* Ἀπεσπάσαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J. G. G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An ſcribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάσθημεν τῶν ἀστέρων. *F. G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς: quaſi dixiſſet, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, *nos procul ab aſtris ſubduximus.* *J. C.*

Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Theſ. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo ſuſpectum habuerunt. Ubi ſignificandi rationem aperuero, res erit manifeſta. Ἀποσπᾶν, *avellere*, *diſtrahere*, *avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amiciſſimorum amplexu vix divelli poſſunt ac diſcedere: ita capiendum eſſe A. A. XXI, 1. praecedentia ſatis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi ſtudio alicunde digrediuntur, atque avocari ſe patiuntur, raro commodi cauſa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. ſaepius inconſiderate, ſic ut periculum aliquod aut damnum gravius conſequatur: Excerpta *Nicolai Damaſc.* p. 426. ὄνον ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud hiſtoricos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis caſtigatiſſimisque ſcriptoribus ſatis ſunt uſitata: verum quando ἀποσπασθῆναι ſimpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere*, *digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium eſt: ita *Lucas* in Euang. XXII. 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέστη, ἀπεχωρίσθη neque aliud eſt, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum eſt ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetuſtiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων σταδίους ἐννέα, ego legendum arbitror ſecutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες σταδίους ἐννέα, ποιουμένων τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progreſſi eſſent ſtadia novem, Judam adverſus Timotheum proficiſcentem adorti ſunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti poteſt; fefellerat, ut ſaepe, libra-

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipſi compotatores interemerunt conciſum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exiſtit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminiſſe, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

μεμηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φὴς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, [e] εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. QUid eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

ΑΦΡΟ.

ΤΙ δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν [f] Ῥέαν, ἐμὲ

δὲ

e Εἴ γε] ἤγε L. Marg. *A1W.* ἦτε P. f Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. V2.* Marg. *A1W.*

35. Τὸν γοῦν Ἰκάριον] Ἔκτειναν ὡς φαρμακίαν νομίσαντες· γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege μεθυσθέντες. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Aſtronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem obſervaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *A1W.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἤγε] Sic L. ἦτε P. Impreſſi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Inſignis hæc *Junrinæ Ed.* emendatio; quam confirmant inſuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν] Nullum eſt in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quae virtutis caſtitatisque cuſtos habebatur ac praeſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum extitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid ejus generis habuiſſet Jupiter, quod ulla veri ſpecie conjugi objiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam ſaepe reus Junonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio pepererit: nam Protr. p. 21. B. legitur καὶ ἤρα Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτη illud ἤρα literis iisdem conſtans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quin in ipſum Jovem amati Adonidis ſuſpicio meliore jure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi juvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſul-

τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾲς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος; ΕΡ. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀποῤῥεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶται ἀεὶ, καί ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ [a] αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a ſola vero abſtineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua ſit ſagittis pharetra, tuque ipſe quaſi tractandi arcus, & collineandi ſis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis eſt & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quaſſata criſta perterrefacit me, & contremiſco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmaſti ipſum, ac viciſti. CUP. At iſte ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra ſemper ſuſpicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego ſic prætervolarem, propius admota face; illa confeſtim, ſi ad me accedis, inquit, per patrem juro, haſta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipſa dilaceratum peſſumdabo. Multa ejuſmodi eſt interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidoloſam, ſerpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

[a] Αὐτὴ] αὐτή C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσυπακουστέον τὸ * διαφθερῶ ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς. *V.*

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ. ſic & *V.* *M. du S.*

ſultavit, ut ipſe gloriatur Dial. XII. *Philoſtr.* Ep. XXXIX. οὕτω γὰρ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ τῶν τὰ ἄστη οὐκ εἰδότων ibi pro Ῥέα ſcribitur in Cod. Pal. ſecundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ κατ' ἄγνοιαν τῇ Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος reponendum eſt τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifeſto patet, quae traduntur p. 64. Mox ſi probes ἐπ' ἐκείνης capiendum erit, *quod ad illam attinet*: ſin malis, ἐπ' ἐκείνῃ vel ἐπ' ἐκείνην, *adverſus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero ſe pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipſamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νῶιν μὲν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο. *T.H.*

54. Χαροπὴ] *Heſych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. *F.G.*

56. Ἐκπλήττει] Pariſienſis mutavit in ἐπι—. prave. *M. du S.*

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Eraſmus*, *adductis ſupercilis obſervat*, utraque verbi poteſtate conjuncta: melius ab eo non diſceſſiſſet *Benedictus*, qui dedit, *torve ſemper adſpicit*: hoc eſt δριμὺ ὁρᾷν, quod paulo poſt ſequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *ſuſpectum habere*, & *diligenter ne noceat obſervare*: *Ariſtotel.* περὶ Ζ. I. c. 44. de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης οὐδενὸς, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν contra Mars Cupidinem dicitur προσιέναι & προσκαλεῖσθαι, tantum abeſt, ut ab eo cavendum ſibi putet. De verbo ὑφορᾷν plura *Stephanus* in Theſ. & nimis quidem, ut ſaepe ſolet, tenuiter. *T.H.*

69. Πρόσωπόν τι] Id eſt, τὴν αἰγίδα σὺν τῷ τῆς Γοργόνος προσώπῳ. *F.G.*

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Muſarum caſtitatem ipſius Cupidinis teſtimonio adjuverit, quo perſuaſiſſimum fiat παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀκηράτους ut vocantur, revera eſſe. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo ſuſceptus legatur: recenſuit agmen hoc vaniſſimus *Tzetz.* ad *Heſiod* Ε. καὶ Η. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, ſi us-

tuo: territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratae, & extra teli jactum poſitae? an & illae criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt? CUP. Revereor illas, mater; nam venerandae ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur: atque ipſe adſto ſaepius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & iſtas, quia verendae: at Dianam quid eſt, cur non vulneres? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes: tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat; tota denique huic rei eſt intenta: ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequenter ipſum arcu fixiſti.

δια· μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φὴς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; ΕΡ. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα [b] ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην [c] καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἑκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

b Ἤδη] Deeſt in *J. V2.* *c* Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Plato* habitus) Epigramma Anthol. 1. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum: Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρων ὔμμιν ἐφοπλίσομαι. Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide B[illegible]. *T.H.*

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. *G.C.*

82. Τὴν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius.* *T.H.*

89. Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte: ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. *F.G.*

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. *T.H.*

XX.

ª Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

Ερμῆ, λαβὼν τυτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμυ παῖδα

JUP.

1\. Accepto, Mercuri, iſto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

ª Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης. O.

92\. Λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον].
* Καλὸν τὸ μῆλον τῆς Διὸς χειρῶν δέχου.

Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

* Καλὸν &c.] Veteris eſſe poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. du S.

94\. Τῆς Ἴδης ἐν τοῖς Γαργάροις] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria deſinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Euſtathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης ἐν κνημοῖσι Φαλακραίης ἐνὶ βήσσῃς· pro quo neſcio quam recte ſuppoſuerit Pergamum ſive *Tzetzes*, ſive vetuſtior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium eſt, *Homero* teſte, celſiſſimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte obſervat *Macrob.* Saturn. V, c. 20. Iſto autem genere poſt *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάννιφα: nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ὁ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum poſtea, quum immodico frigore compulſi cives nov[am] urbem in ſubjectam monti planitiem deduxiſſent genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν diſtin[guit] *Strabo* XIII. p. 874. C, 903. C. *Heſychius* quid[em]: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, καὶ πόλις Τρῳάς πλη[σίον] Ἀντάνδρου· ſed valde verendum eſt, ne, quemad[mo]dum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperim[us]. Latini poſt *Virgilium* Gargara cacumen Idae non mi[]nus, quam ipſam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara deſidunt ſurgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequeſter*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: ſed hujus auctoritatem ſi parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex ſederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipſe mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui ſaepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἤλθον tum Ἰδαῖον λέπας· ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem deſcribit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingenioſiſſimus: *Eſt locus in mediae nemoroſis vallibus Idae.* *Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν, ut vir ſummus egregie reſtituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Noſter*, qui paulo accuratius fabulae ſcenam in Gargaro ponit, ſine dubio, quos ſequeretur, vetuſtos habuit auctores. *Strabo* ſcribit, in receſſu ſinus Adramytteni, qui proprie ſic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium oſtendit Pyrrham, ſitam eſſe Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος· quae repetit *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 9[]. idem apud *Stephanum* ex *Timoſthene* in Ἀλεξάνδρεια. ſatis apparet ſitum hujus loci a Gargaro parum diſ[]pare. Neque de nihilo eſt quod §. 5. antri mentione[m] *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδ[] [] & cetera, quae protulimus, commode reſpondeant, antrum aliquod venerabile atque auguſtum ad Idam fere mediam extitiſſe conſtat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris diſceptaverit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μέγιστον δ' ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοπρεπές, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius eſſe non poteſt, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diverſus abiit *Coluthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptiſſimo ſimul & mutilo, v. 14. αὐτὰς γὰρ ἰθύνοντας μολούσας (tres Deas; nam ita videtur ſcribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης δικάσπολον ἐπὶ πρηῶνι Φαλάκρης ex

eo

diſſipetur armentum? JUN. Video nunc, ſiquidem is eſt. MERC. Is adeo ipſe. Quoniam vero prope ſumus, in terra, ſi videtur, poſitis veſtigiis incedamus, ne conturbemus eum deſuper ex improviſo devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degreſſi ſumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par eſt peritam eſſe loci, quæ ſæpe, ut fama fert, deſcenderis ad Anchiſen. VEN. Non admodum, Juno, iſtis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monſtrabo: etenim ipſe non raro commoratus ſum in Ida, quando Jupiter amabat adoleſcentulum Phrygem: tum ſæpiuſcule huc veni ab eo demiſſus ad inviſendum

διασκίδναται τὴν ἀγέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. ΕΡ. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] καταβεβήκαμεν, ὥρα σοί, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκός, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. [f] Ἀλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ.

d Ἀλλ' ἐκεῖνος] Ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμὲν G. L. e Καταβεβήκαμεν] Priores Edd. κατεβεβ. f Ἀλλ' οὖν] Omittunt O. P. *J.* Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos abſoluti nominativi uſus. *Ælian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μεθαδιώκων &c. τῶν μὲ συνθηρατῶν ἀποσπᾷ πολύ. *Syneſ.* Ep. 108. μόνον γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἵ τινες ὄντες ἡμεραῖν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπάσαιμι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. *Noſter* de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum ſit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὴ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τῆς ἄλλων ἀποσπάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen abſurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, ſecus atque Interpretes fecerunt, jungendum eſt cum ἀποσπάσαιμεν. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Theſ. habet *Gargarus* maſc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus.* *Farnabius* tamen ait *Gargarus* in maſculino genere nuſquam legi; & ſane, niſi apud eos, quorum memini, auctores, ego nuſquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoſcit *Euſtathius*; agnoſcit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Ποῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαυρόπα] Mſ. Ox. καλαύροπα, prave; ſed ea permutatio frequens in ſcriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαυρόπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενικὸν δ' ὑπένερθε βοῶν ἐλατήριον καλαύροπα. idem ſcribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut obſervavit *Fr. Nanſius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem ſe probaſſe *Scholiaſtes* oſtendit hanc notationem adferens, εἶδος καλὴν ῥάβδον· libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque ſolet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu geſtans exactiſſima figura, ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob cauſam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum Feſtus* & *Servius.* Gloſſae veteres: *Pedum,* καλαῦροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλος. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖνος] Rectius in Mſ. ſcribitur Ἐρ. Ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἐκεῖνος] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter poſitum: *Imo is ipſe:* tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες· *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, ſi videtur, poſitis pedibus incedamus:* ne ſcilicet juvenis animo conturbetur, & plane ſtupefiat, ſi nos deſuper advolantes viderit. Quae de uſu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καταστάντες] Pro καταβάντες corrupte ſcriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leeds* vocem eſſe nauticam apud *Homerum,* νῆα κατάστησον Od. *M,* 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quæ æthera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Noſtro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deæque alii *labi* ſine alis, Cupidine excepto, conſtanter traduntur. De hac voce conſule *Thucyd.* I, 59. *M. du S.*

82. Καταβε—.] Ox. Mſ. ut *Jenſius* legendum monuerat. Prave alii κατεβε—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic ſine οὖν Ox. P. & *J.* Ed. *M. du S.*

τοῦ παιδός. ϗ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαριπταμένη αὐτῷ, ϗ συνεκούφιζον τὸν καλόν. ϗ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὄπισθεν [a] αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, ϗ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν [b] δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, ϗ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· [c] ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ούτοσὶ πλησίον, ὥστε προσείπωμεν αὐτόν.

puerum: quumque jam ab aquila veheretur, juxta ſimul volabam, allevabamque pulcellum: quin, ſi quidem memini, ab iſta rupe illum ſubripuit: hic tum forte fiſtula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morſu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipſum reſpicientem: tunc ego fiſtulam tuli; abjecerat eam præ timore. Atenim arbiter hicce prope adeſt: quare adloquamur eum.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ [d] ἐπιτήδειαι [e] ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυναῖκές εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, ϗ Ἀθηνᾶν, ϗ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, ϗ ὠχριᾷς; ϗ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω τί

7. Salve, boum paſtor. PAR. Et tu ſane, juvenis: quis autem huc adveniſti ad nos? aut quas iſtas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia ſint forma. MERC. Multum abeſt, ut ſint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium miſit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil eſt. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipſe formoſus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium ſcies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτοῦ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *AiW.* Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *AiW.* c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβέβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι *F.* in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸν ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda ſint, an de Ganymede: poſterius in verſione fere ſum ſecutus. Prius ſi quis anteferendum putet, ſenſus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: ſeries orationis favet; ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα, ... ϗ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis eſt *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, ſed apprehenſa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmaſium.* In Luciano cautius paululum delicias ſuas Jupiter attrectat. *T.H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc eſt, *in forma aquilae*, ἐν σχήματι ἀετοῦ. *J.C.*

96. Περιβαλὼν] An περιλαβών; *F.G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc ſcripturam agnoſcit. Reliqui libri ἀποβ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipſum in *Dion. Caſſ.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 131. v. 10. ἐνδεδυνηκέναι ϗ δια-

tandem velit: Forma Præstans, ait, Accipiat. At quomodo, domine Mercuri, poſſim ego mortalis omnino, & ruſticus, judicem agere admirandi ſpectaculi, majoriſque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præſtet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & ſane neſcio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat viſum abſtractum; non enim vult abſiſtere facile; ſed ubi ſe defixerit primum, in eo hæret, illudque præſens probat: quod ſi ad aliud tranſierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfuſa mihi eſt forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus ſi tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut ſit Jovis ſoror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua ſit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud ſcio: attamen fieri non poteſt, ut ſubterfugias a Jove juſſus.

καὶ βούλεται· Η ΚΑΛΗ, φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ [g] δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· κἂν [h] ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; ΕΡ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Δάμαλιν] Priores Edd. δάμαλις. Δάμαλιν O. & Marg. A1W. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

διαπετόμενοι. In Codicibus hæc variare ſolent. Vid. *J. Perizon.* ad Ælian. V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat cauſa, cur *Goldaſtus* emendaret in *Doſitheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸν ἆθλον] Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἔσῃ, *præmium certaminis erit*, non τὸν ἆθλον ut recte in initio hujus dialogi ſcriptum eſt. Vide quæ notavi ad Soloeciſtam. *J.G.G.*

Τὸ ἆθλον] L. & Ox. Mſſ. & Ed. *J.* *M. du S.*

Τὸν ἆθλον εἶναι] Feſtinando *Graevius* in errorem incidit ſcribens ἔσῃ, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* ſeu Ἐν. Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν. *F.G.*

26. Δάμαλις] Ox. δ—ν. Sed nihil opus eſt: quin ſic ut edi curavimus elegantius videtur. *M. du S.*

Δάμαλις] Δάμαλιν adſcivi ex Cod. Ox. quem caſum ſtructurae ratio plane poſtulat: δάμαλις retineri non poteſt, niſi αἶγα ſimul mutaveris in αἶξ. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλο. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. ſecuti ſumus. Reliquæ ἄλλῳ, niſi quod in *J.* punctum ſub ω deeſt. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi poſſit, non ita tamen ſolet *Noſter*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & ſaepius: quare verum eſt ἐπ' ἄλλο. Mox παραλαμβάνεται ſi ſanum eſt, tum vero fieri non poteſt, quin aliquid interciderit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, niſi pluribus adjectis ſenſum fulcias. *Micyllus*: *& ſemper ab iis, quae propiora ſunt, ſeu per ſucceſſionem excipitur*: eum deſeruit *Benedictus*: *ſemperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: παραρπάζεται, vel, περιλάμπεται· utrumvis certe vulgato melius: ſed qui mihimet ipſe nullam in partem hic ſatisfacio, ſperandum non eſt, ut aliis poſſim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius eſt; Venus e Dione ſuſcepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἓν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδῦσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' [c] ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud; Mercuri; fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima ve-

[a] Πεῖσαι] πεῖσον O. L. [b] Οὕτω] οὐ O. *J.* [c] Ἀπεστράφην] ἀπεστραμμένος O. P. *J.* Marg. *AtW.*

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . καυσολεῖν . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἥδυνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *Æm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα; *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς: qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἑλληνίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἀμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν· καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T.H.*

48. Οὔ φασι π.] Genuina hæc lectio Ed. *J.* Reliquæ οὕτω. Vide Ἀπικηρ. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. *J.* lectionem poſthabuerim. *T.H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus.* Vide *Voſſ. contr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E.L.*

57. Ἀπεστραμμένος] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. *J.* reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΉΡΑ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* hæc loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe [illegible] tionem. Veneri enim hæc optime conv[illegible] ſpeciem habet amorum Dea, non nimis c[illegible] ſeſe videri cupiens, & Virgini Minerva[illegible] matronæ Junoni, gratiam obſequii hac in [illegible] piens. Quin & his jam ſcriptis, video [illegible] in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus in[illegible] nibus *Junoni* hæc vindicem, aperiam. Junonem a Judice impoſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed præcipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Hæc enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quæ alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſæpiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervæ proprium epithetum eſt. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur doliturа. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d] τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα ϗ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e] μὴ πρότερον αὐτὴν [f] ἀποδύσῃς, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g] ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ ϗ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ ϗ σὺ Ἀθηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, ϗ τὸν δικαστὴν

d Τῷ] τὸ F. *e* Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. *J.* ſola: Πα. ἀπόδυθι ϗ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *f* Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. *J.* *g* ΠΑ] Ἑρ. Marg. *A1W.*

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης ϗ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Veneriſque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι ϗ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφῆναι, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios vereantur, averti.* *T. H.*

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. *J. G. G.*

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. *J. C.*

61. Ὁμοίως καλή. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: ϗ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. *Th. M.*

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, ϗ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, ϗ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. *J. J.*

Πα. ἀπόδ. ϗ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba hæc, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. *J.* reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebræ Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in pleriſque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quæ ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ. 214. At ſi non niſi monitus hujuſmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi præcipuæ *Luciani* gratiæ. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus & Benedictus: ne prius ipſam exueris?* quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. *J.* ἀποδύσῃς nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴ ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas:* alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & *J.* *T. H.*

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. *M. du S.*

σὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; ΑΘΗ. ἰδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. ΑΦΡ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδονῆς; οἵα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπώμενος. ΑΦΡ. οὕτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. [d] περιμενῶ. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. Οὐκ ἐπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt ; ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum , ſi abſque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi , ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis ! quod ſpectaculum , quæ forma , quanta voluptas! qualis hæc virgo ! quam regium iſta & verendum reſplendet , vereque dignum Jove ! hæc autem ut ſuaviter intuetur! imo etiam feſtivum quiddam , atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At , ſi placet , ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo ; nam nunc quidem ambiguus hæreo , nec ſcio , quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ : tu , Juno , reſta. JUN. Reſto: verum poſtquam me diligenter inſpexeris , hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum , an placeant tibi dona , quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me , Pari , judicaveris eſſe forma præſtantem , univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum [illegible] …nu-

a Ἀποδυσώμεθα] ἀπεδυσάμεθα Marg. *A1W.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *A1W.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *J.* ſed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Περιμένω] περιμενῶ Marg. *A1W.* e Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς] Priores Edd. σοὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod repoſui , eſt totum in O. & G. niſi quod hic aberat τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem , qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus ; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus , ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus : *Non metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos , ſi ſine illo , quo metum incutis , videantur* : τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δύνασθαι illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea ; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς: ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J.G.G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit ; ſed in verbo ἐλέγχεσθαι & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt : *num metuis , ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum ?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit , quando a bello vacans laetioribus epulis intereſſet : talem ad Pelei nuptias miſit *Coluthus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII. 460. *T.H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego , non ut in Libris eſt αὐτή. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ [illegible] ἡδέως] Sic hunc locum , foediſſime in vulgatis Edd. corruptum , reſtituimus. Quid enim eſt , quæſo , quod omnes inſidet , ὁρᾷ δὲ ἡδέως , ſine ἥδε , quod *J.* ſuppeditat ? In eo *J.* non ſum ſecutus , quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent , ſat ſcio , quibus elegantiæ placent : neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari : aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces , quarum ſonus cum præcedentis verbi ſono convenit , flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾶν , vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac lite finienda, quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſthæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

μὲ τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέστηκά σοι. κἄτα ἤν με, ὦ Πάρι, δικάσῃς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. οὐδὲν, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γὰρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάῤῥει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιάτριβων ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

ἀλλὰ

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. g Ἐπίθου] ἐπίθες O. h Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*
Ὁρᾷ δὲ οὐδεὶς] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷ δὲ καὶ ἡδέως neque enim dubitandum videbatur, quin haec ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾶν· Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni productae, quae tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*
90. Ὧρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμοῦ;] MI. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*
Ὧρα σοι καὶ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficiſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἐμὴ, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus*, *tuus*, ſic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Graevius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ἐμὲ non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*
10. Αὕτη σοι ἐγὼ] Αὕτη ſcribatur an αὐτὴ, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen ſolent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν ibi *Gronovius* e MſI. profert αὐτοί. *T. H.*

24. Ἀφ

διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Ed[...] ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος; Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T.H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridi[s] & Lycurgum. *J.G.*

Ibid. Παλαιστική] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστική] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικός, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praeivit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a παλαίστρα formetur παλαιστρικός: nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστὴς fingere παλαιστικός. *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I, p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes*: praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios. *Prudent.* περὶ Στεφ. II. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia.* De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι περισπούδαστος] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. περισπούδαστος, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum; id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, conve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturàm adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ [d] δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φής; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾷν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus &

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις [e] ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος, κἀπειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τοὐντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν [f] δύω καλὼ, Ἵμερος καὶ Ἔρως

d Δὲ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerunt: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δύο H1.

venit, quae περισπούδαστοι, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157. Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. In οὕτω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνακαλεῖ οὕτω τι καθαρά. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀμφακίαν. *Ariſtaen.* ὥσπερ τὰ πρὸ καιροῦ τρυγώμενα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇ δ' Ἔρος ὡμάρτησε καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλός.

& in raptu Helenæ utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλώ] Male antea δύο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος & Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*; inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Cypridis filia*, & *Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἱμερόν interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius*. Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσιν ἔργα Πραξιτέλους· Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος & Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus cum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenis* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius*. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων [b] ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαντες αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

Eros: utroſque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem ſe totum inſinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipſi circumfuſus, quod ſcilicet ipſe eſt, deſiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorſum iſta evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & neſcio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μή μου [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα,

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris ſententia ſecundum me data: decet enim me victricem vobis una adeſſe, ac feſtum agere ſimul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro iſto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas poſt judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: ſed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum eſſe [illegible] tam-

a Ὅλως] ὅλος O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖν O. c Ἀναπείσομεν] ἵνα πείσωμεν. P. Marg. A1W. d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα itidem in Marg. A1W. e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν J. V2. f Νικηφόρον] καὶ νικηφόρον εἶναι ὑμῖν π—. G. P. νικηλιφόρον vitioſe J. g Τούτου] τουτουὶ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis uſitatum. i Βούλει] βούλει οὖν J. V2. βούλει τί σοι. O.

75. Κἀμὲ καὶ κανηφόρον] * Φιλόχορος ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ Θεῷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν ταῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. V.

* Φιλόχορος ἐν Β' Ἀτθίδος] Exc. G. β' Ἀτθίδι fatetur tamen ſe reperiſſe in Cod. Mſ. ἐν βάτθιδι. C. M. β'. Ἀτθίδος. M. du S.

Hæc totidem verbis extant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Κανηφόροι. *T. H.*

66. Καὶ οὕτως ἅπαντες] Καὶ οὕτως ex O. aſſumpſimus; in Impr. enim non comparet. *M. du S.*

67. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni poſtea, ut non pauca alia, in Mſ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo hæc ſucceſſura ſint obſcurum eſt, Venus.* *J. G. G.*

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitioſe legitur. *M. du S.*

74. Προμν. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς eſt vir ille, qui ſecundas contrahenti nuptias, quo ipſi pertingere nefas, e patris ædibus ducit ſponſam. Sin autem tunc primum contrahit, ipſi ſponſo licet inde petere, ſed amico ſibi, in eo obeundo munere, aſſumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. *E. L.*

75. Πρέποι γὰρ ἂν . . .] Κανηφόροι virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. *M. du S.*

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἄν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam *Scholiaſtes*: quae nulla eſt cauſa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eamque porro te ſecuturam eſſe, atque Ilium ad vos profecturam: ipſa ego adero, & adjutrix ero ad hæc omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenæum inſuper adſumam. PAR. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, ſic tu accipe.

καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὸ Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἵμερον, καὶ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. θάῤῥει, καὶ τὸν [l] Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις [n] δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

XXI.

MARTIS ET MERCURII.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS.

ΑΡ.

1. Audiſtin', o Mercuri, qualia minitatus ſit nobis Jupiter, quam ſuperba & abſurda? Si voluero, inquit, ego ex cœlo catenam demittam; vos inde ſuſpenſi ſi detrahere me magna vi contenderitis, fruſtra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra ſi voluero ſurſum attrahere, non vos ſolum, ſed & terram ſimul ac mare adducta in ſublime tollam: & cetera, quæcumque ipſemet audiviſti. Ego autem, ſi ſingulos

Ἤκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν [o] βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἕν ἀπάι-

k Ἄξεις] ἄξεις O. l Πόθον] Πειθὼ A1W. m Πρὸς] ἔτι πρὸς O. n Δίδωμι τὸ μῆλον] δίδωμί σοι τὸ μ. J. V2. Quod ſequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deeſt in O. o Βιάζησθε] Ita J. & V2. Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime reſpondet ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια· Hartungus Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam Scholiaſtae Theocriti locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Etſi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, κανηφόροι proſequerentur, cur hoc ſibi munus praecipuum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, ſi hiſce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promittit, victis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectionem ita poſſis refingere: πρ. γὰρ κ. νικηφόρον, εἶναι, ὑμῶν παρεῖναι. *T.H.*

76. Νικηφόρον] In Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ καλὴν κανηφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι ſed vulgatam non damno. *J.G.G.*

* 79. Τουτου] Mſ. Ox. pro τούτου. *M.du S.*

81. Βούλει οὖν σοι] Mſ. Ox. habet τί σοι. J. οὖν. Deſunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi ſcripturam. *M.du S.*

81. Ἐπομόσομαι] Conſpirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάνυ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ ἐὰν, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magiſtro*, Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι ἐκ τῶν ἀφρῶν. *Ariſtoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει παραθῶ σοι δόρπον; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T.H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum eſſe non credo: an ἐπ' αὐτῷ; ut *Long.* III. p. 81. γυναικίον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος imo potius ἔτι αὐτήν. *T.H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Conſule *Euſt.* Od. Λ. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & ſequ. *J.C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσας nisi expreſſerit illum *Homeri* verſum Il. Θ, 25. Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην· nam συναρτᾶν eſt συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T.H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιὼς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

compares, omnibus fortiorem eſſe & validiorem, inficias non iverim: ſed una junctis tot Diis ſuperiorem eſſe, ut pondere noſtro ne deducere quidem eum valeamus, etſi terram & pontum adſumſerimus, haud ſane mihi perſuaſerim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab iſta garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiſcue hæc dicturum, non tibi ſoli, quem linguæ temperare poſſe noveram? Quod igitur ridiculum maxime viſum fuit mihi audienti inter illas minas, non poſſim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva ſeditione mota ſtructiſque inſidiis voluerunt eum vincire comprehenſum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miſerata vocaſſet ipſi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis conſtrictus foret cum ipſo fulmine ac tonitru. Iſta mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace; fave linguæ: nam tutum haud eſt tibi eloqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

[a] Καλαβαρήσειν] καλαπονήσειν J. [b] Ἐπιβούλευσαν] ἐπιβούλευον J.

5. Κἂν τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diverſus eſt uſus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. *T. H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Mileſ. I. *Parce*, *inquit*, *in feminam divinam*, *ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas*: ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipſum & plura ſimilia notavit. *T. H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conſpiraſſe in Jovem, eumque conſtituiſſe in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculſus in varias ſe formas verterit. Reſpicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipſum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J.G.G.*

16. Ἐπεβούλευον] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in aliquis eſt. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim ſupplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι fruſtra: verbi ἐπιβουλεύειν haec ſtructura ſatis eſt familiaris. *Ariſtoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demoſth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Ariſtoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. τὸν Δία μυθολογοῦσ' ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι perperam editur μιγνύναι. Plura ſuppeditabit *H. Stephanus.* *T. H.*

44. Δακὼν τὸν δάκτυλον] Hoc eſt, *quid unguem mordes?* Multi ſolent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non poſſunt illico invenire. *Horatius* de poeta verſus non facile faciente I. Sat. 10. — *in verſu faciendo Saepe caput ſcaberet*, *vivos & roderet ungues.* *J. C.*

45. Τὴν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τὴν Ἰκαρίου λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώνη *Propertio Icariotis*, *Quaeque terunt faſtus*, *Icarioti*, *tuos*, III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil eſt horum, quod veterum auctoritate deſtituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius*. Generis origo nobiliſſima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque biſidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid compreſſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη διχηλὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φὴς σου μητέρα; [f] ἤπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ᾽ ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην. ΕΡΜ.

c Ἐξ ἔρωτος] ἐξαίφνης J. notaturque in margine A1W. d Ὅσα] ὁπόσα P. J. V2. A1W. e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. J. V2. A1W. f Ἤπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; ὕστερον, inquit, τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἀπογόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis feriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρης· τοῦ δὲ, Οἴβαλος· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκάριον, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Lacon. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi fallor, Περιήρης, τοῦ δὲ inſeruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κυνόρτου δὲ Περιήρης: ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant; his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναι τι Ἀφαρέα τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Pherecyde, Aſterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σου, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιᾶτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπείτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem eſt rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te ſimilem peperit?

2. PAN. Ea ipſa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego ſum Penelope Spartana: at patrem ſcito deum habere te Mercurium Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hirciniſque pedibus es, id tibi ne dolori ſit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum ſe adſimulavit, ut lateret: ea eſt cauſa, cur ſimilis evaſeris hirco. MERC. Sane commemini feciſſe me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

a Συνῆν] συνείη J.

Eurypyli filiam ipſi jungit *Schol. Homer.* ad Od, Ο, 16. Periboeam, νύμφην Νηΐδα (nihil erat iſta aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque maſculos, unam feminei ſexus Penelopen: ſororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797. neſcio quam recte; mihi quidem ratio conſtat, cur olim in *Homero* ſcriptum fuiſſe ſtatuam; Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. Ulyſſes vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat profeſſus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, ſi nuptias Penelopes ſibi conciliet, tale ſe conſilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam perſequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus eſt Mercurio in arietem converſo, & Penelope uxore Ulyſſis*, *Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque caſtiſſima Penelope adduci potuerit, ut hirco ſe ſubmitteret, admodum ſolerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus eſt in Συναγ. Ἱστ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκπέσας αὐτὴν μαγγανείᾳ εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὠχεύθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil ſane Penelopes honori conſultum vides, quae culpam praeſtare non tenetur, quam faſcinata magicis artibus ac mentis non compos admiſit. Pater Mercurius, ne neſcias, tertius eſt, tertio queque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III, §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetuſtatis multo plures extiterunt, aliiſque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772. Noſter hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauſerunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquiſſimus eſſet Pan, καὶ τῶν ὀκτὼ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui ſtudio vetuſtatis barbaris adverſus Graecos ſaepe faviſſe deprehenditur, quanti Deorum huncce noviſſimum fecerit, haud obſcure declarat c. 146. καὶ Πανός γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅκη ἐτράφη γενόμενος mirandum ſane fabulam alias excogitandi quidvis foecundiſſimam hac in parte claudicare: Athenienſes tamen, dummodo ſit iſte Pan, qui noſter, quod dubitare nonnullos ſcio, quis eſſet quamque ſalutaris apud Marathonem adjutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum ſub Imperatore Tiberio: quum enim ex inſula Paxis audita vox eſſet, magnum Panem obiiſſe, eaque res Romam relata cunctorum animos ipſiusque Tiberii advertiſſet, philologi, momento graviſſimae quaeſtionis expenſo, conjectarunt, hunc eſſe Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo ſagaciſſimis hominibus adverſari, tametſi qua fortuna, quove conſilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; niſi quod deſertis locis, atque inſulis etiam eum valde delectatum fuiſſe ferant: vide *AEſchyl.* Perſ. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελής, commoda plane cauſa eſt, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & noſtro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα, teſte *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan δικέρως Theſpidi Tragicorum vetuſtiſſimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Theſpidem obſerva quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praeceſſiſſe, poſt quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numeroſiſſimam ab Athenienſibus adſcitus fuit Pan: vel Theſpis igitur ritus in Arcadia ſolennes deſcripſit,

vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſe, cujus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω [b] παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τεγέαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἠρίστευσα ἐν Μαρα-

ρα-

b Παρὰ] περὶ Αι. Ηι.

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen mentiebantur, quod voluit Vir Maximus. Κεροβάταν vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Κεροβάτης, ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρέων βαίνων &c. κερώνυξ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὰν αἰπόλος, διφυὴς Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adferatur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσω ἔτεα ἐστὶ τῶν Τρωικῶν, ut ait II. 145. cum oporteat in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I. 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Pana ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithaceſius: ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. Μουσικός γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Δικαστηρ. Copioſe *Nonn.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil.* *J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μελιφθεγκτῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτα τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem, & hæc verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. εὐφημῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ κεραμίου σκεύους διατεθρυμμένου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

Καπυρὸν] *Dulce.* *F. G.*

II. Καπυρὸν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρὸν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑπομειδιάσας. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Pana majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriæ eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀρι-

ραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον [a] ᾑρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πὰν, ἤδη; τοῦτο γὰρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, τὰ πρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

rathone, ut virtutis præmium attributa ſit mihi, quæ ſub arce eſt, ſpelunca: ſi ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis ſit nomen.

4. MERC. At, quæſo, dic mihi, duxiſtin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: ſum enim laſcivior aliquantulum; nec contentus ſim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipſis atque obſervor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus iſta. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente ſaltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ᾑρέθη F. ᾑρέθη A1. J. V2. b Ταῖς] ταῖς ἂν J. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. J. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πιθοῖ A. P. L. J. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ἑρ. ea perſona mox deleta; tum εἰδῶμεν. In P. εἰδ.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod ſtatuæ illi inſcriptum fuiſſe videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pauſ. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Innotuiſſe tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noſter* Δικ. c. 9. Μακραὶ dicebatur ſpelunca; vide omnino *Eurip.* Ἴων. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id eſt, Πάππα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικός, *Long.* lib. 2. *J. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. J. niſi quod in hac mendoſe legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis eſt ἐπιβαίνεις. Vide Dial. ſeq. finem & *Epiſt. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amaſſe, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moſchus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probiſſimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam ſi totus foret hircus. In hac re propria ſunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔβαινον ἄλλας ἄλλοι, & ἐπαναβαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pauſan.* V. p. 448. ſolet quidem *Ariſtoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον ſed apud alios ſaepius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν κακογενὴς ὀχεῖον ἐπιβῇ *inſcendere* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης: nam ἐπιβάτης vix [illegible] credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan [illegible] πόσις Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* [illegible] ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem verſae fabula nihil eſt notius. Quod praeter Ed. J. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πιθοῖ, id quidem quale ſit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cuſi* Πιθοῖ. Eundem vide p. 207. At ſi unius literae mutatione vitioſam ſcripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda videri poteſt receptae, atque ab ipſo *Luciano* profecta: Pitho ſane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν Panem vocavit *Pindarus* apud *Ariſtotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re ſacra faciunda; *Demoſth* Πρ. Δημ. LXIII. ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. *Hermeſianacti* Gratiarum una Pitho, teſte *Pauſania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνὸν, quod ex *Pindaro* profert *Scholiaſtes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hiſce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἠχοῦς καὶ Πανός plures adnotavit teſtes *Kuſterus* ad *Suid.* in Ἴυγξ. Echo, quae ſibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam ſuſpicari non abſurdum eſt, librarios ſolenni facinore Πειθοῖ ignotius immutaſſe in Πίτυϊ. Quae paulo poſt leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI.

APOL.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres eſſe Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, diſſimiles plane forma, & vitæ inſtituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iſte muliebris, ſemivir, & ambigua facie; haud plane dignoſcas, ephebus ſit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. BAC. Nihil eſt, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus diſcriminis cauſa, ſed patres inter ſe diſpares: ubi

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΑΠΟΛ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν [f] διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλ' οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε

καὶ

f Διακρίναις] διακρινείας C. Atticorum more: διακρίνεις F.

[illegible] Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμεγέθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου οὕτως Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, † μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Πατάρευς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδένα εἴδους ἔχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶτταν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λέγεται δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώττης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως ἀμεμπτον ἕξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τοῦ Διονύσου. V. *M. du S.*

Male mutarunt in Ed. *A.* ſupplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Match. Bladus*: & pro ἢ *M. du Soul.* Ego ſecutus ſum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne ſit, dubitari poteſt: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. [illegible] Χιόνης καὶ Διονύσου [illegible]. Quid ſi ceterus in hoc noſtro Scholio pro Διώνης legamus Χιόνης; Corruptus ſine dubio *Strabo* XIII. p. 879. [illegible] Νύμφαις τῶν θεῶν, ἐμβατεύτων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν θεῶν, quamquumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: neſcio an melius ſit futurum reſtituto Νύμφαις τῆς Χιόνης· ſcabritiem verborum certe ſuſtuleris. Venere tamen ortum eſſe Priapum plures ferunt; ipſique Lampſaceni, tanti numinis cultores præcipui, perſuaſiſſimum habebant teſte *Pauſan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμῶνας, & hinc λειμῶνας, quod in *V.* eſt. *J. G.*

Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

mihi ſane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυν] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionyſ. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυθοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. *J. B.*

Πίτυν] Pityn ajunt puellam fuiſſe a Pane ſimul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illiſa in ſcopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus paſtorum Deus geſtare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυι. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptiſſime cohaerent: diſtinctione ſeparanda cenſeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non abſurde ſcribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus diſſimillimis vide *P. Burmann.* ad Ovid. Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi; vocant ἀκροποσθίαν· de qua dictione alibi. *J. B.*

S. Ho

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄῤῥην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἂν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν

ſane eodem geniti patre ſæpius ex uno utero hic maſculus, illa femina, quemadmodum vos, naſcuntur. AP. Profectò: ſed nos tamen ſimiles, & eadem ſtudia tractamus, quippe ambo arcus uſu periti. BAC. Usque ad arcum, eadem utique Apollo: ſed iſta jam diſſident, quod Diana hoſpites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & ſanes ægrotos. AP. Putanne ſororem delectari Scythis, quæ ita ſe jam compararit, ut, ſi quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura ſit ſimul cum eo navi, averſata cædes. BAC. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampſaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hoſpitio me excepiſſet, poſtquam requievimus, in convivio ſatis vino rigati, tum nocte admodum media inſurgens bonus ille: ſed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te. BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad hæc? BAC. Quid aliud quam riſi. AP. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus eſt, ſi te tam pulcrum tentavit. BAC. Iſtius quidem rei cauſa vel tui tentandi, Apollo, facile per-

a Ξενοκτονεῖ] Ita recte V2. S. A. In F. A. J. P. fuit ξενοκτονεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. J. V2.

8. Ἤν τις Ἕ.] Oreſtis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. *βαθέως ἤδη ὑπὸ τῆς μέθης ὑποβεβρεγμένος.* *Heliod* lib. 1. & 2. *Caſaubon.* ad *Athen. Herald* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae ſignificationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, διαβεβρεγμένοι, *σεσιῶχ μέθη, μεθύειν. Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo ſaepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane deſcripſit *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec ſatis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* διαβεβρεγμένοι ἤδη καὶ πρὸς τὸ ὑβριστικώτερον ὑποφερόμενοι, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II. p. 47. D. *Thaſiis Lesbiisque vinulis quod diei reliquum eſt commadefacere*, ſive, *quod ſupereſt diei Thaſiis vinulis largiter hauriendis ducere.*

Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos ſum ſecutus: de Priapo ſi quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam ſi porro vertendum exiſtimet, *nuper Lampſaci natus:* revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀβαρνίδα *Serv. & Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem eſt, qui Bacchus, ex quorundam ſententia: Bacchi filium ex Venere ſunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigiſſet, hunc ſcilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸν verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus eſt incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc ſibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

ϖεῖραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς [c] καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

MERC.

1. EStne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

c Καὶ νήφοντα ἄν σοι] νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. F. νήφ· σοι ἂν τὸν Πρ. V2. d Μηδέν] μηδὲ ἔν τι F. pejus εἴ τι V2.

21. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρῆσαι] Sic bis antea dixit ἐπειρᾶ. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καὶ τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἐρωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρήσεις. *J.B.*

29. Ἔστι] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*, eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator. hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer, *T.H.*

40. Νεώνητον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E, 265. & *Apollod* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Y. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλοῖα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν· multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum ; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοί, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἄτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt : mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes : ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοί] Ita *B2*. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς καὶ Σ.

44. Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχοπομπὸς, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus*. *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit *Benedictus*: *Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant*. Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere [illegible], velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν [illegible], ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repertum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοί] *B2.* οἱ . . . . υἱοί. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱοί] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent deſumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. [illegible]

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος [illegible] θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὀψόμενον [illegible] ἡ παῖς] Haec non quilibet intelliget. [illegible] fabula, quam tangit, non ex protritis, [illegible]. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ὡς κόρην, pro puella ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. C. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τοῦ Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in tranſitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

JUP.

1. Qualia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΖΕΥΣ.

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ſtci. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E. L.*

63. Ἀπηγόρευκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe paritiurum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quae ſignificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀποκάμνειν, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Praeter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T. H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A. S.*

64. Ἠξ— πεπρᾶσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M. du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſaevitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὁ δὲ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Plutarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀπογνοῦσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότου μεταβάλλειν ἐπιεικεστέρου, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendae libertatis deſperatio; niſi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſaevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; praetermiſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶσιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχίᾳ ἢ κακοδουλίᾳ, (*Noſter* appellat κακῶς δουλεύοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T. H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Caetera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J. B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primae Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo de-

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. Οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ᾽ ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ

adoleſcentulo inſipienti concredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T.H.*

98. Ἀναβιβασάμενος] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum* ἀναβιβασάμενον *non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβιβάσας. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους, c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσαντας ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τροχὸν τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστηκέναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum εὖ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἑδραῖος καὶ βεβηκὼς, σεμνοπρεπὴς τὸν ἀγγελίαν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ κυρία καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἱδρυμένη ἐπ᾽ αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T.H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἴχετο τοῦ ἄντυγος] *Micyllus*, *jugum currus:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipſi mei currus agitationem. Poſtquam tandem inſtando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permiſi currum ut conſcenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu conſiſtere, quousque ſurſum immiſſis habenis in ſublime ferri, tum deorſum rurſus vergere, quoque pacto compotem eſſe habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum eſſet discrimen, niſi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conſcenderat tantum ignem, & proſpexerat in profundum immenſe patens, ſtupore perculſus fuit, ut par eſt: equi autem, ubi ſenſerunt non adeſſe me, qui currum inſiſtens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia iſta fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimiſſis, opinor metuens, ne excuteretur, ipſe arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, ſatis eſt ſupplicii luctus.

ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾔσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3. JUP. Satis eſſe ais, talia qui fueris auſus? nunc tamen ignoſco tibi: in poſterum vero, ſi quid ſimile deliqueris, aut talem aliquem ſucceſſorem tibi emiſeris, confeſtim experiere, quantum igne tuo fulmen

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρω-

& quid ageret in miſerrimo caſu neſcium eo manus admoviſſe, unde vitae periculum erat manifeſtum. Quid ἄντυξ eſſet, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E. 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας] Ἐξάψας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας ἐκ τοῦ ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ περιτεταγμένου ἐν τῷ ἅρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus ſuccurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνειν, quod ab *Homero* ſumtum) τοῦ ἐπιβάτου v. 728. ubi poeta magnifice deſcribit coeleſtem Junonis currum — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, quae ſcilicet τὸν δίφρον vel ſellam curulem ſuperne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ περιτεταγμέναι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rheſi equos *Homerus* adligavit Il. K. 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum eſt leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας. ἢ (ſcilicet περιφέρεια· prave legitur ὃ, quaſi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ ἢ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Eſt ergo ἄντυξ orbiculus ſummae curuli ſellae additus eamque cingens; ſed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, ſi conſiſtere currum oporteret, habenae circumligari poſſent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χιτῶνα ἄντυγα vocat in Rheſ. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaetonti fuiſſe cauſam, cur ἄντυγα miſſis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: δεδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem caſus enarratione; ſed iſtius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipſe fingit ac componit, ſed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint uſurpatae, ſignificandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam ſententia ſit perſpicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτός. Multa ſimilia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνιῶν, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, ſi hoc ageremus, aut eorum uſus aliquis appareret, magna proferri poterat copia.

T. H.

24. Ἐπὶ

πυρωδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε [a] γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἅτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

ſit magis ignitum. Illum ergo ſorores ſepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excuſſus, electri ſuper eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce caſum. At tu refecto curru (infractus enim eſt temo ejus, alteraque rotarum contrita) curſum redordire ſubjunctis equis. Ut tamen memor ſis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. — APOLLINIS ET MERCURII.

ΑΠ.

Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-

AP.

1. Potin ut mihi dicas, Mercuri, uter Caſtor ſit horum, aut Pollux?

a Γὰρ καὶ] δὲ F

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος eſt ipſius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique caſus: *Pauſan.* I. p. 10. καί σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανὸς, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem deſcribit Apollon. Rh. IV, 597. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν &c. hunc ſi contuleris, ſtatim apparebit, unde fuerit tranſlatus *Varronis Atacini* verſus, quem *Quinctilianus* ſervavit. I. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noſter* περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & ſeq. totus fere eſt in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι οὗτος μὲν . . . .] Pollucem intelligit; ſic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Noſtrum* Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caeſtuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caeſtuum veſtigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmaſ.* p. 306. nam *caeſtuum vulnera* egregie *Plinio* reſtituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, ſunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipſum Luciani locum Vir ſummus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *veſtigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *oſtentare tergum foedum recentibus veſtigiis verberum*; vel jam ſanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὅπλον τι ἔστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὗ γε οὐκ ἴχνη ἐν ἐμαυτῷ φέρω. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 286. Eleganter *Auguſtin.* Ep. XLVIII. *Quaſi vero ſi quiſquam vir fortis pro patria dimicans multa adverſa vulnera exciperet, & peritiſſimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipſe potius diceret, ſic ſe velle ſanari, ut magis eſſent in corpore ſuo veſtigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo ſumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. *Æſchin.* in Cteſiph. p. 84. v. 22. de Demoſthene: τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τὰ τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inuſtae: *Plato* in Gorg. p. 557. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ἦν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum veſtigia oſculantur.* Venuſte Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμαλωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἴχνη. ſic ἴχνη τινὰ καὶ μώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noſter quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων στίγματα praeceſſerunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditiſſimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum exiſtimem, loquendique modum, *quibus veſtigia ſcripta fuerunt*, tolerari non poſſe. Caſtoris & Pollucis ſimilitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & ſtatuis fingebantur. *Ælian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· νεανίαι μεγάλοι, γυμ-

νοὶ

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἅτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-

τιον

b Διδάξας] δείξας F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

vel τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος·*ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. *T. H.*

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀ...] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum inſpexit arenis.* *M. du S.*

42. Τὸ ᾠοῦ τὸ ἡμίτ.] De pileo intellige. *M. du S.*

Τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides ovatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nuſquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐστεμμένος Κόρσῳ ὀκχπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Pottero* in verſu 89. Καλυφῶν στροβίλου (ita legendum puto) ἐστρακωμένον, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀττικῶς, τουτέστιν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀντὶ τοῦ ᾠῶν, τινὲς δὲ καλύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Aeſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένος κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῆς ἐφόρου γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ᾠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ᾠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem uſque *Pauſaniae* perduraverat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Sorani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit παράσημον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujuſdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

quos

τιον ἐν τῇ χειρὶ, ϗ ἵππ☉ ἑκατέρῳ

ſtella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos κοινῇ geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἐλευθερίαν ϗ εὐγένειαν· ἐν Λακεδαίμονι τὸ κομᾷν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας ϗ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀςὴρ ὑπερέχων· talem ornatum pulcre nummi praeferunt; quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀςέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt, prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἑκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄςρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀςέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*, *gemina Ledae ſidera*; *Λακεδαιμόνιοι ἀςέρες Callimacho* A. II. v. 25. &, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quum ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀςὴρ γενόμενος Κάςορα ϗ Πολυδεύκην ἐξέφυσεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάςωρ μόνος ϗ Πολυδεύκης, ἐν ἀςέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridæ ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: ϗ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quæ ſæpe ſibi viciſſim nocent, voculæ ſunt commutatæ; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphærium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiæ, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἑτερημέρους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. ϗ τῶν ἄλλων ἀςέρων ἑκάςου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις ſic autem vocat poëtas, præſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὖ τετεχνασμένα πλάσματα συνυφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν κεκομψεῦσθαι, τόντε οὐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ, δίχα διανείμαντες, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἑτερημερίας αὐτῶν προστερατευσάμενοι διήγημα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, ὡς ϗ ἀπαγγέλλουσιν εἰς ἡμέραν ϗ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphæria diviſiſſe mundum bina, quæ alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτερημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locus *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravæ lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ᾠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphærium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quæ modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πίλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, ϗ ἐπὶ τούτοις ἀςέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαιρίων καταςκευήν. Ergo Ledæ filiorum in pileis cur ſtellæ micuerint fruſtra quærimus, ſi hæc jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubuleus, Dionyſus. Tritopatreus,* quod

albus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τ̀ μὲν προσεῖπον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo*: emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγουσι τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελεστὰς, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐκ τοῦ Σύδυκ (Σάδυκον vel Σαδύκον appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σαυδόκον *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθρᾶκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κεφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem κ) Θηβαίοις τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκούρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ἐμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σωτῆρας ἀγαυοί, Οἵ τε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνατοί τε, Ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἄνακτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς, Οἵ τε κ) οὐράνιοι Δίδυμοι κλῄζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciæ quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθρᾴκην, καὶ διαφυγὼν ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virileis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poet. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus* ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris prætercam. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in tranſitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *prater eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

πον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸ δὲ τῷ οὐ

pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum, Pol-

Suidas in Κύλλαρος, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιβον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λευκῶν ἵππων ἐπιβήσαντες ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιθηκότε χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιζώσασθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους περιθηκότε καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer*. Il. M, 320. — ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἶνόν τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet *Euſtath*. p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud*. L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πῖλον κεφαλῇ περικείμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphêum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh*. I, 918. ejusque *Schol*. plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic*. IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμόθραξι τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς· εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδόσιμον γενομένης τῆς περιπετείας ἀεὶ τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμόθραξι, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam ſine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc*. I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτῆρας τῶν πλεόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſaluti eſſe*: quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv*. ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum *Iſocrates*, ut quaeſitiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandæ provinciæ decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἤδη καθειργομένους ὑπὸ τῆς πεπρωμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε· βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολήν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥσθ' ὁρωμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς σύνθακον ἔσεσθαι ναυτίλοις σωτήριον, &, Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσα θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπίκουρός ἐστι κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται· ὁ μέντοι Σωσίβιος ἔμπαλιν εἶναι οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus ſidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe pernicioſiſſimum ſcribit *Solin*. c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat*. Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quum jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres*; merentur adſcribi, quæ *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit*,

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam

Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι ϗ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenæ præſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ ϗ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπρὺς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenæ munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. θεῶν ἀποθεράπευσιν τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμήν· multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν ϗ σωτήριον τέχνην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθονὸς σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λαμπτῆρες Ἐριννύες Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μήτηρ *Carcin* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEtoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὦπιν βλητῆρα ὀϊστῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλητείραν ὀϊστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *bimm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφῖχθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἳ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατέπαυσαν, πολλοὺς δὲ ϗ ςιλπνοὺς λαμπτῆρας ἔν τε νήσοις ϗ κατ' ἤπειρον ἀνῆψαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦκος, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδδηκής. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δοκοῦσι γὰρ ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ δ' αἰθερίας ςείχοντε πλακὸς Τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· Οἷσιν δ' ὅσιον ϗ τὸ δίκαιον Φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε ϗ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νῆας Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ὀιομένοις θανέεσθαι quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porricii moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὥτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀνατεταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, ϗ σκάφους τοῦ μὲν καταδυομένου, τοῦ δὲ περικλυζομένου, ϗ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τῶν τοίχων, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὴ ϗ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὦσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε ϗ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλύδωνος, τῷ δὲ προΐενται· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ἰατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν ἀποςήματα· ταῦτα ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν ἐπὶ πυρετοῖς γινόμενα τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἅτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πα-

illud ; quid tandem ſit cauſæ , cur ambo ſimul nobiſcum non ſint, ſed partitis vicibus nunc mortuus , nunc Deus eſt alter eorum.

2. MERC. Fraternus amor ſuaſit, ut hoc facerent : quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem eſſe, inter ſe diviſerunt eo pacto ipſi immortalitatem. AP. Haud prudenti , Mercuri , partitione ; ſiquidem ne videbunt quidem ſeſe , quod deſiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri posſit , quum hic apud Deos , iſte apud defunctos per vices ſit. Attamen, ſicuti ego vaticinor, Æſculapius medetur , tu luctari do-

Prorſus autem perverſe Dioſcuris additum fuiſſe nomen παρωτίδων ſibi perſuaſit *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve eſt peccatum atque ignoſcibile prae eo, quod commiſit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec ſcribens: *Quin & παρωτίδες, i.e. anguli oculorum, qui aures ſpectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & ſtatuis eleganter illuſtrat Eruditiſſimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caeſtibus ſpectatus fuit. Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil ineſſe ſani ſatis demonſtrant. Illud inſuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum ſtellae Caſtorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per tranſtra navium & antennas adhaerent ſint intelligendae, an Gemini: ſic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus*: *Sunt Gemini, quos nulla dies ſub Tartara miſit, Sed coelo ſemper nautis laetiſſima ſigna Ledaeos ſtatuit juvenes pater ipſe Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Caſtores, qui particulam occupatiſſimae curae in ſe derivari fuerit paſſus: eos ſaltem, qui prope inſulam Achilleam tempeſtate jactati laborabant, in fidem ſuam recepit, iiſdemque, quibus illi, ſignis numen praeſens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* teſtem graviſſimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis inſulae deſcriptione liberaliſſime verſatur, haec inter alia inſtituto noſtro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἢ ὕπαρ λέγουσι φανῆναί σφισιν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρου τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τοσόνδε μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλοϊζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσιν ἤδη τῇ νήσῳ. Non diſſimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diſſ. XXVII. cum quo ſi *Philoſtratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinſius*. Ceterum de ſtellulis iſtis ſalutaribus, quae Caſtorum apud Graecos, poſtmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus inſigniri meruerunt, naturalibusque earum cauſis multa ſubminiſtrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere viſum fuit, ut curas juveniles expolirem; nec fraudi mihi fore ſpero, ſi in eâdem denuo palaeſtra deſudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praeſtantes, *L. Bisciola* Hor. Subſ. IV, 16. *G. Joh. Voſſius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. diſtinguit, quaſi jungi deberent a ſequentibus ſeparata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notiſſimus eſt *Homeri* locus Od. Λ, 302. ſed in cujus intellectu veteres diſcrepant: ſunt qui diebus alternis ſtationem coeli inferorumque inter ſe mutaſſe Caſtorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Faſt. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus*: mox: *Dixit, & alterna fratrem ſtatione redemit*: ſignate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas ſpectatum ad inferos miſerat: *Victuram hinc cernit Ledaei Caſtoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux*: ubi vide Doctiſſ. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. ſed, quo vitio nonnunquam laborat, moleſto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Caſtore Pollux*: ingenio *Minucius Felix* indulſit breviter, ut ſolet, compacta ſententia: *Caſtores alternis moriuntur, ut vivant*: meminit hujus opinionis *Euſtathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utroſque ſimul Caſtores per dierum vices alternaſſe ſtatuunt vitae mortisque conditionem: hi magno ſe auctore tueri poſſunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, ſed perperam, *Benedicti* Paraphraſis: obſervat ibi *Scholiaſtes* Lyricorum principem ἀπεκπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκυομαντείᾳ λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae verſibus, ὅτι κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametſi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare. AP. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίϐης ἄριςος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαςος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; ΕΡ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ προςέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

duſtriae commiſſa diligentius perſcrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium ſuum non interponens utriusvis explicationis lectori poteſtatem fecit: Ἑτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat ſecutus: ὥςε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀΐδου δόμοις. Fuere Viri Docti, quos diſſidium illud antiquorum non perſpectum in errorem impulit. Subſcribere priori ſententiae Samoſatenſis Noſter idcirco debuit, ne ſub Apollinis perſona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* διαιρέμενα τὴν ἀθανασίαν, *Schol. Homeri* νείμαντα πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Caſtoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter ſe ſi compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita verſatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoſcas. Alio ſpectat elegans Alcibiadis dictum apud *Ælian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo ſuperioribus eſſe adnectenda; pendent enim ab iſto initio, πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. ἢ τοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorſus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obſtetricium haud ſane jocis, & aſperioribus quidem, caruit. *Noſter* pro amore, quo numina Gentilium proſequebatur, ſingulari Junonem ipſam fecit hoc in negotio ſalſe ridentem D. XVI. neque patres Eccleſiaſtici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perſtringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipſum, quaſi ſalutarem artem in utero fuiſſet commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕςερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε: quantum eo nomine ſorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* expoſuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectiſſimo, προεκτρέχει μὲν Ἄρτεμις τοῦ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem eſſet latura, difficilem fuiſſe partum credas; non diſſentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus eſt in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menander* ibi poſuerat Ἄρτεμιν, teſtibus *Donato* & *Eugraphio*. Haec adeo viſum fuit obſervare, ut, ſi forte, ſuccurram *Tatiano* iſtis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μάγος ἐςὶν Ἄρτεμις· θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων· Dianam magam fando quis audivit? Hecaten ſi ſcripſiſſet, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abeſt, ut munia longe diſparata poëtae aliique ſcriptores confundant; ſimili modo Dianam etſi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorſum tendat *Gisb. Cuperus* in Inſcr. & Marmor. Illuſtr. p. 270. ſed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, ſi ſuum Dianae munus reddam, proque maga ſecundis totius antiquitatis ſuffragiis obſtetricem eſſe jubeam: μαῖα δ' ἐςὶν Ἄρτεμις· cauſa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici poteſt, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Heſychio*, Παῖον, ἀσφαλὴς, βίουιον pro Πάγιον Λαῖα, ὀλέθριος pro Λοίγιος ἦγε & ἤιε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis ſaepe commutata: ἐργώλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἐριώλας, quod uſurpat ipſe IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Ερ-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

ΔΩΡ.

Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, φασὶ τὶ Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φὴς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

DOR.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, ajunt, Siculum iſtum paſtorem, inſanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius eſt, qualiſcumque ſit. DOR. Quid ergo? ſi vel Jovis ipſius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium eſt maxime deforme, unoculus, cenſenne genus ipſi profuturum eſſe ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine deſtituitur, eſt enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam ſi duo eſſent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, ſed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι διάλογοι ιε΄, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ μυθευόμενα διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμηνέναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae graviſſimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetuſtus ille Polyphemus, ut teſtis eſt *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis eſt inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις (tueri lectionem illam ut poſſis, blanditur tamen *D. Heinſii* σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & perſonae Cyclopis) Ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμηνέναι τῇ Γαλατείᾳ. Uſus verbi frequentiſſimus & *Homero* notus Il. Ζ, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινὶ, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereïdum, in quo ſequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *Et mihi, cui pater eſt Nereus, quam caerula Doris Enixa eſt* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. conſentiens cum *Heſiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat veſtigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦρις editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionyſium exputare non poſſet, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας· certe Galateam iſtius poëtae drama, ſive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diverſum, diſquirendi locus non eſt: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in menſa appoſitum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noſter*, ſic cujuſcumque ordinis ſcriptores Polyphemum ad AEtnam collocare ſolent: hoc ab *Homero* prorſus abhorret, ſi *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppoſito Siciliae latere ſub Eryce monte Cyclopas conſediſſe: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρί] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Heſiod.* in Theog. Interdum pro ipſo mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara ſuam non intermiſceat undam.* G. C.

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mſſ. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari ſunt atque eadem prope poteſtate, ut ubi membranae diſſentiunt, quod in his vocibus fieri ſaepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, diſcernere non liceat. Σκοπὴ & ipſe proſpectus apud *Noſtrum* in Ἐπισκ. & ſpecula, unde acies oculorum quaquaverſum emitti poſſit: τις τῶν ὀξυδερκούντων ἀπό τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς [a] σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ἐν τοῖς [b] πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνει), ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ [c] ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ἐπίφθονος οἴει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν, οἵα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *J.* b Πρόποσι] ποσί O. c Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Poſt ὄψιν F. καὶ ἰδ. Priores Edd. ἐνδεεῖ καλὴ τὴν ὄψιν.

tarcho frequens: ita verbum σκοπιωρίαζ in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes.* Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιᾶς apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyta* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμᾳ τόδε Πανὶ καὶ αὐλιάσιν θῆκε Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιῇ vel σκοπιὰν niſi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεύδοτος οἰονόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, ἀκρωτηριασμένης, ait *Schol.* ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἑρμώνιον, Ἀρμενίην. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῶν προπόδων τῆς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης προπόδων dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M. du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνδεεῖ jungendum erat ad τὴν ὄψιν nam ἐνδεὴς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. *T.H.*

Ibid. Τὴν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὴν ὄψιν, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνδεεῖ: quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra θ. κρ. c. 7. & ἱσ. β. c. 36. εἰκ. c. 3. & καλλ. c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyænus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Juntina καλὴ τὴν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. *J.B.*

32. Οἵα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum*, ὅμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile.* *Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα &c.

Quod eſt hujuſmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. G.C.

33. Εἶπο-

πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐραστὴν [b] κἂν τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τά τε ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἵα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ᾐσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam deſpectans, contemplare temet ipſam, nihil aliud, quam colore candidam exquiſite: illud autem non laudatur, niſi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel iſtum habeo; at veſtrum nulla eſt, quam ſeu paſtor, ſive nauta, ſeu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & muſicus eſt.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comeſſatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus ſit propitia, ut aſinus aliquis rudere fuit viſus: tum ipſa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quaſi manubria erant, quibus quum jugum addidiſſet, atque alligaſſet nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreſte quiddam & abſonum, dum aliud ipſe vociferaretur, aliud lyra ſubſonaret. Itaque ne continere quidem riſum poteramus in amatorio iſto cantico: nam Echo multum aberat, ut reſpondere ipſi vellet, tam garrula, rugienti; ſed pudebat eam, ſi viſa fuiſſet imitari aſperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπιπρέπῃ] ἐπιπρέπει O. b Κἂν τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro κἂν J. & Marg. Δἰλ. καὶ. c Ὁ δὲ] ὁ δέ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: eſt enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἤλῳ τῆς κιθάρας. V.

33. Εἴποτε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα dubito an *Noſter* eo reſpexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuiſſe Polyphemum adſeverat Doris, praeter candorem, tum ipſum Galateæ nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν· quod *Ovidius* ingenio ſuo magis confiſus, quam imitandi ſucceſſu, pauliſper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxiſſe *Valerium Flaccum* omnino mihi perſuadeo I, 135. *Hanc Panope, Dotoque ſoror, laetataque fluctu Proſequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud eſt, quam nudum epitheton, nullaque venuſtate Galateae lacerto exornans. Tum *Antra petens* ita diſtinxi, ut copulandum ſit cum Cyclope, quod *Pius* ſatis recte explicuit: miror aliter fuiſſe viſum *N. Heinſio*, Viro ſagaciſſimo. *T. H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Caetera ex *Theocr.* Potuiſſet retineri Ἀφροδίτη ſed verius eſt marinas nymphas aliud dixiſſe. *J. B.*

45. Οἵας] Facili medicina, ſic interpungendo, credo ſanatum locum: cui geminum ſi requiras adi *Φιλοψ.* c. 25. *M. du S.*

Οἵα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum eſſe ſtatuit accentu mutato, αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur: *ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abſtinuiſſet: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem eſſe Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria ſit poëtis, in orationem proſam intrudi. Recte, quod & ipſe jam pridem videram, Doctiſſ. *M. du Soul* ſola diſtinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philo-*

ſtra-

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραςος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραςοῦ; ΓΑΛ. οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιςάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραςὴς μὲν οὐδείς ἐςί μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραςος εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐςὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Κ Υ Κ.

Ω Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula centum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κάλλοπι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄλλο δ' ἢ λύρα ὁ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominae Galateae ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τράφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς, Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis*, *Villoſae catulos in ſummis montibus urſae*; *Inveni*, *& Dominae*, *dixi*, *ſervabimus iſtos*. Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἴ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄρκτου σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium huc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κινάβρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάβραν ἀποβάλλων Dial. M. X. § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα. Dialog. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίαν τῶν τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Λέγων τε κινναβρῶντα μέλη, vult etiam κινάβραν eſſe τὴν μασχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάβρας. *Catull.* *J.B.*

68. Ω Πάτερ] Hic Dial. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δέ ἐστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, [b] ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

auſus? CYC. Initio ſemet Utin appellitabat: at poſtquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyſſem ſibi nomen eſſe dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacenſem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen iſta patravit, qui haud valde forti ſit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a paſtu reverſus aliquam multos, inſidiantes nimirum gregibus: ubi autem oppoſui januæ operculum (hoc ſaxum mihi eſt ingens) ignemque feci ſuccenſa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut abſconderent ſeſe. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi; quippe latrones: ibi vaferrimus ille ſive Utis, ſive Ulyſſes, dat mihi bibere medicamentum infuſum, ſuave quidem, & odoris boni, ſed idem inſidioſiſſimum ac turbulentiſſimum: etenim cuncta ſtatim videbantur mihi circumagi, hoc potu hauſto, ipſaque ſpelunca ſurſum deorſum verte-

[a] Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. [b] Ἐπιβουλότατον] Ita G. P. *J. V2.* ἐπιβουλευτότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae ſe fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πτῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, ſcribit ἐπιβουλότατος· ſic & apud *Syneſ.* ἐπιβουλότατα: ſed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, ſi recte memini, ἐπιβουλευτός· ſed ἐπίβουλος non infrequens eſt Graecis ſcriptoribus. *J G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Reſtituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob cauſas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum ſit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψοσ' ἀείρας· mox, πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Αψ ἐπέθηχ', ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis uſitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipſas membranas, ſed Graeculi manum aberraſſe ſui icor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸν *Poeta* vocat, qua de voce, quae poſtmodum in aliam longe ſignificandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T. H.*

88. Ἐπιβουλότατον] Agnoſcunt hanc ſcripturam Ed. *J.* Mſ. Gr. & P. ſic ſcribitur etiam ſub *Tim.* c. 35. In vulgatis ἐπιβουλευτότατον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτος. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσεπιβ—. *M. du S.*

Ἐπιβουλευτότατον] Quem tibicinem huic voci ſolum ſuppoſuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλοτατον. Eſt quidem in compoſitis ἐπιβούλευτος per ſane quam familiare: *Xenoph.* Κ. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες· de Ageſ. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιούτῳ τά, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. *Syneſ.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰ πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compoſitorum hanc formam ſimplex ἐπιβουλευτὸς reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis uſu venit. Si quis θορυβητὸς, ἁμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* compoſita vidimus, oſtenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum exiſtimavi, ſi certiſſimae fidei verbum ſcriptori noſtro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος. *Stob.* e *Dione Chryſ.* Διαβολὴ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. *T. H.*

93. Ἀποξύσας τὸν μοχλὸν] Ex *Budaeo H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo-*

tebatur; nec amplius omnino apud me eram; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille, raſo ad acuendum vecte, & ambuſto inſuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo perſuadeor, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem juxta januam, venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum, præcipienſque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt: ſciſcitati autem inſidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes conſe-

αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας [c] γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ [d] καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἧκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. *d* Καθίσας] *καθήσας* F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi *μεθησας* pro *μεθυσας*, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας. *G.*

acuo. Lucianus, *ὁ δὲ ἀποξύσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα.* Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an ἀποξύω poſſit etiam pro ἀποξύνω accipi, id eſt, acuo:* quidni? modo poteſtate ſecundaria, *deradendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo* Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit *ἀποξύνας* ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — *ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα·* mox: — *ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ· Euripid.* Cycl. v. 455. *Ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω* — Illud *Homeri ἐθόωσα Scholiaſtes* interpretatur: *ἀπώξυνα·* tum *ἐπυράκτεον, ἐπύρουν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι.* Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* deceperat, recte collocavit *Budaeus:* ceterum unde promiſerit *κατετύφλωσε*, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. *T. H.*

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* AEn. III. — *& telo lumen terebramus acuto.* *G. C.*

Ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne ſucceſſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. *J. C.*

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad *μόνα* aberant a Mſ. *J. B.*

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi; at debebat *μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ.* *J. G.*

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt profecta: ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita paene *V2.* & ferri poteſt, *ὑπ' ἐκείνοις*, ſcilicet *προβάτοις·* ſed potius habuero, *ὑπ' ἐκείνῳ*, nimirum *κριῷ*, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum: vid. Od. I, 444. *Nonnus* ſive *Maximus Συναγ.* Iς. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. *διέδρασε δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔριον ἐν ᾧ κριοῦ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῷ οὕτως ἀπέδρα.* *T. H.*

19. Τὸ

οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

ſtim abierunt: ſic me circumventum deteſtabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus ſanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciſcar ipſum, ut diſcat, quamvis cæcitati oculorum mederi non poſſim, fortunam tamen navigantium, ut ſervem eos aut perdam, in mea eſſe poteſtate: navigat autem adhuc.

III. AL-

a Οὐδ' ὁ πατήρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. καὶ ἀπολλύναι] Haec male cohaerent, & ſubaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a ſtudioſo lectore adpicta deinde perrepſerint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· ſi ſcriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, *mea in manu ac poteſtate fortuna navigantium eſt*, nihil ultra deſideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐπὶ, ſatis quidem Graecum, verum ad ſententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuiſſe non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cujus in vetuſtis libris tale eſt ſcripturae compendium πτως. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* ſaltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστί· horum ſenſum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam ſint nullius pretii, ſi quadratae orationi interjiciantur. *T.H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic ſecutus eſt poëtarum fabulas, qui Arethuſam venatricem Dianæ comitem fuiſſe tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non poſſet, Dianae miſeratione in fontem ſui nominis eſſe converſam, occultiſſimisque meatibus & per ſubterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Siciliam uſque fugiſſe, tandemque in ea parte Syracuſanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupiſſe, Alpheumque amatae Nymphae deſiderio eodem eſſe inſecutum. *Virgil.* III. AEn.

—— Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabuloſa eſſe conſtat, quum Alphei aquae nusquam abſorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque oſtium manifeſte videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethuſae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

—— —— Populisque per aequora mittens
Sicaniis Alpheus aquas —— ——

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacrae portantem ſigna coronae.

Sed longe venuſtiſſime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

—— —— Tumida ſic transfuga Piſa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerſo trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum eſt quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅταν οὖν ᾖ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἕδνα ποταμοῦ. *J.B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; ſed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus eſt traditum, pro ſolita ſedulitate ſtudioſe collegit. Quae plurimis eſt Arethuſa, Dianam nonnulli dixerunt: inſignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & ſupra ſortem ſuam ſperare fuerit auſus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, I. quod ſi habuiſſet in promtu *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. caviſſet ſibi, ne Teleſillae verſum apud *Hephaeſt.* p. 36. Ἅδ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι, φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν, mutatum iret in Ἅδ' Ἀρέθουσ', ὦ κόραι. Ἀλφειώα vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo *Iſ. Caſaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T.H.*

Ibid. Ἀλφειέ] Alpheus fluvius in Elide Peloponneſi regione, per quam funditur, quem *Pauſanias* lib. V. tradit occultis meatibus ſubter mare labi, & in Arethuſam Siciliae fontem deſinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, curſum & αὔξησιν deſcribit. *G.C.*

22. Οὔτε ἀναμίγνυται . . .] V. *Philoſtr. Imag.* p. 812. & *Pauſan.* Ἠλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afſe-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

NEP.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ.

ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ, οὐκ οἶδ' [b] ὅπου βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ.

b Ὅπου] ὅποι *J. V2.*

ferentem. p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἀναπ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεὶς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis*. Ludit enim in notione & Græci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς] *Gronovio* remittimus acumen illud quaeſitum in διαχεῖσθαι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι eſt poteſtas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familiariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τι διὰ τοσούτου πόρου συμμένειν τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V. p. 325. C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεστηκέναι ἀμιγὴς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν διήκειν κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγὲς τῇ θαλάττῃ διασῶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo. Liban.* T. I. p. 4. A. φυλάττων ἀμιγὲς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἁπάσης ᾤκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κύκλῳ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ κεκινημένον μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quae alibi proferentur, juncta per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον· id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum moleſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſaepe jam eodem igne contabueris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gesa* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejuſdem libri, *aquaticae anates & gaviae.* Λάρον latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Laro hiante Eraſmus.* *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοὶ] Aves, quarum tria genera ponuntur ab *Ariſtot.* Haec avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφαίνειν σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανεῖν. *Neſcio ubi, ſicut gaviae & ardeae, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſerturus.* *J. J.*

Ἀναφανεῖν] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηΐδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipſarum unam? ALP. Nequaquam; ſed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Inſularis eſt Siculus: Arethuſam vocitant.

2. NEP. Novi ſane non invenuſtam, Alphee, Arethuſam: imo enim eſt pellucida, puroque ſolo ſcaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque ſuper eos apparet

a Αὐτῶν] αὐτὰς *J. V2.* Marg. *A1W.* quod praetulero.

34. Ἡ δὲ ποῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει;] Manifeſtum eſt, quandoquidem ἡ δὲ idem ſignificat, quod αὕτη, poſtremum illud redundare, orationemque ſatis potuiſſe ſubſiſtere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abeſt, ut hic aliquid reſecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin iſtiusmodi pleonaſmus & elegans & frequens eſt. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab aſſentatoribus ſuis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho aït, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δεῦρό κατέπεμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam ſine hoc ſenſus eſt pleniſſimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demiſit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; ſufficit namque ſi ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum abſolutiſſimum, qui nunc cum maxime ad ſummam perfectionem venit, oratio noſtra nunc perſequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἵσασθαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην· hac enim ratione conſtat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus ſane multa opera in Aſia ſunt, hoc etiam templum ſacraſſe exiſtimant*. Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad ſenſum, qui ſine illo ſatis foret concinnus, *Vos autem maxime ſimiles eſtis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Noſtro loca adſcribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum eſt, omiſſo τῷ, ταύτην, nihil de ſenſu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic ſimpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil neceſſe erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumſpicere; vel id exponere, quaſi φυγεῖν ἐθέλουσαν eſſet Attice pro φυγεῖν ἐθελούσης. Eodem plane modo ſequitur illic non multo poſt, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

Quemadmodum Latini in uſurpando per pleonaſmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet ὁ πάνυ *J. Fr. Gronovius*. Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caeſare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone*. Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium diviſorem, ut Neoptolemum ad Trojam, ſic illum in campo Martio nomen inveniſſe*. cap. 77. *Reliquae duae, ſicuti ſanguis in corporibus, ſic illae in perpetuis orationibus fuſae eſſe debebunt*; duæ nimirum illæ res, *conciliare*, & *permovere*, ut praeceſſerat. Manifeſto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *ſic*, ſine ullo ſenſus intertrimento abeſſe poſſint. Clariſſime quoque τὸ, *haec* ſupervacuum eſt in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae obſervata ſunt in uſu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadverſa, ac notata, verbis deſignata, generibus illuſtrata, partibus diſtributa ſunt, (id quod fieri potuiſſe video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque inſolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obſcuritatem & tenebras afferat*. Ita & ſcriptor ad Herennium IV, 9. ſuperfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita ſcribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujuſque rei de rebus ante geſtis exempla petere non poſſunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae diſperſe a me multis locis dicentur, ac dicta ſunt: forum Syracuſanorum, quod introitu Marcelli purum a caede ſervatum eſt, ID adventu Verris Siculorum innocentium ſanguine redundaſſe: portum Syracuſanorum qui tum & noſtris claſſibus, & Carthaginienſium clauſus fuiſſet. EUM, iſto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuiſſe*. Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* ſocii *in foro populi R. quo in loco antea, qui ſociis injurias fecerant, accuſari & condemnari ſolebant, ibi eſſe palam poſita ea, quae ab ſociis per ſcelus ablata, ereptaque eſſent*. Nam profecto ſine τῷ *ibi* conſtare haec poſſit oratio. Hic locus omnino eſt geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. *J. J.*

Hæ

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ᾽ [b] ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ᾽ ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

b Παρ᾽ ἐκείνην] ἐκείνην J. V2. A1W. Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. c Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναναμίγνυσο. C. P.

Ἡ δὲ ποῦ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὕτη μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ᾽ ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde Μεν. c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὲ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἥδε δὲ ποῦ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα· ſequi ſolet οὗτος in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δὲ ἐπιτετραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσιὼν πως τότε. *Noſter* πῶς δεῖ Ἱσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ᾽ ἐστί. de Luct. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὗτοι. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διαυγής τέ ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter fere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia mergi, & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amoeniſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fontis amoenitate teſtatur oraculum: Ἄνδρες θ᾽ οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Συναγ. Ισ. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus II. p. 42. C. μόνον δ᾽ ἀστέμφυλον τῶν ἁλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης· de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδᾷ. *J. B.*

42. Παρ᾽ ἐκείνης] Ἐκείνην forte. *F. G.*

Παρ᾽ ἐκείνης οὖν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρά τινος ἀπέρχεσθαι eſt *venire ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ᾽ αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθών. Κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνην] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quæ ſola recte hanc vocem habet; reliquæ enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Συναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν· & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τί ποτ᾽ ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

MENELAI ET PROTEI.

MEN.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & a..orem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale ſis.

2. PRO.

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ἡνίκα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστήριοι, οἷς καὶ προσηύλουν, meminitque *Athenaeus* τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται γὰρ ξυναυλίαν τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρος) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς συναυλίαν τοῦ πένθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὥστ' ἐλεεινὸν τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἑταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰὼν κατόπιν τοῦ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα δισσόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἐγχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem alveo cum fonte illo miſceris*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ὁρίσαντες χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεροντικαὶ, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. *T. H.*

Μ. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥσπερ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* *G. C.*

58. Ei-

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quædam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidiſſe nunquam, quæque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & agglutinatis hæſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὰρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε μοι πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ᾽ ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν εἶδον. ἃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσένεγκέ μοι] προσένεγκαί μοι. A 1. J. V 2. S. b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in Xenophonte ſcribendi ratio: vid. H. Stephan. Theſ. T. II. p. 174. P. male καεῖν. S. κάιειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud Homerum Od. Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quæ oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. *J.G.G.*

Ibid. Ψευδὲς εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἐπεξήγησις, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ σχῆμά τι. De Proteo, ejuſque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philoſtratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Præterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide*.

Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admorit, ſaxa colore refert.

Item *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Ælian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula*, *caliculi* polyporum, &. πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία vel *clavi*, *crines*, *cirri*, *pedes*, *brachia*, *flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἐγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἳ πρανεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὁμοιωθεῖσαι κοτυλιδίοις κοιλοῖς, ἐφ᾽ ὧν καὶ παρονομάζονται· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejuſdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis viderentur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφύντα ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur

non

τὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, proptereaque nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, qũam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

Π Α Ν.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γ. οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

P A N.

1. Vidiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.*

Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*. hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi*. *J. C.*

Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. ἰδὼν εἶδον την κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pſochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gatakerus* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caſtigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν οἶδε, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paulułum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi ſaltarent, alii vel Apollini citharam pulſanti, vel Muſis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inſcriptum: Pulcra Accipiat: id autem provolutum quaſi de induſtria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἧκεν ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

2. Tum eo Mercurius ſublato poſtquam perlegit inſcripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præſentibus? at hæ ſibi quæque vindicabant, ſuumque eſſe malum contendebant: quin etiam, niſi Jupiter diremiſſet eas, ad manus res perveniſſet. Ille tamen, ipſe quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, iſtæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoſcere pulcriorem formarum elegans ſpectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, niſi valde ſit arbiter hebeti oculorum acie.

Κἀπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, φησι, περὶ τούτου (καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸ καλλίονα, φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

ΤΡΙ-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem ſartum tectum relinquimus ſuum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπελέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea poteſtate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπιλέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, *Pauſanias* ſaepius itidem habet IX. p. 762. de quo loco adſentior *Sylburgio*: nec non pari ſignificatione ἐκλέξασθαι & ἐπεκλέξασθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter ſe commutat *Dion. Caſſ* LX. p. 665. Idem eſt ἀναλέγεσθαι· *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται, *ſingula ſcriptorum ejus qui legerit peritus judicandi, venuſtatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatiſſimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέστησεν αὐτός] Commodius αὐτὰς ſcribi puto, quam lectionem agnoviſſe videtur *Benedictus*: *ac niſi Jupiter ipſas diremiſſet.* Paulo poſt κρίναι legas an κρίνειε nihil prorſus intereſt. Tum perſonas eſſe male collocatas, eoque modo, quem Doctiſſ. *Jenſius* approbavit, ordinandas cenſeo. Quid ſi porro formulam Atticam ſcriptori noſtro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praeſertim quia ſequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνειε, ut Θ. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. *M du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita perſonis haec vulgo leguntur diſtincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, ſint omnia Panopes verba; ſequentia autem Galenes eſſe putem, ſine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope?* Pa. *hodie, opinor, diſcedunt ad Idam; ac veniet quis paullo poſt, nuncians nobis victricem.* Ga. *Immo jam affirmo tibi; nulla alia ſuperior erit, certante Venere*, quam ipſa Venus. Attentus lector exiſtimet. Vitioſa perſonarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (ſic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen deſignabat, non rite diſtinxerint. *J. J.*

25. Ὑδρ-

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. οὐ μὲν οὖν· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοὔνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcherrima: haud equidem ſcio formoſiorem me puellam vidiſſe. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam eſt ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: ſed Danai iſtius filia, una quinquagenarum & ipſa, Amymone nomine: ſciſcitatus enim ſum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. V.

25. Ὑδρευσομένη] Sic ſolebant antiquiſſimi Graeci, ut conſtat ex *Homero*, puellas ſub veſperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuiſſe, intelligimus ex Geneſ. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita ſit, ſine ratione habet poſtea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquiſſimis temporibus. *J. C.*

33. Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει] Leg. *Sueton.* Auguſt. *J. B.*

Αὐτουργεῖν] *Antoninus* I. §. 5. παρὰ τοῦ τροφέως accepiſſe ſe ſcribit τὸ φερέπονον, καὶ ὀλιγοδεές, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipſa plura commentatur. Jungi ſolent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Chriſtianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus ruſticum ob pauperiem ipſi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γε ἀρυσομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὰν τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀ. εἰς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operoſa vehementis eſt procellae deſcriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempeſtatem hanc fuiſſe maximam, & multum regionis inundaſſe, quae Argos & Lernam ſimul tetigerit loca non exiguis inter ſe ſpatiis diſtantia.* Nihil eſt, ne fallaris, in *Statio*, quod ſpatium illud haud exiguum ulla ratione deſignet: hunc tamen addit, quaſi probandi cauſa, *Luciani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo ſit pro tempeſtate:* id quidem haud abſurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via cenſeri poſſit; quam quam id ſatis excuſatur ea cautione, quam a moribus atque inſtituto Danai deſumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quam Antiſthenes, quippe vir & philoſophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, ſtadia nimirum XL. ex Piraeeo in Aſty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pauſan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἀργείων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἡ κατὰ Λέρναν θάλασσα· quam intercapedinem, ſpatium inter Piraeeum & Aſty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis inſtituerant Argivi bello adverſus Lacedaemonios, teſtibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitioſe legitur Ἀγίας χωρίον pro Ὑσίας. Paulum vero a mari diſtabant ab ea parte, quae ſpectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pauſanias* τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τοῦ Ἄργους ἐξ καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod ſcribit *Plin* H. N. IV, 5. fere conſentaneum eſt: *Amnes, Inachus, Eraſinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: ſupra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *paſſ.* Ita ſi legas, ſatis huic loco conſultum arbitror: nam *Iſ. Voſſius* ad *Pompon Mel.* p. 205. mea quidem ſententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri ſui, etſi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt ſtadia XVI. Haec ſi addideris ad ſtadia XXVI. quae itidem inter At-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδόν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἰοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδού

σοι

Argos intererant & Temenium; proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ἡ γὰρ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη· κατὰ δέ τινας λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ μυθεύουσι καὶ τὴν Ὕδραν καταδεδυκέναι· φασὶ δὲ τὴν Ἄβυσσον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄβυσσον κρήνην. illa λίμνη ἐν Ἄργει οὕτω καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονία λίμνη refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις, καὶ τοῦ Κλεομένους καλοῦντος εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἔμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ez. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Laïs ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. *T. H.*

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Ἀ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ez. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. *J. B.*

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. *J.G.G.*

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem,* ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λέξον τι τῶν νεωτέρων.

Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* *J.G.G.*

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione praeſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. *T. H.*

Ibid. Δελφῖνα] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐνταῦθα δ' ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα ἔφυδροι τὰς ὁπλὰς, καὶ νήστιμοι, καὶ γλαυκοὶ, καὶ νὴ Δία οὗτοι δελφῖνες. *M. du S.*

49. Ἰδοὺ

σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραμήνυε, ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλή, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν. ΑΜ. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καλαδῦσα. ΠΟ. θάῤῥει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

tibi iſtum delphinorum ocyſſimum. NEP. Bene : avehamur ; tu vero juxta adnata, Triton. Poſtquam pervenerimus ad Lernam, ego inſidiabor iſto fere loco ; tu proſpecta ; quumque ſenſeris adventantem illam. TRI. Hæc ipſa tibi prope adeſt.

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo : omnino comprehendenda nobis eſt. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis ? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immiſſus eſſe : quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone : Neptunus hic eſt. AMY. Quid mihi Neptunum dicis ? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis ? miſera ſuffocabor demerſa. NEP. Bonum animum habe : nullum incommodum patieris : imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

a Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Diſtingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic ſuperius perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτὰς· delendum enim comma: ſententia enim eſt, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Συ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν &c.] Male ſunt conglutinata & ſtructura renitente, ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ· tu disjunge : ἀποσκόπει· ὁπότ' ἂν &c. vel etiam potius interſere καὶ· ἀποσκόπει, καὶ ὁπότ' ἂν αἴσθῃ &c. poſterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in cauſa fuit Triton interpellans : hoc ſcilicet ille voluerat : *tu vero ſpeculator & obſerva ; atque ubi ſenſeris illam adventare, ne me ſtatim monere intermittas :* interea videt Triton Amymonen jam prope adeſſe, ac mox, fine non expectato, Neptuni ſermonem intercipit. Hoc ſaepius in iſtis dialogis eſt factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter ſe colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianaſſa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo proſpectare obſervandi cauſa :* Noſt. N. Δ. XXVII. ἀπολιπεῖν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum proſpicias, nec multo lumine offundaris, quem *viſum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehenſorem *Salmaſium* ad *Flav. Vopiſc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conſpecta eſt. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea ſolis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Baif.* p. 11. *M du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· ſic enim ſolent, etiam *Noſter* in Ἀναβ. §. 16. θαῤῥεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον· unde ſimul liquet minime opus eſſe iſto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, uſus ſunt tritiſſimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum ſi ad hunc, qui prae manibus eſt, componas, fieri non poteſt, quin ſuſpectum ſit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praeſertim quia ſequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾶν ſaepius apud *Noſtrum*, ſed diverſa virtute : ἑκόντα ἐάσαιε ῥῖψαι ἐμαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἐᾶσον· ἔασον μὲ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Eſt Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pauſan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur ſcripſiſſe

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

θα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

N O T.

ΤΑύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἁλοὺς ἔρωτι; ΖΕ. ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. [b]ΝΟ. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός; ΖΕ.

b NO.] In F. A1. J. Z1. ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ᾅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, οἱονεὶ διέτεμε. G.

* Διεχθήσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerant maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertuſus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. *Jenſio*, ſic mutavimus. Pro τετριμμένον ſ. τετρυπημένον. C. τετρημένον. *M. du S.*

Etſi διεχθήσαντο Graecum ſit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt *Jenſii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον· Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Ariſtot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum.* Alii ſaepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi *Thomae Magiſtro* credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετρημέναις & τετρυπημέναις. *T. H.*

ſe ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης. *M. du S.*

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη, Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέστη eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis.* Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripſitne hoc præter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pauſan.* p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide ſupra Θ. Δ. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. διακορεύειν τὴν κόρην, διαφθείρειν: διακεκόρισται, διαπαρθενεύεται. deflorare, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omiſit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διακεκορῆσθαι & Διακορῆσαι. ubi eſt *Scholiaſtae* διατεμεῖν. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NO. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλῦσαι ἐπιπνεῖν. NO. θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε οὖσα· νὴ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; NO. παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, καὶ δίχηλα τὰ

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam miſit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipſa, tum quod natum erit.

2\. NOT. Hæc juvenca ut Dea fiat? ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus poteſtate, ut quemcumque noſtrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evaſit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, ſed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia ſane ſunt iſta, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] [illegible] ταῦτα. P.

79\. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava diſtinctione laborat hic locus: deletis punctis ſcribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει γὰρ ἤδη, θεὸς γίνηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθέν. *ut ibi enixa, gravida enim jam eſt, dea fiat & ipſa, & quod natum erit:* nimirum Epaphus. Dein diſtingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina.* Vide & ſuperius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Oſiride AEgyptiorum rege, & poſt mortem culta pro Dea nomine Iſidis; quam ſingulari ſuperſtitione coluit & Germania ante receptam Chriſtianam religionem. Hujus ſacra ex AEgypto Romam ſunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Iſidis capillos Memphitae pro miraculo oſtendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82\. Ἄρξει τε, ὁ Ἑ. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, ſecuti ſunt jam olim Interpretes diſtinctionem: in ejus notis pro τε poſitum video δὲ, ſtudione an errore calami non patet: illud certe vertendo expreſſit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· ſed parum intereſt. *T.H.*

86\. Νὴ Δία, εὐνουστέρα] Praeponendum eſt ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus perſonam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae ſaepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omiſit γὰρ ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87\. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν] An ſic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo ſequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξένηξαι εἰς Ταύναρον. In mercede Conductis, παρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. *J.G.*

Ἐξένευσεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit ſemel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, uſurpare vix licebit ἐξένευσε; id ſaltem non inprobandum, quod hic ſolennem confidentiam dubitandi modeſtia molliverit. Rectiſſimum eſt νέω, νεύσω, νένευκα· quaeque hinc manant multa, pari forma ſcribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον. *Heſych.* Νεῦσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νευστὴρ) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Ariſtot.* Ζ. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται· & τὰ νευστικὰ I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός quae plane firmant *Philoſtrati* νευστικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἐλασινεύσται in Lexiph. §. 13. quae alias ἁλιμάδες vel κολυμβάδες ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum conſtipator habet διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι. *Themiſtius* eleganter: τὸ μὲν δὴ ἐρωμένον σοφιστὴν μόλις πως ἄρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράσθημεν. in *Heſychio* reſtituendum, Διανεῦσαι, διαπλεῦσαι, pro Διανεῦσαι. Προσένευσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπλευσαν cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, niſi totum recidere cum Cod. Caſſ. malis, προσέπλευσαν, ut ſupra πλεῦσις ex *Heſych.* quod eſt ex uſu recentiorum Graecorum, *adnatarunt.* Imo ipſum illud ἐξένευσα eſt in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μόγις, grandem ſcilicet iſtum calicem, quem, Ulyſſe praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barneſium. Heſychius*: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας.

Πα-

amabilis eſt virgo. Atqui Mercurius quid eſt, quod ſemet mutarit, & pro juvene caninam faciem ſumſerit? ZEP. Ne curioſius inquiramus; quandoquidem melius ille ſciverit, quid ſit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

NEP.

1. Recte vero, Delphines, quod ſemper amantes ſitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Iſthmum detuliſtis exceptum, quum a Scironiis ſaxis cum

ΠΟΣ.

Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς
1 Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-

Παρανίων τῷ σκάφει occurrit in ſequ. Dial. T. H.

88. Τετραποδιστί] Hoc cur apud *Suidam Kuſterus* malit, quam Τετραποδητί, ubi locus extat peſſime verſus, cauſa eſt nulla: utrumque eſt aeque probum: poſterius autem eadem forma, qua, quod ſaepius apud Noſtrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τετραποδηδόν. *Ariſtoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, depromta ſunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. νήπιος. παῖς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. eſt τετραποδιστὶ τὸ πάλαι περιπατοῦντες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτε . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆς Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forſan* in *Hygino reſtituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde eſt neceſſe*: nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praerupta letalia*, aliique plures. *Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* ſcribit c. VII. Sex paſſuum millibus hi ſcopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil eſt mirum haec parum diverſa commemorari loca, ex quibus Ino ſe praecipitarit. *Stephan.* Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Iſthmionicas *Pindari*: Ino διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν· rectius apud *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holſtenius* ad *Stephan.* εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγήσαντα· ejus in verſu quarto legendum mihi perſuaſi, Ἄγκεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim ſive νῆσος Μεθουριὰς, ſive Μεθουριάδες νῆσοι, quanquam in propinquo ſitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportuniſſime vicinae Geraneae Scironiſque rupibus adhaereat. Nec Moluris ſolum, aut Molurias ſcribitur, ſed etiam Μολούριον· ſic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam eſſe dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὅ ἐστι περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo ſequenti *Lucianus* ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum eſt paulo laxius: nam ipſe, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, ſed orti ab eo montes Onei ad Scironidas uſque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥάχις τὶς μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαΐαν. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Theſ. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereïdum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV, 525. Vid. *Philoſtr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo ſe mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae diſpendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐκπεσοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηΐδων κύκλου· τὸ δὲ τοῦ παι-

μηλεὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ᾽ οὖν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna poſtquam dorſo ſublevaſſes cum ipſo habitu citharoedico & cithara, enataſti ad Tænarum, neque neglexiſti male nautarum ſcelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, ſi hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipſi in piſces verſi. NEP. Imo equidem accuſo Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuiſſet in poteſtatem redigere tantum, quo pacto alios ſibi ſubjecit. At quomodo, quæ ad Arionem iſtum ſpectant, ſunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ [illegible] τυράννου [illegible] Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & ſæpius arceſſebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias deſiderium cepit domum redeundi Methymnam

[a] ΠΟ. [illegible] Haec, [illegible] Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in [illegible] πῶς δ᾽ ἂν P. L. Pariter C. ſed neglecto Πο. quod ſecuti ſumus: [illegible]

[illegible]ιδες, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκοθέα poſitum inter ἑαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηΐδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in caſum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a ſequente mox verbo* χρήσεται adfirmans: illud alienum prorſus quaſi nondum ſufficeret, addit inſuper: *phraſin autem* χρήσεται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur perſona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, ſi non ſuccurrat, mox editurus eſt. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ] Vel haec ſuo loco ſunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel poſt Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηξάμενον ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in ſimili caſu Coerani Parii: καὶ ἔνθα ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conſpirant, in Arionis hiſtoria diſſentit Noſter, alios ſine dubio ſecutus auctores. Vid. *Joſ. Scaligeri* Anim. in *Euſeb.* p. 84. hymnus Arionis ipſius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* ſervatus eſt de Anim. XII, 45. Apud *Philoſtratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ ſtatua eſt poëtae celeberrimi aenea, quam in ſempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ᾠδῆς φίλους, καὶ οἵους διαγωνίζεσθαι πρὸς λῃστὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς: ut φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, ſic φιλόμουσοι ſaepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorſum ſuſcipiente ac ſuſtentante ἀναλαβεῖν uſurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum reſtitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤτοι δελφῖνά τιν᾽ ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν, ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, eſt illud omnino hujus poteſtatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis hiſtoria dictum proverbiale *Plato*. Porro σκευὴν proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι· mox: ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Caſſ.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιτόρπαμα exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ᾽ ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Obſervandum etiam præcedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic præponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monſtrat, unde vulgata fluxerit: quum enim ſcriptum fuerat. ο. πῶς δ᾽ ἂν, omiſſa, quod ſaepenumero fieri ſolet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae ſequenti junctum adhaeſit: quamvis autem ὅπως interdum ita poſitum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius eſt orationis contextus, quam qui eum uſum recipere poſſit. Deinde ſuſpicionem injicit aliter olim haec fuiſſe diſtincta, eum in modum ſcilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ᾽ ἂν &c. cuncta non Neptuno, ſed Delphini fuerint tributa; quod ſatis commode potuiſſe fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. N E P. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟ-

[c] Ἐγένοντο] Ἐγένοντο *F. J. V2.* In ceteris Edd. ἐγένετο· illud praeferendum duxi. [d] Φιλομουσίας] Φιλοτιμίας *F.* notatumque in margine *A1W.*

ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχήσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus, ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. *T. H.*

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc prae iſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509. D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ἦν τότε Καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. *T. H.*

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet εἰσεπήδησεν, *inſiliit.* *J. C.*

32. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod *F.* dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. *T. H.*

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

NEPTUNI ET NEREIDUM.

ΠΟΣ.

ΤΟ μὲν στενὸν τῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ᾽ αὐτῆς κα-

NEP.

I. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Helleſpontus ab ea vo-

a ΝΗΡΗΙΔΩΝ] *Νηρηΐδων* omnes Edd. excepta *J.* ubi *Ἀμφιτρύτης* repoſitum hoc etiam in *A1H.*

ʼΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *J.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereides hunc locum jure tueri poſſunt, [illegible] Neptunus alloquitur, tum earum [illegible] Amphitriten, quae ſcilicet [illegible] reſpondendi [illegible] ſuſcepit. Ita Dial. XIV. [illegible] Nereides, deinde ex eorum numero [illegible] conſpicies: in aliis Doris ſemper intervenit. Non aliter in extremo Timone p. 175. v. 76. [illegible] omnium perſonarum [illegible]net: neque hic Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T.H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Hellespontus. G.C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit*. Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agrigentum fuit denominatum: ita ὁ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culti, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ὁ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit*. Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἳ γέρως καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρως, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T.H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos , Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte , ut ſepeliatur a regionis incolis. N E R. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago , cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus , quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. N E P. Id quidem, Amphitrite , fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed , quod dixi , in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν, ἀλλ' ὅπερ [b] ἔφην ἐν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερ-

b Ἔφην] Ita G. P. *J. V2. S. A.* Marg. *A1W.* In ceteris Edd. ἔφης. *c* Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix , & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias , poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit , privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit , quae in tantam eum adegerunt rabiem , ut cum Ino ad ſe accedentem aſpiceret , hanc quidem leaenam , filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur , atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus , niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκοθέαν , Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne* Λευκοθέα *nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem , quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis , *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. *G.C.*

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *J.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus*. Edd. reliquæ ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. ἐνκ. c. 12. Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. κατανλικρὺ ἐν Χερρονήσῳ. *M du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ τρωάδι ἢ ἐν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi , in Troade , aut* in *Cherſoneſo mox ſepelietur* : ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *J.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem , regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim , ut *Heſychius* ait , ἡ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνησον τῆς Θρᾴκης· Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ἐν Χερρονήσῳ τῇ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum , poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate deſignat *Apollod.* [illegible] p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν [illegible] Χερρονήσου ὠλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quiſquam tradiderit , quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis , mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον , paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſum peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐποιέετο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κενήριον neceſſe eſt , ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis , Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant , Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην , καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae , ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poët. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum* , & *a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures , nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici : Helle autem , ut aiunt , a Neptuno ſalvata eſt , & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis , qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum , ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγε) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως , καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς , καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis indecoro tentabam , καὶ Ἕλλης τῆς καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit , non equidem intercedo , quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χεῤῥονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur: id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NER. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

a Παραμύθιον ἔσται] παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. *b* Χαρισαμένους] χαρισαμένους G. P. L. Marg. *AiW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

[illegible] nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius exſtitit [illegible] ſcribit Stephanus; quae liquet, cui Heſychium [illegible], ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem [illegible] appellatio, quod ſumma [illegible] Veteres [illegible]ntur, an hoc [illegible] praeſtat Salmaſii ſententia Ponticum Hellenium [illegible] ex-[illegible], diſputare nunc non libet. *T.H.*

[illegible]] Mſ. [illegible] παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J.G.G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τοῦ Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίῤῥων dicitur in vulgatis; poſtrema editio mutavit in Σκίρων, jubetque adire *Pauſ.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palæmon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F.G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σέ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J.G.G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισαμένας: *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. *J.C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας: nimium arrogaſſent ſibi Nereides, praeſente Neptuno: quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi; utroſque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato: Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτείραντες ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πεῖσαι τρέφειν ὡς κόρην, tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permanaret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν τῆς Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικούσας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeides) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli*; nam Munckeriana perperam *Junoni*. Hinc Orpheo non Leucothea tantum θρέπτειρα εὐστεφάνου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος βακχεχόροιο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *Æſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *Æſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιοῦσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T.H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. νεανίας γὰρ οὐ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως: *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum:* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, qui factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

οὐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα χεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς

c Δύναται] δυνατός G. P. L. *d* Θάμβει ἅμα χεθεῖσα] Θάλπει G. tum συγχεθεῖσα G. P. *A1W.* *e* Ἐπείληπτο] Priores Edd. ἀπείληπτο. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *A1W.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συγχεθεῖσα, pro vulgato χεθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δυνατὸς] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυνατὸς minimum refert: contra ἡ Ἕλλη μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. παραδόξου] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίαις ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἵδρωσα μὲν ὑπὸ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturae τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatae ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane veriſimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & ΤΩ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi faciliime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo [illegible] retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐμαυτόν, ἀκρατῆ τε γινόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἡνιῶν; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πρᾳότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Plato* Theaet. p. 128. E. ἰλιγγιῶν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκεῖνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺς καὶ δικανικός) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθείς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπείληπτο] An ἐπείληπτο. *F.G.*

Ἐπείληπτο] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπείληπτο] Rejeci vulgatum ἀπείληπτο, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nuſquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπείληπτο legendum eſt ἐπείληπτο· nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν κεροιακῶν ἐπειλημμένον· *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλῳδίου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μώυσον &c. ἐπιλαβόμενον τοῦ οὐρᾶς. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θα-

ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. οὐκ ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: ſed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ.

Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεύς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα,

IRIDIS ET NEPTUNI.

IRIS.

1. INſula iſta errans, Neptune, avulſa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipſam, ait Jupiter, e veſtigio conſtitue, inque lucem profer, & fac jam ut conſpicua in AEgæo medio ſtabiliſque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus uſus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipſi uſum in lucem educta, neque amplius inna-

a Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀπόσπ. G.

θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregiſſe. *Heſych.* Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα· ad hanc formam emendari debet bis in eo vitioſe ſcriptum, ſemel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cujus erroris culpa, quanquam mendoſos codices forte poſſet excuſare, in ipſius tamen *Heſychii* caput recidit. Idem poſt Ἐπιλήπτης, vel potius, quod reſtituendum eſt, Ἐπιλημπτος, Ἐπειλημμένες, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλην] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clariſſimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta eſſet, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente ſe oſtenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mſ. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenſeo ἥν. *Mulus S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum eſſe hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti inſideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀπόσπ. libenter adſcivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulſam a Sicilia fuiſſe Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia neſcio quid animo obverſatur, quanquam locus ſcriptoris haud ſuccurrat. Et ſane multo facilior erat curſus a Cilicia eam in ſedem, ubi fundata fuit Delos, quam ſi dempta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuiſſet: conſiderandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc ſcilicet tum factum, quum — τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox inſtabiles inſulae errores, antequam firma radice niteretur, ſed in AEgaeo mari ſolum ad ſinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode jungi non poſſint: eſt enim ἐπινήχεσθαι, *in ſummo mari erraticam innatare*, ὕφαλος autem *mari merſus*, vel ſaltem *ſalo fluctibusque tectus*: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis ſedibus continuo mutatis vagantem, conſpicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari merſa deliteſcit, donec in lucem prodeat, atque inſularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀναδῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri poteſt ſcribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quiſquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα: id autem idem vitii genus ſaepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea inſula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum eſt cœlum, in quo pariat? hoc ſi minus, at tota ſaltem terra nonne excipere poſſit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obſtrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo ſedem; jam iſthæc inſula jurata non eſt, quippe nondum conſpicuá.

καὶ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

2. NEP. Rem teneo. Conſiſte, inſula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro ſub undis ferare; ſed fixa mane, ac ſuſcipe, fortunatiſſima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque ſtent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œſtro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fueriat, ulciſcentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ΠΟ. Συνίημι. στῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνά, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

b Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. c Αὐτίκα μέτεισι] εὐθέως μετελεύσεται. B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adverſ. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitiſſe Ἀνάφην, ἐπειδὴν ἀναφανεῖσα δήλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη ἐκ ἀρχῆς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960. A. ſed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, ſic ſitu diſſociatam cum Delo confudit, merito caſtigarunt *L. Holſten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob cauſam meminerat, olim infra fluctus depreſſam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθείσαν Heraclides ait. *T.H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Inſulæ, *Delos. M. duS.*

85. Ἀνώμοτος] *Thom. Mag.* in Ἀπώμοτος utitur hoc loco. *T.H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui laterum tenus hiſpida nanti
Frons hominem praefert; in Priſtin deſinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt eſſe a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque ſuum cuique navigio nomen inditum eſt. Sic Scyllam, ſic Pegaſum nomina navium fuiſſe putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monſtra, ut poëtae fabulati ſunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; ſuperiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, ſed poſteriori usque ad caudam eſſe delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοκένταυρον. *Lycophronis* enarrator citat Aceſandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos eſſe. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caeſari quendam nunciaſſe Tritonem in ſpecu quodam viſum, auditumque concha canentem. Eadem perſuaſio irrepſit de Nereidibus, quae ſquamis in hiſpido corpore veſtitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones piſces velociſſimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. graviſſimis teſtimoniis probat; hodieque viſuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam deſcribit *Ovid.* I. Metam. & II. *G.C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mſ. εὐθέως μετελεύσεται & τιμω. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. υ. *Philoſtr.* *J.B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis eſt interpretamentum. Vid. Clariſſ. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T.H.*

 95. Εὐ-

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διῒ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἕςηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ κ̀ τικτέτω.

cia Jovi, omnia eſſe parata: conſtitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

ΞΑΝ.

Δέξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιςος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, κ̀ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-

XAN.

1. Recipe me, Mare, gravia paſſum; reſtingue mea vulnera. MAR. Quid hoc eſt rei, Xanthe? quis te exuſſit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus ſum plane ego miſer, & ferveo. MAR. Quam ve-

[a] Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2*. quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. [b] Ἡ Λητὼ] ἡ Λητω ἤδη κ̀. P.

95. Εὐπρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & poſtea Mſ. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia eſſe parata*: vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia ſe habere*: inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata eſſe*, non, *praeclare omnia ſe habere.* *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mſ. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendoſe εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel ſine membranis non fuiſſem veritus, quum poteſtatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: ſignificat enim Neptunus expedita eſſe omnia, quae Jupiter fieri juſſiſſet, ac parata. *Xenoph.* Epheſ. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τἀνθάδ' ἐςὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan.* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές· *AEſchines* in illa multo facetiſſima Ep. X. κ̀ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιῤῥόην εὐτρεπής. *Demoſth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noſter* in primo Cataplo: τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* ſanatum a *Billio* Sacr. Obſ. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice luſit in utriſque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἔςω τὸ θέατρον εὐτρεπὲς, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onoſandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα τε εἰς πορείαν ὦσιν ἐπιδέξιοι, κ̀ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 908. ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῆ· at tutius ſequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχεῖν. Laudo *Barneſium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — κ̀ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· ſicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι & *Long.* Paſtor. IV. p. 129. παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῆ ποίει λαβὼν, & *Nicoſtrati* XV. p. 685. C. — κ̀ σὺ μὲν Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῆ ποίει, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametſi poſteriore loco ſubdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Eſt tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEſchyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπης· ita *Scholiaſtes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὴς ὅδε. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρῆν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, Καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T.H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philoſtratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conſpicitur: unde *Horatius*: *Vidimus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

> Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.
> Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι,
> Ἐν καθαρῷ. — —

Hujus meminit *Euſtathius* circa finem Il. Β. & *Strabo* lib. XIV. *G. C.*

1. Ἀπ. ὀλ.] Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob cauſam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis : quum enim occidentem Phrygas ſupplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret; quin etiam cadaveribus obſtrueret mihi flumen, miſeratus infelices irrui tanquam undis merſurus, quo territus abſtineret ſe a virorum cæde.

βάλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & ſicubi uſpiam collecto, impetum in me fecit, inceditque ulmos ac myricas; tum quoque aſſavit infeliciſſimos piſces & anguillas: ipſum vero me quum effervefeciſſet, parum abeſt, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo ſim adfectus ab

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυ-

Ὅλως] Quin ſcribere potuerit *Noſter* ὅλος, minime dubium eſt: ita ſcripſiſſe, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur obſervatio *J. Jenſii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido conſtare non poteſt; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥοῦν nihilo foret deterius, ſi μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit καταστόρεσον, cum quo haec vox aptiſſime congruit; tum quod ſequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuiſſe dicas : hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile deſcendero, ut a Noſtro τραύματα proficiſci non potuiſſe contendam : ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorſus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diverſæ fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* hauſit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι, &c.
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae uſtulatus ab OEta monte detulerat in coelum, ſanaſſe ſe gloriatur AEſculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram ſcribendi rationem ſequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne ſignatae atque inuſtae, ut literatis ſervis ſolet. *Noſter* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππιον *Etymologus* exponit ἔγκαυμα ἵππου γεγραφότος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale *Anacreonti*, vel qui perſonam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε· *Chalcidius* mentem philoſophi reddidiſſe contentus verba non adnumeravit : *Forsque etiam quod ſtudioſa ſenis & aſſidua relatio meraceam quandam, & inobſoletam impreſſerit animo notam :* cui lectioni non malae quidem neſcio tamen an anteferenda ſit, quam ſuppeditat Cod. Bodl. *inabolitam inſecerit*, eo uſu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus eſt : certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivaſſe; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatiſſime fuiſſe excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἔγκαυσις τῶν θυρῶν in Inſcript. apud *Sponium*, quod *Auſonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα puſtulas appellitant, ſeu veſiculas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia ſunt *urendi*, *adurendi*, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiaſtes* ad iſta Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καυματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῷδας *Ariſtophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, *Etymologus* τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetuſto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χίμετλα ſunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἀποκαύματα, quorum vice *Suidas* ἀποκαύματα ſcripſit: repeiriuntur etiam ἐκκαύματα in *Ariſtoph. Schol.* ad Pac. v. 540. ſed depravata, & *Suida* duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his conſtat, utroque *Luciani* loco nihil obſtare, quominus, ſecus atque olim arbitrabamur, priſca ſcriptura ſervetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *coctilia*, *arida ſarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt : membranis auctoribus illa vox eſt reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem iſta ſubjiciantur VI, 91. & apud *Heſych.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. [a] Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b] φὴς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

iſtis incendii notis. MAR. Turbidus, o Xanthe, atque æſtuans, ut par erat: ſanguis a cadaveribus; æſtus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruiſti, non veritus nec cogitans Nereidis eſſe filium. XAN. Non decebat ergo miſericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat miſericordia tangi Achillis, qui Thetidis eſſet filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡ.

1\. ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

DOR.

QUid lacrimare, Theti? THE. Formoſiſſimam, Dori, vidi puellam in ciſtam a patre conjectam, tum ipſam, tum infantem ejus modo natum: juſſit autem pater nautas ſublatam arcam, ubi

[a] Θολερὸς] θολερῶς P. L. *J. V2. A1 W.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid ſibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. [b] Φὴς] ἔφης P.

ſych. in Εὔσανα. In *Theophraſti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & ſaepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac ſuſcitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Taceo Phyſicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Geneſ. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῆς ἔχθρας ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T.H.*

17\. Θολερὸς ...] Ed. *J.* θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. ſed mox eadem ſibi non ſatis conſtans θερμός. In P. ὦ Ξ. καὶ θ. non inveniri teſtantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερός] Nihil prius in mentem veniat, quam θολερῶς & θερμῶς, ſcilicet διάκειται quia praeceſſit, ὅπως διάκειμαι. Eo factum, ut, quum θολερὸς mutare inſtituiſſent in θολερῶς, deſierint in θερμὸς, absterriti ſcripturae conſtantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne ſtructuram variaret: θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ſtare non poteſt: quas enim manifeſto diſcrevit Θάλατταν & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hic eaſdem commiſcere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati* υἱωνὸν nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες *Herodot.* VII, 191. *T.H.*

20\. Τὸν ἐμὸν υἱόν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipſe vero Nereus Oceani filius fuit. Fortaſſis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id eſt, nepotem. *G.C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus neceſſe eſt, qui id margini codicis ſui adſcripſerat; aut memoria lapſum *Lucianum* ſtatuamus. In libris noſtris certe nihil ſubſidii. *M. du S.*

30\. Ἀποσπάσωσιν] Subintellige τὴν ναῦν: *poſtquam multum a terra provecti eſſent.* *J.C.*

34\. Ἐπεὶ ἔμαθες] Sic ex fide Mſ. hæc omnis clauſula ſcribenda: τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. *J.B.*

Ἐπεὶ] Paene malim εἶπερ· nondum enim ſcire potuit Doris, rem totam Thetidi fuiſſe compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitiſſe ſcripturam Cl. *Bourdel.* εἶπε, vel potius, εἰπὲ, ἐπεί. *T.H.*

35\. Ἐπαρ-

ubi longe a terra proceſſerint, demittere in mare, ut intereat miſera & ipſa & infans. DOR. Quam ob cauſam, ſoror, quandoquidem didiciſſe accurate videris omnia? THE. Acriſius pater ejus forma præſtantem ſervabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluſerat. Tum porro quid revera ſit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxiſſe per tectum ad eam; quæ, recepto in ſinum defluente Deo, gravida ſit facta. Hoc quum ſenſiſſet pater, ſerus aliquis & æmulatione fervidus ſenex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam ſuſpicatus immittit in arcam partu modo edito.

πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταῤῥέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro ſe quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens ſententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo oſtendens illum pulcerrima ſpecie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ [e] ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.

c Ἐπεὶ] εἶτε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίκετο. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπιμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem ſervabat.* Veteres Gloſſae: Παρθενεύω, *virgino:* quae vox eſt, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex uſu deſumta. *J.C.*

45. Καθίκετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* ſc. ciſtam. Sed refingendum ex Codice vetuſto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in ciſtam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίκετο] *Micyllus* apud Baſileenſes & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod ſæpe fit in *Luciano*, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec ſic loquitur *Lucianus*, etſi propius ſit. Pater adſcripſit, *deſcendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Grævii* Emendationem amplector: quamvis ſuccurrat & alia longe præſtantior, ſi per Codices liceret; nempe καθείρκτο, ut ἐρω. c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie ſuppeditabat Cod. *Graev.* Καθείρκτο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* uſurpavit ad П. I, 72. λαθραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German. intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem perſequitur ipſis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταποντοῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illuſtriſſimi apud ſe nulla forent veſtigia, eandem in Italiam deducere viſum fuit, Danaenque regi neſcio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius* quanquam de Ardeae primis initiis longe diverſa tradat *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chryſothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex ſcribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν. *ſubridebat conſpecto mari*, ſeu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπιμειδία. In impreſſis ἐμειδία. *M. du S.*

71. Προαρ

λασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. κἀμὲ δακρῦσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis iſta repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocaſti. Verum num mortui jam ſunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos cuſtodit. DOR. Quid itaque non ſervamus eam, & piſcatoribus injicimus in retia Seriphiis iſtis: hi nimirum extractam ſervabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipſa, nec infans tam formoſus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙ.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτικος ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

ENI.

1. NOn bella ſunt iſta, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me hæc ſe fuiſſe paſſam; ideoque præbebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, faſtoſus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo

73. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα] Sic leg. cum editiones oſtentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, ſive puellam, quam amabam, *decebat*. *J.G.G.*

Προσαρπάσαι] Senſus ſponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod ſuo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adſecutus, non ſatis liquido declarat: ego manifeſta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum iſta, *ſive puellam, quam amabam*, mallem omiſiſſet praeſtantiſſimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi caſus ſuos exponit, haud ſane multum conqueritur de injuria ſibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tuliſſe perſonae mutatae fraudem: Noſter Enipeo rationem eripere noluit, cur juſtius doleret, & cum Neptuno expoſtularet. Vide *Apollodor*. I. p. 43. ubi, quemadmodum ſupra φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σε, ſimiliter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο· quod ultimum, etſi ſagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: ſic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipſius amore capta, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπιμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula poſtrema, quam prava cunctarum Edd. diſtinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη ſine controverſia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberraſſe, imo praeterea fluvium ingreſſam fuiſſe: quin etiam aliquando, poſitis veſtibus, ſe laviſſe. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occaſionem tantam, tamque optatam amiſerit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum ſimulabat, Cimon apud *AEſchinem* Ep. X. Vid. *Ariſtid.* Iſthm. p. 47. *T.H.*

79. Οὐμενοῦν; ἔφης γὰρ ἀπιών] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixiſti enim abiens.* Vertunt inſcite: *Nihil ne? dixiſti enim abiens.* Mox

& ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

λουομένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

2. ENI. Quid ergo? propterеane oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ΕΝ. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελῆ κόρην οὖσαν. ΠΟ. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. οὐ μὲν οὖν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

a Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. b Σὺ γὰρ] καὶ, σὺ γάρ· C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem*, ſeu, *meo loco tum voluptatem cepiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J.G.G.*

82. Περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα] *Homeri* paene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, Κυρτωθὲν· κρύψεν τε θεὸν, θνητήν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adnexum τῷ συνῆσθα, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T.H.*

Ibid Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J.C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρηῒς & Νηρεῒς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρεΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη (Caſſiopeia) ἀντεξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεΐδων & Νηρέως θυγατέρων· has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ νηρεΐδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τοῦ Νηρῆος Ἰώνων γενικῆς. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereïdesque Deae, Nereïdumque pater: — & viridis Nereïdum comas.* *T.H.*

ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. NH. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; TP. οὐκ· ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. IΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. TP. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. IΦ. διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

TP. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. IΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. TP. διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. IΦ. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὃς ἂν ἴδῃ,

immiſiſtis, nec puellam læſit; ut arbitramini, & ipſe jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam eſca propoſita virgine, interemit adortus, inque inſidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at noviſtis, opinor, Iphianaſſa, Perſeum Danaës filium, quem cum matre in ciſta projectum in mare ab avo materno ſervaſtis eorum miſertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile eſt eum jam juvenem eſſe, ac valde ſtrenuum, pulcrumque adſpectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob cauſam, Triton? haud enim ſane ſalutis præmia nobis talia exſolvere ipſum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingreſſus eſt adverſus Gorgonas, certamen iſtud regi peracturus: poſtquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, ſolus? an & alios ſecum ſocios duxit? ceteroquin enim difficilis eſt via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva inſtruxit. Poſtquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abſciſſo Meduſæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conſpiciens? eas enim intueri nefas eſt: ſin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτον deeſt in P. *b* Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Deſunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν] Rex ille eſt Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *poſtquam profectus eſt in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τίνας· πῶς ὦ τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J.G.G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba poſt Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expreſſum, quam liberalitate deſcriptorum addi. Interrumpit Iphianaſſa Tritonem plura dicturum, qui mox uſus formula ſolenni narrationem inſtitutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἧκεν, ὅπου διητῶντο· quod ipſum videtur poſtulare ἔνθα ἦσαν· nam quum laxius aliquantum incepiſſet, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipſas earum, ubi morabantur, ſedes deſignat, ὅπου διητῶντο. *Gorgoneas tetigiſſe domos* — *Ovid.* Met. IV, 778. Iphianaſſa vero non inepte ſciſcitatur, ſolusne venerit Perſeus, an alios etiam laboris ſocios ſecum traxerit; quod quidem ab obſcuris hiſtoricae veritatis veſtigiis minus diſtat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adverſus Gorgonas, femineam gentem & cum vetuſtiſſimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auſpiciis Perſei ſuſcepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoſcit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Intactos theſauros* dicit, *violatos quidem, ſed non impune.* Sic *Noſter* ſupra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & ſubſtituendum punctum. *J.G.G.*

16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.] Inſervit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Iſocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὴ τοιούτους· ſcilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante verſibus nominaverat: cun-

derit, nihil aliud amplius poſtea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo poſtmodum; Minerva, inquam, in clypeo reſplendente, velut in ſpeculo, exhibuit ipſi videndam imaginem Meduſæ: tum Perſeus, correpta læva manu coma, inſpectans in imaginem, dextraque harpen tenens deſecuit ejus caput, & ante quam expergefierent ſorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætenſam Æthiopiam acceſſit, jam prope terram volans Andromedam conſpicatur expoſitam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demiſſis capillis, ſeminudam multum infra mammas: ille primum, miſeratus fortunam ejus, ſciſcitabatur cauſam ſupplicii; tum ſenſim amore captus (oportebat enim ſervari puellam) opem ferre conſtituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quaſi devoraturus Andromedam, ſuperne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monſtrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ [c] ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνεγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον [d] ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε

c Ἰδεῖν] ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν J. εἰς· ſed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermiſſum. d Ταύτην Αἰθιοπίαν] τῆς Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κόπτειν προκειμένην, * ἑτοίμην. V.

* Ἑτοίμην] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem uſum habet ἔν, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί. . . . . ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum interciſa ſeries ἀνακολουθίαν orationis efficit, ſed decoram, & qualem a ſuis ſcriptis caſtigatiſſimi auctores abeſſe nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnuſquam reperiatur, ſignificare tamen non poteſt, niſi vel, paululum modo ſplendere, vel, inter obſtantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus eſt, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης *Noſtro* ſatis frequens: in Ἐπισκ. c. XI. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζεῦξ. c. X. τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Meduſae reddidiſſe ſplendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut teſtantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum deſcripſit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 781. *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, AEre repercuſſo formam adſpexiſſe Meduſae.* Speculum quoniam eundem uſum praeſtabat, multi nihil alienum ſe facturos exiſtimarunt, ſi clypeo ſubſtituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *J.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. *l.* ἐς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπῄει] Dignus eſt *Noſter*, qui ſecum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. XXII. *T. H.*

35. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudom. c. XI. *Heſych.* Ἅρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἄνεμον· lego: εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Caſaubon.* ad *Perſ.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

 46. Ἐμι-

κε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο.

[a] NH. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

tur interiit ; & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica ; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos : adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero : nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire ? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit : ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

a NH] IΦI. L. b ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως· quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas ſuperbae temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretae formae contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μητὴρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἑώρα προσπεπατταλευμένην, ἤλγησεν ἄν· *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρότασις participio enunciata, εἴ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πέμποντες] Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem eſt, quod πομπεύειν, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox εἰργαζομένην repudiare quidem non auſim ; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπέπνευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς· alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος κατὰ τῆς Ἰνδ. *T. H.*

60. Καὶ μέρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. *M. du S.*

63. Εἶδες] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Judicet lector, utrum ſit concinnius ; mihi non diſplicet repoſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχούμενός τε adſcripſit παροχουμένην, ut ad Amphitriten referatur. *J. J.*

Ibid. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur : atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit ; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus ; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הוני השור גזל את חוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat חוראפא, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam

ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPH.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ΖΕΦ.

ΟΥ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἂν ἄλλο ἴδοις ἔτι. ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ [c] τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα [d] εἶδες; ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. ΖΕ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καταληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

c Τί καὶ μέρος] δὲ καὶ μέρος τι P. d Εἶδες] οἶδας. A1W.

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις * παρὰ Θουκυδίδῃ. V.

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπῇ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴ interpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in *V.* prave legitur μίμψις, ut monet *M. du Soul.* *T.H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J.C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt, & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίνετο ταῦρος, argutia fere ſophiſtica· *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δέμας ξανθόχροον. Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ· neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque geniali pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὰ κέρατα εὐκαμπῆς tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Me-

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque ſcite intortis, & vultu placido: laſcivius ergo ſubſultabat in litore, mugiebatque ſuaviſſime, ſic ut Europa auderet etiam inſcendere taurum. Quod ubi factum eſt, tum curſu citatiſſimo Jupiter ad mare feſtinavit ferens illam; jamque natabat illapſus. Europa vero mirifice perculſa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne deflueret; alterâ vento agitatum peplum continebat.

3 NO. Ἡδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. ZE. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παρὰ πολὺ, ὦ Νότε· ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud ſpectaculum, Zephyre, vidiſti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ poſtea conſequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus ſtatim fluctibus vacavit, fluſtroque ad ſe attracto læve ſedatumque ſe præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam ſpectatores ſolum eorum, quæ fiebant, adſectabamur. Amores porro juxta volantes paululum ſupra mare, ſic ut nonnunquam ſummis pedibus delibarent aquam, accenſas faces ferentes canebant ſimul hyme-

82. Ἠνεμωμένον] Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; ſed quae contendere poſſis Facta manu*: quam iiſdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* cenſuit *Burmannus*, certiſſime confirmari arbitror. Ad Faſt. V, 607. *Neapolis* ad *Naſonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae veſtigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολισθάνοι] Quanquam omnes editiones ſervent, neque huic verbo lex formandi adverſetur, uſus tamen poſcit ἀπολισθαίνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι] Haec talem in modum tamque graphice deſcribuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expreſſerat, manum animo fuerit ſecutus, vix dubitari poſſit. Magno autem conſenſu Edd. παραπετώμενοι quae quidem ſcribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, ſed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati diſcrepent; nam longe eſt uſitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ. ... ἐπὶ τῶν δελφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γένος] Deſcribit Pauſanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παροχουμένην ..] P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκέτι ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, cauſa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum oſtentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ οὐ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refingit: in Gortynia certe ſita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; ſic ut ipſa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appelata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura ſuppeditabit *Joh. Meurſius* in Creta. Vix eſt, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionyſ. librum primum ejuſdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ᾧ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis ſunt, quorum utrum ſcripſerit *Lucianus*, adſeverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρῦπας] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero ſimile eſt, in tabulis Geographicis monſtra hæc pingi cum reliquis ſolebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emerſæ adequitabant in delphinis adplaudentes , ſeminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & ſi quod aliud non terrificum viſu marinorum , cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conſcenſo curru, adſidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris , viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem , flores omnigenos inſpargentem ſponſæ.

ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι [a] αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, [b] παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ νύμφῃ.

4. Hæc a Phoenicia usque ad Cretam ſunt facta. Poſtquam vero pedem in inſula poſuit, taurus non amplius extabat , ſed prehenſa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore ſuffuſam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. N O T. Te beatum, Zephyre , ſpectaculo : at ego gryphas interea , & elephantos & nigros homines videbam.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. Ν Ο. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους ἑώρων.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλά. P. L. b Παροχουμένην] παροχευμένην. P. L. quod probavi. Priores Edd. παροχουμένος τε. c Ἐφ' ὅ, τι] ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

10. Δικταῖον] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ οὕτω καλούμενον. V.
16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba , quae proxime praecedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo , nec mihi , unde petita ſint , liquet. *J. C.*
Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in *V.* ad ἤδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur , pro quo in A. Ed. prave ſcriptum eſt , ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor , ſe ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante verſibus, niſi quod in Impr. noſtris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias , ſed ἐφ' ὅ , τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ eſt. Nos veram , quam exponit, vocem reſtituimus. *M. du S.*

certe a nullo viſos pronuntiat. ἐξχ. c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & ſeqq. *Johnſtonus* p. 151. reperiri teſtatur & imaginem exhibet. Cteſias agnoſcit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam naſci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Pauſ.* I, 43. intelligendos cenſet *Spanh.* Conſule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. *c. Celſ.* 116. A. *Heſych.* κανθρα. Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philoſtr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megaſthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Paedag.* II. p. 207. *M. du S.*

Νηρεί-

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Mortuorum Dialogi.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟ.

Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθης (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

DIOGENIS ET POLLUCIS.

DIO.

II. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ᾅδου λεγόμενα· καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. (1) *** Πολυδεύκην] συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολύδευκες] Ἄμφω μὲν ἤστην υἱοὶ Διὸς δίδυμοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν

(4) τῷ . . . . . . κεκληρωμένοι· ὑπερβολῇ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προῃρημένοι· μὴ δὲ . . . . εῶσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους . . . . . . ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεύοι. ἄλλως τε καὶ συ . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, καταχεχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὸ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνέβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὑπό. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἤστην &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὔριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, tranſlata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ἀπ' vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ἐλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Clericus*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis: ἐλυπήθη, quod rei & ingenio Linguae congruebat, reſtituere non ſum veritus. *T. H.*

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκληρ.] Oratio crebris hiatibus defſtmis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κεκληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις· denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένους, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in Ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προῃρημένοι. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi præter novitatem venuſtatemque, quæ eis cum præcedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, præſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra ætate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὔριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοῖνιξ. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quiſquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſæviiſſet. vide Διξ. c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriæ proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quæ ipſe ſcripſerat deperditis, in hiſce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim eſt, opinor, in vitam redire cras) ſicubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter ſe philoſophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, ſi tibi ſatis, quae ſuper terram geruntur, ſunt deriſa, venire huc multo plura irriſurum: illic etenim in ambiguo tibi riſus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae poſt vitam ſint conſecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ [b] τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύ-

σῃ

a Ἢ ἐν Λυκείῳ] εἰληθεροῦντα P. γρ. quam acceſſionem, ſi plures Codd. confirment, non adſperner. *b* Τὸ] P. obſ. in quibusdam Codd. deeſſe.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philoſtratus* p. 164. *Eunapius* in prooem. p. 11. C. quem perſtringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctiſſimus *Philoſtrati* interpres. Sed errat; vide ipſum *Lucianum* Menippum *veterem* diſerto a ſeſe adſcitum, ſub Dialogi perſona, aſſerentem Δικ. c. 33. & res ipſa clamat *Diogenis* fuiſſe diſcipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipſe loca maxime coluerat Diogenes, in iis ſectatorem Menippum quaeri jubet: cum Perſarum enim rege ſuam fortunam comparans, haud ſecus atque ille hyemem Suſis, Ecbatanis aeſtatem ageret, ſe quoque mutatis ad anni tempeſtates ſedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut oſtendit *Dio Chryſoſt.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quaſi urbis ambitu contineretur; nam ſubjectus erat, ut *Pauſanias* docet, moenibus cypreſſorum lucus; ſed ea poteſtate, qua ſaepius ἐν propinquitatem ſitus deſignat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώρων ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον· & p. 131. A. Antiſthene mortuo μετέβη εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διῆγεν οὔτε οἰκίαν μισθωσάμενος, οὔτε παρά ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conſcribendae hiſtoriae. Lyceum vero nobiliſſimum Athenas etiam non nominatas ſatis indicat: eo in gymnaſio non juventus tantum militaribus ac palaeſtricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharſide *Luciani* conſtat, ſed philoſophi quoque & ſophiſtae docendi diſputandique cauſa conſidebant: *Aeſchines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare ſolitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chryſippus tamen πρῶτος ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὕπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teſte *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Iſocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime ſit, adeundum fuiſſe Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philoſophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis ſe fruſtretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Ariſtophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνειον] Ubi Diogenes ipſe fere verſabatur, atque e vivis tandem exceſſit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διάγων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam noſtrum συγγρ. c. 3. & *Pauſan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita ſcribitur, non Κράνιον, ut in Impr. ſcribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lycaeum* fuerit quaerant alii. Mihi ſatis eſt Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentaſſe. Vide *Arriam.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum ſecta, quid homine poſt mortem futurum eſſet, non valde curabat. Imo qui a Socrate ſunt profecti, ipſeque *Plato*, tametſi oratione magnifica ſtatum, qui hanc vitam ſit excepturus, ampliſſime praedicent, eo ſaepe recidunt, ut totum illud nihil eſſe praeter conjecturam, & illam ſuam ſolennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iiſdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obſcuritas prudenti numinis conſilio mortalium animis eſt impreſſa, ne ſcilicet, ſi certam gererent excellentiſſimae beatitatis perſuaſionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recuſarent, & ſponte de ſtatione ſua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixiſſe ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατάσχοι. Ἀδηλότητα καὶ ἀπιστίαν τῶν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat *Themiſtius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam ſententiam dicta ſunt non pauca; quale eſt illud: Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

ση βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμε-

ſines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites iſtos, & ſatrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque inſigni diſtinctos, ex ſolo ejulatu dignoſcendos, eosque eſſe molles & ignavos, quando recordantur rerum ſuperarum. Iſta dic ipſi, atque inſuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Ariſtoph.* in Plut. Κράνειον ἐν τῷ Κορίνθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. *J.B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut ſingulis mentibus Hecatae ſacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae poſtea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athenienſes autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum luſtrare ſolebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hoſtiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Ariſtoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Gloſſematarius. *G.C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. Καταπλ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Miſc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato.* Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνου & ᾠῶν ἐκ καθαρσίου iterum eſt mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Eraſmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Deſ. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo ſolet, loca quaedam veterum indicaſſe contenti propius inveſtigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omiſſae curae partem aliquam explere conabimur. Superſtitio ſacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus polui homines atque impiari credebantur, ſic non minus fuit in luſtrationibus inveniendis ingenioſa, quarum ope tanti mali labes depelli poſſet: luſtramina vero ſive purgamenta ſibi perſuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae cauſa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, ſub terra defodi, in mare, montes, loca vaſta deportari, ſaepius in triviis abjici τὰ καθάρσια ſacrorum legibus fuit conſtitutum. Peſſimas vaferrimae religionis artes ſapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia veluti propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod ſaltem certis in luſtrationibus uſurpatum (neque enim id facile definivero) Ἑκαταῖα dicebantur; quae ſi quis ſciens attrectaſſet, cibive loco ſumſiſſet, ille foediſſimus atque averſabilis piaculum commiſiſſe putabatur nullo piaculo luendum. Locus eſt *Demoſthenis* inſignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. ſed inſigni deſcriptorum flagitio mutilatus, in quo teſticulis avulſis neſcio quas aves importune ſubdiderunt: Ariſto (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire ſe refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Auguſt. ſecutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Ariſtocratem ipſumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. *Wolfius*, qui, ut inſtitutam verſionem quomodocunque impleret, *aviculas luſtrales e coetibus* dedit, ingenue faſſus nihil horum ſibi placere, veniam meretur: reponendum eſt ſine dubio, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non ſubſcribat: oſtendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. ſolitos fuiſſe Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo luſtrationes placandorum manium cauſa factas, ſubjicit, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec ſecus apud *Harpocr* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam *Heſychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non ſolum purgamentum, ſed & Ἑκάταιον Hecates ſignum aut ſtatua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diverſa ſcribendi forma notat *Schol.* Ariſtoph. ad Veſp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac ſeparatum, in controverſiam venire poteſt. Sub initium cujusque menſis Hecatae coenam a ditioribus inſtructam, propoſitamque fuiſſe in triviis, ut ab infimae ſortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol Ariſtoph.* ad Pl. v. 594. quam ipſe Comicus eo in loco teſtatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit luſtrata domo; quam religionem ſingulis fere menſibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo ſuperſtitioſiores, obire conſueverant: ea re *Theophraſtus* quoque in deſcriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, ſacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio perſuadebit, opinor, feliciter nos exemiſſe difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακὰς, τοῖς τετελευτηκόσι ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte

impleta lupinis multis pera veniat, & ſi quam repererit in trivio Hecates cœnam jacentem, aut ovum luſtrale, aut tale quiddam.

2. POL. At iſta renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratiſſime, qua-

νον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' ª ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐστι

ª Ἀπαγ[ελῶ] ἐπ. B2. vitioſe.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια * τυχὸν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα † ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς ‡ εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ὠμὰ φαγὼν ὠὰ § τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακωμῳδεῖ αὐτόν. *V.*

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotatum a *M. du S.* ante fuit editum τυχεῖν. *T. H.*

† Ἀνῆντο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνεῖται. *M. du S.*

Inſcitia formationis Grammaticae, qua ſape labuntur, quos minime oportebat, peperit abſurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit ſcripturam C. M. *Mo'. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *V.* & mox, τί γὰρ ἐαν. . . σιτίσαιντο. *M. du S.*

§ Τέθνηκεν ἀπεψίᾳ τούτων] C. abb. ἀπεπτήσας ἐτελεύτα. *V.* ἀπεμπτῆσαι τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; ſed his veſcebatur vulgo. Mortuus eſt autem, ut videbis nota ad B. πρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam eſſe rationem cenſui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *eo quod ova cruda voraverat.* *T. H.*

te vulgatur διὰ θανάτου. *Athenaeus* autem diſerte VII. p. 325. A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a luſtratione aedium non purgamenta ſolum in trivia fuiſſe deportata, ſed adjectum inſuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de luſtraminibus ipſis foras projectis dici manifeſtum eſt T. II. p. 290. D. canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Heſychius*, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· ſimilique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Euſtathius* ad Od. Γ. p. 1467. ſcribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum ſit, accuratior tamen in *Heſychio* & propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, *peractis luſtrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plutarch.* Quaeſt. Rom. p. 280. B. καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· ut enim ſacra fuerunt ἐκ ἐκφορᾶς, quorum nullam partem domo exire fas erat, teſte, ne alios hic appellem, *Ariſtoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. ſic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. *Ariſtophanis* eſt δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi viſa ſunt, quae *Pollux* ſervavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, ſive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, ſeu malis, quod nunc alteri praeponendum cenſeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, *Hecataeae menſae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum uſus ſcilicet in expiando familiariſſimus: neque adeo mirum eſt, de triviis pro cibo tolli conſueviſſe, quandoquidem in luſtratione confringi non ſolebant, ſed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ὁρᾷν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averſabantur nec Cynici, anilium fabellarum irriſores, nec quos paupertas ſuperſtitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuiſſe produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Periſtiarchi. Ova luſtrationibus apta monſtrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *niſi ſe centum luſtraverit ovis:* ſed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec luſtralia indicat illis verſibus: *Et veniat, quae luſtret anus lectumque locumque, Praeferat & tremula ſulphur & ova manu.* Sed nil tam neceſſarium quam ſulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* ſulphur *ad expiandas ſuffitu domos.* *G. C.*

Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] De ovis luſtratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiaſt. Ariſtoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Heſych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. *Suid. Heſych.* ultimam tangit originationem. Ex his Periſtiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Concion. tangit a ibi *Lucian.* *J. B.*

ἐστὶ τὴν ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι τὸν νοῦν. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σο-

lis eſt facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adſumentis varium: ridet autem ſemper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philoſophos illudit. POL. Facile eſt eum invenire ab iſtis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipſos illos mandem quiddam philoſophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in ſumma ſerio ipſis denuncia, ut deſinant nugari, de rebus univerſis rixari, cornua generare ſibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & diſciplinæ expertem eſſe dicent, qui audeam incuſare ſapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Fricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *ſciſſili palliaſtro ſemiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Ariſtoph.* Plut. v. 715. qui quum ſe vidiſſe narraret, quae ab AEſculapio gererentur, *Atqui, ſcelus,* inquit hera, *quomodo potuiſti, qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: διὰ τοῦ τριβωνίου. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία. *Schol.* Ὀπὰς δὲ τὰς τρώγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* στιχάριον λινοῦν τρωγλωτὸν eſt *ſticharium lineum ac lacerum*: qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη δίοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ in Acharn. v. 434. id eſt, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T.H.*

27. Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J.B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete caſtigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc verſionem expreſſit: *ac philoſophos illos arrogantes multa perſtringit.* Verum dixiſſet, ſi legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem eſt τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολυ, ὡς ἐπιτοπολυ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noſter*: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τερατευόμενος· ληρεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλά· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariſſ. *L. Bos.* *T.H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc modum conflatos intelligit Chryſippus: εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidiſti, habes: Cornua non perdidiſti. Cornua ergo habes.* *G.C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδειλίτην. De quibus in Vitar. auct. *J.B.*

Κέρατα] *Ceratinæ & Crocodilinæ quæſtiones & ambiguitates*: *Quintil.* I. *A.V.*

Κέρατα φ.] Philoſophos omnes, præſertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatio illa in ore frequens; *Quod non amiſiſti, habes: Cornua non amiſiſti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut poſtea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam ætate in proverbium abiiſſe obſervavit Vir eruditiſſimus & Ampliſſimus *Ez. Spanhem.* Diſſ. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Hæret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus hæc Sophiſticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phraſi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. Β. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος ſophiſma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione ſub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I. *G.C.*

Κροκοδ.] Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum ſe ſpondet verum reſpondenti: ſtatimque rogat, redditurusne ſit puerum, an non.* Hæc & ejusmodi ἄπορα Philoſophis illa ætate, juventutis exercendæ cauſa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog. Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾷν διδάσ. τὸν νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρευνᾷν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾷν. Verum minime repudiandum eſt ἐρωτᾷν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noſter ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* ſimili ſtructura,

Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῶν. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

a ῏Η] εἰσι. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στόματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τοῦ Χάρωνος. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἄφυκτα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾷν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινας ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P.H.I. §. 20. ἐὰν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶμεν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾷν, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τους νεους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas anguſtas ac fallaces docendo corrumpebant. *T.H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νεους ſcribe. *F.G.*

Τὸν νοῦν] *Vurſtius* τους νέους. *Menagius* τὸν νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαβοῦσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὁρα δὲ μὴ καὶ τους ἀλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τα ὁμοια διδάξῃς. *M du S.*

39. Οἰμωζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *invenietque Nil ſibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω· *nos modo valeamus.* G.C.

Οἰμώζειν] Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαίον τῆς συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J.B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L.K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F.G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem καταπλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus.* Tzetzes Chil. II. v. 602. Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον ἐν παλαισταῖς τυγχανειν, Οὐδὲν ἧττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων· Prave Δαμαξένου· pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nuſquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T.H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. *Heſych.* φοβερὰ ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J.B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J.B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρυθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἡ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τα προσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λεγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis fœminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J.B.*

μα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, ᵃ Φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

adeſſe, aut nervos intentos, humerosve validos; ſed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne iſta quidem moleſtum erit exponere apud pulcros & robuſtos.

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam ſunt ſane multi, & graviter ferentes illam rem, miſereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos eſſe viſuros, qui

a Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῖν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet diſcriminis. *G.C.*

Πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί] Ubi ſermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege ſoluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi ſolet *κόνις*: apud *Noſtrum* D. M. XVI. Herculis *σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον* & XX. qui locus valde videri poteſt opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐῤῥιπτ') ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. *Ariſtid.* T. I. p. 138. B. *κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνει* ejus generis ex Anthologia ſola proferri poſſent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratiſſime pertineat hoc dictum, & a vitii ſuſpicione vel minima procul abſit. *Eraſmus* ſane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas ſuas inſtruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejuſſore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐστί*. At ſi, quibus incommodis haec verba premantur, conſideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae reſpondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique uſu receptum demonſtrat; cujus quis dixerit ullum inveniri veſtigium in *Πάντα μία ἡμῖν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν*, niſi quis ſimul eundem in cenſum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere poſſe concedam, proverbia tamen eſſe vehementer nego: quod autem pro *Φασὶ* ex C. Long. profertur *εἰσὶ*, nihil eſſe aliud arbitror, quam conjecturam ſentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *Φασί*. Deinde quorſum illud *ἡμῖν* tam inepte interjectum? quod ſi quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi ſerviant, uſum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeſo, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis ſim facile perſuaſurus, haud ſcio, mihi non videri inter ſe congruere copulata *μία κόνις*· ſatis erat, *κόνις πάντα*· quam autem longe diſſentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire poſſint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin ſtatim animadvertat. Nunc ſi difficultates eas ſimul omnes ſolvem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venuſtatis ſtudioſis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους*, in quibus nihil eſt, quod ullam in partem offendat. Proverbii poteſtas explorata complectitur eas res, quae diverſi generis atque ordinis ſine ullo diſcrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. *περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παραιτεῖται τὰς διαφοράς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον*· quum ſcilicet promiſcue convivae nullo dignitatis ſervato gradu ad menſam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* poſuit in re multum diſſita Str. I. p. 355. C. *οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος* (ita ſcriptum eſt per *ω*, ut aliis in locis ſaepenumero) *ἡ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή*. Eruditiſſimi Patrum mens eſt talis, Sacrarum literarum explicationem & ſenſus non omnibus eſſe pari modo accommodatos, velut aliquem confuſae mixturae cinnum; ſed alios Chriſtianis infantibus & lacte ſuſtentandis, alios convenire viris ac robuſtiore cibo firmatis; quare hominis eſſe perfecti *τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν*, quod pro vulgato *λέγειν* reponendum duco. *Themiſtius* Or. XXI. p. 250. C. *ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα* (*Platonis*, cujus verba protulerat) *ὧν ἑκάστας χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν*· non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam ſane non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abeſt, ut res aeque ſit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Eraſmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia ſub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in *Μύκονος*, vel potius, quem deſcripſit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non ſunt ſatis explanata, *ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει*, praeferam ex Codd. antiquis *ἐπιγραφὴν*, ut dicere voluerit, *ſub unam inſcriptionem*, ſeu *titulum*, *quae*

qui iſtic in vita ſunt divites, nihilo meliores ſe. Et Lacedæmoniis tuis iſta, ſi videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus ſolutis eos a priſtina ſeveritate deſciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandaſti, renunciabo. DIO. Mittamus iſtos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟΛ. μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

b Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε. O. Nihil intereſt, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae diſpari ſunt natura, redigere: διηρτημένα quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditiſſimis *Caſaubono* & *Holſtenio*, διηρημένα. Sed *Euſtathio* quid fiet ad *Dionyſ.* Perieg. v. 525. qui, cujus veſtigiis tanquam certiſſimi ducis ſic inſiſtit, ut a verbis ejus latum unguem vix diſcedat, deſeruiſſe *Strabonem* videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν σὺν εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἤγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον, ἤγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλάβην ἢ καταδίκην. Haec quidem unde ſint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem uſum in priſcis ſcriptoribus deprehendiſſe me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, poteſtate vocis γραφὴ forenſi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem conſtruxit? haud equidem ab hac ſuſpicione ſim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptiſſime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos ſignificaret nullum eſſe nec formae nec virium diſcrimen, aequatoque jure cunctos inter ſe ſimiles ac pares. Neſcio tamen, an aliquid inſuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθῆς κόμης, quae, tametſi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio reſidere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum eſt illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc ſubtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. ſolus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύσθ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori hæc tempora conveniant; ad *Philoſtr.* p. 164. Sed nihil eſt, cur de ætate Senioris mortem proxime ſequuta, qualis hic fingitur, non poſſit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελύσθαι αὐτοὺς] Jam tum, quando vetuſtior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe ſectae durioris philoſopho, jure videri poterant effeminati, a ſeveriſque Lycurgi inſtitutis longe diſcedentes: nam poſt Athenas devictas, quum voluptatum deſiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexiſſent, labare paulatim coepit priſtina diſciplina, & vitiis indies creſcentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid ſubinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum reſtitui potuit. *Clearchus* Solenſis, Ariſtotelis diſcipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἳ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec eſt cauſa, cur & hujus & inferioris aetatis ſcriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum ſaepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod ſi ad tempus ſerius deſcendas, nihil eſt his ipſis Lacedaemoniis, maxima ſaltem eorum parte, inquinatius: vide *Philoſtr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti ſenſus eſt *Apollonii Tyanenſis* epiſtola LXIII. ad Ephoros, qua miſſos ad ſe viros oſtendit ab habitu corporis & veſtitu molliſſimo pro Lacedaemoniis habiturum ſe non fuiſſe, niſi traditae literae Lacedaemonios declaraſſent. Patet igitur, quanti ſit facienda *Olearii* ſuſpicio ad *Philoſtr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum eſſe, qui paſſim a Luciano perſtringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea,* inquit, *ſub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat; quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi perſuadeas, accurate Dialogos iſtos eum perlegiſſe, qui Menippum ibi paſſim a Luciano perſtringi ſtatuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η [a] ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεινόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μέτοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum iſtum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos ſit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, iſtorum reminiſcentes, quæ ſupra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iſte multæ luxuriæ, ego vero theſaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat noſtros gemitus: in ſumma, moleſtus eſt. PLUT. Quid iſta dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditiſſimos, quibus non ſatis fuit vivere male, ſed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππος. C. Πλούτωνος ἢ Κροίσου. O. *b* Μέτοικήσομεν] Ita O. *B2*. *W*. St. Edd. reliquae *μετοικήσωμεν*. *c* Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. *d* Οἰμωγάς] *συμφορὰς*. O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος· Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. *V.*

74. *Μετοικήσωμεν*] *Aliò migremus*: *μετοικήσομεν* mendoſam lectionem ſequutus eſt Interp. *J. B.*

Μέτοικήσομεν] Mſ. Ox. Ed. *B2*. W. St. & Hemſt. melius quam quod in reliquis eſt *μετοικήσωμεν*. *M. du S.*

Μέτοικήσομεν] Non eſt faſtidienda plane lectio plurimarum Edd. *μετοικήσωμεν*, ac ſi dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, *ἢ ἐκεινόν ποι κατάστησον*. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendoſum pronunciat *Bourdelotius*, *μετοικήσομεν*· haec enim quaſi comminatio mutandarum ſedium expreſſius oſtendit, quanto opere Menippo nullum ſe vexandi genus abſtinenti ſuccenſuerint: Necyom. §. 19. *καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην*· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. *Λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.*] Adſimilis eſt *Platonis* ſententia de ſenibus, qui non ſine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. *Οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.* *T. H.*

95. *Οὐδὲ παυσομένου*] Videbatur olim ad orationis integritatem deeſſe *πω*, *ὡς οὐδέ πω παυσομένου μου*, cui particulae nocuerit ſimilitudo ſyllabae ſequentis: nunc nihil eſſe puto, cur eam deſideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritiſſimo, adſentior ad *Alciphr*. I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus poſuiſſet *Σύρων*, quod vocabulum, pariter ac *Λυδοὶ* & *Φρύγες*, non gentis ſolum, ſed viliſſimorum etiam mancipiorum habet poteſtatem: eam elegantiam *Xenophon* non eſt adſpernatus Πορ. p. 538. v. 7. ubi ſcribit melius fore cives *μετ' ἀλλή-*

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρὴ λυπεῖν· καὶ γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortiſque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magniſque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiuſmodi gemitibus adcantatum.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

ME-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων στρατεύσασθαι, ἢ εἰ συντάττοιντο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι· *Euripid.* Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέθεν; memorat *Philoſtratus* ἀνδράποδα Ποντικὰ ἢ Λυδιὰ ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. *T.H.*

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. *Sophocl.* Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; *Ariſtoph.* Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστι καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejuſdem *Comici* Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. *Demoſth.* in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt *Dionyſ. Halic.* A. R. IV. p. 237. καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. *Terentius* expreſſit: *quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt?* Andr. A. I. Sc. V. *Nam iſtaec quidem contumelia eſt:* Heautont. A. III. Sc. III. *T.H.*

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, * ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ᾽ ἀνοίας

MEN.

1\. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum ſitis, neſcio quo pacto templis eſtis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos eſſe vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in cauſa ſumus, ſi præ dementia iſti ta-

* ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deeſt in O. F.

11\. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ᾽ Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες * ἐξήρχοντο ἀπηγριωμένοι τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμειδεῖς διετέλουν καὶ ὠχροὶ καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς ‡ χρόνον· ἀφ᾽ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύκτων καὶ δυσπροσίτων, ἐς Τροφωνίου μεμάντευται. V.

Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος· ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαι δὲ δαιμόνιόν τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσήρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ᾽ αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. G.

Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμαντεύοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

* Εἰσήρχοντο ἀπηγριωμένοι] Res ipſa, quod dudum conjectavi, poſtulat ἐξήρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monſtrabant. *T. H.*

† Ἀηδεῖς] Ἀμηδεῖς. V. *M. du S.*

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in procelivi. *Alciphr.* III. Ep. 3. 64. τὸν αἰστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. *T. H.*

‡ Τρόπον] Χρόνον, ut jam olim eſſe corrigendum videram Not. ad *Luciani* Dial. reſtituit *M. du Soul*, & mox ἡ ante παροιμία ex *V.* De Trophonio non diſſimilia tradidit *Nonnus* Συναγ. Ἱστορ. in principio. *T. H.*

11\. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius eſt quam ut de eo dicendum ſit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum ſit, monendi ſunt ſaltem juniores *Malli* extitiſſe. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba ſunt Livii XLV. 27. *templumque vetuſtum eſt fontibus rivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc deſino. *M. du S.*

15\. ΤΡΟ. τι οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere perſonam videatur: quare nihil erat cauſae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco ſine controverſia pro Trophonio ſubſtituendus eſt Amphilochus: ut alieniſſima ſunt, quae hic dicuntur, a perſona Trophonii, quem, dum ſe heroëm eſſe contendit, & oracula vere conſulentibus edere, falſe Menippus irridet, ſic contra nihil obeſt, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adſcribi iſte ſermo, qui omnem illam divinitatis perſuaſionem ſtupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam cauſae communis deſertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη &c. neque is, quaſi ſua parum referret, diſputationi ſeſe amplius immiſcet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a ſequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Ariſtid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσι τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos ſupra iſtorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι· ita legendum eſt διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifeſto reſpicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuiſſe verſio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* diſtet *Ariſtides*, homo ſuperſtitioni addictiſſimus: fama tamen tenuit, nuſquam præſentiores apparere Deos, quam, quo Chriſtianos omnium minime credulos ablegabat Celſus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάρεω, καὶ εἰς Μόψου· ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδεῖς θεωρεῖσθαι θεοὺς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ ψευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. *Origen.* in Celſ. VII. p. 355. *T. H.*

23, Κατάλ-

talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, niſi & vivi vos tales præſtigias præ vobis tuliſſetis, quaſi futura præſciretis, & prædicere poſſetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce ſciverit, quid ſibi reſpondendum ſit pro ſe. Ego vero heros ſum, & oracula reddo, ſi quis deſcenderit ad me: haud ſane videris unquam inviſiſſe Lebadiam: non enim fidem negares iſtis.

ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις.

2. MEN. Quid ais? ergo, niſi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepſero, per os

ΜΕΝ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις γελοίως, μᾶζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω

b Κατέλθοι] κατέλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπος, ἐν ᾧ ἐμαντεύετο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντευόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatiſſima ſunt μαντεύεσθαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου· χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Ælian. V. H. III. c. 45. ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκὼς, Diodor. Sic. XV. p. 485. D. θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405. qui σηκοὺς & θαλάμους eadem in fabula ſacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII. c. 134. & Pauſan. IX. p. 791. ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἔρχεσθαι· mox: ἐπειδὰν δὲ ἀνὴρ ἔρχηται παρὰ τὸν Τροφώνιον. p. 792. παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὑρέσθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἴαμα· ibidem: τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. *T.H.*

27. Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exſequitur hanc totam hiſtoriam *Scholiaſt. Ariſtophan.* ad Nub. Vide *Philoſtr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J.B.*

Ἐσταλ. ταῖς ὀθόναις] *Pauſanias* habitum conſultorum deſcribit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philoſtratus* etiam de ea re ſatis multa habet p. 362. *M du S.*

Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* diſcedit iisdem propemodum verbis expreſſus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖόν ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ δεόμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐσκευασμένος ὀθόνῃ ποδήρει (*Pauſanias*: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθείς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι *Pauſan.* μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας *Suid.* in Τροφώνιος) ἐν χεροῖν ἔχων, εἰσδύεται ὕπτιος κατὰ στομίου στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἄνεισιν αὖθις ὑποφήτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religioſa vaferrimarum praeſtigiarum pompa inſtructiſſimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, teſtibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως ſcribere non ſit dedignatus; ſingularine libro, an, quod exiſtimari non abſurde poteſt, parte ſaltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philoſopho tribui ſolet, poſt Lebadiam recenſeri —— ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixiſſe tibi perſuadeas, qui deſcriptionem ſacri totius accuratiſſimam ipſe fuerat perſecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento verſaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index oſtendit: qui labor ſi ad noſtram aetatem perduraſſet, ut erat ſane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & præſertim religionum vetuſtarum curioſiſſimus, haberemus certe enarrationem non ſacri tantum mirabilis, ſed & ſenſus allegorici ac ſublimioris exactiſſimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos eſſe nos oportet diligentia *Pauſaniae* eo minus ſpernenda, quod ſacerrimarum fallaciarum tot miraculis praeſens ſpectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & ſatis graphice, *Philoſtr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & peſſime vertentis obiter eſt vindicandus. Ad Trophonium, cujus perſonam aſtu non inferior agere potuiſſet, deſcendere conſtituerat Apollonius: renituntur antiſtites, apud alios ita dictitantes, ſe ſacri cerimonias praeſtigiatori mago arguendas objecturos non eſſe; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας εἶναι οὐ καθαρὰς χρῆσθαι hic καθαροὺς ut reponeret ſca-

σω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φής, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν οὖν ποῦ [a] σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum, nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σοῦ τὸ θεοῦ] Σοὶ τὸ θεῶν. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλος] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. * Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

* Ὄφελον] Scribebatur ὤφελεν T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere:* hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus uitro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus: ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum.* Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες· *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum οἷς convenerit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι· καὶ μάζαι, ἃς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες· a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστὴρ καὶ ὑγίεια ὁμοίως. Modo βοῦν placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐστὶ βοῦς, inquit p. 204. καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μυκηθμῶν αἰσθάνονται· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούταις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιττούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χεροῖν μειλίγματα ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίμπτει· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Perizon:* ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὠρίσθαι] O.P.L. In *J.* vero & *W.* ὁρίσαι, quod in reliquis prave ſcribitur ἀρίσαι. M. du S.

48. Τροπωτῆρα] *Joh. Schefferus* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco προπωτῆρ[illegible] quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τιθεὶ] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes Iſ. Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμὴν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῶν Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia:* καὶ θήσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. —— τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθημι, λογιοῦμαι γάρ —— ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν· ſic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον· *Eupolis* in *Poll.* IX, 59. θὲς ἑκατὸν δραχμάς· θὲς ἑτέραν μνᾶν. T. H.

49. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέν-

τε

IV.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERC.

1. RAtiones ineamus, Portitor, ſi videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus ſuper iſtis. CHAR. Ineamus ſane, Mercuri: melius enim certi quid eſſe definitum ea de re, minusque habet moleſtiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipſis quinque drachmis emi; & ſtrophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum ſarciendum: quinque

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ.

ΛΟγισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὡρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

c Ὡρίσθαι] In hoc reponendo ſecutus ſum conſenſum O. P. L. idemque notatum reperi in margine AtW. Accedit priſcarum Edd. una litera deficiens ὡρίσαι, quod S. mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] ε. F. hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός. V.

49. Καὶ ἀκέστραν] Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ‡ ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρὶς οὓς νῦν § ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. V.

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloſſ. meis Mſſ. nec diſcrepat *Heſych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Iſta, ἣν νῦν σακκοράφιον (φησὶ) καλοῦσι *M. du Soul* interpoſuit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφιν recentioris aevi adnotavit *Car. du Freſne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς] Exc. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἠπήτριον καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὶς· καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτας. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, ſed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi* ἐργασίον. Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκεστρὰς Ed. A. repoſuit etiam *M. du Soul* ἀκεστρὶς, conjecturam ſecutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam eſt admodum depravata: ſed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc deſcriptum legitur p. 46. Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῆς ὀθόνης· τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπήτης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύθαι. Eam ad formam hic quoque reponendum eſt, τοῦτο δὲ καὶ ἠπήτριον φασίν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἠπήτριον, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια καὶ ἠπητὴς, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστὴς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ἠπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ἠπητήριον ab *Euſtath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἠπήσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus uſitatum retulit in ſuum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Freſne* ex Lex. Mſ. Cod. Reg. proferens: Ἀκεσταί, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥάπτειν & Ῥάφθης. *Thom. Mag.* in Ἀκεστής poſt allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omiſſum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Heſych.* in Ἠπήτρις, & *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τε ὀβολῶν· *quinque drachmis emi acum.* Λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis *Ariſtophani*, ſaepe eſt *emere*, *comparare*, ut apud Latinos *ſumere*. *Cicer.* VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victusque noſtri, primum ut eam domum ſumeres.* *Horat.* *Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad ve-

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τούτους προστίθει. ΕΡ. καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγότα, καὶ [a] ἥλους δὲ, καὶ καλῴδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φής; ΧΑ. νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία.

ΕΡ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο,

obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego conſidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἥλους] Vitioſe F. ἧλος. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ * ἀνίεται καὶ διατείνεται· γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

* Ὁ ἀνύεται] L. ᾧ ἀνίεται. *M. du S.*

Scripſi ἀνίεται ſecutus *Suid.* & *Etymol.* p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξηρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται· abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον· *Euſtath.* ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀνιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, ἀνέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam deſcriptoris proverbium hoc in Scholio deſideratur. In E. A. vitioſe τοῦ κέρως· poſt γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μή. *T. H.*

velum ſc. ὠνησάμην, *emi*, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi*. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox σακκαρράφιον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀκέστραν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. *J.G.G.*

Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου] Haec *Thom. Magiſter* protulit in Ἀκεστής. *Benedictus* ita vertit, *Et pro acu ad reſarciendum velum* (nam *Micyllus* tantum dederat, *& pro reſarciendo velo*) *quinque obolos exolvi*; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, *Graevius* animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐνόμισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius iſta, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitatior adjecit adfirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam ſecius ſuſpicari. *T. H.*

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, quam illuſtrant *Joh. Brodaeus* Miſc. IV. c. 13. *J. Fr. Gronov.* ad *Liv.* XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua *Feſtus* in *Maltha*, vocat *Hipponax* apud *Harpocr.* in *V.* Ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας. Vid. *Scheffer.* de M. N. p. 42. 43. *Thom. Magiſter* in Ἀνέῳγεν his *Luciani* verbis utitur. *T. H.*

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos *funes*, *qui antennas ad malos deſtinabant*, *Caeſar* vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes Stewechium* ad *Vegetium* alioſque viros eruditos appellare video inductos *Iſidori* loco Orig. XIX. c. 4. *Opifera funes. quae cornibus antemnae dextra ſini-*

ſti quales advenirent, ſtrenui omnes, ſanguinis pleni & ſaucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio ſublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque ſimiles iſtis: eorum autem plurimi propter opes veniunt inſidiati ſibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde ſcilicet expetendæ ſunt. MERC. Proinde neque ego videri poſſim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος [d] ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑ. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. οὐκοῦν οὐδ᾽ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUT.

1. SEnem noſti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥ.

ΤΟν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην,

ὧ

d Ἀνάπλεῳ] Ἀνάπλεοι P. V2. J. Margo A1W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ F. A. H. ut ſaepe ſcribitur in Codd.

ſiniſtraque tenduntur retroverſo. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis ſunt* opiferae, *ſi Iſidoro credimus.* Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo eſſe veſtigia tam manifeſta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Iſidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus aetatis, *Hyſera, funis qui a c. a. d. ſ. tenditur retroverſo.* Ὑπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T. H.*

55. Ἄξια ταῦτα ὠνήσω] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. ἄξιον hic eſſe εὔωνον, & praeterea de vitio priſcarum Edd. monet, in quibus erat ὄνησω. *Lederlinus* ibidem caſtigatae *Benedicti* verſioni ſubſtituit: *Recte ſane, haec vili pretio emiſti.* Illa duplex & contraria poteſtas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔωνον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis ſatis nota. *T. H.*

63. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat ſumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus *epiſt.* XLVI. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec ſcribit *Goldaſtus* ad *Doſith.* §. 15. n. 120. *T. H.*

66. Εἰρήνη γὰρ] Niſi alia aliter ſuaderent, hinc putarem hoſce Dialogos non niſi imperante Commodo ſcriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta ſunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & ſequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot ſint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus viſus eſt in his nimius fuiſſe *Lucianus.* Adeo ut vel acutiſſimus ejus imitator *Fontenellus* id ei ſub ſpecie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum eſt quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem ſit invectus, qui non turpiſſimus tantum per ſe, ſed ejus ætate uſitatiſſimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuiſſe probant Poëtarum, Hiſtoricorum, omnisque generis ſcriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum ſui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quæ levia ſunt atque uſitata dicamus, qui hæreditates captent, teſtamenta ſupponant, juſtos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora ſua libidinibus proſtituant; qui denique immemores quid nati ſint, cum fœminis patientia certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio ſive Gallo ſub finem. Eſt apud *Ariſtophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor eſſet, & dives, tamen remp. adminiſtrabat. *G. C.*

Bu-

ὧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φής. τί οὖν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. [a] οὐμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-

tem, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

[a] Οὐμενοῦν] Οὐμενοῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πεντακισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πεντακισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat*, πλανᾷ. *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ ἔχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

> Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
> *Vana ſpe ſtulte lactati.*

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. [illegible]99.

> Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς [illegible].
> *Spes vero lactat profugos, ut ajunt.*

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν· vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. Β. vſ. 91.

> Πάντας μέν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ

Quod ἔλπει *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖ· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium eſt flagitioſiſſimum, talia quum optent, tamen eum obſervant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ conſilia agitent, omnibus ſunt manifeſta: neque tamen eo minus ſe hoſtia facturos eſſe pollicentur, ſi melius habuerit: & plane varia quædam eſt & verſuta hominum iſtorum adulatio. Propterea hic quidem eſto immortalis, illi vero ante eum abeant fruſtrata inhiatione decepti.

ςων ἀντιποιȣ̃νται ȣ̓δὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐςὶ μιαρώτατον, ὅτι κ̀ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύȣσιν, ἔνγε τοῖς φανερῷ· κ̀ νοσȣ̃ντ☉, ἃ μὲν βȣλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνȣ̃νται, ἢν ῥαίσῃ· κ̀ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔςω ἀθάνατ☉· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτȣ̃ μάτην ἐπιχανόντες.

2. MERC. Ridicula patientur, male ſubdoli qui ſunt: multum & ille perbelle deludit eos, & ſpe vana lactat: imo etiam ſemper moribundo ſimilis valetudine

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανȣ̃ργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖν☉ εὖ μάλα διαβȣκολεῖ αὐτȣ̀ς, κ̀ ἐπελπίζει· κ̀ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπέρχωνται. V.

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἢ εἰς ἐλπίδας ἄγει, ἢ ἐμβάλλει. G.

ſumſit *Heſychius* ex *Homero*, apud quem Il. H. vſ. 310. legitur:

Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄςυ, ἀέλποντες σόον εἶναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπτέων· ſed ſine auctoritate; nec dubito, quin legendum ſit ἀελπτέων, quod ab ἄελπτ☉ dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo ſciri poteſt eo, quod *Heſychius* adfert ἔλπεον. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jenſ.* Lect. Luc. V. *Hemſterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legiſſe videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βȣκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum eſt. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum ſcripſiſſe, Ἐπελπίζω ȣ̓ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum eſſe mox patebit, & in *Luciani* verbis, κ̀ ἐπελπίζει, quia ſubjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expreſſis ἐπήλπισαν, prioribus, niſi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obſtare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βȣκολεῖν· nec de menda quicquam ſubodoratus fuit *Nicol Loenſ.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit exiſtimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari poteſt: licet enim in Homero ſimplici verbo ἔλπειν addita ſit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἄγειν, oratio tamen proſa illum uſum τȣ̃ ἐλπίζειν conſtantiſſime repudiavit: recte ſive *Ammonius*, ſeu *Herennius Philo* & prorſus accommodate: Ἤλπισαν ἢ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τιν☉. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἀγαγόν. Quamobrem vulgatae bonitatem lectioni optime contra *Graevium* adſeruit Doctiſſ. *Jenſius*: alienum eſt ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* propoſito: neque eum erro-

rem non facile vitaſſet Vir magnus, niſi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuiſſet occupata. Ipſum hoc ἐπελπίζειν, *ſpem facere, ſpe propoſita lactare & fruſtrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui ſub initium eſt libri VIII. *Scholiaſtes* interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & *Suida* ſaepius occurrit explicandis proximae poteſtatis verbis appoſitum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσι☉, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omiſſo ſcriptoris nomine proponit. *Dion Caſſ.* p. 893. C. κ̀ τȣ̃ πολέμου, ᾧ μάλιςα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. κ̀ ἐπήλπισαν (Φαρνάκην) περὶ πλειόνων· de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἢ τῶν ἐγγὺς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joſeph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui ſenſus foret; *multum in eo ſpei de Aſia finitimisque gentibus habentes repoſitum*; quod a ſequentibus & Appiani mente longe diſcrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. κ̀ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pſ. CXVIII, 49. Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὧν ἐπήλπισάς με· illud paulo prius abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· *& ne vos fruſtretur Ezekias ſpes veſtras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diverſam huic verbo ſignificandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *ſpem in aliquo collocare & repoſitam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῇ συνειδότα φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a ſimplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν· *Pauſan.* IV. p. 342. κ̀ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων διωσθέντων ναυλικῷ, κάθοδον ἔσεσθαι σφισιν ἐς Ναύπακτον· finitimum eſt *Noſtri* ἐπελπίσαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν ὀνειροπολῃθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δὲ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις [a] πρωθήβης γενόμενος.

eſt multo quam juvenes firmiore ; hi vero jam ſorte inter ſe diviſa ſecuri paſcuntur vitam beatam ſibi adſcribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto ſenio , tanquam Iolaus, repubeſcat: illi autem a media ſpe, ſomniatis opibus relictis , detruſi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu ſecuro ſis animo , Pluto : arceſſam enim jam tibi eos ſingulos ordine : ſeptem, opinor, ſunt. PLUT. Detrahe : ille autem ſingulos proſequetur , pro ſene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

ΤΕΡΨ.

Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν 201. τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν

TERP.

IStane res , o Pluto , juſta , ut ego vita diſcedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta ſuperavit, ſenex Thucri-

a Πρωθήβης] προθήβης poſt *F.* aliae quaedam Edd. Recte *J. V2. W. S. A.*

12. Ἰόλεως] Ὁ τοῦ * Αἴαντος πατὴρ τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἱστορεῖται ὑπέργηρως τελευτῆσαι. *G.*

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὑπέμεινον. *V.*

* Ἴαντος] L. Αἴαντος· ſed Scholiaſtes confundit hunc cum *Oileo* & mox ὑπέργηρως. *M. du S.*

67. & *Scholiaſtae Pindari* ad I. Z, 50. ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Caſſ.* qui ſolus habet exquiſitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὡς καὶ μεταβαλεῖται , in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat , quominus *Pauſaniae* placere potuiſſet , ὡς κάθοδος ἔσεται σφίσιν. *T. H.*

9. Τὸν κλ. ἐν σφίσι δ. βόσκονται] Si conſideratius attendas , videtur iſtud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini , quum placeret , τὸν κλῆρον ἐλπίσι διῃρημένοι βόσκονται· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo poſt ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ſequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbiſſimus , quaeſtu judiciario paſtus, qui illi pecuniae , quam condiderat, ſpe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum eſt tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum , Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτοὺς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας , ὡς λόγος· eodem ſpectat illud *Sophoclis* , Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* obſervata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπηνέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συνηνέμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβῶτις τύχη, ἐλπὶς παντοτρόφος apud *Heſychium* ex veteri Tragico : atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι , ſic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησταῖς , ἀγαθαῖς , vel κεναῖς , ἀπατηλαῖς , ψευδέσιν ἐλπίσι paſſim frequentantur. Quod ſi quis tamen vulgatum mordicus tenere malit , hoc pacto ſenſum capiet: *Hi vero jam ſorte inter ſe diviſa pecudum ritu ſecuri paſcuntur , vitam beatam ſibi attribuentes , rationibus ſuis adſcribentes* , ea τοῦ τιθέναι poteſtate , quam ad Dialogum ſuperiorem expoſuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam uſurpari , ſed ſaepe cum contemtu quodam & contumelia , ut ſignificetur eos pecoribus ſimiles & abjectiſſimos eſſe, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etſi non ignorem uſum ejus verbi , in his etiam dialogis , de iis, qui vita functi ad inferos deſcendunt , ſi ſcriberetur ἐλκέσθωσαν, haud equidem adſpernarer : ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion; novæ legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquæ conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui ætate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcen-

ἔτι; ΠΛ. δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπεργήρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

cturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox κατάσπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Katapl. c. 9. ἕλκετε αὐτὸν, & c. 11. σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. Quod autem mox τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Καρπουτ.. μηδὲ μὴν ὀνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχήν. *T.H.*

11. Ὥσπερ Ἰόλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— dubiaque tegens lanugine malas
Ora reformatus primos Iolaus in annos. G.C.

Ἰόλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod.* ἀσπ. initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Κακοὶ κακῶς] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J.B.*

19. Προθέλυμνος] Vox *Homero* familiaris, quam hic mendoſe pleræque exhibent Edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J.B.*

41. Κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T.H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium: ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* G.C.

Ἐμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver: Vivum ſepulchrum.* Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quamvis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίςους, καὶ ἐῤῥωμενεςάτους νεανίσκους· ἄνω 45 γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαςος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθε-

tibus deriſum, dum interea moriuntur formoſiſſimi robuſtiſſimique juvenes: hoc utique perinde eſt, quaſi in caput flumina recurrant. Saltem denique ſciendum erat, quando quiſque ſenum eſſet obiturus, ne fruſtra quoſdam obſervarent: nunc autem quod

45. Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐςὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. ἐκ γὰρ τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον * χωροῦσι. *V.*

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. *M. du S.*

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis poſſe exiſtimem, facile tamen dedero caſtigatius uſurpaſſe *Lucianum* de *ſilicernio*, vel *ſene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus ſepulcro quam vita longiore dignior eſt, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praeſertim Comici, ſed & σορὸν & σορέλλην per convicium appellitare ſolent. *T.H.*

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æſchyl Eurip. Ariſtoph.* *J.B.*

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Mutilus videri poſſit hic locus; ſed in ejusmodi proverbialibus locutionibus ſæpius invenias aliqua ſui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, verſus ſcholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuſe Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Heſychius* obſervat *Æſchylum* eo proverbio uſum eſſe. V. *Hemſterh.* p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit *Scholiaſtes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. *M. du S.*

49. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Leg. *Eraſm.* *J.B.*

Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Eraſmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id eſt, Nunc id evenit, quod vulgo dici ſolet, Plauſtrum ſaepenumero bovem ipſum aufert. Translata metaphora a plauſtris per acclive retro labentibus, unaque ſecum bovem auferentibus.* Labitur, ut ſaepius, quam a quoquam hactenus animadverſum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae noſtrae decus, cujus errores magnis virtutibus compenſatos illa literarum tum primum renaſcentium rudimenta ſatis excuſant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, poteſtate ſumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, ſi rectum foret, vertendum erat, *plauſtrum bovem ſaepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud ſatis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hanc in modum integram reddat. ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει· ſequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel ſupplendum eſſe monent: *Mich. Apoſtol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀντεςραμμένως τι ποιούντων· *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, ſed & noſtrates hoc ipſo ſimilive proverbio rerum ordinem inverſum praepoſterumque ſignificare ſolent. Non alia *Luciani* mens, qui ſane nihil hic diſcrepans indicare voluit ab iſtis praecedentibus, ἀναςρέφεται δὲ μηδαμῶς, & ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Jam ſi hanc ſententiam noſtri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit ſupervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει· quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam eſt uſus? Quocirca, ut dicam, quod res eſt, vehementer ſuſpicor, adſumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, iſtiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: reſecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. *T.H.*

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. *J.B.*

Ἐπιχαίνετε *Bourdelotius* recte vidit legendum eſſe ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε eſt ab hoc loco alieniſſimum. *J.G.G.*

Ἐπιχαίνετε] Genuina hæc lectio reperitur in Mſ. Gr. P. L. & Ed. *J.* Uſurpat etiam *Demoſth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo uſus eſt ſub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προαπέπτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. *M. du S.*

Ἐπιχαίνετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: ſuam ipſe locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. ſuperiore, μάτην ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη γὰρ αὐτὴ ἐπιςημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλείπεται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde peſſimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι ſunt dicti. Ceterum eſt ad haeredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 947. A. ut deſcribendi laborem ſubterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος· οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἴη παῖς· γινόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος ἐκ τῶν τελευτώντων εἰσιών, ἐχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τουτωνὶ τῶν πατέρων. Μακαριζόντος δέ ποτε αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν ἀθροισθείη, μήπω γ', ἔφη, μή μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἶδα ἀπέλθωσιν εἰπών, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ γὰρ ταῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχη-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem ſæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpſion, multo ſapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, cauſa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis ſenibus vosmet adoptandos omnibus obſequiis ingeratis?

ρέπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ ὥσπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & *J.* Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χηνώς. *T. H.*

54. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς] Εἰσποιεῖν Graecis eſt, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto ſenſu parum diſtat ab ἐκποιεῖσθαι, niſi quod illud ad familiam ſit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam poteſtatem exit: hic fori Attici uſus; ſaepe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Iſaeus* pro Euphil. apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 176. εἴπερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσεποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pauſan.* IV, p. 314. Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, *totum gregem in noſtrum Deorum ordinem intulit atque inſeruit.* Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adſciſcens atque adoptans, ſed & judex talem adoptionem, ſi forte venerit in controverſiam, ſententia ſua confirmans: utrumque reperire licet apud *Iſaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conſervavit *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae ſuperſunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure verſantur. Hinc intelligi poteſt, quid ſit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea ſingularis eſt ſignificandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis cauſa, quam ſignificationis poni cenſet C. L. G. p. 393. haud multum diſſentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoſcunt παρέλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci ſermonis callentiſſimus, inſuper obſervans *ſaepius ſignificare* ſua ſponte, data opera, *& ubique orationi pro rei ſubſtratae indole emphaſin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in conſtructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum conſilium agendi id, quod agitur.* Nihil eſt horum, quod non ſuis in locis aptam ſedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato ſenſu abeſſe poſſe videatur: *Manetho*, quem ceteroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθοις ἐρασμίοισι φέρων παρέθηκα γέλοια. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero ſatis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ ἤπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demoſth.* de Pace p. 61. C. argentum, ſi in alteram librae lancem impoſueris, οἴχεται φέρον, καὶ καθεῖλκυσε τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· niſi tranſpoſita legi malis, οἴχεται, καὶ καθεῖλκυσε φέρον· quem uſum, ſed rarius, ineſſe quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in iſtis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσῃ φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων· cujusmodi ex ſcriptore noſtro multa ſubminiſtrabit Index. Sed quam diverſa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEſchine* exemplis oſtendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de judicibus loquentem Demoſthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Cteſiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias Chalcidenſis ἀδικήσας Φίλιππον κἀκεῖθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demoſthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum ſane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propenſionem animi, agendique ſtudium apertius declarat: ſicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demoſtheni) αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuiſſe precatum refert: Jupiter, ſi mihi cuncta ſunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον· parum diſcedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633 B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειρον ἡγεμόνας, Πομπηΐῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχείριζον· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejuſmodi verbis adnectitur, ut inſinuandi ſeſe applicandique ad aliquem & commendandi ſpeciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μὲν, ὦ θεῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum ſe fidem ac diſciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdeſius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἔτι λει-

τοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito riſum debetis ab iis defoſſi; resque illa plerisque jucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maxime, ſi prole careant; nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομένην παιδείαν. p. 49. ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν· *Damaſc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι· atque eum in modum eſt fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euſeb. H. E. VI. c. 19. de Origene ſcripſit; πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε· quorum, quia ſummus *Valeſius* aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſolertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures haeredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas ſaepe haereditates officio aetatis extorſerat, tum anus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis ſenibus:* *Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam ſe ipſe inferebat & intrudebat:* ubi neſcio quam recte aliis *ingerebat*, aut *inſerebat* placuit. Saepius ita *Noſter:* πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita *Luciani* verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhietis, ac ſubdole irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. *T.H.*

62. Τῶν ἐρωμένων] Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi *Luciani* mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem*, inquit, *excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos non curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia, etiamſi liberos habeant, odiſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσι conſiſtere nequit, niſi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T.H.*

63. Συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mſ. ſuadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam.* *J.G.G.*

Συνέντες] Συνιέν— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. *M. du S.*

67. Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres; ſic repoſuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. *J.B.*

Δορυφ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή— V. Νιγρ. c. 14. *M. du S.*

Δορυφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arriſit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρῶντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX. παντοῖα μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim quum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi ſatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filiam haeredem, fruſtratus improbas ſpes hominum, quos ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* *T.H.*

70. Ἀποσμυγέντες] In cod. Mſ. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγέντες, *dolore ardentes:* eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J.G.G.*

Ἀποσμυγέντες] Gloſſema eſt quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur καταγελασθέντες. Genuina hæc quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, ſed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* eſt, (vide *iſ.* 2. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύξαντες, niſi forte hic ſigma,

amantur ; intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus : iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐρωμένων [a] συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας [c] ἀποσμυγέντες.

TEP.

a Συνιέντες] Ita G. C. P. ἀνιέντες F. Reliquae Edd. συνέντες. b Δορυφορήσαντες] Δωροφορήσαντες P. S. A.
c Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀποσμυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam fit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem σμύχω de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Grot.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπ— ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀποσμυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀποσμυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus.* Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice utitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, *ſeu* exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam σμύχω ſignificat non ſolum καίω, verum etiam μαραίνω.* Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi dos. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ἐκ πυρὸς ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἴληπται· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἠρέμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito διασμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκρυφθείη τέως μὲν ἔνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ ὑποκείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδοται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἔνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἔτι ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem inſidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταιθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἴκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῷ πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετοὺς, quorum alii ſunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροι τε καὶ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἶτα τινες ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς παλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τοῦ ἐλέγχειν ἡσύχαζον·

ubi

ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐμοῦ γοῦν Θε-

4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἑαυτῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνοῦχον ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τὰς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμενος, πλείονι δὲ αὐτὸς περὶ τοῦ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· poſteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciſcamus: poſſes τῷ πάθει quaſi per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſollicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σιστρὸς τι καὶ καθεσμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud κατασμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καθεσμύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσθοιτό σε οὕτω καθασμυχόμενον, ἀνιᾶσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τι) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καθασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non eſt commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabeſiciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κῆρ ἄχει σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμενος, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ὀδύνη δ' αἰεὶ Τείρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & διασμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τοῦ πάθους οἱονεὶ πυρός τινος ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντος. *Suid.* Διασμύχων, διέξεων, διακαίων ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt διαζέων & ἀπεσμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἦ με ἀπεσμύχουσι μελεδῶνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καθυποσβεννύειν ἔνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρπολούμενος. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποχεθέντος χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰ ἔντοσθεν legebatur ὑποσμήχων. Eadem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἔλαιον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὗ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμυχε τῆς μὲν ἰάσεως ἔτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη *cujus ille copiam ſibi peti poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat.* *Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καθάπτει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, κατατοιοῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἔνδον ἐρεθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati:* verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nuſquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τοῦ σμύχειν non ita videtur convenire διὰ, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγέντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum; eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τῆς κόρης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ἐπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* repererat, appoſuit, hoc quidem vulgatum διασμυγέντες reperiſſe nequaquam

enim Thucritus a me profecta quot dona

κριτῷ πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγέντες· fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iiſque poëtis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Polluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾷν ἀπομύττειν εἶπον· accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾷν, γοητεύειν· quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρέσσον ἐν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν· quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere*, *ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare*: ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238. *— audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam* &c. *ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit*: ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio, an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque nuxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγέντες, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti*; quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καταγελασθέντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγέντες vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγέντες. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere*: ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκᾶσθαι, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi*: τοῖς χρωμένοις αἰσχρολογίᾳ ἐπιστομιστέον καὶ ὄψει δριμυτέρᾳ καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ, πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a μυκτὴς ſive ἀπομυκτὴς prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates Μυκτὴρ, ῥητορομυκτὴς, ἀττικὸς εἰρωνευτής· hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐπ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatiſque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω. Sed alterum ἐπιμυγέντες ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere*, *ſubductoque naſo & excuſſo illudere*: *Suid.* Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν· *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπέμυξαν, ἐπιμυκτήρισαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν. Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν· non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ. 20. Θ, 457. — αἳ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſiſque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui *deludere*, *cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius*: neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tametſi ab eadem radice μύειν propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *Aeſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ᾽ αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere*, *atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, στεναγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτιλλάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέξω καί· τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζοισα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζοισα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Ori-*

δοχῶν· καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποςένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὥςʼ ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σορῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαςα, καὶ διατάττων. ταῦτα γῦν μοι καὶ τῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειςήκει θαπτομένῳ πρώην ἐπιγελῶν.

consumſit ſemper mox morituro ſimilis, & , quando intrarem , altum gemens , ex imoque pectore , quaſi ex ovo pullus imperfectus , crocitando ſuſpirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inſcenſurus eſſet ſandapilam , mittebam multa , ne me ſuperarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis inſomnis jacebam dinumerans ſingula, diſponensque : imo hæc ipſa mihi mortis extitit cauſa , inſomnia inquam, & curæ: hic vero , tanta mihi eſca deglutita , adſtabat, quum terræ mandarer pridie, multo cum riſu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θῦκριτε, ζώης ἐπιμήκιςον, πλυτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιύτων καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τὺς κόλακας. ΤΕΡ. τῦτο μὲν, ὦ Πλύτων, καὶ ἐμοὶ ἥδιςον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θυκρίτυ. ΠΛ. θάῤῥει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῦ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longiſſime , divitiis ſimul abundans, & tales deridens; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris proſecutus omnes iſtos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratiſſimum erit , ſi etiam Chariades ante Thucritum ſit moriturus. PLUT. Bono ſis animo, Terpſion; etenim & Phidon, & Melantus, & plane cuncti eum prævertent ſub iiſdem curis

genes in Celſ. IV. p. 187. ἀλλʼ οὐκ εὐγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾷν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερεισαντα μυχθίζειν ubi ſententiae nexus qualem vim poſtulet , haudquaquam obſcurum eſt. Verum minime negligendus eſt impreſſae maculae ſimilitudine notabilis *Heſychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem verſaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes poteſtatem τῦ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Heſychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod ſcribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praetulerat ἐπιμυκτυν , cujusmodi multa praeſertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητυς, ἀποδαςυς in *Heſychio*, ἁρμοςυς, ἀσπαςυς, γενετυς, ἐδητυς, κλιςυς & ληιςυς *Herodoto*, μαςυς, ὀρχηςυς. Nunc ſi *Scholiaſten* ſecutus probaveris in *Luciano* ἐπιμυγεντες, ſenſus orietur a priore nonnihil diverſus : neque enim ad teſtatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , ſed ad alios iſtos pertinebit, de quibus modo Noſter, τοῖς πολλοῖς ἥδιςον γινεται, quorum plenis cachinnis peſſimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore colliduut a cunctis ob deſtitutam haereditatis per inſidias adpetitae ſpem irriſi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum ſi capias , mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσι illud inſolens, atque etiam a *Stephano* neglectum praepoſitionem habet indoli verbi ſimplicis minus apte reſpondentem : hoc & uſu crebro & ratione nititur. *Heſych.* Ἐπιπρίων , τὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξυν ἐπιβρύχουσα. *T. H.*

85. Ζώης ἐπιμηκιςον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel ſeparandis varia librariorum eſt atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντι μοι *Dionyſius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi ſecus: ut in Macrob. §. 1. ἐπ μήκιςον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμηκιςον δυνασθαι βιῶναι. *Ariſtaen.* II. Ep. 21. Ἀλλʼ ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιςον, εὖ ζώοις. *Philoſtr.* Her. c. 9. καὶ δικαίους ἐποίει , βιῶναί τε ἐπιμήκιςον. *Joſ. Waſſius* Add. praefationi Clariſſ. *Dukeri* ad *Thucydidem* inſertis ſolutum ſcribendi morem in ſimilibus probat, quem ſane membranae quo vetuſtiores, eo accuratius obſervare ſolent. *T. H.*

87. Ἢ προπέμψεις] Certiſſimus , ut mihi quidem videtur, eſt nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi poſſet προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum ſenſum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutiſſime , dives ſimul & tales deridens ; neque certe prius moriare , quam ubi praemiſeris omnes adulatores.* *J. J.*

Προπέμψεις] De hoc & ſimilibus ſupra affatim dictum puto ad Τιμ. c. 19. Neque eſt cur ſcripturam optimam ſollicitemus. *M. du S.*

Προ-

ris huc deducti. TER. Iſta laudo: vitam producas quam longiſſime, Thucrite.

αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώοις ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiiſti? me quidem, quum paraſitus eſſem Diniæ, & plus quam ſatis erat ingurgitaſſem, fuiſſe ſuffocatum noſti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorſus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non noſti Ptœodorum ſenem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una eſſe. CAL. Illum ipſum ſemper obſervabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπισχνούμενον [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Ζη. ᾧ σε &c. P. b Ὑπισχνούμενος] Ὑπισχνούμενον P.
c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. J.

Προπέμψεις] Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortaſſis alii uſitatius dicerent* προπέμψεις· atque id ipſum reſcribi voluit *Jenſius*. Sed merito lectioni vulgatae ſuppetias venit politiſſimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepoſitionis habuerint perſpectam. Capiendum eſt, quaſi dixiſſet: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auſpiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illuſtrant ſimiles loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ὠνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δᾳσὶ vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὔρυθμα βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρθένων *Dion Chryſ.* p. 407. A. venuſte *Noſter* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ᾄσῃ ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, ſed & *ſub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Criſpum ſub crotalo docta movere latus:* neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti ſub carmine rhombi.* Ex his ſimul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auſpiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Niſi genitivum in hac phraſi ſaepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud *Dion. Chryſ.* p. 286. C. διθύραμβος ἂν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῷ καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.] Videtur verbum excidiſſe in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur.* Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede inſtituto brevi moriturum.* *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Grævius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quæ in vulgatis deeſt. Reperitur autem in præſtantiſſima Ed. *J.* Librariorum negligentiæ imputandum exiſtimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video cauſam cur hac in parte a ſcriptura recepta, nulla addita ratione, diſcedere voluerit. Neceſſario autem leg. ὑπισχνούμενον, uti in P. recte ſcriptum eſt. *M. du S.*

Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Graevius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari poteſt, probam eſſe locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπε-

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ᾽ ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ᾽ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ᾽

de, ſe moriturum. Quum autem illa res in longiſſimum protraheretur, Tithonumque ſenex annis excederet, compendioſam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi ſervum a poculis, ſimulatque Ptœodorus petiiſſet bibere (bibit autem copioſe) largius infuſum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipſi: hoc ſi fecerit, adjuravi me ipſum manumiſſurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. CAL. Poſtquam ergo loti adſumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus neſcio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι ita legendum eſt. V. c. 35. ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum ſi *Lucianus* ſcripſit, optime conſtare ſententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον· *illum ipſum ſemper obſervabam, promittentem ſe moriturum eſſe me ſcripto relictoque haerede*: nam ὑπισχνεῖσθαι pro *ſibi polliceri, ſpeque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab uſu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis eſt copia, accedunt, veriſimile fit, iſtam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen deſideremus. *Berglerus*, peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire inſtituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi eſt, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuiſſet in ſimilibus exemplis a ſe productis ἐπὶ *non facile reddi aequivalente praepoſitione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter iſtorum qui ſenis cujusdam haereditatem ambierat, dicit*, ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενος ἐπ᾽ ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipſum ſenem ſemper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *ſive* ſuperſtite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca ſecum non ferunt.* Phraſis eſt ſane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶν, ut *Pauſan.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damaſcius* apud *Suid.* in Αἰδεσία· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· ſed etiam τελευτᾷν ἐπὶ παισὶν, *relictis, ſuperſtitibus filiis obire*: Argum. *Demoſthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικῷ δ᾽ ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Caſtigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapſum in hac vertenda loquendi formula *Junium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem geſſerat in *Eunapii* AEdeſ. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non diſſimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον Ὡς ἐξόντες γ᾽ ἐκ πατέρων Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι νηπίῳ γάρ μοι τέθνηκεν reponendum eſt ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ παντάπασι τοῦ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obſtare videtur, quin locutum eſſe brevius exiſtimemus *Lucianum* ὑπισχνούμενον ἐπ᾽ ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, pollicentem mihi, ut obſequii cultusque gratiam referret, ſe, tanquam filio ſuperſtite me relicto, atque adeo, quod ipſa res intelligi jubet, ſcripto haerede deceſſurum eſſe: argute autem τεθνήξεσθαι, quod & captator ſperabat, & ab homine ſene non injuria dicitur. Ceterum Vir Ampliſſ. *C. van Bynkershoek* de Capt. Inſtit. p. 309. propoſuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & ſimul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter ceſſerit.* *T. H.*

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, ſicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας· itaque ſaepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto uſurpantur; quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere ſatius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime ſpernendum eſt, ſimiliter enim *Demoſth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγεγενημένων, *quum jam multum temporis interceſſit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipſe *Thucydid.* VIII, 9. διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide *Dukerum.* *Long.*

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hauſit; ego e veſtigio porrectus jacebam ſuppoſititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat ſodalem virum irridere. ZEN. Quippe feſtivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad iſta. CAL. Primum quidem nonnihil eſt conturbatus ad caſum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipſe ridebat ob ea, quæ ſervus a poculis patraſſet. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam iſtam debueras te convertere: veniſſet enim tibi hæreditas via regia tutius, etſi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ΖΗΝ. ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, [a] εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

KNH-

[a] Εἰ καὶ] καὶ deeſt in G

Long. I. p. 15. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diverſum eſt in Amatorio, quem *Demoſtheni* titulus adſcribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν] *Eraſm.* Adag. in *Tithoni ſenecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὰν τάχιστα] Prava diſtinctio impoſuit interpretibus, qui iſta verba ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus potum poſceret, (bibit autem abunde) præſentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Sympoſiacôn decad. 5. Sed interpungendum eſt, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus poſceret, bibit enim copioſe, meracius, immittere ut poſſit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poſcet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: ſic hoc loco hæc dictio ſumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Sympoſiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præſentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, cauſa patet ulla, quum ex proxima parentheſi palam ſit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodiſſimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali cauſa fingi poſſet, prorſus ut ſupra in Timone de Thraſycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Conſule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Caſaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Ariſtot. de Poet.* c. 26. *Merum* Noſtro haud dubie ſignificat, uti ex Τιμ. c. 32. etiam patet. *M du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non auſculto *Graevio* copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον· ſi jungi voluiſſet *Lucianus*, non interpoſuiſſet, opinor, πίνει δὲ ἐπιεικῶς. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Caſaubonum* illuſtrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod ſcilicet Callidemidae jam longa ſpe laſſati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hauſto Ptoeodorus interiret: ita cepiſſe ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum conſtat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν· ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. ſed nihil eſt neceſſe; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεὶς] Tale σφάλμα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κεῖται σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Idem uſurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων. Ἐκταθῆναι, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἧκε γὰρ ἄν σοι] Ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. ſic Mſ. *veniſſet enim ad te*, ſc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* ſic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inuſitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota inſimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἧκε γὰρ ἄν σοι] Quid ſi, rejecta, quam forte male ſe-

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πυνθάνῃ ὅ,τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον [a] ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεὶς [b] ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ, κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

CNE.

Hoc illud eſt, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miſer, iis, quos volebam maxime mea poſſidere, præteritis. DAM. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam ſpe mortis: neque ille illibenter obſequium admittebat. Illud inſuper videbatur mihi callidum eſſe, ſi proferrem teſtamentum in publicum, quo illum ſcripſeram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille viciſſim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουσίως L. ἀκούσιον *F.* & *P.* Ceterae ἀκούσιος, quas ſecutus ſum. *b* Ὁ ἄθλιος] ἀθλίως G. L. quod non ſpernendum.

ſedula manus adfinxit, vocula poſtrema ordinem continues: ἧκε γὰρ ἂν σοι διὰ τοῦ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος nimirum ὁ κλῆρος nisi malis βραδύτερον. Perſimilis *Ariſtophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἧκεν γὰρ ἂν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος, ad quem de illa poteſtate verborum ἥκειν & ἔρχεσθαι plura dicemus. Vide Praeſtantiſſ. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Ariſtoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεβρὸς . . .] Vide quid ſupra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Eſt in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non proviſi ſignificatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi pleniſſima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut eſt in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obſcurum non eſt: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* ſumſerat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Eraſm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Κατασοφισθεὶς] Mſ. κατασοφισθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus.* Vulgatus: κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Inſtitutionem hanc eſſe puram, atque adeo perperam referri ad eas inſtitutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliſſ. *Bynkershoekius* de Captat. Inſt. c. V. p. 319. Lex certe de animi ſecreto non judicat: verum Noſter hoc quoque genus inſtitutionis hamo ſubtiliter obvoluto inſtructum, etſi directe non incurreret in leges, ad ſpeciem captatoriam retulit, ſententiam probiſſimorum ſuae aetatis hominum ſecutus Sic mutuae conjugum inſtitutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, ſi mores ſeculi maculoſos ſpectares, plerumque in ſuſpicionem incidebant inſidiatoriae malitiae, gravem bonorum honeſtorumque hominum vituperationem ſubierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum teſtari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus inſtanter*: ibi *Valeſius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, *teſtamentum ei oſtendere*: praefero ſenſum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui teſtamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praeceſſit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non eſt, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, ſed *ſpe mortis*, quam ſimulac Hermolaus obiiſſet, reſignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae ſunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, propterea que gemo.

ὃν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν ὃν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [c] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

SIM.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριά-

c Ἄγκιστρον] ἄγκυστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

θηρᾶι διαθηκῶν· nam θηρᾷν & *venari* non minus dicuntur quam *captare: Horat. — viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* *T. H.*

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* *J. J.*

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὴν ἐν μείζοσιν ἀπιστίαν· *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρεύτης οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καταπιεῖν τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καταπιὼν εἵλκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιωμάτων δέλεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator περιφέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγομένοις τῆς θήρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνας (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρείαν περιχήναντες συγκαταπίωσι τοῦ τόκου τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρος, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγος, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾷν τὸ ἄγκιστρον perquam appoſite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. *Eraſmus* in *Vorare hamum* parum accurate. *T. H.*

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' [a] ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας

xiſti? nam ego, quum tu admodum ſeptuagenarius eſſes, obii. POL. Supra quam dici poteſt ſuaviſſime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, ſi tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuiſti.

2. POL. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formoſuli ſane multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & menſæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane ſtatim ad januas ſalutatum ventitabant frequentes: tum poſtea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præſtantiſſima. SIM. An regnaſti, Polyſtrate, poſt meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

a Ἐπέρρει] Ex G. L. Cunctae Edd. ὑπέρρει.

69. Οἶνος ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, περίοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν ſæpiſſime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J.B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea ſemel de Siculorum deliciis in animos hominum impreſſa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem uſurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copioſe de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero ſervat, qui ſui potens eſt, & in menſa Sicula vel Aſiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demoſth. Encom. vocavit Syracuſanas immodice lautas & opiparas: Syracuſani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G.C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Siculæ dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracuſanorumque menſae delicatae non ſecus ac Sybaritarum: quare *Lyſis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικᾶς πολυτελείας, qua deguſtata Hipparchus vel Archippus a ſeveritate Pythagoreae diſciplinae deduci ſe fuerit paſſus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miſcell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis uſus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit conſimilem adſcribere *Theodoreti* ſententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαισίαν Σικελικήν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνειμένον καὶ ἁβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. *Themiſt.* p. 238. καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἁβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil eſt in re facili, cur plura coacervem. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαί. *Iſaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat.* *J.B.*

Ibid. Ὑπέρρει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέρρει. *J.G.G.*

Ἐπέρρει] Sic omnino legendum, ſuadente Mſ. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quæ omnes inſidet Edd. ſententiam obſcurat; hæc illuſtrat. Dicitur enim ἐπιρρεῖν de abundanti ſcaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipſi inundentur. Hinc proverbium apud hunc noſtrum Ἑρμ. c. 61. ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον καὶ

τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & ſenili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque ſolum adſpicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio tranſvexiſti, quæ tum tibi optanti dederit eſſe juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; ſed vel talis ſumme deſiderabar. SIM. Ænigmata loqueris.

ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. ϗ γέροντά με, ϗ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, ϗ λημῶντα προσέτι, ϗ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, ϗ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν ϗ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν ϗ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, ϗ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, ϗ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν. ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

3. POL. Atqui manifeſtus eſt amor hicce tam frequens, qui orbis ſenibus & locupletibus inſidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea ſcilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin ſæpe ſuperbius adſpernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ πολὺς ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους ϗ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σιμύλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ᾽ αὐτῶν· ϗ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, ϗ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην· ϗ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. *V.*

τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀέναόν τε ϗ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique tranſlata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentiſſimo hominum concurſu. Adde *Philoſtr.* in *Herode*, ὁ μητρῷος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρύη· p. 548. & *Homerum* ipſum. *M. du S.*

Ὑπέρρει] Sine controverſia verum eſt ἐπέρρει· ὑπορρεῖν *ſenſim ac lente fluere* nimis eſt dilutum, quam ut Polyſtrati cogitationi ſatisfaciat. Praeterea ſuam ipſe manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπιρρεῖν τἀγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ϗ τὸ ἀργύριον ἀέναόν τε ϗ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil eſt ſimilibus veterum exemplis frequentius: *Euripid.* Med. v. 1229. Ὄλβου δ᾽ ἐπιρρυέντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιρρεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν· *Ariſtaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ᾽ ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyeſt. v. 536. Hinc ἐπιρροὴ pro *copia & adfluentia*: σβεννύναι τὴν αὔξην τε ϗ ἐπιρροὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτων ἐπίρροιαι *Euſtathio Antiocheno.* Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin priſtinas in ſedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* *T H.*

85. Μῶν ϗ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abeſſet τινα oratione hunc in modum diviſa: Μῶν ϗ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. *num & tu, ſimiliter ac Phaon, Venerem ex Chio trajeciſti?* videtur huic lectioni ſuffragari, quod a *Luciano* mox ſcriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam eſſe profectam, quae te ſenem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, ſed ab illa aurea, quam domi conditam in arca ſervas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod ſi revocari placet, orationem ita conſtitues: μῶν ϗ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπορθμεύσας. De Phaone Etymol. Mſ. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων ϗ ὑπερηφάνων· τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Heſychius* ea in voce miſere mutilatus eſt. Vid. *Ælian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inſcriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut poſterior eo in argumento luſerit, colligi quodammodo poteſt ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *Ælian. Var. Hiſt.* XII. 18. & *Palæphat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiaſtes* ab aliis diſcrepat qui tradunt a Venere juvenem & formoſum redditum, quia *nulla mercede tranſvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον; ἤπου τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ [a] αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter ſe, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοὶ] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλέανθος Πύλιος ὢν ἀπὸ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καταλαβόντος, καὶ μονομαχήσας Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀθηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. *G.*

* Κλέανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae *J. Meurſius* collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ· praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. *T.H.*

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec meum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλων), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. *T.H.*

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum præter plorare.* *M. du S.*

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcœnis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. *J.B.*

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 591. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐνούχους. *Demoſtheni* debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam viliſſimo mancipio, dicere fuit auſus p. 90. B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνος ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem AEſchinem adverſarium vocavit ὄλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494. B. quod *Ulpianus* interpretatur, ἢ ὀλέθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὄλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo ſaepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco poſuit, tenendum eſt; uſurparique ſolet de perditiſſimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant in primis Phryges: *Diogen. L.* in Ariſtippo II, 75. Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἴκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεικνύντος, ἦν δὲ Φρὺξ καὶ ὄλεθρος, ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. οὔ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimiſque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit everſa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

[c] ΧΑΡ.

Ἀκούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε·

[b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat; ex G. ſunt deſumtae. [c] ΧΑΡ.] Ἑρμῆς· O. [d] Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψει. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλέανδρος τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρὺξ τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam:* Φρὺξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγεὶς (vel παιωθεὶς· nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρῳ καλ' νῷ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχηλον, Σικελοί. *T.H.*

20. Ὑπεξυρ——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejuſmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi, dum manumitterentur, capite raſi fuerint, imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo, cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄνναρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καθεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμώ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum.* *T.H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν· alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T.H.*

σεῖε· καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. [a] NEK. πῶς ἂν οὖν ποιήσαντες [b] εὐπλοήσομεν; XAP. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν [d] ἀποβάθραν ἑστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. EP. εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν.

Οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri,

a NEK.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσωμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξεται O. d Ἀποβάθραν] Ἐπιβάθραν C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη, οἷον ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ † ὅση δυνατὴ πλεῖζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅσα· *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἔπιπλα εἰσὶ vel εἴη ἡ κατὰ κτῆσιν, τὰ ἐπιπολῆς ἐστι τῶν κτημάτων. *T. H.*
† Ὅση] Ὅσα Exc. G. C. & V. *M. du S.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠιὼν & Ἠών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλάκις ἐκπεσόντες ναυάγια τῶν περιπλευσάντων τῶν εἰς τὰς μικρὰς ἐκδεδραμηκότων legeris ἠιόνας vel ἠόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. *J. B.*

47. Ἀπερρίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *J. B.*

Ἀπερρίφθων] *Benedictus: projeci:* verte, *projiciantur.* *F. G.*

Ἀπερρίφθων] Pro ἀπερρίφθωσαν Attice, *projiciuntur*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθην. *J. C.*

Ἀπερρίφθων] Quale monſtrum illud ἀπερρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni addidit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερρίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπιστ. c. 26. & Ἐπ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀπερρίφθων. *M. du S.*

Ἀπερρίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπερρίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν ſic ἀξιούσθων, ἐξέστωσαν, ἐρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. Boy. κεκλείσθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn.

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπεῤῥίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.

e Ἀπεῤῥίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A1W. Priores ἀπεῤῥίφθω. f Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλουργὸς G. L. Βλοσσυρὸς pleraeque Edd. recte S. alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καταπληκτικός. G.

pyth. & Prianſ. p. 110. Marm. Oxon. *T. H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέραστος] Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. *T. H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *J. B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαιοφόρον, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiuſmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9. Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδεμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδεμένος nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ἔχων τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iiſdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖνον ἀπόβλεψον ἐς τὸν μεγάλην ἀμπεχόνην, τὸν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod *cincta* valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem gerit.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πίτυρα. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὴν ποικίλην. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J. J.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas*: Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare; ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Jenſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας ex Catapl. §. 4. ὁ γενναιότατος ἄτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *Aelian.* Ep. II. τὸν δὲ τὸν τὰ μελάγχιμα ἱμάτια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T. H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J. B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέῤῥιπται. ΕΡ. καὶ τὸν ᵃ τύφον ἀπόῤῥιψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. ναὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus inſtructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, ſed mortuum omnino: quare depone iſta. LAMP. En tibi divitiæ ſunt abjectæ. MERC. Præterea faſtum abjice, Lampiche, & deſpectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, ſi tecum ſimul inciderint. LAMP. At ſaltem diadema ſine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & iſta mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimiſi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, iſta, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc ſcapham.

5. Tu autem obeſus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damaſias athleta. MERC. Ita ſane videris: novi enim, ut qui te ſæpe viderim in palæſtris. DAM. Sic eſt, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem iſtas exue, ceteroqui demerſurus ſcapham vel altero tantum pede impoſito. Imo

ᵃ Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα· ἤτοι * μανδύς· ἢ χλαμύδα ἢ πόρπῃ καλούμενον. G.

* Μανδύς] L. μανδύαν. *M. du S.*
Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσιν: ex quibus horum corrigendorum ratio patet. *Moeris Attic.* Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ὃ καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ συῤῥὸν καλοῦσι, καὶ τολὴν καὶ αἰγρᾶδαν καὶ καλύβιον. Repone καλύβιον deinde pro συῤῥὸν βηῤῥὸν vel βίῤῥιον, quo ducit *Artemidor.* II. p. 85. de birro multa *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. & H. A. Script. Hæc me movent, ut ſuſpectam habeam *Etymologi* πορπὴν· fibulis adſtringebantur ἐφεστρίδες ſive lacernae: verum ut unquam μανδύα vel ἐφεστρὶς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βηῤῥὸν erroris propagati gradus ſpectare licet in *Moeridis* συῤῥόν. *T. H.*

Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἁλουργὸς. *hic vero qui & veſte & diademate purpureus eſt. Quis es tu?* *J. G. G.*

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus eſt. *M. du S.*

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic ſecus: quamobrem ſeparanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc ſaepe factum; ſaepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τί οὖν, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava diſtinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; εἰκὸς μὲν ἄρα ὀλιγωρεῖν αὐτὸν τὸ τιθηνήσοντος πόλεις; Haec ſemel monuiſſe ſufficerit. *T. H.*

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, ſtadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam *Noſtrum* Lexiph. c. 11. ubi ſtatua ejus memoratur. Alter Damaſius Ol. CCI. *L. Leyd.* *M. du S.*

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. *M. du S.*

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur *epitaphia*, cum ſint *veſtimenta funebria.* *J. G. G.*

Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, *neque epitaphia*: ἐντάφια, ut notum eſt, pro *veſtibus ſepulcralibus.* *J. G.*

95. Ἀποκήρυξιν] Poſt hanc vocem in Impreſſis omnibus legebatur, εὐεργέτου δηλονότι: quod merum ſcho-

Imo etiam coronas iſtas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceteriſque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præſtat eſſe levem: itaque naviculam conſcende.

ἀλλὰ ϗ τὰς ϛεφάνας ταύτας ἀπόῤῥιψον, ϗ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, ϗ ἰσοϛάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥϛε ἔμβαινε.

6. Tu quoque divitiis poſitis, o Crato, & mollitie inſuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & ſi quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & ſtatuarum inſcriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris cauſa exaggerarint dicito; gravant enim iſta vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, ϗ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, ϗ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ ϗ γένος, ϗ δόξαν, ϗ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτην δηλονότι, ϗ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν ϗ πάθοιμι;

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras geſſi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, ϗ ἠρίστευσα, ϗ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, ϗ οὐδὲν ὅπλων δεήσει.

8. Ille vero ſeverus, de habitu quidem, faſtumque præferens, ſuperciliis arrectis,

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, ϗ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ

b Ἀληθῶς] Deeſt in O. c Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita J. V2. Νεκρὸς G. P. f Ἐν γῇ] ὑπὲρ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G.

1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι ϛρατηγός. G.

ſcholium eſt, & in Coll. Gal. reapſe loco ſcholii habetur. Bene factum. ad priſtinas ergo ſedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox ſi abeſſet, nihil erat, quod in hoc loco deſiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Noſtro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam pſephiſmatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum ſunt conſtituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. ſcripſit, τοιγάρτοι ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, niſi lectorem peritum ſtatuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adſcripſiſſe εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuiſſem veritus, ſi vel unus certae fidei Codex addixiſſet, eamque dubitationem ſuſtuliſſet; an non forte *Lucianus* ſcripſerit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *J. B.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non diſſimilia notavit *Def. Herald.* ad *Martial.* VIII, 75. *T. H.*

3. Στρατιώτης] Sic optime Ed. *J.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. ſed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oſcitantem librarium. *M. du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα] In Mſ. pro Κρα. eſt Νεκρὸς. Eſt enim alius quam Crato: nimirum miles, ſine nomine. *J. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in claſſem referendum eſt hoc verbum, quae raro ab ipſis veteribus uſurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi ſcriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ſtu-

ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis eſt, iſte qui prolixam barbam demiſit? MEN. Philoſophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco iſtum quoque exuere ſe jube: videbis enim multa & ridicula ſub pallio abſcondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum iſta omnia. Jupiter! quantam inanem oſten-

eruditum arbitrabantur, ſi vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto deliteſcentia & ſcenae libertati condonata ſtudioſius eruerent, ſcriptisque ſuis quaſi teſſellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declares, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθίῳ vel βρενθείῳ unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod *Pollux* teſtatur VI, 104. vetuſtatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Heſychius* & *Etymol.* Βρένθειον, μύρον τὸ πυχίον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἄνθινον μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent *Schol. AEſchyl.* ad Perſ. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloſſ. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μύρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conficiebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθίῳ nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθιξ Cypriis erat θρίδαξ aut θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Heſychio*: idem βρενθίνας commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant; *Etymologus* praebet Βρενθίον, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γέττιον p. 230. βρένθος, βρένθειον ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρένθιον ἀπό τινος ἄνθους ἐνδόξου. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos aliosque diverſum herbae floriſve genus, mihi quidem definire non eſt in promtu; multoque minus an Arcadica Βρένθη, cujus ex *Pauſania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, uſum ejus jampridem interiiſſe, tametſi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθυον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρένθειον praefert. Jam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, juſtius objici poteſt, minime conceſſero; repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρενθίου, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἢ βρενθυόμενοι μύροις χρῆσθαι εἰώθεισαν· qua quidem inani probabilitatis ſpecie haud ſcio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi poſſit. Verum *Helladii* verba plenius exſcripſit *Etymol.* p. 212. in Βρενθύεται· non alius enim eſt Βησαντινόος (ita legendum non Βισαντῖνος· alibi paulo rectius Βησαντῖνος) quam hic ipſe Helladius oriundus urbe Antinoo vel Beſantinoo. Mihi videtur in βρένθος primaria fuiſſe virtus tumoris & ὄγκου, quae quaſi materies ſubjecta ſe porrigit ad diverſos, quibus diffunditur, ſignificandi ductus: poteram, niſi longum, multaque ſimul alia dilucidare neceſſe foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae poteſtatis propagationem conſiderari velim. Haec tamen eſt ratio, cur in *Heſychio* τύμβος, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τῦφος, nec cum *Guyeto* in θυμὸς mutari patiar. Βρένθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *faſtu tumido & arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lyſiae in AEſchinem Socraticum, etſi longiora* διὰ τὸ βρένθος ὑμῶν τὸ πολύν, ὦ φιλόσοφοι· hoc ille ſubactus, ſi quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens ſingularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui ſcriptoris depromſit. *Euſtathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionyſio*, vel *Pauſaniae* debetur: τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μύρον τι Λύδιον (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praeſtaret Λυδῶν vel Λύδιον) [illegible] ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ βρενθύεσθαι, ἤγουν καλλωπίζεσθαι ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ οὗ aeque pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον at quando auctoritatem Comici profert, clare oſtendit alienam ſe obſervationem excerpſiſſe; ſaltem in *Ariſtophanis*, quem eo titulo plerumque ſolet indicare, quae ſuperſunt, quasque ſolas legit *Euſtathius*, fabulis nusquam occurrit βρένθος. Fuerit etiam lectum alicubi ὁ βρενθύς, niſi me fallit in *Heſychio* corrigendo conjectura, Βρενθύς, [illegible], τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὃ ἢ βρένθος· me judice deterius eſt, quod editur Βρενύς. Hinc prono alveo defluunt βρενθύεσθαι & βρενθύνεσθαι, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non ſecus atque a πλῆθος exiſtunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perſpicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium eſt eorum interpretationes in unum con-

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσην μὲν τὴν [a] ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ [b] κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναι-

a Ἀλαζονείαν] Sic W. P. S. vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. b Κενοδοξίαν] Κενοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιωπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐπαίρεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρασύνεσθαι· in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τοῦ βρενθύεσθαι ſtructurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις· *Scholiaſtes* quum ſcribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ γαῦρον ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad παραβάλλεσθαι τὼ 'φθαλμώ. *Diogen.* L. II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gatakerus* adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol.* *magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνος ἀνασκευάσας τὴν κατασκευήν· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ὡ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οὐδὲ πηλίκα βρενθύεσθαι συνεθὲς αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. καὶ εἰ μὲν ἐπείσθησαν, οὐκ ἐβρενθύετο. Saepius *Iracunde indignari, ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. 37. ἐσταθὲς δ' ἂν ἀπαλλάττοιεν λαβόντες, ὅτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καὶ τῆς αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ οὐκ ἀνεκτὸν Μενάνδρου βρενθυομένους λαρυγγίζειν. *Aelian.* de Anim. V. 36. avis alterius, ἐπὴν ἔχοι καλέσαι αὐτόν, οὐδὲ βρενθύεται καὶ ἀγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθυόμενος τι πρὸς αὐτόν, *vultu com-*

poſito ac ſevero meditabundum incedere, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba; οἱ πολλοὶ ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων ἀξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἠρέσατε δὲ μοί τινες τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ ταῖς συνουσίαις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam eluerit, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως καὶ καθαδίζομαι καὶ ἐπιστομίσειεν ἄν με Σωκράτης, ὡς ἀλαζόνα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προεπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅταν τὸ βρενθύει & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ τὸν βρενθυόμενος εἶναι σοφός &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio; vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἑλλ. Θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρετικ. κακομυθ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον καὶ βρενθύετο, οἷα πρωταγωνιζόμενος τῷ ἀξιώματι τῷ διηγήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρενθύεται, ὀργίζεται, προσποιεῖται expeditum eſt Βρενθύεται niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βρενθύεται, vel Βρενθύεται nam infra ſane legitur, Βρένθος, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem male, Βρενθύεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπιστεῖ, βαρεῖται quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. 1. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. S.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν· νὴ Δία, καὶ χρυσίον.] Verterat *Mart. Bolerus* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit

hoc

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπειδὴ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque ſtudioſe prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quaſi melior ſis aliis: etenim ſi cum iſtis omnibus conſcendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur iſta, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

[a] Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. [b] Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28 Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη. V.

hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur καὶ ὕθλους· καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *qua quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in Contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικωπίαν ἕλκειν. *J.G.*

33. Μναῖ] Coll. P. & L. In Impreſſis μνῶν. *M. du S.*

36. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν ναυπηγικὸν eſt illa loquendi forma propria fere Atticorum: *Xenoph.* Symp. p. 521. v. 10. εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. *Theophr.* Char. Eth. c. V. Θουριακὰς τῶν στρογγύλων ληκύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαίμονος. *Epicharmus* in Scirone: πηλίνων λεκ.ς. *Ariſtoph.* in Γήρᾳ· κοπὶς τῶν μαγειρικῶν. *Alexis*: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρκον ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακηρῶν — Poſteriora ſubminiſtrat *Pollux* X, 87. 104. 111. *T.H.*

37. Ἐπικόπω] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur: vox in uſu rariſſimo. *J.B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος] Valde obſcure vertitur ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuppoſitam.* Pro ἐπικόπῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῳ ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt *Lucianus*, ſicut illo *Menander* in Meſſania, ut auctor eſt *Pollux* Onomaſt. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρική, in qua ſecabant in fruſtra carnes aſſandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλεὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt *Heſych.* quamvis alios ἐλεὼν ſcribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλεοῦσι. Apud *Pollucem* ſtultiſſime vertitur ἐλεὸν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic *Lucianus*, prae ſe fert ἐπίκοπον, ſed non in verbis *Menandri*, quæ ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſtiſſimi; recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novæ Comœdiæ ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex *Euſtathio* ad Odyſſ. B. v. 237. ubi ἐπίξηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤγουν ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες ὥστε κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus noſtri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur προτείναντες ὡς ἐπιξείνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιξήνῳ. Sic & male legitur apud *Heſych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive *ſcala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.* *J.G.G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 354. Ἐπίκοπος, inquit, *ſubſtantive, Lignum quod ſupponitur quum quid ſecuri ſecatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὼν πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Poteſt tamen & pro menſa accipi, ſupra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem eſſe* Euſtathius *tradit, eique ſynonymum* ἐπίξηνον, *at* ἰδιωτικῶς *vocari* ἐπικόρμιον.

An-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε [c] μνῶν τρίχες εἰσὶ τοὐλάχιστον. ΕΡ. εὖ λέγεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ΕΡ. Μένιππος οὑτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕΝ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

c Μνῶν τρίχες εἰσὶ] Μναῖ εἰσι τρίχες. C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ εἰσι τριχῶν· etſi nec repudiandum ſit τρίχες. *d* Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. *e* Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AiW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικώπῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ᾽ οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud* Od. Β, 237. παρθέμενοι κεφαλὰς, *ſubjungit*, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, *in trunco in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος· *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος· *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κορμὸς, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἐλεὸς, *quam* ἐλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ξ, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τοὐλεὸν *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poëtae* ἐλεοῖσι· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἐλεὸς δ᾽ ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ᾽ ἣν πρὸ Θέσπιδος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis ſi obtemperemus, Ἐλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, *Eleus fluvius. menſa.* Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἐλεοκόποι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινὸν, γεγένηται τοὔνομα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ἔρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *Aeſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου δ᾽ ἀντ᾽ ἐπίξηνον μένει Θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι· quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ξάνιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον· *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται δ᾽ ὅλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπίκοπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐπάνω ἐμοῦ, ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικορμίου· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ᾽ οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ᾽ οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur: Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχέου ῥακώσει mederetur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλῃ κατ᾽ ἐπικόπου σανιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ περιστροφῇ τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ᾽ ἐν οἷς ἐπίκοπον, *Graevio* mutanti nondum aſſentior. Idem: Κρεῖον, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέοντα· veterum expoſitionem tradit Homericae vocis κρεῖον ſive κρήϊον duplicem; hi *codicem coqui lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo car-*

λα πριόνα μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. ΕΡ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. ΜΕΝ. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. [a] βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ΕΡ. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' οὖν. ΜΕΝ. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. τί, ὦ Μέ-

verum ſerram mihi porrige ; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securis eſt ſatis idonea. Euge ; homini nunc quidem ſimilior evaſiſti , dejectis ibi ſordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de ſuperciliis ? MERC. Omnino : ſuper ipſam enim frontem ea ſuſtulit , neſcio cujus rei gratia ſeſe tam ſuperbe erigens. Quid hoc ? etiam lacrimaris , ſcelerate , & ad mortem expaveſcis ? quin ocyus inſcende. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub ala tenet. MERC. Quid-

a Βούλει] Ms. βούλει P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατείνειν O. prave.

41. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τὴν πάντας σικχαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πήραν, V.

* Πάντας σικχαίνειν] Τὸ πάντας σικχαίνειν Exc. G. τὴν π. σ. V. De voce σικχαίνειν vide *Schol.* ad Tim. p. 113. *M. du S.*

Haec vel Scholiaſtarum deſcriptor vel Clericus ita concinnaverat , ut aliquem habere ſenſum viderentur : neque tamen eo magis , quid hic faciant , intelligas. Perſuadeo mihi σικχαίνειν verbum recentioris eſſe Graecitatis , quod corruptum ex σικχαίνειν ſignificet *faſtidium creare* , quale ſolet odor ingratus ac teter ; at *faſtidire* , *averſari* σικχαίνεσθαι Cyrilli Gl. Σικχαίνομαι, *taedo* (*Taedio*) Σικχασία, *faſtidia*. Σικχός, *teter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σικχαίνω : nam *Nicephori* & *Joannis Moſchi* σικχαίνω non aliunde debet , quam ab hoc ipſo σικχαίνεσθαι repeti : utrique loco poteſtas aſſignata plane convenit : aliena eſt , quam ille dedit , interpretatio , *captata animi aequalitate*. Videndum ergo , an in Schol. noſtro ad Tim. p. 113. reſtitui commode poſſit , ἀπὸ τοῦ Διὰ σικχαίνειν , propter illam συγγένειαν nimirum vultusque triſtitiam , qua feſtum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluiſſe dicere ? κινάβρα *proprie hircorum fetor ; praeterea notat quemvis tetrum odorem , eo quod omnibus faſtidium moveret* , ſive malis , *omnes faſtidiant* : an potius parva mutatione legi praeſtat ? λέγει δυσωδίαν αὐτὴν πάντας σικχαίνειν , ait Lucianus *gravi fetore philoſophum eum omnibus eſſe faſtidio*. Qui porro venit in mentem huic homini , ut κινάβραν forte vocari *peram* ſuſpicaretur ? quid dici poterat abſurdius ? haec tamen Etymologi verba non multum diſcrepantia recognoſce. Κινάβρα, ἐστὶ κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα : quibus , aliisque pluribus , inducor fere , ut credam non Etymologum a Scholiaſta , ſed ab Etymologo noſtrum Scholiaſten ſaepe deſcribi : de pera certe via quisquam , quid ſit κινάβρα declarans , cogitare poſſet , niſi ad hunc locum commentaretur. *T. H.*

carnes coquantur. Tum etiam , ſi lectioni receptae tuto fidimus , μάλλαβο a Pariis τὰ ἐπικάρπια vocari *Heſychius* oſtendit : illi autem conjecturae , qua ſuſpicatus fui in eodem reſtitui poſſe Ἐπίκοπον, ἐπικάρπιον, Πάφιοι aut Πάριοι , pro Ἐπικόρον , ἐπικάρπιον , parum tribuo , quia forte probabilius emendes , Ἐπίκοπον , ἐπίκαρπον. *Scaligero* ſubſcribo Gloſſae corrigenti , ἀξίνα , ἐπικοπίς , ἐπιγλωφίς. Ergo Lucianus ad praecidendam tam grandem philoſophi barbam ſcalo navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci laniorii , eoque magis , quod ſecuris robuſtum aliquod lignum , non levem tabulam poſtularet. *T. H.*

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat , & prava diſtinctione ; quam ob rem ignoſcendum eſt eruditis hominibus , qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινώτερος , itaque verte , *Euge vero ; nunc homini ſimilior evaſiſti , foetidis ſordibus ibi depoſitis*. Ἀναπέφηνας intellexerunt , quaſi actionem contineret ; perverſe : aliud norma Graecae linguae , atque ipſe *Lucianus* ſuadent. Θ. Δ. IV. §. 1. τὸ δ' εἶδος ἤδη ἀναπέφηνεν Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ἀρχῆς ἀναπέφηνας ; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτι θύων τισὶ καινοῖς δαίμοσιν , οὔτε ὀμνὺς , οὔτε νομίζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas* : Ἀναπέφηνα , ἀπεδείχθην , καὶ ἄρτι ἐπεφάνην. Nihil moror Philopatridis conſarcinatorem. §. 3. ipſe rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur , ut virtus verbi medii poſtulat , niſi is , qui , quae habet ipſe , deponit atque a ſe projicit : modo , τὰ πράγματα τοῦτον ἀποθέσθαι , & ἀπόθου καὶ ταῦτα. Ἑρμ. c. 5. πάντας ὁρᾷς ἐπισημαντικῶς ἀφ' ἡμῶν ἐν παντὶ ἀποθεμένους. Sic πάντας ἀποθέμενοι μόνον τιμῶσι μὲ τοὺς αὐτοκράτορας in Paſſ. Tarach. Prob. & Andron. p. 248. Hinc ſponte ſequitur ; quomodo ſit capiendum αὐτοῦ , tanquam ſi locum , ubi ſordes excuſſae jacebant , digito monſtraret. Deinde Menippo male tribui , quae Mercurii perſonae conveniant , manifeſta , dummodo ſententiam conſideratius perpendas , patebit. Securis loco ſerram Menippus ad detradendam philoſophi barbam riſus cauſa poſuit : verum , inquit Mercurius , Menippi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipſi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generoſum, ac riſum: tu nimirum ſolus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius iſta retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, op-

νιππε; ΜΕΝ. [d] κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. οὐκοῦν καὶ σύ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς. ΕΡ. μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά [e] γε καὶ πάνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σύ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρι-

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακίαν. e Γε] Sic O. Cunctae Edd. τὸ quod ſi retineretur deleri omnino debebat ὄντα.

pi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, ſecuris ſatis eſt idonea: tum Menippus dicto audiens utitur ſecuri. Hoc peracto miniſterio ſermonem continuat Mercurius: *optime ſane; nunc tu, philoſophe, multo humanior appares, poſtquam teterrimam illam ſpurcitiem depoſuiſti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de ſuperciliis demam?* quae ſane leporis Comici ſunt pleniſſima. Sic igitur perſonas digere: Ἑρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανῶς. Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτῶν τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio ſane donatum tonſore philoſophum! Similiter p. 225. v. 15. τί τοῦτο; ſermo intermiſſus a Vulcano, poſtquam caput Jovis ſecuri diviſerat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀναπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῶν] Id eſt, αὐτόθι, εὐθύς. *F. G.*

Ibid. Τὴν κινάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incenſis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lyſimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque foetida Senex hircoſus—. *G. C.*

43. Ἐπεὶ τὸ μέτωπον ἐπῆρκε] Inanem faſtum philoſophorum, qui quidem ſapientiam ſolo vultu ſimulant, quando veteres irrident, id quod fieri ſolet ſaepiſſime, ſupercilia potiſſimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac deſignationem complectantur iſtae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Euſeb.* D. E. p. 106. C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipſo Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας σεμνός τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Deſid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ἐπῆρκεν, probari nequit, niſi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν verum nihil eſt cauſae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Noſtro familiare ſollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτοῦ, quamvis enim haud negem recte dici ἀνατείνειν ἑαυτόν, oratio tamen exit rotundior, ſi ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας. & *Etymologus* eſſe contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc eſt illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua ſubrigens ſupercilia*; & p. 143. *elatus in arduum ſupercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκας] Vide B. πρ. c. 7. ὡς ἐπῆρκε τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel geſtatur, ſub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo uſus eſt *Demoſth.* contra Aphob. Ψευδομαρ. Οὐχ εἷς, οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo iſta norunt, neque ſub ala, ut aiunt, provocatio facta eſt; ſed in medio foro, multis praeſentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *ſub ſinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Eraſmus* in Adagio, *Quae ſub alis fiunt*, incredibilem hujus phraſeos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea caſtigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valeſius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis uſus *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta ſolere dicere* obſervat. Nos alias ad *Thomam Magiſtrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακίαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato τὸ ex MS. Ox. repoſuimus. *M. du S.*

παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδοὺ, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδῃωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

poſita, paria paribus æquata, comprehenſiones ſententiarum, barbariſmos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: ſolve itaque retinacula: ſcalam nauticam attollamus: anchora ſubducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis ſit.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philoſophe, cujus jam modo barba fuit evaſtata? PHIL. Hoc ſcilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam eſſe. MEN. Mentitur: nam alia ſunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egreſſus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec ſummo mane decipiens juvenes ſapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum eſſe? MEN. Egone, qui feſtinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδοὺ] Ἠνιδὲ P. εἶεν, ἰδού. B2. quod ſine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἑλώμεθα. O. Ortum ex ſimili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμοὺς] Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, * εἰ δὲ δύο σκοπελοί, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

66. Δεδῃωμένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιτυπεῖα] Πορνεῖα. V.

* Οἱ δὲ δύο * σκο. . .] Videtur hic aliquis locus citatus fuiſſe. J.C.

Ex Homeri Od. M. 73. ut indicavit M. du Soul. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. grave: quum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec adnotatio ad βαρβαρισμοὺς, nemo facile pervidebit: Eruditiſſ. itaque Dukerus ad Thucyd. p. 297. n. 63. fortaſſis loco non ſuo poſitam obſervat, & alio referendam: *Certe melius*, inquit, *conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Junonis & Latonae* p. 243. v. 22. hujus Ed. εἰ δὲ σοὶ παῖδες, ὁ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adſentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejuſmodi quiddam, adductis etiam iiſdem Homeri verbis, repeties in G. ad p. 239. T.H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria eſſe debent poſteriora ſuperioribus, extrema primis, aut, quod etiam eſt melius & jucundius, longiora. Cicer.* de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & ſimiliter concluſa, & immutatione quaſi quaeſitas venuſtates* parce adhibendas aut fugiendas eſſe ait. Πάρισα haec vulgo vocabant; vide *Philoſtr.* p. 497. Meminit iterum *Noſter* Δημοσθ. c. 8. M. du S.

Ibid. Βαρβαρισμοὺς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam ætate linguæ Græcæ caſtitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ῥητ. c. 17. B. ωρ. c. 10. & 13. M. du S.

60. Ἦν, ἰδοὺ] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι, ſed ſcribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque ſæpiuſcule apud noſtrum occurrit, ſed ſæpius corruptum. Dicitur pro ἠνὶ ἰδού. J.G.G.

Ἦν, ἰδοὺ] Secutus eſt Eruditiſſ. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδοὺ, inquit, *apud Lucian. eadem ſignifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris ſcribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *poſita poſt* ἦν' *apoſtrophi nota: nec enim dubito, quin eliſum ſit* ι *adverbii* ἠνὶ, *quod* ἐκ τοῦ παρακειμένου τῷ ἰδοὺ *perinde ac ſi diceretur* ἠνὶ ἰδού. Ego, quanquam, utrum probes, haud ſane multum refert, ſecus ſentio, ut opportuniore loco declarabo. T.H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνεῖλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvoſque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἐ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. ναὶ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἑνός γε χώρε· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχε θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίες λόγες διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τέτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίε μήτηρ κωκύεσα ἐξάρχει τῦ θρήνε σὺν [c] γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ ἐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκέσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον [d] ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξὶν. Margo *A11V*. d Ὠρυομένων] Ὠρυωμένων. O. F. quaſi ab ὠρύω.

ἀποδιδράσαι, paulo ante dixerat ἀναδιδράσκειν idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. *&* *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860, διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν κωλύειν. *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποδιδράσαι, μήτε ἀγχόμενος εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. T.H.

72. Τὸ ἱμάτιον τὴν κεφαλὴν κατειληφώς] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in fornicem eſſe deductum: execratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere cœpi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. T.H.

73. Περιέσεσιν] Futurum, uti ſupra Ev. Δ. X, αὐτίκα μάλα σοι ἐ τιμωρήσει τῇ μητρί. Saepius hoc fieri videas. *M.du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργύριον λαβόντας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. T.H.

77. Ἐκπνεῦσαι] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M.du S.*

84. Συνέχεται] *illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J.C.*

Συνέχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχῶσι, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſaevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ὑπὸ τῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari, ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri*: *Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberiſque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. T.H.

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J.B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenæi, Græciæ illis temporibus diſertiſſimi. Lacedæmonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M.du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luctu.* *J.B.*

Ἐξάρχει τῦ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσί με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. T.H.

94. Ὀλίγον] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M.du S.*

3. Πέν-

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; [a] πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γῦπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progreſſi: ego vero & portitor alios arceſſemus. MEN. Proſpera ſit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium ſubire oportebit: & poenas aiunt eſſe graves, rotas, vultures, ſaxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Κ Ρ Α Τ.

ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; οὗ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, Ἤ μ'

CRATETIS ET DIOGENIS.

C R A T.

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multæ erant onerariæ naves, cujus conſobrinus Ariſteas, & ipſe dives, Homericum illud ſolebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. ſententiae plenius inſtruendae cauſa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἤ κούφισόν με, * ἢ κουφίζω σε. Αἴαντι] οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ στίχου, ὡς τὰ † Ἀριστείου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω ſcripſerat *M. du Soul.* Eo uſu poſita ſunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. *T. H.*

† Ἀριστείου] L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀριστείου eſt etiam in C. *M. du S.*

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deeſt. *M. du S.*

Ibid. Δικασθῆναι δεήσει] Vocem unam addit Mſ. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deeſt. *J. G. G.*

7. Μοίριχον] Ficta credo hæc nomina. *M. du S.*

10. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmurienſi & aliis editionibus, præterquam in Florentina, poſt voculam ὤν poſitum ſignum interrogationis Græcum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil reſpondet Diogenes. Quin ſi hæc per interrogationem dicta eſſent, ſignum illud in fine orationis foret collocandum. *J. J.*

11. Τὸ Ὁμηρικὸν] Legendum & ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatiſſimus. *M. du S.*

11. Ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ] Sunt Ajacis verba ad Ulyſſem colluctantem Il. Ψ. v. 724. *J. G. G.*

20. Οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστέρων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὅσγε neſcio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorſum enim ſpectat, aut quem ſenſum reddit, impedita ſtructura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipſum in ſequentibus etiam adſcitum curſum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τ. ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit *H. Valeſius* ad iſta *Marcellini* XXVIII. p. 581. *Iisdemque ſubſeruntur genitalium extorum interpretes contraverſi, hinc praefecturas profuſius largientes & ſepulturas divitum matronarum*, hunc in modum ſcribens: *Simile eſt, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Ariſteas viri ditiſſimi ſe mutuo captarent, ac ſe viciſſim heredes inſtituiſſent palam ſcriptis teſtamentis, vates & Aſtrologos & ſomniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque conſultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixiſſe*: quae ita ſunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit ſecutus, oſtendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex ſpe lucri futurorum praedictio pendebat, inſidiis teſtamentariis interveniebant: egregius eſt *Plinii* locus I. Ep. 20. *T. H.*

22. Χαλδαίων παῖδες]. Sic Necyom. c. 6. *Eunap.* Æd.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obſequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & teſtamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Ariſtea Mœrichus, ſi prius decederet, domino relicto ſuorum omnium; Mœricho viciſſim Ariſteas, ſi ante eum abiret: hæc quidem in teſtamento erant ſcripta: illi vero obſervabant ſeſe invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, ſive ab aſtris conjectarent futura, ſive ex ſomniis, ſive Chaldæorum imbuti diſciplina, quin & ipſe Pythius modo Ariſteæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lanceſque nunc ad iſtum, mox ad illum vergebant.

ἀνάειϛ᾽, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡΑ. τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντεις, [b] εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν [c] Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ᾽ ἐπ᾽ ἐκεῖνον ἔρρεπε.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? eſt enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervene-

ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε J. εἴτε Margo AtW. c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J. B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J. B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ ſcribit Ἀριστέᾳ, ut ſcribendum eſt. *J. G. G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Ariſteo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Ariſtei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Ariſteas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diſſidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac cauſa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ Βορεῖς haec notat: *Pro οἱ Βορέαι, quaſi a Βορεὺς per metaplasmum; ut & Aratus ἀκρήμοιο Βορῆος Diosem. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, eum nominans, qui non Ἀριστεὺς, verum Ἀριστέας vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad ἀριστεύς.* Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeſtem, ceteris tamen non invitus accedo: eſt enim talis nominum, praeſertim propriorum, formae mutatio neutiquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od. Υ, 255. Φ, 176. Ἀμφινόεὺς & Ἀμφινόμας non differunt, quod poſterius in *Æliani* V. H. III, 30. contra *Schefferum* recte defendunt *Kuhnius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀρισταῖος dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pauſan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII. p. 282. *Caſaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeſchel.* ad *Origen.* contra Celſ. p. 113. *Rutgerſ.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέην τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, ſi liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκαίου ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noſter*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J. B.*

γενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε ηὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον δια-

runt, utroſque cognatos, nullo unquam mentis præſagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Ariſteas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque curſu in obliquum Japygem incidiſſent, everſa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antiſthenem emori, ut hæreditatem nanciſcerer ejus baculi: habebat autem admodum robuſtum, quem ex oleaſtro ipſe confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres eſſe, mortuo me, bonorum, dolii, peræque chœnices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi iſtis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antiſthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Perſarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Ἐς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου νῦν τὸ χρυσοῦν φυτ.. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀπώλοντο. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντευομένους] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitioſe προμαντευόμενος & ἔτος. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μοίριχος. *F. G.*

33. Ἐς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pauſanias* ab *Homero* ſcribit vocari Criſſam. *Strabo* & *Ptolem.* diverſas faciunt. *J. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. du S.*

38. Ηὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam ſæpiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum geſtare invidioſum fuit Athenis: vide *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. du S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακός. *Heſych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *J. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant ejuſmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, hereditatem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur.* Quod hic Græce, ἐς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld ſien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾷν eſt *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpoſitione ἐς vel πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. *Non nuda nos expetimus dona.* In Charidemo c. 2[illegible]. Καὶ σχεδὸν εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλοιτο τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένας. *Et propemodum, ſi quis unamquamque artium expendere vult, omnes comperiet ad pulchritudinem ſpectantes, eamque conſequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾷν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum eſſe animo, qui ad viæ metam pervenire ſtudeat, & ad illam, quæ ſupra eſt, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες. *Philoſophiæ ſtudioſi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; ſequi etiam paullo poſt, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσας. *Ælian.* H. V. I, 28. ἐν Ῥόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα [illegible] θαυμάζεσθαι αὐτούς.

Sed & ſine præpoſitione βλέπειν & ὁρᾷν ſimpliciter eo ſenſu ſumptum reperitur. *Noſter* in Amoribus c. 24. Τίς ἔφηβος ἐρωμένος γενέσθαι, προδιδοὺς Ἀθήνας, καὶ Δεκέλειαν ἐπιτειχίζων, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non eſt omnino *affectare*, *cupere*, ſed tamen *ſpectare*, ut illud verbum ſæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem ſpectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea caſtigatus jam ab *Jac. Gronovio*, Græcæ phraſeos callentiſſimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *ſtudere*, ſu-

mini profecto eas me opes accepiſſe ab Antiſthene, tibique etiam ampliores reliquiſſe.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejuſmodi poſſeſſiones, nemoque nos adſectabatur talis hæreditatis ſpe; ſiquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetuſtate marſupia. Proinde ſi quis vel immitteret in eos ſive ſapientiam, ſive libertatem loquendi, ſive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingeſta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus iſtis, quæ in perforatum dolium hauſtam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina cuſtodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque noſtras divitias: hi autem obolum ſcilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στέγειν οὐ δυναμένου] Δέχεσθαι, βαστάζειν. V.

ſumitur ὁρᾷν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίου ἔτι, οὔτε δόξης ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam ſectantur, ut de iis inter ſe contendant.* Poteſt & recte eo ſenſu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita ſumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo ſcriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ſibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themiſt. c. 7.

Hunc in modum eleganter poteſt explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Perſarum conviviis adeſſe Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjiciat, dum alius Eunuchus jam dudum tenſum arcum tenens, τὸν οὐ μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum ſpiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν οὐ μὴ θέμις, vix poteſt hic eſſe, qui ſimpliciter adſpiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur ſubinde in eos, qui adſunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis ſtimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 13. quia legi vult, εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. At illud εἰς commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾷν pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον ἕκαστος ὁρᾷ (ὁ Ἐπαινῶν) ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem reddituraa.* J. J.

62. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* verſus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα περικλάειν Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. *T. H.*

65. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι] Ut ſolent utentes armis a natura datis feræ beſtiæ, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus ungulis, ut dicitur, contentioni vocis adſerviunt* Tuſc. Diſp. II. 23. mutaverim in *ungiculis*. Uterque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Eraſmum* in Chil. *T. H.*

68. Ἥξουσι] De ἕξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. *M. du S.*

70. Ἐμὰ

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-

ALEX.

Me par eſt præponi tibi, Afer; melior enim ſum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos cauſam diſceptet. MIN. Quinam eſtis? ALEX. Hic Annibal Carthaginienſis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: ſed qua de re orta vobis lis eſt? ALEX. De primæ ſedis jure: fert enim hicce ſe præſtantiorem exti-

a ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola P. Σκιπ. Pro *Μίνωος* F. *Μίνωνος*, ut ſupra *ἐμβαίνης* pro *ἐμβαίης*.

70. *Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι*] De ſumma Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominaſſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem viciſſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου] Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi ſumſiſſe argumentum obſervarunt *Fr. Fabric.* ad *Oroſii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus ſermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius*. *Livio* ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14. *eum Epheſum profectum dediſſe operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, ſaepe congrederetur*, *Claudius*, inquit, *ſecutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuiſſe legatione tradit, eumque Epheſi collocutum cum Annibale*. Hoc ille, ſi *Polybium* haberet auctorem, nunquam interpoſuiſſet, neque alium ſibi in hiſtoria pervulgata fidejuſſorem paraſſet, tam ſollicite demonſtratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam ſuam in ea re literis mandanda deſiderari, quae & Romani nominis Imperatori ſummo ſingulare virtutis bellicae teſtimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, ſi veram eſſe ſibi non perſuadeant, libenter ſaltem optent. In *Juliani* Caeſar. p. 320. & ſequ. ubi Julium Caeſarem & Alexandrum inter ſe componit, multa reperies ab his non valde diſſidentia: *Luciani* in notis ad illud ſcriptum Gallicis ſaepe meminit illuſtris *Spanhemius*, ejusque ſententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis diſceptata fuit in Beatorum inſula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noſter*, qui ipſe judicio teſtis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἱσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, inſula Beatorum habuit. De *προεδρίᾳ* vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie ſancteque vitam in ſuperis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. *Διηγεῖσθαι τὰ πολέμια*] Aptius crediderit aliquis *τὰ πολεμικὰ* eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur *πολέμιος* & *πολεμικός*. Verum ſervanda eſt loquendi formula, cujus veteres ſecutus eſt *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. *εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια*: ad quem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operoſe cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio ſi fuiſſet in promtu *Jac. Gronovio*, minus, ut puto, confiſus Mediceis membranis non dediſſet in *Herodoto* III. c. 4. *τὰ πολεμικὰ ἄλκιμος* pro *τὰ πολέμια*: iſtius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 96. v. 16. *ἰδεῖν μεγάλοι τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμοι*. p. 101. v. 13. *ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους*. v. 23. *ὅσῳ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής* p. 544. v. 7. *τὰ πολέμια ἄλκιμος*. *Thucydid.* IV. c. 126. *ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια*. Utitur autem his *Lucian.*

titiſſe Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi ſolum, ſed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me præſtitiſſe belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cauſam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Græcum etiam ſermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat præcipui. Eos autem pono maxime laude dignos eſſe, quotcumque quum initio nihil eſſent, tamen ad magnum potentiæ faſtigium proceſſerunt, per ſe opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgreſſus in Hiſpaniam, quum primum ſub fratris auſpiciis militaſſem, ſummæ rerum præfui, belli peritiſſimus judicatus. Exinde Celtiberos in poteſtatem redegi, Gallos occidentales devici, ſupe-

γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος [c] ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι᾽ αὑτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ᾽ [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τούς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *J.* typorum vitio ἐνέγκατο. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγοι.

ciani verbis Praeſtantiſſ. *Dukerus*, exiſtimans ſimiliter accipiendam eſſe *Thucydidis* phraſin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleſte feret Vir humaniſſimus, ſi diſſentire me profitear, & *Scholiaſtae Caſſ.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοῖς πολέμοις διαφέρειν idem valere conſtet, quod *bello ſtrenuum atque egregium eſſe*, lubens deſeram. *T. H.*

81. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω] *Julian.* Caeſar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον ἐν μέρει περὶ τῶν ἑαυτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud *Noſtrum* frequens, ad quod, etſi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. ſaepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T. H.*

84. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξ.] Non neceſſe erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſciebat, cum opuſcula Graece ſcripſiſſet. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis diſtrictus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri ſunt Graeco ſermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſonis in Aſia rebus geſtis.* *J. C.*

Ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* innuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis geſtis, & in exilio Graece neſcivisse? Haud ſane mihi fit vero ſimile: *Corn. Nepos* ait, eum *Soſilo literarum Graecarum uſum eſſe doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τῶν Νεκρικῶν *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente conſiderato. Lucianus autem vix eſt, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare juſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis principem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conflati ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino carere potuiſſe, idque eo tempore, quum uſus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familiariſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eosque ſe praeſente de virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt veterum teſtimonia: *Dion. Caſſ.* in Exc. *Valeſ.* p. 593. καὶ παιδείᾳ πολλῇ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ καὶ Ἑλληνικῇ ἤσκητο. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τήν τε διάλεκτον ἄλλοτε ἄλλην πεπαιδευμένος, ᾔδει γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo dicendi initio falſum orationis colorem attribuerit. *T. H.*

91. Τῷ ἀδελφῷ] Sororis ſuae viro, qui ſucceſſerat ſocero Hamilcari; ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J. C.*

Τῷ ἀδελφῷ] Non *fratri*, ſed *ſororis viro*. Vide *Liv.* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitioſa diſtinctio, & una litera redundans: neminem

περὶ τὸν Ἠριδανὸν [a] ἅπαντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quæ circa Padum ſunt, omnia ſum depopulatus, & ſedibus emovi tot urbes; campeſtrem Italiam ſubjeci; ad ſuburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis ſim menſus, inque fluviis cadaverum pontes ſtruxerim. Hæc omnia geſſi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus eſſe videri volebam, nec ſomnia matris fabulabar; ſed me hominem eſſe faſſus, cumque ducibus prudentiſſimis comparatus, & cum militibus pu-

[a] Ἄπαντα] Priores Edd. ἀπάντας excepta *W.* In margine *A1W.* τοὺς π. τὸν Ἠ. ἀπάντας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repoſitam improbet. Uſitatum eſt καταστρέχειν ἅπαντα, χώρας πολλὰς, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν: contra ab indole linguae Graecae abhorret καταστρέχειν τοὺς τὴν χώραν οἰκοῦντας: longe aliud eſt καταστρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de ſe gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἄλπεια ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαρροῦντος, ἐμβαλὼν τετρακόσια ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus everſarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam adſpernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem adfirmat *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἅπαντα] Omnes libri habent, excepto *Wecheliano* & *Hemſterh.* ἀπάντας: horum uterque ἅπαντα repoſuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorſtio* placuiſſe video. Poteſt tamen aliquo modo ſtare vulgata, ſi uno halitu legis, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἠριδανόν. Sed indigna haec ſunt *Luciano.* *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variæ de horum annulorum menſura ſententiæ, quorundam ſententias profert *Liv.* lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper dimidium.* Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuiſſe plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo ſtant *Valer. Eutrop. Oroſ.* Multi ne litem hanc ſuam facerent, modum indefinitum poſuerunt: ut *Dio Pruſ. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei iſti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum ſecuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam ſuperiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae menſurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos annulorum Carthaginem eſſe miſſos*; additque, ne *Florum* non agnoſcas, *dignitatem equeſtrem taxatam menſura.* Cum *Plinio* plerique *annulorum trimodia* memorant: Parum a *Noſtro* diſtat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes ſuas modio metiebatur*: dura quidem, ſed in Afro ſcriptore forte tolerabilis adpoſitio; niſi potius inſerto *ac caedes ſuas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut ſatis conſtat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannenſi praelio abſumta fuerit, Annibalem inſuper habuiſſe, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἐκ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, δεῖξαι δὲ τῶν δακτυλίων ἔνδηλον ἔσεσθαι τοῦτον. Χοίνικας γὰρ σφᾶς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chryſoſt.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit ſecutus, vix intelligo: Ἐπάρας δὲ (Annibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ἃς ἐκπέσειν εἶχεν ἀπὸ πολεμίων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. Commiſſi erroris ſi quis *Dionem* inſimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus ſaepe tales naevos viri doctiſſimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, ſcriptis adhaerere: videtur ſane in Annibalem contuliſſe factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannenſis Carthaginem a fratre miſſus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in veſtibulo curiae juſſerat, teſte *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc ſequi ſolet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica ſublata, annuliſque oſtenſis (nam non vereor, ne quis ſigna veſtis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, ſi recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem conſtare vix ac ne vix quidem perſuaderi poſſum: ne dicam, quod levioris eſt momenti, σκῦλα eſſe pro σκύλων ſcribendum, ſuſpicatus aliquando fui poſt πολίταις excidiſſe κόλπον, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forſitan huic loco felicior ſalutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis ſunt uſi, *Fr. Fabric.* ad *Oroſ.* IV. c. 16. *Freinshem* ad *Flor. M. Hoſt.* de Menſ. Rom. & Gr. p. 52, 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem hiſtoria Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & ſcriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς με-

pugnaciſſimis congreſſus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis inſequatur, & audenti ſtatim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium ſuſcepiſſet, id auxit & multis partibus ampliavit uſus ſecundo fortunæ impetu: at poſtquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Iſſum & Arbelis ſuperior fuit, pertæſus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit:

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὀ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ οὖν ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *Fl.* expreſſerunt eam figuram, quae *b* deſignat.

12. Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Ἀλέξ, * Ἀμίλκα τοῦ ἐ Βάρκα πατρὸς τὴν παράσκευην τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ καὶ ἐπιεργάσω, εἰργάσω. *V.*

* * Ἀμίλκαρος καὶ κάρα πρὸς καί] Videtur Graeculus hic pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe: ſed ex portentoſis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam eae fuerint, divinatoris ſagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμίλκα καὶ καρία πρ. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Ἀλμικαρ του καὶ Καρκα πρ. C. *M. du S.*

Ego in *V.* niſi me fefellerunt oculi, quum illam partem inſpicerem, reperi tantum ἀμίλκαρος καὶ κάρα πρ. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρ deprehendiſſet πατρὸς, dudum ante conjectura fueram aſſecutus: *Corn. Nepos: Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius:* Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. *Zonar.* T. II. p. 70. Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκα τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μεθιέμενος Ἀτλαντικῆς τολμῆς χρυσῶν ἀνδρείαν. *T. H.*

7. Ἀνταξιοπαλαιόμενος] Nolui hic ſine Mſſ. aut Impr. Codicum auctoritate mutare: ſed non dubito, quin ſcriptum fuerit ἀντιπαλαιόμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota eſt: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius eſt, quam ſi Ducum merita aut artes examini ſubjicias judicia rationes penſitantis: ſic enim res ipſa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime ſequentibus verbis non ſolum συμπλεκόμενος, quod per ſe ſatis ſuperque emendationem confirmarit, ſed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae inſimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀνταξιοπαλαιόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus uſu gaudens Δ. N. XXIX. §. 1. περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat ſane, ſi libuiſſet, adhibere ἀντιπαλαιόμενος, ut περὶ τῆς πρωτείων ὑμῖν ἀντιτάξασθαι apud *Demoſth.* p. 38. E. ſed alterum non minus accommodatum eſt, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi*; quare de judiciis etiam uſurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. μονομαχεῖν ἀντεξεταζόμενος νεανίαις, *cum robuſtis juvenibus contendere & manum conferere.* Similis poteſtas, quamvis ab Atticis faſtidiatur, in συγκρῖναι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur*; I Maccab. X, 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii eſſent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii; qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miſerum Darium*: ὄλεθρος eſt *exitio dignus.* Hoc autem convicio proſcindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus eſſet ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῶν πατρῴων] Subaudi ἐθισμῶν, *a patriis inſtitutis deſciſcens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum eſt potiſſimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Perſicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque ſit, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu ejus multum amplia vit. Qui poſtquam perditum illum Darium ad Iſſum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, ſeſeque aſſuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adſumſit Medorum mores; tranſiit in Medorum mores. Scio inferri poſſe, accuſativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν poſitos eſſe per ellipſin τοῦ κατά. At vereor ne hoc plus æquo hic ſit durum, & ab molliſſima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέχων, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρος ὤν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησά-

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arceſſebat, hoſtibus magna claſſe adortis Africam, e veſtigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato caſum. Hæc feci barbarus & expers diſciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec ſub Ariſtotele Sophiſta doctrinis imbutus, at ſola uſus natura

26. Βάρβαρος ὢν . . . καὶ οὔτε Ὅμηρον. . .] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρος μέγα ἐπὶ τῷ * ἀπὸ στόματος ἀεὶ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὁμήρου. *V.*

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Ἀεὶ & Ὁμήρου adjecta ſunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ ſcripſi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τό. *T. H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deeſt illud ἐς, quod ſententia tamen, ut recte vidit Clariſſ. *Jenſius*, requirit. In Ed. *J.* loco ſuo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum eſt. Bonis itaque avibus in priſtinas redeat ſedes; quod jam a Clariſſ. *Hemſterhuſio* factum in ſua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & conſenſum eruditorum hominum contra MSS. Codices aeſtimo, praeſertim in hac cauſa *Stephano* praeëunte Theſ. T. I. p. 985. Μεταδιαιτῶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτὸν, *id eſt, ſuum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendoſe omiſſa ſit praepoſitio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis inſtitutis degenerantem vocat *Plutarch.* τῶν πατρίων ἐκδιαίτησιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* ἀποστὰς τῶν πατρῴων· utriusque vocabuli diſcrimen, in eoque cautionem Atticiſtarum expoſuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. ſubdubitans, an recte legatur πατρῴων, quum potius exiſtimandum ſit probatae ſibi normae voluiſſe *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam ſaepe, quos in Soloeciſta ridendi cauſa poſuerat, ipſe fines refixit, & caſtigatiſſimi veterum ſcriptores aliquando πάτρια & πατρῷα promiſcue deprehenduntur uſurpaſſe, nihil eſt cauſae, cur lectioni vulgatae controverſia moveatur. *T. H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus præcedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adſcripſit pater, *inſtar lictoris.* Id enim vult, *& ipſe corripuit* duxitque *ad mortem.* *J. G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec ſic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non poſſum non mirari, quomodo phraſin συλλαμβάνειν τινὰς ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo ſignificat *opem ferre*, ſed non cum accuſativo, ut hic: nam τοὺς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, ſed etiam ad συνελάμβανεν. Eſt autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum eſt. Mihi nihil aliud eſt quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ eſt ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis ſupplicio afficiatur. Eandem phraſin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι τὸν ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic eſt συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium ſuo juſſu. Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Diſcedit haec ſtructura a certa ſcribendi conſuetudine: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λιβύης· ſi teneas ἐπιπλευσάντων, ut ſane retinendum eſt, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ· *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς· ſic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum ſit, ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀσίαν) καὶ λῃστήρια πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diverſum eſt *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus ſum*; quod & obſcurum eſt, & longe a *Luciani* mente diſcedit, qui ſignificare ſcilicet volebat Annibalem, multo ſecus

at-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

μενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὑτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ ἀεὶ ὄντι τε καὶ μή quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρος ὤν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90. B. οὐχ Ἕλληνος ὄντος οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἠπίστατο μὲν τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλοῦσιν· εἶχεν δὲ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath* in Procem. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. F. & *J.* habent ἐραψῳδοῦν A1. H1. V2. ἐραψῳδοῦν. B2. P. melius ἐρραψῳδοῦν portentum dedit. *A.* ἐρραψῳδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. duS.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν. εἷς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μία γνώμη τὰ μὲν ἀήττητα πλήθη καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὑτοῦ] Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. duS.*

40. Ἐχρῆν μὲν] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεύς, οἷος δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἰσσόν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δια-

audaci : ſatis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen, an parvo intervallo illum ſuperarim, qui juvenis adhuc ad rerum adminiſtrationem adgreſſus imperium turbatum continui, & percuſſores parentis ſupplicio ſum ultus: tum perculſis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum ſuffragiis lectus indignum exiſtimavi, ſi ſoli Macedonum regno incubans contentus eſſem imperio a patre mihi relicto: ſed univerſa mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, niſi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invaſi Aſiam; ad Granicum magno prælio fui ſuperior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in ſumma proxima quæque ſubjiciens perveni ad Iſſum, ubi Darius expectabat cum immenſa copiarum multitudine.

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiſerim: portitor quidem adfirmat, non ſuffeciſſe ipſis tunc cymbam, ſed ratibus junctis

a Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *J.*

50. Ἀγαπᾷν ἄρχειν] * Κατέχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατίσχειν ἀρχεῖσθαι] F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. ſic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι· ita & C. niſi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certiſſimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾷν expoſuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατέχειν. *T. H.*

43. Ληστής] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioſo titulo perſtrinxerint; qui Romanos *latrones, communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didiciſſe potuit a *Demoſthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὑτωσὶ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie ſe βασιλέα ferat, eoque inſigni ab Annibale diſcerni poſtulet Alexander, parum ipſius cauſae prodeſt; nam & Annibalem βασιλέα Graeci Scriptores agnoſcunt: *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magiſtratu fuerat functus, honorari ſolent, ut *J. Andr. Boſius* oſtendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νέος ὤν] Vigeſimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F *M. du S.*

47. Καταφοβήσας] Legendum eſt aut καὶ καταφ. aut κἆτα φοβήσας· id enim ſequentia neceſſario poſtulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno inſertum eſt καὶ poſt χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καταφοβήσας] Debilitanda non eſt hujus verbi poteſtas detracta praepoſitione · malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everſarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Athenienſis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καθειστήκει· *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκήσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodoſ. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius

ctis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in prœliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν [b] εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, [c] παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ.

Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ [d] ὢν παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐῶ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐποίει

b Εἶλον] Εἶχον Schol. *c* Παρὰ] Πρὸς L. *d* Ὢν] Defuit in *B2. P.*

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. *T.H.*

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* *J.B.*

62. Διαπηξαμένους] Commodius utique συμπηξαμένους uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπῆξαι compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perduret. Eunap.* Proœm. p. 5. Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut *Herodot.* V, 82. νῆάς τε πηξάμενοι. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀναλύει ἃ διύφηνεν, placet ἃ δὴ ὕφηνεν. *T.H.*

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. *M. du S.*

78. Ἐν φυγῇ ὢν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικήσας πρὸς τὴν τύχην. Illud ipſum ἀτίμως in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes', quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὠμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθα δὴ δικαίως ἄν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ὠμότητα. *T.H.*

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant viciſſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege:* ſin minus, praemium non referebant. *J.C.*

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. *T.H.*

ἐποίει ἐν Καπύῃ, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ᾽ οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ᾽ Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νική-

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis diſperdens. Ego autem niſi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruiſſem, quid grande præſtitiſſem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque ſubactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum ſubirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipſa de multis ſufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, niſi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro tu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

[a] Ἑταίραις] Ἑτέραις ſolemni labe *J. V2. H. S. Æ.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλινδούμενος. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, *cum amicis conſueſcens*, hoc eſt, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor.* ἑτέραις peccatum eſt poſteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannenſi maluiſſe, *relicta Roma*, *Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipſe, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuiſſe nemini ſuſpectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem ſecutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non poſſet, mora eum eluſiſſe, & ad Campaniam traxiſſe, ubi deliciis Carthaginenſium virtus obtorpuit*: tacent plures: nam *ipſum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiſſ. *Dukerus*, *deliciis his emollitum fuiſſe* Polybius, Livius *aliique hiſtorici quidem non produnt: ſed tamen probabile eſt*; eamque in rem *Luciani* noſtri verba profert. Verum ſunt ſane non pauci, qui Annibalem ipſum peſtifera luxuriae Campanae contagione delinitum elanguiſſe ſcripſerunt. Ne *Aurelio Victori* teſtimonium denunciem, qui ſolo Imperatoris nomine exercitum indicaſſe videri poteſt, quid *Valerii Maximi* verbis eſt diſertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris ſuis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantiſſimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris uſu laſciviore ad ſomnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciſſet, niſi, fractis in mollitiem copiis, eadem caput ipſum labe adflaſſet: idcirco Cupidines allocuta, ſic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapſos ductor per viſcera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuiſſe cubili, Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo*: & ne putes intra votum ſpem Veneris improbam ſtetiſſe, cavet *Silius* v. 422. *Ipſe etiam adflatus fallente Cupidine ductor Inſtaurat menſas dapibus, repetitque volentum Hoſpitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante ſagitta.* At ſi horum fides ſit fortaſſe levior, hiſtoricum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monſtrabit ἑταίραις συνόντα. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ᾽ Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obſidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνήρ. Hoc paulo quidem ſerius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, ſi recte memini, mentionem nullam fecit, ſcriptoris in ordine rerum geſtarum digerendo non nimis accurati, induſtria parumper hic vacillet, accidiſſe non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Eſt autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, cujus genuinam vim haud equidem ſcio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adſecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐκεῖ δὲ μειρα-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; MIN. νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG.

1\. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

ΔΙΟΓ.

ΤΙ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

Α Λ.

b Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. V2.* *c* Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. *d* Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

ρακίου σχολὴν ἄγοντος διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν χρόνον· eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπεπαιδεραστηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, καταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφροντίζειν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἐπεπόνθει τὸ τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνως ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare lubet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem exulare, & potentiam luxui impendere ac deliciis:* quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς· notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲν ἑξῆς χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ διαρρέων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae:* quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ſe μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξαντα ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit:* ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95\. Ἦν μὴ] Sic omnes libri noſtri pro ἤν. *M. du S.*

97\. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελοὺς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλοὺς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D. tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10\. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur οὕτως. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12\. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες· οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σου εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, ſi homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans ſuum eſſe filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus deceſſiſſem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade ſimilia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conſpici in lecto; tum ita te fuiſſe prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur te tibi patrem eſſe. ALEX. Et ego non ſecus iſta, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixiſſe. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτεσθαι O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus ſatisfieret. c Πατέρα σου] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι O.

18. Ὅμοια] Quorſum pertineat; quove referendum ſit, exputare nequeo: nam quae ſimilia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio ſenſus verborum eniteſcere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁποῖα ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea conſueſcere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irriſoriam fingentis perſonae. Ὁποῖος, autem, ποῖος & οἷος frequenter ſimilem uſum habere notum eſt: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praeſtantiſſimis illa ſingularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis ſpecie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teſte *AEliano* de Anim. XII, 39. De Auguſto quid mandare memoriae ſuſtinuerit Aſclepiades Mendeſius, vel inter AEgyptios homo nugaciſſimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno ſunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a ſcriptoribus expoſitus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam ſane non puduit Philippum infandi concubitus ſpectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque poſt orbatum oculo male curioſo, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conſpicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae ſuae noxium aversata dicere ſolebat argute: Οὐ παύσεταί με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipſi ſit honorificum, Alexandri certe ſtultitiam parentem draconem non adſpernantis perſtringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit ſe, quin ſcriberet XXVI, 19. *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis inmanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus perſaepe viſam prodigii ejus ſpeciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapſam.* Equidem, ſi quis me roget, quid ſentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae ſtirpis fulgore nobiliſſimi viri ſuperbiant: neque tamen conjectorem acutiſſimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas ſubeundo ſimulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte verſari in lecto conſpectum aliorum ſubterfugientem*, eratque ſane draconum ejusmodi furtivus acceſſus, & emiſſitiis teſtium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne ſic quidem ſatis erit expeditum: aliud exiſtimarem, ſi praeberet κυλίεσθαι, verbum opportuniſſimum, ex cujus corruptela neſcio profecto, an nata fuerint, ſupponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, iſta duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ſic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. II. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπλαμμηναῖον παρὰ τῆς Σεμέλης. *T. H.*

19. Ἐξαπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι ſcribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι ſuadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade ſimilia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu ſuccumbebant, Deum eſſe te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquiſti? ALEX. Neſcio ſane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, niſi hoc ſolum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid ſcilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te ſuſcepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adverſum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & ſacra faciebant tanquam ſerpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί [e] τι περὶ αὐτῆς ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, [f] καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

d Γὰρ] Δ' ὑπεπτ. O. e Τί] Τινι O. quod placet. f Καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι] Οἰκοδομοῦντές σοι νεώς. O.

tur, draconem cum ea conſuetudinem habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem veniſſe: porro deceptum Philippum, qui ſe tuum patrem exiſtimaret. *J. J.*

Ἐξηπατῆσθαι] Sic Mſ. Ox. recte. Omnes impreſſi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariſſ. *Jenſio* diſplicuit. *M. du S.*

24. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, diſperſis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c, 26. οἱ ἐπ' Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατιῶται, quos Cambyſes cum ipſo oraculo funditus deleri juſſerat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lyſandrum, quum fruſtra Pythiam ac Dodonidas auro tentaſſet, εἰς Ἄμμωνα ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii ſunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipſo templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens ſacra, &, non ſecus ac Delphi, cerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore inſignis, qui perſonam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro* ὁ προφητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam reſponſa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄνευ μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφήτην, τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἐᾶν δῆλον ὅτι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (ſic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. aliique plures. Poterat ergo *Noſter* forte non deterius ſcripſiſſe, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio eſt apud *Herodot.* II, 32. δυνάστας & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Fœlix* Oct. *J. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII, 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipſis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc ſenſum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo poſt ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τὶ an τινὶ parum refert: hoc tamen in uſu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chryſipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι οὕτως· utrobique de moribundis poſitum. Inter teſtes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiſſ. *Freinshemio* non eſt omiſſus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Non concinnus eſt in reſponſione Diogenis ſenſus, niſi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidiſſe; idque conſideravit Interpres: *At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quæ Græci fecerunt*, &c. *J. J.*

Ibid. Ἢ ἀνεμνήσθην] Vid. *Jenſium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipſe Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo pſephiſma Demadis turpiſſimum in ſuffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienſibus, in quamcumque partem incubuiſſent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοί τε ἐστεφανωμένοι Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεωροὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teſte *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen. L.* VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστὴς, ἤν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæſo, ubi te Macedones ſepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium iſtum diem: promittit autem Ptolemæus ſatelles, ſi quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, ſe in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque deſipientem, ſperantemque fore, ut Anubis aut Oſiris evadas: at tu tamen iſta, diviniſſime, ne ſperes: fas enim non eſt, ſurſum redire quemquam eorum, qui ſemel trajecerunt hanc paludem, & citra oſtium illud ſeſe penetrarunt; neque enim Æacus eſt negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Iſtud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenſes, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis cuſtodes inquam, ſatellites, ſatrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. *b* Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἄννουβιν. *c* Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. *d* Ἐς τὸ εἴσω] Ita recte O. P. *J. Vz.* Margo *AtW.* Reliquae Edd. εἰς τὸ εἴσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτην] Suſpecta mihi haec vox: certe ad trigeſimum usque diem inſepultum jacuiſſe Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum eſt: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca aſſervatum cadaver Auguſtus conſpexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Caſſ.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuiſſet: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄννουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta eſt prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἄννουβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe diſcrepabat a noſtri Diogenis ſententia *Theocritus*, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula conſtruxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἑδριάει Περσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρας· pro quo poſteriore vocabulo αἰολομίτρης poſuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numeroſiſſimo beſtiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus ſuis Alexandri ſucceſſoribus jure quidem denegare non potuerunt: infiniam eorum ſuperſtites nummi teſtantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου] *Neque enim fas eſt quemquam reverti, qui ſemel paludem transmiſerit, atque intra ſpecus hiatum deſcenderit.* In verbis ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου poſſet quidem intelligi τόπον at non dubito, quin Lucianus ſcripſerit ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου, ut Dial. ſequ. καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinæ exemplari, in pergamenum impreſſo, video doctam manum in vocula τὸ extriviſſe literam ν. *J. J.*

Τὸ εἴσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mſ. Ox. & P. non, ut in reliquis eſt, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμελὴς] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, inſignem eſſe curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream veſtem fibula ſubſtrictam gerentem: non illa te pungunt mentem ſubeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne iſta te docuit ſapiens Ariſtoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iſte adulatorum perditiſſimus? me ſolum ſine ad Ariſtotelem quæ ſpectant ſcire, quam multa petierit a me, quales literas miſerit, quam fuerit abuſus meo doctrinarum ambitioſo ſtudio, dum blande aſſentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quaſi & illa pars ſit boni; nunc ob res geſtas & divitias: etenim illud etiam eſſe bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præſtigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus ſapientia, ut doleam

γία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ [c] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι μὲν [g] ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

c Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. ſine diſtinctionis nota, quam ceterae Edd. adſumſerunt. f Βέβαια] F. ſolemni errore βαίβαια. g Ἐς] O. πρὸς. & mox ἐπὶ τὰς πράξεις utrumque male, & contra Greci ſermonis ſcriptoriſque noſtri uſum. h Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* conſuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. ſequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quaſi hac orationis ſtructura fuiſſet ſcriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης: aptius ad hunc ſenſum τοῦτο conveniſſet, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non poteſt, quin idem ſit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recenſui, luxuriae & ſuperbiae inſtrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit ſuſpicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem inſuper habuiſſet *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἔχει ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Ariſtotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perſtringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam ſtructurae norma conſtet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 366. v. 70. ἔασόν με ἔχειν, ſententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam eſſe difficulter perſuaderi mihi patiar: quid enim eſt poſt intortum illud acerbius convicium ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae reſpondet, *me ſolum ſine quae ad Ariſtotelem ſpectant ſcire*? Quum vitium ſentiret *Kuhnius*, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διιέναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *ſine modo, ut recenſeam aliquid de Ariſtotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejuſmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cujus magiſtri ſui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ σοφιστὴν (Calliſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἐν γε τούτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην. & p. 705. A. ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγον. Invidioſe vero *Athen.* XII. p. 537. F. non eſt quod miremur, ait, aetate noſtra Herculem haberi voluiſſe Commodum, ejuſque Dei inſignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὑτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magiſt.* in Ἄρτι, & quod ſtatum ſequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ ἠριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ [b] ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amiſſis, quaſi maximis bonis, rebus illis, quas denumeraſti paulo ante.

6. DIOG. At ſcin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non naſcitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & ſæpius; ſic enim desines propter Ariſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Calliſthenem aliosque multos in te irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

ΦΙΛ.

Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶ-

PHIL.

1. Nunc ſane, Alexander, inficias haud iveris te filium eſſe meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὁρμῶντας] *J.* ὁρῶντας quod, niſi typothetarum errori ſit adſcribendum, *Francini* παραδιόρθωσις eſt. c Α. Κ. Φ.] Verſo ordine O. Φ. & A.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δοράτι διέπειρε. * Καλλισθένην δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένην] C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendoſe; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. *M. du S.*

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον eſt dicere, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, ut apud *Ariſtoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L.K.*

89. Ὁρμῶντας] Ed. *J.* ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ &c.] Hoc exemplum poſuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatiſſimae ſtructurae modum merito caſtigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Exiſtimet aliquis vel ὡς ſupervacuum eſſe, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique ſcribi non abſurde poſſe ὡς χρησιμώτατον. Verum ſciendum eſt eum ſaepe locum tenere particulam ὡς, quem ſine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τοῦ τετελευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς μὰ Δί' οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους· alibi plura dicentur. In opinione divinae ſtirpis excitanda & fovenda plures aſtum Alexandri agnoſcunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἕνεκα. *T. H.*

8. Γέρρα οἰσυΐνα] *Crates vimineæ:* quid gerræ, docet *Joſeph.* 3. Excid. erant veluti ſcuta quadrangula, ἰτέα, de quib. alibi: ἰτέας vocat *Heſych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hiſt. Conſcr. c. XXIII. *J. B.*

Γέρρα οἰσυΐνα] Has ipſas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod veriſimile videtur, ſolum eo referendum eſt illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικὰ, οὐ κυκλοτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσυΐνας ἀσπίδας ex *Thucydid.* IV, 9. ad-

nequaquam enim mortuus fores, ſiquidem Ammonis eſſes. ALEX. Nec ipſe ignorabam, pater, me Philippi Amyntæ nati filium eſſe: ſed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: ſed barbari ſtupore perculſi me formidabant, nullusque amplius reſiſtebat, arbitrati cum Deo ſe pugnare.

2. PHIL. At quos tu deviciſti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis ſemper manum conſeruiſti, qui arcus, peltas minutas, ſcuta denique viminea præ ſe projiciunt? Græcos ſuperare labor erat, Bœotos, Phocenſes, & Athenienſes: tum Arcades gravis armaturæ, Theſſalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinenſium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas ſubjicere, hoc præclarum: Medos autem, Perſas & Chaldæos

ναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiaſt.* πελτίδια. *Etymol* p. 712. v. 18. ἀσπίδια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. e Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noſter*: Θεσσαλάς τινας ᾠδάς· Δ. Ε. 1. f Παίονας] Sic pleraeque vetuſtae: perperam *H. P.* Παίωνας.

7. Συνηνέχθης] Συναναστραφῇς. *V.*
Τοξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἶδος ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiaſtae noſtri de γέρροις adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T.H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque ſcriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. II, p. 24. v. 13. De gerris autem ſcuto Perſico luculenter agit *Barn. Briſſon.* de Regn. Perſ. III. p. 290. 291. *T.H.*

Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. *M. du S.*

10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita diſtinxerant in prioribus Edd. quaſi praecedentibus adhaererent: ſeparavi, ut ad verbum χειρώσασθαι eſſe referenda liquidius conſtaret. In his vertendis mirum eſt aberrare potuiſſe Interpretes: ſuas res adverſus fortes viros ac bellicoſos geſtas commemorat Philippus, ut inſtituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoſte reportatas deprimat. Viciſſim Alexander paulo poſt patrem perſtringit, ſe procul abfuiſſe teſtatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos ſuperarit: eo ſpectant iſta amarulenta: ὅμως οὐ διαφεύγεις αὐτοὺς; , οὐδὲ προδόταις ἀποδεχόμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum eſt, quod inprimis a *Demoſthene* ipſi non fuerit objectum. *T.H.*

11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio [illegible] & ſimilia: ſed *Lucianum* haec obſoleta non amare id quoque ſcio. *J.G.G.*

Θετταλικὴν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noſter Θετταλὴν de equa, Ζεῦξ. c. 6. τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτις ἔτι [illegible]. In Amor. c. 45. Θετταλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forſan, cum de equitatu ſermo eſt, aliter ſolebant efferre: certe Ζ. τρ. c. 21. ἵππων Θρακικῶν. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ᾽ εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meminiſti ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Perſidem ſunt profecti, eſſe ſuperatos, quum ne manus quidem gradumque conferre ſuſtinerent, ſed antequam telum ad eos perveniret, in fugam ſe darent.

ΑΛ. Ἀλλ᾽ οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ [a] διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ᾽ ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾷν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud ſane contemnendi; quos equidem, non factione mota diviſos, nec emta proditione victoria, ſuperavi tamen: neque pejeravi umquam, promiſſamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid deſignavi vincendi cauſa. Græcos porro, hos ſine ſanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudiviſti quibus ſuppliciis ſim perſecutus. PHIL. Novi iſthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu ſpiculo trajectum inter cœnam trucidaſti, quia me ad tuas res geſtas comparatum laudare inſtituerit.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perſicam habitu, & tiaram rectam capiti impoſuiſti, & adorari a Ma-

[a] Διαστήσας] G. P. & *Scholiaſt.* διασπάσας· utrumque aeque commodum, ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare ſit difficile.

23. Οὐ διασπάσας] Οὐ * διασχίσας· ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *V.*

* Διασχίσας] C. διαστχίσας· λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum Editionum irrepſit. *M. du S.*

35. Κάνδυν] Ἱμάτιον. *V.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confuſa διαστήσας & διασχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inuſta mollitiei nota Perſas Medosque victores Graeci ſignificabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum eſſe καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ διαστήσας] Idem codex pro οὐ διαστήσας, αὐτοὺς, ſcribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, ſive *diducens*: ſed in vulgata ſententia eadem eſt. *J. G. G.*

Οὐ διαστήσας] In MS. ſuo invenit Cl. *Graevius* διασπάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in ſuo codice *Scholiaſtes.* Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem eſſe ſententiam. Quin & in hoc uſu διϊστάναι eſt frequentiſſimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν· quemadmodum paſſim hoc verbum interpretatur *Heſychius.* *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demoſth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, haſtam, ſariſſam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luſcinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res geſtas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet.* Sed cur elegantiam Græcam obſcurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris ſequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixiſſe, *Iſocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiæ comparetur*; *Juſtinum*, *Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles*;

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæſtionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abſtinuiſſe te a Darii uxore formoſa, ejusque matre, & natarum curam habuiſſe: hæc enim regia ſunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero ſubeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus deſiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum eſſe non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula ſuſcipere; ſed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, ſi quando vulnerareris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiſcentem vulnere, hæc uti-

ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦ-

τα

b Ταιούτους] P. τοσούτους. *c* Εἶναι οἶμαι] O. οἴομαι εἶναι. *d* Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτο· recte. *e* Βλέποιεν] Sic O. *V2. S. A.* vitioſe in ceteris βλέπειεν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένην καὶ † Λύσανδρον. *V.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἔθνος. *V.*

† Λύσανδρον] Nota Calliſthenis hiſtoria: quanquam de ejus poena & morte valde diſſentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. ſed quem Lyſandrum, caveae leonum itidem incluſum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi adſociavit: an pro eo memoriola vacillans *Scholiaſtae* nobis Lyſandrum ſuggeſſit? *T.H.*

‡ Ὀξυθράκαις] Hoc Ed. A. vitium correxit *M. du Soul. T.H.*

les; nullus tamen fortunæ Candauli comparandus. Et ſic alii. *J.G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Conſule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Perſarum veſtis, ut ſupra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem conſtat; Ἀλεξ. c. 27. θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν· lege *Suid. Heſych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J.B.*

36. Τιάραν ὀρθήν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλευθέρων] Admodum diſplicet illud ὑπ'. Ego delendum cenſeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachum leoni objectum ab eo ſcribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Juſtinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non poſſum levem vitii ſuſpicionem in vocabulo ſecundo: debuiſſe videtur *Lucianus* deſignare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀθύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipſe verbis plane ſimilibus laudi ſibi ducit in illa elaboratiſſima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* diſſentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T.H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem hiſtoricorum opinionem ſecutus eſt Noſter, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audaciſſimum facinus ediiſſe docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac hiſtoria conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μετὰ τῶν ὅπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T.H.*

-τα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε καὶ [a] τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν [b] Ἄορνον ἐκείνην, οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὤν.

que ridendi materies erat futura ſpectantibus, & Ammon impoſtor, falſusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non riſiſſet, ſi videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu cenſes multos eſſe, qui ſimulationem divinitatis iſtam acerbioribus jocis proſcindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putreſcens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quaſi eam ob cauſam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie geſtarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non iſta de me ſentiunt homines, ſed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inacceſſam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego ſolus ſubegi. PHIL. Viden' iſta te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipſum: nonne te pudet, Alexander, nec faſtum dediſces, teque ipſe cognoſces, & jam intelliges te mortuum eſſe?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ὃ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἔφης· unde *M. du Soul* fingebat, τοῦτο ὃ χρ. ἔφης. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορνιν.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλέξανδρος χρησμὸν δεησόμενος ἦλθε, καὶ ἤκουσε, Υἱὸς μοῦ εἶ. G.

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσημμένον. V.

* Λίψιν] Debuerat Λιβύην ſed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae ſunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox ſequitur χρησμὸν δεησόμενος ἦλθε. *T. H.*

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irriſa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praeſentique ſtirpis ementiendae ſuperbia: *Arrianus* eodem hoc uſus verbo VII. c. 8. Macedones οὔκουν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἄμμωνα δὴ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. *T. H.*

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiæ divinæ omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. *J. G. G.*

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές &c.] Interpretes merito caſtigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, politis *Luciani* verbis monet: *Senſum non ceperunt interpretes; eſt autem hic:* quicquid enim egiſti, id omne, ſiquidem ut a Deo geſtum aeſtimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem poſitum cenſebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas eſſe nationes, expugnatas urbes, everſa imperia ſi narres, quilibet profecto cenſebit, eum hominem inter ceteros excelluiſſe: at ſi Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI. ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

ANT.

ΟΙα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, cum omnes ſciant, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T.H.*

73. Ἄορνον] Ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten.* *J.G.G.*

Ἄορνον] Ἄορνιν etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὴν Ἄορνον] *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διδ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T.H.*

79. Συνῇς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita συνήσῃ, ut γνώσῃ, ἀπομαθήσῃ. *T.H.*

80. Οἵα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J.B.*

84. Ἐπάρουρος ὢν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis alioſque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe cenſuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλλεὺς θεᾶς ὢν παῖς, καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμην κε παρουρὸς ἐὼν, id eſt, φύλαξ, εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δειλὸν non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δοῦλον. *T.H.*

1. Ἐκεί-

λεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ [a] ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι. μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακός, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignaruſque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

a Ὅτι μάλιστα] Ita W. ὁτίμάλιστα F. quomodo ſolent ejuſmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκείνη] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J.C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J.G.G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὀτίμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲν ἀνωφελής· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T.H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προεδρίας cujuſdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Rufin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra, Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujuſmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T.H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περί σε ἐσμὲν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi hæret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σύ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari juſſa: atque etiam vides, ſodalium quot circa te ſimus; Ulyſſes autem jamjam aderit omnino: adfert quippe ſolatium ſocietas rei malæ, & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant ſurſum in vitam redire, ſi quis eos emiſerit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis ſodalem decet eſt hæc admonitio: me tamen neſcio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit; ni fallor, & veſtrum unumquemque: quod ſi minus fatemini, tanto pejores eſtis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, ſed meliores, Achilles: nullum enim eſſe proloquendi fructum videmus: ſilere igitur, & ferre ac tolerare caſum conſtitutum eſt nobis, ne riſum inſuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

τοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε· μετ' μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δέδοκται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan:* edi juſſit. Edd. reliquae perperam δέδοται. *c* τοιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis riſum concitare. *J.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quaſi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἵρεσιν προθείη &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντὸς. . . . τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac ſignificatione uſurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philoſtr.* de V. A. T. II. c. 6. ἄβιοί τε καὶ ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apoſtolos eorumque inſtituti ſectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Heſych.* quod egregie *Polluci* reſtituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omiſſum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum ſit δέδοκται minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia diſcordia interpretum, *Ottomaro Luſcinio* vertente, *etiamſi non palam confiteamini, nequiores ſane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores eſtis, quod hac toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit Pater: *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti ſitis, diſſimuletis.* *J.G.*

31. Σιωπᾶν γὰρ] Sententia poſtulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas iſtas γοῦν & γὰρ jam ſupra vidimus inter ſe permutari. *T.H.*

32. Δέδοκται] G. & St. *M. du S*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΔΙΟΓ.

Ουχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλόν εἰμι αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

DIOG.

1\. NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2\. DIOG.

a Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

35\. *Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;*] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poetae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, iam olim extiterunt, qui valde offenderentur: *διαβάλλουσι δὲ*, inquit *Euſtathius* p. 1702. *καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὁμηρομάστιγες* tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, *οὗ κατατωθάζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός*. Ut ſummi Poetae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, *Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην·* quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quattuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad. *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur; ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθηράμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μεταλαχὼν τελέας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πρακτικὴν μὲν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcilicet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipſus eſſes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Hercules, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

3. HERC. Audaculus es, & loquax: quod ſi non deſtiteris cavillari me, jam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum: ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegrega-

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἀντανδρόν σε τῷ Πλέτωνι παρέδωκεν ἀνθ᾽ ἑαυτϐ᾽ καὶ σὺ νῦν ἀντ᾽ ἐκείνϐ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιϐτό τι. ΔΙΟ. πῶς ϐν ἀκριϐὴς ὢν ὁ Αἰακὸς ϐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποϐολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐῴκειν ἀκριϐῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριϐῶς γὰρ, ὥςε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γϐν μὴ τὸ ἐναντίον ἐςί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥϐην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵϐ θεϐ εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοϐοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σϐ Ἡρακλέϐς, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ᾽ ἀπεθάνετε, διαιρεθέν-

b Παρὰ] *A1*. *H1*. περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F*. *J*. *V2*. H. St. Ceterae περί.

cianum advocavit *Giſb. Cuper*. in Apoth. *Homer*. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ᾽ ἄναξ Ἡράκλεις. Sic in Piſcat. *J.B.*

43. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥϐην] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec*. Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres*. *Heſych*. Ἔχειν, ἐγεγαμήκει· quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert*. I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis*. Ibi vide *J. Broukhuſium*. *T.H.*

49. Ἀντανδρον] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποϐολιμαῖον· dico alibi. *J.B.*

Ἀντανδρον] Exiſtimabant nimirum Veteres, interdum poſſe cujuſpiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon*. ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani*. *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐςί] *Thom. Mag*. in Μή· εὑρηται δὲ παρα τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὁριςικοῦ ἐνεςῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐςί. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, quum *Moſchopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐλλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τϐ ὅρα, ὑποτακτικῷ συντάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐςὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊςόν.
Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt; promptum eſt. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. F1. *J*. & *W*. recte: in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

θέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; ΗΡΑ. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φὴς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. ΗΡΑ. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός. ΗΡΑ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλῦον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν

ti, ille ad Deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti? HERC. Ne reſpondere quidem oportebat homini de induſtria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena ſub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos eſſe vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipſe ambo eramus. DIOG. Haudquaquam eſt ad intelligendum facile, duos eſſe Hercules eosque in unum conflatos: niſi forte quaſi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes ſic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima ſit in cœlis, quæ erat

a Ἐπιτηδὲς] O. P. οὕτως. Jungi poſſent, οὕτως ἐπιτηδὲς. *b* Ὑπ'] O. ἐπ'. *c* Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. *d* Ψυχῆς τε] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεσχελοῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. *J. B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auſcultandum eſt ἐπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδάρεῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdeſ. p. 65. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. *T. H.*

79. Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Veruntus* apud Baſileenſes & *Bourdelotius, ex quo factum eſt, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in ſenſu adhibetur iſta locutio apud ſcriptores. Itaque adſcripſit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς, ubi *Eraſmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuiſſe defunctum:* & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus, Neſciebam te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. *J. G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixiſſet, quicquid in ſe fuiſſet Amphitruonis obiiſſe; quicquid Jovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſolus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς eſt ſaepe μόνος. *Ariſtoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim ſumus:* & ſuperius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, *ſoli enim nos ſumus.* Αὐτὸς ἤμην ἄμφω eſt, ut apud *Phaedrum*, *Aeſopus cum ſolus eſſet familia.* *J. G. G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem ſingularis, nec tamen prorſus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae poſt mortem vel igne vel putredine conſumantur, ſatis eſt frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι utram prae altera eligam, vix ſane diſpicio. Quid ſi conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα θεὸν γενέσθαι. *Euſtathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperiſſe p. 1703. ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τῆς δὲ ψυχῆς ἄνω οὔσης, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ᾅδην, ὃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. *T. H.*

3. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία] Lepidiſſime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per iſta commode dixiſſes, ſi corpus fores: nunc incorporeum es ſimulacrum; adeo ut periculum ſit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: ſi unus aliquis in cœlo ſit, alter tu ſcilicet, qui nobiſcum verſaris, illius ſimulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres ſolutum, tria nimirum iſta habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus ſis corpori. HERC. Te hominem audacem & ſophiſtam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopenſis umbra: ipſe autem non profecto inter Deos immortales, ſed cum manium præſtantiſſimis verſor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης [h] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. eſt, reddidi ex G. O. C. P. *J.* & *Vz.*

6. Ψυχρολογιας] Ἤτοι ψευδολογίας. *G.*

τὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis; ſed venuſtas tamen hujus loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Poſt hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipſe vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mſ. habet ψυχρολογίας· *tam frigida ſententia*: optime ſane: quæ ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J.G.G.*

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mſ. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογιας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Iſocrates* τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψευδολογίας μεστοὺς ſub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὸ τῶν πλοϊζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν dixerint, ψυχρολογίᾳ tamen auctoritate membranarum ſuffultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem quod appoſitum erat interpretandi cauſa dejecit: *Heſych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μηδὲν χρήσιμον (ἀγαθὸν *Suid.*) λέγων· *Phot.* de Damaſcio, οὐκ εἰς ἄμουσον ψυχρολογίαν &c. idem ſaepius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱσ. II. c. XX. καταγινώσκων οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. *T.H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

M E N.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί᾽ ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρυὲν οὐκ οἶδ᾽ ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕΝ. τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

M E N.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipſe commiſeraris ad lacum adſtans? TAN. Quia, Menippe, enecor ſiti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, ſive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, ſi pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me ſenſerit: quod ſi quandoque hauſero, orique admovero, ſimul ac rigavi extrema labia, ſtatim per digitos dilapſa neſcio quomodo iterum deſtituit ſiccam manum meam. MEN. Portentoſum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. *b* Ἀρύσωμαι] Ἀρύσαιμι P. *J.* minus commode. *c* Αὖθις] Deeſt in O. *d* Τί γὰρ] Τί δὲ. O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Reſpicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Ariſtarchus* tamen haec ut notha reſpuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς] Ad lacum conſtituit *Noſter*, quem *Homerus* fecit Ἑσταότ᾽ ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ eum fere ſequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, enectus ſiti Tantalus*. Ne autem, ſibi rem eſſe cum *Homero* ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad pœnasque ceteras addito poſteriores Tantalum expaveſecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornaſſe commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. Α, 97. Ἐπικύψας illuſtrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T.H.*

21. Ἐν Λυδίᾳ που] In Sipylo ſepultus; quod ejus monumentum θέας ἄξιον vidit *Pauſan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Heſych.* Σίπυλον, ὄρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Aſclepiadae* ſunt depromta, quae ſcripſit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ᾽ ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκόλαστο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, ſi libet, de Tantali miraculo conſulas, ſuppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T.H.*

28. Δέδιας μὴ ἐ. τοῦ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi inſania Tantalus abeſt, ſi *Dioni Chryſ.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumſeſſi velut inter cuſpides corpori undiquaque imminentes verſantur, ὥστε τὸν ἐν ᾅδου Τάνταλον, ὅν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾷδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἔτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνῃ. *Euripidis* expreſſit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixiſſe probat *Xenophon* ipſo fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἐν ᾅδου λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὶς ἀποθάνῃ unde non obſcure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanaſſe, quod Tantalo ſecundae mortis metum adfinxit. Fieri vix poteſt, quin eodem *Lucianus*, etſi ſuo ſatis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere ſolitus, mentem retulerit. Clariſſimum autem ignorantiae deſcriptorum eſt indicium εἰς mutatum in ἢ, quia venuſtatem dicti Lucianei minime capiebant: poſt ἄλλον μετὰ τοῦτον αἰῶνα ſi accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam ſententiam ac nitidius inſtructam facit, parum diſcrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. Ν. 26. *AEſchin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci ſimilis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraeſento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo

καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν [e] εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. TAN. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γένοι-

[e] Εἰς] Ἢ O. P. *J.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς δειλιᾷ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μετηλλαχότων τὸν βίον ἐπὶ χολῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὄψεως γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & ſine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum αἵματος liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. Λ, 50. 95. 152. 225. 231.) οὐ κοιλίας, οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἔσχατον τῶν οὐκ ἔτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθμίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναύκληρον καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T.H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *J.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς· ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἐλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὴν δίψαν] Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπολωλώς & τῷ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſaepe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψαν vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T.H.*

38. Τὸν ἐλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἐλλέβορον· verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*, ἐλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibe elleborum.* Θάῤῥει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſaepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum in alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T.H.*

40. Θάρ-

νοιτό μοι μόνον. MEN. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono eſto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quiſquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes ſane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna ſitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

M E N.

ΠΟῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. 1.
ΕΡΜ. οὐ σχολή [a] μοὶ, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. MEN. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MENIPPI ET MERCURII.

M E N.

UBi autem pulcri ſunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hoſpiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non eſt, Menippe: attamen eo reſpice, quaſi ad dextram: ibi Hyacinthus eſt, & Narciſſus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; ſummatim, vetuſtæ formæ omnes. MEN. Ego oſſa tantum video & crania carnibus nudata, ſimilia pleraque. MERC. Atqui illa ſunt, quæ omnes poëtæ admiran-

[a] Μοὶ] Priores Edd. μ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi ſaepe. [b] Αὐτὸ] Abeſt ab O2. & *F*. [c] Τέ ἐστι] Κεῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. *V*.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus voculae uſus: non enim, quomodo vulgo uſurpari ſolet, *bono animo* jubet eſſe Tantalum; ſed aliud quid vult, quod nondum ſatis aſſequor. Niſi forſan legendum ſit iterum ληρεῖς. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla conſolatio ineſt. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non deſiderarem αὐτὸ, ſi abeſſet, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, cauſam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν οὑτωσὶ δάκτυλον. *T.H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Reſpuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoſcit P. cum reliquis impreſſis. Faceſſat ego etiam auctor ſim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & ſeqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Deſcribunt iis verſibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J.C.*

59. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praeſertim ſcriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kuſterus* illuſtravit ad *Ariſtoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticiſmi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, ſectabatur contemto vocabulorum faſtidioſo delectu, ſaepius uſurpat: nec ſprevit pater epiſtolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diſſ. de Styl. N. T. & poſt eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem poteſtas reſidet in *et*, quod qui Graecae particulae loco poſuerunt Interpretes, digni non ſunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum veſtigiis inſiſtere non piguit. Ut autem mox Noſter πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασι, ſic verbis iisdem *Iſocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) περιεώρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T.H.*

64. Ἀνεμέσητον] Ex *Homeri* Iliad. γ. οὐ νέμεσις. *Ariſtan.* alii. *J.B.*

Ἀνεμέσητον] Nobiles *Homeri* verſus exquiſitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conſpectum tam inuſitatae pulcritudinis ſe ve-

rantur; oſſa, quorum tu contemtum præ te ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monſtra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Iſtud cranium eſt Helena.

ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. MEN. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

2. MEN. Et mille navium claſſis propter illud inſtructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidiſti, Menippe, mulierem vivam: ſcilicet ipſe dixiſſes non indignum fuiſſe nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos ſi quis intueatur amiſſo colore, forma nimirum ipſi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi ſunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexiſſe Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente ſe laborare. MERC. Otium mihi non eſt, Menippe, philoſophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace proſtrato corpore: ego vero alios mortuos jam arceſſam.

MEN. Εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι *Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. MEN. οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. ΕΡΜ. οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι·

ΑΙΑΚΟΥ,

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος,
Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

*Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ] Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum eſt Scholium, niſi forſan decurtata in ejus Codice verba Homeri fuerint. *M. du S.*

velut igne novo concaleſcere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conſervata penſentur. Expreſſere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noſter περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Euſtath.* de Hyſm. Amor. III. p. 93. *Ariſtaen.* I. Ep. 1. ſub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Syneſ.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae ſpeciem tot mala, tanto temporis ſpatio, ſuſtinere: quaenam igitur illa forma credenda eſt?* *T. H.*

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni ſolent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *ſe projiciunt*, vel *corpora humi proſternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον· p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε· aut ſi quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. εἰς τοὔδαφος καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε· paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. *& quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *duriſſimis pedibus fecit, ut ſe abjiceret in herbam:* ſequitur Craſſi reſponſum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque popoſciſſe.* Haec ſi fuiſſent in promtu *Vulteio*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

ÆAC.

I. QUid ſtrangulas, o Proteſilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, interii imperfecta domo relicta, & vidua, quæ modo fuerat nupta, uxore. ÆAC. Incuſa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris cauſa in Trojam duxit. PROT. Bene mones: is ergo mihi reus eſt agendus. MEN. Non ego, vir optime, ſed juſtius Paris, qui mei hoſpitis uxore præter omne jus ac fas rapta ſe proripuit: hic enim non a te ſolo, verum ab omnibus Græcis ac barbaris dignus eſt ſtrangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit cauſa. PROT. Ita quidem præſtat; atque adeo te, inomi-

reio Fabroque, vix, ut aberrarent, fieri potuiſſet in *Æliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατά τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρριμμένοι *Dioni Chryſ.* p. 659. D. pro mendicis egeniſque hominibus, qui ſe in triviis proſtraverunt ſtipis exorandae cauſa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris *Noſter* tribuit: p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorſus adſpernanda eſt Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, ἔνθα Ὑάκινθος κεῖται &c. Dial. XX. §. 2. χαμαὶ ἔρριπται. *T. H.*

79. Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. *Philoſtr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quædam. *J. B.*

Ἡμιτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Euſtathius*, quae in pauca contraxit quisquis is eſt, qui ſub nomine *Didymi* prodit *Scholiaſtes*: ἡμιτελὴς, inquit, ἤτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφῃρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν, ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. *E. L.*

Ἡμιτελῆ τὸν δόμον] Alluſionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Em. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipſis veteribus apertum eſt, ut parvus *Scholiaſtes* & *Euſtathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile eſt, etſi *Turnebi* ſententiam Adv. XXI, 17. XXIX, 25. traditam, & *Gaulmini* ad *Euſtath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam fruſtra*, ubi *Scaligerum* vide: nam *Iſ. Voſſius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad ſtabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Poſſet ab innupto vivere conjugio*, quid praecipue ſpectaverit, haud ſatis adſequor: niſi certiores acceſſerint membranae, neſcio equidem, an praeferendum ſit, quod ante vulgabatur, *Poſſet ut abrupto vivere conjugio*; quam ſcripturam verſiculi ſequentis ſenſus paene flagitat. Mihi hactenus illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam *Heſychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Poſidonius* ſuffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ideo dici ab *Homero*, διότι χῆρος· diſſentire *Lucianus* non videtur, ut qui poſt ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adjungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα· nam haec ſi pro diverſis habuiſſet, ſcripſiſſet potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium eſt Editionum ac vetuſtorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. hiſtoriam Proteſilai narrans quum *Lucianum* teſtem citat, hunc dialogum cogitabat. *T. H.*

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epiſtola ad maritum apud *Ovidium* eſt XIII. *E. L.*

91. Δύσπαρι] Homericum eſt. Apud *Euripidem* αἰνόπαρι eodem ſenſu. *E. L.*

Δύσπαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injuſta feceris, Proteſilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipſe ſum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: ſcis autem involuntarium eſſe quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non poſſit reſiſti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te cauſam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi ſe Paridi fortaſſe extitiſſe cauſam; mortis vero tibi neminem alium, Proteſilae, quam temet ipſum, qui oblitus novæ nuptæ uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & deſperate ante alios exſiluiſti gloriæ cupiditate ductus, ob quam primus in eſcenſu occubuiſti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, reſpondebo æquiora: non enim ego iſtorum cauſa, ſed fatum, fatalisque ſtaminis ab initio vitam hominum temperantis neceſſitas. ÆAC. Recte: quid igitur iſtos accuſas?

Δύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾷν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα [a] ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. [b] ΠΡΩ. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ME-

a Ἄλλον] Deficit in O. *b* ΠΡΩ.] Omiſſa fuerat haec perſonae notatio in F. & A. verum in ceteris & *A1W.* margine recte reſtituta.

uxore Laodamia non diſſentit: ſic enim illa, *Ovidio* verba miniſtrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyſpari Priamide, damno formoſe tuorum:* ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepoſuiſſe languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamide;* quum altera lectio nihil habens moleſtum & eruditione *Naſonis* ſit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formoſe tuorum.* Varie, prout ſolent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Heſychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθείς· lege: Πάρις κληθείς. *T.H.*

12. Ἐπικεκλῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia ſtamina, eodemque, quo ille ſolet hac in re, verbo utitur. Multa praeter iſtum Luciani locum congeſſit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. *T.H.*

XX.

[a] ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ.

Πρὸς τοῦ [b] Πλούτωνος, ὦ Αἰακέ, [c] περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας εἰσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα καὶ

MENIPPI ET ÆACI.

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæſo comes mihi monſtra, quæ in Orco ſunt, omnia. ÆAC. Haud pronum eſt, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua ſummatim percurri poſſunt, diſce: hunc eſſe Cerberum noſti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidiſti, quando hæc loca intrabas. MEN. Scio iſta, & te cuſto-

[a] MEN. KAI AIAK.] Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in *Bz.* [b] Πλούτων@] Διονύσου C. abſurde. [c] Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τοῦ Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνος. *G.* *Ibid.* Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. *V.*

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Baſileenſi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ ſi ſunt ex Mſſ. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor ſic haberi debuiſſe videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. Περιήγησαι μοι] *Euſtath.* in Epiſt. Commentariis ad *Dionyſium* praemiſſa p. 110. Εἴληχε δὲ τὴν περιηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὅ ἐστιν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Euſtathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praeſtari ſolet, *per omnes partes circumducendi, quaeque viſu digna ſint, monſtrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ conſentiens *Euſtathio:* neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, poteſtatem hujus verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, pleraſque priſcarum hiſtoriarum monumentis claras, ſe peregrinis comites applicabant, & oſtendendi ſingula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundiſſima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui ſaepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pauſania*, *Lucianus* intelligit in Philopſ. c. IV. & ὁ περιηγητὴς τοῦ εἰκόνος, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πισ. Διαβ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τοῦ εἰκόνος qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, ſed doctum ſane Pythagoreorumque diſciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis ſpectatoribus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι eſt, *accurate ſingulas rei geſtae partes narrando perſequi:* quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἔκφρασιν *Theon* Prog. p. 118. deſcribit λόγον περιηγηματικόν. *Salmaſius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diverſa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι intereſſet, liquido perſpectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* φοίνικος περιηγήσει, revolvitur, ut ſaepe ſolet, vir ſummus ad veram rationem: addam inſignem *Platonis* locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγηθέν. *T.H.*

17. Οὑτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν Πορθμέα τοῦτον] Prava diſtinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὑτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὸν Πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile eſt. Tamen quæ præcipua ſunt, accipe. Hunc qui-*

ſtodem eſſe portæ infernalis : regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos oſtende ; atque in primis eorum inſignes. ÆAC. Hic Agamemnon ; ille Achilles ; iſte propius aliquanto Idomeneus : tum Ulyſſes, deinde Ajax, & Diomedes, & præſtantiſſimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere ; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis eſt? ÆAC. Cyrus eſt : hic autem Crœſus ; atque apud eum Sardanapalus ; qui ſuper iſtos, Midas : ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horreſcebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

d Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. e Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν *J.* O. (αὐτῶν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid eſſe turbatum.

21. Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλούτωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώτατος. *V.*

* Τρυφερός] Τρυφερ.. . *V.* *M. du S.*
Τρυφερώτατος igitur, quod repoſui, ſupplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res eſt non protrita : eodem ſpectat, quod ab *Hellanico* vel *Calliſthene* ſine dubio ſumtum tradit *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλὸς, καὶ τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem eſſe Cerberum, noviſti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidiſti. Diſtinctione hac noſtra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, ſic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερος &c.] De diſtinctione mutanda recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: dubites tamen, an copulari conveniat, οὑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπόρθμευσε· ut ad ἑώρακας ſola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα· nam Charontem ſane non vidiſſe tantum, ſed propius etiam noviſſe debebat Menippus, cum quo familiariſſime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia poſitus. *T. H.*

21. Πυλωρεῖς] Paſſim hoc muneris AEaco aſſignat *Noſter* : ſupra Dial. XIII. & fine hujus. *Philoſtratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρεῖς] Attigit hunc locum *P. Weſſeling*. Obſ. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit : ideo ſolicitus eſt in fine dial. μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών· & plagas ab eo metuit Charon, ſi quem redire ſiverit in vitam D. XXII. §. 3. περὶ Πένθ. §. 4. Αἰακός ἐστι τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλωρὸς *Euripidi* in Herc. Fur. v. 1277. & *inmanis janitor aulae Horatio*. Primae dignitatis eſt Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνι καὶ Κόρῃ τιμὰς μεγίστας ἔχων παρεδρεύειν ἐκείνοις, teſte *Iſocrate* in Euag. p. 192. A. — *immenſis urnam quatit Æacus umbris : Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demoſthenis* ſententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne ſcilicet vetuſtiſſimus Athenienſium legiſlator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeeſſet. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum reſpexit in Odyſſ. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. *J. G. G.*

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* ſolemne perſtringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipſa voce, cujus poteſtatem ambiguam fecit Grammaticorum diſſenſus, alibi dicam. *T. H.*

 42. Προσ-

Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι! τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐςί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ

Græcia jungentem Helleſpontum ; perque montes navigare deſiderantem ? Qualis autem & Crœſus eſt ! at Sardanapalo, Æace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi. ÆAC. Neutiquam : diffringes enim cranium ipſius molle ac muliebre. MEN. Enimvero conſpuam omnino effeminatum iſtum.

3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam ſapientes ? MEN. Ita per Jovem. ÆAC. Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN. Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καταπλ. c. 12. Ὀν. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam : tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diſſidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi : id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis : genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεςὸν ἔκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξαμένη μέ με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi περιπτύξασθαι. Idem p. 303. καὶ τόν τε Κλεινίαν περιπτύσσεσθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ περιπτυξάμενος αὐτῇ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit περιπτυσσόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγότι τόπῳ apud *Dioſcoridem* ; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιςα περιπτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῦκον ταῖς τῶν βρωμάτων ἀδικίαις περιπτυσσόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μέν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 169. λοιδορηθῆναι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι· ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγή· quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad cœnam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἑςιώμενος παρά τινι τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνενοημένῳ, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἠμεληκότι, χρεμψάμενος ὡς πτύσων, εἶτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὴν ὄψιν πτύειν VI, 32. & προσπτύειν τῇ ὄψει II, 75. Aſini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſes* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari*, *deſpectam longe a ſe adſpernari*, &, quod Latini dicunt, *conſputare*. *Ariſtaenetus*, ſive quicumque Epiſtolarum illarum ſunt auctores ; non enim omnium unum eſſe cenſeo, II. Ep. 20. καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· *& faſtidioſe averſamini ſummo nuper ſtudio deſideratas conſputantes voluptates:* quod tractum ab *Epicuro* : ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς quae, ſi vel nomen abfuiſſet, non ſententia ſolum, verum ipſis etiam vocabulis philoſophum eum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βρυάζειν & βρυασμοὶ, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in περιπτύειν τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21.

&c.

Salve; Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius eſt? PYTH. Non quidem: verum age videam, ſi quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non ſunt. PYTH. Præbe tantum: alia ſunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic eſſe ſimile fabis & capitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλης. ΠΥΘ. νὴ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ 'γαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν [b] ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις O. b Ἴσον] Εἰσι O. vitioſe.

52. Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι] Κυάμους, ψήφους, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς κατεσκεύαζον. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum ſatis inconcinne dixit βουλὰς κατεσκεύαζον, *fabarum ſortitione ſenatores creabant.* De κυάμοις lege quae olim cum Praeſtantiſſ. *Kuſtero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 160. *T. H.*

&, qui hoc verbo delectatur in primis, *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam ſi animum attendas ad *Luciani* ſales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Molliſſimo mortalium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculoſiſſimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem inviſum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum ſaltem conſpuere liceat, petit: in hac enim contumelioſae deſpectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, ſi Sardanapalum imprudentius & κινικώτερον fuiſſet amplexatus, omnem illam forte oſſeam larvam longo luxu permollitam contrivisſet. In Catapl. c. 12. de ſervulo nequam conqueritur Megapenthes, qui ſe in funebri lectulo cubantem κατὰ κόῤῥης ἔπαιε· τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου .... ᾤχετο. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quaſi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab inſtituto *Luciani* longe aberret: ne nunc dicam, verbi ſtructuram, quam repudiavimus, prius eſſe veterum exemplis adfirmandam. *T. H.*

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. *T. H.*

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum eſſe crediderant diſcipuli. *Diogen. L.* p. 216. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noſter* ipſe adeundus Ἀλ. c. 16. *M. du S.*

48. Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Paſſim hoc. *J. B.*

53. Οὐδὲν ἴσον κύαμοι] Diligentiam effugit hic locus eruditiſſimi *Rittershuſii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto ſtudioſe collegit: inde diſces in animo fuiſſe *Noſtro*, ut *Clemens* ait, τὸ ἐπόλλιον ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔσθειν pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii praeferunt. *Euſtathii* locus a *Caſaubono* ad iſta *Luciani* declaranda productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae ſcribit ſumta ſunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* Π. Υ. III. p. 184. ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν (AEgyptios ſacerdotes; eo enim haec pertinere puto) φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους· obſervat *Fabricius*, qui a pleriſque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* verſus adſcribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus eſſe factum alias oſtendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuiſſe refert *Origenes*, quem vocant, Φιλοσ. c. II. p. 42. portentoſum opinionis mirificae documentum prodit: ſi quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, poſtque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν· quae vel auditu ſunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege *Ja. Windet.* de Vita Funct. Statu Sect. V. *T. H.*

Ibid. Κύαμοι] *Euſtathius*: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν τοιοῦτον,

Ἶσόν τοι κυάμους τε φάγειν κεφαλάς τε τοκήων,
Διὰ τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἠδ' ἀναβαθμὸν
Ἐξ αἴδεω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis verſus eſſe ait *Rittershuſ.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter ſcribuntur. Pythagoricae ſcholae hoc ſcitum fuit. *Caſaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Noſtrum B. πρ. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Στρ. III. p. 187. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. *M. du S.*

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ᾽ αὐτοὺς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τῦφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρηπί-

4. ÆAC. Hicce autem Solon Execeſtidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: ſeptem vero ſunt cuncti, uti vides. MEN. Hi triſtitiæ immunes, Æace, ſoli ceterorum, atque hilares. Iſte vero cinere plenus velut ſubcinericius panis, qui puſtulis totus effloruit, quis eſt? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui ſemicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis indute calceis, quid cauſæ fuit, cur ipſe te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe. MEN. Nullo pacto; ſed vana gloria, & ſuperbiæ tumor, & multa ſtultitia: hæc te ſcilicet exuſtularunt cum ipſis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *AIW*. quod ferri poſſet a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηνθηκὼς] Ἐκβράσας. *G.*

67. Κόρυζα] Μωρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥινῶν μύξαι τρέχουσι. *G.*

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre teſtem addunt *Lucianum* *J. Meurſ.* in Sol. c. 2. *Æg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κορρίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρωνυμικῶς· *altum hac de re apud reliquos ſcriptores ſilentium* eſſe queritur *Kuſterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης· hoc enim ſanguine nobiliſſimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execeſtide: ἦν γὰρ Κοδρίδης ἀνέκαθεν· Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Heſych.* de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. ſic poſt αὐτοπυρίτην. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταῖναι puſtulae ſunt & corporis & panis ſub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀττάραγοι, quam vocem ingenioſiſſime reſtituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuſte *Noſter* tale verbum poſuit, quod Empedocli non minus, quam ſubcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Poſth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* ſaepe priſciſque Eccleſiae patribus irriſus quam fidem apud ſe mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, oſtendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ᾽ ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν· cujus ego ſententiae libenter ſubſcribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. teſt.* ad Empedoclem potiſſimum reſpexiſſe cenſuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam exiſtimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noſter exagitat, ſic non minus acriter, hac quidem in cauſa nihil diſſentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejuſdem gregis recenſere, quibus hunc in campum exſpatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπου] Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, ſuboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jenſius* ipſe genuinam eſſe lectionem demonſtrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἑτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae ſunt ſententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμύκλαι. Vide Περ. c. 1. ubi magis graviter iſta tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluiſſe ſuam mortem; verum, quod ex aliis diſcimus, ſive vis ignis, ſeu alius aliquis caſus crepidam ejus aeream prodidit, quæ rem totam aperuit. Fabulam eſſe cenſet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* ſententia eſt, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, ſi ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante ſententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn.* Συναγ. Ἱστ. p. 127. κατεκάη δὲ εἰς τέλος (Empedocles) ἀξίως τῆς οἰκείας κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuſte Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres ſolebant, Socratem AEacus deſcribit, nihil ad eum diſcernendum valere, ſed omnibus aeque mortuis eſſe communes jocatur. Simus erat Socrates inter ſuperos & calvus, eamque ob cauſam Sileno comparatur: *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 223. ἐλέγετο δὲ ὁ Σω-

ipſis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim eſſe te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem eſt ? ÆAC. Cum Neſtore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, ſicubi hic eſſet. ÆAC. Viden iſtum calvum ? MEN. Omnes utique ſunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At ſimum iſtum dico. MEN. Hoc etiam perinde ſimile : cuncti enim ſimi.

5. SOCR. Mene quæris, Menippe? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστίν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴ που ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

b Ἀνάξιον] P. L. *J.* Margo *AIW.* In *F.* ceteriſque Edd. ἄξιον reclamante ſenſu.

Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν nam ibi facetiſſime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο οὐ σειληνῶδες σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum ſuae formae decus, ut erat εἴρων ad unguem factus, defendit ipſe Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἦ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) αἴσχιστος ἂν εἴης· additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera ſingulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam ſpeciem deſpiceret, internam ſolam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adoleſcente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλὸς· προσέοικε δὲ σοὶ τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo ſaepiſſime ſcriptores antiqui reſpectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrium* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caeſ. p. 314. D. *Syneſ.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam ſuſpicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, ſed paene mihi perſuadeo de Socrate eſſe intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum* (quod etſi retineri poſſit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum ſenem*) *ſcribunt eſſe grandibus ſuperciliis, ſilonem, quadratum?* fieri certe non poteſt, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec ſunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis ſimiles formae philoſophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. *T.H.*

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ? Men. Omnes calvi ſunt ; quare & omnium hoc inſigne ſit. Æac. Simum illum dico.* Men. *Et illud ſimile : ſimi enim omnes.* Lucianum ſcripſiſſe exiſtimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluiſſet hunc in modum, uti vulgo legitur, ſcribere, meo judicio ſcripſiſſet ἴσον. At maluit vulgatiſſimum illum Helleniſmum, quo & infra utitur in Reviviſcentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas ſimiles inter ſe eſſe video, quantum & ad habitum, & ad inceſſum, nec non veſtitum:* & ſic paſſim. *J.J.*

c 81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus: πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum fœdatum eſſe dudum vidi ; ſed quomodo purgari poſſet, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mſ. repoſueris, cognoſces emaculatum. Sic autem in illo ſcribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. *Multi juniorum ſe philoſophari profitentur. Ac habitum quidem ipſum & inceſſum ſi quis adſpiciat, ſummi philoſophi videntur, ſane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Ariſtippus, & ipſe Plato.* De Platonis & Ariſtippi luxuria vide *Theodoret.* θεραπευτ. β. ex ipſo *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnoſoph. de amore Platonis in Archeanaſſam Colophonienſem. Inde & ab Antiſthene Σάθων dicitur, quaſi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem ſic reſtitues: Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ὄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philoſophari ſe prædicant : & habitus quidem atque inceſſus ſi ſpectaverit aliquis, ſummi philoſophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidiſti, opinor, qualis venerit ad te Ariſtippus, atque ipſe Plato: ille unguentum ſpirans*; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid ſentiunt ? MEN. Felix, Socrates, es homo iſta quidem parte : omnes adeo te admirabilem exiſtimant virum fuiſſe, & cuncta ſciviſſe, idque (eſt enim, ut

a Τάγε] Τά τε *J.* *b* ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *J.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Reſtitutam lectionem plane praeferunt O. *J.* & P. niſi quod ἑώρας in eo ſit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Με. ἀλλὰ ἑώρακας. *c* Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἴομαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuiſſe exiſtimant, & omnia iſta noviſſe, cum nihil, verum enim dicendum eſt, ſcias.* Hinc Socratem alii fuiſſe idiotam dicunt, & vere dicunt. *J.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet hic quaedam MS. Graevii. Poſſit tamen ſine iſto ſupplemento locus hic conſtare, modo tollatur importunum punctum poſt φιλόσοφοι. *Quomodo ſe res Athenis habent ?* Men. *Multi novitiorum ſe philoſophari praedicant; & quantum ad ipſum habitum, & inceſſum, ſi quis eos conſpiciat, ſummi Philoſophi ſunt quamplurimi: caeterum vidiſti, opinor, qualis venerit ad te Ariſtippus*, &c. Liber vero MS. quo uſus eſt Vir Cl. ita ſupplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile eſt, fingi hic Socratem, qui jam dudum eſſet mortuus, vidiſſe νέους illos, jactantes ſe eſſe philoſophos? *J.J.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. Ἀλλὰ] Ita hunc locum reſtituimus ex Ed. *J.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mſ. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, niſi quod in Ox. pro μάλα vitioſe legitur πάλα· in P. vero ἑώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοὶ, non probo: eſt enim ex corruptis exemplaribus, in quibus ſine Socratis nomine pro his, quae adſcripſi, legitur tantum μάλα πολλοὶ. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. *M. du S.*

Σωκ. Μάλα π. ἑώρακα] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem ſuffragio ſuo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum conſenſum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, ſubodorari me in hiſce reſtitutis neſcio quid improbi & notae minus ſincerae: non enim videtur Socratis perſonae convenire reſponſum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *ſi habitum quis & inceſſum ſpectet, ſummi philoſophi valde frequentes :* porro τάγε σχήματα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα ſententiam quandam, niſi fallor, oppoſitam flagitant, quae nihil eos eſſe minus, quam veros philoſophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, poſt τὰ δ' ἄλλα praetermiſſum eſſe jampridem ſegni librariorum negligentia unum atque alterum verſum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, ſenſus, cui commode jungantur illa ſequentia : ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ (niſi, quod puto, praeſtiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Poſtmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii ſui modulo fuit conatus explere : inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae ſpatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis veſtigium deleverunt. *T.H.*

87. Μύρου] *Diogen. L.* p. 51. F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Ariſtippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες οὖν] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam præiviſſe videtur Interpres. Vulgo priora ita diſponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· ſcilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto ; veritas dicenda) nihil ſcientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipſum apud eos : illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γὰρ, οἶμαι, τἀληθὲς λέγειν) οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. ϗ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te ſunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque deſpicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, ſi videtur. MEN. Nequaquam : ad Crœſum enim & Sarda-

MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περί σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, ϗ Φαῖδρος, ϗ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, ϗ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, ϗ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλη-

d Μέτει] Μεγίστην ἀσκεῖς O. Margo *AiW.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut praeceſſit, laborabant Ariſtippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuiſſe exiſtimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam ſervat diſtinctionem, ponens recte deinceps comma poſt ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J. J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberraſſe miror: eam adhibuit commode diſtinguendo medicinam *Jenſius*, quae cum uſu particulae οὖν ordine ſuo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece ſciens ejus ſtructurae ſcabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται. Poſtea ϗ ταῦτα extra dubitationem mihi poſitum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* ſequi malui, quam ſcriptis editisque libris, in quibus, cur particula ϗ fuerit eliſa, facile poteſt animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐκράτησέ σου, ϗ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. §. 4. ϗ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14 alibique saepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρα σύμμαχον. . . . . ϗ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Miſere antea ſine ϗ oratio claudicabat, & in ſenſum abſurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, ϗ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν οὐδὲν εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum ϗ ταῦτα· quod adeo liquere perlecta ſententia exiſtimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum ſcio, quod nihil ſcio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς σαυτοῦ τέχνην, dignumque quod obſervetur ad ſimile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum eſt ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΓΙΣΤΗΝ. Deinde, quum facile deprehendi poſſet orationem labare, niſi addito verbo fulciretur, adoptare conſultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine poſitam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδεραστίαν ſive puerorum formoſorum amorem; quod crimen admirabili viro ſaepe quidem, ſed falſiſſime fuit objectum : de Platone res iſta majorem habet controverſiam : vide *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, ϗ αὐτὸς ἔφασκον &c. ejus ſpecimen illuſtre reperire licet in *Æſchin.* D. III. c. 6. ſed cum ſolita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum : vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Daviſius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem auſus inceſti arguere, modum in jocis aliquem ſervat. Ars autem, quam hic nominat, ea eſt, qua Socrates animorum ſe obſtetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aſpaſia ipſeque *Athenaeus* : quin & ipſe Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noſter* non tam caute de amoribus iſtis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas noſtras, ad Περ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ ϗ Σαρδανάπαλον ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac, ſi voluiſſet negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, ϗ τῦφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὖσα. νὴ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γέ-

πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙΑΚ. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum riſurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in poſterum viſes, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipſa ſunt ſatis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ω Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε Θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόῤῥωθεν μὲν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

MEN.

1. CErbere, nam cognatus ſum tibi, quippe canis & ipſe, dic mihi per Stygem, qualis eſſet Socrates, quando deſcendebat ad vos: par eſt te Deum ſcilicet non latrare ſolum, ſed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον.

* Ὄντως τὸ κείμενον. G.

* Ὄντως] Credo legendum οὕτως· *ſic ipſe contextus habet.* *T. H.*

γένοιτο. Senſus eſt, *Itane? immo ad Crœſum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί] Nihil mutandum; paſſim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hiſce ſcatet: neque unquam aliter *Xenophon*, niſi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohoneſtetur: neque tamen ſecus in B. Πρ. c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules eſt ille ξεῖνος nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus ſit verſus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyan.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis ſemper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teſte; quam fuiſſe talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuiſſet: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Ga-taker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ ſuppeditatum a P. ſi exigas ad ἀτρέπτῳ, ejusmodi eſt, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, ſtatuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι ſi ſpectes, palmam forte dederis huic lectioni; praeſertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hauſturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, οὐδὲν ΤΡΕΣΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Joſepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non ſpernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον ſimilis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Noſtro* tamen nihil eſſe novandum credo, quia ſententiae non minus, quam illud alterum, ſervit ἄτρεπτον πρόσωπον optime reſpondens verbis *Platonis* οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου· iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Λαχ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, ſiquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna ſtructura ἐδόκει . . . δοκῶν exterminata voce poſtrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ

conſtanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipſum ſignificare iis, qui extra oſtium ſtabant, velle. Verum poſtquam ſe demiſit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morſu correptum detraxi pede, ſicut infantes ejulabat, ſuos liberos deflebat, in omneſque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo ſubdolus erat hic homo ſophiſta, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: ſed ubi neceſſariam animadvertit, audacter ſeſe offerebat; quaſi ſcilicet non invitus ſubiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur ſpectatores. In ſumma de omnibus quidem ejuſmodi dicere poſſim, Uſque ad oſtium audaces ac fortes: ubi intus penetratum eſt, documentum timoris manifeſtum. MEN. Ego vero quomodo tibi deſcendiſſe viſus ſum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μένιπ-

a Παντάπασιν] Deeſt in O. C. *b* Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέστῳ P. *c* Τῷ πρ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. *d* Προσιέναι] Προσιέσθαι O. L. omiſſis, ſi recte capio Clariſſ. *M. du Soul* adnotationem, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι quod uti ſpernendum non eſt, modo noſtram emendationem ſequaris, ſic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuiſſe turbatum non obſcure demonſtrat.

πῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum ſentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inſer. ad Obſerv. p. 683. pro ἐθέλων vero ſubſtituit ἤθελεν· ad meam partem acceſſuros ſpero literarum Graecarum peritos. *T.H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* cauſæ fuit, cur ita diſcerpta orationis membra temere diſſeminaret? Cave tamen absque Mſſ. ope mutaſſis: mox idem in ſeq. Dial. iterum, κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου κατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi paſſim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δοκῶν forte. *F G.*

Δακὼν τῷ κωνείῳ] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu ſolum umbras territat, ſed & morſu petit: majore audacia, ſed quae facetiſſima joci venuſtate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus eſt in Hermot. c. VI. Οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens ſit apud *Pauſaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς neſcio an ab *Antiphane* Comico ſit ſumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus ſimillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους Ἀκοντὶας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, ſi *Luciano* credimus, Socratis fuit cauſa: verum indignor, viri ſapientiſſimi ſinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, ſtrenui cultoris memoriam ignominia tali adſpergi: pluris eſt apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic injuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖσσον εἶναι, ὥσπερ οὐδὲ πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiſſimae defenſioni ſimul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκεῖνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακών. *T.H.*

νιππε, ἀξίως τ̃ γένους, ϰ̀ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῄειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

nippe; ut dignum erat genere; ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulſi, ſed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τοῦ γένους, ϰ̀ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino*: ad Cerberum ſupra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auſon.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus eſt; nam ad manes abire vetuit, canemque ſuperum iis in ſedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur? clari flagrat qua ſtella Leonis Additus eſt juſtae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus eſt *Auſonius*, Graecum epigramma cultu ſimplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύον σαίνοις Κέρβερε τ̀ με κύνα. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo ſibi mortem conſciverit Diogenes, alibi dicendi locus eſt ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τ̀ βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum ſibi conſtans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνόει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda ſunt loca. Ceteri fere conſentiunt: *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κεῖτο δὲ γ' οὐδὲν ἔχων ὀβολοῦ πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τέθνηξη, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐνεγκάμενος· ubi vide *Brodaeum.* Diogenes etiam, ut erat amantiſſimus juſtitiae, debita Charontem ſtipe fraudare noluit, porrexitque ipſi ναυτιλίης ὀβολὸν, ſive τ̀ φθιμένους ναυστολέοντα ὀβολὸν, teſte *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis inſtrumenta ſecum portet, egeſtatem a contemtu divitiarum ortam obſtitiſſe credendum eſt. Porro τ̀ ὀβολὸν τ̀ συγκηδευόμενον τοῖς τελευτῶσιν *Suidas* habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente *Kuſtero*, *Photius* ſcriptique Codices praebent, Καρκαδόνα· quam vocem etſi juxta cum aliis ignorem, ſuſpicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatal is deſumtam: *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inſpectis Grammatici verbis illud ipſius oboli funebris eſſe nomen opinabatur: ὀβολὸν μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem *Suidas* in Μελιττοῦττα, quae derivata ſunt ex *Ariſtoph. Schol.* ad Lyſiſtr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid eſt de Orci ſtatu & Charonte Graecarum fabularum ab AEgyptiis Orpheum transtuliſſe contendit: τὸ μὲν γὰρ διακομίζειν τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον νόμισμα τ̀ ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχώριον διάλεκτον Χάρωνι· ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τ̀ ὀβ. Ναῦλον proprie ſic dictum *Heſych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τ̃ νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe ſecus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori ſolvat, nummus vel naulum deeſt. *Strab.* VIII. p. 573. A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenſes) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Ariſtophan.* v. 372. Ἔχοιεν', ἀπόδος τ̀ ναῦλον. Rarius eſt, quod *Moeris* Atticiſta protulit; Καττιτέριον τ̀ τοῦ νεκροῦ ὀβολόν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, ſi verum eſt, quod viris eruditis Grammatici perſuaſerunt; id enim ex *Heſychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχερούσια jure ſibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit iſta gloſſa, qui auctor novandi vocabulorum uſus haud infrequens forte ſolus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perſici genere poſito, quod Graecis non ignotum pretio proxime reſpondebat: quod autem undecumque inveſtigatum *Natalis Comes* ſcripſit, verſus eſſe ex Hecale depromtos certiſſimum arbitror; in quibus poſt limatiſſimam *Caſauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmaſ.* de Uſur. p. 427. In eo ſolum a *Caſaubono* diſſentio, quod proferri hos verſus, *non quia in illis voce δανάκης uſus ſit poëta*, *ſed ad confirmationem moris* exiſtimarit, quum mihi ſatis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti verſus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo deſignato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movent ſuperos: ubi portitor aera recepit Obſerat herboſos lurida porta rogos*: quae poſteriora vereor, ut a quoquam commode poſſint explicari. *Paſſeratius umbroſos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam poteſtatem ſermo Latinus, credo, faſtidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione ſola ſpem pono: *Obſerat umbroſas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intraſſe ſilentum*: ſenſum nemo melius explanaverit, quam *Theognis*: Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae ſtipis morem, quem inter alios jam obſoletum apud Athenienſes ſua etiam aetate permanſiſſe notat *Scholiaſtes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent ſcriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti ſint tradendi, mentio fiat in *Ariſtoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τ̀ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifeſto liquet ex v. 141. idque bene Scholiaſtae perſpexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ

τοῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

CHAR.

1. REdde, ſcelerate, portorium. MEN. Vociferare, ſi id tibi adlubeſcit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Eſtne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud ſcio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, deteſtande, niſi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percuſſum' diſſolvam

ΧΑΡΩΝΟΣ [a] ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ.

ΑΠόδος, ὦ κατάρατε, τὰ [b] πορθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου πατάξας δια-

a ΚΑΙ Μ.] Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμία] Πορθμεῖα O3. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδος] Ἀπόλυε, *ſolve*. G.

τοῦ ςόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. ſcribat, antiquae conſuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, ſi ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & conſiliaria Pſychae juſſu Veneris ad *Orci ferales penates* deſcenſurae praecipit *offas polentae mulſo concretas ambabus geſtare manibus, ac in ipſo ore duas ferre ſtipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita ſunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis inſtituendae cauſa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, ſic ad ripam ulteriorem ſutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (ſuſpicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane diſplicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic ſqualido ſeni dabis nauli nomine de ſtipibus, quas feres, alteram, ſic tamen ut ipſe ſua manu de tuo ſumat ore.* Pauloque poſt: *ac deinde avaro navitae data, quam reſervaveras, ſtipe, tranſitoque ejus fluvio recalcans priora veſtigia, ad iſtum coeleſtium ſiderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meurſii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχειν dici, quam πνίγειν monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam eſſe verbi rationem in creditoribus oſtendit, qui debitores ſegnes obtorto collo corripiunt, adque ſolvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Baſil.* Hom. in Pſ. XIV. p. 109. D. ὁ δανειςὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἄγχει πνίγειν tamen eadem poteſtate a probatiſſimis ſcriptoribus uſurpatur. *T.H.*

48. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius eſt, & venuſtiorem Atticae ſtructurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata ſcripti codicis lectio: ſolent ſaepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Noſter* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τουτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος· *Lyſ.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει. *Long.* p. 71. τούτων ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας· *Ariſtaen.* I. Ep. 9. διανίσησι πεπτωκυίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, ſi quis πεπτωκυίαν reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς· quo in genere, quod innumerum eſt, tum ornatus orationis ſpectatur, tum vehementia non niſi a perito judice ſentienda; velut in illo Socratis ad Antiſthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minitatur aliquis ſuperſtitioſus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου διαρρήξω.

διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παραδέδωκέ σοι.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ᾔδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ἐπιβατῶν. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propetereane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἐονάιμην P. L. ὠνάμην Margo *A1W.* *b* Ἐπελαβόμην] Συνεπελ. O2. non male. *c* Ἐπιβατῶν] Ὀδυρομένων addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.] Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι *G.*

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a προῖκα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem exprompſeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* *T. H.*

49. Μάτην οὖν &c.] Male vertunt haec verba. μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum hæc ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον· male in editis σου πατάξας. *J. G. G.*

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. *F. G.*

55. Τούτου γε ἕνεκα νεαλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.* *J. G.*

60. Μόνος . . . προῖκα] *Etymol. Magn.* V. Δανάκη docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. *M. du S.*

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Ariſtotelem*, vel errore vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, Οὐκ οἶδα, φησὶ, πῶς δύναμιν ἡλίκην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν· τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πήρας καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθώπευτον καὶ ἀκολάκευτον. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De δείπνῳ Ἑκάτης dictum eſt p. 330. *T. H.*

78. Κε-

portorium: obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rurſus abduc in vitam. CHAR. Pulcre ſane; ut plagas inſuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo deſiſte negotium faceſſere. CHAR. Oſtende, quid in pera geras. MEN. Lupinos, ſi lubet, & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde iſtum nobis, Mercuri, canem adduxiſti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes deridens, & jocis inceſſens, ſolus cantans iis gementibus. MERC. Neſcis, Charon, qualem virum transvexeris? liberum exacte, quique neminem curet. Hicce eſt Menippus. CHAR. At ſi te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

πρὸς τὰ [d] πορθμεῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΛΟΥ-

d Πορθμία] Πορθμεῖα O3. P. Oſtendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸ πορθμεῖον. e Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. f Μὴ ἐνόχλει οὖν] τὸν μηδ' ὁτιοῦν κεκτημένον μάτην O2. Non abſurde videatur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubjicit.

78. Κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt, *nec quicquam ipſi curae eſt.* Mavelim ego, *neminem curat.* Illud οὐδενὸς non ad πρᾶγμα, ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Phariſaei & Herodiani dicunt Jeſu: Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magiſter, novimus te veracem eſſe, & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει] *Οὐδενὸς* pro mutato genere vel rem vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque Clariſſ. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona, cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intellexit *Teles*, quem ſuperiore nota teſtem citavimus, quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubjicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπευτον καὶ ἀκολάκευτον, nullius hominis reſpectum habere, ſed talem ſe gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepat, nec adſentetur: longe ab iſta mente aberravit *Interpres Stobaei.* Hoc ſane multo magis in Chriſto verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur, quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent, ubi veritas agitur, ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum, ut ne Caeſaris quidem majeſtate retineri poſſit, quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, ſed ſententiam inſuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud *Dion Chryſ.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενὸς αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν. *Euthyd.* p. 211. A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δὴ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέν. *T.H.*

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ.

Ὦ Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχῃ. ΠΡ. ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PLUTONIS ET PROTESILAI.

PROT.

1. O Domine, & rex, noſterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne ſpreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Iſtum amorem, Proteſilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φινάκιος O. Φυλακήσιος Margo *AIW.*

b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus ſæpiſſime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem præmiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum uſu Ζεὺς commune quaſi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majeſtatis habet ſignificationem: *Pauſan.* II. p. 166. de Neptuno, quod inſolentius eſt, teſtem laudat *AEſchylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτυπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeſes & domina*, apud *Hephaeſt.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζευς ἄλλος Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat ſententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* verſio obfuſcavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illuſtrat, iſtorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae diſciplina de duobus hemiſphaeriis, quorum ſuperioris imperium ſit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proſerpinam Junonem infernam, adnotavit *Lutat.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Æn.* VI, 138. eſſe promta ſuſpicor: ſi contuleris, quae obſervavimus ad p. 282. facile conſtet, unde Socrates hauſerit πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθεν apud *Æſchin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Proteſilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus eſt Il. I, 457. Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος· unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Theſſaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Theſſalus* vocatur Proteſilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mſ. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Theſſaliae urbs Phylace: hinc inter Theſſalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Proteſilaum recenſet *Noſter* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεύς naſcitur *Apollonii* Φυλακηΐς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiiſſe in Θήβας τὰς Ἀχαιΐδας ſcribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιΐδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεσίλαος verum utraſque ſitu tamen propinquas diſtinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. C. Haec eſt, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Proteſilaum autem quum poëtae vocant Phylaciden,

non

neor , ſed uxoris , quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui , conſcenſaque navi me proripui : deinde miſer, dum in littus exponimur , Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefacit , domine : velimque vel paululo tempore conſpectus ab ea deſcendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibiſti , Proteſilae, Lethes aquam ? PROT. Maxime, domine : ſed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando ; neque tu , ut ad ſuperos evadas, neceſſe habebis. PROT. At non fero moram , Pluto : amore nimirum & tu ipſe jam captus fuiſti , & noviſti, quale ſit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviſcere , quum poſt paulo ſis eadem lamentaturus. PROT. Puto me perſuaſurum ipſi , ut comes me

τ̃ γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ᾠχόμην ἀποπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ οὖν ἔρως τ̃ γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' οὐ φέρω τὴν διατριβὴν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν

Περίμεινον] Παράμεινον O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam eſſe hanc appellationem , ſed ab avo , praeter formam patronymicam ſyllabae primae quantitas ab *Homero* ſignata Il. B, 700. & 705. manifeſto demonſtrat. Quae huc ſpectant , multa dabit *N. Heinſius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto , quam verius ; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceïdes* , ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam , apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror , quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 52. poſtquam Proteſilai hiſtoriam explicuit, Λουκιανὸς , ait, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱστορίαν , Καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται ποιηταὶ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans : *Philoſtratum* vide p. 662. cum *Oleario*, & ſaepius in Heroïc. *Ariſtid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ τὸν Πρωτεσίλαον φασὶ παραιτησάμενον τοὺς κάτω γενέσθαι μετὰ τῶν ζώντων· *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhuſ.* *Minuc. Fel.* c. 11. *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo commeatu , vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt , quod monet *Tzetzes* , multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem ; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. *T.H.*

91. Αὐτᾶν] Mallem , ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἔρωτος. *T.H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, ſed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovid.* Metam. XII, 67. cum *Luciano* ſentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id eſt , amor, deſiderium uxoris. *F.G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus: ſed haec res praevaluit pondere:* quanquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto; *Sed is in uxorem amor meus omni pondere* , quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat , quam ut hauſta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii majoris occultetur , potius flexu ſignificationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat , molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet.* Ὑπέρογκα ſane dicuntur a Graecis proprie , quae molem magnitudinis enormem habent , atque immoderata ſunt : ideo Ὑπέρογκον *Heſychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, ſed & ὑπέρμετρον· inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus , quaeque hominum oculos ad ſe convertunt , eamdem vocem poni , ſic tamen , ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro οὐκοῦν forte non deterius legeretur, σὺ γοῦν. *T.H.*

10. Κἀκείνην] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt deſiderium mariti non ferentem ſibi necem conſciviſſe. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CIV. Eo itaque hic reſpicit *Lucianus*. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. *M. du S.*

θεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὢν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε· καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ

ſequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Iſta fieri fas non eſt; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiſcare, Pluto: nam Orpheo eandem iſtam ob cauſam Eurydicen tradidiſtis, & conſanguineæ meæ Alceſti commeatum dediſtis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma deſtitutum in conſpectum formoſæ tuæ ſponſæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoſcere nequeat? imo perterrefiet, ſat ſcio, teque fugiet; & fruſtra tam longam ad ſuperos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, poſtquam luci redditus erit Proteſilaus, eum potenti virga contactum juvenem ſtatim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae eſt Attica forma raro ſcriptoribus inferioris aetatis, niſi librariis fidem derogemus, uſitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οὐκοῦν . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος δεομένης ὑπὲρ Πρωτεσιλάου. *G.*

* Τῆς Περσεφ.] Haec videtur *Schol.* monuiſſe, quia omiſſa fuerat ejus in exemplari Proſerpinae perſona. *T. H.*

17. *Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν*] Si velis ſcire, Lector, in quo gradu conſanguinitatis fuerint Proteſilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaſte*, *Plutarcho*, *Pauſania* & aliis.

AEolus
Cretheus — Deioneus
Pelias — Phylacus
Alceſtis — Iphiclus
Proteſilaus. *J. B. a G.*

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. *M. du S.*

Προσήσεται] Ferri non poterat admiſſum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεταί σε ſatis accurate conveniret. *Moſchopul.* Ὀν. Ἀττ. Ἐκλ. Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηκάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. *Noſt.* Phal. I. §. 14. *T. H.*

27. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube, poſtquam ad lucem pervenerit Proteſilaus, contactum virga, mox in adoleſcentem formoſum eum convertere.* Sed quid ſibi velit praepoſitio ἐν, in καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ ῥάβδῳ ſatis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vſ. 104.

> Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
> Ἀργαλέῃ.
>
> *O Ulyſſes, valde meum penetraſti animum increpatione gravi.*

Neque vero ſi in hac locutione intelligatur praepoſitio, videtur ἐν, ſed σὺν ſubaudiendum. An μετὰ pro ἐν legendum? *J. J.*

Ἐν τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jenſius*, cur ἐν hic præponatur; & merito miratur: ubinam enim his ſimilia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: ſic enim iterum *Noſter* alibi Συγγρ. c. 12. ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα (cui ſimilis extat phraſis in Epigrammate, teſte *Conſtant.* Lex. ἐν βέλει πληγείς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει· & Ἱκετ. v. 593. Has partes virgæ Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci ſuperſtites agnoſcant, neſcio: haud temere utique a *Luciano* dictum crediderim. *M. du S.*

K

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

τῦ παςῦ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ.

Ὦ Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Παςοῦ] Θαλάμου. G.

Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἄν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . . τριόδοντι . . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. *Tryphon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄορι πληγεὶς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χείλεα — *Arriano* Ἀ. Ἀ. III. c. 30. ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt κλοιῷ δεθεὶς. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείᾳ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo* Βελοπ. V. ἐν ὑπερῴοις διαλλαλιμμένοις ἐν ἀμόργῃ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 18. σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι· qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν καλοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — νῆας τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hierocli* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἑκουσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus hicce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmum ſuo caduceo tactum vertit in ſerpentem,* teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὴν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ὃς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην· quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Giſb. Cuper.* Num. Ant. III. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Daviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath* ad Il. Ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μαυσώλου μάλα πολλὸς (πολυτελὴς, πρέποντες vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρως περιείργασται, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἐστιν. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius ſcri-

μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ᾽ οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρῃ τις ἂν ῥᾳδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φὴς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥ. νὴ Δί᾽ ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ᾽, ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

magnus, belloque ſtrenuus. Tum, quod maximum eſt, quia Halicarnaſſi monumentum ingens habeo mihi impoſitum, quantum mortuus alius nemo; ſed neque ita in ſpeciem elegantiſſimam expolitum, equis viriſque exactiſſime adſimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob iſta ſuperbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus ſepulcri? MAUS. Omnino ob iſta. DIOG. Sed, formoſe Mauſole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adeſt. Quare ſi capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum ſit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis ſumus ſpoliati, nareſque ſimas gerimus. De ſepulcro autem, pretioſiſque iſtis lapidibus, Halicarnaſſenſibus forte conducant ad oſtentandum, & ambitioſius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium eſſe ſcilicet penes ſe. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum proſit; niſi hoc dixeris, te majus quam nos geſtare pondus tantis lapidibus oppreſſum.

3. MAUS.

ſcribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi ſtatuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in ſummo pyramidis cacumine Pythis ſive Pytheus exegerat. Quod autem ad ſui ſepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari poſſe Mauſolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui ſibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura ſuos extruxit culmina manes.* *T. H.*

41. Παμμέγεθες] Patebat, teſte *Plinio*, ab Auſtro & Septentrione ſexagenos ternos pedes. *M. du S.*

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua ſcriptis, qua vulgatis libris hoc proſtare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam perſona mutata legendum eſſe, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod ſi formae arbitrum deligamus, dicere tu nequens, cur tuum cranium meo ſit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔτ᾽ ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. *T. H.*

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Theſ. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὂν οὐ κατάγνυται οὖν, ἀλλὰ θλάττεται καὶ σιμοῦται καὶ διαστρέφεται. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simataeque jacent pando ſinuamine nares.* *T. H.*

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abeſſe εἶεν ἱκανοὶ, vel οἷοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abeſt: amant eam ſtructuram aliquando in verbo εἰμί· paulo aliter *Lyſias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mauſoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Καρεσσι Τίμιος· οὔτις ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμη. *T. H.*

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: ſed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. ſoror etiam traditur. *M. du S.*

73. Τοῦ μὲν σώματος] Interpretes quaſi legiſſent, aut legi voluiſſent περὶ τοῦ μὲν σώματος, *contra Diogenes ne id quidem ſuo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. poſt σώματος poſita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philoſophum decebat, exiſtimans mentem eſſe ſolam τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore ſuo quid fieret poſt mortem, nihil omnino curans: expreſſit hanc ejus ſententiam, qui epiſtolis a ſe confictis Diogenis nomen praeſcripſit Ep. 25. Vid. *Diogen. L.* VI, 77.

3. **MAUS.** Infructuoſa igitur iſta mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mauſolus ac Diogenes? **DIOG.** Non pari, vir præſtantiſſime: haudquaquam. Mauſolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præſto fuerunt, in quibus felicitatem eſſe ſitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipſum. Et ille monumentum quidem ſuum Halicarnaſſi memorabit ab Artemiſia uxore ſimul & ſorore conſtructum. Diogenes autem corpuſculi ſepulcrum aliquod an habeat, eſt neſcius, ſiquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam ſapientiſſimis viris ſui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit ſublimiorem tuo, Carum abjectiſſimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; **ΔΙΟ.** οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. Ecce enim, Menippus hicce judicabit, uter ſit formoſior. Dic, Me-

Ν Ι Ρ.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφώτερος. Idem ter in ſequentibus hujus dialogi emendatum eſt vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε· praeterquam enim quod philoſophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporiſque voluptatibus ſervili nexu ſunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, reſpicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus ſervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Noſtrum: ſimilis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T. H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit ſepulchrum prope Corinthum. Vide *Pauſan.* Corinth. p. 45, 37. *M. du S.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς] Adſcripſit pater, forte βεβιωκότος· ſed & prius ferri poteſt. *J. G.*

80. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι] Sic quidem ſcribitur. Sed, ut jam plus ſemel in eodem mendo monuimus ſupra, εὐμορφότερος ſcribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc ſcripturam. At recte ea obſervata cum paſſim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότερον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem ſcripturae macula infuſcavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, γέγονας πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοις στεῤῥωτέροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στεῤῥοτέροις. Apud *Ælianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον, pro θερμότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Iſocratis Panathen. p. 243. B. Καί τοι τίνας ἂν τις κριτὰς ἱκανοτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E pro φιλοσοφοτέρους ſcribendum φιλοσοφωτέρους. *J. J.*

νιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ καὶ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. *b* Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὥρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν ἐκ * Σκύμνης Νιρέα ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. *V.*

91. Ψεδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. *V.*

* Σκύμνης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T. H.*

82. Τίνες δὲ καὶ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec περικοπή· τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ καὶ ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* J. G. G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ οὖν ὀμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — οὐδεὶς εἶχέ σοι Κῷδιος ὅλως γὰρ ἧπαρ — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. ... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* Κ. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί· ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem adſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T. H.*

85. Πότερος οὖν ὁ N. καὶ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὥρα δέ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F. G.*

Ὥρα δέ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* J. G. G.

Ὅρα σὺ δὲ] G. P. & L. pro vulgato ὥρα δέ σοι· & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὥρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὥρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὥρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾷν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T. H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἴμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP. καὶ μὴν ἔρου Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ [c] μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ME-

c Μὲν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενής. V.

Χαρόπου nam pater ei erat Χάροπος non Χάροψ· res certa eſt ex Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum,* & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius:* quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἱέραξ, ἱέρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος· in *Heſychio*, quod rarius eſt, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος· ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque στέροψ pro στεροπῇ *Sophocli*, notante *Euſtath*. ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Soph. Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava errantis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον· —— εἰν ἀίδᾳ γὰρ Μίνων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως· in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μὶν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου
  Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω, ἔς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· ἐν ἀίδᾳ γὰρ
  Μίνω Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit.

T. H.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

MEN. — MEN.

Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

1. Audivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei pleriſque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὢν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. *C. M. du S.*

Θεὸς ὢν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη περὶ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem ſideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem demereretur, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδοὺς τῷ Διῒ Προμηθέα τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διῒ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διῒ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα· ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T. H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἀνέραστος verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T. H.*

17. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν· quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T. H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον· dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν· hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde repoſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit σατρώτερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτ' ἔτη τις κἂν ἑκατὸν βιώσεται, Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους· Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄψει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὅν φημι, τοῦτον, κἀπιδημίαν ἄνω· Ὄχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατριβαί. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Daviſius*, niſi quod *Syneſii* παρεγγυᾶσθαι εἰς τὸν κόσμον ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium eſſe quiddam & non ſimplex duco: quum autem ſemper viverem, fruererque rebus iiſdem, ſole, luce, alimentis; tum & tempeſtates anni eædem, & quæ fierent cuncta per ſeriem ſingula velut alterum alteri adhærens ſequerentur, exſatiatus ſum iis: non enim in eo, quod ſemper idem eſt, ſed in perpetua rerum mutatione poſita eſt voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum ſtatum, qui eſt in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniſti?

ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς; XEIP. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις;

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

a Ἀφ' οὗ] In margine *AIW.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οὗ· quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platoniſque diſciplinae figura maxime convenit, quae ſcilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil diſcedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. ſtulti hominis intempeſtivum Athenarum arciſque deſiderium perſtringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἄστρων, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adſpectu videbantur gratiſſima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud ſuperos reliquiſſet, ingenue reſpondit: Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; ſed addito puerilis ſimplicitatis verſu tertio, Ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνους, non ipſe tantum inſulſi notam commeruit, verum ad homines etiam inſulſos proverbium a ſe natum propagavit, ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur iſta plenius in *Montefalconii* Select. Hiſtor. Bibl. Seguer. p. 609. quum apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorſus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apoſtol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* repoſita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conſpectu quotidiano hauriuntur, ſatietatem oriri atque adeo faſtidium propter τὸ μονογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II. τῶν εἰς Ἑαυτὸν §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῆ τὴν θέαν ποιεῖ & plura paſſim, quae cum Menandri Lucianique ſententia non ſolum, ſed & verbis ſaepe congruunt. Egregie *Lucret.* III. 958. *T. H.*

20. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec ſcriberet, obverſatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων, Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ. Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ) Ὄψει παρόντα· κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod eſt contra rationem oppoſitionis) τούτων οὐκ ὄψει ποτέ. *Hunc beatiſſimum aio, quisquis contemplatus, ſine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter. Solem commune aſtrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praeſentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hiſce nunquam videbit.* *J. C.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, poſt αἱ αὐταὶ, τὸ ἦσαν aut quid ſimile deeſſe videtur. *F. G.*

25. Μεταχεῖν] An μεταβάλλειν; *F. G.*

Ἐν τῷ μεταχεῖν] Ad ſenſum, qui ſatis expeditus Interpretes non fugit, minime reſpondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, poſitum invenies. Olim timide conſiderandum propoſui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi ſcriptione μεταχεῖν haud difficulter naſci potuiſſe ſuſpicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλειν ſed iſta literarum ductibus propiora cenſebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreſt. v. 234. — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irriſum, *Ariſtoteles* etiam uſurpat Ἠθ. Εὐδ. VIII. p. 186. Fortaſſe gravius eſt hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & ſine librorum veterum adjumento poſſit ſanari. Reticenda non eſt Viri Doctiſſ. *Jo. Ja. Wetſtenii* conjectura, ἐν τῷ μεταχεῖν ἄλλων. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du S.*

30. Καὶ

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος [a] περιστῇ. ΧΕΙΡ. Πῶς τοῦτο φής; ΜΕΝ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. Ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

eſt enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum ſi eorum, quæ in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi pepererit, hic etiam, quum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur contentusque ſit præſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιστῇ] Περιπέσῃ P. L. Margo AsW. Multo praeſtat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An ? ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin çorruptela quaedam facilem ſtyli Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. *T.H.*

33. Ἀνεπιδεεῖς] *Thomas Magiſter* v. Ἀτελέστοι videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτελεῖς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀνεπιδεεῖς] Ejus, quam *Thomae Magiſtri* liber praetulit, lectionis ἀτελεῖς nullum extat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελὲς, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut ſatis eſt ad hujus loci ſententiam conveniens, ſic magno opere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini non diſſimili ſtructura ſcribi a *Dionyſ. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. *Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελὴς τοῦ ἔργου ἀποκρίνειν* ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτελεῖς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Gloſſis* alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, iſque minime contemnendus: *ſed immunes ſumus rerum iſtarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus ſitiendi eſuriendique ſumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non eſt, *ne ſibi contradicas*, ut *Benedictus*; ſed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. poſitis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιστῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παλίντροπον ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane ejus eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, ſed haec ordine continuo praecedentibus abſque diſtinctionis ſigno ſunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* verſione tanquam proba; *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a ſcriptoris noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. Antiſthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad deſcenſum Averni ambulaturi, viſurique eos, qui deorſum veniunt, quales tandem ſint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim ſpectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos ſupplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre deſcendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen reſtitantes, & ſupino corpore renitentes ſine ulla proficiendi ſpe. CRAT. Ego enimvero perſequar vobis, quæ vidi, quum deſcenderem, per viam. DIOG. Narra quæſo,

ΔΙΟΓ.

Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῄειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil eſt apud veteres iſto monito ad conci[illegible]dam animi tranquillitatem accommodatiſſimo [illegible]iliarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρίσκεσθαι, ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει ſic ut paroemiae communis imaginem ſaepiſſime gerat: vide M. *Antonin.* X, 1. Ad illam normam verſionem exegi. *T.H.*

44. Συνετὸν] Eximiam hanc ſententiam minus apte Menippo ſuo tribuit *Lucianus*, utpote qui ſibi ipſe, ut ſupra viſum eſt Dial. XXI. mortem conſciverit. *M. du S.*

48. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου] Haec jungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προϊέναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura *Noſter* habet. Ita vero ſcribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθὺς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. ſolius temporis ſignificatione gaudet: quanquam poſterius pro altero nonnunquam vitioſe poſitum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12. εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν ſicuti Segm. 47. εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quamob rem merito Codicibus adſentitur Praeſtantiſſ. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter eſt ſcribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. εὐθὺ τοῦ κύρτου ἄγειν. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. ἣν ἐτύγχανεν ἦλθεν τὴν εὐθὺ τοῦ ᾅδου, & in Ind. notavit accuratius *Perizonio*, qui non ſolum εὐθὺς & εὐθὺ prorſus eidem habuit, ſed & εὐθὺ pro *ex adverſo*, *e regione*, non diſtinxit: vide *H. Valeſ.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lyſide: Ἐπορευόμην μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου alibique ſaepe. Haec quum ſint ſatis nota, atque in aperto poſita, jure mireris *Olearium* in *Philoſtr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἤκων, verti voluiſſe, *ſtatim poſt pugnam Chaeroneam accedens*, quum ſine ulla dubitatione vertendum ſit, *recta Chaeroneam tendens.* Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronenſi* negligentius ſcriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & reſupinos obniti nulla neceſſitate aut commodo ſuo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo plus huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contraria neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Græca quidquam de neceſſitate. Verte: *reſupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non ſic faciendum eſſet.* Ut de Saltatione: ἐπαινοῦντας ἐπιβοῶντας ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demoſthenes* Olynthiac. 3. πλείω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον. *J. G.*

63. Ἰσμη-

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια [a] ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφό[illegible] γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς [illegible], οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ [illegible] ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ [illegible] ἃ [illegible]λελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ [illegible] τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα [illegible], καὶ τὰ [illegible] τὰς Ἐλευθερὰς [illegible] ὑπὸ τῶν πολέμων, διο-

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiſcum deſcendebant, & in iis inſignes Iſmenodorus ille dives noſter, & Arſaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Iſmenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleuſinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, ſuamque ipſius incuſabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat ſuperandus, Eleutheriſque loca proxima bellis prorſus evaſtata transeun-

a Ἐρεῖν] [illegible] quod receptæ lectione [illegible] commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ ἐρεῖν [illegible] loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo *AıW.* Ἡρώδης. c Ἰσμην[illegible]] [illegible] hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Iſmeno flumine.

70. * Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης] [illegible] G.

* Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiſſ. [illegible] τῆς τ. T.H.

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & [illegible] Iſmenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc ſint neſcio. *M. du S.*

Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum uſus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res geſtas a *Luciano* denotari cenſeo. Si quid aliunde ductum, id omne ſcenae novae comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo poſt adferetur. De Arſace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortiſſimus Parthici regni conditor a *Juſtino* matura ſenectute, ab *Ammiano* placida morte deceſſiſſe narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valeſio* obſervatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diverſos auctores ſecutus occiſum eſſe tradidit: genus autem mortis ita deſcripſit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεύς, ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει· quae quidem undecumque depromta, *Suida* ſaltem judice, ad primum Arſacen ſpectare, ex ſequentibus eſt manifeſtum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arſaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῶ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην ſυμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius exiſtimo, dum certiora promantur, haec eſſe a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. *T.H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis ſitum [illegible] iter facien[illegible] ſuperandus erat Cithaeron, qua [illegible] plani[illegible] vocantur [illegible] Κιθαιρωνίσι [illegible] τρεῖς κεφαλὰς [illegible] c. 27. Apud *Thucyd.* [illegible] qui [illegible] nocte obſeſſa urbe erup[illegible], viam quae Thebas ferebat, ingred[illegible] τοὺς Πελοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα [illegible] τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων [illegible] pſum Cithaeronis pedem, ſuperatis anguſt[illegible] rebant Eleutherae, campuſque urbi ſubjectus [illegible] noen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* conſtat [illegible] Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut ſolet, *Pauſan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς φερούσας ἐπ' Ἐλευθεράς τε καὶ τὴν Ἀττικήν cum his conſentiunt, quae ſcribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Sed *Ariſtophanis Scholiaſtae* ad Acharn. v. 242. quae ceteris Ἐλευθεραί, dicuntur unius literae diſcrimine Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας haud inepte, ſi quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxiſſe docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος matrem, ſi qui ſcire deſideret, AEthuſam Neptuni filiam indicabunt *Pauſan.* IX. c. 20. & *Schol. Heſiodi* ad Theog. v. 54 Μνημοσύνη γεννῶσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα· digna eſt, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθερ ὄνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci: ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque caderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore,

δεύων, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας· ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀπο-

d Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. *Bourdel.*

81. Ἀμφότεροι διαπαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G

πόλεως οὕτως ὀνομαζομένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὥς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bacchus Ἐλευθερεύς, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεὺς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Comici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta; nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλωπῶν (ita legendum, non κλοπῶν) φόβου quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἐρημώδης καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαιρῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλής: ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἀσφαλής nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen.* L. II, 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας: hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερὰς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat; qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] MS. ὑπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς πομπεῖα κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Εἶδος ποτηρίου φιαλώδους, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinæ linguæ, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari*: hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbæ forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· ^a αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνει δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουβῶνος διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε ^b Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ

amolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Priores Edd. αὐτός. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσσῃ] *Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.*

99. Ἐκ τοῦ βουβῶνος] [illegible] τόπος. *V.*

87. Τὸν Ἀρσ. κοντὸν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεσθαι διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεταγκύλῳ confer *Suidam* in Ἐξέχει. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν] Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ præfero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισσαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* [illegible] allatus. Verum longe [illegible] dit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſæ XVI. cubitos longæ. [illegible]

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. [illegible]

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἐπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipſum plane Medis omnibus, quum deſcenderint ab equis; ut qui per ſpinas incedunt ſuſpenſis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum proſtratus jaceret, nullaque machina ſurgere vellet, optimus Mercurius in humeros ſublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum deſcenderem, ne immiſcui quidem me ceteris, ſed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauſeabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antiſthenes iſtiusmodi nacti fuiſtis itineris ſocios: mecum Blepſias daniſta ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una deſcenderunt: Damis ſcilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ [c] Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δᾶμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῄεσαν· ὁ μὲν Δᾶμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών·

c Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *AtW.* abſurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. G.

25. Ξεναγὸς] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων ἐπὶ μισθῷ αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον. V. Ὃς μισθῷ τοὺς στρατιώτας συνάγει. C.

της ἱππεύειν εἰωθὼς ἐπὶ πάνυ ἁπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota diſtinguat ab Arſace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro ſcribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum eſt, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, a *Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Perſarumque morem, quibus, praeſertim ſi liberi locique honeſtioris eſſent, in publicum prodire, niſi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Briſſonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo paraſitus *Libanii* ſpectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλαζόνας ὁ πάντα περιττὸς, καὶ ἐφ' ἵππου στιλάμβων εὐτρεπῶς οὕτως ἐπεγένου παρὰ τὸν κεκληκότα. De Parthis, qui iſtos vitae cultu imitabantur, *Juſtin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: ſuper illos ire, conſiſtere, mercari, colloqui.* Hac tamen conſuetudine labefactati pedes ſic debilitabantur, ut firmo ſtabilique greſſu incedere non poſſent: cujus vitii cauſas in Scythis, illis praecipue, qui ſedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ Α. Υ. Τ. p. 292, 293. Ὑπὸ τῆς ἱππασίης, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἕλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zoſimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἑδραίως, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valeſius*, & *Sirmond* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etſi vero Armenium ſupra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat ſub eo nomine complexus, quod fieri ſaepe ſolet, Perſas, Parthos & [illegible] moribus vivendique genere non admodum [illegible] les. *T.H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuiſſ[illegible] ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nig[illegible] 26. ſed nec minus commode retineas hoc [illegible] αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam eju[illegible] bis adſtruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: [illegible] σκόμβρος ἐν τούτοις. *Julian.* Miſop. p. 338 [illegible] νομίζους ἐν τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* [illegible]runt, *inter illos ſedens*, omnino perperam. *T.H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δᾶμις] Aut obſcuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J.B.*

θανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατη-

no ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur exſtabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, diriſque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus praelium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimiſque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Κατεξηρᾶσθαι. V.

* Κατεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* *T. H.*

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miſerum in modum emori.* De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Ψ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀποσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀποσκλαίοι) ἀποξηραίνοι, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in αὐανθῆναι, ἀφαυανθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι· & ἐπαφαυανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυανθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ἵν' οὖν μὴ ἔτι σὺ ζητῶν τὸν σύαγρον ἀφαυανθῇς· poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίῃς. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀλλ' αὐανοῦμαι pro, ἀλλ' αὖ θανοῦμαι. *T. H.*

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι· ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. *M. du S.*

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes cuſtodiret nulla ſibi neceſſitudine junctis hæredibus, ſempiternum ſe victurum ineptiſſimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

8. Sed jam ad Orci oſtium ſumus: contueri oportet & proſpectare e longinquo venientes. Papæ: multi ſane diverſique, & omnes lacrimarum pleni præter iſtos recens natos & infantes: quin & valde ſenes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

9. Illum equidem ætatis provectiſſimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque ſenex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe ſatrapa. MEND.

γόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέχον τότε στένοντες.

Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;

Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

b Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Verſionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere coacervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & ſignificans *circiter, admodum:* ut in illo *Demoſthenis* loco in Ariſtog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valeſio* reprehenſus, quod *omnino* reddidiſſet. Habet autem ideo poteſtatem eam, quia τοπικὸν eſt Atticis, ſive adverbium locale; neque minus, ut ſolet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· quod autem addit, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἤδη ἐγγύς· ejecto Scholio vel reſcribendum eſt, quod antiquus Enarrator praebet, vel cum Mſ. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obſ. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter uſurpant ὁμοῦ τι, de quo *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos obſervavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T. H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J. B.*

43. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου] Haec tam prope ſententia verbisque abſunt a Thraſonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non poſſit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελὲς, Ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —— Pro ἀτελὲς oportere legi εὐτελὲς, quia continuo ſequitur, παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura eſt, verum certa fide conſtat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκάριόν με, φησὶν, εὐτελὲς καταδεδούλωκεν. Eſt etiam παιδισκάριον εὐτελὲς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noſter* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, ſic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ· quae a *Suida* conſervata V. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T. H.*

45. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, poſt αὐτὸς & φθάσας, quæ in omnibus editionibus conſpiciuntur, & interpretare: *prior ipſe ſe accuſavit multae dementiae.* *J. G. G.*

49. Παρέχοντό τε στένοντες] Amabo, quid hic loci eſt τῷ τε. Nec id profectum eſt a *Luciano*, qui ſcripſit, τερπωλὴν παρέχον τότε στένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J. G. G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit eſſe legendum, & ſecutus eſt deinceps Cl. *Hemſterhuſius.* *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. conſentiant, non tamen dubito, quin melius ſit ἆρα τι φίλτρον. *T. H.*

58. Ὑπέργηρον] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantiſſimam decrepiti ſenis deſcriptionem habebis. *M. du S.*

τοῦτο. ΔΙΟ. ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μή καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλουμένους.

Neque iſtud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: ſed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piſcatorio ac linea ſuſtentabam inſigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique viſu. DIOG. Tum tu talis vivere ſuſtinuiſti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, ſenex, & juveniliter atque inepte fato adverſaris, quum tamen annis ipſum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat conſectari mortem, tanquam ſenilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos ſuſpectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc oſtium obverſantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta *B2*. quam ſecuti ſumus.

64. Ἀπολιπόντα .....] Γρ. * Ἀπολείποντα ἰέναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. *G.*

* Ἀπολείποντα ἰέναι] Corrupti Codicis varia lectio. *T. H.*

66. Βίον ἀπ. ἀπὸ κ. καὶ ὁ.] Nota piſcatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος ea de re quaedam obſervans *Burmann.* ad *Ovid.* Met. III, 585. hunc etiam *Luciani* locum adtulit. *Dicaearch.* de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. *T. H.*

70. Ἡδὺ] *Euripidis* putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. *Grot.* p. 47. *M. du S.*

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] *Budaeus* C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adoleſcens.* Non credo ejusmodi poteſtatis exemplum aliud certum proferri poſſe: longe diverſum eſt apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in iſtis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος· quod non eſt, *quaſi apud Sophiſtas glorians, & ſeſe jactans adoleſcentis licentia*; ſed, *cum Iſocrate atque Anaximene Sophiſtis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compoſitis ex διὰ verbis ſaepe viros egregie doctos fefellit. *T. H.*

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένην. *F.*

74. Τί οὖν ἄν τις λέγει] Una vocula hic auctiores ſunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγει. Caeterum quis aures Græcæ phraſi adſuetas habens, non illico offendatur audiens, Τί οὖν ἄν τις λέγει, nec ſolœcum deprehendat? Non puto ita ſcripſiſſe terſiſſimum ſcriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguæ poſtulat. Senſus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitæ amantes ſunt?* Adjecta particula ἂν, præcipue in interrogationibus, ſed & in aliis loquendi formis, vel Præſens Optativi, vel Imperfectum, Aoriſtumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc ſcriptore? Sed & ſtatim Dial. ſequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Cæterum non jam amplius dicere poſſis.* & ſub finem Dial. XXX. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Aoriſtum in Necyomantia c. 17. εὖ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo poſt, πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας. Vide quæ ſupra notavimus. *J. J.*

Λέγοι] Cl. *Jenſius* & *B2*. In reliquis prave λέγει. *M. du S.*

Τί οὖν ἄν τις λέγοι] *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 50. *Luciani* verba proferens poſuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ ſcribendum eſt. *T. H.*

83. Ὅμοια] Melius Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. — ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

MEN.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile: cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui: ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers: tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſti-

ΜΕΝ.

Ὦ Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν [e] ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἴποις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; [d] ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παραπολύ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ

εἰπέ

e Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AiW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κενά· μόναι δὲ αἱ χ. d ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν] O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J.G.G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe καὶ propter ſimilitudinem pronunciandi, καὶ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενεὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora leonum* VII, 276. *T.H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J.B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. *Eurip.* Med. *J.G.G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ.] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſ. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνή, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικήν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις· & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F.G.*

92. Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi. *J.B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; ΤΕΙΡ. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; ΜΕΝ. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. ΤΕΙΡ. οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. ΜΕΝ. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. ΤΕΙΡ. εἶχον δηλαδή. ΜΕΝ. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαζοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; ΤΕΙΡ. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. ΜΕΝ. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τι-

nentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me iſti Medeæ jambi) peperiſtine aliquando, quum mulier eras, an ſterilis & partus expers degiſti in illo vitæ ſtatu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tireſia: quin reſponde, ſi tibi promtum. TIR. Haud ſterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis eſt: nimirum an matricem habuiſſes, volebam ſcire. TIR. Habebam ſcilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obſtructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum ſuccrevit, barbamque protuliſti, an ſtatim ex femina maſculus evaſiſti? TIR. Non video, quid tibi velit quæſitum illud: niſi quod videre mihi non credere hæc ita fuiſſe facta. MEN. Videlicet, Tireſia, non decet diffidere talibus, ſed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Cauſa non eſt, cur placeat. *b* Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκριναι] Ἀντὶ τοῦ διαχώριζε. *V.*

5. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nibil acerbi, Tireſia*: imo: *non grave eſt quod quaero*, ſeu, *difficile explicatu.* Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave eſt.* *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Poteſt ferri. Cenſeo tamen *Lucianum* ſcripſiſſe, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt*: *mammae factae ſunt pannoſae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαζοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν cenſet Cl. *Graevius* ſcribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui ſententiae ſubſcribo. Contrarium enim τῷ, ἀποτείνειν hic innuitur. Nam ſi Tireſias ex femina denuo factus eſt mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammæ potius in feminis ſint ἀποταθεῖσαι, *diſtentæ*, *extenſæ*. Statim D. XXX. ἀποταθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, &c. *J. J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obſequuti pro ἀπετάθησαν ſcripſimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. eſt. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo poteſt. *Graevius* quin felici conjectura ipſam *Luciani* vocem fuerit adſecutus non dubito: quam ob rem, etſi pro corrupto ſtent libri veteres, congruentis tamen ad ſententiam verbi potiorem eſſe rationem habendam cenſui. *Corn. Celſ.* II. c. 8. *Mulieri gravidae ſi ſubito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες;] Perſpicuum eſt, hic intercidiſſe ὡς vel ὅτι. requiritur enim, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuiſſe credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuiſſe aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem ſententia, ex loco Aeliani in elegantiſſimo illo libri XII. capite 1. de Aſpaſia; de qua, invitiſſimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, ſumente, ita legitur, Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Verba haud dubie luxata, quæque vulgatus interpres ad lubitum intorſit. Verum ſenſum Æliani ſcribentis fuiſſe hunc exiſtimo, *Alapis vero percuſſa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, ſe talia cogi, quæ meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. Videtur autem oſcitabundus deſcriptor, ubi ſcripſiſſet ὅμως, inſuper habuiſſe ultimam hujus vocis ſyllabam denuo ſcribere. Ὡς pro ὅτι paſſim ſcriptores; & *Ælianus* aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulæ ὡς uſum notavit quoque *Thomas Magiſter*, ac poſt eum *H. Stephanus.* *J. J.*

Ibid. Ὄρνεα] Ante ὄρνεα τὸ ὡς forte hic deſideratur. *F.G.*

Ὄρνεα ἐκ γ. ἐγένοντο] Mihi, quod *Guyeto*, placuerat ὡς

ſed velut inſulſum, re non explorata fierine poſſint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuiſſe facta, quando audis aves ex mulieribus extitiſſe, aut arbores aut feras; ſicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis ſi quando forte obviam venero, cognoſcam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum poſtea; an ſimul vir & vates eſſe didiciſti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me ſpectant omnia; me ſcilicet litem Deorum quandam diremiſſe; tum ut Juno me viſu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem ſolemni vatum more facis: ſoletis enim vates nihil ſani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕΝ. ἤν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

ΑΙΑΝ-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. *V.*

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. *T. H.*

ὡς ſimilitudine forte praecedentium literarum oppreſſum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δαφνην ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα ſtructurae orationis aliena vix putarem eſſe *Luciani*, niſi ſuccederet Menippi reſponſum, ἤν που κἀκείναις ἐντύχω, quod ipſo nomine fuiſſe deſignatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam eſt conſtructionis ſtatuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. *T.H.*

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deeſt. *M. du S.*

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. *F.G.*

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. *M. du S.*

33. Τῶν ψευσμάτων] Id eſt, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. *F.G.*

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obſederat ſuperſtitio, quin vatibus mendacii crimen ſaepe fuerit objectum, praeſertim a poëtis ſcenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipſosque Deos vel cothurnatis ſententiis caſtigare, vel comicis ſalibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui ſe ſcire, quae prorſus ignorarent, lucri faliendique cauſa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque ſaltem convenire non negat *Ariſtot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Ariſtoxeni Selinuntii verſus in *Hephaeſt.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non eſt quod miremur, ſi hominum illud genus odio proſequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν· *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι καὶ μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. *T.H.*

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Α Γ Α Μ.

ΕΙ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους [b] δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάν-

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

A G A M.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipſe interemiſti, nosque omnes deſtinaras, quid incuſas Ulyxen? & nuper ne adſpexiſti quidem eum, quando Tireſiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuiſti commilitonem & ſodalem, ſed ſuperbe grandi paſſu incedens praeteriiſti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cauſa fuit ſolus, mecum qui ſe compoſuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adverſarium habere nullum, & ſine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμέλησας F. P. S. Vitioſius ἐμέλησας P. A1. V. J. H. Fr. W. Repoſui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας· neque aliter Margo A1W. b Δὲ] Δὴ B2.

37. Ἐμέλησας] Ἐμέλισας. *F.G.*

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihili eſt, & omnes tamen obſidet editiones, ſcribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipſe interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* μελίζειν eſt *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & ſequ. In Mſſ. tamen legitur ἐμέλλησας, quod ſi quis malit, non repugnabo; ſubaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occiſurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluiſſe apud inferos alloqui Ulyſſem, reſpicit ad *Homerum*, quem vide Ulyſſ. Λ. v. 543. & 526. ſicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita ſunt, v. 545. Quod addit poſtea de Trojanis ſententiam ferentibus, & quae reſpondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda ſunt ex verſu ſequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. *J.G G.*

Ἐμέλησας] Pro ἐμέλησας, quod nihil eſt, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* ſcribendum ἐμέλισας, hoc ſenſu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipſe interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accuſas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mſtos habere teſtatur Vir Cl. modo laudatus, ſc. ἐμέλλησας, ut ſubaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti ſunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τοὺς μὲν ἀνῄρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. ἧς τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη ἔμελλες. In quibus exemplis ſubintelligendum verbum, quod praeceſſit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀποκτεῖναι ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. *J. H. Fr. W.* St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitioſe. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam deſaevit. *M. du S.*

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non ſecus ac *Graevius*, addubitavi: μελίζειν enim quum ſit *membratim diſcerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non abſurde tribuatur, qui quamvis in gregem conſilio Minervae ſaeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare ſe putabat. Nunc ſine controverſia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiſſ. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem eſſe Graeciſmum* obſervans: nam revera ſaepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præſtantiores detrectaſtis certamen, & controverſiam mihi præmiorum nullam moviſtis. Verum Laërtæ filius, quem ego ſæpe ſervavi in periculo verſantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem ſe ferebat & magis idoneum, qui poſſideret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ὡς ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accuſa itaque, vir fortiſſime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata propoſuit. AJAX. Minime; ſed Ulyxen, qui contra me ſolus illa ſibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, ſi homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratiſſimæ rei, cujus cauſa quisque noſtrum pericula ſubire non refugit: quin vero ſuperavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἥ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικα-

σ Ἀπείπαδε] O. ἀπείπατε.

nitivus illi adnecti debeat, etiamſi perſona, quæ loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri ſolet, fuerit mutata. *Ariſtoph.* Pl. v. 1103: Μα Δί, inquit Mercurius, ἀλλ' ἔμελλον, ſcilicet κοπτειν την θυραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demoſth. p. 96. v. 26. οὔτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, οὔτ' ἐμέλλησεν. *Liban.* de Vit. ſua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. *Iſocr.* Panez. p. 0c. D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ' ἔμελλον, ταῖς δ' ἠπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιότες. *AEſchyl.* Perſ. v. 816. Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. *Demoſth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis eſt proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potiſſimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τῶν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλήσαντος· quod pro μελησαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* noſtri verbis, Doctiſſ. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deſerit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipſ. A. 1721. p. 266. Sic *Ariſtoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δί, οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona ſit in hunc errorem librariorum manus; docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenſeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, ſed & *Scholiaſtes*, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δύο ἔτεμον. *T. H.*

40. Προσειπεῖν ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. *J.C.*

41 Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* *F.G.*

45. Ἀνανταγώνιστοι] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: *Waſſio* probatum, & *Dukero* monenti ἀνανταγώνιστος *eſſe etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* *T.H.*

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere, *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur ſe contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. *J.G.*

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. *M. du S.*

63. Παρὰ Τρωσὶ δ.] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Agamemnon enim ju-

καταῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ᾽ οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ᾽ εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem ſcio, quænam me condemnaverit: ſed fas non eſt dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etſi hoc vel ipſa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MINOIS ET SOSTRATI.

MIN.

Ὁ Μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ᾽ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ᾽ ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

MIN.

1. HIc quidem latro Soſtratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille ſacrilegus a Chimæra dilaceretur: iſte tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elyſium campum, Beatorumque inſulas incolite pro eo quod juſta feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, ſi tibi juſta videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Soſtrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam ſubire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuiſſet Ajax an Ulyſſes: qui cum continuo, Ulyſſes, reſpondiſſent, arma ſtatim ei adjudicata ſunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege verſum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ᾽ οὐ θέμις &c.] Ergo jam experimentis ſapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ᾽ εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tractum eſt ab Ajacis impia in Deos ſuperbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Obſervat *Scholiaſtes* tradi τὸν Αἴαντα τρίτον ἠσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἔθους πατρῴου· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείσθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: poſtquam enim dicentem feciſſet, οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen ſe non poſſe non odiſſe profitetur, ne ſi Minerva quidem ipſa vetet: quo dicto ſimul oſtendit, quem armorum Achillis ſibi abjudicatorum auctorem ſtatuat. *T. H.*

67. Οὐδ᾽ εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte vertuntur ab Interpretibus: *etſi ipſa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non ſi ipſa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter poſt negationem ponitur οὐδ᾽ εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

> Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι
> Ἐλθόντ᾽ ἐκ Λυκίης, οὐδ᾽ εἰ μάλα καρτερός ἐστι.

Sic Lat. *non ſi* ſequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injuſſu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non ſi certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατος] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famoſos recenſetur. *Soſtrati* cujusdam *Boeotii* vitam ſcripſerat *Lucianus*, ut in Δημων. ipſe teſtatur, ob vires corporis celebratiſſimi, ut & nomen Herculis conſecutus fuerit. Sed Soſtratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quæ omnia in latronem etiam cadere poſſunt, clarus, ſed ab operibus laudatur nomini reſpondentibus, a latronibus ſublatis, viarumque & pontium ſtructura difficillima. Ut ut ſit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorſus ex hominum memoria interciſſet,

homicidiorum ? SOST. Sum ſane convictus : conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino ; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos : nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca ? MIN. A Parca videlicet. SOST: Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis ? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum : nihil certe minus, quam ipſum enſem ; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos,

πονηρὸς ὤν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς ; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας ; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου ; MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν, [b] τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ

a Ὅπως] Ὡς P. b Τῷ πρώτως] Ante haec inſerit P. τὸν θυμὸν δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet : nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat ? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Praef. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ᾗ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεὼν, οὐκ ἀςείας ἀπολογίας ἐςί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *AEſchyli* Choëph. v. 910. dicendo : Ἡ μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία. *T. H.*

99. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκωπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις· cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret ; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ξίφος] V. *Jenſ.* & *Pott.* 102. & 166. *M. du S.*

a. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Haec verba in ſolo P. inveniuntur ; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam ; praeſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidae manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quae ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit ; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari : ſed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr.* Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν] Ut Συγγρ. c. 1. & Τυραννοκτ. c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in Z. Ἐλεγχ. *M. du S.*

καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ

qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύῃ] Interpr. *Bene eſt*, *Minos*, *quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαι τινι πράγματι, *ſuperaddere quidpiam rei alicui*, *auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* L. BOS Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύῃ] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύῃ παράδειγμά τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλής, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at tamen praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς τῶν δωρεῶν δόσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis, Columellae.* Δαψίλεια τῇ ἐνδείᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων ποικίλην δαψιλείαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, τῶν ἐπιτηδείων ἁπάντων πολλὴν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ᾽ ἕκαστα πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνώμην καλοῖς τὸν ἔπαινον δαψιλευομένου, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐνδαψιλεύεσθαι. *Heliodor.* VIII. p. 398. κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χιλὸν ἄφθονον ἐνδαψιλεύεσθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζοντα· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter*, *Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus refertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδαψιλεῦσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπεδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τῆς εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπέκλυσαν & Ἐπικλύσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχεῖν, perinde atque in Ἐπιδαψιλευόμενος & Δαψιλέστατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τε καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δεομένοις· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἕτοιμος δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις· *oratione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet*: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Syiburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλεύσομαι, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἴ σοι δεῖ . . . . ὦ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὼ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδαψιλεύσομαι *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὲν ὁ εὐξάμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι προέλοιτο, ἐπιδαψιλευέσθω τὸ πέμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praetereundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: καὶ δὴ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν μη-

meum. Si quis porro, mittente domino, ipſe στις, ἀπεσταλμένος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυ-

μητέρας καὶ τὰς ἀδελφὰς ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν· in quibus eſt manifeſta per ſe ſignificandi virtus. Hinc alio tranſit, cunctiſque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praeſtantur ac conferuntur, aptari ſolet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδαψιλευόμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iiſdem paene verbis Hebraei legiſlatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus eſt AEgyptius, qui fratrum ſororumque naturae adverſa connubia concedens εὐφόρησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδαψιλευόμενος δυσθεράπευτον κακὸν σώμασι καὶ ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν ἐκ τῶν ὄντων φορὰν ἄνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπιδαψιλεύσασθαι. Simili modo *Themiſtius* p. 223. D. ἐπιδαψιλεύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodoſius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* verſum, *inſuper occaſionem ſit praebiturus:* malim; *ſed opportunam mihi melioris concentus copiam eſt largiturus. Syneſ.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδαψιλευόμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram ſententiae vim idem *Petavius* non perſpexit. *Euſeb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδαψιλεύσατο· quae vertentem *Valeſium* ſcripſiſſe credibile videtur, *praeſentiae ſuae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praeſtantiae.* Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, ſed hoc in caſu accuſativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντως, ἔφη, ὦ τοιοῦτοις φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ· ubi pro *liberaliter & copioſe fundes* puriſſimum Scriptorem uſurpaſſe bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem eſſe, ac ſi diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Pari ſtructura non infrequens *Xenophontis* imitator *Baſilius* Hom. X. p. 85. E. ſi contumelioſis dictis inceſſare, aliorum inſaniam exercendae tuae virtutis occaſionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπιδαψιλεύσῃ τῶν ὕβρεων· quod quomodo ſit capiendum, non melius diſcere licet, quam ex ſubjectis exemplis; quorum hoc eſt primum: ἄφωνόν σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἰπὲ καὶ σποδὸν σεαυτόν, ſic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, ſed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoſcas. Singulari modo, cujus tamen intellectus ſit facilis, adhibuit *Origen.* in Celſ. IV. p. 229. non prorſus abhorret, ut phoenicis hiſtoria ſit vera, ἐπιδαψιλευσαμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diverſi generis accuſativus adjungitur a *Joſepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδαψιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profuſa liberalitate inſtruxit ornavitque eorum dedicationem:* niſi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate ſumtus dedicationis de ſuo ſuppeditavit.* Solet aliquando caſu diſſimulato poni; quemadmodum apud *Noſtrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδαψιλευόμενος· niſi ſede mutata, tametſi res eodem redeat, paulo poſt ἀναπέφηνας ſubſequi jubeas καὶ ἐπιδαψιλευόμενος· quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, conſiderandum veniet. *Plutarch.* de Muſ. p. 1145. E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδαψιλεύσασθαι. *Philo Jud.* p. 711. C. Moſes προδιαλαξάμενος (non προσδιατ.) ἐπιδαψιλεύεται φάσκων· Interpres: *inſuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praeſertim recentioribus, familiaris, jam ſatis ſuperque conſtat: verum rarius occurrit, quem *Noſter* uſurpat, additus huic verbo caſus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditiſſimo *Syneſii* locum Ep. LXXII. Eum ab eccleſia ſegregaverat Syneſius flagitiis inſignem: mox deinde, vinci ſe paſſus aliorum precibus, hac conditione iterum admiſit, ut datam melioris frugis fidem re ipſa repraeſentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque ſanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε καὶ εἰλήφαμεν· ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. Haec poſtrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protuliſſet, neque unde ſumta forent compertum eſſet, fieri non potuit, quin verſio Latina fingeretur prorſus a recto ſenſu diſſidens: ad exponendum autem uſus eſt eadem formula, κατακόρως ἐχρήσατο, quam iſti verbo ſupra junxiſſe vidimus *Philonem*; quae poteſtas licet pluribus in locis commode reſpondeat, hic tamen verior eſt *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his ſceleribus, ob quae ejectus fuerat eccleſia:* a qua ratione nec *Petavius* diſcedit: eam quidem *Syneſio* fuiſſe mentem exinde clare conficitur, quod ſcelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacaſſet Andronicus nunc ſemet illigaverat: atque adeo paene par eſt illud *Firmi* de propudioſa muliercula Ep. XLI. οὐδεμίαν ἔλιπεν μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ᾽ ἁμαρτίαις. Obſcurior eſt non ipſo ſenſu, qui ſatis expeditus, ſed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euſeb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi ſucceſſor εἰς ἄκρον τῆς γοητείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προελθὼν μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις· magnus *Valeſius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam ſe tribui velle, ſed paſſivam oſtendat: *pluribus adhuc & abſurdioribus figmentis exuberavit;* tanquam ſi recte dici putaſſet ἐπιδαψιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac ſimilia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *ſupra magiſtrum ſe profudit in opiniones portentoſiores:* diverſa nonnihil ratio foret, ſi legeretur, μειζόνως ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris abſurda portenta. Gregor. Nyſſen.* T. II. p. 35. B. ἀψευδὴς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλευόμενος (multum enim abeſt, ut ex ἐπιδαψιλούμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inuſitatum conſtituam ἐπιδαψιλοῦσθαι)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; MIN. τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

[a] Ποιεῖς] Ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων *qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggerat donorum gratioſe tributorum ubertatem.* Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam *Luciani*, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe fecerim, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T.H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J.B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύεις· ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T.H.*

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

MEN.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

MEN.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς·
Ὡς ἀσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Με-

a Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεία in Ἀκεστής· Διαβόντος· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν· *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε...] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginæ. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus*: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾷν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παρορᾷν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπειν duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*, quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μέ-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν' ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via. MEN.

a Τί δ' αὐτῷ] Τί οὖν α. P. *J.* & margo *A1W.* *b* Λεοντῆ] Λεοντὴ F. *A1.* *J.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. *c* Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι F. ἀφῖξε *J.* verum recte ἀφῖξαι *A1.* quod reliquae ſecutae. *d* Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *A1W.* Eſt interpretatio genuinae vocis. *e* Τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. *J. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τι νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *J. Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Ruben.* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L. B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *J. C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *J. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic tranſtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.

J. B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'...] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἀΐδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. *J. Br.*

Ἀΐδης] Scribendum videtur Ἀϊδωνεὺς, ut ſtet ſenarius. *F. G.*

17. Νεότης ... τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F. G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, [ut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἴδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, [f] ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ [g] τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φής; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; MEN. Νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

f Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. *J.* Margo *A1W.* ἄλλως P. g Τοῦ] Τὸ P. Margo *A1W.* Modo οὐδὲ μία F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. *J.G.G.*

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγε οὑτωσί πως ἁπλῶς τίς ἡ στολή; *T. H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπόῤῥητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς· τάτ᾽ ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ ᾽γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ᾽ ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ᾽ ἑξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ᾽ αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις δη-

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicam ſcribat impietatis apud Rhadaman[illegible] PHIL. Ne tu, Menippe, per [illegible] ullo pacto invideas hosce ſermones [illegible] amico: ad eum, qui tacere ſciat, d[illegible] præteretaque ad initiatum. MEN. [illegible] cile quidem mandas mandatum: ne[illegible]que quaque tutum: attamen tui g[illegible]dendum eſt. Viſum igitur eſt di[illegible]los, ac pecunioſos, qui aurum occluſum, tanquam Danaën, ſervant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta ſunt, quam iſta fueris perſecutus, quæ libentiſſime audiverim ex te; quæ cauſa tibi deſcenſus conſtiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ viſu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile eſt te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermiſiſſe.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda eſt: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo conſilium meum, & unde impetum deſcendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Heſiodum bella &

a Γράψεται] Γράψηται P. A1W. b Μεμυημένον] Μεμνημένον vitioſe in B2. & P. Vide Lucian. Εὐχ. c. XI. c Ὡρμήθην] Ὁρμήθην F.

44. Γράψεται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, ſed etiam adverſus eos, qui myſteria vulgaſſent; quae quoniam ad Regis ſacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut conſtat ex Poll. VIII, 90. & Harpocr. in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque ſacris cognoſcere, cauſam deferebat, poſt aque corona inter judices ipſe adſidebat. De AEſchyli periculo, quum variis in fabulis myſteria paulo imprudentius attigiſſet, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Ariſtot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athen. XV. p. 696. A. quod in eadem hiſtoria dicitur a Diogen. L. V, 5. Φεύγουσης ποτε αὐτῆς (Aſpaſia) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam perſonam hic Rhadamanthus ſuſtineat. *T.H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] Arrian. A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus iſta Luciani Jac. Gronovius adduxit. Saepe de ſermone libenter atque amice communicando ſolet poni: Dio Chryſ. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad B. Πρ. c. XXI. quo loco ſimul occurrit ſolemnis formula, ἀλλ᾽ οὐδεὶς φθόνος. *T.H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάην] Similiter, ut Lucianum agnoſcas, in Tim. §. 13. *T.H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legiſſe Thomas Magiſter videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σοι. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum diſtat, quod praebet Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae ſane lectio ſi membranarum teſtimonio commendaretur, minime videri poſſet repellenda. *T.H.*

62. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπιστ. c. II. utraque loca per errorem commiſcuit Th. Gataker. ad Antonin. XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T.H.*

64. Δίειμι] Commemorabo. *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] Th. Gataker. ad Antonin. I. §. 6. poſt-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea que eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γυμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν Θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν [d] καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς Θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων [e] ἐγίνωσκον· οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζό-

d Καθειστήκειν] Καθιστήκειν *J.* & mox ὅτι *F.* e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον *F.* f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι C.

88. Παραδεῖξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδεῖξαι. *G.* 90. Ἐς αὐτό ....] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. *G.*

* Πῦρ ἐκ τοῦ κ.] Adſcribſit *M. du Soul*: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. *T.H.*

poſtquam monuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐν παιδὶ, *a pueritia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐν παισὶν, adjungit: *quanquam ibi* ἐν παισὶν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παίδων inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T.H.*

67. Πολέμους] *Baſil* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ Θεῶν τι διαλεγομένοις (Poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλισθ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφὸν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψομεν. *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

> Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
> Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστὶν,
> Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνόν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. *A.V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T.H.*

ζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὑρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο 95 ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καλαναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρε-

inferrem: etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationiſque plus; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati 95 indulgere, idque ſolum omni modo perſequi; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem: ille contra, in labore perpetuo verſari, corpuſque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, 97 dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἥδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον .... χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo*: quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῆν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam*: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῆν· male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνῃρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῆν, vel potius χρυσόν· eas utraſque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theonis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero.* Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *au-*

ream

que ; & in ſummum verticem adſcenſum: alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum: at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat: nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud abſurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ [a] ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων [b] ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. *b* Ἐναυτίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem repoſui. *c* Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καταφρονεῖν χρ.] Κράτης. *G.*
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. *G.*
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. *G.*

* Ἀγομένους] L. Ἀτόμους. *M. du S.*

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. *T.H.*

v. 94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* περὶ Πένθ. c. 2. *A.V.*

Ibid. Ὁ μὲν αὐτῶν] Epicurei. *J.Br.*

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet: *prorſus.* *J.Br.*

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait *Noſter* ἐκ παντὸς, *omni modo:* ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit *Brodaeus*, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe *Lucianus*, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Ælianus* XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν. nec non *Iſocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. *J.J.*

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. *J.Br.*

98. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae *Paulo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγεῖν. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant: atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, *corpus*, ut ait *Lucretius*, *contundere duris laboribus.* Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. *T.H.*

2. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. *J.Br.*

Ἡσιόδου] Vid. Ἑρμ. c. 2. ubi locus ille extat. *M. du S.*

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. *J.Br.*

8. Ὅς γε] Mallem ὥς γε. *M. du S.*

11. Ἀκούων ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua *Luciano* manus conſtet, ἀκούων ἐναυτίων· tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 15. οἵ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam *Kuſtero* Praef. ad *Jamblich.* idem reſtituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναυτιάσαι τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲν γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam *Aldus* ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. *T.H.*

πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὑτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπο-

peditabat; ſic ut neque ei, qui calidum eſſe idem adſirmaret, neque alteri, qui fri-gidum, contradicere poſſes; idque licet ſci-res perſpicue nunquam rem eamdem & ca-lidam eſſe & frigidam eodem tempore: prorſus ergo ſimile quiddam accidebat mi-hi, atque dormitantibus, nunc ut adnue-rem, mox vice verſa renuerem.

5. Præterea vero longe hoc iſtis erat ab-ſurdius: nam illos ipſos inveniebam obſer-vando valde contrariam ſuis ſermonibus ac doctrinæ vitæ rationem inſtituere: eos ita-que qui contemnere præcipiunt opes, ani-madvertebam illum in modum iis adhære-re, ut inde divelli non poſſent, de uſu-ris litigare, pacta mercede docere, nihil non

a Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo A1W.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τεχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἱονεὶ ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τεχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte ſed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G.

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demoſth.* ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. Capp. V. VI. & ſequ. interpretor ad *Heliod* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτοις] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phraſin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. ſed perperam diſtinctus & ab Interprete acceptus eſt ille verſus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐστένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoë.

Diſtingue, & verte:

Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν
Omnes ſimul intremus: firmiter adhæreto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἤτοι ἄρ, ὡς εἴδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα.

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐνδακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens fruſtum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκώς· *firmiter haerens & tanquam congenitus.* *L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocritei verſus interpunctionem, quam propoſuit Clariſſ. *L. Bos*, & *Scholiaſtes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipſa phraſis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας p. 197. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222. τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο. *T. H.*

27. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας] Eſt quaſi formula quaedam loquendi ſolemnis, in malam partem potiſſimum accipienda de iis, qui nihil habent penſi, modo pravis artibus libidinem explere poſſint: non diſſimile proximae poteſtatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Moſ. p. 648. A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾷν τε καὶ πάσχειν. *Chryſoſtom.* πρὸς τους Ἐχ. παρθ. συνεισ. p. 245. B. πάντα αἱροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιϊδεῖν· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia paſſam non ulciſcantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epiſt. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδεστάτοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πάνθ' ἑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τα ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi ſi reſcribendum eſſe dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, niſi fallor, vulgatum ἑπομένως ſervare volet aut interpretatione quaeſita tueri; praeſertim quando attenderit ad καὶ τα ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad iſtum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζεται ταυταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· *nullum eſt periculum ſubterfugiendum illi, qui magis reformidat*

male

non pecuniæ cauſa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ cauſa cuncta ſuſcipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic ſoli adfixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam moleſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans, quod cum multis, iisque ſapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens ſim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi inſomnem aliquando noctem horum cauſa ducenti viſum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroaſtris diſcipulorum & ſucceſſorum: fama autem cognoveram eos incantationibus & ſacris quibusdam aperire

μένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, [b] αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας,

b Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς F. vitioſe. Major variatio in P. *αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα ϗ πράττοντας ϗ λέγοντας·* cum quibus fere conſentiunt Excerpta L. *αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. ϗ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec *Luciano* non indigna videri, ſi certa vetuſtarum membranarum fide niterentur : formula loquendi ſolemnis *πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

male facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhoneſti patrare cogatur. T.H.

35. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητος, quum docuiſſet διαβόητον & διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriorem partem uſurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius eſt, quam veterum more in utramque partem dici : διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλις *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum eſt maculam emendatu facilem eruditiſſimos homines effugiſſe apud *Stephan.* in Εὐκαρπία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις διαβαλθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in Εὐθίας & Ἡγήμων, atque ex aliis ſimilia. *T.H.*

41. Τοῦ ᾅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omiſſus eſt hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverſa ratione κατάγειν εἰς πύλας ᾅδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque eſt aliud, quam quod praeceſſit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium ſollicitaturi ſcena fuerit inſtructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat obſervari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ καὶ διάδοχοι, ſtatim eſſe Χαλδαίους, & ſimul hominis iſtius magi nomen edi Perſicum Mithrobarzanem: non quod exiſtimem Perſarum ſapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Heſychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur ſatis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· ſed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius ſcribunt, ſedulo diſtinguere ſolent. Sunt enim, ut notum eſt, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teſte *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pauſan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etſi conſenſerint, in multis tamen valde inter ſe diſſidebant. Zoroaſter vero dux & auctor diſciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata ſeries ſucceſſorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὡρομάζου dixit, ſed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, ſive potius de pluribus, qui eodem iſto nomine floruerunt inſignes, non pauca ſuppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marſham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuiſſe privilegium, ut inferos haberent in poteſtate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium

λας, ϗ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, ϗ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως ϗ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, ϗ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. ϗ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, ϗ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, ϗ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rurſus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi deſcendendi copia, adire ad Tireſiam Bœotum, ab eoque diſcere, quippe vate & ſapiente, quæ ſit optima vita, quamque ſibi quis deligere bene prudens. Atque adeo repente exſiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum ſapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obteſtans vix exoravi, ut, qua vellet, mercede ſe mihi ducem præberet viæ.

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πράῳ. G.

nium evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, ϗ νεκυομάντεις, ϗ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις ϗ ὑδρομάντεις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime ſit mirandum, magum aliquem a Menippo fuiſſe expetitum, qui Tireſiae conſulendi copiam ſibi faceret. Haud aliter ſane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna ſunt, quae conferantur: poſtquam enim a puero de immortalitate animae quid ſtatueret incertus fruſtra philoſophos altercantes adiiſſet, talem denique conſilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, ϗ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις ϗ προφήταις φιλιωθήσομαι, ϗ μάγον ζητήσας ϗ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἡ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tireſiam autem cur potiſſimum Menippus adhibere vitae regendae ducem deſiderarit, Homerus eſt in cauſa, qui poſteris perſuaſit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum ſolertia, eamdem apud inferos integram Proſerpinae beneficio conſervaſſe. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetuſti homines a Deorum nutu pependerint, ita ſcribit: ϗ διὰ τοῦτο ϗ οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε ϗ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα ϗ ἐπανορθώματα ϗ ζῶντες ϗ ἀποθανόντες· καθάπερ ϗ ὁ Τειρεσίας, Τῷ ϗ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notiſſimi ſunt poëtae verſus Od. Κ, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tireſiae *Lucianus* impoſuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetiſſima libri ſecundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam ſcite reſpondet, itaque rerum ſuperarum ſe peritum oſtendit, ut conſultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tireſia vero multa non protrita refert *Euſtath.* ad Od. Κ. p. 1665. *T. H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ ſecunda mihi ſyllaba videtur oppreſſiſſe τοῦ, quod inſerendum eſt: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ . . . . καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem ſuam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum conſtitui, ut res poſtulabat, nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari ſine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. *T. H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita reſtituit hunc locum *Bz.* & poſtea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid eſt, quod huic ſcripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο] Caſtigo ἀφανές. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Deſ. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam eſt in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. ſed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι ϗ ἐπισφαλές. *Th M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Pariſienſis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, ſine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & ſic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmurienſis Editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. *M du S.*

Ἀσα-

7. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἕωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἄν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἣν ſola F. c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *A1W.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντώντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετά τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, κἀκ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφείας· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀνασ. c. VII. *T. H.*

66. Ἐπανῄει πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῄειν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod abſolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τοῦ X. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τοῦ X. ὕδωρ] Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

noctem ad Tigrin fluvium deductum luſtravit me, deterſitque, & circumtulit teda, ſcilla, aliiſque pluribus; ſimul & iſtam incantationem ſubmurmurans, & [illegible] de me totum quum arte magica [illegible], & circumiiſſet, ne læderer a ſpectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

8. Ipſe quidem magicam quandam induebat ſtolam, perſimilem Medicæ: me vero iſtis omnino inſtruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, ſi quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, ſed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεσκευάσατο F. a qua merito omnes reliquae diſceſſerunt.

75. Ὑποτονθορύσας] Ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Caſaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur *Caſaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae ſuſpenſam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumſit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας] *Ubi vero ſatis ſuperque præparaſſet, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abſterſit, faceque ac ſcilla aliiſque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiaſtes* exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγίσας. Sed ſcribe γογγύσας. Cæterum occaſione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Heſychius*: Γαγγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda eſt, quam excidiſſe planum eſt, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo ſupra hodie habemus, Γογρύζειν, τὸ θορύζειν το τας ὗς φωνεῖν, &c. *Heſychius* videtur omnino dediſſe, Γογρύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὗς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox eſt plane extra uſum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem perveſtiget. Eodem ſignificatu dixerunt Graeci & τονθορίζω· *Heſychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει ſubſtituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum ſatis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum eſſe ab *Heſychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, ſignificari; tum uſus eo eſt *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Heſychio.* *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθειῶν, *luſtrans ſulphure*, cujus in purgandi cerimoniis uſus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείῳ *Heſych.* quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, eſt emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia ſunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incurſu malorum geniorum prorſus luſtratum defenderent, ultimus erat ſacri magici circuitus, ad quem ſignificandum περιέρχεσθαι ſolet adhiberi. Noſter in Philopſ. §. 12. θείῳ δὲ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore ſacrorum ſtato convolant, *AElian.* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενεγκεῖν *circumferre* quaſi propria luſtrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης· Athenis περιστιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praeſtigias nequiſſimorum hominum ad plebem naſo ducendam excogitatas graviter perſtrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς οἶκον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνέδυ orationi proſae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.*

Ibid.

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

ΦΙΛ. ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. MEN. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόῤῥητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου καταληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

Ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον· quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum praetuliſſe διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τι] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τι τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὴν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Mauſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εὔωνον &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖται τὴν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. Λ, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι οὖν] In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam* ἀναγομένοις *ad navigantes,* ἐπέθεντο *ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθέσθαι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *neсque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν *&*

quum

παρεσκευασμένα ἦν, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis ſic demum & ipſi ingredimur triſtes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: poſt invecti ſumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum deſertum, ſylveſtrem & ſole carentem: quo ubi eſcenſum eſt (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus; *ut in altum ſolveremus, intulerunt in navim res neceſſarias*: ac neſcio ſane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noſter* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyſſ. Λ, 5. *J. Br.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui ſecundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noſter ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iſte lacus, an ſupra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes diſtracti rivulus aliquis eo permeavit. Mihi tamen non facile quis perſuadebit, eum hic lacum ſignificari, quem deſcripſit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia ſolum, ſed prope ipſam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfoſſionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipſi utebantur agricolae Aſſyrii, teſte *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατεμνόντες, ὥσπερ Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuiſſe navigabiles oſtendit Alexander, qui, ubi ab inſpecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait Ἀ. Ἀ. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι δεδομημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores ſecutus in hac hiſtoria narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, niſi potius, me non invito, ſcribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum viſendi cauſa intraſſet, errore pericoloſo jactatus Alexander vix quarto demum die ſalvus evaſit: unde non obſcure colligitur, in quantum ſpatium porrecta fuerint haec ſtagna paludoſa, ubi tam grave diſcrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noſter λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius eſt accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* ſcribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, diſtrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus eſt aetate ſua non ineptus poeta *Mar. Victor* lib. I. Geneſ. *Juſtior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes ſubjectae Perſidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum ſe praebet in uſus: Donec ſiccus aquis nomen quoque prodigus ipſum Conſumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitaſſe, in quem amiſſo nomine Euphrates receptus deſinit ἐπὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatiſſimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἕλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter ſe committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par eſt, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat ſpatium pedibus emenſos fuiſſe fidem non habet. *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται· *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diverſa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valeſium.* Iſta, ne Scriptori noſtro nulla lux adfunderetur, fuerunt obſervanda: ceterum in hoc negotio veterum deſcriptiones non minus, quam ipſi fluviorum nobiliſſimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem diſſenſionis praecipuam eſſe cauſam ſtatuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum ſive de induſtria ſive aggeſto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, niſi curſum fluminis per varias aetates mirifice mutatum diſtinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* eſt adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioſo hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed obſervandum erraſſe hic hujus Dialogi ſcriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Conſtat enim ex *Herodoto* ſupra urbem fuiſſe. *M. du S.*

8. Βόθρον ὠρυξάμεθα] Notus fodiendae ſcrobis ritus in ſacris infernis: ſed *Homerum* ipſa phraſi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Euſebio* adverſus Hieroclem tribuit, quod *Philoſtrati* eſt de V. A. T. IV.

mus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, ϗ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, ϗ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, ϗ Ποινὰς, ϗ Ἐριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, ϗ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παρα-

a Οἷός τε] Οἷόν τε ſola *F*. Ceterae omnes obnituntur. *b* Ἐπαινὴν] Καιπεινὴν P. ἐπεινὴν *F*. quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A1*. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσέως ὀρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι. *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*· *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς ϗ Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὀρέστην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπώτεραι αἱ Ἐριννύες ϗ Ποιναί. *Valeſius* in Exc. Valeſ. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς ϗ Ποινὰς ϗ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἔρεβος ϗ Χάος, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Pœnas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil adteram emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον. *T. H.*

Ibid. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην ϗ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Vorſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P. *M du S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. Κ, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. Ι, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἐπαινή, ἐπαινετὴ ἢ δεινὴ ϗ φοβερά· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰνὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης ϗ νῦν προθέσεως, ὡς ϗ ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ἔ. ϗ Ἡ. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. οὕτω δὲ ϗ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυή· neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινήν· vulgo ſcribitur ἐραννὴν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόῤῥωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατήφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ᾽ ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ᾽ ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν- [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ᾽ ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμέ-

barbaris quibusdam ignotiſque nominibus; & multarum ſyllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutoniſque regia. Nos tamen ubi deſcenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικροῦ] Recte ſic habent P. L. Margo *A1W.* & S. perperam in plerisque Edd. μικρῷ. *b* Τοι] Τε *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono.* *Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πενθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non μικρῷ, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μέγιστον] *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἅδῃ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλῆρες Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro τετριγυῖαι in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε ſcribens, ὁ γὰρ ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & κριγὴ propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ᾤχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυίας αὐτῆς ἀκούσῃ. *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens; ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

νος, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, [c] ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, taliſque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

οἱ

c Ἐσεδέξατο] F. ἐκδέξατο, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. V.

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. G.

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. T. H.

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρῃτήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δευτέρα ψυχοστασία volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Intellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnoniſque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot.* Flor. 179. C. *M. du S.*

59. Τε-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ᾽ οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

ſim porro divites ſordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam ſinguli canemque, qui bina talenta pendat, impoſitum ferentes. Nos igitur prope ſtantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque cauſam ſuam agentes, dum accuſarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæſo per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Noſtin illas ad ſolem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipſæ, poſtquam mortui ſumus, accuſant, teſtimonium adverſus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam ſunt acta; & valde videntur earum quædam eſſe fide dignæ, quippe quæ ſemper adſint, neque unquam abſiſtant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura ſingulos explorans ablegat ad impiorum ſedes pœnas ſub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipſo *Luciani* loco *Berglerus*. Ut ſupra *Noſter* c. 2. junxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, ſic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique inviſum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetuſtatem uſus ipſa compoſitione produnt, quippe ab eo uſque tempore deducta, quo pendere ſolebant pecuniam, & literas in tabulis ſculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, ſed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus eſſe ſupplicii *Budaeus* cenſuit, teſte *H. Stephano* in Theſ. ſicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae cauſa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obſ. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, poſitis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipſam vocem illuſtrandam quicquam amplius expromſit. Mihi quidem adeo videtur inſolens hoc in loco, ut parum abſit, quin vitio contaminatam putem. Satis conſtat, κόραξ corvique nomen ad non unum machinarum inſtrumentorumque genus eſſe traductum ob aduncam figuram, qua roſtra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita ſaepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπίστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρᾶ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολύ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν, καὶ νομίζειν κόσμον· ubi ſane *Caſaubonus*, quando vocari κόρακας *inſtrumenta, quibus mulieres Hiſpaniae velum adducebant aut reducebant*, cenſet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & ſuper caput ad ipſam frontem reflexi velum adtractum ſuſtinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, poſterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον· *Gloſſ. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his ſimilibuſque aliis nihil eſt, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos ſi quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semeſtr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decuſſerit uncum, Nil erit hoc; roſtro te premet anſa ſuo*, fatebor equidem, haec non ſine quadam veri ſpecie poſſe proferri, modo compertum foret Graecos ſcriptores unquam illum in modum κόρακας uſurpaſſe: *Dion* certe *Caſſius* ἀγκιστρά τινα μεγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomaſticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumſpicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi poſſet, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Heſychio* πέδη, &, Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἠπείλει, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῆ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν [b] πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium *B2.* ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in P. b Πυλώνων] P. L. Margo *A1W. J.* προθύρων, quae interpretatio eſt. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποσειόμενοι P. Margo *A1W.* & *J.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δαι, quas utraſque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῄεσαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲν ἐν τὴν σκύλακα τὴν τοῦ Προξένου, Κάπειτα δῆσον αὐτὸν — ibidem praecedunt κλῳὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φέρειν ἅλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον· videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποτελουμένας σκιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποτελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτοις] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι περιμ.] Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & P. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *J.* προθύρων· & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες.

vero vix tandem exortus ipſis in veſte purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore diſtincta, felices putabat beatosque ſe redditurum ſalutatores, ſi pectus, aut dextram porrectam dederit oſculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam diſceptatum eſt judicium: etenim Siculum Dionyſium multorum ac nefariorum a Dione criminum inſimulatum, umbræque ſuæ teſtimonio preſſum, in medium progreſſus Ariſtippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exſolvit pœna, dum diceret in multis eruditorum pecunia juvandis eum dextre fuiſſe verſatum.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

14. Digreſſi tamen a tribunali ad ſupplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certiſſima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης * ὁρμώμενος, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἴσχρότατα παρασιτῶν καὶ † κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μεμηνὼς δεινῶς] Ὁμόμενος δεινὸς V. G. non agnoſcunt ὁμομενος, ſed δεινὸς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμεν^ος · hinc peſſime dederant in E. A. ὁ μεμηνώς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχότατα & παρὰ τοῦ μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiſſ. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Ariſtippus*] *Cyrenaeus philoſophus*, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστής. *Aderat ſemper Dionyſio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia*, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, *& turpiſſime paraſitans & aduians ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed ſcripſit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipſe *Lucianus* paſſim & alii. Sic in Reviviſc. c. 31. Πολυξείνῳ ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conſcrib. Hiſt. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quaſi Sol, quo nomine reges ſuos paraſiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui ſe Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illuſit; οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Uſus eſt Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Iſidorus* Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι. *T.H.*

98. Στῆθος] Vide quae ſupra ad Νιγρ. c. 11. annotata a me ſunt. *M du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici teſtimonio confixus, quem ipſe Ariſtippus laudandum cenſuit. Sed alius eſt accuſator apud inferos, & veriſſimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipſius umbra eum convicerat præter Dionem. Id ipſe Menippus, hoc eodem verbo etiam uſus, paulo ante adfirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. *J.G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ K.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Ariſtippum Dionyſio patronum advocat, quia ejus paraſitus fuiſſe traditur. V. Παρασ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego παραδοθέντα absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. Δ. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

quoniam fas non eſt te, qui cum umbris ſemper verſaris, pedem ponere in regia Jovis, id ſcilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumſpiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ ſoleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulſus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obſecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipſum optime ſcire, quid facto ſit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

b Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τοῦ ποδὸς] Ποῦς λέγεται τὸ χοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. * Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

* Τῷ πνέοντι] Nimirum ita ſcriptum fuerat in vetuſtis membranis: ὁ πνέων, ſcilicet ἄνεμος, ut alibi *Noſter* τὴν πνέουσαν dixit. T. H.

pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV, 2. p. 26. 27. *T. H.*

61. Σὺ δὲ . . . δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, neſcio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς· ſed prius magis placet; & ita emendaſſe virum aliquem doctum in margine ſui libri video. *M. du S.*

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, ſi ſtatuas abſolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod adtinet, ſi poteſtas tibi foret in coelum adſcendendi.* Uſitata Graecis ſtructurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Iſocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι . . . . διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς δῆλον, αὗται δ' οὖν ἦσαν. *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μεσόγειος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωμάτων νεοσφαγῶν· *Ælianus*, quippe compoſitus ad ſophiſticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod obſervant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἁψῖδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, ſed etiam coeli περιωπὴν, unde proſpectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille *ſummus coeli vertex, quem Jupiter tenet, ſupra nubila ſupraque ventos ſedens in luce perpetua*, ut ait *Claud. Mamertin.* Genethl. Maximian. c. XIV. ſed idem quae ſcripſit in Grat. Act. pro Conſul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coeleſtem ſpeculam nube ſublatus, paulo ante vidiſſet moeſta omnia . . . . is ſi nunc in illud idem editum reponatur, ac deſpiciat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua ſemita lucet Dîs tantum, & cunctas juxta videt ardua terras: Stat.* Th. IX, 641. Eſt autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque proſpici poſſit: apud *Philoſtr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου idque ipſum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Syneſ.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῳ τε ὑψηλῷ κηρύγματι. *Gregor. Nazianz.* initio Stelit. I. *T. H.*

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expreſſit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei ſub terras ibit imago.* *J. P. a G.*

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.] *Virgil.* Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem:* i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Uſurpat iterum eandem aut ſimilem vocem Ἱσ. β. c. 45. & Ζ. Τρ. c. 47. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ ποδὸς] *Pedis*, id eſt, funis, quo tenditur velum. *J. Br.*

Τοῦ ποδὸς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Eſt enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut εὐνὴ *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G:

Ita deſcripſit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi conſtat. *L. Bayſio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli ſcripſerint, recenſens: verior tamen eſt, quam ejus, *Brodaei* ſententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδωτὰ λῖνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, ſi tanti eſt, *Meurſium* & *Potterum.* *T. H.*

ce mi, multa miſerandaque erat audire ac videre; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotæ: Chimæra diſcerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, ſervi, ſatrapæ, pauperes, divites, mendici; cunctosque pœnitebat patratorum: nonnullos agnovimus etiam conſpicati, eorum de numero ſcilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero præ pudore vultus tegebant, ſeſeque avertebant: quod ſi forte reſpicerent, valde quidem ſervilem in modum, atque adulatorie, illi ipſi, qui fuerant quam putas graves, & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa; & quum interquieviſſent, denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa, Ixionem, Siſyphum, Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές [b] τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἴει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ [c] ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν [d] Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάντα-

λον

b Τί] L. Margo *A1W.* *J.* in ceteris τε. *c* Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *J.* quod minime ſperno.
d Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχεεν ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δεσμοῦ . . . προσενέγκας . . διέχει] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. δασμοῦ & mox προενέγκας & διέχεεν. *M. du S.*

Senſus eſt: *ἡμιτέλεια vero quum dixit, quaſi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν pro κακῶν librarii vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀπτωμένων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias: ſed vide *Noſtrum* ſupra N. Δ. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Πένθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πένητες, πλ. πτωχοί] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πτωχὸν & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα.
Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα.
Περιγίγνεσθαι δ᾽ αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν.

Id eſt, *nihil cum eſt, nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II, 12. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus; paulo poſt ſimili ratione, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων· hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem, quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae cauſa interponitur πῶς οἴει· *OEnom.* apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἴει ἠγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς· *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τί] L. & Ed. *J.* In aliis τε. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *J.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

32. Χα-

λον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ.

Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοντα] Quam frigida haec; & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοντα] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τοῦ δίψους· ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσος] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιάντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐρρυτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. K, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὔους] In libris omnibus legebatur hic αὐτούς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὔους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πένθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτους] Non diffiteor αὔους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὖοι commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· mox: οἱ μυλίαι ἄλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲν λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτόν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτόν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctiſque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudoſque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nulliſque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτόν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα

ἡ

a Ἀμέλει] Ὥστε P. L. *J.* Margo *AiW.* Eſt interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως *F.* c Πομπεύουσι] Πομπευταῖς P. L. *J.* Margo *AiW.*

50. Σκελετῶν] Ἀπεξηραμμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· &, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quoſdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur inprobabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T.H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit οὐ πάνυ ἦν τι ῥᾴδιον· male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. *T.H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὥστε pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν οὖν πρὸς ἐμαυτόν· ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μεταίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυῤῥίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μετενέδυσε. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ᾽ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευήν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ᾽ ὑπ᾽ ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσ-

inſtruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AiW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AiW.* c Μετενέδυσε] Jure ſic repoſitum in *B*1. 2. *P. S. A.* quum in vetuſtis foret μετενέδησε.

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηνή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *OEnomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τὰ διασκευάσαι αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλής· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* περὶ τοῦ Περ. τελ. ſub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος διασκευή, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευήν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſciae ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illuſtrat *Arrian.* Ἀ. Ἀ. VII. c. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice tranſire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iiſdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἐπιστ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαιάνδριος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὅς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Jac. Perizon.* ad *Ælian.* V. H. XII, 53. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni L.* IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαίανδρος. *T. H.*

79. Μετενέδησε] Scribe μετενέδυσε. *J. Br.*

Μετενέδυσε] Antiquiores fere Edd. μετενέδησε, quod prima *B*2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. *M. du S.*

87. Ἀ

quaſi propriis ſuis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua ſumſerant. Opinor autem eorum, qui verſantur in ſcena, ſæpe te vidiſſe tragicos actores iſtos, qui, prout uſus fabularum popoſcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, ſi forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei perſonam ſuſtinuit, confeſtim ſervus prodire ſolet a poëta juſſus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro ſparſam illam veſtem, perſonam poſuerit, & deſcenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, ſed Polus Chariclis Sunienſis nomine nunc ſuo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque iſta hominum res ſunt, ut mihi tum videnti apparuit.

τῶν οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ.

d Οἶμαι δέ σε] Hoc loco ex *A1W.* σε inſerui: R. ſubjectum habebat poſt ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. G.

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ * τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. V.

* Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inſerta ſenſum perturbant: extant tamen in C. niſi quod ὑψηλαῖς. *M. du S.*

87. Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi ſe paſſus fuit Interpretum errore Clariſſ. *J. Jenſ.* quando L. L. II. p. 302. haec poſita cenſet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quae mutua ſumſerant*, vel *acceperant a fortuna*; ut ſatis eſt liquidum ex oppoſito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane ſimilem invenies *Cebetis* ſententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati ſunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.] Δὲ mihi viſum fuerat mutandum in σε· ſed quum illud pronomen utique neceſſarium paulo inferius oſtendat MS. augere licet *Lucianum*. Appoſiti ſunt *Petronii* verſus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Douſam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris noſtri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἑωρακέναι σε τούς] Illud σε ex MS. R G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De uſu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι ſcenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione *Juſt. Martyr.* Epiſt. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] *E tragicis aut comicis ſublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraeſentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατῶν] Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβάταις. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videſis *A. Gellium* VII, 5. & *Noſtrum* Ἀ. Μισθ. c. 5. Ζ. Τρ. c. 3. De utroque Ζ. Τρ. c. 41. *M. du S.*

4. Σουνιεύς] Sunium Atticae vicus eſt, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenſet *J. Jonſius* de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro hiſtrione, qui Demoſtheni fuit aequalis, diſtinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

16. Ἐς

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ [a] γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω [b] ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæſo, Menippe, qui ſumtuoſa iſta ſepulcrorum & celſa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inſcriptiones, nihilne ſunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod ſi conſpexiſſes Mauſolum ipſum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene ſcio, te ceſſaturum non fuiſſe a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere preſſus: nam, amice, poſtquam Æacus admenſus eſt ſuum ſingulis locum (tribuit autem ad ſummum non plus pede) eo neceſſe eſt contentos decumbere corpore ad modulum ſpatii contracto. Jam porro multo magis, puto, riſiſſes, ſi ſpectaſſes illos, qui reges apud nos & ſatrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel ſalſamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter ſe crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Margo *A1W.* quod vulgata lectione non eſt deterius.

16. * Ἐν παραβύστῳ που] Ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. *V.*

20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακός] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἐπέστησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ‡ ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομάζεσθαι· ὃ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις, τῷ τάφῳ παρόντας αὐτοὺς παραδιδῶσι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδος § ἐπίσχει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυσώπω] Εὐπαρακεκριμένω] Haec monſtra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego reſtitui. *M. du S.*

Habent ἐν παραβύστῳ, quod poſt *Demoſth.* in Timocr. recentiores ſaepius uſurparunt, Lexicographi veteres *Heſych. Suid. Euſtath.* ad Od. Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράβυστον, ſed inſtructum explicatione minus, quam noſtri *Scholiaſtae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον ſit etiam τόπος μικρός, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detruſum a conſpectu removetur. *T. H.*

† Ἐπέστησαν] *F.* ἐπίστωσαν. & C. *M. du S.*

Intellige, *AEacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἕτοιμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἕτοιμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*

Ex G. hanc adnotationem deſcripſit *M. du Soul:* Αἰακὸς, *quia* παρὰ τὸ αἰάζειν *cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum ſepulturae corpus traditur. Ideo confingunt AEacum locum aſſignare animabus.* Mox dedi γὰρ οὖν· nam νῦν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδιδῶσι lege παραδιδόασι vel παραδιδοῦσι. *T. H.*

§ Ἐπίσχει] C. ἐπέχει vel περιέχει. *M. du S.*

Atticam formam ſervant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτειν illuſtravit *G. Cuper.* Obſ. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν παραβύστῳ που] Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conſpectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clam, occulte:* quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conſcientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demoſthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo reſpexit *Harpocrat.* in Παράβυστον· quanquam Grammaticis, qui originem ſignificandi contractiorem ſtatuunt, quam neceſſe ſit, non adſentiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epiſtola, quae *Juſtini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abeſſe poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδὸς] Eadem in Dialog. mort. *Philiſt.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adſunt autem ipſi Palamedes, Ulyſſes, Neſtor, & ſi quæ alia eſt umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium, Midam Phrygem, & alios quoſdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι [c] ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.

c Ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram *A1W.* probavi, quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2.* *Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

32. Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους * ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγγέλλει. *V.*

* Ἐσκυβαλισμένα] C. & V. ἐσκυβαλευμένα. *M. du S.* Quia σκυβαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκυβαλεύειν, quanquam formandi legibus non adverſatur, necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πόδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πτωχεύοντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ. γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 608. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἀκεστής, ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπητής μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium, an certa quadam ratione Philippo tribuerit, compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt, neque abhorrens.

Quod ſequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad Apul. Mileſ. I. p 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἱσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus*, ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι με καὶ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt, ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσέως τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phædro. *J. B.*

49. Αια-

τελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδα ὅπως, περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ᾽ αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολ-

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. παρὰ correctum in *A1.* quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. *J. B.*
Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. *Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά.* Or. v. 14. — *τί τ᾽ ἄρρητ᾽ ἀναμετρήσασθαί με δεῖ·* plura dicentur alio loco. *T. H.*

60. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id *Polluci* eſt VIII, 95. *προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν.* *Ariſtoteles* προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud *Harpocrat.* in Κυρία ἐκκλησία· unde ſua *Pollucem* deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte *Valeſius* obſervavit: atque ita *Æſchines* de male obita legatione, *προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους* p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίας. *Liban.* Decl. XVI. p. 466. B. *κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας.* Controverſa vis verbi apud veteres in *Demoſthenis* initio Phil. I. *Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν·* ibi notat *Ulpianus* quoſdam accipere *ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο·* ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: *ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασι καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία·* a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. *Πρόγραμμά ἐστι τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσι·* nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec *Valeſium* praeteriit, ſunt reſtituenda: *καὶ τοῦθ᾽, ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ ἀεί·* idque non *Ulpiano* ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit *Wolfius*, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae *Demoſthenis* enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in *Iſocratis* Συμμαχ. p. 162. A. *ἀποφανοῦμαι, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν.* *Thucydid.* III, 38. *θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν·* forte minus erit dubitationis, quando adjungit *γνώμας* aut *διαγνώμας·* c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, *παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὖθις γνώμας προθεῖναι.* Τοὺς ἐν τέλει *Scholiaſtes* τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. *Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι.* Equidem cum *Ulpiano* ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, quae non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

PSEPHISMA.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, [c] καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆ-

c Καταδύεσθαι] Ex A. *J. V2.* quibus adſentitur Margo *A1W.* Ceterae Edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. *d* Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adſcriptum in ora *A1W.* Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas aliorſum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis προθεῖναι conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προθέματα recentioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T.H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M.* *A.V.*

66. Ἐπεὶ γὰρ] Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν· idem ne hic contigerit, valde metuo. *T.H.*

Ibid. Κατηγόρητο] Sic ſcribitur paſſim. *M. du S.*

78. Καταλύεσθαι] Angl. καταδύεσθαι. *J.B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *J.* ſic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

83. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς· mortui ἀλίβαντες a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quæ præcedunt. Ἀλίβαντες ſunt νεκροί. vide *Heſych.* *J.G.G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδος] Angl. Ἀλιβαντίδος. *J.B.*

Ἀλιβαντιάδος] Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἔστι, ζωτικῆς λιβάδος, ἤγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὤν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιάς finxit. *A.V.*

Ἀλιβαντίδος] Ἀλίβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter.* Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδος. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδος] Ferri poterat Ἀλιβαντιάς, ut Πελοπίς, Πελοπιάς, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἱπποθοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. *T.H.*

85. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν & χειροτονεῖν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Græc. *J.B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes; quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T.H.*

πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά [a] σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ

giſtratus, ſcivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

21. Atque hæc tibi ſunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tireſiam adii, eumque ſupplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille riſu ſublato (eſt autem captus oculis ſeniculus, pallidus, & tenuiſſima voce) fili, inquit, cauſam novi tuæ fluctuationis a ſapientibus eſſe ortam, qui ſecum ipſi diſſident:

a Σου] Σοι P. Margo *A1W.* Defendi poterat: ſed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσατο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*

91. Ἕνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἅδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.*

Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, cauſam ſcio tuae perplexitatis, a ſapientibus iſtis profectam, qui non eadem inter ſe ſentiunt:* ἐν in omnibus editis deſideratur. Aliud eſt οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a ſe ipſo diſſentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J. G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter ſe ſentiunt.* Sed videndum, ne retinenda ſit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi haeſitationis tuae cauſam, eam nimirum profectam eſſe ab his ſapientibus, a ſe ipſis diſſentientibus*; qui ſibi non conſtant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes ſententiam. Eo nempe ſtolidior erat horum ſophorum vanitas, quod non inter ſe modo, ſed ipſi a ſe diſſidebant. Idque jam ſupra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus*: Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat abſurdius: hos enim ipſos, obſervata eorum vita, comperi ſuis ipſorum ſermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur reſpexiſſe is (Tireſias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult veriſſimam hæſitationis ſuæ cauſam. *J.J.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Iſocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταὐτὰ γινώσκομεν. *M. du S.*

4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 257. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria diſſentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi ſcriptorum *Luciani* recenſionem inſtituit: *Quod vero Tireſias*, inquit, *Menippo in aurem ſuſurrat, optimam vitam eſſe τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *ſed* illiteratorum, *qui* philoſophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum faſtu tractantibus*: adjectis pluribus noſtri ſcriptoris exemplis, in quibus eadem poteſtas valere debeat. Sane nihil eſt frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter ſe opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teſte *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud menſarium depoſuerat ea conditione, ut, ſi filii ἰδιῶται γεννηθεῖεν, ipſis reſtitueretur; ſin philoſophi, publico cederet. Nec philoſophis ſolum, ſed & philologis contrarii ſunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται ſunt, ſi ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philoſophorum rixis remota quietem ſectatur, & res, quae uſu quotidie veniant, commode atque eleganter diſpenſat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operoſis philoſophorum inanibusque concertationibus, ſaepe laudatur: quare *diu quaeſitum eſſe Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philoſophiae, an ruſticitatis eſſet vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam ſine dubio privati hominis tranquillam vitam ſignificat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] *Praeſentem fortunam boni con-*

ſident: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præterconſulens.

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δή με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

conſulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθέναι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελεύων· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus* Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecumque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcumque fuerit oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus*, *ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὂν, τὸ δὲ οὔπω καὶ ἄδηλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus deliciis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem ſors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceteriſque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι: in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλόμενοι δὴ θέσθαι· &, quod rarius eſt notatumque a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν· unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρόν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενος. OEd. Tyr. v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui veſtigia

μενος, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὣς εἰπὼν πάλιν ὤρμητο κατ᾽ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κᾀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

curras ridendo pleraque, nec quicquam ſerio ſtudio conſecteris. Hæc ubi dixit, recepit ſe in aſphodelo conſitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam ſerum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, eſto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime moleſtum oſtendam tramitem: ſimul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginoſiorem, oſtendensque manu procul obſcurum aliquod & tenue tanquam per feneſtram influens lumen, illud, ait, eſt Trophonii fanum, atque inde deſcendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & ſtatim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, ſalutatoque mago, quum difficulter admodum per anguſtum oſtium erepſiſſem, neſcio quomodo in Lebadia adſum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυε; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείων χρησμῳδουμένων. V.

* Ἐδείκνυες] Ἐδείκνυε V. & C. *M. du S.*
† Αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* ſcripſit τι, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum. In ſequentibus aut μαντειῶν, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. *T. H.*

ſtigia ſummi popularis preſſit, *Gatakero* fuit factum, reſtitui poſſe arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γε utraeque particulae in citandis verſibus vulgo ſolent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ᾽ ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctiſſimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ᾽ ἔστω σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Ariſtid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae ſcientia ratem ſervat, ἀλλ᾽ οἷς εὖ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere poteſtas, quam tamen cauſa nonnunquam variat, in hoc adagio reſidet; prima, *quod in manibus eſt, ſolerter dextreque curare & adminiſtrare; ſapienter rebus praeſentibus utendo commodis ſuis conſulere:* quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zoſimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus eſt danda, I. p. 12. Ulpianum deſcribit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· & *Suidas* in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι· altera, *ſi quid tentatum ſecus ceciderit, arte corrigere, fortunamque ſiniſtram induſtria ſublevare;* quemadmodum homines prudentes ſolent aleatores callidos imitari ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem ſimilitudo quum non raro a veteribus uſurpetur. *Valeſio* perſuaſit, ut rationem proverbii a teſſerarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se ſervir bien de ſa chance* in Not. *Mauſſaci* ad *Harpocr.* p. 221. ſenſu quidem ex aliqua parte opportuno, ſed origine nimis in anguſtum redacta. Ut ergo quin noſter ille modus explicandi ſit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, ſic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc ſaepe poſuiſſe ſcriptores antiquos, ut aperte ad teſſerarum ludum cogitationem referrent. Exemplo ſint *Sophoclis* verſus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην ubi primum reſtitui placet, κ᾽ εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus noſtris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν eſt *aequo animo ferre, aequi bonique facere* diverſum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantiſſime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod caſus offert, ponere ex uſu ſuo, Non gemere fortunam, aleatoris boni eſt.* Alter autem Tragici verſus apud *Heſychium* in Κυβευτὴν loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes. — Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

MERCURIUS ET CHARON. — ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

MERC. — ΕΡΜ.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

1 ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἅδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι,

a Ἡμᾶς] F. ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅδου] Πλούτωνος. V.

10. Ὁ Θέτταλος] Ὁ Πρωτεσίλαος. V.

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας· audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T.H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J.Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T.H.*

24. Κατέρχονται] *Ad inferos migrant.* *J.Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J.Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiae vel minimae macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores absque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

• 1. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T.H.*

10. Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκρικοῖς *Lucianus.* *J.Br.*

• Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J.C.*

Ὁ Θ. ἐκ. νεανίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. Δ. XXIII. *M. du S.*

12. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτιου· VIII, 42. *Heſych.* Λιπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T.H.*

13. Ἐσ-

νέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος [b] τῷ ἄνω Διῒ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, eſcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe *S.* & *A.* *b* Τῷ] Sola *F.* τῶ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἐπιστάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moſchopul.* Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. in Ξενάγησον. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄριστα σοί, inquit, ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνῃ· ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διῒ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμέτερον] *Veſtrum prorſus:* nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψη χαμαὶ τεταγώς] Homer. Il. Β. *J. Br.*

Ibid. Χαμαὶ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τεταγὼν] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τεταγώς. *M. du S.*

Τεταγὼς] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore curſu manat a τέταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Aoriſtus ſecundus τεταγὼν ab ἔταγον· ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Moſellanus, e ſummo cœlo: Benedictus, e magno cœlo.* Pater, *ſacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus, Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio συγγενεστάτου Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo cœlo; e magno cœlo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. Α. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ ὀδὸς, παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. Ο. vſ. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λαυνοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥῖψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. J.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Ariſtoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id eſt, ματαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὤν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἤ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, quum diſtingui debeat ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορος] Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus: noſtrae reip. ex parte legatus:* & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id eſt, *convictor, contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὥσπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ [c] τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν.

καὶ

c Τεταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τεταγών.

21. Τεταγὼς] * Ὁ διατείνας καὶ τινάξας καὶ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω καὶ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παρακείμενος τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ ταγὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. *V.*

* Ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τινάξας. C. δ. καὶ τιν. *M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παραληλυθώς] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram παρακείμενος. Dedi παρακείμενος, quod *Etymologus* habet in Τεταγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis.* Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, *trajicere mortuos.* Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B3.* credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. Β, 103. Φ, 497. & Od. Ε, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choeph. v. 163. Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανός &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nuncium mandata ferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. Β, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθῆρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἤτοι ὁ ἀργὸς φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· (niſi quis praeferendum cenſeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. Β, 104. Quin ipſum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum, & in *Heſychio* legas Διακτόρως, εἰρηνικῶς, ſive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῷ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέσος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol Homer.* MS. apud *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commo-

καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἤν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ fili, eorum quidem ut meminiſſes, quod nunquam te antliam ducere juſſi, nec remis admovi: quin ſtertis in tranſtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; niſi ſi garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum curſum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens ſolus remigo. At per patrem te obſecro, ſuaviſſime Mercuriole, ne me deſtituas: imo age per partes, in hominum vita quæ ſint, omnia mihi demonſtra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod ſi tu me deſerueris, nihil inter me & cæcos intererit: quemadmodum enim hi vacillant fruſtratis per

[a] Λάλον] Egregie *Brodaeo* duce ſic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. [b] Ἑρμίδιον] Ἑρμήδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *A1W*. [c] Διολισθαίνοντες] *F.* διολισθήνοντες. In P. & *J.* καὶ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Λεπτομερῶς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποτυγχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æſchyl.* ad Ἑ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc poſtremam interpretationem ſecutus eſt, pro tempore ſaltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, ſed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia ſecum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, *quod ut praeſenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum propoſuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an* εἶχε *pro* ἔχει *poſitum ſit. Suam enim ſignificationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praeſtare jam recuſavit: perinde ac ſi diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminiſſe &c. Viciſſim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulſam paſſus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praeſentis ſignificationem habere. Stephano* ſolemne eſt in levibus argutari: omiſſum ἄν, quod ſaepe fieri conſuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & uſum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index ſimilia plura ſuppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene reſtituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Noſtri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.] Non in Charontis tantum cymba *ſuper tranſtris*, non *ſub tranſtris*, dormiebant, ſed & alibi, uti ex *Euſtathio* docet *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος] *Iſ. Caſauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir; praeſertim ſi cum *Caſaubono* comparetur, haud magni ſane pretii ad *Perſ.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum ſpectat acrior utrobique Viri ſummi increpatio. *Syneſius* de ſervo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. *T.H.*

30. Ὤμους] Quia gymnaſiorum praeſes. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Caſtiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. *J. Br.*

Λάλον] Secuti ſumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, ſed emendationem *Benedicti* certiſſimam: in omnibus enim ante ipſum editis vitioſe legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in ſuo codice recte ſcriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc verſionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuiſſe tamen ἄλλον. Vide ſupra *Mer.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικωπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Laz. Bayſ.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diſſ. de Variat. Nav. p. 773. F. *Tan. Faber* ad *Ariſtoph.* Ecclеſ. v. 1083. ubi δικωπεῖν, ſed ſenſu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέττειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum ſit δικωπίᾳ. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλάτᾳ δικώπῳ v. 444. *T.H.*

33. Δικωπία.] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre eſt, praeſertim nautarum ſingulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμήδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud *Ariſtoph.* Pac.

per lubrica veſtigiis in caligine, ſimiliter ſane & ego tibi jamdudum acie ſum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, ſemper memori futuro hanc gratiam.

2. MERC. Hocce negotium mihi non ſine plagis abibit: jamque video mercedem præſtiti officii præſentibus pugnis omnino perſolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda eſt: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas ſingulatim & adcurate, nulla arte fieri poteſt; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te ſane ipſum idem inpediverit, ne adminiſtres mortuale

σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ [d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ

τῶν

[d] Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ * γρόνθος. V.

* Γρόνθος] Quid eſt γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit *Heſychius* ἀναφύσησιν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiaſtes κόνδυλον, quia ex ictu ſive pugno, qui eſt κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc eſt, ἀναφύσησις. *J. J.*

Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio *Patr. Junium* in Ep. *Polycarpi* §. 2. ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: poſtea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad Il. B, 219. Achilles Therſitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὰν *Quintus Calaber* teſtis a *Scholiaſte* parvo citatus vocat I, 740. Solemne eſt Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere γρόνθον. *Heſych.* in Πυγμὴ, Πύκτας, Πύξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981. 999. *Joann. Diacon.* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Judic. III, 16. *Aquila* & *Symmachus* γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & *Theodotione* fuit ἐπιθαμῆς· cujus admonitus ſum ab egregio viro *Jo. Jac. Wetſtenio.* Propius ad originem inferior aetas extrito ν acceſſit: vide *Jo. Meurſ.* Gl. GB. & *Du Cangium* in Γρόθος. *Heſychii* γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud *Poll.* IV, 83. ſicuti jampridem *H. Stephanus* obſervavit in Ind. Th. *T. H.*

Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit jam doctiſſimus Editor *Kuſterus.* *M. du S.*

35. Περιήγησαι] Verbi poteſtatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Baſilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. *T. H.*

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & *J.* In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum eſt πάλαι, quod in verſione ſecutus ſum: nam illud πάλιν quomodo ſententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil eſt frequentius iſto uſu τοῦ πάλαι apud *Ariſtophanem*, πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis ſit utriusque voculae permutatio. *T. H.*

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *ſtricto acutoque articulo percutere. Petron.* *A. V.*

45. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις] Sic *Themiſt.* Or. VIII. p. 103. C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; *A. S.*

46. Πάθοι] Haec vox in L. & *B2.* recte habet; in reliquis peſſime πάθῃ· nota eſt, & tritiſſima phraſis. Vide, ſi lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & paſſim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe *Moſellanus*: *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per praeconem inveſtiget.* Vide *Petron. Moſch.* Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt *Moſchi* notus. *J. G.*

50. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* ſaepe conditionem ſervilem & agnoſcit & indignatur: eſt aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipſe, ne tanquam fugitivus praeconis voci ſubjiciatur, metuit: nam ſi ſervus aufugiſſet, aut res quaecumque alia foret amiſſa, ad praeconem ire moris erat, & μήνυτρον commonſtranti mancipium reducentive, vel inventori εὕρετρον pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus ſervus fugerat, libello propoſito, vel per praeconem nun-*

cians

τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ᾽ ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ᾽ ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ᾽ ἐκείνου πάντ᾽ ἴδοις· [a] σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέ-

tuum munus : Plutonis imperio certe damnum adtuleris , ſi nullos mortuos deducas longo temporis intervallo : & publicanus Æacus indignabitur , ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero ſumma rerum , quæ geruntur, capita ſpectes, id jam nunc diſpiciendum eſt. CHAR. Ipſe tu, Mercuri, quid optimum ſit , excogita : quandoquidem ego eorum ignarus ſum , quæ ſunt in terra , quippe hoſpes. MERC. Ut paucis dicam , Charon , eminente quodam nobis opus erat loco , ut inde cuncta contempleris : quod ſi in cœlum adſcendendi jus tibi foret, non laborarem: ex hac enim ſpecula exacte cuncta deſpiceres : nunc, quo-

a Σὺ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *A1W.*

cians dixit, daturum ſe denarios mille ei, qui ad ſe ſervum perduxiſſet. Dion Chryſ. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων , οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus , ut erat homo jocorum plenus , apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum ſcite procœmium quoddam canentem audiviſſet , reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν , ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαρῳδὸν , λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re ſcripſerint , multos indicavit *Erhardus.* *T.H.*

Ibid. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διός. Sed id minime opus , quum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, ſit referendum. Cæterum aliud quid , ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon , ut ſibi omnia , quae in vivis eſſent ac agerentur, oſtenderet. Mercurius cauſſatus , ſibi tantum haud ſupereſſe otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud ſuperos, hanc autem rem non unius eſſe diei; verum ſe amici cauſſa multum velle ; non tamen ſe omnia oſtenſurum ; multos enim ad id requiri annos : pergit in verbis Græce poſitis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum : te quoque ipſum id impediet , quo minus mortis munia exſequaris , & imperium Plutonis damno afficias , longo tempore nullos ducens mortuos : publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An iſta mora & ceſſatio ab impoſito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter hæc Græca [σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα , καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν] poſſint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: ſcilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus , qui tam longo tempore nullos ducturus eſſet mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque ? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα , ὡς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, *ut damno etiam affecturus ſis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero ſimile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Cl. *Jenſius* excidiſſe putat ὡς, & legendum ὡς καὶ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque ſcriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, ſi, ut hoc in loco, ſenſus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis , ubi errandi periculum eſt, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius ſit expreſſum, non infrequens eſt: hoc ergo , quod ad implendam ſententiam ex proximo arceſſi debet , ſi poteſtatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: ſin requiratur diverſae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte poſitum κωλύσει repeti non poteſt in ſequenti ; ſed ex eo formandum eſt aliud illius membri ſententiae conveniens ποιήσει , ἀναγκάσει , aut ſimile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte ſuppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit ſe intra rupes ; ne ante fauces quidem ſaltus , ut quondam Lacedaemonios fama eſt , ſed intra penitus retractis caſtris:* ubi in priore parte ſupplendum eſſe *poſitis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiſſ. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae eſt pretium. Alia de hoc genere ſolertiſſime per-

ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ᾽ οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἷας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ᾽ αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤστην, δίκας ἐτισάτην. [b] νὼ δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re eſſe: ego, ut vectorum eſt officium, ſilentio ſedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipſe ſcivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam ſpeculam. Num igitur Caucaſus opportunus? an Parnaſſus altior, an utriſque Olympus iſte? Atenim non inſcitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum reſpicienti: verum te quoque operam mecum laboremque conſociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me eſt. MERC. Homerus poëta Aloeï filios, & ipſos duos, ait adhucdum pueros voluiſſe aliquando Oſſam ex fundamentis revulſam imponere Olympo, tum Pelion Oſſæ, illamque ſe ſcalam idoneam habituros putaſſe, & adſcenſum in cœlos: illi quidem utrique adoleſcentuli, utpote perditiſſime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc conſilia non capiuntur, cur non ſtructuram & ipſi ſimilem ador-

a Τί] Τὸ P. J. Pro ποιητέον habet margo A1W. ποιητέον neutrum bene. b Νὼ] F. νῦν quod cur mutaretur, nulla erat cauſa; niſi vetuſti Codd. alterum ſtabiliant. Eadem Ed. τῷ θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*
Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeſchel.* ad *Origen.* in Celſ. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celſus ibi perquam ridicule dicitur exiſtimaſſe, Moſem, quum turris ad coelum educendae hiſtoriam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulſio facilis ex temporum ratione: ſed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celſum autem jam diu homines extitiſſe impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Moſis de ſtructa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter ſe compararint, ut pro fabulis utraſque peraeque habendas eſſe evincerent, oſtendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἷς μὲν οὖν ἐστιν (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὓς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος διανοηθῆναί φησι τρία τὰ μέγιστα τῶν ὀρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* διανοηθῆναι, ſic & *Lucianus* ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involviſſe ſcripſerunt, ab *Homero* neſcio quo jure diſſentiunt; ſiquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae conſilium voluntatemque indicet: ideo *Themiſtius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρᾶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. ſatis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem conſtrictum in vinculis habuiſſe. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλώϊον urbem eſſe Theſſaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας· hic jam fabula remota tenue veteris hiſtoriae veſtigium apparet, quod ſi perſequi locus pateretur, in latius validiſſimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεὺς, niſi apud *Stephanum*: *Holſtenius* etiam: *num* Ἀλωεῖδαι; quin plures inſolens forma perculit: ad Scriptoris, qui *Ariſtotelem* mentitur, de Mundo iſta verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorem eſſe ſcripturam *Sylburgius* obſervat Ἀλωεῖδαι idque ipſum jamdudum ante *Nanſio* fuerat viſum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur Ἀλωειάδας dediſſe *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλωάδαι exarari ſolent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωϊδῶν *Pindari Scholiaſtes* habet intra paucos verſus ad Π. Δ. 156. *Themiſt.* p. 36. [illegible] Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· ſed p. 79. ὅσ' [illegible]

adornamus convolutis aliis ſuper alios montibus, ut nanciſcamur ab altiore loco accuratiorem proſpectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Oſſam? MERC. Quidni, Charon? an nos ſtatuis ignaviores eſſe puerulis iſtis? idque, ubi Dii ſumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate prædítus: at animoſus ille Homerus binorum verſuum opera ſtatim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, ſi iſta tibi eſſe portentoſa videantur, quem Atlas ſcilicet non fugit, qui polum ipſum unus fert, ſuſtinens nos ſimul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut ſucceſſerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquieſcentem tantiſper, dum

τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ᾽ ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ᾽ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ᾽ οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συνθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἷς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. *V.*

Ἀλωΐδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor adfirmare, multo ſaepius Ἀλωάδας, ſi quis inquirat, in veterum ſcriptis repertum iri, quam Ἀλωειδας· adeo ut temeritatis abſolvi nequeat, qui morem ſcribendi receptiſſimum ad formam patronymicorum, quae ab ευς deſcendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλωάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua *Caſaubon.* ad *Athen.* VII, 4. & *Jo. Meurſius*, ubique corruptum eſſe, refingendumque in Ἀλωάδαι· cui-ſuſpicioni mirifice favent verſus inde ab *Æliano* adducti de Anim. VII, 39. nam ipſa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae cauſam interitus Aloïdis adtulit, deſignari videtur: drama vero fuiſſe Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *T.H.*

90. *Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ᾽ αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν*] Sic male diſtinctus in poſtrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, *εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ᾽ αὐτῇ· ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένους*, &c. Nec aliter video diſtingui in Florentina. Plana ſunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloeï filios, cum pueri etiamdum eſſent, olim ſtatuiſſe radicitus evulſam Oſſam Olympo ſuperimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes ſe habituros eſſe ſcalam, etiam ad in cœlum adſcendendum.* *J.J.*

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν.* *J.B.*

99. Δύ᾽ ὄντες] *Hic δύ᾽ ὄντες pro δύ᾽ ὄντες μόνον dictum eſſe manifeſtiſſimum eſt*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus ſit ellipſi, nullus video, atque adeo lubens ſequor exactiſſimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 292. n. 25. *T.H.*

3. Τοῖν βρεφυλλίοιν] Otum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc eſt, *αὐτὰρ ἐπ᾽ Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* *J.Br.*

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *ruſticus*, ut habet Interpres. *J.C.*

10. Οὕτω ῥ. συντιθεὶς] Nihil eſt hic, quod magnopere offendat: neſcio tamen quo pacto magis blanditur: *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥᾳδίως συνετίθει τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στίχοιν* pro *δυσὶ στίχοις* non aliter eſt dictum, quam *ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλιᾶς ἀνιμᾶν* *Theophr.* H. Pl. IV. p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίζεσθαι* *Strabo* XVII. p. 1184. B. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. *T.H.*

15. Ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτόν] Poſtulare videtur legitimus orationis curſus, *ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα· διαδέξαιτο* ut *ἀναπαύσειεν αὐτὸς* vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam ſi cumulate *αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα* ſcribatur. *T.H.*

25. Ἐξειρ-

ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.

ipſe ſubditis humeris onus cœli geſtaret. CHAR. Audivi & iſta: ſintne vera, tu, Mercuri, poëtæque ſciveritis. MERC. Veriſſima, Charon: nam quam ob rem ſapientes viri falſum dicerent? Itaque emoliamur Oſſam primum, uti nobis præmonſtrat carmen, & architectus Homerus; dein ſuper Oſſam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile ſimul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adſcendam videamque, iſtane ſint ſatis idonea, an plura inſuper accumulare deceat.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, συντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μετατίθει τὴν Οἴτην· ἐπικυλινδείσθω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

5. Papæ! infra ſumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Iſtrum ſunt ſola: ab iſta vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus ſuis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, ſicuti videtur; tum Parnaſſus ſuper omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne ſubtilius elaboremus opus producendo ultra veriſimilitudinem; deinde ne cum ipſa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono ſis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: ſubvolvatur etiam Parnaſſus. En iterum eſcendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc ſubi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam iſtam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priſcae ἐξειργασόμεθα. Quod repoſui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo *A1W.*
b Ἡμῖν] Ὑμῖν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane neceſſaria caret *F.*

38. Οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. *V.*
39. Συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· * τα γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται), Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. *V.*

* Τὰ γὰρ πρὸς] Amſt. Ed. ἡ γὰρ & ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne r aecum quidem eſt: utrumque recte legebatur in libro Voſſiano, conſentiente *Thoma Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum eſt, quod s repoſuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. F. G.

46. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula ſaepius cum in [illegible]

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebaſque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσιν· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

d Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *A1W*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* J. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λίμνην] *Mare.* J. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. Α, 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. J. J.

72. Ἐς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἔχ᾽ [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ᾽ Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾷν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ᾽ αὖ τοι ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ᾽ εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστιν; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ [d] προδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ᾽ αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] πρόσκωπος

ſtitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius deſcenſurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque viſu acutiſſimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc uſum incantatione ſumta: tu vero, ſimul ac pronunciavero verſus, ſic tibi perſuade, te non amplius eſſe hebeti oculorum acie, ſed plane cuncta perſpicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abſtuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoſcas Deum & hominem. Quid eſt? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil ſupra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac reſponde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut diſcas in Homeri carminibus me quoque non eſſe non verſatum? MERC. Unde vero tibi ſit, eorum quicquam ut ſcias, qui nauta ſem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AtW.* b Ὁρᾷν] Ὅρα P. L. Idem in margine *AtW.* ſcriptum; ſed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] *F.* Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προσδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AtW.* In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f. Πρόσκωπος] *F.* πρόκωπος.

86. Ὄφρ᾽ εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J.Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii ſermo ſit interciſus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, eſt adſignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* verſiculis ſtatim quaerat, τί ἐστιν; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J.Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorſum ſpectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutiſſimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercurius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur in προ neſcio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan potuerat, ut Μισθ. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile perſpicies. *M. du S.*

3. Ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν] Quum vertiſſet *Moſellanus*, *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, *& injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui poteſt placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad tu bandum? An ignorat ullus τορύνην paſſim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῆς χύτρας, quod & commodiſſime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in perſona Charontis videtur dictum, non ſecus ac ſi mare eſſet ejus olla culinaria. *J.G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J.Br.*

4. Τὰς θυέλλας Sumta ſunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ᾽ ὀρόθυνεν ἀέλλας videri [illegible] *Lucianus*, ὀρόθυνε θυέλλας· ſed memor[illegible] bis non adnumeratis, citaſſe *Noſtrum* [illegible] etiam eſt cauſa, cur ὀρόθυνε augmento [illegible] non repudiem: *Nicetas* Man. Comn. [illegible] ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κῦμα ὀ[illegible] εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὠροθύνοντο. [illegible]

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendav[illegible] omnibus legebatur ὠρόθυνε. [illegible]

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id eſt, *cum ipſa Scylla* [illegible] *rybdi* &c. [illegible]

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indica[illegible] unde & ipſe multos memoria compre[illegible] verſus Homericos, facetiſſime narrat, [illegible] merum defunctum trajiceret, tempore [illegible]

ſemper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probroſe dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempeſtas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: poſtquam enim occœpit cantando recitare neſcio quam non valde navigantibus auſpicatam cantilenam, ſcilicet Neptunum conduxiſſe nubes, turbaſſe pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omneſque procellas concitaſſe, atque alia multa, dum mare miſcet verſibus, tanta tempeſtas ſubito caligoque ingruit, ut parum abeſſet, quin navim nobis everteret. Tum ille nauſea correptus evomuit rhapſodiarum pleraſque cum ipſa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conſervare.

ῶν; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὀρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

8. CHAR. At dic mihi, quæſo, quis hicce craſſiſſimus eſt vir, fortis magnuſque, qui eminet ſuper alios homines

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·
Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε, μέγας τε,
Ἔξο-

3. * Τορύνην] Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ὃ οὐδέποτε ὀρθόν. *V.*
8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν] Ὅτι † Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. *V.*

* Τορύνον] L. τορύνην· & ita legiſſe Excerptorem video. *M. du S.*

Non aliter in *V.* ſed quid ſibi velit *Scholiaſtes*, parumper obſcurum eſt. Non equidem inprobavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura ſatis huic inſtrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod ſi τορύνην exponit, ſcribendum potius fuerat ἤ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apoſtolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλμιὸν (eum in modum refingo σκαλικὸν) ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum oſtenderet? *T. H.*

† Γελάτω] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum eſt, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex *Æliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim *Ælianum* tuebitur adverſus eos, qui fruſtra eum emendare conati ſunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius eſt Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiaſtae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praeſtantiſſ. *Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempeſtatem, Homerumque nauſeabundum evomuiſſe plurima ſuorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita ſimpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem ſequi vertentem, *Nauſeabundus ille ipſi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & ſtatuere, *Homerum*, ubi ἄνοστον πλοῦν navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum eſſe fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid pote inſulſius? Non intellexit bonus Noſter, τὰ, ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem eſſe, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam præpoſitionem ſæpe ſubaudiendam relinquunt Græci. *J. J.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non eſt objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo ſic loquitur *Ælianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τίς γὰρ ὅδ'] Verſus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Ἠΰς τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

24. Μη-

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, [a] μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κᾆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύ-

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plauſus ipſi dant Græci, quod taurum ſublatum ferat per ſtadium medium. CHAR. Et quanto juſtius me, Mercuri, laudent, qui ipſum tibi Milonem haud multo poſt comprehenſum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adverſariorum inviĉtiſſimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto ſe ſupplantatum proſternat: deinde nobis gemitus edet ſcilicet, recordatus coronarum iſtarum & plauſus: nunc vero magnum ſpirat, dum omnes eum admirantur ob taurum geſtatum. Quid ergo? illumne exiſtimabimus ſperare, ſe quandoque moriturum eſſe? MERC. Quî fieri poteſt, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

[a] Μηδὲ] F. A1. pluresque μὴ δὲ, prout ſaepe ſolet in vetuſtis Codd. & Edd. diſtincte ſcribi.

18. Φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· * ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τὰ κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος, ‡ ὑποδύντα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στῦλον πρότερον παραστάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ περιέτυχοι § κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περιεχθέντα τῇ συμπτώσει τῶν μερῶν ¶ ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοίνην. *V.*

* Ζ γὰρ καὶ ς στάδια] Errat *Scholiaſtes*. Octo ſtadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ς, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda ſunt καὶ ἥμισυ· perſimilis eſt ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium ſignificant. Facile *Scholiaſten* erroris abſolvent, quae diſputavit *Dodwellus* Diſſ. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύλον τροπίδιον . . . ἑταίρους τε . . . ὑπεξάγειν genuinas *Voſſii* membranae lectiones reſtituimus. Mox impreſſum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione diſcedit, & ſtructuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποδάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἐσφηνωμένῳ. *M. du S.*

¶ Ἀφύκτῳ] Vitium *V.* ἀεύκῳ bene correctum fuit in Ed. A. De caſu Milonis breviter & ſatis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus ſuis, quercum hiantem diducere conatus eſt: ſed cuneis exeuntibus in medio conatu ſubſtitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiaſtae* noſtri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16 Verum *Euſtathius* ad *Dionyſ.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis ſophiſticum acumen adfectat, paene ridiculus evaſit: ἀποστενωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, στυγνῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνεὶς] Haec mihi non accommodatiſſime videntur ad integram, quae praeceſſit, ſententiam reſpondere: etiamſi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipſo *Luciano* haeret culpa: non enim aeque ſemper ſtylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὴ δὲ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἆραι δυνάμενος] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα repoſuit *Bourdelotius*; ſed pro ὅπως, quod in editis eſt, ſcribendum ὅπως· οὐχ ὅπως eſt *nedum*: uſus etiam eſt in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam ſecutus videtur *Bourdelotius*, mendoſe legebatur ἐλπίδα· at ſi a[illegible] recte, ut hic vides, legiſſet. *M. du* [illegible]

41. Ἐλασείοντα ἐπὶ Λ.] Ingenio *Lu*[illegible] miſque jocis ita delector, ut qui maxi[illegible] men ejus dotes tam inepte admiror, ut[illegible] prehenſione dignum admiſerit, excu[illegible] Sane mallem, quando hiſtorias vete[illegible] ſolet, attingit, examen accuratius m[illegible] ram adhibuiſſet, & partam elegantiſſ[illegible] laudem hoc quoque non vili titulo cu[illegible] per admodum Aſſyrios ait a Cyro de[illegible] gnatamque eſſe Babylonem; nunc p[illegible] Cyrum expeditionem in Lydiam, u[illegible] riatur, regnoque ſpoliet. In his ordo[illegible] rum non conſtat: nam quamlibet in[illegible] ſcriptores antiqui diſcrepent, huc ta[illegible]

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas tranſtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ· μηδὲ [b] ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἀραῖξ δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον

b Ἐμπίδα] Ἐλπίδα *B2*. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius *A*. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπακουστέον τὸ ἔχουσαν. *V.*

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῆ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιανῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda ſit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδιων ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν ἑλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον quum Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam ex-

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον· βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας·

que jam Crœſum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλήϊον referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἑλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιληΐου· verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J.Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ πολιορκημένην, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθαρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τους ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλεώβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οὐδὲ Βίτων Κλέοβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Higinus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum ve[illegible] qui-bus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* [illegible] narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſim[illegible] *bricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J.* [illegible] Cicer. T. D. I. c. 47.

58. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα] De his *Herodot.* I. [illegible] etiam in *Axiocho*, vel *de Morte.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. [illegible] nuſtius enim eſt haec a Charonte dici, [illegible] lone.

64. Τὰ πρῶτα] *Primas.*

65. Τέλλος] *Telaus* in quibusdam Dio[illegible] tii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* [illegible] ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* [illegible] habent: ſed eaedem Τέλλον recte exhibent [illegible] 17.

ferant felicitatis: at ſecundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis; ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὔ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῆς περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθή-

a Οἶδα] Οἶθα F. quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium*. Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σελος· Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασια, Σελασία· Πελλὸς, Πελος nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. *T.H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J.B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τὶς, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. *T.H.*

74. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J.G.G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Ζ. Ἐλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.
M.du S.

82. Ὕπωχρον] Infra vocat ὠχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt. *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ὠχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γεγένηνται οἱ τοῦτον παρεδρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἐρεβίνθους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πτέξον ὠχροὺς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45 Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ὠχρὸς ſaepe minimum diſcrepet, quod oſtenderunt *Foeſ.* Œcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρύς. ſcite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας. apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio

quis

θήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμά, καὶ πλοῦς μακρός, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὀβολόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. ΧΑΡ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod ſemper audio prædicari. MERC. Hoc illud eſt, Charon, decantatiſſimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipſi adſit, niſi forte hoc ſolum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Neſcis enim, quot propterea bella exiſtant, & inſidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, ſervitutes denique. CHAR. Ob iſtud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut ſcis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: ſed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno ſtudio expetitur ab ipſis: verum illud aurum ex profundis terræ viſceribus metalli foſſores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνονται. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ὑμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Ariſtoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum eſt illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus foſſor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epiſc. Nol. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos*. *T. H.*

84. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον] Importuna his ſubjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Caſaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophraſto*. *J. G.*

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poeta aliquo, *Pindaro* forſan, habere videtur. Ni id ſit, credo aut πρᾶγμα ſcripturum fuiſſe pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. *M. du S.*

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluiſſem χρῶμα, vel κτῆμα· ſed ſarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus eſt ſollicitandum, quod in Fl. quoque planiſſime reperiatur: alius eſt loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri ſtudio petitur, ut ejus poſſeſſionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noſter in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* οὕτω δή τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περίβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Iſocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipſa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ οὐδὲν ἧσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσινάρου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *deſideratiſſimum*. *Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ quod palam *Dionyſ. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. [illegible] μαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου [illegible] Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas [illegible] μα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel ne [illegible] de ſibi expetendam ſtatuat, aut adipiſci labore [illegible] tra divitiae, atque ipſum illud, quod Charo [illegible] tur, aurum: *Æneas Soph.* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄρ[illegible] περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, [illegible] δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ ἑστηκός, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς [illegible]

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina ſo[illegible] μον τι· ceterae omnes quaſi de compacto [illegible] ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, [illegible] non liquet. Primum dubitabam, an idem [illegible] que eleganter minima lectionis Florentinae m[illegible] poſſet obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρ[illegible] Deinde non difficile videbatur ipſam illam [illegible]

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderoſæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœſum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auſcultemus ergo.

τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ὁ δὲ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι [c] δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

12. SOL. Dic mihi, Crœſe, numnam putas opus habere lateribus iſtis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim eſt illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem eſſe redditurum, ſi poſſideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœſe, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti ſunt, ut aurum ipſis e Lydia ſit petendum, ſi deſiderarint. CROES. Ubinam tanta ſit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quæſo te, ferrumne etiam naſcitur in Lydia?

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

c Δοκεῖν] Δοκεῖ *J.* & margo *A1W.* male: ſcribendum enim fuiſſet βουλόμενος, vel βούλεται.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conſervare, modo unica tantum litera, cujus ſpatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρυνονται &c. Sententia planiſſima, niſi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in iſto auro boni inſit, niſi forte honorificum exiſtimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, ſuoque pondere premat.* Equidem, ſi libri veteres addicant, nihil eſſe cauſae video, cur ſcriptura proba, & intellectu neutiquam obſcura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Uſus eſt verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & penſionibus: quare de publicanis eſt frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æſchin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus uſitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τους τελωνας βαρυνόμεθα . . . οὐχ ὅταν τα ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλεγωσιν· *publicanis ſuccenſemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non ſolum apud Athenienſes οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τα ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo diſtinguatur, ſed alibi quoque noti. *Ariſtides* de ſe T. I. p. 611. B. ἡρέθην ἐκλογευς· & Capito φόρων ἐκλογεὺς *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui poſtea de eodem homine rapaciſſimo ſubjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινα καὶ πολυν πλοῦτον ἠθροικώς· ſicut a *Demoſthene* dicitur παρεκλέγειν τα κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaeſtorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non diſquiro: coactoris certe miniſterium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην ſupra c. II. Praeterea ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Caſaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, ſed per errorem ſcribens χαλκοῦν ὄβολον· & p. 32. τοὺς τόκους εἰς την γνάθον ἐκλέγειν, id eſt, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi ſecus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. exiſtimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etſi per me jampridem ipſe animadvertiſſem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctiſſimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλεγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Caſſ.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* ſunt ἡμιπλίνθια, quorum ſtudioſe menſuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euſeb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyſſ.* T. III. p. 319. A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλινθων. Utrumque jungit *Themiſt.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, ſe Crœſum utique vilipendiſſe, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σηκὸν πλινθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακουσωμεν οὖν, etſi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποίησῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνῃ δ' οὖν [a] ἀμεί-

CROES. Non ſane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præſtet ferrum auro? SOL. Si reſpondeas nihil indignatus, diſcere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui ſervant aliquos, meliores, an qui ab iis ſervantur? CROES. Qui ſervant videlicet. SOL. Num igitur, ſi Cyrus, quos rumores nonnulli ſpargunt, adoriatur Lydos, aureos enſes tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur neceſſarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc ſane metallum niſi compararis, abeat tibi aurum in Perſidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Abſit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμείνω] In F. hunc in modum excuſum eſt: ἀμείνω. Κ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκοῦν &c. Cogitet aliquis ſcribi poſſe, Κρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκοῦν &c. ac ſi Crœſus, quod Soloni dicendum reſtabat, feſtinanter praeripuiſſet: ſed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τοῦ βελτίονος] Confer adverſus aurum & argentum pro ferro diſputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philoſophos, praeſertim Stoïcos, imitati. *T.H.*

30. Ἐπίῃ Λυδοῖς] Haec ita ſunt ſcripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intuliſſe ſignificent: ab omnibus tamen hiſtoricis Crœſus auctor belli perhibetur, ſive ſociis Babyloniis auxilium laturus, ſive nimio plus, quam ſibi tutum foret, creſcere rem Perſicam ratus. *T.H.*

35. Εὐφήμει] Hoc eſt, *utere verbis meliora ominantibus. Favere lingua* dicunt Latini; quo fit, ut Gloſſae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium eſt, δυσφημῶ. Eaedem Gloſſae: Δυσφημεῖ, *infauſta loquitur.* *J.C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam ſolemnis, quum aliquid infauſte dictum vel factum abominantur, & procul a ſe faceſſere jubent; in qua ne ipſum quidem illud ἄνθρωπε incaſſum ponitur. Celebrem Sophoclis ſententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne ſenex adhuc Venereae voluptati, reſpondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς· depromta ſunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδρὰς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών· audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero iſtinc, tanquam a domino agreſti ac furioſo profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξείδια; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caeſ. p. 330. D. *T.H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties ſpoliatum eſt, templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella geſſerunt. *J.Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Juſtin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mſ. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἕρμαιον ἐστὶν ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. reſtituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam ſi χρυσῶν πλίνθων ſcribere noluerit, debuit aut metalla ipſa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Niſi forſan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui ſint aetate ſeriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιητική, ſive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, ſic pari poteſtate Graecos uſurpaſſe χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Gloſſis redditur χρυσοχόος non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teſte *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam ſcripſiſſe Noſtrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum eſt familiare: *Dioſcorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide *Heſych.* in Θερμαυστρὶς, *Suid.* in Χαλκεὺς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti obſervat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut ſaepe ſcribuntur

men nunc auro melius eſſe ferrum fateri. CROES. Quid ? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare , aurum vero rurſus repetere ? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit ; at tu ſive æs, ſive aurum conſecres , aliis quod in poſſeſſionem aliquando , ac prædam facilem cedat dedicaveris , Phocenſibus inquam , aut Bœotis, aut ipſis Delphis, aut cuidam tyranno , aut latroni : Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon , loquendi iſtam libertatem, veroſque ſermones : quin res ipſi videtur plane inuſitata pauper homo , qui nullo metu ſe ſubmittat , animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu poſt

να τ̀ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ϗ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατίθεσθαι με, τ̀ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, ϗ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, ϗ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, ϗ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστε-

ρον

b Ἢ] Deſiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui conſentiunt P. L. & margo *A1W.*

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμαῖος ἐστὶ, ϗ Ἕρμαιος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐ Ἑρμαῖος. *V.*

* Προπαροξυτόνως] Ita *V.* non προπαροξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur , χρυσοχόεια· *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane : μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο & χρυσοχοΐοις εὑρησιλογῶν· eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖά τε & χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modeſtae virginis imaginem efformavit : ἀπέστω δὲ & ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων , ϗ χρυσοχοΐων ϗ ἐριοπωλίων ἄλυς· ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit , ἀχλὺς ſe legiſſe , vel ſaltem voluiſſe legi manifeſte ſignificat, ſed errore magno lapſus : gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae verſionis ſtribliginem ab Editore noviſſimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παριστάμενον] *Quicquid ei in mentem venit.* Conſule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus : mentis cogitata libere dicere :* παρίστασθαι eſt *in mentem venire , animo obverſari. Plat.* in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι , *ita ut mihi videtur , ut ſentio.* *J. G. G.*

Τὸ παριστάμενον] Jure *Graevius* in Interpretes animadvertit ; ſed quae notat Vir eximius a *Budaeo* ſunt derivata, qui dudum illam poteſtatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praeſenti rerum ſtatu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & ſimpliciter παρίστασθαι , *obverſari animo , menti eſſe praeſto ,* dici ſolent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοὶ παρεστάθη· quod itidem frequenter *Dionyſius Halic.* uſurpavit. *Ariſtid.* T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἑκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταίη, ϗ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παρεστὼς & τὸ παριστάμενον, *quod ſubito menti occurrit , e re nata cogitatio. Cteſias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει , *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat , permittit. Dion Chryſ.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία & δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν· Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὀκνῶν, μοὶ δοκεῖ , τὸ παριστάμενον λέγειν· utrobique peccat Interpres : ſic autem ille poſteriore loco ; *cunctatus , opinor , quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit ; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditatam, ſed ſubitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demoſth. p. 850. A, τὸ μὴ ταχέως , μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demoſthenes aemulabatur. Parem uſum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν· ἐπέρχεσθαι enim ſive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae ſunt virtutis , ut , quia alterum alterius explicationi conducit , illud per injuriam in hujus ſedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Ariſtide* T. II. p. 297. ἐπέρχεταί μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ· atqui ſine controverſia legendum eſſe, παρίσταταί μοι θαῤῥεῖν τε & δεδιέναι &c. *Thomas Magiſter* arguit in Παρίσταται ne dicam oratio-

 nem

ρον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ᾽ ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ᾽ ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri juſſu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant conſignata, Crœſum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipſum ab iſta Maſſagetide occidendum eſſe: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita ſane. MERC. Illa Tomyris eſt, quæ caput Cyri præciſum in utrem injiciet plenum ſanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iſte Cambyſes eſt, regnabitque poſt patrem: is re-

nem nunc incedere ſplendidiorem. *Dion Caſſ.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ᾽ ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπεριςκέπτως λαλεῖν·* haec *Suidas* V. *Ἀντωνῖνος* p. 234. iſtum in modum deſcripſit: *τῷ πάνθ᾽ ὁμοίως τὰ προϊςάμενα οἱ* &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kuſterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas *παριςάμενα*, ſecus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, obſervandum eſt accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans ſenſa mentis ſine ambage palam profitetur: ſic in *Luciano* capiendum eſt: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. *τὴν παῤῥησίαν ἔφερεν αὐτοῦ* (Dionyſius Dionis) *μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παριςάμενον.* *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τώμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria ſive vera, ſive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae diſcrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monſtravit *Fr. Fabric.* ad *Oroſ.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae ſcripturae vetuſti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem hiſtorici verba ſub utroque Τόμυρις & Τώμυρις propoſuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuiſſe. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi juſſiſſet *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valeſius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuiſſe ab *Iſ. Voſſio* ad *Juſtin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos ſcriptores licet fluctuare libros *Bongarſius* admoneat, *Franciſcus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratiſſima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri teſtatur in duobus MSS. *Juſtini* a ſe collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύουσης Τεμύριδος *Euſtathii* ad *Dionyſ. Perieg.* v. 739. ſine dubio vitiatum eſt. *Theon* Progymn. p. 211. *Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέθρα ἡ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐςὶ Κύρου . . . . ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος εἶναι ἀνδρειότερον* ab *Herodoto* alteram, alteram a *Cteſia* ſumſit; cujus in Excerptis p. 635. *Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρης* quin idem ſit, ac *Theonis* *Ἀμώγης* dubitari non poteſt; neque repugnabo, ſi quis hunc emendandum cenſuerit; eoque minus, quoniam ſerius etiam ſub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges *Ὁμάργης*, qui ab Amorge, ut perſpicuum eſt, ſolo literarum ordine diſcrepat: ceterum haec ipſa quoque *Cteſiae* deberi, mihi non eſt ambiguum. Tomyridis autem depravatiſſimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simſon.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obſecutus bene publicari curavit, *Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ, καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ*, ſive potius, quod magis arridet, *Μασσαγετίδι·* niſi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi ſane veterem ſcripturam attendenti contigit, an non a *μισαγγίᾳ* facilius oriatur *μισγαγκίᾳ* vel *μισγαγκείᾳ*, ſiquidem in *Heſychio* quoque *Μισαγγία* iſtius Homericae vocis locum occuparit: ſignificat autem *convallem aquoſam & paluſtrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abeſt, ut ceteri cum *Herodoto* conſpirent, qui aperto Marte, & atrociſſima pugna Cyrum ſuperatum tradidit: imo, ſi fides conſtat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Maſſagetis anguſtias perductus, ibique, poſitis in montibus inſidiis, cum ducentis Perſarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuiſſet, niſi maximum imperatorem locis iniquiſſimis deprehenſum fuiſſe ſtatuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hiſtoricus aliquis Graecus a Theophilo deſcriptus Cyrum dixerit interfectum *ἐν μισγαγκείᾳ·* hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipſo plurimum tribuitur, arbitrium eſto penes lectorem. Porro menda non diſſimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chryſoſt.* p. 106. *τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μουρίδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει.* Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Maſſagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Perſis, a Tomyri regina Maſſagetarum.* Saepe vero recentiores hiſtorici confundunt duas expeditiones Cyri diverſas, primam contra Sacas ſuſceptam, ſecundam adverſus Maſſage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσῳ ἐν [a] ἀμφιρύτῃ βα-

[a] Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιρρύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Crœſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T.H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἆπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T.H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρὰν antea ſcriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J.G.G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari cœpit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Α, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δέ τις εὔχεται εἶναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. Α, 180. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱός aut Odyſſ. Ε, 450. ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιρρύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου.

Non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσοισι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

 Ἀμ-

βασιλεὺς δὲ τὶς εὔχεται εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, [a] γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε

circumflua ? regem plane videtur præ ſe ferre. MERC. Belle verſum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui ſe omni ex parte felicem eſſe putat: verum hic ipſe ab adſtante familiari ſervo Mæandrio proditus Orœtæ Satrapæ in crucem agetur miſer, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipſos, optima, & capita præcide, atque palo ſuffige, ut ſe ſciant homines eſſe: interea in altum tollantur, quippe ab excelſiore faſtigio acerbius caſuri. Tum ego ridebo ſingulos agnoſcens nudos in cymbula, nec

a Γεννικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενική· quaſi voluiſſent ὦ Κλωθοῖ γενική; ſed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλην ᾄδεις ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλην &c.] *Suidas:* Παρῳδήκει, ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν· ſed ea poteſtas inepte quadrat *Luciani* loco. *T.H.*

Ἀμφιρύτῃ] Sic ſcribas ſimplici ρ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; ſupra tyrannidem ipſe occupaſſe dicitur Μεν. c. 16. *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chryſ.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥᾳδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ βαρβάρου διαφθαρῆναι· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum uſurpavit: Satrapae nomen unius literae diſcrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτην vocavit, eam formam poſt *Victorium* ubique reſtitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Daviſii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui perſuaſum habeam a diverſis auctoribus non prorſus ſimili modo Polycratis hiſtoriam eſſe memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum judico, & MSS. duces ſequor: *Suidas* neutrum omiſit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priſcis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T.H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς] Mſ. εὖγε κλωθοῖ γενική; vulgo γενικῶς. Quae autem generoſitas in capitibus hominum truncandis, & palo ſuffigendis? Sed forte ſcrib. γεννικῶς, *ſtrenue*, *fortiter*. Mox ſcribe νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex *Homer.* Odyſſ. A. v. 40. minuta haec ſunt, ſed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum ſuum Polycratem prodente ſcribit, non leguntur apud *Herodotum*, ſed ex alio Hiſtorico illa hauſit. Apud *Herodotum* ſponte ſua proficiſcitur Polycrates ad Orœtem. *J. G. G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generoſe*; aut ſcribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν. In Pſeudomante: πάνυ γεννικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J. G.*

Ibid. Γεννικῶς] Sic, ut emendare juſſerant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitioſe γενικῶς, niſi quod G. & P. γενική, etiam prave. *M. du S.*

Γεννικῶς] Quae ad p. 9. obſervata ſunt, adverbium hoc unius literae acceſſione locupletandum eſſe ſatis probant: opera mea ſuperſedere licuiſſet, ſi tum ad manum fuiſſent, quae docte ſcripſit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, poſtquam de γενικὸς & γεννικὸς egit, *ne adverbio* γεννικῶς, *hactenus ſine certo lare ac patrono oberranti*, ἀπροστασίου *fortaſſean impingatur dica, ſuos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo poſito, *Junta*, inquit, γεννικῶς· *Aldus*, γεννική. *T.H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perſtrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T.H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino eſt emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unuſquiſque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει. τὸ δὲ πλῆθον, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς 1 ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ b δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

b Δείματα] F. & P. perperam δείγματα· eaedem τ' ἀφανοῦς· in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοια.

93. Τὴν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρῶ] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρῶ] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *M. du S.*

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρέσθωσαν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali ſit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. J.*

Ἐπαιρέσθων] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populuſque Patreſque
Jactare indu foro ſe omnes, decedere nuſquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut caute poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejuſmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ὑποβλίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄγνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοια· reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοια mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod ita-

ϛίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, [a] ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἢν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipſis adeſt inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inſcitia, perplexa hæſitatio, & avaritia: ſed metus & ſpes ſuperne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere ſe facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat ſe prehenſurum eas, avolant repente, hianteſque deſtituunt; quod ipſum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies etiam Parcas ſtamina ſingulis verſato deducentes fuſo, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quaſi aranearum fila quædam in ſingulos a fuſis demiſſa? CHAR. Cerno tenuiſſimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale eſt, ab iſto ut occidatur; iſti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius ſit filum: iſti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus ſignificat. Perſpicis tamen a tenui filo ſuſpenſos omnes: is quidem ſurſum adtractus

a Ὅπερ] *F.* ὥσπερ prave. *b* Κατόψει] Hoc verbum exulat a *F.* *c* Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπεπλεγμένα P. *J.*

ſtatim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens ſubſequatur: vide tamen c. XXI. *T.H.*

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magiſter*, οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi ſermonis non callentiſſimum prava, quam ſuo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum eſt, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in noſtris Edd. vulgatur. *T.H.*

24. Ἐπιπεπλεγμένα] P. & Ed. *J.* melius quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου ſubaudiendum. *Eraſm.* in Paroemia, *De filo pendet.* *J. Br.*

38. Κείσεται] Mallem ſcripſiſſet πεσεῖται, niſi revera, quod magis credo, ſic ſcriptum reliquerit: poſtulare videntur ſequentia μόγις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. *T.H.*

44. Τοῦ βελτίστου θανάτου] Morti perſonam accommodari notum eſt: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Siſyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· ſed ut omnium erat poſt homines natos verſutiſſimus, tam validis conſtrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque ſuum fungi; donec Mars Morti liberatae Siſyphum in poteſtatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congreſſus Orcus Alceſtidem remiſit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. & δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, ſi Deum fecerint, cui hymnorum poſtremum cecinit *Orpheus*: *Heſychio* Θάνατος . . . ὁ σωματοειδὴς θεός. *Xenoph. Epheſ.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ ſcite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adpoſuit. In miſeriis, quae vitam humanam undiquaque circumſtant, expingendis veterum induſtria figuras non minus multiplices quam elegantiſſimas adinvenit: quem non capiat *Æſchinis* exactrix natura, quae, niſi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem plane ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀποῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ᾽ εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ᾽ ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὤ μοι μοι. εἰ δ᾽ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγω-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *J.* idemque praefert margo *A1W.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθαι. *V.*

reddatur, ὡς ὀβολοστάτις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὦτα &c. in illis apud *Stobæum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ περιστάσεων depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἵ τινες, ὀλίγω πυρετῶ ἐπιγινομένω, ἀνθέων τρόπω συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἳ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυνται ἢ γίνονται πεφύκασι· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια. Εὕρ ποῦ τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινησίαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ᾽ ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ᾽ ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ. *T.H.*

ἀγωγὴν, οὔ ποτε προσδοκήσαντες [a] ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο, ὡς [c] ἑπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ᾽ αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ᾽ οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

tur ſe abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iſte, qui domum gnaviter ædificat, operarioſque urget, ſi didicerit, hanc quidem eſſe ſibi finiendam, at ſe, vixdum inpoſito tecto, deceſſurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne ſemel quidem ipſe miſer cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod maſculum infantem uxor ſibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebrans, ſi ſciret ſeptennem puerum eſſe obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? ſed hoc nimirum in cauſa eſt, quod illum felicem filii ſorte contemplatur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; ſed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo ſtamine penderit. Jam de finibus litigantium vides quantus ſit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] *F.* ἀποσπασθήσεσθαι. *b* Μηδὲ] Δὲ οὐδὲ P. & in ora *A1W.* *c* Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπαιτης. Hoc notatum invenio ad marginem *A1W.* Ἑπτέτης & ἑπταίτης utraque ſunt in uſu, nec ſcribendi modus, quem omnes Edd. habent, eſt reprehendendus.

65. Ἀπίοι] Melius ad ἕξει conveniat ἄπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτέτης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc ſane in cauſa eſt.* *J. Br.*

76. Ἀφ᾽ οἵας αὐτῷ κρ.] An ſcribendum? ἀφ᾽ οἵας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. οὐθ᾽ ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi poſſet αὐτό, ſcilicet παιδίον, genere ad proxime præcedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφαίνεσθαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμάμενος στήμονος· ſic Demades Antipatrum ſenem deſignabat. *T. H.*

86. Τὶς αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τοῦ αὐ.] Obſervandus omnino hic uſus vocis ἔξω a vulgari longe diſſitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus eſt, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorſum enim referas, aut quem ſenſum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum ſit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœſo, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde conſtabat τὸ ἀβέβαιον & ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero ſuſpicionem eam aliquando cepi, ac ſi omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν . . . . τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, ſedibus ſuis exturbata huc neſcio quo caſu perveniſſet: inſerueris enim c. XV. poſt iſta, καὶ τὰ ἐν τούτων ὧδε ἕξει, nemo facile negabit, aptiſſime dictorum ordinem cohærere. Attamen videndum eſt, ne cuncta haec, deleta Mercurii perſona, Charonti melius adſcribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro ſingulari ingenii ſolertia jam rerum humanarum, quas ſimul omnes oculis habebat ſubjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: ſic eadem opera ſervare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius exiſtimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu everſos demonſtrares. In hanc opinionem poſtremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chryſoſtomus* quae ſcripſit in Charid. p. 302. 303. omnino digna ſunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασιν] L. In reliquis φῄς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πένθη] *Prætereo luctus.* *J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἰσοτιμίας] Id eſt, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅπου

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

λαῦσαι αὐτῶν καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡΜ. Ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς [e] φὴς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀν-

[d] Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. [e] Φὴς] L. φασι.

81. * Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

* Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. *M. du S.*

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον· quam ſuſpicionem

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. *F. G.*

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* *J. G.*

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἀναγκαὶ, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγχι † εὐφυὲς παράδειγμα. V.

injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta *T. H.*

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἐμφυὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. *T. H.*

ἂν ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. *M. du S.*

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. *J. B.*

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ὄλλυται μετὰ θάνατον. *T. H.*

ἀνιςαμένας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησαν ποτέ· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυςῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμὲν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀΐδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπά-

exiſtentes; bullas iſtas inquam inflatas, unde cogitur ſpuma: earum quædam parvæ, quæ ſtatim diruptæ ſolent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excreſcunt: nec tamen & ipſæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri poteſt. Id ipſum eſt hominum vita: cuncti a ſpiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem breviſſimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii ſimul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire neceſſe eſt. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem inſtituiſti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum ſint, Mercuri, vides qualia deſignent, quamque ambitioſa contentione inter ſe de magiſtratibus, honoribus & poſſeſſionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto ſumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abſtineant ſe a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut ſemper mortem ſibi ante oculos habeant poſitam, ſic eos compellans: Inepti, quid ſtudium iſtis in rebus abutimini? deſinite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *J.* ὑπερφυσόμεναι. *b* Ἀΐδιον] Mendoſe *F.* & *A1.* ἀο.διον· adſcriptum eſt in ora libri Weſſelingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla eſt.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id eſt, ἀποσβῆναι εἰώθασι. De illo Aoriſti primi uſu frequentiſſimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum poſuit, atque inſuper obſervari jubet, *quum* Noſter *uſus ſit aoriſto, deinde praeſenti, tandem ad aoriſtum redire in verbis, quae proxime ſequuntur*, ἐξεῤῥάγησαν ποτέ. Eundem loquendi morem plures explicarunt, *H. Caſaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Perſ.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non ſic Latini loquuntur, verum Graeci*, Viro magno non adſentior: *Fr. Nanſius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æſchin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatiſſimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. paſſim veteres laudant. *Simonides* dolet ſaluberrimam ſententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἓν δὲ τὸ κάλλιςον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Ariſtophanis* v. 686. ubi argutiſſime philoſophantes mortale genus hominum iſtis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι,

petuum vivetis: nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt: nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nullaque ex parte probant: imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα [c] ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ.

ΕΡΜ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα ἐστίν. ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; ΕΡΜ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' [e] ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες

τες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. J. & V2. Reliquae Ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem AiW. ἀποστάτοντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Edd. praeter P. quae ἡμᾶς. *Moſellanus* etiam vertit *ad nos*: improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines*. *T.H.*

21. Παμμεγέθες] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Daviſ.* ad *Cicer.* T.D. II, 23. *Lucian.* p.469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμέγεθες ἀνακραγεῖν. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότος ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. *T.H.*

40. Οἷόν περ Ὀδυσσεὺς] *Homer.* Od. M. *J. Br.*

43. Ἡ λήθη] *Lethes fluminis aqua.* *J. Br.*

49. Ἐμβοήσωμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 20. & ſenſum hujus verbi Πένθ. c. 15. *M. du S.*

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. *J.* pro vulgato ἀποστάντες. *M. du S.*

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποστάντες mutare aggrediatur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi poteſt ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τῆς ὄχθης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρήσειν τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου· quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. *T.H.*

58. Ἐν

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκὼς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι. ΕΡΜ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι. ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφα-

ſint, dum redarguunt iſtorum inſcitias. CHAR. Euge, generoſa pectora: verum valde ſunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi ſufficiunt. Sed jam deſcendamus.

22. CHAR. Unum eſt adhuc, quod deſiderem ſcire, Mercuri id ſi mihi oſtendas, omnibus numeris es mihi humanas demonſtrandi beneficium abſolveris; ſcilicet conditoria cadaverum, ubi ea ſepeliunt, ut ſpectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & ſepulcra vocant, iſtiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes ſunt, aggeſtæ terræ cumulos illos vides, cipposque & pyramides? iſta omnia loci ſunt mortuis recipiendis, ſervandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] F. J. V2. ἀμαθείας.

55. * Ὦ γεννάδαι] Ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. V.

* Ὦ γεννάδαι] L. Ὦ γεννάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. *M. du S.*

Sic in ipſo *Scholiaſta*, ne ſcilicet ab editis *Luciani* exemplaribus diſſentiret, reſtitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis veſtigium hoc retinere conſultius putavi. *T. H.*

58. Ἐν ἔτι] Scribe ἓν ἔτι. *J. Br.*

61. Θεάσασθαι] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. *M. du S.*

Θεάσασθαι] Curſus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, ſtudione an inprudens eum in modum ſcripſerit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι· tum cape, quaſi hunc ordinem verborum inſtituiſſet, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis inſigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter ſodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venuſtatem hujus libelli imminuat. *T. H.*

Ibid. Ἠρία] Friget haec vocum enarratio: quaſi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiiſſet; & quaſi naevus eſt in tam venuſto opuſculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἠρία eſſe ſepulcra humilia, & in plano ſita. Extra urbes ſepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. *M. du S.*

Ἠρία] *Lucianum* teſtem citant *Herald.* in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reineſ.* ad Inſcr. Cl. VII. n. 28. Ἠρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valeſius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια ſimiliter & ἡρῷα violatorum ἠρίων pluribus in locis arceſſi poſſe alias oſtendemus. *T. H.*

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus ſepulturae dari non poteſt, vel uſtrina fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne ſepelito, neve urito.* Vide *Th Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiſſ. *Davi*ſ*ius*. *T. H.*

66. Τί οὖν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc ſententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinſius* in Variis Lectionibus Rutgerſianis. *J. C.*

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuiſſe πόθον. *M. du S.*

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appoſitum eſt Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη. Ibi *Brodaeus*, homo ſua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adſcripſit. *Stratonis* Epigramma ſeptimum parilem habet ſententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους. Sed hic columnas ſepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum eſt pervulgatus. *Noſtri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illuſtrarunt. *Theophraſti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hiſt Plant. VI, 7. p. 130. ſed deterius editur, ᾧ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere naſcitur in tumulis*, talem aliquam inveniſſe lectionem mihi perſuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & ſcrobe quadam effoſſa comburunt ſumtuoſas iſtas cœnas, atque in foveas vinum mulſumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid iſta faciant ad eos, qui ſunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis eſſe perſuaſum ſcio, animas ſurſum emiſſas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de ſcrobe mulſum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania ſunt aridiſſima?

ϛεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς[b] οἷόν τε [c] περιπετομένας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί

σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2.* οἴονται, quod & in ora *A1W.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. *c* Περιπετομένας] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπεττομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπεπτομένας.

probandam. Uſu & ſignificandi poteſtate non multum diſtat Ἔρως, ὁ ϛέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teſte *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima ſuſpicionem movet vitii; nam durius erit, ſi capias, *ad coronandos mortuos vendi ſolitus:* nihil ſuccurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενος. *T.H.*

69. Καίουσι ....δεῖπνα] Hoc eſt nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *ſilicernium*, & *exequium* & καθαγίσματα. Vide Πένθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore ſimul in rogum ingeſta cremari ſolebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas ſurſum emiſſas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσαν καὶ τὸν καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Perſ.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam delicioſam* (δεῖπνον πολυτελὲς) *apparare ſolebant, quae ad rogum allata cum ipſis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congeſta cremantur Turea dona, dapes, fuſo crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diverſum eſt, contra atque alii volunt, opinione mea *ſilicernium*; primum *cœna, quae infertur Diis manibus, quod eam ſilentes cernant, id eſt, umbrae poſſideant*, teſte *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* ſumendum eſt, quod eruditos homines praeteriit, ea poſſidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc uſu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulſique, quae in ſcrobem effoſſam invergitur. Deinde ipſa circumpotatio, ſive, ut in Gloſſis eſt, περίδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, *Scaliger* ad *Feſtum* acute detexit, *ſilicernium* auctorem eum dici voluiſſe quaſi *ſelucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Veriſ. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte reſtitui* λίχνους, mirum errorem committit ἅπτειν exiſtimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui ſibi, tanquam re bene geſta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi viſum fuiſſe cœnam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praeſertim quoniam ipſe hic ſcribit περὶ τοῦ ἐπὶ Μ. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ξύλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorſus ut *Auguſtinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis ſuis caris dicit, quod ipſe devorat; quod praeſtat ventri, imputat pietati.* *Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exſequiati laute ad ſepulcrum antiquo more ſilicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digreſſ. I. c. 18. Ideo ſuſpectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barneſio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. ſed & δαίειν τάφον dici ſolet: *Menecrates* apud *Dionyſ. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῇ· abſurde vertunt, *exſtructo ſepulcro*; quum oportuiſſet, *epulis ipſi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, ſi quis, ſervata lectione vulgari, rationem priorem ſequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πεπιστεύκασι] Feſto quodam & ſtato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis ſurſum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Caſtellanus*, qui hunc morem tamen recte obſervat AG. VII. 682. Alia in eam rem teſtimonia qui volet, *Meurſium* adeat ib. 884. 824. *Euſtath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, καὶ διεξελθεῖν, ὡς μετάσχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἴονται pro his habent: ſed cave mutaſſis. *M. du S.*

75. Περιπετομένας] In diverſa hic abeunt Edd. Pariſienſis habet περιπετομένας· reliquae περιπετόμεναι. Omnes mendoſe: rectum eſt, quod adſcripſimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα.

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἔπειτα καὶ παγγέλοια ἄν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακεκρίται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero ſim, hæc tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum accideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitæ parem Thetidis filium pulcra coma conſpicuæ: omnes namque perinde umbrarum ſunt

a Ἔλλαχε] Sic *B2.* & *P.* ex verſus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in *V2.* ὅτ' ἔλαχε.

79. Κατάγον αὐτούς] Legendum κατάγοντι αὐτοὺς. *J. Br.*

89. Κάτθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. verſibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.
J. Br.

Κάτθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyſſ. *J. B.*

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potiſſimum hi centones conſarcinati. *B2.* & *P.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Conſentiunt Edd. noſtrae: in *Homero* *Barneſius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam iſtius voculae ſyllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyſſ. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyſſ. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo ſunt Trojæ promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hiſce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore] *Ubi erat aſylum Ajacis, ſicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου· ſignatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς· prorſus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς. *Dauſqueio* ad poſteriorem *Calabri* verſum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V. c. 30. ſed jampridem a magno *Pintiano* veriſſime correcta. Miror, cur *Iſ. Voſſius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem *Salmaſio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet *Seneca* Troad. v. 1122. in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhœteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo jure fecerit. Praeterea nec *Voſſium* probo, quum *Salmaſii* medicinam in ejusdem regionis deſcriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua tranſpoſitio tamque facilis, ut *Dauſqueius* etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: *Philoſtr.* Her. p. 739. Ajacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa herois vivi ſtatura aeſtimari poterat: *Pauſan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διαψύξαι] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praeſtantiſſ. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiaſtes* exponens διακαθᾶραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium eſt,

ſunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem aſphodelo campum.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri verſus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; e regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Ninus jam, Portitor, interiit,

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ [b] Ῥοιτείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπο-

b Ῥοιτείῳ] F. vitioſe Ῥητιῷ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχώσω, licet uſus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *Ælian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοὶ πρὸς τὴν εἵλην τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ἐν ἑξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſiceſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere*: *Heſych.* Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* Κ. Π. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἱστάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψήχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquæ illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe, & ita publicantes famæ pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus quam

ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ᾽ ἂν εἴπης ὅπου πότ᾽ ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ᾽ ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότε-

neque ullum veſtigium amplius eſt ejus reliquum; ſic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu eſt cincta: illa ipſa quoque non diu poſt quæretur, haud ſecus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monſtrare tibi: offocabis enim, ſat ſcio, Homerum ad Orcum reverſus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ ſunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, ſic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apoſtolus Epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ᾽ οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus, non vero funditus everſis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore *Strabonis* & Auguſti, ſub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad *Euſebium*, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in ſuo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & ſileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νῖνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, ſe antea finxiſſe colloquium hoc habitum fuiſſe tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat ſub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo ſi deleta fuiſſet, quod nusquam legimus, nemo tamen potuiſſet tempore Cyri dicere, οὐδ᾽ ἂν εἴπης, ὅπου ποτ᾽ ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; ſed duntaxat tempore *Luciani.* *J. C.*

Νῖνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, poſt Syriacam monarchiam deſtructam ἀφανισθῆναι, id eſt, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* ſub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima, ſedes Aſſyriae:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus eſt civitas, quae olim Perſidis regna poſſederat* &c. & *Philoſtratus* p. 23. Reſtaurata igitur Ninus eſt, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœſi ætate ſermo eſt, quo extinctam fuiſſe etiam *Strabo* teſtis eſt luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philoſtr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἠρημωμένας παντωλέθρους teſtatur *Pauſan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigeſimum cum *Luciano* conferendum eſt. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ᾽ Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ᾽ ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus everſio Nahumi ſacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, poſtea ſi non in ipſis priſcae urbis parietinis, in vicinia ſaltem inſtaurata parumper refloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non faſtidiendum Epigramma in Catalectis: *Quiſquis Cecropias hoſpes cognoſcis Athenas, Quae veteris famae vix tibi ſigna dabunt; Haſne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis! Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vaſtior urbe jaces! Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas. Magnarum rerum magna ſepulcra vides.* Pro *Regnaque* ſummo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura eſſet: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, ſi gloriae veteris ruinas adſpicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion deſertae. *Sepulcra* commode ſunt uſurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omiſit. *Ambroſ.* Ep. XXXV. *Tot igitur ſemirutarum urbium cadavera, terra-*

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius ſupereſt. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum ſplendor! Ilion ſacra, latisque viis inſignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod ſine ſermonis inſtituti fraude fiat, quinam iſti ſunt belligerantes, aut cujus rei cauſa ſeſe invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque ſemianimem imperatorem Othryaden, qui inſcribit tropæum ſuo ſanguine. CHAR. Pro qua

ρον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

a Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. ſed mallem αὑτοῦ *J.F.R.*

b Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

tarumque ſub eodem adſpectu funera. *T.H.*

12. Ὅπου ποτ' ἦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pauſanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opuſculo multa ſint alterius temporis, hic ad ſuam ætatem reſpexiſſe puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diverſarum, diſerte meminit. Adde *Joſephum* Ant. XVIII. ſaepius de Babylone quaſi ſtante tunc temporis verba facientem : Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praeſertim capitis X. noviſſimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. ſed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pauſan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia ſuperfuiſſe docet. *M. du S.*

13. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἔχουσα ſubaudio. *J.Br.*

Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Τὸ ἔχουσα aut quid ſimile deſiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne veſtigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & ſenſus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος] *Anna Fabri*, eruditiſſima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vſ. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud ſuperfuiſſe, addit, Patrem ſuum hoc in loco pro τάφος reſtituiſſe τάφρος. *J.J.*

Ibid. Τάφρος] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus ſum lubentiſſime. *M. du S.*

Τάφρος] Veriſſime *Faber* : ſimili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων εἰρήνην *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem ſemper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum poſſeſſionem adjudicavit: pœnam igitur eſt paſſus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. θέρους δὲ αὖα σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τοῦ ἐν Λέρνῃ, teſte *Pauſan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἱρὴν καὶ εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis ſaepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata ſcriptura εὐρυάγυιαν legendum cenſeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja uſurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſtigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Caſparus Barthius* in Animadverſionibus ad *Statii* Thebaïd. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almelov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedamonios, Charon, atque ſemimortuum imperatorem Othryaden, ſuo ipſius nomine inſcribentem tropæum.* Sic quidem ex vulgata ſcriptura vertendum eſt. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectiſſime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam juſſerat *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel poſt *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditiſſimus. Cæterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amſtelædamenſi hujus ſcriptoris editioni additam quoque; ſed non putem *Barthium*, ſi videret, agniturum fore, ſe *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium egiſſe*. Quot fuere Othryadæ, ad quos inſcriptio tropæi ſuo ipſorum ſanguine, poſſit referri? Iterum Noſter in Rhetorum præceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime inſignem hiſtoriæ partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι ſcribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. c. 18. Inſcriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩι.

 Re-

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὢ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσηται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos eſt ortum? MERC. Pro illo ipſo campo, in quo pugna conſeritur. CHAR. O inſignem dementiam! ſcilicet ignorant ſe, licet vel totam Peloponneſum eorum quiſque poſſederit, vix tamen unius pedis ſpatium ab Æaco accepturos eſſe: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac ſæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam deſcenderimus, ſuisque montes ſedibus repoſuerimus, diſcedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingreſſus ſum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego ſemper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex iſthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia ſunt hominum infauſtorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φανερῶς γεγράψῃ. *V.*

* Ἀναγεγράψῃ] Plane ſic ſcriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum ſecuta fuerat Ed. A. *T. H.*

Regio autem, de qua certant, Thyreatis eſt. *Plutarch.* & *Ovid.* Faſt. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. *M. du S.*

Αἵματι] Haud futilis emendatio doctorum hominum ſuffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non deſideret: iis enim quid opus eſt, ubi res ipſa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in hiſtoria plane fallatur, non ſecus ac ſi *Lucianum* Latine vertiſſet: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum ſuo ſanguine ſcripſit.* Plures in illuſtri facto narrando ſimilem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori, licet nihil ſcripſerit ſanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *ſanguine ſuo ſcriptis literis, dereptam hoſtibus victoriam tantum non poſt fata ſua in ſinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suaſ. II. p. 21. levi mutatione ſuccurri poſſe arbitror: *Othryades paene a ſepulcro victor digitis vulnera preſſit*, (hoc pro *geſſit* conjectura fueram adſecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didiciſſem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte poteſt, ſed multo mallim, *tropaeo, Laconum*,) *inſcriberet: o dignum Spartano ſacramento virum, cujus ne literae quidem fuere ſine ſanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus eſt, hiſtoriam inſcite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum inſtauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito ſanguine oblito haec inſcripſit*: Κατὰ Ἀργείων τρόπαιον Ὀθρυάδου, vel Λακώνων· ſic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, ſine dubio labes adhaeſit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι; ἐτελεύτησεν εὐθύς· inſerendum eſt ἀναστήσας ἐπιγράψας τε· ſed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut *Theſeus* apud *Stob.* p. 92. vel, ſi lubet, τραυματικῷ αἵματι. Reſtitutam lectionem haec, ut opinor, ſatis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Faſt. II, 665. *Nec foret Othryades congeſtis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heinſ.* & *Waſſ.* ad *Salluſt.* B. J. p. 257. *T. H.*

39. Τρόπαιον] Tropæa evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte obſervatum Miſcell. V. c. 29. *M. du S.*

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus ſupra. *J. Br.*

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex conſuetudine urbium, quae nummis & ſtatuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adſcribere ſolebant. *J. C.*

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lyſias* p. 159. v. 39. Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ᾔτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου.

Vid.

DE SACRIFICIIS.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus feſtis, in ſalutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis ſentiunt; neſcio an ita demiſſus quiſquam aut triſtis ſit, quin rideat, ſi quidem eorum quæ fiunt perſpicere ſtoliditatem poſſit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo ſuo exquiret, piosne prædicare illos fas ſit, an contra ea hoſtes Deorum & *ob id ipſum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi ſe indignetur. Etenim Ætolicos illos caſus, & calamitates Calydoniorum,

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

Ἃ Μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακευόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ

τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ * δέεται θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδοις] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τὸν Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

* Δέεται] Ita *V.* δεῖται magis uſitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T.H.*

49. Βασιλεῖς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum ſarcinam ſi quis foras ejiciendam exiſtimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem verſes, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari poſſunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut poſt τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς &c. Φυσαλλίδες dixiſſet, aliquid intelligerem. Quid autem ſi τύμβοι, vel ἠρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι poſtremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea diſceptationem noviſſime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* proviſum erit, ſi conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος· ſic venuſtiſſimum opus egregia ſententia finiverit; in miſerrima rerum ſuarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontiſque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T.H.*

50. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opuſculo mentio, nedum ut pars ſint adeo conſpicua, ut in indice quaſi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoſcunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opuſculo ſequenti peccatum eſſe videbis. *M. du S.*

Ibid. Χάρωνος δὲ] Θανάτου δέ. *J. Br.*

2. Προσόδοις] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Κατηφὴς] Subtriſtis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς. *A.V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] *Tzetzes*: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου συὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Conſule libro primo *Apollodorum.* *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Hæc & cetera in *Homer.* *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in ſequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei ſedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

15. Τοὺς

τὺς τοσύτυς φόνυς, καὶ τὴν Μελεάγρυ διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρύσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾷν αὐτὴν ἐν τῷ ὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῦσαν, καὶ σχετλιάζυσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται.

Τὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίυς, καὶ τρισ-

& tot cædes, & illam Meleagri tabem, univerſa hæc opera aiunt eſſe Dianæ, ægre ferentis, ad ſacrificium ſe non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* deſcendit, quod ſacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo ſolam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem ſe, & conquerentem, quali, *quam pingui*, ſacro ſibi carendum ſit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter fe-

a Ἱερείων] Ἱερῶν P. *A1W.* *b* Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis ſtructura poſcit, & praeſtant G. P. L.

15. * Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν] Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ· καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἅπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § οἱ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ εἶχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυσχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὴν M.] Iſta totidem literis in *V.* repeguntur: peſſime fuerat, omiſſis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτεται ſpiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτλάντης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum θεῖοι, *avunculi*, fratres Althaeae Theſtii filii. *J. C.*

§ Ἐσ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili ſunt: σὺν ex *V.* eſt: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν reſtitui. *M. du S.*

Facilius interſeri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτοῖς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. *T. H.*

15. Τὺς τοσούτους φόνους] *ÆEtolorum & Acarnanum caedes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicaſſe eosque interfeciſſe. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου διάλυσιν] Nam Althaea fatalem ſtipitem igni impoſuit, quo extincto, ipſe quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καί μοι δοκεῖ ὁρᾷν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾷν quamvis & ſine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, ſic ſcribendum eſſe videre poſſit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei ſacrificio, vide *Homerum* Iliad. ι. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καί μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *ſine* MSti *ope facile quemvis, qui animum attendat, ſcribendum eſſe καί μοι δοκῶ, videre poſſe*, ait veriſſime Vir ſummus, *J. G. Graevius*. At unum tamen Amſtelædamenſem ex eorum, qui id videre per ſe facile poſſint, numero excepiſſet Vir Eruditiſſimus, ſi tum palam fuiſſet, exſtare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ ſe ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At ſatis tum, cum moveretur hæc, digna ſcilicet viro Græcis literis docto, controverſia, optimæ notæ auctoribus confirmata eſt dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ poſſe & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terſiſſimo noſtro *Luciano* ipſum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noſter* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθείς. In Paraſito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρων εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Ageſilai (loco ab Cl. *Graevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magiſter* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demoſthene* oſtendit, ſicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixiſſe Græcos etiam in plurali. At ſicuti in hoc, ad quem nunc ſcribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophon-*

tem

felices aliquis dixerit, ſi gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipſo* Homeri poëſeos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* ſecum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, abſque mercede, ut videtur, faciunt nihil, ſed vendunt bona hominibus, eſtque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

εὐδαίμονας εἴποι τις ἄν, εἴγε [c] ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ

σῶον

c Ἀπομνημονεύοι] Ἀπομνημονεύει L. d Τὸ μὲν] In cunctis Edd. fuit τὸ μὲν, & deinde τὸ δὲ· quae vel ſine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τοῦ Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ¶ ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖ εἱστιάθη ἡμέρας. ιϐ. *V.*

¶ Ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν quanquam infra *Scholiaſtes* ad hoc idem ſcriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Aſſyrios auxilio eſſet mittendus, inter alia Cambyſes filio ſuo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id reſpondens Cyrus, ſibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, ſtare ſententiam, denique ait; Ἀλλὰ μέν·τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὁπότε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio ſolœca eſt, μοὶ δοκεῖ προειπὼν, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam ſingulorum militarium operum attinet, certum eſt certamina quædam ſingulis* (militibus) *indicentem, pronunciantem, & premiis propoſitis, maxime curare, ut in ſingulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam.* Collaudans deinceps conſilium filii Cambyſes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις ἀεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ. *Optime cenſes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo ſcias, videbis ordines inſtar chororum ſemper ea, quae oportet, curantes.* Paullo poſt eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὴν πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus eſſe efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo poſt, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὂν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id demum eſſe, quod obedientiam excitet, ſi dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens ſit, ignominia & pœna mulces.* *J. J.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνέως] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipſa ratio, legendum ἐς Οἰνέως· *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & paſſim ſimiliter frequentatur, ac ἐς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepiſſime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφέων, *in pictoris cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀρισταινέτου, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita paſſim. Sic per εἰς, ut *Noſter* in Hermotimo, c. 82. ἐς διδασκάλου in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in Sympoſio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Ariſtophanes*, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, uſitatam, ante nos dudum obſervarunt Eruditorum multi. *J. J.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν ᾅδου) ubi obſervat Atticis non infrequens eſſe ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Ariſtophanem tamen p. m. 178. (ſive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In noſtris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] *Heſiod.* 1. Oper. *Lucian.* paſſim. *J. B.*

32. Τὸ μὲν .... τὸ δὲ] Τὸ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲν ὑγ. ... τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos ſane non vidimus, ſed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorſtius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταύ

σώων ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπήει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut ſalvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum eſt.* Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas eſt, multa etiam gallo, aut corona, aut ſolo ture *adeo*, apud ipſos eſſe venalia.

3. Puto, etiam Chryſes horum gnarus, qui ſacerdos eſſet, & ſenex & divinarum rerum conſultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expoſtulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocaſſet gratiam, & vicem repoſcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, ſæpe coronavi, totoque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia paſſum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut ſagittis correptis inſeſſoque editiore prope navium ſtationem loco, peſtilentiæ telis ipſos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero ſemel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Inſulſa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη· veriſſimam impertiunt. A. G. R. P. L. *J. AiW.* in qua tamen omittitur γάρ. b Ἀπήει] Omnes Edd. inſederat vitioſum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ * τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννέα. *V.*

41. Ὤνια] Πράσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

* Τῆς] Perperam in τοῦ mutaverat Ed. A. nec cauſa fuit, cur ibidem ἐννάκις darent, quum in *V.* proſtet ἐννάκις. Eſt autem *Homeri* locus, qui *Scholiaſtae* caſtigandi *Luciani* occaſionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo neceſſe non eſt, ut cum *Kuſtero* quicquam inmutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. ſeq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος] Liquet ex praecedentibus ſcribendum eſſe, τὸ δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae ſacrificio redemit proſperum curſum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianaſſae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Rectius Mſ. Anglic. doctiſſimi *Golmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη· patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo abſurdiſſime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Quemadmodum rectiſſime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem; volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenuſtus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adſpernata illum fuerit: ſed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, teſtarumque ſuffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque ſorte uti juſſus eſt. Eſt vero etiam, cum ſervili miniſterio, in Theſſalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus eſt, apud hunc quidem non ipſe ſolus, ſed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris ſtruendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hiſce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio verſuum Muſis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exſecto ſtatim Cœlo patre in illo imperaverit, ſuosque natos de-

βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, [c] ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ᾽ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τὴν Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἀξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ᾽ Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ᾽ ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσώφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

[d] Ἢ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ᾽ ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

c Ἃ] Ἄγε L. *d* Ἢ γὰρ] Ἢ γαρ *Fl.* ut in his particulis ſaepe ſolet

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Ἐξορισθείς. *V.*

rentini, quo uſus ſum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inſpecto ſaniori codice. Id nimirum ait *Noſter*, Hecubam duodecim boum ſacrificio captivitatem, ſive expugnationem Trojæ ab Minerva redemiſſe. *J. J.*

Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Sic Mſſ. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. *J.* optime ſane. Vulgata ὁ. μ. γ. ἑκατόμβη manifeſto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα καὶ π.] *Homer.* Il. Z. *J. Br.*

40. Ἀλεκτρυόνος] Ab Æſculapio praeſertim, cui moriens Socrates a ſodali ſuo adhuc ſatisfacit. *J. M. G.*

48. Σου τὸν νεὼν] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Κατεδυσώπησεν] Hoc eſt, *pudore incuſſo exoravit:* nam δυσωπία eſt *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτοῖς ἡμιόνοις] Eadem rhapſodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κυκλώπων θανάτῳ] Apollo enim orbitatem ſuam in ipſum Jovem ulciſci non auſus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat quo Æſculapius percuſſus eſt fulmen, interfecit. V. ſupra Θ. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Κἀξοστρακισθεὶς] Rhetores Græci Interpr. *Ariſtoph.* paſſim *Heſych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Κἀξοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. ſed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενος] Quid ſi legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut reſpondeat illi, quod praeceſſit, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθευοντες] Hæc *M. Fœlix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. ſeq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc ſit aperiant alii. Lucianum non agnoſco. Scripſerat ἐπ᾽ αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι [a] καομένης, ἁρπά-

voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] Καομένης] Καιομένης *B2. P. A.* illud ἀττικώτερον veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ † Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφεῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιληΐους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὴν ξυνοικέειν· ἄλλον μέν τοι νόμον § ἐξευρηκέναι, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὁ ἐὰν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσέως male. *M. du S.*

Περσέων hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat, quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἐὰν pro τὰ ἂν apud *Herodotum*, & in fine cum *V.* ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· niſi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τοῦ Πέρσου. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἠρέτα τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus κωλύων & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλήϊους δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. *T. H.*

§ Ἐξευρηκέναι] V. Ἐξευρικέναι· hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fœlix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερος] Mutandum putaram. V. ἱσ. β. c. 9. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Ζ. ἰλ. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt: vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

σας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κᾆτα ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἴγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθέα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάψοντα.

Οὐ-

b Πυρίτην] Πυρητὴν G. P. πυριήτην vel πυροιτὴν notatur ex L. πυροῦτὴν *J. V2. A1W.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. *c* Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae *B2.* & *P.* quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπηνέμιον] ¶ Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

¶ Ὑπηνέμια] Haec *Suidas* ſuppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *T. H.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Περσῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J. B.*

7. Ὑπηνέμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J. Br.*

Ὑπηνέμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπηνέμιος eſt ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J. C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ærarium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida* ſeu *ſellularia quæſtum faciens*: ſed πυρίτην Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὴν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρωτὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J. G. G.*

10. Πυρίτην] Ed. *J.* πυροῦτήν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυριήτην vel πυροιτήν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J. Br.*

13. Ἐρρίφθη] Ita ediderunt *B2.* & *P.* quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quisypereſſet, qui excidium Trojae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A. V.*

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ [a] ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. [b] ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἑξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur perſolvit. Rheam vero, (forte enim iſta quoque dicenda ſunt) quis neget indecore ſe gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin ſuum, juncta leonibus rheda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi eſſe poſſit. Quæ cum ita ſint, quis jam Veneri ſuccenſeat ob adulteria, aut Lunæ de media ſæpe via ad ſuum deſcendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis ſermonibus in ipſum adſcendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Heſiodusque via evecti, videamuſque quomodo cœleſtium unumquodque ornatum inſtructumque ſit. Si quis autem transgreſſus paullum etiam ſuperiora ſublato capite introſpexerit, vel plane in dorſum *& terga convexa* evaſerit, illi vero & lux candidior fulget, & ſol purior, & illuſtriora ſidera, ac dies ubique & ſolum aureum. Ad primum ingreſſum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, miniſtri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Πονεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AiW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὗτος μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum *B2*. & *P*. nova ſententia inchoanda. *M. du S.*

30. *Μηκέτι χρήσιμον*] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipſe ſibi abſciderat; unde poſtea Cybeles ſacerdotibus mos iſte. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Παρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Paſſim in *Homero:* ut & illa ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Quæ rurſum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναφερομένην κνίσσαν ἑλισσομένην περὶ καπνῷ] Il. A. v. 310. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένην] Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Naſum nidore ſupinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui claſſicus prope locus, ubi *cuiſſas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muſcæ encom. *Athen.* lib. 1. *Ariſtoph.* *J. B.*

64. Συνέ-

ſicina omni artis inſtrumento plena; tum Deorum domus, & ipſa Jovis regia. Pulcherrima iſta undique a Vulcano fabricata.

ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

9. Conſedere Dii (decet enim puto ſuperna illa ingreſſum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram deſpiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, ſi qua videant ignem accenſum, aut ſurgentia nidore volumina fumi. Et ſi quis ſacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & ſanguinem altaribus adfuſum, muſcarum inſtar haurientes; domi vero ſi cœnent, nectar & ambroſia illorum ſunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comeſſationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum eſſent inſolentes & loquaces, ipſi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaceſſum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ [c] θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

10. Talis Deorum vita eſt. Homines igitur conſonantia his & conſequentia circa religiones inſtituerunt. Primum nemora ſacrarunt, & montes dedicarunt, & ſacras eſſe juſſerunt aves, & ſuas unicuique plantas Deo adſignarunt; deinde in gentes deſcriptos colunt, ſuosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

c Θνητῶν] Θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque ſola.

70. Θρησκειας] Λατρειας. V.

64. Συνέπινον αὐτοῖς] *Pauſan.* in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forſan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut διψ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac ſaltus:* ὀργάδας vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum reſecuerunt ἀπετέμοντο, nimirum id ipſum eſt ſacrare, ab uſu promiſcuo ſeparare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθησαν] Res ex omnis generis ſcriptoribus notiſſima, praecipue tamen poëtis. Vide, ſi lubet, Philoſtrati interpretem, 53. a. 5. *M. du S.*

Ibid Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho ſacra eſt, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νειμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δέλφος] Cæcil. in *M. Fæl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam ſunt in Dialog. Deor. *J. B.*

 77. Ἡμῖν

ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ᾽ αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ᾽ αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν᾽ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας [d] αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graeco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

11. Deinde templis excitatis, ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα F. *b* Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2.* cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *A1W.* *c* Ἵν᾽ αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; *d* Αὐτῶν] Αὐτοῖς P. & margo *A1W.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Coll. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ inquit Φρὺξ τ. θεῶσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & Ez. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενειήτην τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ἐν ἦρι τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit *Pollux.* Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἠράσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτῃ· abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ. in παιδ. p. 825. Lanuginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. Κ. 279. *M. du S.*

95. Ἐλέφαντα] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. συγγρ. c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πισαίων ἐρημίαν] Confecto Olympico certamine. *J. B.*

99. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi ſit illud ὅλων, notanda

viderint Deos, fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adoleſcentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum ſibi ebur videntur videre, aut quæſitum ex Thraciæ metallis aurum; ſed Saturni ipſum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Piſæorum deſertis præſidere juſſum, ac ſatis habere, ſi ipſis quinque interjectis annis, per Olympiorum occaſionem obiter aliquis ei ſacrificet.

οὐχ οἶδ᾽ ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ᾽ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ᾽ οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θρᾴκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

12. Poſitis vero altaribus & edictis & vaſis luſtralibus, hoſtias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ὑπηνήτην] Ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ * ὑπεῖναι, ὑποκεῖσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ ‡ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἕνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι᾽ ὧν ¶ προκαθήραντο αἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ὑπῆναι] Lege ὑπεῖναι ex Etymologico Magno. *J. C.* C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. *M. du S.* Sumta ſunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀχμαῖος. *T. H.*

† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ἐλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν νεών. *T. H.*

‡ Τῆς Ἠλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. *M. du S.*

Quamvis in A. E. conſpiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ, cui *Matt. Sladus* adſcripſerat, Ἠ-- *quae eſt in Elide*, oſtendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλιακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἠλιακὸς a *Stephano* conſignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο Ed. A. *T. H.*

§ Μηδέποτε] Coll. ποτε· male. *M. du S.*

¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiaſtes habet non alio diſcrimine, quam quod in uno προκαθήροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipſa luſtralis aqua, ſed vel aquiminalia ſive vaſa ſacra foribus adpoſita templorum, aut manu praelata; vel adſpergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus luſtrali lymphae immerſis aedem ingreſſuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miſcell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεωκόροι περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturà, quæ Græcis inprimis familiaris, ut videre eſt in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Muſici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo eſt, *quinto quoque*; atque adeo ſpatium intermedium *quatuor*. Eadem phraſi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipſum quatuor annorum determinatum illud ſpatium in Περ. c. 20. Hæc in tironum gratiam fuſius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde conſtat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copioſe alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non ſatis apte haec vox voci Θέμενοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noſter in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Conſule *Meurſii* Eleuſin, & emenda *Philoſtratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μετὰ πρόσρησιν, pro μετὰ πρόῤῥησιν. quod diligentiſſimo editori fraudi eſſe nolim. Quis enim in tanto opere nuſquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, ſcripturam in edito propoſitam, qua arceantur profani, ἑκὰς, ἑκὰς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Heſiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Ruſt. dico ad *Pauſan.* *J. B.*

6. Θι-

αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς.

caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος, καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. ὀρχ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium.* *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Outramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσίν τινα σημαίνει. *M du S.*

Ἐντελὲς] Certe στέφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii cratera coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ [leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; *J. F. R.*

16. Πρόγραμμα] Vid. *Orig.* c. Celſ. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ π.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. 2. *M. du S.*

26. Διασκιδνάτωσι] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Σκυθης] Res eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum Z. τρ. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κριοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Pignorii* menſa Iſiaca, quibus hæ res cordi ſunt, videant. Eadem propemodum habeat & *Orig.* c. Celſ. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendeſius* Panis ſymbolum. *M du S.*

38. Κροκόδειλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διόσπολις. & *Clem. Alex.* στρωμ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON *adorat*
Pars hac: illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαήμεναι &c.] *Homer.* Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῇς. *J. Br.*

Δαήμεναι] Il. Z, 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξυρημένων] Sic de Dea Syr. *J. B.*

Ἐξυρημένων] Solemne hoc in Aegyptiorum pleriſque

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

ςκνίσσα θεσπέσιος, ϗ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ὐρανὸν διασκίδναται ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὺς ἀνθρώπυς τῇ Ἀρτέμιδι παρίςησι· καὶ ὕτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ·

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῦ ὐρανῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιςον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ϗ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκύσῃ πολλῶν σοφιςῶν, ϗ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγυμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, θύρας δ' ἐπίθεσθε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων· δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. *b* Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. *V.*

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in *V.* ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγυμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἀπολ. ἑκὰς, ἑκὰς ὅςις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἑκὰς, ἑκὰς ἐςε βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori. Sed apud pleroſque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω ξυνετοῖσι θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. cod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πάντες (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ. v.* p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ ἐν ΤΟΙΣ ὨΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ κελεύουσιν ἐν τοῖς μυςικοῖς λόγοις, ὕτω κἀγὼ νῦν ἐν ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀλη-

μίων, καὶ τὴν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἆπις, ἢ

quam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſeditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugent hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti jugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἆπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὤν, καὶ ἔχων τινὰ * ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit *AElian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὴν ἄνοδον τὴν τοῦ Νείλου ἐπιδηλοῦν σημεῖον· quare mirum non eſt εὐετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. *T.H.*

ἀληθεστάτων τελῶν μυστηρίοις θύρας ἐπίθεσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ὨΣΙ ΤΟΥΣ ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROPHANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe Vir Ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὨΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROPHANUS & agreſtis AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ιππ. 882.

— Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
Καθέξω δυσεκπέρατον.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
Ἁρμόδιαι.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurſ.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem prætexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria præſtitum eſt id quod Lucianus pro more ſuo, riſu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμην] Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμην] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. *Caſaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερέες τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Ψιλὸν . . . τὸ πένθος] Dura omnino phraſis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* ſcriptura, ὑψηλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος] *Benedictus: eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus:* quod mutuatus eſt ab *Eraſmo.* Sed ubi talia in Græcis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus,* prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quærentium paſſim. Adeo plane contraria eſt *Luciani* ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. Veræ Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ubi *Benedictus*

in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae ſe ferat, ſi vel purpureum Niſi cirrum habeat. Eſt porro Apis de grege Deus, priori illi ſuffectus, honeſtior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & auguſtior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehenſore opus habere mihi non videntur, ſed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ [a] ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν [b] ὀδυρουμένου.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *J.* ὑψιλὸν ad oram *A1W.* ſcriptum eſt. *b* Ὀδυρουμένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis eſt ὀδυρομένου· illud poſcunt ἐπιτιμήσοντος & γελασομένου.

59. Κἂν τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων τρίχα. *V.*

Ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευε. *V.*

† Ὢν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὢν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

in cœna: quæ ſi vera eſt verſio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante deſcripta? immo eſt *poſt cœnam.* Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπό σου ἐλέγετο &c. video reddi, *ſed quid interim in ſingula diceres*, quum certe debuiſſent, *ſed quæ interim & poſt omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint.* *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ] Sic locutus eſt *Galen.* in Hippocr. de ſal. diæta. Ἐπιδιεσκευάσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν &c. V. *Caſaub.* ad Athen. Σ10. 47. *M. du S.*

66. Τοῦ μὲν ... τοῦ δὲ] Hic & proxime ſupra ad τοῦ μὲν reſpondet τοῦ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, poſt unum μὲν ter quater ſequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam eſſent deſcripta, ſpatium non fuit Lectorem admonere, verſionem latinam compoſitam eſſe ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariſſ. *du Soul* obſecundantes recepiſſe, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. verſionem tamen mutare noluiſſe, quia in ſe ſpectata ſenſum ab mente Luciani non adeo diſcrepantem exhibet. Sed forſan videbitur nonnullis ſtare poſſe vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non ſemper habeant adjunctum dativum, ſed abſolute ſæpe ponantur, ſequente accuſativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνεστ' εὐσχημονεῖν. *Lucian.* de Paraſito. §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. *Demoſth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elſner.* ad Galat. III. 28.) οὐκ ἔνι τοῦτον εὔνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, ſequente accuſativo perſonae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM.* *Virg. Ecl.* I. 40. — *neque ſervitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. ſtatu NOS frui.* Sed fruſtra; nam etſi ἔνεστι, τὸν μὲν τριάκοντα ferri poſſit; tamen, quia poſt ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco ſequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεύσαι, præcedens τὸν cum τὸ conſiſtere nequibat, ſed neceſſario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ.

ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους Φιλοσόφους παντὸς εἴδους,

VITARUM AUCTIO.

JUP.

1 TU ſcamna diſpone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: ſed exorna ante, ut formoſae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adeſſe ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philoſophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Ariſtippo: καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. *AE.M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philoſophorum ſumit pro ipſis Philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam.* Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiſſe contendit ad hunc locum Vir Eruditiſſimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum*, &c. genere loquendi Graecis tritiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeceſſit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuiſſet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipſi Philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro ipſis ſumuntur Philoſophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifeſtiſſime c. 12. ubi Ariſtippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὴς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; Reſpondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quaſi hominem; Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magiſter* hunc ſemper citat nomine Βίων πράσεις. ut videre eſt in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J.J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic deſignet pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas *profeſſiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίους non dubitavi, nec enim adſentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo, καταγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen ſignificationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari ſuadet Ariſtippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* ſunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philoſophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues ſine corpore vitae.* Sed retinet βίος ſolennem & frequentiſſimum intellectum, quo vitae rationem, profeſſionemque adeo notat: niſi quod Satyrica proſopopoeia hic vitae & inſtituta ponuntur ut perſonae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, eſt perſona omnium, qui ſe Pythagoricos dicunt. Interim ſubinde dentes ſtringit Lucianus in acta & ſermones ipſorum veterum Philoſophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. *J.M.G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute ſane in hoc opuſculo variarum, in quas Philoſophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico ſale perſtringit. Hæc autem & ſimilia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor ſim, non eo animo ſcripta eſſe, ut a ſtudio ſapientiæ ad ſupinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; ſed ut quid in pravis pernicioſisque quarundam diſciplinarum inſtitutis vitandum; in aliis vero, quæ honeſtum rectumque ſequun-

generis, & ſectarum diverſarum. Si quis vero praeſentem pecuniam numerare non poſſit, fidejuſſore dato, proximo anno ſolvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum eſt, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τὸ παραυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honeſtus eſſe videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, deſcende, perſpiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honeſtiſſimam, quis emet? Quis ſupra ho-

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρω-

a Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipſi in eosdem aut ſimiles errores, humani aliquid paſſi, prolabantur. Nos certe Chriſtianos, quos ſua luce dignatus eſt puriſſima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum ſomniis aut ab ævi noſtri Philoſophorum nomen præ ſe ferentibus, a norma illa ſalutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admiſſuri, quanto ſplendidiore ac puriore luce divinus in ſcripturis Spiritus veram nobis ad ſapientiam beatitudinemque viam manifeſtiſſime jam ac certiſſime demonſtrat. *M. du S.*

Ipſe *Lucian.* cauſam ſuam agit, ſcopumque ſuum, quod non derideat veros philoſophos, ſatis oſtendit toto dialogo proxime ſeq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari ſolebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* ſed vis verbi ἀποκηρύττειν ſic non ſatis exprimitur, quod ſignificat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες· inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demoſth.* contra Ariſtocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam eſt Mercurii præconium? Præconis ipſe fungitur officio Jupiter, dignitatis ſuæ non ſatis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quaſi imperat ut feſtinet. *Non bene diviſa temporibus iſthæc ſunt tibi o Dave.* Credo mutatas eſſe perſonas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ· mox pro *Merc.* ſcribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πολλοὶ & in οὖν deſinunt. His poſitis, ſi pro ἀποκηρύξομεν δὴ legas tantum ἀποκηρύττομεν, ſic demum credo locum reſtitutum iri. Sin hæc ſatis non placent, aliter ſaltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porſenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *ſolvere* uſurpatur. *Noſter* in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καταβολὴ, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ῥῆμα· vide, quae ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipſum, ſimul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nuſquam rem venalem prædicabat ſine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epiſt. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc paſſim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo;* & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generoſam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generoſum, liberum:* hoc eſt, qui optime vivit, qui viriliter, generoſe, non effœminate, libere vivit. Eſt loquendi genus Græcis tritiſſimum. *J G. G.*

20. Ὑπὲρ ἄνθρωπον] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi eſſe Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera eſſet, veniſſe in humana forma, notum eſt ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βύλε); τίς εἰδέναι τ᾽ τοῦ παντὸς ἁρμονίαν, κ᾽ ἀναβιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τ᾽ ψυχὴν ἐργασάμενος, κ᾽ τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τ᾽ ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, κ᾽ ἀφωνίη, κ᾽ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τ᾽ Κροίσου παῖδα

minis conditionem extolli vult, quis noſſe concordiam univerſi, & reviviſcere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Aſtronomiam, Praeſtigias, Geometriam, Muſicam, Impoſturam. Vatem vides ſummum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi inſtitutus es? PYTH. In Ægypto apud ſapientes, qui ibi ſunt. EMT. Age ſi te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, ſed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo iſtuc? PYTH. Purgando prius animam, & ſordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum eſſe; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & ſilentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœſi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ᾽ Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προϋπάρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτίθεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο λῆρον τὸ νῦν πεποίηκε τ᾽ Πυθαγόραν. G.

21. Τοῦ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ᾽ ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat exiſtimaſſe, *ad harmoniam mundum canere.* *E.L.*

Τοῦ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi ſolus muſicam ſphærarum auditu & intellectu percepiſſe dicitur. *M. du S.*

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falſiloquium.* Intellige vero aut de iis, quae ipſe docuit, ſcilicet quod ſaepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, ſuſurrando nempe in aurem bovi docuiſſe eum abſtinere a fabis; aquilam ad ſe vocaſſe, quae forte, dum de auguriis diſſerebat, transvolarat, & poſtquam manu demulſiſſet, iterum dimiſiſſe: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. *E.L.*

25. Μουσικὴν] Summum in his fuiſſe Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. *E.L.*

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* *M. du S.*

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. *E.L.*

Γοητείαν] Vid. *Chryſoſt.* Hom. I. Joh. laud. a *Rittershuſ.* in Porphyr. p. 29. b. *M. du S.*

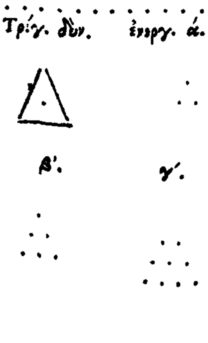
30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul.* *J.B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum ſententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν eſſe putant, earum ſcilicet rerum quas, quemadmodum ſenſit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. *E.L.*

39. Ἀφωνίη] Vid. *Rittershuſ.* ad Porphyr. N. 19. *M. du S.*

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. *M. du S.*

50. Ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem. (δ΄. γ΄. β΄. α΄. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ΄ δέκα) τρίγωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipſi conſtituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, κ᾽ ἑξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τ᾽ μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πολύγωνα, τρίγωνα, κ᾽ τετράγωνα, κ᾽ πεντάγωνα, κ᾽ ἑξῆς· τ᾽ μὲν οὖν μονάδος, δυνάμει οὔσης τρίγωνον. πλὴν

ſilium inſtituis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet? PYTH. In Muſicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, ſi prius fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

4. PYTH. Poſt haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum Juſjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud juſjurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi. PYTH. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *Qui poſſent habituque & forma caſſa moveri?* Ad hæc intelliges

παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κᾆτα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμέειν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἓν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὐ πώποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι

[a] Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul*. Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. αἱ μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. Si varia ſit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεαι· ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habentur appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἄσκησιν.

πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἓξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετραγώνῳ συντελούμενον ταῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ι'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως·

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, Lege τριγώνου hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate ſunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem.* T.H.

• 51. Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus hic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo. ∴ Decem numerus ſic poſitus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. *J.P.a G.*

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iſid. & Oſir. 679. idem rurſus omnia quæ illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτα. c. 5. & *Brod.* Miſc. II. 6. & noſtrum iterum Φιλοπ. c. 12. *Ritterſh.* ad Porph. p. 26. & ipſum *Porphyr.* cum notis N. 20. verſus ipſos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. *M. du S.*

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Mſſ. *M. du Soul* inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. *J.F.R.*

σι δὲ, γνώσεαι τὸν Θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

Deum numerum eſſe & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta ſunt, etiam ipſum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem eſſe cognoſces. EMT. Quid ais? alium me eſſe, non illum ipſum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & ſub nomine alio apparebas, cum tempore vero rurſus in aliud corpus & nomen tranſibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his ſatis.

6. Quod

61. Τὸν Θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν Θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζώων μέχρι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ᾽ ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: ſcribere debuiſſet ἐνδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna ſunt, quibus diligentem operam inpendamus. *T. H.*

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων· ἔστι δὲ ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁραθέντα. V.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀνατυποῦται & Φάσματα. *T. H.*

69. Αὖτις] Ut ſic ſcribatur, poſtulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. eſt αὖθις. *M. du S.*

74. Ψυχήϊον] Vide *A. Gell.* IV, 11. *A. V.*

Ψυχήϊον] *Jamblich.* N. 107. docet ſolos *adeptos* animatis abſtinuiſſe; non omnes. De fabis idem N. 109. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ ἔν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoſcit: hac de re dico ad *Heliodor.* *J. B.*

76. Οὐκ, ἀλλ᾽ ἱεροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re ſua ſit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; reſpondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ᾽ ἱεροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: ſed ſacrae ſunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adverſantur menti Pythagorae, qui haud dubie aſſenſus eſt, ſe μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certiſſime, ut ego quidem cenſeo, reſpondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἱεροί εἰσι. *Enimvero ſacrae ſunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis ſe abſtinebat; horrebat iis uti; id quod ſatis notum; & praeterea ipſe *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hiſt. II. c. 24. caeteris heroibus poſt victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noſter, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ᾽ ἄσιτος πόῤῥω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc feſto aberat; ſed nihil comedens procul remotus ſedebat, horrens fabarum eſum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Schefferus* de Conſtitutione Philoſophiae Italicae; quorum ſcrinia non compilo. Itaque mea ſententia οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἱεροί εἰσι ſcribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud *Ariſtophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur ſuſpenſus penderet in calatho (id namque ibi fingit facetiſſimus comicus) inter alia dicit & hoc vſ. 230. ſive A. I. Sc. III.

Εἰ δ᾽ ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἄν ποτ᾽ εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

Si vero humi conſiſtens, ea quae ſupra ſunt, ex inferiori loco ſpecularer, nunquam invenirem, namque terra vi ſua ad ſe trahit facultatem contemplationis. Operae etiam eſt, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσατ᾽ Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiaſtes*, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum ſit pro καὶ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vſ. 58. ab initio. ibi ad *Ariſtophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ. ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam niſi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuiſſe. Utique adeſt omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iiſque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut paſſim ſolet) verbis *Scholiaſtae* noſtri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum eſſe corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσατ᾽ Ἱππώνακτος. οὐ γάρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiaſtae* verba apud *Suidam* eſſe mutilata, & male ex Ariſtophanicis Nebulis produci οὐ γάρ, pro ἀλλὰ καὶ γάρ. & male in verbis *Calli-*

machi

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: ſed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur averſaris fabas? PYTH. Non averſor: ſed ſacræ ſunt, & mira earum natura. Primum quantæ ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem, coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero majus, lex eſt Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήϊον μὲν [a] οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὐκ· ἀλλ' ἱροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτέων ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. [b] ἑψηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τῇ σεληναίῃ νυξὶ μεμετρημένῃσιν; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲ ἕν τι] Οὐδὲ ἓν Fl. omiſſo τι, quod non valde requiro. Poſt eam Edd. pleraeque οὐδέν τι. B2. οὐδὲ ὤ τι· quo errore correcto P. οὐδὲ ἕν τι. [b] Ἑψηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram ſervavit: in reliquis omnibus: ἑψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σελ. Ἑψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος uſu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Ariſtophanes*, οὐ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiaſten* illud idem adſit. Eſt namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Ariſtophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὔτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de ſuo Interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non auſim, ſed meo mos eſt gerendus hero.* Dionyſus herus exigit ab Xanthia ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionyſi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionyſo ſumat. Ad haec reſpondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum eſt.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

——— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία.

——— *Namque inſigni ratione*
Videre erat quam album eſſet concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, ſed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Theſmophoriazuſis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vſ. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Paraſito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ p·o *enimvero*, diſputationem noſtram communicabam cum Cl. *Perizonio*, ſuper vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κωθωκίδης ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco ſententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum ſcilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem eſt opinionem, namque verum eſt*, &c. Nimirum verum eſt, Demoſthenem fuiſſe ſuperatum; & quia verum eſt, propterea eſt παράδοξον, quoniam id fieri vix potuiſſe, omnibus perſuaſum eſt. Facile vel ex affinitate τοῦ, ἀληθὲς, vel ab Atticiſmi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, οὐ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω p. 342. deleri iſtud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula ſit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam ſubaudienda; quae autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui. *J. J.*

Οὐδὲ ἕν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱροί . . . αὐτέων] Ionica Dialect. poſtulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce paſſim in Ἀστρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ ſatis exponunt, quae ſequuntur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem.* *E. L.*

80. Ἑψηθέντα] Turbant hic codices R. ἑψηθεῖσαν. Fl. ἑψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fugiſſe Viros doctiſſ. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam no-

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεὸς, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. [b] Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παράγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. *F. B2. P.* In ceteris fere ἐπαγέτωσαν.

86. Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. *V.*

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pytnag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἶτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὕροι ἂν ὀδωδότα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφερῆ: (ſic lego, non πρόσφερει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mandendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνος, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, ita certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνον dabimus Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἵματος; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum illi in ſole ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagoræ *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagoræ femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *O'rigenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quæ Pythagoræ vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Græcia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκρως ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὼ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρια-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βȣ́λει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν ȣ̓͂ν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα ȣ̓ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμȣ̃, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ ȣ̓́τω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ȣ̓͂τος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τȣ̃ Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. *V.*

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδρια γὰρ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ τραχὺς, ἅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν ȣ̓κ ἔχων· διὸ καὶ ‡ ἕτερος μασχάλη. Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίς· ȣ̓ μόνον δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. *G.*

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται οἰκέτης εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. *G.*

* Ἐξωμίας ἐκαλ.] Εὐξίνȣ erat in *V.* & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντȣ· Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, cauſa non eſt. *T.H.*

† Ἐξωμίδρια] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. *M.du S.*

‡ Ἕτερος μασχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. *M.du S.*

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quale veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. *Etymol.* in Ἐξωμις, *Heſych.* in Ἑτερομάσχαλος. Vid. Joh. Meurſ. ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac Perizon.* ad *AElian.* V. H. IX. c. 34. *T.H.*

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit *Harpocr.* in Κλῆσις, Πρόκλησις. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προσκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *T.H.*

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi diſcipulorum κοινόβια, ſeu *conſortia*, de quibus vide *Joan. Scheffer.* Phil. Ital. c. XIV. *J.C.*

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide *Diog. Laërt.* 214. & not. *M.du S.*

98. Ποντικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεὺς ab Euxino ponto, lege *Laërtium.* *G.*

Ποντικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quæ urbs Ponti. *M.du S.*

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet.* Ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius.* Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. *Ferrario* part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20. & 22. *J.G.*

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] *Peram dependentem habens ex humeris.* Ita vertit Interpres; quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide *Gellium* lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Heſychium* & *Suidam* in ea voce. *J.P.a G.*

Ὁ ἐξωμίας] Vid. *Fabricius* ad Sext. Empir. p. 39. *Salmaſ.* ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. *J.M.G.*

4. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. *J.B.*

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a prædonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & *Plut.* 886. 1. & *A. Gell.* II. 18. *M.du S.*

11. Γε καὶ] Longe melius in *Thomæ Magiſtri* codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) *M.du S.*

δακτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc ſolum, ſed ſi januae cuſtodem illum imponas, multo quam ſunt canes fideliori illo uteris: & ſane cani ei nomen eſt. EMT. Cujas eſt, aut cujus rei uſum & exercitationem promittit? MERC. Ipſum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque triſtem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam ſuſtulit & ſupercilia contraxit, & minax quiddam ac bilioſum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur eſt.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem ſectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam ſumis? Nam ad clavam quod pertinet, ſimilis ei videris. DIOG. At leonina mihi eſt detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) juſſu, ſed mea ſponte, qui repurgare illis vitam inſtituerim. EMT. Laudo propoſitum. Sed quid maxime ſcire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator ſum hominum, & medicus affectionum: in univer-

[a] Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *A1W.* quod paene vulgato praeferam. [b] Διῆρκε] Ad oram *A1W.* notatur διῆρτε· quod ſcriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρειν & διαίρειν ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. [c] Λεοντῆν] Λεοντην *B1.* quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris & Edd. ſaepe inſignitur.

22. Τιθασσὸς] Πρᾶος ἢ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κελευστὸς] Εὐρυσθεὺς ἐπέταττε τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθᾶραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEſcul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laert.* l. c. aliter reſpondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quæſitus ſit, neſcio. Niſi forte Cynicorum aliquis prophetæ titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione uſum Lucianum probat repetitio ejuſdem in mercatoris ſequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antiſtitem* hic verti προφήτην voluit in theſauro Stephanus; ſed mihi videbatur, hic non tam ſacrum quoddam aut templum animo obverſatum ſcriptoris; quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Eſt enim πρόφημι etiam *proloquor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuiſſe pro domo, diſerte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notiſſimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in uſus comparatum ibi ſteterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in ſepulcro habitaſſe, tamen id probabile eſt ei exprobrari, ut homini viliſſimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim ſepulcra potuiſſe, non ſolum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. ſed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Epheſia aliiſque notiſſimum. *J. F. R.*

52. Ὀπι-

verſum autem veritatis, & libertatis in loquendo Præco eſſe volo.

9. EMT. Age, Præco, ſi te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluſero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem ſi quas habeas, mihi obſecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut ſepulcrum inhabitabis, aut deſertam turriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam ſcriptorum. Ita conſtitutus beatiorem te magno rege (*Perſarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum moleſtum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caeſum? Equidem non teſtudinis neque cancri teſta circumdatus ſum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua ſed vacat.

10. Porro quae maxime adeſſe tibi de-

ὅλον, ἀληθείας ϗ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βϐλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τ͂ τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβών σε, ϗ ἀποδύσας τ͂ τρυφὴν, ϗ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν ϗ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, ϗ ὕδωρ πίνοντα, ϗ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τ͂ θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμϐ δ' ἀμελήσεις, ϗ παίδων, ϗ πατρίδος· ϗ πάντα σοι λῆρος ἔσαι· ϗ τ͂ πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεστὴ, ϗ ὀπισθογράφων βιϐλίων. ϗ ὅτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τ͂ μεγάλϐ βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεϐλοῖ, τϐτων ϐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τϐτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγϐμενον; ϐ γὰρ χελώνης, ἢ καράϐϐ τὸ δέρμα περιϐέϐλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἴτα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπονημένων. V. G.

54. † Ἢ στρεϐλοῖ] Βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. V.

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus ſcholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non eſſet, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retuliſſe video, quae exhibent ſcholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.*
In V. & Ed. A. eſt: ἔρημον] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praeſcripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. *T. H.*
† Ἢ στρεϐλοῖ] In *V.* ἢ στρεϐλῇ τϐτων] βασανίζῃ, δεσμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an ſit ut apud Satyrarum poëtam, *ſcriptus & in tergo* &c. *Juven.* I, 6. Coll. Gal.
Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro* *H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*
Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina ſcripta, exterior pura erat. *M. du S.*
Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. ſcribendi, & ad eum notas Conſultiſſ. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τϐ μεγάλου β.] Sic *Ariſtophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς ϐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiaſtes* inquit. Τὸν τ͂ Περσῶν λέγει· ὅτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Ariſtoph.* Veſp. v. 1284. & Kuſt. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*
Ἡ φρὴν] Nobilis verſus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barneſ. & add. Spanh. ad Ariſtoph. Ran. 102. *J. M. G.*

65. Βαρ-

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα· καὶ τέλος, ἤν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾷστά γε,

bent, haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

11. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. V. * παρὰ τὸ ἴεσθαι καὶ ὁρμᾷν. C.

65. Ἀπηχὲς] Ξένον † τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. V. G.

70. Ἀπόξεσον] Γράφεται καὶ ἀπόξυσον. G.

* Παρὰ τὸ ἴεσθαι] Ὅ ἐστιν ὁρμᾷν· *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὸν κατὰ πάντων οἴκου] Corruptum: C. ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. *M. du S.*

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἤχου· *diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur.* *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiæ deditos non tantum abjeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, trivialem ſtudio humilitatem ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπόξυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praefeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσίεσθαί τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui* *Ælian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο. *Clitus vero, ſi quando auditurus erat quosdam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evileſcat. *J. C.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem ſine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquiſque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, ſed compendiaria iſta tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut ſalſamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te eſſe, modo impudentia audaciaque adſint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad iſta quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic ſi duobus ſummum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui moleſtiam nobis faceſſat, & clamet, & in univerſum omnibus inſultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quiſquis es: res pretioſa & locupletem emtorem deſiderans. Haec vita ſuavis, vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus eſt; quis emit delicatiſſimum? EMT. Huc veni, & dic

ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει [a] θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ' ὀβολῶν. ΕΡΜ. Ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σύ, καὶ

a Θαυμάσιον] Θαυμαστὸν P. *J. V2.* θαύμαστον Margo *A1W.*

4. Ἀβρότατον] Τρυφερώτατον, ἁπαλώτατον. *V.*

Plura in eam rem teſtimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipſum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν, ποίει] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara ſequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata eſt verſio, *In conſpectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quiſpiam alius facere auſit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* *J. J.*

78. Πολύποδα ὠμὸν] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori ſuadet, ipſe in ſe admiſiſſe traditur. Conſule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiſſ. Menagii emendationem certiſſimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα reſtituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua* &c. *Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expreſſit *Benedictus: etſi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quiſquam eſt non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior ſane *Bolerus*, *etiamſi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum ſimpliciter, *ſive ignarus & imperitus fueris, ſive ſutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si ſis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce ſaepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jenſ.* in *Lect. Luc.* p. 91. occaſione verborum: τέχνην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam obſervationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemſterh.* ibi non inſeruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην ſpectant, addimus; ſed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτην βίον ſignif. aliquando ſimpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur ſapientiae ſtudio. Sic homo rudis & ignarus ſignificatur *Hermotimo* p. 614. Item *Ælian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioſo* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κηπωρὸς] Sic ſcribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Ariſtippum deſignat *Cyrenaeum* & famoſae Cyrenaicorum ſectae parentem. *M. du S.*

20. Πο-

καὶ λέγε ἅττα εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἂν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἄλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

quae noſti, emam enim te, ſi frugi fueris. MERC. Noli moleſtiam ei faceſſere, o bone, nec interroga, ebrius enim eſt, ita ut ne reſpondere quidem poſſit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene ſanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae ſint in illo, & quae tractet. MERC. In univerſum conviva dexter eſt, & compotationi aptus, & qui commiſſetur cum tibicina apud amatorem herum & luxurioſum. Caeterum bellariorum coquendorum ſciens, & obſoniorum peritiſſimus, & omnino voluptatis magiſter. Inſtitutus Athenis ſerviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius inſtituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumſpiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecunioſis; equidem hilarem adeo vitam emere non poſſum. MERC. Videtur hic non vendibilis eſſe & apud nos manſurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. *J.* & *V2.* quamvis typorum vitio aberret in ἄτρατος· accedit ora *A1W.* In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. *V.*

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακουντίων. *M. du S.*

24. Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. *V.*

Et recte quidem ita legi *Suidas* oſtenderit: Πέμματα, πλακούντια. *T. H.*

20. Περὶ Σικελίαν] Conſtrue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν ſunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici.* *E. L.*

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν] Leg. ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit.* ſic & eodem modo c. ſeq. ſcribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἄμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι· *ambo enim vendere ſimul volo:* in Edd. βούλεσθον, *volunt:* & ſtatim idem liber, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν· quod eſt ἑλληνικώτερον quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡβηδὸν ſit *omnes, cujuscunque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt: vide *Suidam*, & Gloſſas *Herodoti* a viro doctiſſimo *Gothofredo Jungermanno*, meo neceſſario, olim cum *Herodoto* editas. *J. G. G.*

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. *J.* in reliquis mendoſe legitur ἄπρακτος. *M. du S.*

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφέσου] Abdera patria *Democriti*; Epheſus *Heracliti*, ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. J U P. Tranſire illum in alteram partem jube. Produc alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheſo alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. M E R C. Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo, ſapientiſſimos omnium praedico venales. E M T. Quantum, Jupiter, inter ſe diſtant, alter ridere non deſinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc ſibi vult? Quid rides? D E M. Rogas? ridiculae mihi videntur res veſtrae omnes & vos ipſi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res noſtras omnes? D E M. Sic eſt. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. E M T. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O inſolentiam! ridere non deſines.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον· ἄλλον περιάγαγε· μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι [b] βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθον ἐς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε [c] πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὢ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hoſpes, res hominum queſtu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc ſane nomine miſeror illas & defleo, & praeſentia quidem

Σὺ δὲ τί [d] κλάεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. [e] ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα [f] πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον· [g] τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *J.* pro qua ſtant G. P. & margo *A1W.* *c* Πενθεῖν] Sola *J.* πενθῶν· quam tamen, etſi ſuffragentur G. P. & margo *A1W.* ſecutus non ſum. *d* Κλάεις] Κλα΄εις *F.* in ea, quae preſſe veteres membranas ſequitur ι ſubſcriptum ſaepe ſolet ad latus poni. *e* ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in ſequentibus Edd. facile ſublatum. *f* Πρήγματα] Πράγματα *F. J. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admiſit, & in plures Edd. propagavit. Μὴν video notatum in ora libri *Weſſel.* e regione hujus verſus, credo pro vulgari μή. *g* Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par eſt.

51. Ἐπικήριον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Acceſſerunt ex *Etymol.* & *Suida.* *T.H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *J.* Quod autem in reliquis libris eſt βούλεσθον, abſurdum prorſus eſt. Quis enim probet, viros tam ſibi diſſimiles in una eademque familia cupiiſſe vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; ſed utrumque amat Noſter; nam rurſum eadem hac pagina, Ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. & poſt p. 374. Ἐοίκασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. *J. J.*

Ibid. Πενθῶν] Iterum ex Mſ. Gr. P. & Ed. *J.* venuſtius enim eſt vulgato πενθεῖν. Niſi forſan πενθῶντι ſcriptum oportuiſſe cenſeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitia* aut *ignoratione* intellexeris; immenſum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipſa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo eſt*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑςέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καί ἐστι τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰών ἐστι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ γρίφους [a] συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; ſed quae in poſterum futura ſunt, ea demum triſtia, exuſtiones loquor, & univerſi calamitatem: haec deploro, & quod ſtabile nihil eſt ac firmum, ſed cinno quaſi quodam permiſta & confuſa feruntur, idemque ſunt delectatio & faſtidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, ſurſum deorſum euntia, & vices in illo ſaeculi luſu permutantia. EMT. Quid igitur eſt ſaeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque ſanus quiſquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Συντιθεῖς] Συντίθης *J. V2. B1. 2.* recte quidem: ſed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεις F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι καὶ Ἐφέσιος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. *V*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ † κεχύσθαι κυχεων, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενος] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρῖφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡβηδὸν] ¶ Ἀκμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V* ſcriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀντὶ τοῦ πῶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος· Ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] &c Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi cauſa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode ſunt correcta: ſed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. ſupplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· ſed quod repoſuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ἡ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχεών τις ὤν. Συγκειμένων vereor, ut rectum ſit: ſcribendum videtur συγκειμένος· nam longius abit συγκεκραμένων. Pro πολλῶν vidi, ni fallor, in V πολλ". *T. H.*

‡ Διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *M. du S.*

Jungamus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur ita ſcriptum fuiſſe in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ συσματικὸς] Pro hiſce in C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ πυσματικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obſcuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarari ſolet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 35. Γρῖφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν· quanquam ea de ſignificatione γριπίσματος ut tacuerunt *Jo. Meurſius* & *Du Cangius*, ſic mihi nihil etiam conſtat: alia longe vocis ejus apud Graecos eſt poteſtas *turpis lucri & rapinarum.* Γρῖφος autem, quo deſtituuntur *V.* & Ed. A. in capite Scholii praepoſuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀκμαστικῶς] Ἥβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβᾶν ἀκμάζειν· inde ducta eſt interpretatio hoc in loco valde inſulſa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρωσίας] Heracliti ἐκπύρωσις. *F. G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἄλλα πῶς. *F. G.*

57. Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρος ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille ſimilia. *J. B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philoſophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι τωὐτὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τωὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu digniſſimus. *J. M. G.*

61. Διαφερόμενος] *Heſychius* etiam μαχόμενος. *Suidas* ἐρίζων, φιλονεικῶν. *M. du S.*

65. Γρίφους συντιθεῖς] Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt (Vid. *Diog. Laërt.* p. 238. C. & 389. praecipue in ejus ſcriptis ita ambiguis, ut quome-

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόῤῥω μελαγχολίας ἐστὶν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡΜ. [b] Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι κατα-

b Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti ſumus ſolius *V2.* ſuffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρακτοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν στωμύλον] Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ** ἔφορον τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἔφορον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στώμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquaciter captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἥσηδον οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἥβηδον] Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡβηδὸν] *Suidas* reddit ἀθρόον i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E. L.*

Ἡβηδὸν] Audis μεγαλόφρονα παρ' ὁντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπρατοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. præſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἱστ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πέλαγος. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit; verum cum

κατακειμένων), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φής; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla ſe injuria a me affectos. EMT. Supra fidem ſunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei ſit facultas ſub eadem veſte jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita ſe habere. EMT. Hercules! quam abſurdi ſunt iſti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille ſit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipſe mihi formavi, republica utor nova, & meas ipſe mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus ſtatui. Placet, nullam earum uniuſcujusquam eſſe, ſed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? ſublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem ſimpliciter circa talia minu-

[a] Ἡράκλεις] Ἡράκλης *J.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χὴν θεοὺς δὲ σιγῶν. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δὲ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μέγιστος] Sunt duo verſus ex *Cratini* Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

> Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
> Κύων, ἔπειτα χὴν, θεοὺς δὲ σιγάαν.
> *Queis jusjurandum maximum in re qualibet*
> *Canis eſt, & anſer; nam Deos non nuncupant.* *J. C*

Ego ſcripturam C. expreſſi Grotianae haud inferiorem, niſi quod ἐν ante λόγῳ deeſt. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος) ὅρκος· οὗτος (*V.* ὅρκος οὗτος.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & ſtatim ορκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χ'ει σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* interit) οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον] Per canem & anſerem dejeraſſe, auctor eſt *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil.* III. *Ariſtoph.* Avibus. Theſpeſion. ad Apollonium Thyanenſ. apud

Suidas in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, niſi quod θεοὺς δὲ σιγᾶν. Cratini nomen in eodem proverbio verſibus omiſſis dedit *Zenobius*; *Apoſtolius* neglecto Comici nomine verſuum partem. Pro Χείροσι vero ſcribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermanno* obſervatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in verſu ex eadem fabula depromto apud *Hephaeſt.* p. 6. noti ſunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχίλοχοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos verſus expleret, legitimum Atticae ſcenae ſermonem violavit: nam quale eſt illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum conſtitui debent.

> Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
> Ἔπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων ——

Atque ita fere *Kuſterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum eſt *Scholiaſtae* commentum. *T. H.*

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῆς ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. τἀργύριον μέν τοι ἐς αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. c Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua οὐδαμῶς· quod unde ſumtum ſit, ignoro. d Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. V2. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὴν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο καὶ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὤμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὤμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. χῆνα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθιος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μὲν] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam excidiſſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter ad ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον· ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου. in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex MſſGr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Gujet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

31. Δῶν

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοὔνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνεία] * Λαιμαργία. V.
40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὶ βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. V.
41. Τὰ γλυκεα] Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προυβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηνές. G.

* Λαιμαργία] In V. ſcriptum λαμαργία. T. H.
† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος συγκρύπτειν οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. M. du S.
In V. & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. ········ λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τί βουλόμενοι, τῇ ἀοριστίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiaſtes uſus eſt ad Δὶς Κατηγ. ubi de τὸ δεῖνα. T. H.

31. Δίων Σ ...] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συῤῥ— antea mendoſe hic legebatur. Cæterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελῶντος .. μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως εἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *J. B.*

44. Παλάθας τῶν καρικῶν] *Emam enim illi maſſas caryctarum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria*. Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Cauneas, clamitabat.* Sic & Chelidoniæ ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariæ littore ſic dictæ. Ergo totus ille tractus Cariæ a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenæum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed hæc credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. ἐν χρῷ κουρίαν ἐκ. *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Præterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὕπωχρον, ἐν χρῷ κουρίαν, ἐν γενείῳ βαθύ. Reliqui libri omnes hic κουρίαι,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur ſane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quorſum illud dicis? MERC. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ [a] κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φής; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλου-

a Κουρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. *V2. S.* Quod in ceteris extat κουρίας legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in *A1W.*

44. Παλάθας τῶν Καρικῶν] Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ‡ ἀποσγκὸς σύκων συμπιπτομένη. G.

47. Πολύ τι πλῆθος;] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῆν Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

‡ Ἀποσγκὸς] [Haec qui ante me deſcripſit non potuiſſe ſe aſſequi legendo in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid ſub ἀποσγκὸς lateat, neſcio: ſed συμπιπτομένη legendum eſt pro ultima ſcholii voce. *M. du S.*

Primum ab initio ſuppleri debet: Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τῆς Καρίας· quanquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbutei genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia ſunt in *Heſychio* permulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπεπιεσμένη. Παλάθην Grammatici exponere ſolent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus eſt *Amyntae* locus apud *Athenaeum* XI. p. 500. D. (τὰ ἀειρομένα) σὺν τοῖς φύλλοις θρύπτοντες συντιθέασιν εἰς παλάθας Συριακὸς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες &c. unde conjicias pro συμπιπτομένη ſcribi non abſurde poſſe συμπλαττομένη. *T. H.*

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed σημαινόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel ſimile quid. *M. du S.*

Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit σημαινόμενοι, quod expono *coacti*, *congregati* velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulſatis ad Eccleſiam convocantur. *Luciani* verba perverſiſſime cepit ineptus Enarrator. *T. H.*

ρίας, mendoſe. Sed jam ad rem ipſam; qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum caeteri brevi quidem coma, ſed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus inſtituti ratio aut ſuperbiæ eorum imputari debet, quo ſe a cæteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtinguerent; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim, ita nec noſtros mores hodiernos defendere ſuſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipſa hac in parte luxu anteeunt. Caſaubonus aliter rem intelligit, quem ſi lubet, conſule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ἐν χρῷ κουρίας· non eſt curioſe caput detonſus, uti „ nos hodie in barba radenda multi ſumus. abhorrent „ hæc a Cynicorum ingenio qui procul dubio, for„ cipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non no„ vacula radebant". Vid. omnino Δραπ. c. 27. & quae illic annotata extant. Theophraſtus π. μικρολογίας. Avaros ait iſtos eſſe ἐν χρῷ κειρομένους. p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes ſectante dicit, eum μέσην κουρὰν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῷ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epiſt. 18. I. v. 6. aſperitatis agreſtis eſſe ait *tonſam cutem*. Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi Ἀναβ. c. 46. & Δικ. c. 20. *M. du S.*

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde hæc tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. *M. du S.*

54. ΑΓΟ.]

πλούσιος, νομοθέτης, καὶ [a] τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ ’γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ ’γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ’ ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ᾗ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δ’ ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot ſunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis ſis? & primum, an non aegre feras, te vendi & ſervum eſſe? CHRYS. Nequaquam; haec enim in noſtra poteſtate non ſunt. Quaecunque vero in poteſtate noſtra non ſunt, ea indifferentia eſſe contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam eſſe praepoſita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adſuetus ſis noſtris nominibus, neque

a Τἄλλα] Ita *P.* τ’ ἄλλα *F.* pleraque τἄλλα. *b* ΑΓΟ.] Quum *F.* *A1.* & *S.* ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ perſona repoſita fuit in *J.* *V2.* *P.* quibuscum facit L. & margo *A1W*. Plura variat *B2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, ſed deinde Ἑρ. καὶ νὴ Δία γε σκ. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἐλθὲ ὦ ’γαθὲ &c. *c* Ἧ] Ὅ, τι καὶ A.P.L. Margo *A1W.* nihil mutandum: illud ᾗ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ’ ἡμῖν] Ἐφ’ ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις· licet enim his uti tanquam noſtris. Οὐκ ἐφ’ ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως & αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ’ ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia eſſe ſolent. Verte, *indifferentia ſunt:* nam ea eſt vis loquutionis Graecae frequentiſſima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, ſolere eſſe indifferentia, ſed ſemper eſſe ſapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & ſimilibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ᾗ λέγεις] Angl. ὅτι & λεγ. ſic idem Cod. pro ὁποίων & ὁπόσων habet ὁποία & ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μέν ἐστι προηγμένα] Stoicus, ex ſuae familiae diſciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quæ aliis in eligendo præferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aeſtimatione digna ſint: vide *Lipſii* manuductionem ad Stoicam Philoſophiam 11, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laert.* in Zenone p. 189. B. unde diſces haec vocabula de rebus ſua quaſi natura indifferentibus ab iis uſurpata: quarum tamen aliæ aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda eſſe ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praepoſita* & *rejecta* dici poſſe oſtendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere, locupletem eſſe, non dolere,* bona *non dicit Stoicus, ſed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *ſed* praepoſita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius. Illa autem, egeſtatem, morbum, dolorem, non appellat* mala, *ſed ſi libet* rejectanea. *Itaque illa non dicit ſe* expetere, *ſed* legere; *nec* optare, *ſed* ſumere: *contraria autem non* fugere, *ſed quaſi* ſecernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Pariſ.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta* & *praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipſum quaſi *productum* eſſe ad dignitatem (id enim eſt προηγμένον) ſed eos qui in aliquo honore ſint, quorum ordo proxume accedit ut ſecundus ſit ad regium principatum: ſic in vita, non ea, quae primario loco ſunt, ſed ea quae ſecundum locum obtinent, προηγμένα, id eſt *producta* nominentur — vel *promota* & *remota*, vel — *praepoſita* & *praecipua*, & illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantaſiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae.* *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Καταληπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adſumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehenſiones* ac *perceptiones*, ut *Daviſ.* ib. pluribus ejusd. Cic. teſtimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμβαμα] Sciendum eſt, inquit Priſcianus, quod has quidem conſtructiones, quae per nominativum abſolvuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

d Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον καὶ ὁπόσον L. ὁποῖα καὶ ὁποσὸν Margo *AiW.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. *G.*

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελῶν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo*, *Apollonius ambulat*. Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat*. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτει μεταμέλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. *F. G.*

• Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων καὶ ὁπόσων] Ὁποῖον καὶ ὁπόσον. *F. G.*

Ὁποῖον καὶ ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάῤῥει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem ſolertiam! Quid vero amplius te noſſe ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad ſilentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille ſyllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Eſtne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum ſe tibi polliceatur, ea lege, ſi verum dicas, quid ſtatuerit ipſe de reddendo puero: quid dices illum decreviſſe? EMT. Rogas, ad quod reſpondere, admodum ſit difficile. Anceps enim haereo, quo reſponſo recipere illum poſſim. Sed tu per Jovem reſponſo tuo ſerva mihi puerum, ne, antequam ego reſpondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem ſyllogiſmum, & dominantem, & ſuper omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.
3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod ſupervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Poteſt ipſa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, ſignificat, tum *accidere* & *contingere*. *J.M.G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus ſupra diximus. Habuit Chryſippus multas argumentationum ſpecies, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipſe Ariſtoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themiſt.* Orat. 14. Ipſe hoc Dial. *J.B.*

91. Κροκόδειλος ..] Hinc κροκοδειλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos ſupra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophiſmatis hujus meminerunt & alii antiqui ſcriptores. Nemo autem, quod quidem ſciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, conſtet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid ſit θερίζων ſophiſma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diſerte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 181. A. & Ammonium ipſum p. m. 108. a. Hujus ſolutionem nummis CC. emiſſe Zenonem, memoriæ prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, ſub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenſet *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noſter infra, c. 25. Nec quid ſit, conjectura adſequi poſſum; niſi quis forſan κερατίνην vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, niſi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Hæc duo poſteriora Chryſippus ipſe Lucianeus exemplis illuſtrabit. Alia ejusdem farinæ videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος διαλανθάνων Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρὸς. & apud Plut. l. c. ἀργος. quæ omnia Logicis fuſius explicanda relinquimus. V. *Creſſol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram *A1W.* notatum invenio, τότε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. *b* Παραθήσοντα] Παρατιθέντα Margo *A1W.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώστου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulæ *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui,* &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμῶν] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ πέριττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νὴ Δία σολοικισμοὺς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per Jovem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* *J. C.*

30. He

μάτων. καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ οὖν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖα φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei eſt, fas non eſt ſapientem fieri, niſi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generoſe iſta & plane viriliter. Sed Gniphonem ſordidum eſſe, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi ineſſe video:) haecne & ipſa dicemus eſſe viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita ſane; ſolum igitur ſapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius ſit colligere; (*ſyllogiſmos facere:*) foenerari autem & computare uſuras, vicinum videatur colligendi induſtriae: ſolius eſſe dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non ſimpliciter modo, ut reliqui ſolent uſuras, ſed uſurarum quoque alias uſuras capere. An enim ignoras, uſurarum alias eſſe primas, alias ſecundas, illarum quaſi filias. Vides vero ſcilicet ſyllogiſmum, quid dicat: ſi primas uſuras accipiet ſapiens, etiam ſecundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam ſecundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas ſapientiae nomine tu ſumis ab adoleſcentibus, manifeſtumque eſt ſolum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea cauſſa capio, ſed ipſius dantis. Cum enim alius ſit effuſor (*effuſus, prodigus*) alius comprehenſor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehenſor eſſe meditor, diſcipulum autem ſtudeo effuſorem efficere. EMT. Quin contrarium dixiſti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter *B*1. 2. *b* Γνίφωνα] Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. neſcio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *c* Τὸ] Τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. *d* Μόνου] Μόνον *F.* *e* Ἁπλῶς] In ora *AIW.* ἁπλοῦς non inepte. *f* Αὐτὰ] Τοιαῦτα P. *F.* in qua prave οὓς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium.* *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nuſquam legitur. Eſt apud *Heſychium* vox adfinis ſoni, Γνυπᾶνες, qui ſunt στυγνοὶ, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοὶ, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πιπτωκέναι· *moroſi, triſtes, timidi, remiſſi & molles, a cadendo in genua dicti:* nam γνὺξ eſt *in genua*, & πίπτειν γνὺξ, *cadere in genua.* *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod ſciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Noſtro ſub finem Τιμ. c. 34. in Καταπλ. c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui inſignis foenerator cum eſſet, nomen dederit omnibus ejusmodi ſordidis hominibus. Si γνυφῶνα malis, quære ſenſum alium ex Heſychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parcum.* F. G. Sed vellem auctoritatem indicaſſet, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adſentior, nomen proprium inde facienti. Verum ſi *avarum* tantummodo ſignificare neceſſe eſt, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero; ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τοὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχυτικόν. ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν.

Ὃ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, [g] καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, [h] οὓς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

g Καὶ] Defuit in F. h Οὓς] Ὡς P. Margo A1W.

58. Περιεκτικὸν] Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

verſiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J.F.R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γνίφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἤτοι τὰ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. *G.*

42. Ἑτέρους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J.M.G.*

61. Ἀναποδείκτῳ] Vox ejuſdem ingenii eſt, ac ἄκριτος c. 27. *E.L.*

Ἀναποδείκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te eſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J.M.G.*

87. Τὸ

Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robuſti humeros & ratione illa meſſoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentiſſimum, ſcientem in univerſum omnia. EMT. Qualis eſt? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum eſt, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius eſt, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque ſi illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime ſtatuit? MERC. Tria eſſe bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum ſapit. Quanti vero eſt? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipſe argenti aliquantum habere. Itaque non eſt, cur ceſſes emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *J. P.* & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *A1.* haec perverſe tribuuntur emtori, & Mercurii perſona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔντοθεν *J.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' * ἐποίσεσθαι τὸ καταβληθέν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμενος] Ὠνούμενος. *G.*

* Ἐποίσεσθαι] Legendum ἀποίσεσθαι. *T. H.*

87. Τοῦ θερίζοντος] In marg. *Edit. Par.* addita erat gloſſa: θερίζοντος, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: alluſione facta ad ſignificationem propriam τοῦ θερίζειν.* *J. F. R.*

88. Θερίζοντος λόγου] Vid. ſupra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta eſt notatio perſonae Mercurii. Eſſe debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν. Deinde ubi notata Mercurii perſona, delenda eſt, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἐρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἤν. *Th. M.*

96. Ἔκτοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *J.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliæ Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his eſt momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omiſſum queratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos ſic Ariſtoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod noſtro magis proprium ac praeſtantius, ut demonſtro ad *Reviv.* c. 48. *J. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentiſſimi Græcis, *itaque non eſt, quod in illo emendo poſſis eſſe celerior, quam deceat.* Secutus *Benedictus, itaque non nimis cito ipſum emeris*, plane contrario ſenſu quam eſt in Græcis, quæ ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim ſervit ſtimulus præcedens, quo ſignificat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipſi debebant ſe correxiſſe ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας,

ro ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ [d] ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωΐζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φὴς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu pri-

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν [e] καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. *e* Καταλέλειπται] Καταλείπεται A. P. *J.* Margo *AlW.*

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπό τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπό τινος Ξανθίου, ὧν ὁ μὲν ἦν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

τίας, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit*, *quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur*, ubi eaſdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. *J.*G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γυμν. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et ſub fin. Ἡσ. οὐκ ἂν φθάνοις κἀμὲ μάντιν λέγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Verſionem *Benedict.* *non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non eſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Soulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque: *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non eſt*, *cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non poteris*, *quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. *J. F. R.*

15. Ὄνος οὐ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* *J. B.*

19. Καταλέλειπται] Angl. καταλείπεται. *J. B.*

Καταλείπεται] Ita P. Ed. *J.* & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. περὶ ὀργ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. *J. M. G.*

25. ΦΙ-

σὺ τί ἐπίστασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ᾽ ἔφησθα; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ᾽ ὅτι σὺ τὶς ὢν τυγχάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ᾽ ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὢ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ 'γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid noſti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc reſponſo? PHIL. Nempe nihil omnino mihi eſſe videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam ſumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid eſſe noſti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec eſt dubitatio! Iſta vero bilanx quid ſibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amuſſim pares & ejusdem ponderis eſſe intelligo, tum demum utra verior ſit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num, quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, niſi quod fugitivum male perſequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile eſt. tardus enim & ignarus eſſe videris. Sed quis finis tibi ſcientiae eſt? PHIL. Nihil diſcere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur ſimul & caecum eſſe dicis te ipſum. PHIL. Et inſuper

a Τότε δὴ] Τότ᾽ ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Νωθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Νωθὴς] In *V.* ſcriptum eſt: Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. ſed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ θέω... θεῖν. *Solanus* στερητικοῦ correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non diſſentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθὴς ὡς ἄρδω, ναρδὴς· ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδὲν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo eſt de Philone Sceptico philoſopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſtea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad *Laert.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repoſui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philoſophus* nomen eſſet, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπινομὶς dicitur; niſi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν· αὕτη δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύῤῥων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἑλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* ſi recte memini. *G.* * Sic erat in ſchedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuiſſe crediderim. *M. du S.*

Rectiſſimum eſt ἀποφυγγάνοντα, nec ſollicitandum; ut manifeſto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, & ἑλεῖν, quae verbum illud poſtulant: alterum hac ſtructura ne Graecum quidem. *T H.*

39. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a ſe *comprehendi*, h. e. plene & ſine oppoſiti formidine cognoſci. Haec eſt ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more ſuo nugatur noſter. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸν χεῖρα λόγον] Adſcripſit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & ſenſus, & ſummum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica ſume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obſcurum id eſt. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & diſpicio. EMT. Quin tu ſequere me, ut par eſt meum ſervum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praeſentes. PHIL. Adſunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in piſtrinum compacto planum faciam, dominum me tuum eſſe, ſecundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adſenſum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Deſine contra niti, & ſequere emtorem, vos autem in craſtinum invitamus. Nam idiotas, & ſellularias, & forenſes vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φὴς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φής; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προσκαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margiue poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω & κρείττω, quos vocant.] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λογους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι δεσπότην miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapſu inter ſalutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide. οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττω λόγος eſt, quum verborum induſtria ſ. ſophiſmatibus, cauſſa infirmior fit fortior. Conf. *Aeſchin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. ſ. ἥττω autem vel χείρω λόγος, ejus, qui vincitur, etiamſi cauſſam juſtam habeat, *Ariſtoph.* Nub. 112. utrumque hunc ſermonem explanat, eumque falſo Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aeſch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Ariſtoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγον] *Ariſtoph.* Νεφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἕν τι c. 6. omiſſa eſt nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic ſubjungimus: Οὐδέν τι] ait, ſic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen* Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τέρψις, ἀτερψίη] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quaſi adjectiva eſſent oppoſita, ſive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & ſimilia, & conjunctim legenda; ſed eruditi per ſe ejus feſtinationem detegent, ceteri vel ex ipſa verſione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, ſi ſpatium eſſet. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚΡ.

ΒΑλλε, βάλλε τὸν κατάρατον [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε ϗ τῶν ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. ϗ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. ϗ σὺ, ὦ Χρύσιππε, ϗ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, ϗ οὐκ ἔστιν ὅν τινα [d] ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

SOCR.

FEri, feri execrabilem ſaxis copioſiſſimis: adjice glebas: inſuper adjice teſtas. Pulſa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chryſippe, & tu. Omnes ſimul facta teſtudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hoſtis eſt, neque quisquam noſtrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, ſi unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Perſona Socratis additur in *J. H.* Fl. & *Amſt.* in nonnullis deeſt. *a* Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deeſt in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *J.* *b* Σὺ] Addit δὲ P. *c* Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. *B*2. *P.* ἀρήγει *F. A*1. *J. S.* *d* Ἡμῶν] Ὑμῶν Fl. male.

1. Κατάρατον] Ἄθεον. *G.*
7. Πήρη. . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere ſuo de Sophiſtis, Creſſolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophiſta* petitum, quia Sophiſtarum illic artem *hamatoriam* dici & deſcribi reperit. Non ſatis animadvertiſſe videtur vir doctus, Lucianum ipſum hic partes piſcatoris agere, quo pſeudophiloſophos illos, voluptati ſervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem ſuis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia eſt, quam inſurgentibus in ſe aevi ſui Philoſophis oppoſuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philoſophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abuſi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inſerviunt; quorum nonnullos aperte jam, etſi nemini pepercerit, digito quaſi monſtrat. Poſt dialogos mortuorum ſcriptus eſt. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miſcellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Conſului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen verſuum numeris, quare haec non repetemus, addit ſolummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philoſophi; ſed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, ſuo loco addemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Ariſtoph.* Acharn. II, 2. quem hic exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, ſed melius ex Ed. *J.* quam ut eſt in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidiſſe. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum verſum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus eſt vitioſus, & verſus ipſe vitioſe expreſſus, tam in *Pariſina*, quam in *Graev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum deſcribemus, ſed verſum Homeri mox ſubjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτροις] Hom. Il. Β, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, ſed Scholiaſtes & *Brod.* in Miſc. p. 2. c. 22. jam monuere, verſum ex Iliad. Β. eſſe deſumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, poſtquam haec ſcripſeram. *J. F. R.*

10. Ξύλῳ] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philoſophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκην. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀρίστιππε] Auctior eſt vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε ϗ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε ϗ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mſ. Gr. & P. reſtituimus. Aptiſſime autem Epicurum & Ariſtippum, utpote laboris metuentes, ſtatim feſſos inducit. *M. du S.*

14. Ἐστὶ

lias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? feſſine eſtis, Epicure & Ariſtippe. Certe non decebat. Sapientes eſtote, jam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

2. Ariſtoteles, magis accelera! Bene habet. Capta eſt beſtia. Cepimus te impure. Mox igitur ſcies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipſum mortem excogitemus, quae ſufficere nobis omnibus poſſit; dignus enim eſt, qui ſepties unicuique noſtrum pereat. PLAT. Ego cenſeo flagellis caeſum palo figi, oculos illi effodi,

[e] εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς· διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ [f] Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα, οὕς τινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. [g] ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω,

e Εἴ ποτε] Addit καὶ P. f Ἀρίστιππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐστὲ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multæ: *Homerus*, ἐστὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐστε σοφοί] Lepidiſſime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviſcentibus, inducit omnis Philoſophorum ſectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exiſtentes, inque ipſum Lucianum, (a quo indigne habitos ſe arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propoſiti, atque adeo omnium riſui expoſiti fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philoſophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitaſſet, tandem labaſcere eos putans, Ὁμηρικῶς claſſicum canit,

— Ἐστὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. Λ. vſ. 287.

Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐστὲ σοφοί] *Hom.* Il. Λ. 287. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidiſſe conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐστὲ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐστε σοφοί] *Brod.* Miſcell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixiſſe — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; ſed verſ. H. Θ. eſt 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soulio* indicato; ubi ſemper habet: Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidiſſe ex Luciano, quia amat integros verſus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab noſtro citatum eſt, ſed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut ſupra πήρη pro φρέτρῃ. quo *iracundiam* philoſophis exprobraret, non *robur*. Immo quaſi vanam ſine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui ſex tantum mox numerantur: Chryſippus, Epicurus, Plato, Ariſtoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo ſeptimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuiſſe conſtat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Ariſtippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut ſit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto. praeſertim cum idem Plato paulo poſt aliam ſententiam proferat ab his omnibus diverſam, & ſane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mſſ. obſervavit *Longol.* Empedoclem autem conſulentes inducuntur, ut de crateribus ſuis loquens riſum excitet. Legendum itaque cenſeo aut ΦΙΛ. aut dictincte, Ἀλλ. Ἀλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia hæc in interprete turbata: μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litteræ ſacræ. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti ſolitam crucifixioni, notiſſimum, vid. tamen ſ. v. *Lipſium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Joſeph.* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos ſolebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν [a] ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι· ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipſam multo prius præcidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut diſcat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum inſtar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque diſcedat.

3. LUC. Minime vero: ſed per Jovem ſupplicum praeſidem mihi parcite. SOCR. Decretum eſt. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris ſunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis ſupplicabo: reverebimini forte verſus, neque adſpernabimini conſuentem carmina.

Quem capitis bonus eſt donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim ſapientes munera ſpernunt.

PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστόν. *V.*

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τῷ *prius* ex præcedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Græcis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*, in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Jovem*, quum debuerit *ſupplicum præſidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnæ crateres, in quos præcipitem ſe dediſſe memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & ſeqq. Orphei mors nota. Sed verſum, quem affert, unde habeat, non liquet, niſi quod Euripideum credo. *M. du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Eſt autem *Euripidis* ſenarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide.* Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodæus* (Miſc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus, quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noſter id uſurpat. *M. du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διός. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. verſione hoc verbum plane omiſſum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obſecro per ſupplicem Jovem*; ſed Graeca expreſſit Cl. *Geſn.* non viſa manu *Soulii*, quae, *per ſupplicum praeſidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et ſic ſaepe video illi cum noſtro convenire in verſionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καταπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M. du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτε ſubjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτε Ἀτρέως υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα &c. vers. eſt 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae *X*. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Pariſinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adſcriptis confectus, non ſine falſa additione, qua Philoſophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & Λ. 23. Item Λ. 131. *M. du S.*

42. Μὴ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* **PLAT.** Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis
infortunium.

4. **LUC.** Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν παρ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

[d] Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτιννῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ [e] τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. *B2. H.* Fl. *J.* [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & *H.* [e] Τοῦ διαφ.] Sic ſola *J.* reliquae τὸ male.

42. Μὴ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Ἡσ. c. 15. *M du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum αι etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δεινὰ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἕκατι ...] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τίνος μ' ἕκατι κτείνετε. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων με κτείνετε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid Κτείνετέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc ſine Ἀποφθ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iiſdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tamdem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. I. vſ. 248.

—— οὐδέ τι μῆχος
Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν ——
Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin & ille mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus & in eo videantur illi male fuiſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

tur

τίνες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν [a] ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινά, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους [c] σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὑτοσί, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγώ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [f] λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα

ſitis, aut quam immedicabilem a me injuriam paſſi ſine ullo remedio mihi iraſcamini, & ſupplicii cauſſa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipſum te, ſcelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philoſophiae ipſi maledixiſti, & contumelia nos adfeciſti, tamquam in foro vendens praeconio viros ſapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chryſippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Ariſtoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Reſpiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin ſervate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periiſſe te oportet. Quin *ſaxea adeſt toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero ſcitote, viri optimi, me ſi interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem veſtrum & benevolum, & earumdem ſententiarum, & niſi dictu grave eſt, veſtrorum ſtudiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. ſed ἀμείλικτα P. & L. & Scholiaſt. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis ἂν μάθητε, vel εἰ μάθοιτε. f Λάϊνον] Nihil mutat *H.* & Fl.

63. Ἀμείλικτα] Ἀνήκεστα. *V.*
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. *V.*
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ * Ὀρφέα. G.

* Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex ſuperioribus huc inſcite intruſum eſt. *M. du S.*

tur Cl. *Graevius* ἀμείλικτα ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. *J. J.*

Ibid. Τοῦ διαφυγεῖν] Secutus ſum emendationem Cl. *Jenſii*, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. Μιν. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10. εἰκ. c. 1. & καταπλ. c. 4. *M. du S.*

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμείλικτα. *J. B.*

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· *dicite mihi, qui ſitis, & quid tam atrox a me in vos commiſſum ſit, qui tam implacabiliter irati eſtis:* invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demoſthenem* eſt *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. *J. G. G.*

Ἀνήκεστα] *Hom.* Il. Α. 137. — ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. *M. du S.*

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior ſcripta lectio cum Ironia. *J. B.*

72. Ἐπι-

bis laboris ſuſceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc ſunt Philoſophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adverſus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Inſuper gratiam tibi maledicentiae illius cauſſa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas diſputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui ſemper ita vixerim, philoſophiam ut admirarer, & vos ipſos laudibus tollerem, & in libris quos reliquiſtis, verſarer. Haec enim ipſa quae dico, unde alias, quam a vobis ſumens, & apum inſtar delibans flores veſtros, oſtendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoſcunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me ſectantur propter florum legendorum ſolertiam, re autem ipſa vos & veſtrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios ſpecie & coloribus; ſi quidem legere illos ſciat aliquis & nectere & concinnare, ne alter ab altero diſſideat. Eſtne igitur, qui his bonis veſtris uſus, male audeat dicere viris bene de ſe meritis, a

[g] ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ [h] τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς [i] κακηγορίας προσοφείλομεν; [k] οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς [l] καταλελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημὶ ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν [m] παραλαβών, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ [n] παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam ſervant *H.* & Fl. *h* Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. *i* Κακηγορίας] Sic *Par. Ald. H. B2.* Fr. *A. S.* Fl. Sed καταγορίας. *J.* & Angl. *k* Οὕτως] Οὗτος S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam ſervant. *l* Καταλελοίπ.] Καταλελείπ. *J.* *m* Παραλαβών] Λαβὼν P. *n* Παρ' ὅτου] Παρά του *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. αι περὶ *G.*

72. Ἐπίκουρος] Excidiſſe hic Socratis nomen ſupra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inſerendum, aut haec verba Socrati ipſi, non Platoni tribuenda, & legendum hic diſtincte, καὶ Πλάτων, ἐγώ. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. *Socratis* nomen ex Mſſ. ſolis ubi reponendum ſit, definiri poteſt; neque enim a Platone commiſſum puto, ut magiſtri nomen omiſerit. De Empedocle ſi quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philoſophorum facile deliteſcat, non excitandus omnino, niſi ridiculi cauſa, propter Ætnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμᾶς] Lege, meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἄδικος. 154. 7. *M. du S.*

81. Λάϊνον ἕσσο] Iliad. 3. v. 57. *J. B*

Λάϊνον ..] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λάϊνον] Eandem *Iliadis* Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Miſc. p. 2. c. 22. ſed omiſſo, ut ſemper, verſuum numero, *J. F. R*

88. Μὴ τὸ τῶν] Angl. κατὰ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *J. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. καταγορίας. *J. B.*

1. Καταλελοίπατε] Ita omnino pro καταλελείπ. cum S. ſcribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὸν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστία πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε διά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρι-

quibus hoc habet, ut eſſe aliquis videatur? Niſi forte eo ſit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipſis Muſis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari auſus contra ipſum muneris hujus & artis ſagittandi auctorem.

7. PLAT. Iſta quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamaſti, maxime enim rebus ipſis ſunt contraria, & eo importuniorem oſtendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus ſis, hoc uno tibi ſcopo propoſito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato noſtro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno ſinu abires. Itaque vel propter ipſum hoc mori dignus eras.

8. LUC. Videte, irae auſcultatis, neque juſtum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam poſſe, ut ad Platonem, ad Chryſippum, aut Ariſtotelem, aut ad alium quemquam veſtrum ira perveniat; verum ſoli vos ab ejusmodi rebus videbamini eſſe remotiſſimi. Sed

a Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatam ſervant. *b* Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. *c* Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum ſervant Edd. *d* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερική. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορική. οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impreſſ. 17. factum eſt ὁ γέλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, oſtendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως eſt, & ὀρ. ita ſcriptum ut litera ρ ſit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.*

Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noſter in *Sympoſ.* c. 35. οἰόμενοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In *N. T. Ep* ad *Gal.* II, 6. ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elſner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus eſt. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi ſagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.*

Εὔρυτον] Vid. *Odyſſ.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyſſ. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνωμαι] Lucianus exigens a Philoſophis, ut aliquis eligatur, qui cauſſae ſuae ſedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba ſe accuſet, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κᾆτα εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poſcitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob ſequens γνῷ. *Ego vero adverſus cri-*

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [e] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατέ μου ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κάτα [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσι [h] μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτη-

την

e Διαλύεσθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur *P.* *f* Εἰ μὲν] Ἢν P. εἰ μὲν. Fl. *g* Φαίνωμαι] Sic P. *B2.* & *Jenſ.* Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. *h* Μὲν] Με Angl. Rel. Edd. μέν.

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀποχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τί καταλληλότερον † ἵππος πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετήν· ‡ παράλληλαι ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχῳ στέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. *V.*

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. *V.*

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt *C.*
† Ἵππος] Ἵππου legebatur, ſed *Du Soul* ου in ος mutavit.
‡ Παράλληλαι] Ita manu ſua correxit *M. du S.*, cum in impreſſo *Graev.* legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ος & ως communiter accipiunt. *J. F. R.*
§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in *C.* reperitur; in *V.* deſiderabatur.
¶ Βατράχῳ] Verba duo ſequentia στέαρ γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. *M. du S.*

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. *J. J.*

52. Ἀφήσουσι μὲν] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με· & ſic Interpres. *J. B.*

55. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] *A. V.*

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. *M. du S.*

Ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. *P.* 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ᾖ ἐπὶ ἰδίως ἵππου νοήσῃ, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. *J. F. R.*

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet,

τὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ [a] δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ [c] Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνή-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi ſuum vendat, eſſe velim neminem. Videte enim, ipſam vobiscum Philoſophiam judicem vobis ipſe fero. PLAT. Quis igitur accuſet, ſiquidem nos judicaturi ſumus. LUC. Vos iidem & accuſate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum juſtitia cauſſae ſupero, & ex abundanti cauſſam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari poſtulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adſumta Philoſophia audiamus, quid cauſae dicturus ſit. Indicta enim cauſſa damnare noſtrum non eſt, ſed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occaſiones volentibus male de nobis dicere, ſi indicta cauſſa virum lapidemus, idque homines gaudere nos juſtitia profeſſi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accuſatoribus, aut de his, qui tum erant judices, ſi hic ne aqua quidem

dem

a Δίκης γὰρ] Poſthaec verba τιμωρήσασθαι inſerit *Pell.* *b* Παρέξομεν] Παρέξωμεν. *J.* Sed vulgatam tuentur reliquae. *c* Μελίτου] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μέλητος mendoſe ſcribitur, uti in Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γὰρ] Προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. *V.*

81. Καταλεύσαντες] * Λιθοβολήσαντες. *V.*

* Λιθοβολήσαντες] Λιθοβολεύσαντες. V. *M. du S.*

probaret, Plato totam hanc judicis poſtulationem ſuſpectam facit, aitque Lucianum in cauſis judicialibus verſatiſſimum ſimul & verſutiſſimum, aptum ſatis eſſe circumſcribendo & corrumpendo, quicumque ipſi daretur, judici. Ad id reſpondet Λυκῖνος· Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione peſſime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem diſtingue, Θαῤῥεῖτε τουτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulſum, & ſequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne eſtote ſolliciti. Neminem ego talem conſtitui mihi poſtulare judicem, qui ſit ſuſpectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem diſpoſuimus, deprehendimus poſtea haberi in editione Florentina, niſi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte ſervant, eſt omiſſa. Mira profecto Interpretis prioris ſocordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Noſtro alibi uſurpatam, non melius obſervarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati ſuae reddere non potuerit. Jam ſupra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλώ. *Ne ſis de hoc quidem ſollicitus: ſunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθώ. οὐκ ἀπολεῖται. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θάῤῥει ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας. *Ne ſis, mi Lucine, magnopere de hoc ſollicitus; quippe qui non futilem me defenſionis tuae habiturus ſis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

γὰρ

dem attributa (*& clepſydra*) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. illa judicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

11. LUC. Euge viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi, opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quoſdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quaſdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ζεται, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών; ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν [e] καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος; ἧκον ἂν ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

d Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *Bz.* & *P.* &c. e Καὶ τήμερον] Sic etiam *H. F.* Fl. & *P.*

86. Ὕδατος μεταλαβών] † Ἰστέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διά τινος διατρήματος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ ¶ κρουνίσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγειν, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρυῇ· ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, †† συνέτεμνον καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

† Ἰστέον] Huic ſimile ſcholion, iiſdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit, ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Παρήκων. V. *M. du S.*

¶ Κρουνίσκου] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, quum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. *J. F. R.*

** Ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rurſus mutavit manus *Soulii*. Sed quum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. *J. F. R.*

†† Συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noſter vero *Du Soul* adjecerat συν. Ita ut legere poſſis συνενέτεμνον vel συνέτεμνον; ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

γὰρ διομοσαίμην ἄν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα] Sic exhibui, ut cl. *Jenſius* juſſit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περιουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariſſ. *Hemſterhuſius*, *Dukerum* conſulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed eſt p. 532. n. 37. ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, *ex abundanti*, ſive, *plus quam opus eſt*, ex Thucyd. adfertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρί] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi, ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipſam*. Vid. *L. Bos*, Obſ. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν· εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκεῖν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν [e] παρακαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inſerciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, &, ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφελὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. & *J*. Et recte conjecit *Graevius*. *b* Καὶ φῦκος] Deeſt in Fl. Habent autem *H*. & P. *c* Ῥήματα] *Gronov*. χρώματα. *Pell*. ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. *d* Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* *e* Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολήν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παντελῶς καταπεφρονημένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραβησθεὶς] Emenda ξυμπαραβυσθεὶς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βησθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. Ἑλλην. οἵγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia*. *Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφελὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J*. Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφελὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφελές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικὰ] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ᾽ οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φῦκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum ſuorum ne reſpiciebat quidem. Saepe vero etiam ſi imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis craſſiora. Haec videns mea per veſtigia mox receſſi, miſeratus nempe infelices illos, qui ſe ab illa non naſo quidem, ſed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem ſpeciem amplecterentur pro Junone.

13. PLAT. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem eſt domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere ſolet quotidie. Quin jam

σίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν [f] ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας [g] αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ᾽ οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, [h] ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχέλεων. *g* Αὖ] Ἦν *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam ſervant *H.* P.

29. Ἐγχελέων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota hiſtoria quemadmodum Ixion cum Junonis ſimulacro ſeu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti ſic παρὰ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμέως γενικῆς, γίνεται κεραμεϊκὸς ἐν συναιρέσει κεραμεικός. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ᾽ * Ἀθηναίοις· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in *Impr.* ſed ων in οις mutaverat noſter *du Soul*; ideo ſic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; ſed rectius Cl. *Geſn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma poſt ἐραστῶν ſuſtuli, & poſt κάλλος poſui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obſ. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Ael.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτης . . ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob ruſticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Heſych.* & *Euſtath.* etiam ſignif. *unguentum Veneris*, neſcio num ſimul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacæ facere conſueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. BOS.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀπ. μισθ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi poteſt, cur κλοιῶν ſubſtitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* ſibi hic vellent, de *anguilla* ſubſtituenda *boiis*, neſcio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, conſtat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariſſ. *du Soul* deleverat ἐγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluiſſe in textum recipere. Sed rectius clariſſ. *Geſnerus* vulgatam ſervavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec luſus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat ſupra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ξ. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer ſcurra, Platonem quoque non ſatis familiarem fuiſſe Philoſophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pauſan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Gloſſa edit. Pariſ. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, ſepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienſes adverſus hoſtes geſſerant, depicta erant. meminit Pauſanias. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti ſic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laert.* in *Zen.* p. 165. C. *M. du S.*

 41. Πρό-

δὲ ἤδη ᵃ προσέεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολ-

accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio; quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

a Πρόσεισιν] Προσέρχεται P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνῆ] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσεισιν] Angl. προσέρχεται. *J. B.*
43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J. B.*
45. Καὶ μία πάντων] Fingitur Philoſophia more ſolito in porticum Poecilen procedens, non ſola, ſed aliquot comitibus ſtipata, Virtute nempe, Juſtitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philoſophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes eſſent inter ſe admodum ſimiles, nihilominus Philoſophia dignoſci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Λυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐν αὐταῖς. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt aurae; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus ſuis in longum uſque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι ταῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant,* &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτική) δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων· reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γιγνώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae per oſcitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀνακολούθου, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δῆθεν τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπεφύησαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναταί τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτῃ, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro adſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

les habitu, inceſſu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum eſt 45 λας ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε · ἀλη-

b Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in ἐν τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγκλμάτα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt ἐν τουτοις, illa τελεία ςιγμὴ, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. Ι. v. 598.

— οὔ τι μοι ταύτης
Χρεὼ τιμῆς —

Notat id eſſe σολοικισμὸν παρὰ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. Κ. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε —

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ
Ἂψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον —

Nimirum πληγέντε poſitum eſſe pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσα, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πληγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille innuit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τοῦ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε, Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὼ ὄσσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt*. (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. Ε, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφέτερος, ἑνικῶς, *de uno*, uſurpat, identidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πέρησαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κῶδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῖν. Sed vero ſicut ἄγουσι, ſive ἔχουσι, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet*, *expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμᾶς πέρησαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. Α. vſ. 541.

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν —

Hoc eſt, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ, &c. *Semper tibi placet, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare*. Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertiſſe *Jerem. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

ἀληθὴς Φιλοσοφία ϗ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐςὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ϗ Χρύσιππος ἄνω, ϗ Ἀριςοτέλης, ϗ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά [a] τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἐοίκατε. ϗ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἦ που [b] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέςατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

vera quidem Philoſophia. PLAT. Recte. ſed cum loqui incipiet, ſatis ſe ipſa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chryſippus apud ſuperos, & Ariſtoteles, & reliqui omnes, ipſa diſciplinae meae capita? Quid vos rurſus in vitam? numquid adverſi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis eſt quem captum hic ducitis? furne veſtium eſt, an homicida, an ſacrilegus? PLAT. Et quidem, Philoſophia ſacrilegorum omnium ſceleſtiſſimus, qui ſanctiſſimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam ſervant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philoſophis adiit Lucianum, qui ulciſcerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφίσι ſe non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς tertiae perſonae; hic autem ſermonem fieri in prima; quare debuiſſe Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magiſter: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαςοι ἐπὶ σφέα ——
Redeamus quisque ad ſua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notiſſimo, modo dicens,

Quisque ſuos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non ſcriptor frequentiſſime utitur. Similiter iniquus eſt Scholiaſtes ille in *Apollonium*, ubi in verſu 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ ἐπ' ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις.

Culpat τὸ, ἑοῖ de ſecunda uſurpari perſona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἑοῖ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis perſonis uſurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J.J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis eſt πάντων, mendoſe. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos ſaepiſſime *Principes* philoſophi illi illuſtres audiunt, praeſertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris cauſa compellat, ſed *ſummam & Epitomen totius ſuae diſciplinae: ipſa diſciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. uſurpat iterum Συγ[γ]ρ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum ſcriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatiſſimus, *de Nat. D.* initio; cum perobſcuram eſſe dixiſſet *quaeſtionem de natura Deorum*, ſic pergit: *De qua tam variae ſunt doctiſſimorum hominum, tamque diſcrepantes ſententiae, ut magno argumento eſſe debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philoſophiae eſſe ſcientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *cauſam, id eſt principium.* oſtenditque pluribus, qua ratione *Scientia* ſit *cauſa* Philoſophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum ſcripſerat, ſtatim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS aſſenſionem cohibuiſſe.* Fulvius Urſinus a Mſ. ſuo haec verba abeſſe ait: *Cauſam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego ſic emendo: *Caſſam Principum Philoſophiae eſſe ſcientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philoſophica legerunt, ſolere eum Philoſophos celebres *Principum* nomine inſignire: exſtantque illius rei in hoc ipſo libro exempla: nec de eo laborandum eſt. At inſolita forſan videbitur locutio, *caſſa ſcientia.* Eſto: at certe rei accommodatiſſima. Et, ſi vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipſo *Cicerone* poſſem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de ſumma atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus ſatis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus eſſe arbitror; quum Clar. *Davieſ.* ex Mſ. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Cauſſam, id eſt principium philoſophiae, eſſe inſcientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inſcientia* ſit ποιητικὴ αἰτία philoſophiae, ut ait *Nemeſius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τίς ὑμᾶς] Angl. τί. *J. B.*

54. Λω-

auſus ſit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, poſteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati eſtis maledicente nobis quodam, idque cum me ſciatis, qualia a Comœdia audiens Dionyſiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expoſtulaverim; ſed patiar illam ludere, quae convenire videntur & ſolennia ſunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, ſed contra ea, quod pulchrum ſit, ut aurum ipſa percuſſione deterſum clarius exſplendeſcere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς [c] καταλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμῳδίας ἀκούσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ᾐτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλ-

c Καταλελοίπαμεν] Nihil mutant H. B2. F. Fl. d Ἀποσπώμενον] Ἀποσμώμενον Mſ. Gr. Ἀποσκόμενον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ θέατρον * τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τοῦ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. *Λωποδύτης*] Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth. Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J.B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J.M.G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quæſo, quid hinc diſtat *Benedictus*, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo*. *J.G.*

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire*, *ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mſ. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum deterſum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J.G.G.*

Ἀποσμαιώμενον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S.S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T.H.*

Ἀποσπώμενον] Ἀποσμαιώμενον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T.H.* ſenſum probum oſtendat. *J.F.R.*

στίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὔκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙΛ. Τί φὴς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἴσῃ αὐτίκα, ἢν [g] ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

fieri manifeſtius. Vos vero neſcio quomodo iracundi facti eſtis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei ſumto, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis poenam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum, eſt, qualia in concionem progreſſus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta cauſſa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua ſententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philoſophia domina, quae ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſſae ſervaretur. PLAT. Nunc, ſacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum. PHIL. Videte ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quosdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſſam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipſam arcem, ut ex illa quaſi ſpecula ſimul in conſpectu ſint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλον Fl. *H.* P. Sed *J.* Διήγγελον. *b* Ἐπιὼν] Deeſt in Fl. Sed nihil mutat *H.* & P. *c* Ἀπολογησάμενον] Sic *J.* P. *H.* Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat *Fl.* *d* Καί σοι] Ὅ σοι ἂν. *Angl.* P. *e* Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. *Angl.* P. Nihil mutant Edd. Niſi quod δοκεῖ Fl. *f* Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant Edd. ſed ἀνευρεῖν L. *g* Ἐθέλης] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. *G.*

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad ulciſcendum proclivis, quae ſignificatio ſatis obvia ſi teſtimoniis indiget, adi *Elſner* ad *Tit.* I. 7. *J. F. R.*

72. Ἄγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenſo ſtringere, ne vocem mittere poſſit. Itaque mox Philoſophia, δῆλος inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. *J. M. G.*

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, σύνλεια ἀντὶ τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. *Euſt.* ad Iliad. 1. Inter. *Ariſtoph.* alii. *J. B.*

75. Ἐπιὼν] Alibi apud hunc & Demoſthenem παριών. *M. du S.*

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. *J. B.*

83. Ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mſ. ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo*. *J. G. G.*

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim ſcripſiſſe Lucianum ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45. ἐξαν-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Pœcile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero ſunt, o Philoſophia? videntur enim & ipſae decentiſſimae. PHIL. Virtus eſt illa virago, Temperantia illa, & prope illam Juſtitia, praecedens vero Eruditio, ſed obſcura illa & tenui colore Veritas eſt. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, ſubducentem ſe ſemper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis conſeſſus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe ſequimini etiam vos, nec enim moleſtum erit, unam judicare cauſam, eamque de rebus noſtris futuram.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, [h] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim ſciam, uti ſe res habeat. LUC. Verum noſtra intereſt, Veritas, te adeſſe in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amiciſſimas mihi. PHIL. Duc ſane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, [l] ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία

h Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. *i* Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. *k* ΦΙΑ.] in P. Fl. aliiſque perſona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΑ. P. L. *l* Ὡς] Deeſt in Fl. *m* ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΑ. *n* ΦΙΑ.] Recte ſic L. Edd. male ΛΟΥ. *o* ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rurſus male ΦΙΑ.

ἐξεύρισκε eodem quo hic, ſenſu L. ἀνδρεῖν. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus eſt Athenis, ubi Oreſtes cauſam dixit, & ubi quae ad Remp. ſpectabant, ſeveriſſime adminiſtrabantur. Sic dictus (teſte Pauſan. in Attic.) quod eo primo vocatus ſit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G.C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir ſanctus *Gulon. Fulienſ.* ad *Dionyſ. Areopag.* dixit *Suid.* Interp. *Ariſtoph.* alii de quib. ad *Pauſan.* *J.B.*

Ἄρειον π.] Heſychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Pauſ.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diverſa opinione circa etymon vocis ſatis egere Interpretes ad *Act. Apoſt.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer noſtrum iterum *de Gymnaſ.* c. 19. *J. F R.*

96. Ἐκ πελωπῆς] Conf. ſupra Ἐπιστ. c. 2. & alibi apud noſtrum. *M. du S.*

23. ΦΙΑ. P. & L. in impreſſis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono perſonam ΑΛΗΘ. In omnibus impreſſis antea ſcribebatur ΦΙΑ. Sed primo repugnat dialogi ſeries; nam id agit Philoſophia, ut veritas judicio adeſſe dignetur; quae aptiſſime adeo venturam ſi hic negat, ni ſecum comites ſolitas adducere liceat. Adde quod etſi *Philoſophiae* etiam miniſtrare commode dici poſſint *Libertas* &, quo ſenſu hic ſumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis aſſeclas* dixeris. Probabunt itaque, ſat

 ſcio,

σία μεθ᾽ ἡμῶν, ὡς τὸν δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ᾽ Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμεινον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ᾽ ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καθ᾽ ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλ-

quendi Fiducia, ut formidoloſum hunc homuncionem, amatorem noſtrum, in periculo juſta nulla cauſa verſantem ſervare poſſimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, ſi quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus beſtiis depugnandum mihi erit, ſed cum inſolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia ſemper invenientibus. Itaque neceſſarius eſt Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, ſi demonſtrationem etiam aſſumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem neceſſarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad ſuas partes allicit, o Philoſophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chryſippe, Ariſtoteles, ne quid mentiatur pro ipſo, cum ſit veritas. PLAT. Non iſtuc quidem. Sed terribili quadam aſtutia

a Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* b ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

ſcio, viri docti & elegantiarum ſpectatores & exactores ſtrenui noſtram emendationem. His jam ſcriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modeſtus hic Sophiſta noſter, ut toto fere dialogo, nimis in illum ſtatim propendet Philoſophia: nimis ille adverſus eam naſutus, nimis illa patiens: nimium ſtulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae ſunt Philoſophiae. Sed ῥᾷον μωμεῖσθαι. *J.M.G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Verſum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus*, *minoribus*. Sic in *Act. Apoſt.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ Βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν. *Documentum non vulgare.* *J.F.R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ poſitum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma poſt h. v. tollendum, & mox ſimiliter εὑρισκομένους ſcribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλιεύς. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ex edit. Blancardi; ſed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae ſyllabae ſaepe permutari ſolent; niſi data opera hic ipſiſſima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J.F.R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani perſona hic interponenda eſt, aut Elenchum hic converſa oratione Philoſophia alloquitur. *J.M.G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum Librorum ἌΡΙ. *Fl.* A. tantum habet. *M. du S.*

48. Παρρησιάδης] Παρρησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrheſiaſtes* dictus eſt. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G.C.*

Παρρησ.] Locus Senecae eſt L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Demochares* Lipſius edidit, pro *Democares*, & rectius; ſed merentur verba Senecae addi, quia hiſtoria eſt lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens inſtrumentum „ ad tutelam regni. Demochares ad illum, *Parrheſiaſtes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mihi, facere quid poſſum, quod ſit Athenienſibus gratum?* Excepit Demochares: *Te*, inquit, *ſuſpendere.* *J.F.R.*

50. Ἐπευφρατιδίων] Rogatus Lucianus patriam ſuam, ait, Σῦρος (εἰμὶ ſcilicet) ὦ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ᾽ Εὐφρατιδίων. Conjunctim legendum ἐπευφρατιδίων, probe vidit Eruditiſſimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitioſe ἐπ᾽ Εὐφρατιδίων. *J.J.*

Ἐπευφρατιδίων] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia eſt, & adulandi facultate. Itaque perſuaſione a via illam abducet. VER. Bono animo eſtote. nihil profecto injuſtum fiet, hac una praeſente, Juſtitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen eſt? LUC. Parrheſiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius*, *Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus ſum, o Philoſophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adverſariorum meorum novi, non minus quam ego ſum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solenſium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore cauſa quis fuerit, neque ſi voce ſit barbarus; modo ſententia juſta eſſe appareat. PHIL. Recte narras, Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi eſt? nam iſtud

λὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικὸς ὥστε παραπείσει αὐτήν. [e] ΑΛΗΘ. Θαῤῥεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦ-

e ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. *d* Ἐπευφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. *e* Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἄρατος ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε· ὥστε τὰ Φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου * ὥρμητο, καὶ δὴ καὶ † Κράτων καὶ Χρύσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ ‡ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' οὐδήπου ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς σχεδὸν Ἕλληνας § παρευδοκιμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμητο] Ὤκητο. V.
† Κράτων] *Crater.* C.
‡ Πρωταγόρας] *Pythagoras.* C. prave. *M. du S.*

§ Παρευδ.] Παραδεδοκιμηκότες editum erat, ſed ex V. correxit *M. du S.*

inſpexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia neceſſaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiaſten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Poſidonius, hic Apamenſis Syrus, ille Seleucenſis ad Tigrim, ſed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & noſtrum de utroque in Μακροβ. c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Poſid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, ſi lubet, Athenodorum & Neſtora Tarſenſes, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig.* c. *Celſ.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarſenſis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solenſis Ariſtotelis diſcipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem noſti?* An in Græcis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit. *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad diſciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte patet, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum ſenſum accedit verſio haec Cl. *Geſn.* *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* noſtri, qui orae Ed. *Bened.* adſcripſerat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τοῦτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι᾽ αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ᾽ ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ᾽ ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει [a] τὼ τέχνα· μία γὰρ ἐστον, δύ᾽ εἶναι δοκοῦ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. H. B2. F.* & P. Sed *J.* & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Διὰ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. *V.*

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παῤῥησιάδην νῦν. § Διατεινόμενος. ἀπομαθεῖν τἀναντία τοῦ μισεῖν καὶ τῶν κατ᾽ αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο . . . . τῶν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. *G.*

* Ἐχρῆν] Ἔχρην accentu in prima erat in Impr. *Clerici*, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. *Luciani* ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. *J. F. R.*

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.
‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit *M. du S.*
§ Διατεινόμενος . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. *J. M G.*

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat *Lucianus* ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quæ Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: *atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & iſta.* Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποί φασι, *ferunt homines*, *& iſta & illa eſſe ejusdem.* Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. *Et haec & illa indicant ejusdem hominis* ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γάρ ἐστιν (ſc. τέχνη) δύ᾽ εἶναι δοκοῦσαι. *H. V.*

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. *P. S. F.* & Mſ. P. ſed *Junt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Mattaire de dialect.* p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod *articulus* τὼ in *duali* ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad *Sophocl.* Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad *Hom.* Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲν χεῖρ᾽ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεὶρ ab Lexicogr. ex *Xenoph.* & *Thucyd.* jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & *Lucian.* non ſemel alibi. *J. F R.*

85. Προ-

duae cum videantur eſſe, una ſunt. LUC. Melius tu ea noſti, Philoſophia. Mea igitur haec ratio eſt, odiſſe malos, bonos autem amare atque laudare.

σαι. ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adſumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Diſponi nobis, Antiſtes, jube ſubſellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Cuſtos urbis, praeſidio mihi veni contra inſolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, ſola vides, quae inſpectionem habeas: nunc tempus eſt illos ulciſci. Me vero ſi qua ſuccumbere videas, & plures ſint nigri calculi, tuo tu adjecto me ſerva.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ [b] ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἤν που κρατούμενον ἴδῃς, [c] καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam ſedemus vobis paratae veſtras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accuſaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν [d] καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα [e] κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,

b Ἐπίσκ.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. ſed Edd. conſtanter vulgatam ſervant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* d Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mſ. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα, νῦν καιρός. G.

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum reſpondet: ναὸς *cellae*. *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Ariſtophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id eſt Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ἡ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος οὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc ſcripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. Ζεῦξ. c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Σὺ προσθεῖσα] Proverbium, *Minerva ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προσθεῖσα] *Album* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἁρμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſint iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορῆσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mſ. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἄν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλεα ex uno Mſ. in τίσεσθαι non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

γίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ [a] γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σὺ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστὸν ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ [f] τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που παρέμβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis, tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. REV. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Γὰρ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. *b* Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπολογήσητο uno verbo *J.* alii τι pro τὸ. *c* ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* *d* ΧΡΥΣ Σὺ] Aberat haec perſona a *P. J. H.* &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. *e* Προσηγορίαν] Προηγορίαν *J.* Sed prius *P. F.* & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* *f* Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. *J.* & *H.* *g* Συνεχῆ] Ita ex *S.* & *J.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *h* ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & *Fl.* *i* Διογένην] Sic Edd. *J. P. H.* &c. Διογένη *Fl.*

9. Προηγορίαν] Τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G.

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀπέτισαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρείαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλληψεσθαι, quod Clar. *Jenſ.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praeeat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Horr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σὺ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σύ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἁλιεὺς τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praeſecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων [k] δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον [m] τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾷν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, [o] τοῦτο ὑπερμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα [q] οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσεσθαι] Δεῖσθαι O. *l* ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. *m* Τὸν] Abeſt ab O. P. *n* Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. *o* Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῷ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *p* Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. *q* Οὗτος] Οὕτως *J.* οὗτος, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, * ἐπείπερ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ † συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν & ὑπερμαχῶ σου. *V.*

* Ἐπείπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντασσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Συνεχεῖ] Συνεχῆ. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Δικ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtæ omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam.* *J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε] Corrige οὗτος. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, οὐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν. ΦΙΛ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἤπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' οὖν. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] κατηγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono eſtote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, ſi forte Philoſophia ſermonibus iſtius fracta, ut eſt ingenio manſueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe cauſſae non deero: oſtendam enim homini nos non fruſtra clavam gerere. PHIL. Iſtuc quidem minime; ſed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda eſt:* ſed noli cunctari diutius. Jam enim infuſa eſt *in clepſydram* aqua, & in te conſilium intuetur. LUC. Adſideant vobiſcum reliqui, o Philoſophia, & ferant ſuffragia. Diogenes vero accuſet ſolus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant ſuffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generoſe tu quidem. Adſidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philoſophia, accurate noſti, nec oratione opus eſt. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Ariſtotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. *b* Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. *c* Ἤπερ] Ἢ O. *d* Δ' οὖν] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. *e* Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυται *J. P. B2. H. F.* Fl. *f* Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui ſtant pro vulgata. *g* Κατηγορείτω] Κατηγορεῖται. O. *h* Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἤπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* cauſam & ſuam & reliquorum Philoſophorum contra *Parrheſiaden*, ſive Lucianum, a quo omnis Philoſophorum cohors arbitrabantur ſe graviter laeſos eſſe, agendi partes ſuſcipiens, dixerat, ſe, quamquam *Philoſophia*, hujus cauſae arbitra, flecteretur oratione adverſarii, non commiſſurum, ut ſua accuſari a quoquam poſſet opera & induſtria; quin omnes ſe intenſurum nervos, oſtenſurumque, ſe non fruſtra baculo armatum eſſe. Ad hoc ultimum reſpondet *Philoſophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἤπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer ſuſpicor legendum eſſe τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo ſcilicet eos ſuperes) *ſed ratione potius. Id enim longe praeſtat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe *Galen.* Interp. *Ariſtophan.* paſſim. *Apul. Sen.* innumeri. Diſpenſator clepſydrae ἐφυδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc diſpenſatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Heſych.* *J. B.*

Ἐγκέχυται] Sic optime in ſuo codice *Vorſtius* emendarat. quod enim omnes Edd. inſidet ἐκκ. nihili prorſus eſt. quamquam apud noſtrum iterum mendoſe legatur Ἑρμ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepſydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus ſuffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deeſſe ψήφοις. *Eſt enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint? quibus vero nos, tales cum ſimus, execrabilis ter & amplius iſte Parrheſiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, eſſet, relictis judiciis, & ſecunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipſi ſuppeteret, omni, inquam, illo inſtrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non deſinit, cum praeſtigiatores atque impoſtores appellet; ac perſuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili ſimus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipſos & te Philoſophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime ſeria nos docuiſti, per riſum & ludibrium enarret, ut ipſe quidem plauſus ferat ac laudes a ſpectatoribus, nobis vero inſultetur. Tale enim ingenium eſt vulgi, gaudent irriſoribus & maledicis, praeſertim cum ea traducuntur, quae videntur auguſtiſſima: ut nimirum & olim quoque Ariſtophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc noſtrum riſus

καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὑτοσὶ Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φασιν ὤν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεὼς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παρά-

i Οὑτοσὶ] Οὗτος. O. *k* Πρὸς] Sic P. L. Em. S. *Fl.* Sed male πρὸ *P. J. H. F. B2.* *l* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *J. P. H. B2.* *m* Γὰρ] Καὶ O. *n* Τοῖς] Deeſt in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

calculis vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipſ. Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. reſtituimus. In impreſſis περὶ, quod nihili eſt. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ juſſit reponere *M. du Soul*, & uſitatius & rectius quidem, ac forſan menti Luciani convenientius, quod videtur ſignificare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita eſſemus*, ut opponatur ſtatui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere poteſt. Ceterum περὶ cum accuſativo, pro *ſecundum*, etiam *Ariſtot.* I. Hiſt. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic ſignificare poſſit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura ſimil. teſtimon. omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. *J. F. R.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggreſſus eſt: quod ipſe mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, ediſſeret. *M. du S.*

77. Τὸ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16. & Δικ. c. 20. *M du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mſſ. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρός. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι] De his priſcae comoediae ſcriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Euſebius obſervavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a noſtro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Ariſtophanem quod attinet, res ex *Nubibus* ſatis nota; ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

95. Ὁ

παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quaſdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus, ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibuſdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comœdias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiſcum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H.* & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat *Fl* e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδύεται] Ὑποδιαδύεται O. i Οἰκέτην] Οἰκεῖον O. forſan οἴκοθεν *M. du Soul.*

93. Ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφείμενον αὐτὸ * ἔδρων. *V.*

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ τὸν Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναίᾳ καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιὼν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. *V.*

* Αὐτὸ ἔδρων] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in *Impreſſ.* corrupte, αὐτῷ ἔδρων. *J. F. R.*

† Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoſcunt Coll. *M. du S.*

95. Ὁ θεὸς] *Bacchus.* *J. Br.*

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea ætate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. *M. du S.*

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita *Laërtium.* *J Br.*

Μένιππον] Quæ de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex *Diog. Laërt* diſcimus, hominum vitia ſalibus comicis inſectatus fuerat p. 162. A. *M. du S.*

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἔχη. *M. du S.*

27. Ἀπημπώλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem *Brodaei* confirmant. Sed recte jam in *S.* & *A.* ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπηπολ. niſi quod *P.* ἀπεμπώλ. habet. *M. du S.*

Ἀμπηπώλησεν] Recte *Brodaeus* ἀπημπώλησεν. *Th. M.* Nempe in *Miſcell.* p. 2. c. 22. ita caſtigandum juſſerat. *J. F. R.*

28. Πολλῶν] Oxon. πολλῷ. *M. du S.*

32. Ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν] Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hiſce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

Ἀνθ᾽ ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνότατα [l] διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη Φιλοσοφίας. ἐπεί τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ᾽ ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, [n] ἀπημπώλησεν, ὥς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ᾽, ὁ [p] πονηρότατος οὗτος, δύ᾽ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ᾽ ἐγέλων. ἀνθ᾽ ὧνγε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

[r] ΑΝΑ. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. [s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἔχῃ. *J.* & reliquae. *l* Διασύρων] Διασύρας. O. *m* Μὲν] Abeſt μὲν in O. *n* Ἀπημπ.] Vid. notas. *o* Πολλῶν] Πολλοῦ O. *p* Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. *q* Τιμωρήσειν] Τιμωρ. *Fl.* *r* ΑΝΑ.] Φιλο. *J.* male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. *Vo. Em.* & *P.* *s* ΦΙΛ.] Deeſt in *B2.* male. ΦΙΛ. Fl. *J. P.* *t* Σοὶ] Ἴσθι O. *v* Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· ‡ ῥεῖ γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. *V.*

‡ Ῥεῖ] Addit *Bruno*, ſcilicet clepſydrae. *M. du S.*

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. *Jenſ.* obſervavit ad *Lucian. Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; *Epict.* man. c. 23. p. 32. εἰ δ᾽ ἐμὲ ἀξιοῦτε τ᾽ ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. *Ael.* V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα, *Thucyd* III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? *J. F. R.*

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλατωνεῦγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. *Th. M.*

ANAB.] Ita recte L. & *P.* Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia *Philoſophiae* ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non *Philoſophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. *M. du S.*

36. Ἔγχει] *Aquam infunde.* *J. Br.*

Ἔγχει] Gloſſa *Pariſ.* habet *Verte horologium.* Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum *clepſammiis* pro *clepſydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat *Peraltium* ad *Vitruv.* Gallice converſum. *J. F. R.*

 42 Και

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philoſophia, Diogenes: ſed pleraque, & difficiliora quidem, neſcio qua re motus praetermiſit. Ego vero, tantum abeſt ut ea negem me dixiſſe, aut meditatus eorum defenſionem huc venerim, ut ſtatuerim, ſi quid aut iſte ipſe reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, ſuperbos & impoſtores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, ſi vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut aſperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, ſed illos accuſare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perſpexiſſem, quae dura neceſſario ineſſe debeant cauſſidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & ſexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philoſophia, appuli, optavique, ſiquid reliquum mihi vitae eſſet, tamquam ex procella & aeſtu in ſerenum quemdam portum invectus, ſub tua tutela, tranſigere.

30. Deinde cum vix inſpexiſſem res veſtras, te quidem, quod neceſſe erat, & hoſce omnes admirabar, vitae beatae legiſlatores, & manum feſtinantibus ad eam porrigentes, honeſtiſſimis praeceptis proponen-

[a] Μου] Μοι. O. [b] Ὅσα] Καὶ ὅσα *J*. In reliquis abeſt καὶ. [c] Οὗτος] Deeſſe h. v. in *Fl.* notat *M. du Soul*, ad marg. *Junt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deeſſe in *Fl.* [d] Ἔφθην] Ἔφην *J.* & *Fl.* ἔφτασα. O. ἔφθην *P. B2.* H. & P. [e] Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα *E.* P. L. *J.*

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impreſſis; ſed extat in *J.* Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abeſſe non obſervavi, cum minutiſſima quaeque tamen perſcrutarer. *M. du S.*

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & *J.* aliter eſt, ſc. ταῦτα. Ex Nigrino autem diſcere eſt, Lucianum Romæ, poſt illud colloquium, foro valedixiſſe. *M. du S.*

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuiſſe colligas, cum ad otium ſe contulit; alibi enim diſerte XL. annum notat. V. *M. du S.*

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ὑμᾶς, prave, niſi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum cenſeo. *M. du S.*

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis hiſtoricos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo quid ſub Imperatore Philoſopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorſus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit ſane quod ſub Philoſophorum ſpecie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Caſaubonus & Salmaſius οἱ πάνυ, quæ legere

nendis utiliſſimisque, ſi quis ab iis non diſcedat, neque veſtigio fallente labatur, ſed intentis in regulas a vobis propoſitas oculis, ad illas componat vitam ſuam ac dirigat, quod me hercules veſtrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philoſophiae captos, ſed ſola, quae ab illo negotio ſperari poteſt, gloria ductos, promtis iſtis & publicis, quaeque imitari unicuique facile eſt, ſatis bene referre viros bonos, barbam dico, inceſſum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria veſtris ſtudia habere, dignitatemque profeſſionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque negotium illi ſimile, ſi quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Theſea, aut ipſum Herculem agens, nec inceſſu utatur neque voce heroica, ſed ſub tanta perſona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum ſibi ſimilem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipſa perſona actorem talem ſua clava eliſurus, a quo ignominioſe adeo in feminam fractus eſſet.

32. Huic ſimilem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam hiſtrio-

παραμένοντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ᾽ ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νὴ Δία, καὶ τῶν καθ᾽ [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας; καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ᾽ ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ᾽ ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως [l] καταλεθηλυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ᾽ ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte — οι. *g* Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — οι recte. *h* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L male. nihil mutant *F.* & ceterae. *i* Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *k* Γυναικίας] Γυναικεῖος *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* *l* Καταλεθηλυσμένος] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operæ pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, ſi impreſſorum ἡμῖν ſerves, ornatus tantum cauſa additum, uti paſſim, cenſendum; ſed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῖν] Quod in *Pariſina* ἡμῖν legitur, vitium eſt typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluiſſe, patet ex latina verſione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικεῖος. Sed vulgata melior. Vid. Ὀν. c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Gloſſa *edit. Pariſ.* Herculem ſaltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Heſychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philoſophiae*, & reliquo Philoſophorum coetui, quos eorum nominibus paſſim peritrinxiſſet, venum propoſuiſſet, & omnimodo deridendos propinaſſet, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui ſe veros antiquorum Philoſophorum ſectatores falſo jactabant, ſuis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

κρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καταφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα ^a^ τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου ^b^ αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ ^c^ οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribileſque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuſcumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationeſque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *J. H.* τούτοι A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. *b* Αὐτὸν] Αὐτοῦ *J.* P. &c. male. τούτου τὸν Sch. *c* Οὐ τοὺς λόγους] Οὗτος ψόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τουτουὶ τὸν ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τούτου legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τουτουὶ, in textu vero ipſo eſt ὅτου. Illud vero τουτουὶ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli* ὑποκρίσεως *dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Ἐν Κύμῃ ὄνον] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quæ dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut præter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum.* Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vuit.

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ [d] ὑμῶν εἴκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε.

Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω,

d Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. *e* Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτοῦ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. *f* Ὑμεῖς] Ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* *g* Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ, ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὑτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὑτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Gujetus* correxit, & αὑτὸν adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὑτοῦ poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἑ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐπώνυμον ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An ἐπονεῖτο; *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους] Angl. καὶ οὗτος ψόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; ſed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καταγινώσκειν ἄκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥστε ἐρύμην] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθαι copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναβ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ᾽ οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ᾽ ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα. [b] τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ᾽ ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρη-

eumque redarguero; mene impium eſſe putabitis? injuſte illud quidem: cum etiam ſacrorum certaminum praeſides flagris objurgare ſoleant, ſi quis hiſtrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis perſonam qui ſuſcepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis iraſcantur Dii, quod perſonas ſuas gerentem, & habitu ſuo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: ſed faveant, puto, vapulantibus. Nam ſervum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonſtrare ſpectatoribus, mali ominis inſtar & turpe nimis fuerit!

34. Rurſus illud omnium eſt abſurdiſſimum! quod dogmata quidem veſtra ſtudioſe vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac ſi ad hoc ſolum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia ſequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἤν τις — τὸν Δία] *Thom. Mag.* v. Εἰσιέναι haec verba adducens omittit articulum τόν. *b* Τὸν] Τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. *c* Ὡς,] Sic Edd. ſed delevit comma poſt ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια † ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii eſt, quia textui non reſpondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum ſcripſiſſe; quod convenientius videtur; nam, ait: *ſi iraſcor & objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuſte hoc facio?* Sed non eſt tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaſte adlata, quam explicatio; licet ejus expoſitiones ſaepe ſatis ſint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio eſt, quae tamen ſimul pro interpretatione valet. *J. F. R.*

† Ἐξορχεῖσθαι] Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ὅτι quoque omiſſum, quae omnia *Soulio* praeeunte correxi. *J. F. R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non ſuccurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Ariſtophanis*, & Oratores Græci. *J. B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθόν] Summa Philoſophiæ Stoicæ, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J. B.*

62. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem paſſim. *J. B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F. G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; ſed ſanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod paſſim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J. B.*

Παρωθούμενοι] Libri iſtius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius.* *J. G. G.*

Παρωθούμενοι] Egregiae Pſeudophiloſophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro φιλονεικώτεροι accuratius ſcribe cum Baſileënſi φιλονεικότεροι. Vide plura id genus ſphalmata ſupra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo uſus eſt Cl. *Graevius*, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiaſtes in ſuo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur ſatis cauſae, cur alterum altero cenſeatur melius. Παρωθεῖν *Heſychius* exponit Ἐκβαλεῖν· qui tamen corrupte legitur, ubi eſt, Παρωθοῦντες, ἐκβάλλοντες

Le-

exempli cauſa, divitias gloriamque contemnere, & ſola quae bona ſunt honeſta putare, & irae expertem eſſe, & ſplendidos hoſce deſpicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! ſunt & ſapientia, & vere ſane admiranda. Verum enim vero, iſti mercede haec ipſa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores ſunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam ſimii, libidinoſiores aſinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa iſta conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipſis ſine more modoque laudant, & ultra decus ſe ingurgitant, ſeque attributa ſibi parte non contentos produnt, & in vino inſuavia quaedam atque abſurda philoſophantur, & merum non continent. Idio-

μάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους [g] παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed *J. P. H.* &c. λαγωῶν. e Κολακευτ.] Κολακικωτ. Fl. f Ἁρπακτικώτεροι] Sic recte *J. H. S.* &c. Sed ἁρπακτικώτεροι male *P.* g Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. *Angl.* Mſ. Gr. P. & marg. *AIW.* vid. Scholiaſt.

56. Τεθήπασιν] Ἐξεπλάγησαν. *V.*

64. Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. *V.*

Lege omino παρωθοῦντες· neque enim παρωθεῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eumdem, Παρώσας, ἐάσας, ὤσας, ὠθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noſter in depingendis Pſeudophiloſophorum moribus; idque omnium impudentiſſimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, ſe nullius indigere; ſapientem ſolum eſſe divitem; paullo poſt ipſi accedant aliquid emendicantes, & niſi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, perſequitur Noſter, αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in poſtremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, ſenſum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic ſenſus ſit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philoſophorum ſimiae ſoleant in luxum & intemperantiam concionari, ipſi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius ſe rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus moleſti ſint. *Quin cum neceſſe eſt*, inquit, *ut ipſi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat ſua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae ſint res nulla ab aliis rebus differentia diſtincta. Quid enim eſſe aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Poſſent haec Graeca etiam hunc in modum diſtingui, Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τἀργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim ſit aurum & argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut ſit interrogatio & reſponſio ex perſona itidem horum Philoſophaſtrorum. Utique interrogationis illo ſigno in fine caret omnino editio Florentina. *J. J.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παρωθούμενοι, quod in impreſſis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παρωθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi juſſerat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum ſe tueri poteſt, vulgatam ſervavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim ſaepe alibi utatur noſter τῷ παραγκων. non ſemper tamen ſequitur, eum ubique eadem voce uſum eſſe. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. *J. B.*

78. Ὀρ-

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἄλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ᾽ [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτοὺς ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae ſunt, rident ſcilicet, & deſpuunt philoſophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpiſſimum omnium eſt, nulla ſe re indigere, unusquisque eorum cum dicat, ſed ſolum divitem eſſe ſapientem, clamet, paulo poſt rogandi cauſa accedit, & niſi acceperit, indignatur: non aliter quam ſi quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot ſunt inſignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipſe ſperat aliquid accipere multa de bonorum inter ſapientes communione diſputatio, & quam res ſit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum eſt vel argentum? nihil ſane calculis in litore diſtat. Si vero opis indigus ſodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, ſilentium, aeſtus, inſcitia & verborum illorum in contrariam ſententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia diſputationes, & virtus, & honeſtum, neſcio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in ſcholis ſuis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & *S.* b Πάντα] Πάντως *P. J. H. S.* Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Perſas regibus licuiſſe, docet *Xenophon.* Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* *M. du S.*

83. Τῶν ἐν τοῖς &c.] Verſio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jenſ.* non adeo eſt abſurda, dummodo ſuppleas, *ajunt.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac ſpecie Proverbii utitur antea in Timon. *J. B.*

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim.* *J. Br.*

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. ſed P. & L. rectius ὅποι τότε. *M. du S.*

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copioſus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. *J. B.*

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus ſit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Ιλ. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Euſtath.* vero ad eumd. verſ. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχύ. καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν. καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Muſae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque ſuis ut victoriae ſignum impoſuere, unde putat *verba alata* Homero dici. *J. F. R.*

98. Ἐξαλήλειπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendoſe exſtabat ἐξαλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadverſum a poſteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum eſt. Sic autem noſter iterum in Καταπλ. c. 24. ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ᾽ ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impreſſi recte habent. Ox. vero ſolus errat. *M. du S.*

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatræ ſimiam, ut in Tract. Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. *J. B.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philoſophis non eſt Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Niſi forte an duae hiſtoriae ſunt. Nam

36. Eo enim uſque unuſquiſque eorum amicus eſt, quoad argentum vel aurum in medio poſitum non fuerit. Si quis vero obolum unum oſtenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi ſit ſecuritas: libri deleti, fugit virtus. Canibus ſimile quiddam uſu venit, ſi quis os in medios illos projecerit; exſiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius ſimios quondam docuiſſe ſaltare Pyrrhicham, easque beſtias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didiciſſe celeriter, & ſaltaſſe in veſtibus purpureis, & perſonatas, diuque probatum ſpectaculum; donec ſpectator aliquis urbanus, qui nuces ſinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero ſimii, viſa re, obliti ſaltationis, repente pro Pyrrhichiſtis ſimii, quod erant ſcilicet, facti, larvas contrivere, laceratiſque veſtibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches inſtitutio diſſoluta riſui fuit ſpectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξῃ μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ* οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἁλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ᾽ ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. Τοιαῦ-

c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξήλιπται *B2.* Sed ἐξαλήλειπται recte in Καταπλ. c. 24. habebant Edd. *d* Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. *P. J. H.* aliaeque vulgatam ſervant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρά. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρριχίζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυῤῥίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C. ἀλουργὶς, πορφυρᾶ χλανίς.

*Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc ſcholion, ſed retuli ad verbum quo pertinebat, & forſan συντόμως ſcribendum, pro σύντομος. *J. F. R.*

Nam hic multi ſimii, ibi unus: hic nuces ſive κάρυα, ibi carycæ aut amygdalæ ſive nuces Græcæ ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipſe *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, ſed in Ἀπ. μισθ. c. 5. hanc hiſtoriam iterum habet. Quamquam autem diſcrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diverſas eſſe hiſtorias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi cauſa narrant, varie ſubinde commemorare; aut ipſi de ſuo addentes dementesve, de vero parum ſolliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illuſtrent, aſſequantur. Edoctos etiam ſub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii ſaltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρριχίζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπον] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81. ante med. *M. du S.*

 31. Ἡρα-

Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὐ πώποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς, εἰ ἀληθῆ ἐστι.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam deſinam convincere illorum fraudes, ipſosque ridendos propinare: de vobis vero veſtrumque ſimilibus, (ſunt enim, ſunt quidam vere ſectantes Philoſophiam, legumque veſtrarum obſervantes:) abſit a me inſania illa, ut contumelioſum quidquam, aut ſiniſtrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum ſimile eſt in vita veſtra? At inſolentes illos & Diis inviſos odio perſequi, puto, fas eſt. Niſi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chryſippe, & Ariſtoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam veſtrum & cognatum vita ſua demonſtrare: quanta ſcilicet Herculi cum ſimia neceſſitudo eſt. An forte quod barbas ſubmittunt & philoſophari ſe praedicant & truci vultu ſunt, propter haec vobis adſimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, ſi in ipſa illa hiſtrionia probabiles eſſent. Jam vero facilius luſciniam vultur imitetur, quam iſti Philoſophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, teſtimonium apud hoſce perhibe, ſi vera ſint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. *H.* *J.* *P.* b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abeſt ab *J.* & *B2.* Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In *J.* *P.* *S.* &c. hoc vocabulum majuſcula litera inchoabatur ac ſi nomen proprium eſſet. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι *J.* *P.* & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & *Angl.* Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε † ἀνδρίαν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ ξύφωρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι. *V.*

* Καὶ] Omiſſum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; ſed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *M. du S.*

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & ſimia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, ſimia dolis valet. Vid. *Eraſmi* Chiliad. p. 187. *J. F. R.*

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. *J. B.*

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perſiſtens noſter in ſua in Pſeudophiloſophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum ſe ſectatores mentiantur, tam ſimiles eſſe, quam Herculi ſimiam; dein rogat veteres illos Philoſophiae magiſtros, Ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & ſua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectiſſime judicans το, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe paſſim de his Pſeudophiloſophis ita Noſter. Statim c. 46. ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα. *De Paraſito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; *J. J.*

Ibid. Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius ſcribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt*

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα [g] προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδείτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πά-

f ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *M du S.* *g* Προσεοικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1*. Nihil mutant reliqui, nec Edd. *h* Ἀναγεγράφθαι] Ἀνεγράφθαι Coll. Prius ſervant *H.* Fl. &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Γρ. αι ἀνεγράφθαι. G.

cunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J.G.G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & Mſ. Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. *J.M.G.*

Ibid. Σκυθρωποί εἰσι] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J.B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J.M.G.*

43. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de Merced. conduct. εὔχη δὲ ἢ σεισμοῦ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξῃ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἑταιρ. πῶς ἄν με ἡ γῆ καλύψειε; ead. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ηὐχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. *J.B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si ſupra perſona ΑΡ. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J.F.R.*

56. Ἰλιέων] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris ſe dedi..es, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adſciſco.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ· ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogiſme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

ΣΥΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AIW.* b Προσεκύνησα] Προσενίκησα L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. du S.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. *Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. du S.*

65. Ἁπάσαις] Ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. du S.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. du S.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. du S.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. du S.*

92. Σησαμαῖος πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πώγωνα βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

φὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Poſita in medio ſunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

d Μέσσοισι] Sic P. ſed *J. H. S.* aliaeque male *μέσσοισι*. e Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P.-S.* In *J.* videtur fuiſſe ἐπει ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. *f* Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *J. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] *Μάζαν σύκων. V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. *V.*

ρῶν. Quod iterum L. VII. 5. γηράσκων βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθύς. *Ael.* V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Hæc paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ Θεσπέσιος οὑτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεῤῥόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, καὶ μοῖράν τινα ᾔτει μετὰ κόρον κομίζεσθαι εἰκάδι· poſteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.*

Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

• Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι] Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. *J. M. G.*

Ibid. Μέσσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & *B2.* ſuſtulimus, in quibus erat *μέσοισι*. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῖο τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ ... ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἐς μοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται [a] ἦρι.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, [b] πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὔκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

[a] Ἦρι] Ὥρῃ. A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. [b] Πώγων] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. [c] Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *J.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H.* Fl. *B2.* male. [d] ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. J.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτούς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. Τοῦ Τάλω] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λεγόνται] Hoc ſcholion commonſtrante locum *Soulio*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma pag. 17. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et Φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλω] Τάλων Athenis ſepultum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſalvis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακεῖον] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βοτρυδὸν] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἦρι Angl. ὥρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἦρι eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἦρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ὥρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε [e] ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ [f] ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἁλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ

e Ὠθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμῖν] Sic L. *J.P.* ὑμῖν male Ex. *H.* Fl. *S.*

35. Ἐπικουρειοῖς] Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. *V.*

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. *M. du S.*

14. Μεστὴ δὲ] *Caſaub.* ad *Athen.* *J.B.*

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.] *Hom.* Il. B. 463. *M. du S.*

23. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα] Non eſt hic locus δὲ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & *Bourdelotius* probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *fac ut cito aliquid capiamus.* *J.G.G.*

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. *J.B.*

Μηδὲν] Ed. *J.* & Mſſ. P. L. & a *Bourd.* & *Graevio* laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic *Euripidis* verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Δεχώμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτούς· ſic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. *J.B.*

Δεχώμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, *Quam mox accipimus?* Nec jam poenitet. *J.M.G.*

Ibid. Ἤδη αὐτούς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. *M. du S.*

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. *J.Br.*

59. Θε-

Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἤπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικὸν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὦπται καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐ-

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. ſed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κουρικὸν. Conjicit *M. du S.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *B2. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τε τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam ſervant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ χεδίως ὀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν * φαμέν. V.

60. Χρυσίον τουτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾷν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτελίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἐπὶ τὴν ὑπηνήν. οἱ κύβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης. V.

* Φαμέν] Exc. G. φαμὶν. C. φασίν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρίτων] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpita. Caſaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuſe alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχειρίδ. θυλικὸν] Placet πυθικὸν. Μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχειρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχειρίδιον πυθικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixiſſet ſaltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχειρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quæ ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχειρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras, &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Th. M.*

Μαχειρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me jam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν; jocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor, tu, an recte conje-

ce-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia. PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τοῦ τὸν Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καλαράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παῤῥησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκρείναντα [e] πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

c Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. d ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. e Πρότερον] Προτοῦ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. προτου Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κουρίας † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. *V.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in *edit.* ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 602. B. ubi μ. κουρέως. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. *J. B.*

Ibid. Σε τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σε legitur τε. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλλῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλλός· quid autem θαλλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ἔχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄχος εὔσκιος παρῶν χυμένοις &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, σπονδεῖα. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Juncus* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivæ, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclæo ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivæ. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M du S.*

87. Ἢ ἐγκαυσάτω] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπερορῶντα] Hor. *oculo irretorto* 2, Od 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ϗ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ ϗ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλεσθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί᾽, αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἤν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην ϗ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅπερ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, ϗ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ᾽ ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, ϗ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, ϗ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, ϗ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient iſta, ut vobis viſum eſt, Philoſophia, & videbis confeſtim vulgus illorum, vulpe notatos aut ſimia; ſed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum ſi vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, ſi antiſtes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piſcator ex Piræeo dedicavit. ANT. Eh tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antiſtes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Eſcam hamo impoſitam ficum & aurum, ſe-

a Ὅπερ] Ὥπερ *J.* ſola. b ΙΕΡ.] L. *J.* *B2.* Et ſic emendare juſſit *M. du S.* Deeſt plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμὴν. ϗ κλίνεται πειραιέως * ἀπὸ τοῦ περῶ περαιῶ, περαιεὺς, ϗ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ πα.ζεις ἔχων φασὶν, ϗ † ἑκὼν εἶναι, ϗ ἄλλα τούτοις παραπλήσια. *V.*

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat inſula in quam oportebat σχεδίᾳ διαπερᾶν, ut oſtendit *Meurſius* in libello, quem de celeberrimo illo portu ſcripſit, ac nuper edito a Doctiſſ. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. I. *J. Cler.*

† Ἑκὼν] Ἔχοντα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suaviſſimo luſu reſpicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Ariſtophanis viri doctiſſimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua ſupra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὥπερ] Ad aliquam, ſua aetate notam hiſtoriam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniſſe. Quod ὥπερ hic legis ex Ed. *J.* eſt; in reliquis enim eſt ὅπερ. *M. du S.*

Ὅπερ] Ὥπερ duali numero ex *Junt.* recipiendum juſſerat *du Soul.* obſecundaſſem certe, ſi plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνέθηκεν] *Diis dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδ.] *Brodaeus.* Ubi notata Παῤῥησιάδου perſona reponi vult perſonam Ἀρετῆς. Sed fruſtra. Reſpondet enim *Parrheſiades* Philoſophiae cum admiratione interroganti, tertiamque perſonam pro ſecunda uſurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τι πράττειν διανοῇ ὦ Παῤῥησιάδη; mutavit perſonam, ut exprimeretur admiratio rei novæ. Virtutis perſonæ locus hic nullus. Patet autem etiam ſequente mox interrogatione Philoſophiæ τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum eſt, quod hic facit Lucianus, ſive Parrheſiades; nimirum in muris ſedens vult funiculum hamo, eſca aurea inſtructo, armatum in urbem demittere, ut velut piſciculos adnatantes captet Philoſophos. Haec arma Parrheſiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philoſophia, Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ſic reſpondere legitur Parrheſiades piſcator. Sed profecto haec non ſunt verba Parrheſiadae, at ſacerdotis; quare pro Παῤῥη. ponenda omnino eſt perſona ſacerdotis, Ἱερ. Neque enim de ſe ipſe diceret Parrheſiades καθῆκεν. Quin & ex ipſa Philoſophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;] patet ſatis, ſequens reſponſum non dari a Parrheſiade (quaeſitum enim fuiſſet, τί ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) ſed ab alia perſona, Ἱερείας ſcilicet. Adde quod in reſponſo interrogationi Philoſophiae non ſatisfit; quare mox Philoſophia ſe ad ipſum Parrheſiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur ſuboluiſſe Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrheſiadis perſona, ſcribatur Ἱερ. hoc eſt, ſacerdotis perſona. *J. J.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περιμένε· σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν

c. Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Marc.* *d* ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. *e* Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* *f* Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. *g* ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. *h* Ὀσφρᾶται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. *i* Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. *k* Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *J. H. P. S.* & ceterae omnes αὔων male. *Vo.* forte χαίνων. ἀνύων Ex.

27. Ὀσφρᾶται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *J.* & *B2.* reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel abſque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Jenſius*, & ante eum *Brodaeus.* *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *J. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγγρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *J. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *J. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλλιστιγμένος & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 17. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *J. F. R.*

31. Αὔων οὗτος γε] Hæc verba non ſunt in Angl. Cod. *J. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὔων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Æl.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κυων] Pro αὔων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλάτυν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *J. M. G.*

Κύων] Quia αὔων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *J. F. R.*

32. Ἔνθα

τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρόσεχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρῴην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παῤῥησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάῤῥει ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum ſectaris circa petras, ubi putabas ſubeundo te latere poſſe. Sed nunc manifeſtus eris omnibus, ſuſpenſus e branchiis. Eximamus eſcam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam inſedit, & aurum deſcendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam eſca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, noſti hunc quis ſit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aeſtimare par eſt? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis eſt, & horridus adſpectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demiſſo extrahe. Illud tamen vide, Parrheſiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim ſunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita ſane: maxime ſunt cognati apuis, infeliciſſimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λιχνίζειν. male, vid. nott. *b* Προσέχηται] Sic *H.* Fl. *B2. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus eſt, cum aliam lect. non proferat aliunde? *c* Πολλοῦ] Sic P, & L. Edd. πολὺ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς] Ἄμορφος, ἀπρεπὴς, * μυσαρὸς. *V.*

* Μυσαρὸς] Μισαρὸς editum erat, ſed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μῦσος ſcelus. *J. F. R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum ſperabas.* Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit, idque praecipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed prædandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi praedari ſperabas*, & adſcripſit pater λιχνίζειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Ἱστ. α. c. 4. ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex noſtro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 229. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum eſt. Sed phraſin λήσειν ἤλπισας probam eſſe quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet ſequens ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus *CC.* ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis reſpondens verbo & caſui praecedenti, licet enim vulgata ſatis ſit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dediſſe credo. Et ſic fere in *Act.* Apoſt. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; reſpondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio caſu efferri non poterat, quia novum verbum non ſequitur; hic tamen ad verbum aeſtimandi praecedens etiam reſpicitur; nam & ſic plane noſter ſupra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἄγκυραν — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἐλ.] Vid. *Ariſtoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Gloſſa *Pariſ.* *Aphyae piſciculi, quos parit limus, vermiculorum inſtar ſcaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non poteſt commode luſus verborum conſervari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, &

ἀφυε-

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quaſi dimidiatus piſcis accedit? Paſſer eſt hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis eſt? DIOG. Platonicum ſe dicit. PLAT. Et tu, ſacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et ſane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri poteſt, vario colore, taenias quaſdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic eſt, qui Ariſtotelis ſe eſſe praedicat. Acceſſit: deinde rurſus renatat: cum cura reſpice: denuo redit: hiat, captus eſt: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrheſiade, ignoro enim quis ſit. PARRH. Igitur hic quoque o Ariſtoteles, de rupe ibit praeceps.

ΠΑΡΡ. Ἰδοὺ τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάσθω. Ἐλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μή ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. *e* Ἐστιν] Ἐλ. ante τις hic inſerit P. *f* ΠΛΑΤ.] Perſonam ΠΑΡΡ. hic habet *J.* Sed reliquae conſentiunt in ΠΛ. *g* ΠΑΡΡ.] Deeſt in *J.* Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. *P. B2. F. A. S.*

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἡ † ψῆττα τῶν πλατέων. ἐκ δύο δερμάτων ‡ συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. *V.*

68. Περισκόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. *G.*

† Ψῆττα] Ὀψὸν legebatur, & quidem adſpirata prima, id autem noſter delevit, & ψῆττα repoſuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* ſic reperiſſe; ſed poſſet utrumque adeſſe, & ὀψὸν, *opſonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piſcibus accipitur, pro ſynonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. *J. F. R.*

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκεῖσθαι. C. *M. du S.*

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis ſcatebat hoc & praecedentia ſcholia. Sed ad κακῶς & verba ſeqq. *du Soul* notavit: *quid hoc ſit, neſcire me, lubens agnoſco.* In Exc. G. lacuna eſt in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γάρ ἐστι ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *J. F. R.*

ἀφυεστάτων. *J. M. G.*

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum conſuetudo *latos* illos piſces *dimidiatos* vocat, *Halbfiſche*: quemadmodum etiam nobiliſſimum, apud mediterraneos certe, genus, *ſoleas*, vulgo *Plateiſſen* vel *Platiſen*, πλατεῖς, appellant. *J. M. G.*

Ibid. Ψῆττα] Gloſſ. *Pariſ. Pſetta piſcis latus: meminit Ariſtoteles & Suidas.* *J. F. R.*

57. Ἐλ.] Confuſa hic erant omnia: neque opem ullam in impreſſis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia ſanat. *M. du S.*

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impreſſi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola *J.* Ed. eidem tribuit, recte. *M. du S.*

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus*, *ac ſi in profundo varii coloris appareat.* Qui ſenſus nec huic loco congruus, nec pro ſenſu haberi poteſt, quum nihil boni denotet. Quid enim id eſt? aut an id fieri ſolet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheſi, unde patet eum erraſſe in ſcopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde deſpiciens ait quantum ex diſtantia iſtius altitudinis judicare poſſet, ſe videre aliquem varium. Res ipſa docet. *J. G.*

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* verſionem priſtinam ſic correxerat: *Et quantum in profundo cernere eſt*, non inepte. *J. F. R.*

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ᵃ ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ᵇ ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦ που σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ ᶜ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſus*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

ᵃ Ἰδοὺ] Ἠνιδοὺ Schol. *Al.* ἦν ἰδοὺ Fl. Ἰδοὺ. Edd. reliquae & P. ᵇ Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J.* P. aliaeque Ἐχίων *H.* ᶜ Πόσειδον] Ταχεῖαν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἠνιδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. † Καὶ ἔστι δεικτικὸν ἦν, τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. V.

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀττικὸν, & pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθαλπται. quum tamen in V. eſſet ἐκτιθλιπται, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βύγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*
† Καὶ ἔστι] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦν ἰδοὺ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδοὺ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Περιεπάρη] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἑφθὰ καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεὺξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὕτω] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. eſt οὕτος. *M. du S.*

10. Ὑπερήμεροι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante οὐδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. [d] οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΦΙΛ. Ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τῆς ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκαταkαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ᾽ ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστηρίων δεησόμεθα.

d Οὕτω] Οὗτος Fl. *e* Καυστηρίων] Καυτηρίων. Em. *Vo.* male. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυστήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἓν τῶν παρ᾽ Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κα Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον, § Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ¶ δ᾽ Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. *V.*

‡ Ἓν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀττίδος. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecos.* & *Suidam* in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. *J. C.* C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ᾽] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ᾽. Sed in Exc. G. eſt δ᾽. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναβιουντ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J. F. R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud EA. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J. F. R.*

22. Καυστηρίων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. 2. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Vorſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστηρίων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναβ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J. F. R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΧΑΡ.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [a] παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

CHAR.

Satis de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad trajectum parata optime eſt. exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unusquisque remus; neque quidquam

. ΤΥΡΑΝΝ.] ΧΑΡΩΝ addit *J.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & *P.* a Παρακέκρουσται] Παρακκέρουσται *J.* ſola male. Reliquae recte, ſicut & *Baroccian.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἴρηται ἀπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν τῶν βιαίων καὶ λῃστῶν ἐξαρχῆς, ὥς φησι Φιλόχορος. Τυῤῥηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρωδῶς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατάχοντες εἰς * Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἥρπασαν παρθένους † ἀρκτεύονται τῷ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, αἷς συνῴκησαν. Οἱ οὖν ‡ ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔθος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυῤῥηνῶν. G.

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελεύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. *V.*

Ibid. Κλωθῶ] ¶ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐχισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ** νῦν ναύταις τὸ παρακεκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίοις. Sed recte correxit *Soulius*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύονται] Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad παρθένους eam referri decet, forſan ἱερατεύουσαι. *M. du S.*

Ἀρκτεύονται] Ἀρκτεύειν idem eſſe quod δεκατεύειν, docet *Heſych.* Nam ἀρκτεῦσαι dicebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος urſa autem ἀρκτεύειν, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος. ubi ait: Ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν —— ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus teſtetur *Lyſam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixiſſe quidem ἀρκτεῦσαι; ſed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conſecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, nimirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari ἀρκτεῦσαι. Et puellas conſecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coiſlinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coiſlin.* p. 607.) Niſi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum juſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας —— ἔλεγον, ut vitioſe in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγεν) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. ſcribens: Τυῤῥηνῶν τοίνυν τὰν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaeſt. Graec.* p. 296. Τυῤῥηνούς φασι τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραύρωνος ἁρπάσαντας, ἡνίκα Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατεῖχον, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etſi jam cum *Soulio* apud Scholiaſt. legas ἱερατεύουσαι, nondum ſanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεᾷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ etiam ap. *Suid.* eſt. Si jam tamen apud Scholiaſt. legas: ἥρπασαν παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis ſignificatione & uſu fuſe & erudite, ut ſolet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam uſurpant *Cicero* & alii a Viro Illuſtriſſ. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inſcriptio Scholiaſt. Impreſſ. Καὶ Τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio Editoris, neſcio. Edd. *Lucian.* ἢ conſtanter ſervant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec ma-

quam in me morae eſt, quo minus ſublata ancora ſolvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adeſſe debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis eſt, quae ter jam hodie trajeciſſe poterat: & prope jam veſperam eſt, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omiſſiore eſſe animo putabit, idque cum alius in culpa ſit. Praeclarus vero ille noſter & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita ſupra ipſe aquis Lethes

τετρόπωται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

b Ἐμπεπολ.] Vid. ſupra. Piſc. c. 27. *c* Ὡς περ τις] Sic Edd. & Codd. εἴπερ C.

6. Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν. *V.*

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὴν ᾅδην διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. *G.*

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. *V.*

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκερδήκαμεν. *G.*

16. Ὥσπερ] Γρ. αἱ εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. *G.*

θένας ἀρκτευομένας τῇ θεῷ, ſenſus quidem commodus emerget; ſed & mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet ſine praepoſitione aliter conſtruendo alium quoque ſenſum elicere queas, nimirum ut ſit: *abripuere virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *J. F. R.*

‡ Ἐν] Deleatur praepoſitio. *J. F. R.*

§ Εἶεν] Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; ſed priora duo expunxit *Soulius*, ſine dubio ex collat. Item δὴ & ἀφοριστικὸν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν.

¶ Τρεῖς] Τινὲς legebatur, male, in *Edit. Cler.*

** Νῦν] Omiſſum erat in *Edit.* ſupplevit ex V. *M. du S.*

†† Ὅταν] Ita correxit idem, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; ſed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.

male. Verum orationem tamen a ſuperioribus pendentem notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praeceſſiſſe jam ſermones alios quibus hoc ipſum εἶεν finem imponit, atque ad alia tranſit. *J. M. G.*

2. Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *J. B.*

4. Ἄντλος] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *J. B.*

5. Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. *J. B.*

Παρακέκρουσται] Sic Edd. omnes excepta *Junt.* Sic etiam Cod. Mſ. Ox. Sed quid ſit, nemo credo expediet. Vide ad quas anguſtias redactus Scholiaſtes, ut ſenſus plures colligat. Ed. *J.* παρακκέρουσται. Quomodocumque legas, vox nautica ſit, oportet, a κέρας compoſita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda eſt. Credo ſcriptum fuiſſe παρακέρουσται, ſimplici κ. *M. du S.*

6. Τετρόπωται] *Loro ad ſcalmum alligata eſt.* *J. Br.*

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit *Heſych.* verb. τροπώσασθαι. *J. B.*

Ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ] *Quod ad me attinet.* *J. Br.*

11. Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. *Ariſtophan.* ad Veſp. & ad Aves, *Suid. Pollux.* Emenda in hac voce *Heſych.* apud quem βουλητὸν τὴν δειλινὴν ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βουλυτόν. *Euſt.* ad illud Il. π.

Ἦμος ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε.

Hoc voluit *Virg.* 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servius. *J. B.*

Ibid. Βουλυτὸν] Ἦν μὲν ἤδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλεύθεροι γηπόνος. *Heliod.* V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras & juga demeret — Bobus fatigatis. Hor.* III. Carm. Od. 6. *A. V.*

16. Εἴπερ] Sic *Coll.* commodius ſane, ſed tamen nondum agnoſco Luciani manum. *M. du S.*

Ibid. Τις ἄλλος] Haud facile, quid haec verba ſibi velint, expedies. Moſellanus interpres ad umbras refert. Ego ad veſpillones & ejuſmodi homunculos referri malim, quos veriſimile ſit largiter bibere ſolitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὸς quod praeceſſit, ſuadere omnino videtur. Sed ne ſic quidem ſatis concinna videtur oratio. *M. du S.*

18. Πα-

θης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέληϛαι. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ [b] γεννάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviſcitur, & vel luctatur cum adoleſcentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, ſuis nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχήκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

2. CLOTH. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi inciderit, ſi forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero deſcenden-

[a] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *P.* Fl. *S.* Sed *H.* & *J.* recte αὐτοῦ. [b] Γεννάδας] Recentiores Edd. vitioſe γενάδας. [c] Παρελθὼν] Deeſt in B. [d] Οἶδας] Οἶσθ' B. [e] Ὥστε] Οἷός τε B. οὕτως P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * ιέ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. *V.*
19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. *V.*
21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρμῆς. *V.*
23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο οὖν διαπαίζει. *V.*
33. Ἀσφόδελος] Εἶδος ‡ βοτάνης. *V.* Heſiodus meminit in Operibus & Diebus. C.
Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. *V.*
Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. *V.* πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. *G.*
34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. *V.*
36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. *V.*
37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. *V.*

* Ιέ] Ιϛ'. erat in impreſſ. ιέ. in V. κϛ'. in C. *M. du S.*
† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam νῦν malo quam οὖν. *M. du S.*
‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. *M. du S.*
§ Πᾶν] Omiſſa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. *J. B.*
21. Κλωπεύει] Vid. *Spanh.* ad Ariſtoph. Plut. 1141. *J. M G.*
Ibid. Ὁ γεννάδας] Ironia. *J. Br.*
Ὁ γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γεννάδας, quod noviſſimae depravarunt. *J. J.*
Ὁ γεννάδας] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 1141. *J. M. G.*
23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc ſupra docuimus. *J. Br.*
33. Χοαὶ] Dico ad *Heſiod.* χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀπο-

dendi tempus eſt, otioſe, & lento gradu vix tandem aliquando adeſt.

3. CLOTH. Deſine indignari Charon, prope enim eſt, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, ſed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris ſuſpenſam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos? Nonne vides autem Mercurium ipſum ſudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim ſpiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae iſta eſt intentio? videris eſſe perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum perſequor, navem, parum abeſt, quin hodie deſeruerim. CLOTH. Quis vero eſt? aut quid ſibi voluit, cum fugam molitus eſt? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluiſſe. Eſt autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque ſe felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere inſtituit, quaſi diu-

δράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτός ἐστιν ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε [f] κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπι-

f Κεκονιμένον] Κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. *B2*. *H*. Coll. P.

42. Γαλέπαινε] Ἀγανάκτει. *G.*
45. Σοβῶν] Διώκων. *V.*
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην. *V.*
47. Γελῶντα] Μίκυλλον πένητα ¶ φησὶ τὸν σκυτοτόμον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυνίσκον λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. *V.*
51. Κεκονιμένον] Κονιορτοῦ πεπληρωμένον. *G.*
52. Τοῦ ἄσθματος] Τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. *G.*
56. Λειπόνεως] Ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. *G.*
61. Ἀνακωκύει] Κωκυτὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἀλίβατον πολιν τινα εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. *G.*

¶ Φησὶ] Tria haec verba deficientia in *V.* ſupplevi ex G. *J.F.R.*
** Δὲ] Καὶ editum erat; ſed recte in δὲ mutavit manus *Soulii.*
†† Ἀλίβατον] Forſan legendum, ἀλίβαντα ποιηταί τινα εἶναι ποταμόν. *M. du S.*

ἀποθανοῦσι μελίκρατον. *J.B.*
Ibid. Καὶ πόπανα] Horum uſus maximus in ſacris Dearum, ut patet apud Interp. *Ariſtoph.* Theſmoph. & *Lucian.* Necyom. quid ſit autem πόπανον docent *Poll. Heſych. Suid.* *J.B.*
34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. *Ariſtoph.* *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. *Heſych.* *J.B.*
44. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J.M.G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. ſupra *Tim.* c. 26. *M. du S.*
56. Λειπόνεως] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J.B.*
67. Ὁ

ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα. καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ πάνυ τι εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις

tius poſſet ſupervivere, deficiente jam, quod netum ipſi *a me* fuit, ſtamine.

4. MERC. Fugere inſtituiſſe dicis? Niſi enim vir ille fortis cum clava, adjuviſſet me, niſi comprehenſum vinxiſſemus, fuga evaſerat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque ſolo obnixus non ſane facilis ductu fuit: interdum vero ſupplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promiſſionibus interpoſitis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remiſi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non poſſunt. Cum vero in ipſis jam faucibus eſſemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad teſſeram a tua ſorore miſſam eos recenſente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & ſubductis Aeacus ſuperciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi ſolertia uti: ſatis tibi

a Κἂν] Sic *P.* & *B2*. Reliq. Edd. κἂν. Sed οὐκ ἂν male. B. *b* Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. παραδίδωκεν Fl.

65. Νήματος] *Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.*

70. Ἡ Ἄτροπος] *Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.*

71. † Ἀντερειδων] Ἀντιβαίνων. *V.*

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερής. *V.*

77. Τὸ στόμιον] *Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὴν ᾅδην κατέρχεσθαι. V.* Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum deſcendiſſe legere eſt. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. *V.*

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. *V.*

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. *V.*

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. *V.*

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. *V.*

84. Ἅλις σοι] Ἀρκείτω. *V.* (In V. eſt ἀρκεται.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντερειδων] Ἀντερίδων erat in impreſſo.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχερὴς habet edit. *Clerici*, ſed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλιπε legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impreſſ. ſupplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων ſubaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Pariſ.*) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. ſupra B. πρ. pr. & alibi non ſemel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, ſcil. ἔχων, & ſimil. ex *Luciano*, cui haec ellipſis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipſi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipſis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίειν] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere cenſentur. Maleque adeo hic ſitum cis lacum Æaci por-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5\. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ τὴν ἀποβάθραν [g] καθεζομένη, ὡς

c Δυνάμενα] Δυνάμεθα B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καταλαμβάνομεν] Κατελαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθεζομένη] Κατεζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89\. Παρελόγισέ σε] Παρηρίθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)
93\. Συνεὶς] Νοήσας. V.
94\. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96\. Ὕσπληγγος] Ἀφετηρίας. V.
97\. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. στομιόν.
99\. Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2\. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5\. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83\. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85\. Ἐν οὐρανῷ παιδιαί] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88\. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94\. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδόν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97\. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5\. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὅν τινα τεθνεὼς [a] τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἔμβαλε· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; ΕΡΜ. Ἰδοὺ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν [c] ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύτους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπει-

gredientem unumquemque cognoſcam, quis ſit? unde? & qua ratione mortuus ſit? tu vero Mercuri adſumtos ſtipa & compone. Sed hoſce recens natos primum injice, quid enim mihi reſpondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi ſunt, cum expoſitis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos poſt hoſce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim moleſtiam ſubeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta ſunt. Vos jam accedite ſexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipſis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque ſublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturita-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deeſt in B. *b* Δή] Deeſt in B. Habet autem *Fl.* &c. *c* Ἐκτεθειμ.] Ἐντεθ. *Vorſt.* male. Cum vulgata ſtat Fl. &c. *d* Πῶς] Abeſt ab O. & Fl. Sed habent P. *P. B2. J.* &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας *V.*

Ibid. Ὀμφακίας] * Ἀώρους, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικρούς. *V.* (τὰ τελευτηκότα νήπια. B.)

18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *V.*

20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. *V.*

21. Ἀράμενον] Κουφίσαντα. *V.*

23. Τακεροί] Τακέντες. *V.*

* Ἀώρους] Addidit hoc *M. du Soul*; in Impreſſ. enim omiſſum erat, ſed & ἤτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροὺς autem *Gron.* legere jubet πικρούς; ſed adſentior *Soulio*, recte ſe habere vulgatam, quam *Bourdeletii* Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. *J. F. R.*

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. *M. du S.*

‡ Γενομένου] Γινομένου legebatur in Edit. ſed correxit *M. du S.*

§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέταστα. Agnoſcunt tamen etiam C. & B. *M. du S.*

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, περίσχιζε, στέγαζε, σκίαζε, a στείβειν, unde στιπτοί, *Ariſtoph.* Acharn. quæ interpretatio huic loco recte convenit. *J. B.*

Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. *Bourd.* *M. du S.*

13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικρούς, ἀνεψήτους, τὰ τελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad *Ariſten.* *J. B.*

15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, *cum his indefletos introducamus.* Sed rectius vertas, *poſt hos*, ſic in ſeqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, *ſaucios adducito poſt hos.* Xen. Κ. Π. II. 11. καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (*poſt eum*) ἄνδρα νεανίαν. *L. Bos.*

17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeſchinem tranſegimus. *J. Br.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponneſiaco cum Athenienſes Lacedæmonii ſuperaſſent, Athenis potiti triginta tyrannos ſtatuerunt, quibus tandem depulſis Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. *J. B.*

Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. *M. du S.*

20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. *Heliod.* lib. 3. *J. Br.*

22. Δυεῖν

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexde-

ξοι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Ναὶ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ παράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὑτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὑτοιὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς [e] ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ

e Ἐκ τυμπάνου] Ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἑψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.
41. Ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. V.

¶ Ἑψημ.] Corruptam vocem ἑψ... cenſeo. *M. du S.* Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἑψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἕψημα autem muſtum decoctum, vid. *Foëſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. *J. F. R.*

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. *M. du S.*

†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. *M. du S.*

Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. *J. F. R.*

22. Δυοῖν] Priſcis Atticis. *A. V.*

23. Πέπειροι] Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσαφ.δες. *J. B.*

24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* *J. Br.*

25. Ἀσαφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* *A. V.*

Ἀσαφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* *M. du S.*

30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. *M. du S.*

33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. *M. du S.*

34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. *J. F. R.*

39. Ἐκ δικαστ.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. *A. V.*

40. Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Trucul.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire.* *J. B.*

Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 470. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cru-

οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὠὰ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἔφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi ſunt, Mercuri? MERC. Adſunt ſaucii iſti quos vides. Vin mulieres ſimul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, ſimul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos ſimul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cyniſcus ille Philoſophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, inſuperque ſepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adſum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud ſuperos reliquiſti? fere enim totum mihi ſuſum glomeraveras: quamquam ſaepe tentarem abſciſſo huc venire: at illud neſcio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inſpector eſſes & medicus eorum quae peccant homines. Sed inſcende, quod fauſtum felixque ſit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce impoſuerimus: metuo enim ne precibus te ſuis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τοῦ πυρετοῦ B. *b* Σηπίαν] Σηπύαν *J.* P. Fl. & reliqq. male. Σηπίαν B. P. & *B2*. Vid. ſupra Βίων πρ. c. 10. *c* Εἴασας] Εἴας B. *d* Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. *e* Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὠὰ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. *V.*

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. *V.*

58. Ἔφορον] Ἐπόπτην. *G.*

* Τοῦ] Τὴν editum erat, tam manifeſto errore, ut operae non ſit lectorem monere unde correctio ſit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem ſupplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς eſt, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio ſeparari, puto, non poteſt. *J.M.G.*

Ibid. Τυμπάνου] Fuſtuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. *A.V.*

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. ſupr. *Dial. mort.* I. *M.du S.*

51. Σηπύαν ὠμὴν] Quo mortis genere fama eſt Diogenem ab humanis exceſſiſſe. *J.Br.*

Σηπύαν ὠμὴν] Sic antea βίων πρασ. *J.B.*

Σηπίαν] De hac hiſtoria ſupra dictum eſt, ad Β. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίαν, quod & hic ſecuti Mſſ. Ox. & P. & *B2*. reſtituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. *M.du S.*

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur eſt magiſtrum ſuum: jam adluſerat in Vitarum auctione. *J.M.G.*

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, ſive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. *J.F.R.*

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *ſanare ab errore*, noſter infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι. *J.F.R.*

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. *J.B.*

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat ſe peccatorum ſpectatorem ex inferis advenire. ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιῄει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγέλλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. *M.du S.*

63. Me-

8. CLOTH. Age videam, quis ſit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inſcende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, ſed paulum me redire ad ſuperos patere; deinde mea tibi ſponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero eſt, cujus cauſſa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inſcende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum theſaurum defoſſum habeam. CLOTH. Stat ſententia: non potes conſequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae iſta contumelia! inimicus ille meus, quem ſocordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipſe: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι [f] ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτου γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. ΜΕΓ. Ὢ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P.* Fl. *H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. *V.*
70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ τὸν Ὁμηρικὸν ἀποσκώπτει. *V.*
76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)
82. Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Sonlius*, quod rurſum non magni momenti, niſi praedicanda eſſet ejus induſtria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis neceſſaria, & quae in Impreſſ. omiſſa erant, addidit ex V. *J. F. R.*
‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed reſpicit tantum, non ridet; hinc mallem ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγαπένθης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legiſſe memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Græcus; ex iis vero, quæ infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuiſſe tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariæ vel Ioniæ. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*
67. Αὐτόμολος] *Ultro, ſponte, a nemine accerſitus.* *J. Br.*
70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Proteſilaum videntur ſpectare. *J. Br.*
Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Conjux miſeranda Caïco
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic poſtea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*
Ἡμιτελὴς.] Vid. ſupra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*
74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* ſive Δ. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* eſt, ſed *indicare*; quod omnino obſervandum, vix enim eo ſenſu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*
76. Ἄραρεν] *Placet. Sic viſum eſt.* Æſchyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος. *J. Br.*
Ἄραρεν] Sic paſſim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*
Ἄραρεν] *Heſych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*
Ἄραρεν] *Heſychius:* ἄραρεν ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *AE. M.*
Ἄραρεν] Vid. ſupra Ἀναβ. c. 3. pr. *M. du S.*

83. Τὸ

ταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις διανέμουσα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ſuperſtes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & veſtem & aurum tuum univerſum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimiciſſimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuiſſent, accepiſti, interfecto illo, & liberis ipſius in conſpectu ſpirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi poſſeſſionis tempus.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον· ἄν με ἀφῇς ἀποδρᾶναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκετε

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi ſoli, nemine audiente, dicturus ſum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri ſignati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres ſi vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & puriſſimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. *b* Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. B2. *H. P.* *c* Χρυσὸν] Χρυσίον B. *d* Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. *e* Ἀπέφθου] Ἀπίμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] * Καὶ ἐν τούτοις. *V.* (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec ſatis intellexiſſe videtur. *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀβρύζου. cui emendationi etiam aſſentitur Clar. *Gronov.* & *Coll.* G. confirmant.

83. Τι πρὸς] Sic Ἑρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. *Th. M.*

Ibid. Οὐκοῦν ἐξήκει] Accuſat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caediſque ipſius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui ſe eorum fuiſſe ait ille dominum. *Itaque*, ſubjicit Clotho, *tempus poſſeſſionis tuae jam exactum eſt.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξιέναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiiſſe*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat* Sic alibi ſaepiſſime. Scholiaſtes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam fruſtra vir doctus ſollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pauſan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον oſtendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πέντε μόνας ἡμ.] Sanior hæc lectio quam quæ in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis ſuis a Plutone diem poſtulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Ἐαυ-

Rapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet &

αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιοὺς [f] πέντε μόνας ἡμέρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ [h] παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ηὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει κἀκεῖνος

f Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. *g* Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. *h* Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ *J.* & P. *i* Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. *k* ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. *H.* & reliqq. *l* Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a *P.* & *B2*. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. *G.*
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. *V.*
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. *V.*
11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξαι. *V.*
19. § Αὔτανδρον] Ὄνομα κύριον. *V.*

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

§ Αὔτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtæ, & hic locus documento ſit. *M. du S.*

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. *M. du S.* Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. *J. F. R.*

13. Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. *J. B.*

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου] H. e. *atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum.* Per figuram ἓν διὰ δυοῖν dictum eſt τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo *Ariſtoph* Plut. p. 37. Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχινῇ. *L. Bos.*

20. Τὸν ἀγαπητόν] *Amaſium meum.* *J. Br.*

Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἄντανδρον *ſuccedaneum* dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. *J. M. G.*

Τὸν ἀγαπητόν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum *Agapetum*, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum *Brodaeo* in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum *Geſnero* adjective ſcribere. *J. F. R.*

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. *M. du S.*

25. Ἀν-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅν τινα ἕξει [b] τὸν τρόπον. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo poſt, ab eo qui nunc regnat ſublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum poſt me mea ſe habitura ſint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, ſervus, qui olim adulterio illi cognitus eſt. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obſecutus manu miſi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & ſtatuae, quas olim tibi poſuit reſp. everſae omnes, ludibrium praebebunt ſpectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua juſta cauſſa fuiſſet? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos univerſos, aut metu, aut ſpe quadam hoc feciſſe, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abeſt articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rurſum omiſſus erat articulus τὸν in *P.* & *Bz.*
c Ταῖς παλλακίσι] *Ταῖς νῦν παλλακίσι* B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] *Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ.* G.
35. * Ἐγκαταλογήσεται] *Συγκαταριθμήσεται.* *V.* (*συναριθμήσεται.* C.)

* Ἐγκαταλογήσεται] Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. *M. du S.*
† Ὅπως] Ὑπερ legebatur in Schol. edito, ſed mutavit *M. du S.*

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν. καὶ † ὅπως οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν § ἐξωνούμενοι. *V.*

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. *M. du S.*
§ Ἐξωνούμενοι] Ex S. S. petita phraſis; quæ huic eſt, *tempori ſervire.* *M. du S.*

25. Ἀνῃρημένος] *De medio ſublatus.* *J. Br.*
35. Ἐγκαταλεχθήσεται] Scholiaſtes legit ἐγκαταλογήσεται. Eodem [illegible] utrumque. *J. J.*
43. Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivæ*, Convivæ, ut hic, paraſiti: dixerunt viri Clar. ad Perſ. dixi ad illud *Petron. ut foris cœnares poëtam laudaſti.* *J. B.*
49 Ὅλως] Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum eſſe, indicat comma quod poſt ὅλος tamen poſitum erat, in *Hagen* punctum minus poſt ὅλως expreſſum eſt. In *Pariſ.* vero nulla aderat diſtinctio, quam ſi a *Juntina* ſuſtuleris, habebis quidem lectionem commodam; ſed vulgata tamen eſt melior. *J. F. R.*

Ibid. Ὅρκος ἦν ἐγώ] Jurant Paraſiti per reges ſuos. *J. B.*
52. Ἐνεχθὲν] Φέρω. *J. Br.*
60. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε] Cum dicere debuiſſet ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργάσατο. Ἀττικὸς σχηματισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. *J. B.*
63. Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας ſolere nomina ſecundæ ſic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. *J. B.*
64. Κεκοινωνήκει] Vid. ſupra Deor. Dial. I. μηδὲν — κοινωνήσῃς τῇ Νηρεΐδι. *M. du S.*
Κεκοινωνήκει] Haec autem verba: (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod *oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quiſquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δεῦρί κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ᾐσθόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἕν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἅλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

d Ὅλως,] Ὅλος, *J.* ſola. *e* Ἐπισπασάμενος] Παραγαγὼν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B2.* & *P.* &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παραυτὰ γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἰργασαι, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ ¶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Ψυχίδιον. Στρούθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους †† καταγορεῖται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικὸς· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάνιον, ἡ ‡‡ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνιαῶν μόνον κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκοριστικὸν τῆς γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. αἱ κεκοινωνήκεσαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγὼν. *G.*

Ibid. Σποδεῖν] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζεν. *V.*

¶ Τοῦ] Γὰρ τοῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Πώλιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀβρότιον] Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκρίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Junt.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

*67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ᾤχετο, ἐγὼ δὲ, [b] ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προσιόντων τινῶν ᾔσθετο, [c] σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοὔνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾷν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην· [e] τὸ δὲ νῦν

me reſpiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi ſaepe nihil commerito inflixiſti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percuſſit: denique pituitam lato ſcreatu adductam in me cum exſpuiſſet, & in impiorum loca abire me juſſiſſet, diſceſſit. Ego vero quamvis excandeſcens, non habebam quo ulciſcerer hominem, qui exſanguis jam & frigidus eſſem. Sceleſta vero puella, ſtrepitu quorumdam ſupervenientium, animadverſo, ſaliva madefactis oculis, quaſi me lacrimaſſet, plorans & nomen meum appellans diſceſſit. Quos ego ſi nanciſcar!

13. CLOTH. Parce minis. ſed inſcende, tempus eſt, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum ſumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem ſtatim videbis juſtum, & juſte de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν *J.* *b* Ἐνεπιμπράμην] Ἐπετιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiaſt. *c* Σιέλῳ] Σιάλῳ L. *Th. Mag.* *d* Δακρύσασα] Δακρύσουσα. B. & Fl. Sed vulgatam ſervant P. *P. B2.* &c. *e* Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. *V.*
70. Καὶ τῆς κόρρης] Καὶ τῆς κεφαλῆς. *V.*
71. Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον *. *V.*
74. Ἐνεπιμπράμην] Ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. *V.*
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεοῦς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. *V.*
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱός ἐστιν, ὥς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. *V.*

* Πταρμιάμενος C. prave, forſan ſcripſerit πτυσάμενος. *M. du S.*

† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura ſimilia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 446. Sed hic tantum eſt, *reſpicere*. *J.F.R.*

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemſterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi fruſtra μικρὸν pro μιαρὸν, ex ſola *Junt.* legi voluit *Soulius.* *J.F.R.*

72. Καὶ &c.] Confer infra Μισθ. c. 26. *M. du S.*

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* *J. Br.*

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forſan ſic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti eſt. *Heſych.* Σίαλος, σίελος, ἀφρός. *J.F.R.*

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis ſuſpicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. *J.F.R.*

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum ſuorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam ſubintelligendum eſt. *J. Br.*

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res ſeſe nunc habent.* *J. Br.*

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτριβε] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis hujus participii cum verbo. *J. M. G.*

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Geſn.* conjecit, in duobus Mſſ. erat; ἔχον vero conſtans eſt, nec movendum. *J. F. R.*

89. Κἂν δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyſſ. Λ. *J. Br.*

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ διάτριβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτην με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἕπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, οὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος.

MIK.

f Ποῦ δὲ ὁ] Ποῦ δέ ἐστιν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J*. P. B2. &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J*. Sed K. ſimpliciter Fl. unde & KY. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπανατείνασθαι] Ἐπανατείνεσθαι. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Κυ. Cyniſci ſignificare poteſt.

92. Εἴσω τοῦ ποδὸς] Τουτέστι, κατὰ τοῦ ποδός. *V*. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

94. Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κἀνταῦθα ‡ ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V*.

6. § Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. *V*.

‡ Ἐλλείπει] Ἔλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

§ Προσεπατ.] Προσεπαττάλευσε, editum fuerat; item mox ἔδεσα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] *Quo*, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis*. *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δεῖνα] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Hæc cum ſcripſiſſem video *Vorſtio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic pone novam perſonam*.] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed KY. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάρων, ἀμέλει legendum contendit *Soulius*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, KY. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Ubi vertitur in *Par. Age age ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum*. Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *J. F. R.*

99. KY. Εἶτ' οὐ] Verba haec in Edd. *Parcæ* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone KY. *M. du S.*

6. Προσεπαττάλευσα] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; *Nonne ego te nuper, quod valde libere & aſpere ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ,

ἀνε-

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ᾽ ὅμοια τἀμὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ [e] τὸν βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάτ-

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper ſum, ideo ultimo etiam inſcendendum mihi eſt? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum ſe pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus ſi dimittatur? miror igitur, niſi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non ſane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: ſive primum enim ſive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio eſt. e diametro enim oppoſita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conſpicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & veſtibus, & equis, & coenis, & pueris ſpecioſis, formoſisque mulieribus, non abſurde angebatur, ſe ab illis abſtrahi, & ferebat graviter. Neſcio enim quomodo velut viſco quodam talibus adhaereſcit animus, nec facile ab illis vult diſcedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκείνη male Edd. *J. P. B2.* Fl. & *S.* *b* Τὸ ὑπισχν.] Deeſt in P. *c* Περιμένουσιν] Μὴ περιμένουσιν. B. *d* Ἡμῶν] Ἡμῖν O. *e* Τὸν] *J.* ſola articulum vitioſe exprimit, τῶν. *f* Ἀργύριον] Ἄργυρον B. *g* Ἀποσπώμενος] *J.* ἀποσπόμενος media correpta, vitioſe. Sed recte B. Fl. *P. B2.* &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος. *V.* (ἡδεῖα. C.)

17. Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ † πάντας ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ᾽ ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὖτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. *V.*

19. Ὅτι πύματον] Ἔσχατον. *V.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ‡ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου ἐπ᾽ ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν § μείζων ἡ διὰ τοῦ κέντρου ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ¶ ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. *V.*

29. Οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως εἴρηκε. *V.*

30. Προσέχεται] Κρατεῖται. *V.*

* Σοὶ] Ὅτι. V.

† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.

‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. ſed mutaverat *M. du S.*

§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἑκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, ſed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, ſimul adnotans, μείζων δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendoſe alibi legi, non tamen addens in quo *Cod.* nec refert, quia falſum eſt. *J. F. R.*

¶ Ἀπὸ τούτου οὖν] Et ſic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impreſſa.

ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur perſonae; ἔδυσε pro ἔδυσα, &c. *J. J.*

15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*

18. Δωρεὰ] Od. Υ, 389. *J. M. G.*

19. Οὖτιν] Vid. *Hom.* Odyſſ. I. 368. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. *Neminem*, i. e. Ulyſſem, *ego extremum edam, poſt ſuos ſocios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει κἂν ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, [h] ἀνακωκύουσι· καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἅδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόῤῥωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praeivi potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνένευσέ μοι, ἄσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

h Ἀνακωκύουσι] Ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἱκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* *i* Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. *k* Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καταλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ συνοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικικὰ λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξέως βαδίζων. *V.* (ἐλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυτοτομικόν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν οὐχ' ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τοῦ φωτός. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*
22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*
Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάνυ διαφερόντων. *J. B.*
29. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. *J. B.*
30. Προσέχεσθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσίχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσέχεται. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*
35. Ἀμέλει] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*
39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*
48. Κάττυμα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾷν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τό τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

video omnia. Quod enim aequo omnes honore ſunt, neque quiſquam ſuper alium eminet, ſupra ſane quam dici poteſt, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum repoſci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulſari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verſae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

16. CLOTH. Hoc eſt, quod diu te ridere obſervavi, Micylle. Quid vero eſt, quod riſum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud ſuperos vicinus eſſem tyranni, accurate, quae fierent ab illo obſervavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis eſſe. Quippe florem purpurae quum viderem & miniſtrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis diſtincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omiſſo δὲ B. b Μηθ'] Μὴ δ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἰσχυρότερον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνίσσα] Ὁ καπνός. *V.*
74. Ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ νωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ * ἐμᾶτ . . , καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. poſt alterum Scholion intermiſſum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευέ με.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἠμμάτει editum erat; ſed in V. eſt ἐμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἐματᾶ. Ex ſagaci tamen conjectura in A. ἠμμάτει editum eſt. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & poſtea p. 231. & paſſim. *J. B.*

59. Μηδ' ὑπὸ] Ita recte Mſ. Ox. Impreſſi μηθ' ὑπό. *M. du S.*

Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Soulius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μήθ' ſit a μήτε, recte per θ ſcribebatur, ob ſequentem adſpiratam. *Hom.* Il. Η. 401. Μήθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ & οὔτε, quorum poſterius ſimiliter eodem caſu fit οὔθ'. *Theogn.* 178. — οὔθ' ἔρξαι δύναται. At non ignoravit hoc noſter; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum μηδὲ ſit, *non vero*, licet etiam ſaepe confundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt οὐδὲ quoque recte ſequitur οὔτ' apud noſtrum de *Merc. cond.* c. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *J. F. R.*

61. Τοὔμπαλιν] Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*

67. Ἄνω] *Apud ſuperos.* *J. Br.*

70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

A quo *Philoſtr.* in Scamand. *Æſchyl.* Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. *J. B.*

72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud *Catul.* Epithal. Jul. & Manlii.

O

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egreſſus mortalium ſortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelſiorque reliquis cubito ipſo regio: ſublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu ſupino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus eſſet, & ipſe mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipſum magis deridebam quale purgamentum admiratus eſſem, nidore aeſtimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris ſanguinem.

17. Cum vero non hunc ſolum, ſed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiſcentem & cruciantem ſe poenitentia, qui fruitus non eſt divitiis, ſed non guſtatis illis mortuus, relicta ſubſtantia Rhodochari luxurioſo, qui proximus genere illi cum eſſet, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compeſcere riſum non potui, recordatus prae-

ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος καταφαίνεσθαι, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κἀμαυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. *B2. H. P.*

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. *V.*

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. *V.*

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendoſe.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. *V.*

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τοῦ κυνὸς εὑρέθη τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. *V.*

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων. *V.*

‡ Ἐγγύτατα] Ἐγγύτα vitioſe editum erat.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J.B.*

75. Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. *J.B.*

Ibid. Τρισόλβιος] Ut in principio Nigrini. *J.B.*

Τρισόλβιος] Vid. ſupra *Nigrin.* ſub init. *M. du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros ſuperciliosos Τιτανῶδες βλέποντας, his verbis attollere. *J.B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχυς βασιλήϊος Herodoto, qui tribus digitis juſto cubito major eſt. *A.V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo ſolet eſſe longior. Nos hodie in Gallia quædam menſurarum genera *regia* nominamus. *J. Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic ſcriptum ad oram Mſ. Regii. *J.B.*

85. Λακ. θ. κοχλ.] Purpuram hiſce omnibus deſcribit. *M. du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J. Br.*

88. Γνίφωνα] Confer ſupra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνιφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M. du S.*

96. Τοῖς

μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἔμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνιμήσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμία

ſertim, quam pallidus ſemper ſqualidusque fuerit, curarum, quod frons oſtenderet, plenus, ſoliſque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo poſt effundentur a beato illo. Sed cur non jam ſolvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam eſt cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, ſi relinquas me heſternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero ſolus hic deſtituar: quamquam cur non poſt illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus ſuffocer, qui jam ſim mortuus, praeſertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. *b* Μακαρίου] Μακαρίτου B. *c* Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ κατερχόμεθα. B. *d* Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. *e* Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. *f* Ἀνιμήσηται] Ἀνασπάσῃ R. *g* Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. *Bo.* Nihil variant Edd. *h* Πορθμία] Πορθμεῖα Schol. Πορθμία *H.* Sed vulgatam ſervant B. Fl. *P. S.*

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. *V.*
4. Καὶ * ἀνιμήσεται] Ἀνασπάσῃ. *V.*
9. Ἕωλον] Χθεσινόν. *V.*
13. Διανήχομαι] Κολυμβῶ. *G.*
14. † Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας. *V.*
15. Τὰ πορθμεῖα] ‡ Πορθμεῖα λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. *V.*

* Ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, & ἀνασπάσονται pro ἀνασπάσῃ. *M. du S.*

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμίον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. *J. Br.*

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Taubman.* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. *J. F. R.*

97. Μυριάδας] Vid. infra Μισθ. c. 20. *M. du S.*

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... *J. B.*

a Ἐκχυθησομ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. *M. du S.*

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. *J. F. R.*

4. Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀνασπάσῃ. *J. B.*

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. *J. B.*

19. Προκάταχθ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te tranſire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συνανάσπασον.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me querere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδὲν ἔστι τὴν πήρας, ἣν ὁρᾷς, καὶ [l] τουτου τοῦ ξύλου· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ [m] πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδὲν, ἢν [n] εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῷς μόνον. ΧΑΡ. Ἐρέττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ.

i Συνανάσπασον] Sic A. G. P. L. συνάρπασον Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *J. S.* & *B2*. recte. Adſentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P*. Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτουί B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκοπος] Πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. J. H.* n Εὐῆρες] Εὐήρη P.

25. Τένοντα] Τράχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κωπῇ καθήμενος. *V.* *Ibid.* Εὐῆρες] Καλῶς κωπηλατοῦν. *V.*

33. Ἐρετμὸν] Κώπην. *V.*

34. Ἔρεττε] Κωπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κωπῇ] Τῆς κώπης C. Nam quod τῇ κοπῆς turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐῆρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. F. R.*

pitio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdelotium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, καὶ σὺ Ἑρμῆ συνανάσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. συνανάσπασον. *J. B.*

Συνανάσπασον] A. G. P. & L. Συνάρπασον. In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. Φων. c. 4. Ἱς. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. ſ. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δί', ἢν παρ' εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα ἐπιταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων. [a] ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἲ, αἴ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' [b] οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν [c] οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως [d] ἂν μικρόν τι [e] πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἕωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος [f] ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας

auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, ſi noſti celeuſma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; ſed vide, reſpondent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas ſuperiore anno inſtitui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas eſt, ſine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage, nihil eſt quod ſecunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis cauſſa ingemiſce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei fruſta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad veſperam ſine cibo manebo, nec hieme ſine calceis oberrabo ſeminudus, ſtridens prae frigore den-

a Ἄλλος οἴμοι] Perſona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* b Οὐδὲν] Οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. c Οἰμώξωμαι] Οἰμώξομαι B. d Ἂν] Κἂν B. e Πρὸς] Ὡς *Angl.* ἐς BC. πρὸς Edd. f Ἀνυπόδετος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἄρα. C)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δεήσει] † Ὡς ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ τὸ ἱστὸν ἀναφέρουσιν. *V.*
41. Ὀττοτοῖ] Φεῦ. *G.*
43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*
52. Καττύματα] Δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. G.

* Δεήσει] Δεήση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non ſemper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὃ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. *ep. ad Theſſ.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elſn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non ſemper eſſe *juſſum* pro imperio, ſed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Waſſ.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipſum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priſcam vim verbi κέλομαι *hortor*, ſaepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic dilucidius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interpoſito ſpatio ejulatus hoſce diſtinxerant. *M. du S.*

ΑΛΛΟΣ οἴμοι] Non dubitavi perſonam ἄλλος hic & quater in ſeqq. reſtituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omiſſa erat; in *Juntina* quidem & *Hag.* intervallo ſatis magno relicto, ita ut verbum excidiſſe, ſatis conſtaret; in *Pariſina* vero ſpatio vacuo nullo, ſed ipſa ejus latina verſione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*

50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Dictio, φασίν, quae ſequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*

67. Τήμερον] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Ariſtoph.* Plut. v. 232. & 433. Et noſtrum ſupra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*

71. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ] Alii Codices αὐτή. *J. Br.*

72. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* eſt τοὺς Σύρας, & *Moſellanus* conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret. *J. G.*

Ἰνδ.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras tranſductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μετ' ἐμὲ τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον; [g] ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὢ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς [i] τήμερον· ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβών· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς [k] Σῆρας διάξουσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῷ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἱκανῶς] Καλῶς B. *h* Στρογγύλον] Στρογγύλος B. *i* Τήμερον] Σήμερον B. *k* Σῆρας] Σύρας *J.* Σύρας *S. H.* & recentiores; ſed Σῆρας recte *P.* Fl. *B*1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. *V.*

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. *G.*

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φασι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. *V.*

78. Μέγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μέγιλλος †† Κορίθινος ὁ ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. *V.*

Ibid. Ἡ τῷ] Ἤ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος. *V.*

79. Εἰ καλλίων] Πορνῶν ‡‡ ὀνόματα. *V.*

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σύρας legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὴν μέταξιν] Τὸν μεταξιν. *Exc.* G. Τὴν μεταξαν. C. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίθινος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii.* *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impreſſ. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μέγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* I. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

• Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. *M. du S.*

ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, [b] τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δᾳδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν [c] προσβλέπουσα· ἢ ἄρά που Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

ἴdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, ſed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: ſpeciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras ſubiit. Tu vero ubi es Cyniſce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, ſi videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleuſiniis, nonne ſimilis hic ſtatus illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid iſta Erinnys eſt? MIC. Sic quidem videtur, habitum ſi ſpectes.

23. MERC. Adſume hoſce quatuor ſupra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exſpectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλευσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abeſt δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω γὰρ * ταυτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταυτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δᾳδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιτεταγμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταυτὸ] Ταύτῃ legebatur in Impreſſ. In V. integre ſcriptum ταυτὴ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταυτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; ſed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλευσίνια] Cereris ſacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὰ mendoſe. In Impreſſis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, ſed hic magis neceſſaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori *Codd.* numero fulta, quam ſupra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi poſſet, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet παρὰ utroque loco Lucianum dediſſe, mihi perſuadeam. Haec enim praepoſitio per compendium ſcribi ſolita ſaepe confunditur in Mſſ. & Edd. antiqq. Sed παρὰ verum eſſe, nemo dubitaverit. Noſter hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non ſemel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia uſitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rurſus παρὰ τὸν βίον conſtanter & recte legitur, & ſaepe alibi, quumque ibi de eadem re ſermo ſit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Sulio* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων] Hoc ex Platone in Gorgia ante diſſeruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ [d] παρὰ τὸν βίον. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι· σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουῒ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῶς γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Παρὰ] Παρὶ B. unde παρὰ legendum ſtatueris. Περὶ tamen habent Edd. *e* Ἀυτὸς] Αὐτοῖς B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. *f* Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρηστίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶς στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. *V.*

§ Τὰς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶ] Τῶ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποτοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant maculae. *G.C.*

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298.-9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J.F.R.*

ταῦτα, ἅπερ σὺ φὴς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὑτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καθηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τοὐμὸν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. [e] ΕΡΜ.

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic eſt, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoſcibiles. Quamquam quid hoc eſt? veſtigia quidem & ſigna notarum inuſtarum adſunt, ſed neſcio quomodo deleta vel exſculpta potius. Quomodo haec ſe habent, Cyniſce, aut quomodo purus quaſi poſtliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum eſſem diſciplinae defectu, ac multa nactus ſtigmata, cum primum coepi philoſophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficaciſſimo remedio uſus: ſed abi in beatorum inſulas, verſaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum eſt, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi ſum: inſpice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inſcriptus: abi & tu ad Cyniſcum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. *b* Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba inſertum in B. ſed a manu recentiore. *c* Ἐξαληλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Reviviſc. c. 36. *d* Οὗτος] Sic *J. P. H.* Fl. *B2*. Ita hic & interdum alibi notavit *M. du S.* Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluiſſe variationem invenire. Quare ſupervacuas ejusmodi adnotationes non ſemper addimus. *e* ΕΡΜ.] Ἐριννὺς Fl. male. ΕΡΜ. recte *J. P. H.*

25. Πολλὰ τῶν * ἐκκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καί ‡ τι ἔχῃ πρώην ἁμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. *V.*
27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *G.*
30. Ἐμπολήσας] Κερδάνας, συνάξας. *V.*
35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. *V.*
43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. *V.*

* Ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diverſitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. *M. du S.*
† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit *M. du S.*
‡ Τι ἔχῃ] Τι ἔχει. C.
§ Μακάρων] Μακάρως editum erat, & proxime iterum μακάρως νήσως, inſcite, quum νῆσος femininum eſſe vel pueri ſciant. *J. F. R.*

24. Στιγμάτων] Lege *Plut.* π. τῶν βρ. τιμ. 1002. ubi propemodum ſimilia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. *M. du S.*
32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὄνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Heſych.* qui hac in voce conſulend. Interpr. *Ariſtoph. Suid.* alia eſt κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. *J. B.*
33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidiſſe videtur, ſcio equidem poſſe *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tiſiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cyniſce, accuſa jam & convince: prope enim homo eſt.

• 26. CYN. Univerſim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis ſit, cognoſces ex notis: tamen & ipſe detegam tibi virum, & oratione mea clarius oſtendam. Quae igitur ſacerrimus iſte, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Poſtquam vero adſumtis in ſceleris ſocietatem audaciſſimis quibusque, & conducto ſatellitio, inſurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad faſtigium divitiarum cum perveniſſet, nullam ille luxuriae formam praetermiſit: crudelitate porro omni & contumelia in miſeros cives uſus eſt, virgines eorum ſtupris corrupit, adoleſcentibus pudorem eripuit, ebrii more in ſubjectos ſibi impotenter graſſatus. Et ne ſuperbiae quidem, & faſtus, & fremebundae illius erga alloquentes inſolentiae poenas ſatis dignas ab iſto poſſis repetere. Facilius enim ſolem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καληγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὑτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, κἀυτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, κἀκ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον· οὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μέν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾷδιον γοῦν

f Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. *g* Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. *V*.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. *V*.

¶ Πρόβαλλ'] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. *J. F. R.*

Philoſophia intelligi, ſed vaga nimis illa notio. Adde quod pro οὗτος legendum ὦ οὗτος neceſſario eſt. *M. du S.*

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cyniſco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καληγορήσας γε πρότερον τοῦ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava diſtinctio hunc locum occupavit. Tu ſic diſtingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καληγορήσας γε πρότερον τοῦ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καληγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cyniſco, ſed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & poſtea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exſpectavit Mercurii vocationem, ſed eam praevenit, & ultro ſe offert. *L. Bos.*

48. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] *Collo innixa*, *Heliod.* lib. 8. *J. B.*

54. Κἀκ τοῦ λ.] V. *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 355. n. 4. *T. H.*

59. Ἀκρίτους μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuſe exſequor. *J. B.*

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. ſupra *Deor. Dial.* V. med. *M. du S.*

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum eſt ſonitus naribus excuſſus, irae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. ſed non ita commode ad ſuperbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut noſtri ſuum *ſchnarchen*, *anſchnarchen*. quod itidem ut Graecum ὠνοματοποιημένον eſt. *J. M. G.*

70. Ἀσκαρ-

γοῦν ἄν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam iſtum oculis rectis & nihil conniventibus adſpexiſſet. Verum etiam crudelem iſtius in novis ſuppliciis excogitandis ſolertiam, quis enarret? qui ne familiariſſimis quidem pepercerit. Hanc vero non eſſe inanem contra iſtum calumniam, ſtatim ſcies, ſi advocari juſſeris ab iſto intéremtos. Quin invocati, ut vides, adſunt, & circumfuſi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exſecrabili homine perierunt: alii quidem inſidiis, quas ob uxores formoſas illis ſtruxit; alii, quod indignarentur filiis ſuis contumeliae cauſſa ad ipſum perductis; alii quod eſſent divites; alii, quod dextri eſſent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, reſpondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adoleſcentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniſcus mentitus eſt. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, teſtes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipſius & lectum. Haec enim pro teſtimonio dicent, quae ſe conſciis fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. *P. J. H.* &c. b Μοιχείας] Sic recte *S.* Μοιχίας *J. P. H. F.*

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς, *V.*
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. *V.*
74. Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἐμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. *V.*

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοοῦν male habebant Impreſſ. *M. du S.*
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. *Bourd.* qui legiſſe videtur εἰς φιλοσόφους. *M. du S.*

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀντὶ τοῦ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. *J. B.*
83. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*
92. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea *Necyom.* c. 12. induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accuſantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, ſic nunc lucernam & lectum teſtes citat, alludens ad Græcos Philoſophos καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παραγαγὼν, ſiquidem Philoſophis iſtis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. *J. B.*
5. Ἤδη μαρτύρει] Poſt vocabulum hoc λυχ. ſcribendum eſt. *J. Br.*
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Ariſtoph. Plut. 931. Οἴμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. *J. F. R.*

9. Ὑπερ…

this adſunto. Bonum factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos, quorum conſcii ſitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accuſavit Cyniſcus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planiſſime igitur contra illum fers teſtimonium, qui nec dicere ea ſuſtineas. Et tu jam, Lucerna, dic teſtimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, paſſus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem ſupergreſſa. quamvis ſaepe ultro oleum non biberem, exſtingui cupiens: at ille & admovit me factis ſuis, & lucem meam modis omnibus polluit.

ὁ Λύχνος [c] ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἴπατε οὖν [d] ὑμεῖς ἃ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράττετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος στῆθι ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὰς νύκτας ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἑκὼν τοὔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν.

28. RHAD. Satis jam teſtium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus ſtigmatum. Papae totus hic eſt lividus, & notis ſcriptus, quin caeruleus eſt a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

ΡΑΔ. Ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνὸς, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

c Ὁ] Deeſt articulus in B. *d* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* ſola, male. *e* Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. *f* ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. *g* Οἶδα] Εἶδον B. *h* Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. *i* Καὶ] Deeſt in B. *k* Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. *V.*
9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*
17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδής. *G.*
19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὥς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾅδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omiſſum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem ſignificat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiaſt. etiam legit *Steph.* in *Theſ.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J.F.R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J.Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. ſi lubet, ſimilia exempla adferentem Rever. *Elſner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J.F.R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανίας οἱονεὶ μολυβδοειδής. *Galen.* *A.V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Cæſar. vide Clar. *Caſaubon* ad Perſ. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νώτου ποικίλος. In re tamen diſſimili in *Lexiph.* Dialogo. *J.B.*

ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνος ἐξ ἁπάντων ἄποτος ἔστω.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] οὑτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ τὸν βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo ſupplicium ſubjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus. CYN. Mos eſt, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD: Ita eſt. CYN. Solus igitur iſte non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam ſuſtinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud ſuperos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas eſto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in *B2*. Reliquae habent. *b* Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις *H. J. P. S.* *c* Μόνος ἐξ] Μόνος οὗτος ἐξ B. *d* ΡΑΔ.] ΕΡΜ. Edd. m. *e* Οὑτοσὶ] Sic *J. P. H. S.* Fl. *f* Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω· τὸ γὰρ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. *V.*

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. *G.*

32. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· θεωρῶν γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραῤῥέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. *V.*

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuiſſe ait Scholiaſt. Confer notas ad verbum χάριν. *J. F. R.*

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omiſſa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorſus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Ariſtaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciſſ. p. 460. Recte quidem Scholiaſt. ait veteres, non dixiſſe εὐχαριστῶ; ſi vetuſtiores intelligit; nam poſtea tanto frequentius uſurpatum, inprimis apud Eccleſ. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, ſed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen ſatis probae notae eſſe verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Theſſalon. I. 3. *J. F. R.*

28. ΡΑΔ.] Mercurio, ſi quidem adſit, nec poſt traditos mortuos e veſtigio abierit, quid cauſſae ſit ut ſeſe his immiſceat, ego quidem non adſequor. Cenſeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in verſione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum ſit. *M. du S.*

ΡΑΔ. Διατί] Reſtitui *Rhadamanthi* perſonam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia ſenſus poſtulat Rhadamanthum loqui, & in ipſa Latina verſione *Salm.* & *Pariſ.* ejus perſona quoque expreſſa erat, licet in Graecis ΕΡ. legeretur. *J. F R.*

33. Οὑτοσὶ] Non ſatis ſanus mihi hic locus videtur. *M. du S.*

34. Κατὰ] Quaeſivit mutationem *Soulius*, non invenit; forſan quia ante bis, ter, noſter dixit παρὰ τὸν βίον, & hic ita maluit legi; ſed nihil opus eſſe, cuilibet notum arbitror. *J. F. R.*

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique cenſeri ſe in amicitiis beatorum iſtorum volunt, modo amicitiam nominare fas ſit hanc illorum ſervitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae uſu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim neceſſarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) ſed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc conſtituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quaſi carcere effugerant, quae perpeſſi eſſent non ſine jucunditate memoran-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, κἀν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα [a] ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλ-

a Ἐγεγένητο] *Heinſ.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famæ ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates divitesve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipſo bene meriti, & a ſuæ ætatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi fieunt. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium ſumptum eſt ex *Homer.* Odyſſ. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω; G.C.

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός με] Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, poſt praepoſitionem. Nolui tamen mutare, quia non ſolum Edd. conſentiunt; ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. *Ariſtoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ. non modo propter emphaſin, & finem periodi; ſed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τοῦ πλησίον. *Aeſop.* fab. 138. κατά τινα τόπον. Conſtructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & ſimil. cum praepoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν. *nuntiavit ſenatui.* Noſter *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτους λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς [b] διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον [c] αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε,) ἤ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἠρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugiſſent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, myſteria exſequuti, ab initio ad finem omnia inſpexiſſent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & inſperatam ex illo ſalutem enarrantes; quales ſunt, quos ad templa videmus, raſis capitibus multi ſimul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulſa perſequentes: ſuper omnia vero ut Dioſcuri praeſentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domeſtici ſunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carcheſio ſederit, aut adſtiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipſa quidem paullatim & otioſe ſolveretur, ipſi vero gratia & benignitate numinis ſalvi diſcederent. Et illi quidem multa id genus prout ipſis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραίν. male. Fl. *H. P. S.* & M. εὐφαίνοντο pejus *F.* *b* Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξεληλυθότες Edd. omnes. *c* Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. *d* Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omiſſum erat. *e* Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. *B2. H.* & M. *f* Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν ſervant. *g* Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. *Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷα τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι * ἐχρῶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῆντο editum erat, ſed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum ſpiritu leni edebatur, ſed primam adſpirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impreſſis & M. eſt. *M. du S.*

Ibid. Ηὐφραίνοντο] Sic neceſſario mutandum eſſe exiſtimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demoſth.* p. m. 185. B. συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἵων ἀπηλλάγησαν] Sic ſaepiſſime ſine praepoſit. Ut infra *Philopſ.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non ſemel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepoſit. Ut ap. *Iſocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus te libera, diſcede.* Alia ſuper hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι. Proverb. de quo parœm. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari ſolitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi ſolebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, ſed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caeſariem Diis marinis conſecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθραξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Boſ.*

Ἐξυ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivisci.

Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τρικυμίας, καὶ, νὴ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαλήνης ὑποφαινομένης τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ, καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἑκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν παραυτίκα χρ.] Χρείαν τὴν παραυτίκα, W. V. *i* Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *J.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθε. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἑκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἑκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* reſtitui ſuo loco. *J.F.R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J.M.G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J.Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J.Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem* & *Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J.Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J.F.R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A.V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J.Br.*

35. Εὐμενεία] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενία. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι μὲν] *Naufragi.* *J.Br.*

36. Τὴν παραυτίκα χρείαν] *Beza* non ſatis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. παραυτίκα ἐλαφρὸν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab Rever. *Elſnero*, ad N. T. l. c. *J.F.R.*

37. Λαμβάνοιεν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J.Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J.F.R.*

Ibid. Τρικυμία] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J.M.G.*

47. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quæ Græcis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* *J.G.*

Ὑπεραντλούμενοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J.F.R.*

54. Ἑκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἑκών. *M. du S.*

αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυνθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπῄνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας· προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, [g] ἐστίν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκέ-

At ego & illa, & quaedam alia ex ſermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adeſſe ejusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu eſt, cum intellexiſſe mihi videor, hujus te vitae ineundae conſilium agitare.

3. Et primum quidem, ſi quando ſermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praeſentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobiliſſimos, & coenarent nihil ipſi conferentes coenas ſumtuoſiſſimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodiſſime jucundiſſimeque; reſupini, ſi res ita ferret, in curru equis albis juncto; mercedem inſuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditatum, non exiguam capere contigiſſet; hos enim plane eſſe, quibus nec ſerentibus neque colentibus naſcerentur omnia: quoties igitur haec & his ſimi-

a Τιν'] Ἐστὶν addit V. notante ad h. l. *Soulio*: ſed non ſatis commonſtrante inter quae verba inſeri id velit; nam alienum eſt hoc loco. *b* Τῶν λόγων] Τοῦ λόγου M. V. *c* Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *d* Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J.* P. *H. S.* F. *A1.* *e* Οἷς] Οὓς margo *A1W.* *f* Μετὰ τοῦ] Μετὰ τὸ male W. & Fl. *g* Ἐστίν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, ſed hominis haud aliunde, quam ex noſtro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Τρ. c. 4. & ſeqq. Sed an idem ſit, addubito, quia hic amicus videri poteſt. Niſi forte poſtea inter eos inimicitiæ fuerint, propter quas hominem ita riſerit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut Philoſopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21. & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forſan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia hujus narrationis. Nam *Eraſmus*, quem ſequitur *Bourdelotius*, præterquam quod præpoſitionis hujus rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri*. Quæ quidem alieniſſima ſunt ab illis, quæ ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem diſtinguit editio Salmurienſis & Pariſina, quum Baſileenſis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab præcedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere *Benedictus*, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitia & benefactorum iſtorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *eſſet* acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum*. *J. Br.*

71. Ἐστὶν] Servanda omnino haec vox, & vertenda, *licet*. *M. du S.*

Ἐστὶν] Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic ſupra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. *Ariſtoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiaſt.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, *vere*, *omnino*. ἀτέχνως autem, mutato accentu eſt, *ruditer*. Vid. *Ammonium* de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyſſ. I. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. *J. Br.*

Ἀσπο-

ſimilia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad eſcam os praebere. Ut igitur ego in poſterum culpa ſim vacuus, neque dicere poſſis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciſſe, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxiſſe, neque ante indicaſſe adeo, ſed exſpectaſſe, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & neceſſitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res proſit, ſtantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, ſi dicantur, & ad quae cauſſam dicere non poſſimus, quin videamur injurii in te illo ſilentio noſtro fuiſſe: audi nunc a principio omnia, & rete ipſum, & naſſam ut exitum non habeat, otioſe extra illam conſtitutus, non intus ex receſſu, ante conſidera: & hami aduncitatem, ipſumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τοῦ καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες [i] ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐν τῷ μυχῷ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

h Εἰσαῦθις] Deeſt in Fl. Agnoſcunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *At.* *i* Ἐξελκομένου] Ἑσελκομ. *Gron.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἄπαντα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M.

91. Τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον. *V.*

Ἄσπορα] *Hom.* Od. I. 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

M. du S.

78. Μετὰ τοῦ καρίδος] *Cum ſquilla*, hoc eſt, *cum eſca.* hoc enim piſce plerique ineſcantur. *J. Br.*

Μετὰ τοῦ καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piſcat. *J. B.*

Ibid. Καρίδος] *Squillam* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Euſtathio, ſub finem Piſcatoris huic rei adhibita ſit; dum de ſquilla, neſcio an praedae nata? conſtet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adſcripſit pater ἑσελκομένου. *J. G.* Et hoc *Geſn.* vult, recte; ſed ſuſpectam lect. ſervo, quia conſtans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forſan ὁρῶντες. Sed in libris quos conſului, nihil hic ſubſidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. ſupra Deor. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.* Ὡς οὐκ] Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non poſſe effugere*, i. e. *non poſſe cauſſam noſtram defendere*; ſive *demonſtrare, nos non peccaſſe.* *J. F. R.*

88. Καὶ τῶν κύρτων] *Retis ſinuum*, aut *naſſa.* *J. Br.*

Ibid. Κύρτων] Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Heſych.* εἶδος δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zoenob.* in *Paroem.* ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De poteſtate hujus vocis egit doctiſſ. *Th. Sellius*, in Obſerv. c. 6. Μυχὸς pro intimo receſſu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Heſiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Pſalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Muſaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἤγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενεῶνος. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates. Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τοῦ σκόλοπος] *Unci, hami.* *J. Br.*

92. Καὶ τῆς τριαίνης] *Tridentis*, quo piſces lancinant ac fodiunt piſcatores. *J. Br.*

Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc eſt, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας cauſſa, vel ut principum illorum virorum familiae, ſolo eruditionis ſuae nomine quoddam quaſi decus adferant, Lucianus ſcripſit, ut patet ex praemiſſis ad amicum ſuum Timoclem, qui illi vitae generi tradere ſe, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ᾽ ἄφυκτα, μηδ᾽ ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· [a] σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαῤῥεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σὲ, πλὴν ἀλλ᾽ οὐ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ᾽ ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ [c] γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ [d] παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοι-

in manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violente, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero, animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σεαυτὸν W. *b* Λάρος] Λάβραξ margo *A* 1 *W.* *c* Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. M. *d* Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμάς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι᾽ ὅλου κατελθοῦσα τοῦ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαῖς *Heſychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ᾽ ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ᾽, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ᾽ ἐστὶ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τῆς εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Dear. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum ſint, & ſimilia, quae uſu veniunt omnibus; manifeſtum eſt, non eximia quidem eſſe iſta, ſed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philoſophis, ſi ipſi eadem quae aliis ſibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honeſtius ipſos tractent. Quidquid autem progreſſus orationis hujus deprehenderit, eorum cauſſam maxime quidem ipſi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur; ſuſtinent merito: ego vero innocens, niſi veritatis & libertatis poena eſt. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles ſuo ingenio homunciones, neque operae pretium eſt ab ejusmodi familiaritatibus deter-

νῶν. [e] δὲ ὡς [f] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται [g] τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [i] ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν [k] ἄξιον τῶν τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πει-

e Δὲ] Sic Edd. & M. & V. f Ἐπίπαν ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. g Τοῖς] Τῆς vitioſe *J.* h Ἄλλοις] Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. P. &c. i Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *AIW.* ἐπιτίμιον recte. k Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίῳ L. Vulgatam tuentur *H.* Fl. *P. S.* l Συνουσιῶν] Συνουσ. W. Miſere Fl. ὑ. μου σιῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Iſtiusmodi nubilis virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, ſive Rhea loquitur *Dionyſius Halicarn.* lib. I. Eodem ſenſu ſumitur paſſim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad ſummum perductis; non in bonum modo, quod vulgatiſſimum; verum etiam in malum. Samoſatenſis Noſter in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν *ad ſummum perveniſſe.* Apud *Longum* in *Paſtoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *J. J.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ὀξεῖα] Quae nuper retulit omnia; τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum eſt, non ἀκμάς. *J. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *J. B.*

Ibid. Λάρος] Vid. *Ariſtoph.* interprett. *A. V.*

Λάρος] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiaſt. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἱππεῦσι· Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. *J. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum uſurpat in Ῥητ. c. 10. ubi patrem Aeſchinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demoſthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos eſt *ratiocinator*, Λογιστής; uti videre eſt ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo ſynonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A.B. de Grammatico uſurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atrienſem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, ſequentia poſtulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philoſophisque inter doctos πεπαιδευμένους, ſemper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κοινῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia ſenſum tolerabilem habet, ſi ad ſequentia referas; & in argumentationibus δὲ ſaepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum ſi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & ſequentibus ſimul. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπίπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *J. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. *J Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *J. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem ſanat. ἐπιτίμιον noſtro familiare eſt; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκούσασιν ὄλεθρος ἦν τὸ δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc uſurpat εὐθύνην ὑ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν [a] μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πά-

rere, neque enim obſequantur: quin ne reprehenſione quidem valde digni ſunt, ſi non diſcedant a ſuis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni ſunt ea conſuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operoſos ſe demonſtrent; ſed ſi quis hoc illis auferat, ilicet inertes ſunt, otioſi, ſuperflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumelioſos eſſe pûtaverim, ſi in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae cauſſa a principio domos iſti intrant, haec profeſſio iſtorum eſt, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum cauſſa indignari aequum eſt, & tentare quantum ejus poteſt fieri, reducine poſſint & erepti *dominis ſuis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, ſi perpenſis antea cauſſis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam ſe patiuntur, oſtendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *A1W.* Μισθωτῶν *P. H.* Fl. *S.* *b* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *c* Οἰκίας] Οἰκείας W. male. *d* Ποιῆσαι] Ποιεῖσαι. *J.* *e* Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* eſt. *M. du S.*

33. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκεῖνοι] Triplicem negationem intenſius negare obſervat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipſo jurejurando Hippocratico, οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demoſthene* vid. ibidem. Adde *Ariſtoph*. Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem verſum Illuſtr. *Spanhem.* duo ſimilia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed ſatis frequens eſt apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετᾷν οὐδείς. Sed ubi oratio eſt bimembris, vix poteſt dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari poteſt. *J. F. R.*

34. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Ea re ad quod facto eſt opus, utentes. Eſt autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Proverbium in faſtoſos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impreſſis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Ἐθελοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἱκανὸν τοῦτο] Angl. καινόν. *J. B.*

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* verſus ſunt. *J. Br.*

Ibid. Δεδμημένος] *Ab inopia ſuperatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipſa, qua Scholiaſtes uſus eſt, *Juntina*, quod in ſcholio eſt, in textu Lucianeo exhibet; niſi quod ibi οὔτ' ἔτι legebatur pro eo quod in ipſo *Theognide* & Scholiaſte legitur οὔτε τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adſcribendus eſt.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήραος πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta eſt. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemiſſa ſcholia vix di-

dam, non valide urgentes eſſe, neque neceſſarias. Ita enim praecidatur illis cauſſa, quam poſſint dicere, & primum voluntariae ſervitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & neceſſariarum rerum indigentiam cauſſati, illud putant idoneum velum praetendiſſe ſui ad hanc vitam transfugii: ac ſufficere ſibi putant, ſi dixerint, venia ſe dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere ſtudeant. Tum Theognis in promtu eſt, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate ſubactus,

Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero ſi quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate diſputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum ſi-

νυν βιαίους, οὐδ᾽ ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς [f] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, [g] ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θεόγνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[h] [οὔτ᾽ ἔτι εἰπεῖν, οὔθ᾽ ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. ἐγὼ δ᾽ εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδουλείας, male. *g* Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *AiW.* Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. *h* Οὔτ᾽ ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδεται, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepſere, & vitioſe deſcripta ſunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες ἐστι τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. *V.*

* Ὡς ὁ καλός που] Miſere habitum hoc ſcholium erat in edit. *Graev.* ſive *Clerici*, & neſcio quorſum ex ſua ſede divulſum, relatum enim erat ad *Dial. Piſcat.* & admodum vitioſe deſcriptum. *J. F. R.*

† Νοσούντων] Νόντων legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

64. * Ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς τῶν † νοσούντων σιτίοις ἐοικότα, ‡ ἃ οὔτε § σώζειν, οὔτε ἀπολλύναι δύνανται. *V.*

‡ Ἃ] Ante h. v. ingens lacuna punctis deſcripta erat in eadem edit. Sed nulla eſt in C. lacuna, & ἃ tantum legitur. In M. idem obſervare eſt. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζουσιν legas in edit. eadem, quod eſt in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna eſſent quae inſererentur, tamen addidi, ut pateret, verſum illum in Edd. omiſſum ab ipſo quoque in Luciano fuiſſe lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξενηνόχασιν] Ἐκφέρω. *J. Br.*

64. Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Demoſthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλός που ῥήτωρ] Demoſthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miſc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demoſthenis* ſubjicit; ſed quia *Soulius* ea quoque attulit, non bis eadem deſcribam. *J. F. R.*

Ibid Ῥήτωρ] Scholiaſtes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demoſth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. ſub finem. quem, quia brevis eſſe laborans obſcurior Lucianus factus eſt, integrum hic deſcribere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθὸν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ᾽ ἀποθνήσκειν ἐᾷ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ᾽ ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐᾷ, ἀλλ᾽ ἐστὶ ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. *Fortaſſis, Athenienſes, fortaſſis perfectum & magnum aliquod bonum conſequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari poſſunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: ſic & iſta quae vos nunc percipitis, neque tanta ſunt, ut juſtam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis deſpectis, ad alia converti patiuntur, ſed alimenta ſunt veſtrum omnium ſocordiae.* Vid. *Schott.* Obſ. 158. *M. du S.*

76. Καὶ

τῶν σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πετρῶν, ὡς φῄς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεής, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ ταύτην δὲ ῥᾴστην οὖσαν τὴν [d] μισθοφορὰν, ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male ſibi conſuluiſſe videantur, eodem illis vitae tenore ſemper manente? Paupertas enim ſemper illos comitatur, accipere ſemper neceſſe habent, nihil eſt quod reponant, aut tamquam ſuperfluum in praeſentia cuſtodiant; ſed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad aſſem omne & in praeſentem neceſſitatem impenditur. At praeſtiterat, eas excogitaſſe rationes, non quae ſervant paupertatem, modice modo ſublevatam interim, ſed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei cauſſa in pontum forte cetis horribilem projicere ſe, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, ſe dare praecipitem. Si quis vero ſemper inops, indigus, & mercenarius cum ſit, ea ipſa re paupertatem ſe putat effugiſſe: neſcio, qui talis non ipſe ſibi videatur imponĕre?

6. Alii rurſus paupertatem ipſam a ſe metui negant, neque abhorrere ſe ajunt, ſi poſſint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto ſibi vel ſenectute vel morbis corpore, ad hanc ſe facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὲς L. b Ἔδει] Sic *J. P.* Fl. *H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mſſ.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντον. Hoc ante oſtenſum eſt. *J. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. inſidebat, & ipſum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur *Grot. Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forſan μισθοφορίαν. Conf. ſupra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. ſi nullo negotio J. Br.* Miſc. L. IX. c. 13. Ita nempe ſcripſit ῥαστοῦ pro ῥᾴστου, male. *J. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι περιγίγνεσθαι κ. τ. λ.] Hic ordo verborum ex W. & V. eſt. In reliquis a περιγ. κ. τ. λ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. οἱ γὰρ εὐχαῖ ἐπίκαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *J. B.*

Εὐχῇ . . . ἐοικότα] Cl. *Hemſterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non abſimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. noſtrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *J. F. R.*

97. Ὑγιείας] Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιεία ubique apud *Aelian.* ὑγίεια vero ap. *Ariſtot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγίεια ſemper. *J. F. R.*

4. Ταύτην] Suſpecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant* neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores ſuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus; ut firmiore hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant.

7. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſſa illos & multas propter ſpes easque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed

[e] εἰ ἐκ τοῦ ῥᾴστου [f] περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλά, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τό δέ ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ᾽ ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [g] καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς [h] ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ᾽ αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ᾽ οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὑτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ᾽ ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ᾽ ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

e Εἰ] Deeſt in W. & *Fl.* Habent reliquae. *f* Περιγίγνεται &c.] Vid. notas. *g* Καὶ] Deeſt in *S.* Adeſt in reliquis, in M. & V. *h* Ὑγείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. ſervant. *i* Οὐδ᾽] Sic *J. P. H.* Fl. & M. Sed οὐχ᾽ *Coll.* *k* Ἥκιστα] Ἡδονὴ margo *A1W.* *l* Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονήσ. Edd. Prius vero habet Mſ. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προσβάλλονται. *V.*

* Ὡς] Et hoc ſcholium falſo ad *Piſcat.* relatum ſuae ſedi reſtituimus. Lacunam autem *Cod.* V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit *Soulius.* qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα ſcribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, ſed ἐπίπαν ex C. eſt. *M. du S.*

4. Ὡς οὐδ᾽ οἱ] Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. *G.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſam referamus, quae quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſam: ſed mere concludit, *reliquum igitur* (quia præcedentes prætextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.*

Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Εὐνπν. c. 7. Δικ. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίᾳ vid. Γυμν. c. 10. *M. du S.*

17. Πο-

σκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς [a] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas ; & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant : quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arrident igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum:* inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔντεχνοι] Ἄτεχνοι V. *b* Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. *c* Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. P. Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνες] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνους ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελειῶν. *J. Br.*

19. Ἔντεχνοι καὶ τρίβωνες] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντεχνοι] MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντεχνοι καὶ τριβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἄτεκνοι & ἔντεκνοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum ? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt : & licet ex Mſ. *Vat.* ἄτεκνοι, conjicias illum voluiſſe ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντεχνοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867.868. pro *adſueto*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet ; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος ; *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κίναδος. *callida, ſceleſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andociden* Orat. I. p. 222. ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus* & *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριπτος, quaſi multo uſu *tritus*, *callidus*. Si jam *ſceleſtus*, *veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Hæc ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνέραστος — γένηται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀνέραστοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum ; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempeſtivum ſit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter ſpem actum eſt.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis ſuſtinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; ſed venia indulgenda, ſi quis voluptate gaudeat, & undique illam perſequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac ſervile, ipſum ſe propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas eſt: verumtamen veniam aliquam habeat, ea ſi potiatur. At enim propter ſolam ſpem voluptatis inſuavia ita multa ſuſtinere, ridiculum & amens eſſe arbitror, idque cum videant, labores quidem manifeſtos eſſe & apertos, & neceſſarios: ſperatum autem illud, quidquid demum ſit ſuave, neque contigiſſe unquam tanto tempore, neque adeo, ſi quis recte

νόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό που τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνην Gr.

quod caeteras editiones pervaſit. *J.J.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum eſt, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praeſertim cum Latinus interpres veram lectionem in ſuo libro reperiſſe videatur. Nam εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo ſenuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl.& *P.* recte. Reliquæ ἄφνω. *M.du S.*

Ibid. Ἔξωροι] Ut paſſim in Dial. mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρας. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

35. Πέρα τῆς ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum cenſeo παρ' ἐλπίδα. *M.du S.*

Πέρα τῆς ἐλπίδος] Quia conſtans eſt lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adſentior jubenti παρὰ legi. Nam etſi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde ſit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat: *praeter* ſpem; tamen non idem eſt πέρα quod παρὰ, quin plane diverſus ſit ſenſus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος ſi legas, ſignificaret Lucianus, eos id quidem, quod ſperaverant, adeptos, ſed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, ſignificabit, eos nihil ejus adeptos quod ſperaverant, ſed ſpe mera lactatos, ſive, eos nihil niſi ſpem accepiſſe, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θεραπεύῃ] Mihi placebat θηρεύῃ, venetur. *J.M.G.*

42. Ἐχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, ubi primum deſideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male reſpondet dativus αὐτοῖς ſingularibus vel praecedentibus, vel ſequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac ſi legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην] Etſi paullo difficilior videtur vulgata, quam ſi cum Cl. *Geſn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus eſt ſenſus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς ſignificet: *Habeto*, ſive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτύχοιτο *ſi contigerit*, nempe *id*, *quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιντο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem ſectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali perſonae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejuſmodi pluralis non expreſſe praecedat ante αὐτοῖς ſed τις tantum; nam ſingularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις eſt magis generale, & quaſi collectivum. Immo & dativus perſonae huic phraſi eſt accommodatior, vid. ſupra *Piſcat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vorſtius* ἐπιτυγχάνοιντο. quod probo. *M.du S.*

59. Τὸ

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

[a] Πρὸς] Περὶ margo *AiW*. [b] Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* [c] Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. διδόσθαι vero Fl. & *J.* ἀποδίδοσθαι margo *AiW*. omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρέκωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl. iatr.* p. 6.) λωτὸς vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρολωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρο alibi uſitatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

69. Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν] Εὐκατεργάστοις. εὐδαίμοσι. πλουσίοις. *V.*

59. Τοῦ κἂν] Legendum τοῦ κἂν αὐτῷ παραγεύσασθαί ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δεδόσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δίδοσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δεδόσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόληκας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τοὐμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra Β. πρ. c. 9. *A. P.*

Βα-

gno Rege eſſe, & in convictu eo conſpici, ſi hoc per ſe ſolum ſit, neque aliud quidquam boni ex illa conſuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis ſuae* argumentum & quaſi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae ſuſtineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi ſunt, illis eveniant; poſt omnia vero, quae ipſis converſio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem iſta eſſe, ſed ob id ipſum facilia ad adipiſcendum, neque multo labore opus habere; ſed modo opus eſſe, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo diſcurſu *opus eſt*, & multis ad januam excubiis. Mane ſurgendum, exſpectandum deinde eſt, ac durandum, ſi impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam moleſtusque videaris, ſub imperio quaſi janitoris Syrum male ſermonem admiſcentis, aut nomenclatoris Libyci conſtitutus, quibus mercedem ſolvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam veſtium curam majorem quam pro facultati-

οὐδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι [d] δὲ, ἥ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς [e] δὲ τῆς [f] θυραυλίας, ἕωθέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

d Δὲ] Δὴ *J. H. S.* Fl. Δὲ *P.* W. *e* Δὲ] Καὶ male *S.* ſola. *f* Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Bourd.* *g* Συρίζοντι] Ita conſtanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* *h* Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. *i* Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *J. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut ſexcentis aliis in locis, deſignat: illic autem Regem Perſarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος] *Eraſmus* in proverbio: *Cataſtrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum paſſim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. ſupra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex ſua diviſione citat; ſed quia alia ibi diviſio facta, jam eſt §. 22. ubi vid. not. *Hemſterh.* *J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec ſcriptura, mens Luciani eſt, quam Latina verſio oſtendit. At ego aliquid aliud latere ſuſpicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni noſtri *Helvetios* ſuis januis praeficiunt, ita & Romani uſi fuerunt Syris; ſed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Celſ.* VII. ſub finem & alibi uſurpatur. Certe *barbaris uſos eſſe janitoribus* ex Εὐχ. c. 22. conſtat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Caſaubon.* ad *Sueton.* ubi de ſervis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. Λ.] Praeter *Caſaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum ſpecies & gratia praeſtat,
Mercemur ſervum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic miniſterio potiſſimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam conſtet, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Miſc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνομα & κλήτορι diſcretim legiſſe; fruſtra. *J. F. R.*

μένῳ ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπᾴδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ [a] προσκαλέσας εἴρηταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε [b] δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας [c] ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῆς Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συστάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ·

bus ſuſcipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne diſcrepes ab illo, neque offendas ſi forte te videat; tum ſtudioſe illum aſſectari, vel praecedere potius impulſum a ſervis, & quamdam quaſi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adſpicit te.

11. Si vero aliquando feliciſſimus ſis, & videat te, & ad ſe vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum ſane ſudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempeſtivus, & riſus praeſentium de aeſtu tuo: & ſaepe cum reſpondendum ſit, quis Achivorum rex fuerit? reſpondes, mille illis naves fuiſſe. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, inſcitiam, tu vero primam tibi humanitatem periculoſiſſimam expertus, diſcedis tuam ipſe damnans meticuloſam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes ſine munere ſomni*, *ſanguineique dies* tranſierunt, non Helenae ſane cauſſa, aut Pergamorum Priami, ſed quinque quos ſperas obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde inſtituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non inſuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occaſionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προκαλέσας εἴρηταί τι.] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι. W. *b* Δὴ τότε] Deeſt in *S*. *c* Ἰαύσῃς] Ἰαύῃς W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν * καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

13. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας. *V.*

* Καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & conſenſum cordis. Vid. *Foeſ. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου. *Oris ventriculi dolor cum torminibus*, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aeque falſam atque illam Scholiaſtae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *J. F. R.*

94. Χρώματα] Vetuſtiſſimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus diſtinctae apparerent: in eo ſolum diverſi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli inſignia iſta gerant. *M. du S.*

Ibid. Οἷς ἂν ἐκεῖνος] Caſtigo ἐκεῖνος. *J. Br.* l. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. *J. F. R.*

3. Εἴρεται] Nimirum lego ἔρηται. εἴρηται nondum obſervavi active poſitum; melius ad ἔρηται convenit accuſativus; poſtulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus ſermonum eſt *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota eſt? Threx eſt Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimoſa bene deponuntur in aure.* *J. M. G.*

4. Τότε δὴ τότε] Conf. ſupra *de Sacrif.* §. 14. pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis poſteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omiſſa in Ed. *Benedict.* *J. F. R.*

13. Κατα-

men de ipſa anima, & vita univerſa videtur eſſe propoſitum. Nec immerito enim ſubit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus ſi fueris. Neceſſe igitur eſt in ſexcentas tum partes animum diſtrahi, qui invideas his, qui tecum ſimul examinantur, (pone enim alios eſſe eadem quae tu appetentes) te ipſum vero tenuiter nimis dixiſſe omnia arbitreris: porro metuas & ſperes, & ipſius in vultu oculos defigas, ita ut ſi ipſe reſpuere quid eorum quae dicis videatur, periſſe te putes, ſi vero cum ſubriſu audiat, gaudeas & bona cum ſpe adſtes.

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν [d] ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὔελπιν καθιστάμενον.

12. Eſt autem vero ſimile, multos eſſe qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unuſquiſque velut ex inſidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, ſi quid norit utile; & aliis quidem videri noſſe, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo ſcrupuloſe inquiritur vita tua omnis ſuperior: & ſi quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de cauſſa tibi offenſus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Jovis ipſius tabulis datus teſtis: ſin ad unum omnes ordine te laudent, ſuſpecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους· ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῆς Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

d Ἀκούοι] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καταδικάσας] Κατηγορήσας. *J.B.*

14. *Πολλὰς μὲν ἀΰπνους* &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἤματα δ' αἱματόεντα] *Hom.* Il. I.
Ὡς καὶ ἐγὼ, πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον
Ἤματα, δ' αἱματόεντα. *J. Br.*

17. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Græcos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quæ regibus ſuis præbebantur a clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Græcis ſuis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluiſſe. *J. P. a G.*

Ibid. Πέντε ὀβολῶν] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τινος θεοῦ] Affine eſt adagium huic, *Deus e machina.* *J. Br.*

Τραγικοῦ τ. θεοῦ] Unde & θεὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum eſſe competitores) modo exiſtimes, te non omnia uti par erat,* dixiſſe, *modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούοι] Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos ſupra ad *Piſc.* c. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I. qui κόμαν βαθεῖαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra, c. 19. & ſaepe alibi. *J. F. R.*

46. Ἐκ τῆς Διὸς δέλτων] *Eraſmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis teſtis.* *J. Br.*

Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J. B.*

50. Καὶ

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. [a] μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ [c] οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπεμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac ſola enim ratione viceris. Eſto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipſe enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratiſſimi, & quibus maxime credit de talibus, ipſum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec diſpenſator: neque vitam tuam quiſquam reprehendit, ſed placata omnia, & litatum undique.

13. Viciſti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepiſti, aut Sardium arcem expugnaſti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona ſit; mercedem oportet conſtitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus eſt, ſine difficultate ſolvi, aliumque etiam ſupra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & curſuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

[a] Μόνως] Μόλις margo *A1W.* [b] Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μείζονος *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μειζόνως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ— L. εὐτύχεις μειζόνως adſcriptum erat ad marg. *A1W.* [c] Οὔτε] Sic W. & V. οὐ δὲ diſcretim *J. H.* Fl. οὐδὲ conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων * γάλα. *V.* (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ. C.)

* Γάλα] Euſtathius ad verſ. 532. Dionyſii Periegetae, hanc de Samo paroemiam uſurpatam eſſe ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ εὐτυχοῦσά ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipſa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηται σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος] Leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impreſſi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſſ. L. τυχεῖς μειζόνως. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μειζόνως, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εῖς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſſ. ſupra jam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorſus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe jam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta; hoc ipſo libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε. & c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Eraſm.* in adag. *Copiæ cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρνίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρνίθων γάλα] Proverbium eſt, de quo vid. *Ariſtoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Veſp.* verſ. 506.) *Strab.* XIV.

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum cauſſa adſumtus initio fuiſti, & quorum nomine rapis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo jam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe dum deinceps audies, utrum ferre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit.

τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς.

14. Incipiam autem a prima coena; ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a te nego? &, me Hercules non fiet, ſubjiciens,

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παραγγέλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι [d] δοκῇς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

[d] Δοκῇς] Sic M. & emend. *Vorſt.* δοκεῖς Edd. omnes. [e] Ἀκκισάμενος] Ἀκοισάμενος male B2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀκκισάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Faſt.* V. 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλινος στέφανος] Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ τῆς εὐχῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyſſis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε] *Eraſmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐξυπτιάζοντα. ſic in Paraſ. ὕπτιος ἀφειμένος, tangit *Caſaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud *Heſych.* Alii dixerunt προτοτέλειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiaſt. *Æſchyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοκῇς] Emendatio *Vorſtii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀκκισάμενος] De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorſtius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκοισάμενος. Sed proba eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam ſumam?* *J. Br.*

γένοιτο [a] ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη· καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ᾽ ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων.

Σὺ δ᾽ ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἥτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ᾽ αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ᾽ ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, [g] τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπειπὼν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς παλλακὰς. *Th. Marcil.* Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ περιωπῆς] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. *J. P. S.* Bott. Recte autem abeſt καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic *J.* in reliqq. deeſt καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπειπὼν] Sic M. In reliquis ἐπειπών. *M. du S.*

Ibid. Τέλος ἐπείσθη] *Tandem flectitur.* *J. Br.*

Ibid. Καὶ ἄπεισί σοι] *Ac diſcedit, te late diducto ore ridens.* *J. Br.*

93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. *Dial. mort.* V. med. *M. du S.*

94. Ὡς] Sic M. ut Συγγρ. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. *M. du S.*

Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. *J. B.*

1. Ὑπὲρ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Συμποσ. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Συμπ. c. 9. & *Theophr. Char.* π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. *M. du S.*

3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 75. *M. du S.*

4. Τεθαύμακας] Et apud *Cic.* in parad. *J. B.*

11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς παλλακὰς. *Th. M.*

Ibid. Ἐκ περιωπῆς] *Limis oculis.* *J. Br.*

Ἐκ περιωπῆς] Attenta conſideratione, *circumſpicientia, Gellius.* πρόσοψις *Heſych.* *A. V.*

Ibid. Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. *J. B.*

13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. *M. du S.* Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. *J. F. R.*

que ſit mantile adpoſitum. Ut igitur facile eſt ad conjiciendum, ſudare te prae aeſtu neceſſe eſt, nec audere cum ſitis, poſcere poculum, ne vinoſus videare; neque fructibus adpoſitis variis, ordine quodam ſtructis, ſcire ad quid primo aut poſtea manum porrigas. Furtim igitur reſpicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo diſcere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad ſingula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri cauſſa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miſerabere, qui tum nihil ſis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus ſis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis uſurus, & aequo jure particeps illorum futurus ſis. Putabis nimirum ſemper te acturum Dionyſia. Ac forte etiam adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, & leviter adridentes, venuſtiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti ſemper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos
Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

[i] τιθέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα [k] πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον [l] ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο [m] εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο [n] φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐ-

[i] Τιθέμενον] Τιθέμενοι *J.* & Fl. m. Deeſſe autem in *H.* notaverat *M. du S.* falſo; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta *J.* quae — οι habet cum Fl. [k] Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. [l] Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. [m] Εἰσέρχεται] Ὑπεισέρχεται margo *A* 1 *W.* [n] Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειρομ. τ.] Καὶ ex *J.* eſt. W. Fl. & *J.* habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorſus inconcinne in omnibus impreſſis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoſcebat. *M. du S.*

Ibid. Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex *Heſych.* interpretatur Clar. *Caſaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. ſaepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phraſis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20. τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & *Plat.* 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phraſi oppoſita εἶναί τι agentes ſupra ad *Reviv.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. F. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Caſaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Athenienſes alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Caſaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis ſimilem querelam; οἰνοχόων τε ὅμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ. καὶ σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δή ποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβών, ὅ, τι μέν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες.

Ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, προὐκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς [e] ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι [f] ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, quantum biberit? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὶς. *b* Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. *c* Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. *d* Ἡμῖν] Ἡμᾶν M. *e* Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. *f* Ἐσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. *g* Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν, τὸ λοιπὸν παρέχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τις. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* *J. B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων] Confirmat hanc phraſin *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὀδύνην, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. —— μεῖζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppoſitum ſit τῷ ἐξαντλεῖν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8. quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inſeremus. *J. F. R.*

56. Ἀνέωκται] *Patet.* *J. Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens.* *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet.* *J. F. R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus.* Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſtitatis plena.* *J. F. R.*

62. Λευκοῦ ποτε ἄρτου] *Albo pane.* Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Græci panes elegantiores λευκοὺς appellant, ſordidiores φαιούς. *G. C.*

Λευκοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine con-

quam cándido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

θεὶς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, [h] καὶ τοῦ πηλοῦ [i] ἀναπληθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίψεται· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα [k] περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις [l] γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τοῦ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπό. i Ἀναπλαθῇ] *Conſt.* ἀνεπλασθῇ male hic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. k Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. l Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γινομένων *J.* & M.

67. Ποτνιώμενον] Δυσφοροῦντα. μετ' οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J.M.G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνέου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνέου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. *J.F.R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quiſpiam.* *J.Br.*

70. Καὶ τοῦ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepoſitionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπληθῇ pro ἀναπλαθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepoſitio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπληθῇ notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Suet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J.B.*

αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτραγῴδητα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν [e] ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νὴ Δία, τὴν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ [f] ἐπίσης ἡγοίμην

enim ſua oſtentare tibi vult) poenam non parvam ſuſtines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis ſi quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adoleſcentulus: ſed laudas tu quidem neceſſario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando ſolvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, ſodalis, & ſuaviſſima illa coena: mihi non item, de cepa & candido ſale jucundius, cum volo & quantum volo, libere ſumenti; ut enim acidum ructum, qui conſequi iſta ſolet, & vomitionem nocturnam omittam, poſtridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praeſentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adſidere juſſo, dicere incipit: Quae ſit noſtra vivendi ratio, heri vidiſti, & quam nullus ſit in ea jactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedeſtria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te exiſtimare volo, & ita te inſtituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, ſi quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, ſi ſint illi liberi inſtitutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐσθιομένῳ] Ἐσθιομένων W. & Fl. & margo *AıW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. *b* Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορδυγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adſcripta. Vulgatam vero ſervant Edd. omnes, excepta *P.* *c* Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. *d* Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abeſt ab omnibus Edd. nec opus eſt inſeri. *e* Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AıW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen veſtigia verae ſcripturae eo melius cognoſcere licet. *f* Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπ' ἴσης, & Mſ. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτοῦ] Omnes Edd. αὐτοῦ ſpir. leni; ſed ego adſpiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ὀξυρεγκίαν legebatur; ſed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, neſcio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni faſtu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitioſe dederunt poſteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῆς δ' ἄλλων εὐνοίας, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. ſequenti, οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. male in noviſſimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde verſus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus,

Χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.

Eſt ex Il. X. vſ. 495. ubi plane ita ſcribitur. *J. J.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν] Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 9. bene obſervat, falli *Thom. Magiſtrum*, qui εἰκός ἐστι numquam cum futuro conſtrui narrat; nam & ſic iterum noſter ſupra, in *Nigrin.* §. 23. Φρονήσειν ἐκεῖνος εἰκός ἐστι *J. F. R.*

29. Τὰ

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus eſt, video quidem mediocritatem tuam & mores ſua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis ſpe noſtram te domum acceſſiſſe, ſed aliarum rerum cauſſa, benevolentiae noſtrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipſe, quid volueris, dicito, ſed memineris, cariſſime, illorum etiam, quae in ſolemnitatibus annuis daturos nos facile aſſequeris: neque enim negligemus iſta, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, noſti, ſingulis annis ejusmodi ſunt occaſiones. Ad haec ergo reſpiciens, moderatiorem nobis ſcilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos ſuperiores eſſe pecunia.

20. His ille dictis totum te commovit ſpe varia, & manſuetum ſibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia ſomniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parſimoniam; interim tamen adularis, ac promiſſionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque eſſe putas, neſciens haec talia,

Labra rigaſſe quidem; non humectaſſe palatum.

δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὡρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἕξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς [g] ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. [h] πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι [i] ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, [k] συνίης μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.

Τε-

g Ἐτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo A 1 W. i Ἐπιβάλοις] Ἐπιβάλλοις W. k Συνίης] Συνεὶς M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἶδος male S. & A. Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἐδίην'] Ἐδίηνεν omnes Edd. & M. male.

28. Τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V.

29. Τάλαντα καὶ μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν] Σαίνειν proprie canum eſſe caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* ſignificare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elſner.* ad I. *Theſſ.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑποσχέσεσιν, vertatque: *blandiris largis promiſſis*, videtur per feſtinationem ὑποσχέσεσιν legiſſe, pro ὑπόσχεσιν. quam tamen lectionem non rejicerem, ſi quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut ſit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Geſn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἐδίηνε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: hæc e ſummis tantum labris proficiſcuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν] Melius infra eſt: χείλεα μέν τ' ἐδίην'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X, 495. de Aſtyanacte primis modo labris deguſtante poculum. Vult nempe inter ſuprema labra nata quaſi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἐδίην'] Sic reſtituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam obſervatum eſſet, miror ἐδίηνεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἐδίην'] Ἐδίηνεν editum erat, in medio verſu, quod mu-

Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ [a] γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, [b] ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. ταῦτα γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. [c] εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν [d] εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, [e] συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν [f] τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ [g] ἄσω-

Denique prae pudore ipſi permittis. At ille, ſe quidem dicturum negat, amicorum autem praeſentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque ſibi grave ſit, qui in alia etiam magis neceſſaria ſumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem ſenectutis homo, adulationi a pueritia inde adſuetus, feliciſſimum te, o noſter, inquit, eſſe qui in hac urbe ſunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod conſuetudine & communi menſa dignus habitus es, atque in primam earum, quae ſunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim ſupra Crœſi talenta & Midae divitias, ſi moderate ſcias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, ſi quid etiam impendendum ſit, ſolius gloriae cauſſa cum hoc vivere, & conſpici circa hunc, & ſodales ipſius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem inſuper etiam mercedem accepturus ſis. Sufficere igitur puto, niſi plane

a Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. *b* Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὠμογέρων male omnes Edd. ὠμογέροντες conjunctim. *J.* & M. *c* Εἶδον] Εἰδὼς L. male. *d* Εἰ καὶ] Εἰ deletum eſt in *A1W.* & ante δέοι repoſitum. *e* Συνεῖναι] Τῷ συνεῖναι margo *A1W.* *f* Τῆς τοιαύτης] Sic *J.* Ald. *S.* Fl. *H.* & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. *B2.* Εὐ τοιαυτ. *Marc.* & *Graev.* male. *g* Ἄσωτος εἶ] Ἄσωτός εἰ *Vorſt.*

mutare nullus dubitavi, quia metrum id poſtulabat. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπερῴην] *Hom.* Il. X. *J. Br.*

38. Μέσον] Jam interfuiſſe amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haſce ſuſcipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. *M. du S.*

42. Ὁμογέρων] Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeſo illud, quod praeferunt ὠμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque ſenectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in *vit. Agric.* Scio a Noſtro de Anu quadam dictum ὠμὴ δ' ἔτι συμπεπηγυῖα. Ἑτ. δ. IV. Sed hic locum iſta non habent. *Vorſtius* margini ſui Codicis hoc ſcholium adſcripſit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς, διὰ λύπην ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, ſi eſſet, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante ſcriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. *M. du S.*

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, ſi mavis, *Solani* emendationi conſentit ipſa *Pariſ.* verſio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque ſic lectum eſſe a *Bourdelotio*, nullus dubito; ſed vitium typographi tantum credo illud ὠμ. *J. F. R.*

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae ſequuntur, ſi non legas εἶδον, ſed ἰδών. Certe inter dictantem & excipientem facile iſta miſceri conſtat. Equidem ita verti. *J. M. G.*

57. Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. *Th M.*

Μισθὸν τῆς τ. εὐδ.] *B2.* *Fr.* & *P.* μ. ἐκ τ. quod cur inſerant, nulla ratio eſt; nec M. agnoſcit. *M. du S.*

Μισθὸν εὐ τοιαύτης] Quod ἐκ pro εὐ conjicit *Marc.* recte quidem; ſed ἐκ habebant Edd. *Par.* *B2.* & *Fr.* *Graeviana* autem abſurdum illud εὐ ſervarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & *Cod.* M. *J. F. R.*

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas ſpes tuas.

τος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni conſulas neceſſe eſt: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipſi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec ſenſim plane manſuetus illi fias. At qui extra familiam ſunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos eſſe, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum eſſe. Tu necdum ipſe vides, qua re felix illis eſſe videaris: gaudes interim, & ipſe te decipis, & futura ſemper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu ſperaveras accidit, & quod eſt in proverbio, Mandrabuli more ſuecedit negotium, quod ſingulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν, ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον.

22. Paullatim itaque & quaſi per obſcu-

[i] Ἠρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τό-

h Μανδραβ.] Μανδροβούλου M. Et ſic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *A* 1 *W.* *i* Ἠρέμα οὖν] Ἠρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ * Μανδράβουλος οὗτος εὑρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ † ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V. (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράβουλος] Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, ſed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης εὐδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαι. pro vulgato εὐ. *J. M. G.*

58. Ἄσωτος εἶ] *Vorſtium* legere ἄσωτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; ſed vix mihi perſuadeo eum tam craſſe errare potuiſſe, cum Grammatici doceant ſecundam perſon. ſing. verb. εἰμί, non eſſe encliticam. Cujus rei rationem eſſe credo, ut vitetur ambiguum, ne ſcil. confundatur cum particula εἰ atona. *J. F. R.*

63. Μύσας] *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μύσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ἰς. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Eraſmus* in paroemia: *Mandrabuli more res ſuccedit.* *J. Br.*

Ἐπὶ Μανδραβουλου] Paroem. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὑρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. *J. B.*

Ἐπὶ Μανδραβ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & *Zenob.* *Æl. de anim.* XII. 40. qui Ariſtotelem adducit teſtem. *M. du S.*

78. Ἠρέμα οὖν] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mſſ. W. & P. Cum vero tria illa verba abſint ab omnibus Edd. & gloſſam oleant, non recepi. *J. F. R.*

80. Ἀλλ'

τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ καταvoεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολ-

-ram lucem tum primum perſpiciens intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τῆς ὁδοῦ. *J.F.R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*, quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

2. Θητεύσεις] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. *J.B.*

3. Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.*

Ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J.F.R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J.B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquæ libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *J.B.*

10. Πονήρως ἀπαλλάττειν] Sic recte vulgata, male *Flor.* Nam πονήρως eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλλάττειν autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te ſubiens libertatis recordatio, & reſilire facit non numquam, & ea ipſa de cauſſa ſervitute male defungi. Niſi forte illud ſatis eſſe putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis ſub vocali praecone veniiſti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, inſtantibus Kalendis permiſtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui ſervi porriges, capiesque quidquid eſt quod tibi datur; haec vero venditio eſt: praecone quidem non erat opus in viro qui ipſe ſuo ſe praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quaſi* procaretur.

λοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ [e] πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυῤῥίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυῤῥίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praeſertim ad eum, qui Philoſophum ſe ferat, ſi te navigantem hoſtis, qui ſubmergere navim poſſet, vel pirata vendidiſſet, miſerareris te, ut praeter dignitatem calamitoſum. Aut ſi quis, manu injecta, ſervum te ſuum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce teſteris: & te ipſum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum ſi natus eſſes ſervus, tempus erat libertatem circumſpi-

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο· ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σου [m] συλλαβόμενος, ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑπτιοῦσα M. male. *e* Πονήρως] Πονηρῶς Ex Fl. Sed in vulgata conſpirant ceterae. *f* Ζωπυρίωνος] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζωπυρίνω male *J.* ſola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deeſt in *J.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expreſſit. *l* Τὸν δεσπότην] Sic *J. P. H. S.* M. & P. δεσπότῃ male Fl. *m* Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίον ἀπαλλάξουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάξουσι. Sed tam late patet hujus verbi uſus, ut pluribus de eo agere locus non ſit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Theſ.* Alia de eodem verbo vid. ſupra. *J.F.R.*

11. Πυῤῥίου] Iterum in Τιμ. c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. eſt §. 22. *Tim.* ubi conſule notam ſatis amplam Cl. *Hemſterh.* *J.F.R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J.Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum eſt, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipſa verſ. Latin. expreſſerint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J.F.R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπ. c. 1. & Τοξ. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis eſt, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μνηστευσάμενον] Rurſus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταποντιστὴς] *Pirata.* *J.Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. ſupra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικ.] *Id aetatis.* *J.Br.*

33. Οἱ

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ἐπὶ τοῖν σκελοῖν· οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε

cere, cum ipſa te virtute & ſapientia vendidiſti? nihil veritus multas illas diſputationes, quas pulcher Plato, & Chryſippus, & Ariſtoteles, in laude libertatis, & ſervilis humilitatis vituperatione, conſumſerunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forenſi herba, & nidorem ſectantibus componi, * & in tanta Romanorum multitudine ſolum peregrino cum pallio conſpici, & male nec ſine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuoſas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipſis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli ſonum ſurgens, excuſſa ſomni parte ſuaviſſima, ſurſum deorſum curris cum aliis, heſternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agreſtium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae deſpe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. Ἀστικῶν L. Ἀστικῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν conſentiunt. *b* Χθιζὸν] Χθυζὸν *J.* male. *c* Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. *d* Ἐπὶ] Ἐν *Th. Marc.*

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ * *Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.*

* Λατίνοις] Λατείνοις editum erat. Mutavit *Soulius*, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις, vid. *Strab.* V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen *Scholiaſt.* λατείνοις ſcribere illo aevo; longum enim ι & alibi fit ει, ut *Liris* amnis Λεῖρις *Strab.* V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Εὔξεινος *Pontus Euxinus*, idem ubique. *Clover.* quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τηλεφος γὰρ —— ὑποκλινθεὶς Λατείνοις. Sed in ipſo *Suid.* legitur Λατῖνος, & Λατῖνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia ſic millies apud quosvis. *J. F. R.*

33. Φέρων] Haec dictio vacare poteſt. ait *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, niſi hoc, etſi ne quidem addunt, ex quo *Luciani* dialogo ſit petitum; mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin ſignificet *ſponte*, i. e. *te ipſum adducens vendidiſti*, cum alii ſervi adducantur ab alio, conf. ſupr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit: *in voluntariam ſervitutem te tradidiſti.* Confirmant ſententiam meam verba quae ſupra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiſſ. *Kuhnius* in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βαστάσας quoque pleonaſmum Atticum ſtatuit; ſed verius Cl. *Periz.* & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait ſignificare: *ſublatum auferre.* Sic quoque quod *Kuhnius* ex *Porphyr.* adfert, ὅτε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipſe mecum ſentit ad *Polluc.* V. ſegm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exponens: *data opera inſcripſit.* Addit ibi quidem: *Eſt ubi & φέρουσα plane otioſum videtur.* Sed cum id ſe multis exemplis ad Pollucem docuiſſe dicat in Aeliano, vellem indicaſſet ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a *Budaeo* adductis. At longe frequentius *deſtinatum conſilium* ſignificatur, ut ſaepe rurſus apud Noſtrum. Vid. c. 25. 30. & 39. *de mort. peregr.* & *Periz.* ad Ael. V. H. VIII. 14. *J. F. R.*

34. Ἀπημπόληκας] Conſtans lectio & vera; quare ſupra *Rev.* c. 27. falſum illud ἀμπηπόλ. recte correctum eſt; conf. hoc *Dial.* c. 23. pr. *J. F. R.*

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Hæc verba ſæpiſſime ſolet conjungere, poſterius alibi interpretor, prius *He-*

deſperatione ad haec devenires ? Sed apertum ſcilicet eſt, te non aquae neque lupinorum, ſed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii inſtar, ipſaque merito, quae appeteret iſta, gula confoſſum. Praeſto ergo ſunt liguritionis illius praemia, & inſtar ſimiorum collari vinctus riſum praebes aliis, tibi vero in deliciis eſſe videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipſis tribulibus & ſodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum ſupereſt.

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν.

25. Ac ferendum erat, ſi ſola ea turpitudo ineſſet huic negotio, quod jam pro libero ſervus videris; nec labores etiam iidem qui plane ſervis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta ſint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus ſe cupiditate ductum adſciviſſe te dicebat, parum illi curae eſt: quid enim, ajunt, aſino cum lyra? Nimirum omnino,

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνειάς] Sic recte ſola S. & margo AıW. Ceterae λιχν.ἀς. Recte ergo conjecit Solanus.

Heſych. verbo ἀγοραίου τέχναι. J. B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Ariſtophanem vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστεϊκῷ. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τριβ.] Dixi ſupra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν eſt peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. noſtrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤφθην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epiſt. Petri IV. 12. Item Elſner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τρίβωνι] Graco pallio. J. Br.

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. J. B.

44. Συγκλυδων] Συμμίχθων. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, verſus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Caſaub ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Joſ. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, ſub noctem diſpoſita, ad quamlibet horam Dominum campanulae ſono e ſomno excitat. AG. IX. 1249. Is homo ſane nihil niſi hodiernum nôrat, qui alibi etiam ſolaria veterum eadem cum noſtris fuiſſe ſomniavit. Somniavit etiam Scholiaſta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domeſticum enim erat, necdum campanae noſtrae hodiernae in uſu erant. M. du S.

48. Συμπεριθεὶς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τὸ χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θέρμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνείας] Mendoſe in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipſo M. M. du S.

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα J. Brod. Sic ad praecedens verbum διαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id eſſe a διαπείρω, & paullo ſupra ad ἑάλως, eſſe ab ἁλίσκω; ſed gratiam ab lectore me initurum puto, ſi ejusmodi nimis levia poſthaec omiſero. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Poſtrema claſſis ſervitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat Soulius, ſed (jam eſt c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemſterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Eraſm. in adagio: Aſinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν· ὁ δ' ἐπιβάλλων [b] ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabeſcunt cupiditati Homericae ſapientiae, aut Demoſthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum ſi quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod ſupereſt faſtus eſt, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad iſta vero neutiquam te opus habet: Verum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te eſſe norunt, aut Rhetorem, aut Philoſophum, pulchrum illi videtur, permiſtum eſſe etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipſum & deducentibus: videbitur enim ipſa hac re ipſe quoque Graecarum literarum cupidus, & univerſim pulchritudinis illius, quae in doctrina ineſt, ſtudioſis. Itaque metus eſt, ne pro admirandis illis ſermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te ſemper cum illo conſpici, & nec umquam deſiderari, ſed mane ſurgentem praebere te ridendum in officio, nec deſerere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, nugatur, oſtendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. conſpirant Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐνί ὀτέ vitioſe M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honeſta.* *J.Br.*

2. Ἄναντα πολλὰ &c.] *Hom.* Il. Ψ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάταντα] *Ac declives.* Ἡ πόλις *Urbs Romana*, olim in montibus ſita. *J.Br.*

6. Καθίζεις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, ſi cum domino aliquem viſitatum ierit, moleſta & ſervili ratione in atrio dominum, donec redeat, exſpectare. κοίνωνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi conſideas, ſtans, dum aliter nequis, libellum in manus ſumptum lectitas.* Quod olim meo adſcripſeram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J.J.*

Καθίζῃς] Sic W. Codex. In L. καθίσῃς. Cl. *Jenſius* & alii pro eo quod in Edd, erat, καθίζεις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον] Non abſurda ſane Codicis L. ſcriptura σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etſi ſcio τε & καὶ apud omnes Auctores ſaepiſſime conjungi, veluti ad nauſeam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δρῶντές τε καὶ πάσχοντες, & ſic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. E. 501. — καρπόν τε καὶ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. ver. 33. πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noſter paullo ſupra ἰδρῶντάς τε καὶ πνευς. & ſexcenties alibi. *J.F.R.*

13. Ἐς τοὐπίσω] *Tu poſt tergum. tu neglectus es.* *J.Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suſpicatur Caſaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri ſimili uſu ibi agit Athenaeus de laurea ad muſtaceos Cato RR. c. 121. *J.M.G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. *Caſaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A.V.*

Ibid. Συνειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ διαψώμενος. *J.Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut per omnes convictus

obviis, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, [d] ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεσθαι σχολήν.

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμών, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρωκάς τε καὶ πνευστιᾷς. κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου [e] καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας [f] ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ [g] ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς [h] παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σὺ καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεὶς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ [i] ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ [k] παραψάμενος. οὐ μὴν οὐδ'

ἡ

d Ἀμελής ἐστι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παριοῦσιν margo *A1IV.* i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *J.* & P. Παραψόμενος reliquae Edd. & M. παρειψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἠρέμα ἢ θᾶττον, ἢ ταχέως. G. (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

13. Νεαλέστερος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *J. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73. niſi quod ibi levi mutatione κύριον deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *J. J.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *J.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. ἱπ. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. παραψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *J. M. G.*

Παραψάμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jenſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo recepiſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum il-

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν [a] πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ἐπιπαρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα

abeſt: ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adſectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur:* verum diviti pinguis & ſaginata; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἢν ἐπιλίποι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit, nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *A1W.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γαρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant παραψομ. Et P. atque Ed. *J.* παραψάμενος exhibeant, a παράπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginæ reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce saepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἢν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διάκονος. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quæ tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te præſente tollens ea quæ tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis præſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρών. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine*; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis, lactens*; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum; nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ei adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ^e ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ ^f πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ^g ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπί-

e Ὁπόσην] Ὁπόσοι W. male. f Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen *B2.* & 3.
g Ὅταν σε] Ὅτὰν σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J.P.a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Giſan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pullo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τοῦ οἴνου additum in marg. *A1W.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Ψ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτὰν σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Editt.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥσπέρ τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60. *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos amo-*

πίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ᾽ δ᾽ ἰσότιμος καταχείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ᾽ αἰδοῦς [b] καταδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ᾽ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων [c] ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ᾽ ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰρ [f] οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. ὑποσταίης δ᾽ ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἕν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης, ἀλλ᾽ οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultiſque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

a Γραμματίδια] Γραμματείδια W. Sed mutatum eſt. *b* Καταδεδυκὼς] Καταδεδοικὼς W. *c* Ἐπιψεκάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *A1W*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. *d* Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. *e* Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. *f* Οἷ] Οὗν male L. *g* Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψεκ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἴπω) οὕτως. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζοντα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τοῦ πράγματος] Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis anguſtia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου ..] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνον intellexiſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranæ terreſtres, quæ in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eæ quæ in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χερσ. βατρ. δ. δ. κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

84. Ἠρέμα καὶ γελοῖον] Legendum eſt fortaſſe οὐχ ἠρέμα γελοῖον. *J. Br.*

Ἠρέμα καὶ γελοῖον] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου

ζι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus, ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

Ἢν μὲν γὰρ κατείπῃ σου τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ [h] ἐπῄνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην [i] διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόῤῥω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ᾽ ὁ κίνδυνος

εὐ-

h Ἐπήνεσας] Ἐπῄνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *A1W*. *k* Πόῤῥω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *A1W*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἑξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. *V.*

25. Ἑώλου τινὸς] Χθεσινοῦ. ψυχροῦ. ματαίου. ἀνωφελοῦς. ἀνυχύρου. *V.*

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & certe ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἠρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivis here: ſed nihil ſcidiſti.
Res ſalſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἠρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἠρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέραινον ἠρέμα Μεν. c. 6. ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί μοι. Ἰκαρ. c. 9. & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ᾽ ἀπόλωλεν. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἠρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* προσαχθῆς ἠρέμα recte vertit: *ſenſim cogare.* Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἠρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἠρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum.* *J. F. R.*

85. Στήλῃ —— νεκροῦ] Conf. ſupra Ἐπιστ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγ. ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἐπιστ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἢν μὲν γὰρ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἢν μὲν γοῦν. *Th. M.*

Ibid. Ζηλοτυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὦτα

εὐκαταφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν [c] γνάθον.

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne connivere umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὢ δείλαιος ἐγώ φής, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* *b* Διαπείρας] Διαπεῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Διαπείρας Edd. omnes. Διαπήρας W. *c* Γνάθον] Γνάθον ἔτρωσεν margo *A1W.* *d* Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. *e* Ἐμαυτὸν] Sic recte *P.* Fl. & W. & margo *A1W.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2.* Fr. *S.*

95. Προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεὺς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P. a G.*

1. Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lectt. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Διαπεῖραι. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] Διαπεῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam extingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἰστόν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P. a G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διέπειρέ σου, ut Ἑτ. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æſc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων κρόκῃ δεθεὶς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſtend-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἕνεκα, ὦ θεοὶ, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτοῦ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ

ἐπὶ

f Μισθὸς οὗτος] Οὗτος μισθὸς W. *g* Ὡς δὲ] Ὥστε L. *h* Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo *A1W.* *i* Ἐνοχλῶ] Ἐν ὄχλῳ M. *k* Αὐτοῦ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. *l* Θέλω] Θέλῃ Edd. *m* Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *G.C.*

Λέων κρόκῃ δεθεὶς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεθεὶς] Eraſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi πρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma*. *Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus*. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτον *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Brodaeus* τοιούτον alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτων dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τέχνην τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάριστος] Lege, meo periculo, ἀχάριτος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, *Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ.* ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλω. ἑαυτοῦ pro ἐμαυτοῦ, ut saepiſſime apud Atticos. *Quando me ipſo volo eſſe jucundior & gratior.* Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. J.*

Αὐτὸς αὐτοῦ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Clar. *Jenſius* in ἑαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Ῥήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτοῦ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Jenſius*, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. *J. M. G.*

ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ᾽ ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] καὶ περινοστεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem ſervo, inſuavis illi videor & tantum non fugiendus; ſin rideam & ad ſuavitatem componam vultum, contemnit ſtatim & deſpuit; & ſimilis mihi res videtur, ac ſi quis tragicam perſonam indutus comoediam agat. In ſumma vero, quam aliam ſtultus ego vitam mihi vivam, hanc praeſentem ſi alii vixero?

31. Adhuc iſta cogitas cum tintinnabulum ſonuit, & conſuetus vitae tenor ſervandus eſt: circumeundum eſt, ſtandum eſt, unctis prius ſummis femoribus poplitibusque, ſi velis durare ad inſtans certamen: tum coena ſimilis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio ſuperiori vitae contraria, tum vigiliae, & ſudor, & fatigatio paullatim cuniculis te ſuffodiunt, & vel tabem, vel reſpirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum eſſet, neque hoc tibi conceſſum eſt. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus ſemper,

a Τόν] Sic P. S. & Pell. Τίνα. Edd. reliquae. b Καὶ περι.] Κἂν περ. M. c Ὑπορύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; ſola tamen Junt. ὑπορρύττουσι.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. ſupra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiſcitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu ſonitum tintinnabuli ſuſpenſi excitaret ad certam horam; ſed vanum hoc eſſe quilibet videt. Recte quoque ſupra ad c. 24. Scholiaſten riſit *Soalius*, quod campanas, quibus Chriſtiani ad concionem vocantur, ſimili jam uſui aptatas Luciani tempore crediderit. Uſum enim campanarum ad ſeculum octavum vel ſummum ſeptimum revocandum, vid. ap. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana.* Ita noſtra memoria Civis campana quaedam in aliam formam transfuſa eſt, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inſcriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, ſed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi ſolent. Tintinnabulorum autem minorum uſum ſatis fuiſſe antiquum, vid. *Caſaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei faſtigio poſitum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Theſ. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula ſepulcro regis Porſenae imminuiſſe ex *Plin.* Hiſt. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum eſt *tantum nondum*, i. e. *propemodum, jam jam.* Sic noſter *Ver. hiſt.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian.* *Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Ὕοντος δὲ πολλάκις] Διὸς ſubauditur. *J. Br.*

55. Καὶ τὸ ζεῦγος] Delendum illud καὶ, ſed ne ſic quidem ſatis ſanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ] Horum vis artem noſſe? *Galenum* audi, Ἁπαλώτερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὔλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαίνας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανομένας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teſte *Conſtantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed ſubit hic mirari, quod apud noſtrum feminae, non feminarum ad eam rem, ſed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] πυ καὶ ἀποδημῆσαι [e] δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕςατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi accidiſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ, νὴ Δί', οὐκ ἀνέλπιςον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦ-

d Πυ] Ποῦ margo *AiW.* e Δέοι] Δέῃ W. f Οὗτος] Οὗτος *J.* male. g Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθέζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Gallicis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἑρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιςον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

> Ὁρᾷς δὲ πιττοκοπούμενον τὸν ἢ
> Ξυρήμενον.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πεπιττωμένων] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*, non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δρωπακισθῆναι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H. V.*

72. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatræ cinædus Χελιδών. *Suidas* in Κίναιδος. *Th. M.*

τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζεσθαι φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἴγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀναχέεσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου [f] δεήσομαι περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν [g] Μυῤῥίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται·

mum quale eſt? Tetrico & ſeni viro, & cano mento, (noſti vero quam prolixam barbam & venerabilem Theſmopolis habuerit) adſidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem ſane, (*quae nominis illius vis eſt*) ſed vulturem quemdam vulſis barbae pennis! Et niſi multum deprecatus eſſet, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuiſſe adſeſſurum: ſe ergo tum caeteras ſexcentas in illa via moleſtias ſuſtinuiſſe, cantillante illo & minuriente, qui niſi ipſe retinuiſſet, forte & jam in ipſo plauſtro eſſet ſaltaturus? Verum injunctum ſibi etiam aliud hujuſcemodi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Theſmopoli, ſic fortunatus ſis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exſpecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito ſe facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam noſti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cuſtodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

[a] Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. [b] Παρακαθίζεσθαι] Sic *J.* & Codd. W.P.L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S.* Παρακαθίζεσθαι. [c] Συγκαθίζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. [d] 'Αηδίας] 'Ανδίας M. [e] Τερετίζοντος] Sic W. Τερεττίζοντος male Edd. omnes. [f] Δεήσομαι] Sic Edd. & M. Δεήσωμαι *B2.* [g] Μυῤῥίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυῤῥ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζεσθαι] W. P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis παρακαθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διασεσαλευμένον] Sic iterum infra 'Ρητ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεηθῆναι] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; ſed corruptam eſſe, cuivis manifeſtum eſt. *M. du S.*

Δεηθῆναι αὐτοῦ] Δεήθητε αὐτοῦ in ſuo exemplari legebat *Brod.* Miſc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat ἐδεήθη αὐτοῦ. merito quidem; verum quum ego δεηθῆναι conſtanter ſcriptum invenerim, iſta emendatione jam nihil opus eſſe arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic ſcribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam ſcriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forſan rurſus αὐτῷ legendum quis malit, ut ſaepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non neceſſarium videbatur, licet latine recte vertatur *ſibi*; nam ſequitur mox αὐτὸν de eadem perſona, quod recte ſe habet, quia ipſe loquens non directe inducitur; ſed alius ejus loco narrat. Sapienti ſat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic proſpere tibi contingant omnia. ſic te Dii bene adjuvent.* *J. Br.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini ſic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς] *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* *J. Br.*

96. Μυῤῥίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exſtat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρίᾳ. Quod & per ſe futile cum ſit, nec quo referendum, ſciam, inter alia ſcholia edendum non duxi, nec prorſus reticere volui. *M. du S.*

Μυῤ-

rit miſera, & prope abeſt a partu: execrabiles autem illi & immorigeri ſervi, ne mei quidem ipſius, tantum abeſt, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, ſi caniculam, de qua tantum laborem, ſuaviſſimamque mihi ſervaveris. Pollicetur Theſmopolis ſimpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veſte ſub ipſam barbam proſpiciens, parva, & ſaepe ipſum permingens, (etiamſi illud quidem non addidit Theſmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim ſunt Melitenſes illae caniculae) & mentum philoſophi circumlambens in primis ſi quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, aſſeſſor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio ſolet, cum in Theſmopolin laxaret dicacitatem, de Theſmopolide, inquit, hoc ſolum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperiſſe in pallio Theſmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur ſuis familiaribus, quos paullatim manſuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ [h] ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι [i] τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν

h Ὁ κίναιδος] Ὁ γε κιν. M. i Τοῦ Θεσμ.] Τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes.

Μυῤῥίνην] Non adnotaſſem variationem Editionum inter μυῤῥίνην & Μυῤῥίνην, niſi *Soulii* diligentiae oſtentandae cauſſa facerem; nam nimis notum eſt MSſ. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majuſculis initialibus diſtinguere; ita mox Μελιταῖα verſus fin. hujus cap. quoque ſcriptum erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis poſthaec parciores erimus, niſi ubi neceſſitas urgueat, ut c. ſeq. v. καρχάρων. *J.F.R.*

11. Βαῦζον] Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* *J.B.*

12. Τὰ μελιταῖα] Hujusmodi enim ſunt Melitaei canes. Eraſm. in proverb. *Melitaeus catulus.* *J.Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* inſula; uti hodie ab Hiſpania matronarum noſtrarum catulis nomen inditum eſt. Eam autem inſulam, unde canes habebant, aliam eſſe a noſtra *Maltha*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euſeb. Chron.* p. 223. Inſula eſt orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuiſſe diſertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum ejusmodi cani exſtructum memorat, hac inſcriptione; ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Cujus vanitatis exſtat nuperum etiam exemplum, *feli* Pariſiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noſter Φιλοψ. c. 27. & Συμπ. c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æſop.* f. 88. *M. du S.*

15. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus, *nunquam inſulſe alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet, quum

τοῦ [a] καρχάρων ἐπὶ [b] τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα, εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de aſperis illis juſſum in coena declamare, non inerudite profecto, ſed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demenſam diceret, ſed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis auſus eſſe. Si vero dives ipſe vel poëticam adfectet laudem vel hiſtoricam, qui in convivio ſua recitet, tum maxime eſt, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi eſſe poſtulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet naſum interdum habeant. Tu vero ſi non laudes, ilicet in Dionyſii lautumias venies, utpote qui invideas ipſi & inſidieris. Oportet autem doctos eſſe ipſos & rhetoras, & licet ſoloeciſmos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum ſermones,

[a] Καρχάρων] Sic omnes Edd. καρχάρων *Palm.* litera minore. [b] Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. [c] Ἀμφορέα] Ἀμφορέας W. [d] Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deeſt in *S.* Adeſt in reliquis & in W. [e] Ἐὰν] Ἂν M. [f] Τὸ] Τοῦτο margo *A1W.*

quum aliquando non inſulſe jocatus eſſet. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸν κάρχαρον. *J.Br.* Miſc. IX. 13. p. 67. ita ſcribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad caſum; nam ſic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata ſtare poteſt, intelligitur enim ἵνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μακάριος αὐτῶν. *Ariſtoph.* Pl. 345. εἰ γὰρ τῶν φίλων. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Eraſmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legendum eſt ſine majuſcula καρχάρων, & interpretandum *mordacium*, *aſperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud eſt, quam καρχαρόδους. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam ſuperius notavi, conjicio *Eraſmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe: nam ſæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuſcula initiali edendum curavi, *Palmerio* adſentiens, & *Heſychio* ita ſcribenti: κάρχαροι οἱ ἔχαλοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Eraſmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepſydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum ſuarum tempus clepſydris metiri, quod etiamnum a multis ſacris concionatoribus apud varias Europæ gentes obſervatur, eo tamen diſcrimine, quod noſtræ *arena*, veterum clepſydræ (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. ſupra not. ad Ἀναβ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποστῆ] Syncera lectio: ὑποστῆναι. *Brod.* l. ſaepe cit. Sed ita, ut juſſit, jam expreſſum eſt in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς] Ea ſumma ſex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, niſi neceſſitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαρραγῆναι] *Clamore diſrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miſcel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorſus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noſter in *Prometh.* ipſo principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν, plura ſimil. Cl. *Jenſ.* Lectt. Luc. p. 272. ſeq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem eſſe in poſterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interpoſita ſibi familiares, & lecticam adſectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, ſi dicantur eruditae eſſe & philoſophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipſae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philoſophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipſum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas diſponi ſibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipſis otium ſuppetit. Saepe vero dum Philoſophus aliquid diſputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὴ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων [g] καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται, ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα. καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ [h] κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας [i] περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τὶ διεξιόντος, ἡ ἅβρα προσελθοῦσα, ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ [k] γραμμάτιον· οἱ δὲ περὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. *P.* Fl. *S. B2. H.* Fr. item M. & S. *Junt.* ſola male καλλοπ. *h* Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mſ. W. & B. *i* Περιπλεκόμεναι] Παραπλεκόμεναι M. *k* Γραμμάτιον] Γραμματεῖον W.

munes collegit. *J.F.R.*

40. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *ſi nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Eraſmus, *ſi illis naris nonnunquam cubitali hiet ſpecu.* Ubi tantam auxeſin? & cur malunt de nare & naribus, quam naſum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent naſum. Et quum ſimpliciter de caſu narium aliquid dicunt, ut ſi quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conſcrib. hiſt.* Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in *Luciano* iisdem riſum præbere debuit. Nam in dialogo *Veneris* & *Cupidinis*, quum ſcriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν Latine dixit Eraſmus, *Corybantum alius ſuum ipſe penem enſe deſecat. Benedictus* eadem, niſi quod *reſecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhæſit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miſeri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exſerit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciſſent *cubitum* ſimpliciter interpretantes. *J.G.*

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionyſiacas.* Meminit hujus carceris inſignis à Dionyſio exſtructi *Cic.* Act. 7. in Verr. *Plaut.* in Capt. & *Liv.* *G.C.*

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. *J.B.*

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Hiſtoriam Philoxeni reſpicit, de qua fuſius Ἀπαιδ. c. 15. *M. du S.*

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus verſiculos tyranni laudare recuſantis. *J.M.G.*

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθομίας] *Syracuſanas Dionyſii tyranni Latomias*, Philoxeni poëtae exemplo *J. Brod.* Miſc. IX. 13. f. Ecce rurſus quam malam Graecam lectionem expreſſerit; nam haec vitia typothetica non eſſe credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut ſupra jam monuit Clar. *Jenſ.* Hic vero ubique vera lectio erat expreſſa. Sed alius eſt *Dionyſius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jenſ.* ad vit. auct. c. 6. *J.F.R.*

51. Μισθοῦ ὑποτελεῖς] Conf. ſupra c. 10. *M. du S.*

60. Κοσμούμεναι] Mſ. κομμουμέναι, male, nam ſequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: eſſetque δὶς τὸ αὐτό. *J.B.*

63. Ἡ ἅβρα] *Ancilla.* Sic *Dromo* & *Xanthias* pro ſervis uſurpantur. *J. Br.*

Ἡ ἅβρα] *Serva Heſych.* ἅβρα, δούλη, παλλακή. Dictio quæ ſæpe corrumpitur, ut doceo alibi. *J.B.*

69. Πα-

περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς [a] ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών.. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-

tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad auditionem redeat.

37. Cum vero longo poſt tempore aliquando Saturnalibus inſtantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum aut tunica fere putris, tunc maxime multam inſtitui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud ſublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. *V.*

69. Παναθηναίων] Quid Romae *Panathenaa? M. du S.*

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacernâ.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. *J. B.*

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Eraſmus* ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκίρον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *penulam*, vel tale quid. *J. P. a G.*

72. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. *J. G. G.*

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandantibus* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidero* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἰσ. β. c. 10. Δήμων. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. *M du S.*

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. *J. M. G.*

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* *J. Br.*

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* *J. Br.*

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* *J. Br.*

Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιὼν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum a[illegible]ans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo *Conſcrib. hiſtor.* οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. *J. G.*

Ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο] *Optimum tibi delegit.* *J. Br.*

79. Διεξιὼν] *Commemorans.* *J. Br.*

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* *J. Br.*

Ibid. Βρενθυόμενοι] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conductus* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo diſcedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

aut monuerit, ut dato ſibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum munuſculo abeunt, inſuper cum faſtidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipſa *minutatim tibi ſolvitur*, obolis binis aut quaternis, ſi petas, gravis videris ac moleſtus. Ut igitur accipias adulandum primo ipſi & ſupplicandum; colendus autem etiam eſt diſpenſator, quod aliud culturae genus eſt; nec vero negligendus conſiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur veſtiario aut medico, aut ſutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μνησε, ϗ ὡς ἐπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιών· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι ϗ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, [b] ἢ τέτταρας. ϗ βαρὺς αἰτῶν σὺ, ϗ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, ϗ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ ϗ ὁ οἰκονόμος. οὗτος μὲν ϗ [c] ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ [d] ξύμβουλος ϗ φίλος. ϗ τὸ ληφθὲν, [e] ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. [f] ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, ϗ ἀνόνητα.

Πο-

b Ἢ] Sic recte P. & L. ϗ Edd. *c* Ἄλλος . . . τρόπος] Ἄλλον τρόπον margo *AiW*. *d* Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S*. Ceterae recte ut edidimus. *e* Ἤδη] Ὁ ἤδη Ex. Fl. *f* Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron*. Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ϗ δυχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ϗ ὀρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι * κόοτιφον καλοῦσι. *V.*

* Κόσσιφον] Lege κόσσυφον. *M. du S.*

90. Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Γρ. αἱ ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. *M. du S.*

cepto diſcedunt, inſuper muſſitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiaſtes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ϗ δυχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται ϗ ὀρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόοτιφον καλοῦσι. Scholiaſtae haec verba ſunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce *Heſychius:* ſed quum apud *Heſychium* juxta & *Helladium* in Chreſtomathia pag. 14. editionis cum notis Meurſii, legatur Βρένθιον, dubium utrum apud *Helladium*, & *Heſychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, ſcribitur) ſit ex hoc Luciani Scholiaſta reſcribendum βρένθυον· an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Heſychio* βρένθιον emendari debeat. Certe priori ſententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex *Heſychio*, & *Etymologico* apud Scholiaſten pro κόοτιφον lege κόσσυφον. Apud *Heſychium* quoque, ubi legitur, Βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκκαρις, &c. ſciendum apud Etymologici Auctorem ſcribi βάκχαρις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuiſſe feminam. Uter recte ſcriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Heſychium*, Βρένθος ϗ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior eſt haud dubie *H. Stephani* ſententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τυφος exponitur. Apud eumdem *Heſychium*, ubi Βρενθύεται, δυχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito quin Βρενθύεται ſit reſcribendum; plane uti infra Βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

82. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philoſophi ut intelligam hunc locum, ſequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, ediſſerit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. eſt. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipſe dominus.* *J Br.*

86. Οὗτος] Muneribus ſcilicet, non obſequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in conſilium adhibetur*. Talem enim hic locus poſtulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempeſtiva*. At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόνητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlæo* πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καί που καὶ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te inſurgit apud virum, ſermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, ſubeuntemque paullatim podagram. Omnino enim poſtquam florem aetatis valetudiniſque tuae praecerpſit, poſtquam fertiliſſimam

Ἄωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα] Qui lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, poſſit ex *Homero* adferre, ubi Odyſſ. M. vſ. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiaſtes vetus, anonymus, exponit λεπτοί: adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα poſſit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Heſychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed ſciendum eſt, non ſatis conſtare, ne inter ipſos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum ſint intelligendi: quod facile patet cum ex *Heſychio* (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum reſpicit, & non unam interpretationem comminiſcitur) tum ex eodem Scholiaſta vetere, varias variorum ſuper hujus expoſitione loci ſententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἀώρους ab ἀρούειν *proſilire*; ut qui in petram quaſi impacti proſilire nequeant. Hanc quoque ſententiam ponit & *Heſychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie eſt certiſſima & venuſtiſſima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. *Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψίη, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος.* Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσίη eodem loco apud Noſtrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψίη. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
Ἄρηος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeſchylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

—— φέρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ που τίς ἀλκά.

Apud eumdem *Aeſchylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiaſtes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν εἰ πολλά τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξη). (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici eſt: Qua tempeſtate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *AEſchylus* Prom. πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Perſis. νᾶες ἄναες Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Ariſtoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Amphiſ.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III; 9. *Homero* Il. I, 34. ἀλκὴ ἄναλκις. *AEſchylo* in Perſis p. 157. νᾶες ἄναες, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemneſtra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injuſta juſta*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab ſe temeraria & injuſta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injuſtaque juſta peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempeſtate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *inſepultam ſepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri poteſt *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Inſaniens ſapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miſcell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per ſpeciem beneficii quempiam irretiat & quaſi viſco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

—— *ulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ——

Ita Venus in ſuaviſſimo & cum ſuavitate ipſius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris oſculi*, quod ibi offertur, certante, *Moſchi* Eidyllio, quod inſcribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἢν δὲ λέγῃ (Ἔρως ſcil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ἔπλε,

Mi-

ſuam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

μαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος ἴσε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου [a] ἀπορρίψη φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς [b] ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἅβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

[a] Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo AiW. [b] Πότε] Conjecit Jenſ. Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. [c] Διαφθείρεις] Sic W. recte ait Soulius. Διαφθείρας Edd. male. Διέφθειρας correctum in Ald. [d] Ἄλλο τι] Ἄλλό τι Edd.

, Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβακε). *J.J.*

Ἄδωρα] In quibuſdam Codd. ἄδωρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδωρα] Ex Latinis permulta ejuſmodi oxymora, ut: *concordia diſcors*, *inſaniens ſapientia*, *dulce malum*, *ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON*. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ ἀνόνητα] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. *J.Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾷν eſſe collabi, deficere? *J.G.*

97. Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ] Hæc ita legenda ſunt. *J.Br.*

Ὅπερ ἦν νοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοσιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος . . . ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ, &c. Sic potius, quam vulgo νοσιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat*, &c. *J.J.*

Ibid. Νοσιμώτατον] Ἡδύ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *J.B.*

• Νοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πατ. c. 19. *M. du S.*

1. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portet & abjiciat.* *J.F.R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἅβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tentaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *J.J.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Jenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lectt. Lucian. *Jenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum* τότε . . *non autem, ut adhuc*, πότε. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *J.F.R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *J.F.R.*

14. Ἐκ

τι τοιοῦτον [a] ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ προσλαβών· καὶ ἃ μὲν τέως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [b] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ [c] ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [d] οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [e] ἐπαγωγὰς

aliud huic ſimile incuſatus noctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum ſenectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante ſciebas, ventre auctus majore quam culeus eſt, malo quod nec explere poſſis, nec deprecari. Etenim & gula poſcit te ex conſuetudine, & cum indignatione & querela dediſcit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis ſimilem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulſione orta, & majus quid ſuſpicata, ut moechus vel veneficus, vel horum ſimile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accuſator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad ſcelus omne facilis. Tales enim univerſos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, cauſſam intellexiſſe. Multi enim in domos ingreſſi, quod nihil aliud utile ſcirent, vaticinia & veneficia polliciti ſunt, & gratiam ab amaſiis, & malorum in hoſtium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπεγκληθεὶς margo *A1W.* b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S.* Vulgatam noſtram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deeſt in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Ald.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *B2. H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀποθήκη. θύλακοι δὲ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τοῦ ἔθους] *Ea quibus aſſuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥᾴδιος τὸν τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥᾴδιος in ſequiorem partem trahi; ſed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui eſt in Ἀλεξ. c. 4. ubi hominem ſuis coloribus pingit. Niſi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio ſenſu intelligere, quo occurrit in Γομφ. c. 34. Ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν. Paſſive ſcilicet, quo ſenſu *opportunum* Livius aliique latine uſurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ὑμᾶς & paullo poſt ὑμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo eſt de Graecis in univerſum, quorum ſe numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem ſemel & iterum; [Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθροῖς.] quid eſſet ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu fruſtra haeſitavi; neque enim perſuadere mihi potui, eam ſignificare poſſe *abductionem in hoſtes*, quemadmodum vulgo vertitur. At ſola tamdem editio Florentina, habens diſerte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem eſſe omnino hic γνήσιον, cenſeo. Id nimirum Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſiſſe dominis ſuis praeſagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres quid-

averſiones : idque cum facerent, ſe eruditos dicebant, & pallia induti erant & barbas ſubmittebant minime contemnendas. Non abſurde ergo ſimilia de omnibus ſuſpicantur, cum tales eſſe videant, quos putabant praeſtantiſſimos, obſerventque eorum in cœnis & reliqua conſuetudine adulationem, & quam ſervilem lucri cauſſa perſonam ſuſcipiant.

41. Quos vero ejecerunt, illos etiam, ut valde conſentaneum eſt, odio habent, & undique quaerunt funditus, ſi queant, perdere. Etenim arbitrantur illos enunciaturos eſſe multa illa in natura ipſorum *ac moribus* ſecreta, ut qui norint accuraté omnia, & nudos ipſos inſpexerint. Hoc igitur eſt, quod illos angit. Omnes enim accurate ſimiles ſunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior : intus autem vel Thyeſtes eſt liberos ſuos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas ſimul ſorores Tereus ſubigens. Tales & hi ſunt, ſplendidi & conſpicui, intus vero ſub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ [f] εὐκαλαφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν.

Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς [g] ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, [h] πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

f Εὐκαλαφρονήτους] Εὐκαταφρονήτους P. *g* Ἐπωπτ.] Ἐποπτ. *J.* Ceterae recte ἐποπτ. item M. *h* Πορφυρᾶ] Conſtans lectio. *i* Ὀπυίων] W. Ὀπύων Edd.

quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo *Lucianus* de ſimili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pſeudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accepit eum amans quidam praeſtigiator, ex iis qui magias & ſacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. *Heſychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J.J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendoſe. Vid. Ἀλεξ. c. 15. *M. du S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. ſupra de *Sacrif.* c. 5. *M. du S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum ſequeretur Prognen uxorem & ejus ſororem Philomelam, ambæ verſæ ſunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Perſ.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀπυίων] Ita W. In *Impreſſ.* ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. *M. du S.*

Ὀπυίων] Etſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo ι. tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Heſych.* ter quater id repetentem, ὀπυϊομένη, μισγομένη. ὀπυϊομένη γεγαμημένη. ὀπυίειν, γαμεῖν. &c. & ſic noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Wit.* adſentiatur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. *Gujeti* quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. *J. F. R.*

57. Εὐκα-

τινός, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα [a] εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμεναι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς, καταγενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου [b] σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς [c] αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι [d] παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ [e] Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλήν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ [f] δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός. ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς [g] ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὔμορφος, καὶ ἐπέραστος, ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem ſunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo ſibi conſcii odio habent & ſtruunt inſidias, ſi quis ab illis ſejunctus, qui accurate ipſos norit, tragoediam ipſos faciat, & in vulgus de ipſis narret.

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perſpecta conſtituas, utrum in eam tibi ingrediendum ſit. Libenter itaque Apellem quemdam aut Parrhaſium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non poteſt, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praeſtantia; tenuem tibi, quantum a me poteſt, imaginem oſtendam. Pingatur itaque veſtibulum altum, inauratum, nec infra in ſolo, ſed ſupra terram in colle ſitum: adſcenſus longus ſit & arduus, lubricusque, ut ſaepe qui in ſummo ſe jam ſperarent eſſe, veſtigio fallente evertantur. Intra vero Plutus ſedeat ipſe, aurea ſpecie totus, formoſus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐαυθὴς male *S*. Εὐαιθὴς pejus *A*. b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριτητέον] Προσιτητέον margo *AiW*. Προσιτέον A. & P. περιιτέον M. Sed emendatum eſt poſtea. In vulgata conſentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deeſt in W. f Δὴ] Hanc voculam adeſſe in S. M. *H*. Fl. notat *M. du S*. quare, neſcio. Nam adeſt etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. conſtanter ſervant.

*61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχεις * δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.*

* Δὲ] Αἰ editum erat, ſed recte correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἣν ἐξετάσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθής. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐαιθής. *J.J.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exſtat libellus. *J.Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe veroſimile eſt, cum *Collectanea* exhibeant βίου. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. du S.*

64. Παριτητέον] Ἀντὶ τοῦ παριτητέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. *J.B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rurſus fin. hujus *Dial. M. du S.*

66. Ἐδεήθην] *Cupiam.* *J.Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim καὶ ἄναντες. *J.Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita ſit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene ſani ſit, ut cum *Brodaeo* legendum ſit ἄναντες, non video. *Atque aſcenſus ſit valde & acclivis & lubricus. J.J.*

76. Χρυσοῦς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſumtum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per aureum quâ ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quemdam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Pœnitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ [h] προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, [i] ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ [k] τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ [l] ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς [m] ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ [n] λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ [o] ἑτέρᾳ μὲν, τὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

h Προηγεισθω] Sic Edd. & M. Προηγέσθω *Ba.* *i* Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω. *k* Τετραμμένον την χρόαν] Τετριμμένον τὴν χρῶτα Mſ. Gr. G. *l* Ἡ Ὕβρις] Deerat articulus in *J.* aderat in ceteris & in M. & S. *m* Ἀποπτάσθω] Ἀποπτεσθω W. & Fl. Vulgatam retinent *H.* & reliquae. *n* Λεληθυίας] Ita ex M. & *S.* reſcripſi. Nam λεληθείας ceterae Edd. omnes male. *o* Ἑτέρᾳ] Ἑταίρᾳ male *J.* ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. *J.B.*

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔπληγον *ad corpus*, ἔπλαγον *ad animum.*) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. *M. du S.*

84. Διαιδεξαμενι αὐτὸν] Reſtitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. *J. Br.*

88. Καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμμένον τὴν χρῶτα. cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὴν χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας δὲ περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare.

J.G.G.

Ibid. Τετραμμένον . .] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. c. 14. ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Ζ. Τρ. c. 30. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. *M. du S.*

93. Λεληθυίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. *S.* emendavit. *M. du S.*

95. Τῇ ἑταίρᾳ] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μεν. *J. Br.*

97. Ἐς οὐδὲν ὄφελος] *Fruſtra.* *J. Br.*

4. Ἐκεῖ-

θόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ᵃ ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, ſapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus eſt, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ᵇ ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ᶜ ἀγελαστὶ

1. Olim apud me conſidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi veniſſe probabiliter dicam, legenti noſtrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

ᵃ Ἐκείνην τὴν] Ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. ᵇ Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἦν. Fl. plane omiſit. ᶜ Ἀγελαστὶ] Ἀγελασθὶ P. Ἀγελασθεὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyſſ. A. 32. Vide *Stobaeum*. Meminit & *Gellius* horum verſuum. *G.*

4. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Senſus facilior, ſi legas ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν. *J. B.*

Ἐκείνην τὴν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. *F. G.*

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non eſſe.* Conſiderat enim id quod eſt in hominum moribus, ut cum ipſa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer.* Odyſſ. I. *Æſchyl.* in Prometh. *G. C.*

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus eſt huic argumento ſane quam aptiſſimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam uſumque eximium deſcribere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. *M. du S.*

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in cauſa non eſt, ſi quid mali nobis inveniat. *J. Br.*

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum ſtatuerit. J. Br.*

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixiſſe *Petrum Moſellanum* hujus Apologiæ Interpretem oculis ſuis in hac uſum non fuiſſe, donec majus otium probandi. hujus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud ſtatim ab initio ὑπὸ κλειῷ τινι χρυσῷ, & pag. ſeq. *J. B.*

2. Ἢ] W. recte, non ἦν, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi quod nihil prorſus in *Florent.* eſt. *M. du S.*

5. Καὶ] Adſeverantis eſt.

6. Μεταξὺ] *Inter legendum*, in Miſcell. L. IX. c. 14. *J. Br.*

Μεταξὺ] Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Moſellani* verſione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in ſingula diceres*; *Soulius* vero haec merito in marg. ſic mutaverat: *inter legendum, & perlecto libro.* *J. F. R.*

7. Ἀπηγκωνισμένοις] Ex hac ſententia expedire me non poſſum. Corruptam cenſeo. Nec quid eliminem aut quid ſervem, ſcio. *M. du S.*

Ἀπηγκωνισμένοις] Neſcio quid haereat *Solanus* noſter; nam ſi ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo ſenſu vel in Lexicis occurrit, nihil abſurdi habet ſententia, *haec jam addere, adjungere paro praecedentibus a te jam lectis.* Confer ſupra *Reviviſc.* c. 38. καθάρμασι

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Crœſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, [f] φησὶ, μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περίβλεπτον [g] ἐνῆκε; πόσοι Μίδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

d Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. *e* Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & *J.* & marg. *A1W.* Κακῶς ἐγὼ *P.* Ald. F. Fl. *B2. H.* Κακῶς ἔχω *S.* &c. *f* Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. *g* Ἐνῆκε] Ἐνσέσεικε W. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐνσέσεικε L. *h* Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν * πρώτων αὐτοῖς προσδοκωμένων. *V.*

* Πρώτων] Pro πρώτων C. habet πρώην. *M. du S.*

μοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod *S.* mutavit in κακῶς ἔχω. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, *oblitus.* *J. Br.*

12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtulæ transmutatio.* *J. Br.*

Ὀστράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀστράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius. Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φέρων . . ἐνῆκε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Αἰακῷ] *Tam morti proximum.* *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum, quales ſunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & ſequentem κουράλια. *J. B.*

Τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφιγγίον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. *Moſellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal e ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari ſolita fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεια ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κουράλια (quam vocem *Moſellanus* interpretatur *coralia*, tamquam ſi κοράλια ſcriptum eſſet) legendum puto κουράσια vel κοράσια vel κοράλλια, quarum vocum idem eſt ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco poſuit, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κοράλλια. *Heſychius* habet ſic: Κοράλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo poſt: κοράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ & λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσι Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* de iiſdem loquitur *Dio Caſſius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει ἀθύρματος τρέφουσι. Quæ ſic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis cauſa alere ſolent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορασια & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditiſſimus *J. Bochartus* deſcriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipſe de Animalibus ſacr. ſcript. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinenſ. Locum hunc quisquis attente legerit, mendoſum eſſe fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ moleſtias graphice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter inſtituto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Tamen idem jam ſenior in *Cæſaris* aulam ſe contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Midæ*, quot *Crœſi*, quot *Pactoli* illi perſuaſerint ut chara illa libertate cui a pueris aſſueverat, abdicata, ſe huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia* & *corallia* (*id eſt monilia e corallio facta*) ita reddidit Cl. *Botius*; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime. Primo enim τὰ σφιγγία ſunt *ſphinges, non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* ſed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuiſſe monilia corallina, merum ſomnium eſt, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum ſeptimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari eſſe revinctus, qualia ſunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam ſimile conferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuiſſet potius quam illi tam ridiculum ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut ſignificetur *Lucianus* aurea catena eſſe revinctus, quomodo e ſimiarum genere ſphingia, & pardalia, ſeu pantheræ vinciri ſolent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philoſopho* libri ſecundi *Hiſtoria animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philoſtrato.* Nobiliſſimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κυράλια. πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου

a Κουράλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillæ* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armillæ anguium figuram habentes, quæque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis.* Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis.* Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακής. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium. Ariſtophanis Scholiaſtes* in *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis* ævo *Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius.* Act. 241. Ἁλῶναί ποτε ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δέρῃ ἔφερε· χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπιγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pordalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo.* Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονονουχὶ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κουράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κωράλλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano.* vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἢν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδὺς τὸ σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

ergo haec vita & illa ſcriptio diſcrepant, & hoc ſane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inverſa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium geſta ſunt, ſed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

2. Haec quidem ad te ipſum, ut conſentaneum, a te dicta ſunt. Subjicies autem forte ad me ipſum etiam conſilium quoddam ejusmodi non intempeſtivum, ſed amicum, teque virum bonum & ſapientem decens. Si igitur pro dignitate ſumtam perſonam tuam egero, bene res habet, & Elo-

a Βίου] Deeſt in W. male. b Ἄνω τοῦ ποταμοῦ] Ἄνω τοὺς ποταμοὺς. L. c Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινοδεῖν male *Coll.* d Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. e Ὑποδὺς] L. & margo *A1W.* melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus Edd. erat. f Ὑποκρίνωμαι] Conſt. & Vo. Δύνωμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινοδεῖν] Ἐναντίως ᾄδειν. *G.*

* Παλινοδεῖν] Data opera ſcripturam codicis expreſſimus. *M. du S.* Quid enim peccatum ſit, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

Picta quod jugo deligata collo
Pardus ſuſtinet.

His puto poſſe defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed quod ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία καὶ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootium: diſputare debuit in ipſa voce κουράλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa *Salmaſii* doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe *Palmerium*, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφιγγία manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Heſychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religioſum in primis geſtamen eſſe exiſtimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, ſ. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illuſtriſſimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλάρας, quae alia ſimiarum cauda carentium ſpecies a Salmaſio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Uſu & praeſt. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς οὐ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themiſtocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda eſt. Vide an hic κόλουρα legendum ſit, quod eodem ſenſu de quavis beſtia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum eſſet in verſione quod reſponderet τοῖς κουραλίοις, in tanta ſententiarum diverſitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quaſi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non ſatis preſſe pronuntiatum in κουράλια mutaſſe librarius poteſt. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuiſſe olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus: ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

ἂν ἡμῖν [g] ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [h] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

Πάλαι μὲν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευ-

g Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. *b* Καὶ καιόμ. . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. *i* Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα· καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. *V.*

† Καλοῦσι] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. *M. du S.*

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Jenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Heſychianum κουράλλιον, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. *J. F. R.*

24. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: ἄνω ποταμῶν. *J. Br.*

Ἄνω τοῦ ποταμοῦ] Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; herus reſpondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146. C. *M. du S.*

Ἄνω τοῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμόν; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. *J. M. G.*

26. Καὶ παλινῳδεῖν] *Eraſm.* in adagio: *Palinodiam canere.* *J. Br.*

27. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. *J. Br.*

Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης] Conf. ſupra Μισθ. c. 11. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὲρ Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. F. G.

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. *J. M. G.*

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *J. B.*

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. *M. du S.*

34. Καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ] *Et qua tibi viro bono congruat.* *J. Br.*

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύσασθαι omnia conturbat. *M. du S.*

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. *J. Br.*

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervat. c. 16. *J. F. R.*

42. Τὴν σμίλην] *Scalpellum.* *J. Br.* Miſc. L. IX. c. 14. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe: *acum*; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait: Σμίλη, ἐργαλεῖον σκυλοτομικόν. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντητήριον. *J. F. R.*

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τόξ. *M. du S.*

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. *M. du S.*

50. Ὀπη-

δυμένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ, οὐ μεμπτὴ, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ᾽ ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ᾽ εἶναι, καὶ τῇ μὲν Ἐλευθερίᾳ [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον.

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ᾽ ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα [e] σου βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὔχου δ᾽ Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί᾽,

& privatim apud eruditos, qui cognoſcere illud & in manu habere dignati ſunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & hiſtoriae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus eſſent, eruditis praeſertim, ne per ignorantiam ipſi in ſervitutem ſe conjiciant. Poſtquam vero mutata ſententia tibi viſum eſt, meliora haec eſſe, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum verſiculum,

Ubi lucra magna, ſerviant & liberi:

vide, ne quis impoſterum audiat te illud praelegentem, ſed nec alii cuiquam eorum qui praeſentem vitam tuam inſpiciunt, copiam facito legendi; ſed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi uſu veniſſe, quod eſt in fabula Corinthia, & ipſe contra te Bellerophon ſcripſiſſe libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deeſt in W. *b* Ταῦτ᾽] Ταῦτα W. *c* Μακρὰ] Μακρὰν P. *d* Ἀκούσηται] Ἀκούσει W. & Fl. non male, ſed & vulgata quam ceterae Edd. ſervant, bona, niſi quod P. ἀκούσηται cum jota ſubſcripto, quo nihil opus. *e* Σου] Sic L. recte; Σοὶ Edd. *f* Τῷ] Τω vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipſo verſari, & prae manibus habere dignati ſunt:* malim ego: quotquot eum (librum) *verſare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & verſare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hiſt. Anim. XVII. 37. Et alibi ſimiliter, διὰ στόματος ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* verſionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expreſſa eſt. Nam Pariſina, ſive *Obſopoei* ſic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum ſtudioſi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad ſuperius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλεῖν τινι autem non ſolum de perſona dici, ſed & de rebus, libris, ſtudiis, recte ait *Bos.* Et ſic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noſter infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος. *Brachium autem lati ſcapularum oſſis cavo oblique inſeritur*, ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum eſt, vid. rurſus infra c. 11. & alibi. Sed & διὰ στόμα ἔχειν invenio apud *Parthen. Nicaeenſ.* Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. R.*

61. Ὅπου τὸ κέρδος. .] Verſus eſt *Euripidis*, ad quem olim parodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio ſuadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam ætate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inæqualitatem ætatis eas nuptias aſpernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. a G.*

Ὅπου τὸ κέρδος. .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σοι βίον] *Quippe qui nunc ſervias.* *J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Eraſm.* in adag. *Bellerophontis literae.* *J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπος] *Specioſum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elſner.* *J. F. R.*

79. Καὶ σὺ τὸν κολοιὸν] *Eraſm.* in Paroemia: *graculus Æſopicus.* *J. Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. *Æſopi* fab. Infra Ἀποφρ. c. 5. plene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιόν. *M. du S.*

80. Ὁμοιὰ

met, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἤτοι ἄλλου τοῦ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, ὅμοιά σε τῷ [g] Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. [h] περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον [i] ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. *h* Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Π Ald. Περὶ integre reliquae & M. *i* Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Ζαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variæ hiſtoriæ, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Zaleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πόδα] Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πόδα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. *Περὶ πόδα τοίνυν*, inquit *Sabinus* pag. 506. *καί σε τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν.* *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπόδως. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πόδα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *J. J.*

Περὶ πόδα] Retinui περὶ; nam περὶ πόδα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἑκὼν] Lege ἑκῶν. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐν-

τῶν, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσω-

toniatae, & fugae atque exilii, ſi voluiſſet, copiam facerent. Tuum autem haud paullo abſurdius factum eſt, qui ſervilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excuſſeris, accuſaverisque, ſi quis in divitis alicujus domum incidens & concludens ſe, ſexcenta incommoda & pati & facere ſuſtineat; extrema vero ſenectute, & ſuperato fere limine, ignavam adeo ſervitutem ſubieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadara oſtentes. Quanto igitur, inquiunt, inſignior eſſe videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus eſt, novam contra te accuſationem circumſpicere, poſt admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophiſtam qui ſibi nihil ſapit?*

Nec deerunt his, qui accuſare volent, etiam alia in te argumenta: ſed alii Tragicis te actoribus adſimilabunt, qui in ſcena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipſe adeo Hercules ſunt; extra vero Polus aut Ariſtodemus perſonis depoſitis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. *b* Φυγεῖν] Φυγὴν W. *c* Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. *J.* quae καὶ νῦν. *d* Ἀπορήσουσι] Ἀπορήσουσιν male *J.*

91: Τὸ δὲ σὸν οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expreſſit dictionem. *J. B.*

93. Εἰς πλησίου τινὸς] Οἶκον ſubaudio. *J. Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. ſupra ad c. 1. *M. du S.*

97. Ὑπὲρ τὸν οὐδὸν] Ὑπὲρ τὸν γήραος οὐδόν. *Eraſm.* in adagio: *Limen ſenecta.* *J. Br.*

Ibid. Τὸν οὐδὸν] Frequens iſtud apud *Homerum.* *A. V.*

Τὸν οὐδὸν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyſſ. O. 246. & 347. *Heſiod.* Ἐργ. 329. ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Plato etiam uſus eſt hac phraſi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M. du S.*

3. Καινὴν] Pro κενὴν in Florentino exemplari erudita manus repoſuit καινὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quaſi legiſſet καινὴν, *Ecquid attinet novam accuſandi rationem adverſum te quaerere?* ſaepe αι & ε confuſa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, & ex adverſo; de quo infra plura. *J. J.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili eſt. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram ſcripturam *J.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifeſto ex καινὴν corruptum ſententia ipſa diligenter inſpecta demonſtrabit. *M. du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & veſtigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, ſed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in ſuis Codd. legiſſe *Bourdelotium* in *Pariſ.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* verſio latina reddidit, quam verſionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *J. F. R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* ſenarius. *J. Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* verſus, teſte *Cicerone* Epiſt. ad Famil. XIII. 15. *A. V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) ſed cum in noſtra non extet, aut aliam *Medeam* ſcripſerat Euripides, ut ſaepe duplices ſunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* ſit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epiſtolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed ſine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barneſium* ad verſ. 255. *Incert.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis;* ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνονται ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, [e] καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [f] συγκείμενον Ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόῤῥω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς [g] εἰκότως ἂν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. *A1.* non male. *f* Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. *g* Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἢ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος. *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὔμελος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον κειμένην] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R.*

† Εὔμελος] Sic & C. *M. du S.*

cert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M. du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. Μενιπ. ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλος] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντες δὲ] *Exacti, expulſi.* *J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῷ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς, χείλεα μέν σου ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' αὐχμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαροῦν [a] παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἔοικεν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀπο-

quae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigaſſe quidem*, *ſiccum liquiſſe palatum.* Itaque e veſtigio ſtatim poenas dediſti, qui temere audaciam ſumſeris contra hominum neceſſitates, paullo poſt autem tantum non ſub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accuſatione aliorum florenti, a tergo adſtans Adraſtea te deriſiſſe, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non deſpuens ante in tuum ſinum, accuſares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia ſuſtinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeſchinem poſt Timarchi accuſationem ipſum deprehendi patientem ſimilia: quantum a ſpectantibus riſum putas oriturum, ſi Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipſe vero jam ſenex, eadem in ſe deſignet. In ſumma, Pharmacopolae illi ſimilis es, qui tuſſis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. *J.* Fl. *H. P.* Πόδα *S.* *b* Ἀποκηρύττων] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν ἰέναι. G.
41. * Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. *V.*
43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλία ‡ μακροπτύστους καλεῖ διασύρουσα §. *V.*

* Melius hoc referretur ad θρασυνάμενος ſupra. *M. du S.*
† Πάνυ] Πάνυ legebatur in Edit. Sed facilis eſt correctio, ac de permultis ſimilibus non ſemper monebimus, ſed quantum poterimus, in tranſitu corrigemus. *J. F. R.*
‡ Μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M vulgatam tuetur. *M. du S.*
§ Sequebantur hic plura, ſed ex alio ſcholio perperam repetita, quae recte delevit *M. du S.*

Κνύζων ἐνὶ φρεσὶ] Male omnes κνύζων, patet apud *Homer.* Il. 9. *J. B.*
34. Χείλεα . .] *Hom.* Il. X. 495. Vid. ſupra Dial. praeced. *J. F. R.*
36. Θρασυνάμενος] Sic quoque in *Junt.* legebatur; ſed mutavit *Solanus* ſive *Soulius*, in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego cauſſam non video, ſed vulgatam ſervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoriſtus eam vim habet, ut ſignificet id quod facere ſolemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & ſtatim ſequitur ἐξομοσάμενος. *J. F. R.*
43. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] *Eraſm.* in adag. *In tuum ipſius ſinum inſpue.* *J. Br.*
Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copioſe ad illud Petron. *ter me juſſit expuere.* *J. B.*
44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem ſciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophraſtum* aliosque id factitatum, viſo aliquo monſtro, aut mali ominis averruncandi cauſſa, legimus; longe, mea quidem ſententia, ab hoc more abhorret. Quo ſi quid arroganter forte in alios dictum eſſet, aut de ſe magnifice nimis praedicatum,

Adra-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

κηρύττων βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον [c] ἐθελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἱμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα,

Μοῖ-

c Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχῶς κεχορηγημένῃ. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe, malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τι ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνην] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem. J. Br.*

51. Εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia. J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δι' ὅλου, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. J.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

77. Μοῖ-

Μοῖραν δ' ȣ̓ τινά φημι πεφυγμένον ἔμ-
μεναι ἀνδρῶν.

ϗ̀ [a] τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τȣ̃τον ἀφεὶς τ̀ λόγον, ὡς ȣ̓ πάνυ ἀξιόπιςον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδ☉ τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποςῆναι τ̀ παρȣ̃σαν συνȣσίαν, ἀλλὰ τ̀ σύνεσιν, ϗ̀ ἀνδρίαν ϗ̀ μεγαλόνοιαν τȣ̃ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιȣ́τῳ, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κᾆτα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρȣ́ων τ̀ ἧλον, ϗ̀ μείζονί [c] γε τ̀ σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τ̀ ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δȣλοπρεπέςατον εἶναι, ϗ̀ ταύτῃ χείριςον νενόμιςαι.

Τί ȣ̃ν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐςιν, ἢ ὁμολο-

Fatum equidem nullum dico effugiſſe virorum:

& illud,

Naſcenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, ſubiiſſe praeſentem convictum, ſed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluiſſe in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accuſationem adulationis inſuper crimen ſubeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime ſervile eſſe, & hoc ipſo nomine peſſimum, perhibetur.

10. Quid igitur, ſi neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

a Τὸ] Τῷ male Fl. *b* Μὴ πρὸς &c.] Haec & ſequentia verba usque ad αἰτίαν, deſunt in W. *c* Γε] Abeſt haec particula ab Fl. adeſt in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τ̀ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τ̀ μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μ̀] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens ſe ad *Apologiam*, non eo nomine ſe defenſurum cauſſam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec ſe *Homerum* teſtem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ȣ̓ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed verſus ipſe, quem reſpicit hic Noſter, ſic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ȣ̓ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.
J. J.

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris eſt ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inſcitis Librariis haud dubie profectum eſt. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ] *Hom.* Il. v. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ] Ecce quam belle rurſum, pro ἐπένησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἀπένησε; & pro v. lege Υ. Ibique verſ. 128. *J. F. R.*

90. Ἥλῳ τ̀ ἧλον] *Eraſm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἥλῳ τ̀ ἧλον] Sic pag. 271. Interpres *Ariſtoph. Suid.* Parœmiog. *J. B.*

Ἥλῳ τ̀ ἧλον] De hoc proverbio agit *Daviſ.* ad Cic. Tuſc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciundum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Ruſticum pag. 39. *Philoſophi ſaeculi ſolent, amorem veterem amore novo, quaſi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἥλῳ τ̀ ἧλον, πασσάλῳ τ̀ πάσσαλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἥλῳ. Adde noſtrum infra pro Lapſ. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχ☉] *Eraſm.* in proverbio: *Sacram ancoram ſolvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδύρεσθαι] Lucianus haeſitare ſe fingens, quo tamdem colore factum ſuum, ſuis ipſius praeceptis contrarium viſum, defendat & excuſet, Μία μοὶ ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχλευαςικά. Poſſet quis κατασκευαςικὰ, ſed ſine dubio legendum καταχλευαςικά id quod requirit ſenſus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. *J. J.*

98. Νόσον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex ſequentibus. *M. du S.*

4. Μηρὸν αὐτὰ] Caſtiga μικρόν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam ſani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in ſicco eſt, deplorare ſenectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati perſuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte neq intempeſtivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progreſſa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum ſceleſta moliar,
Sed major urget conſiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetoſum abjicere ſe, vel montis ab aërii praecipitio, ſi quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur eſſe videntur, quae quis in tali re defendendi criminis cauſſa dicere habeat, quorum nullum unum per ſe valde ſpecioſum. At bono te, ſodalis, animo eſſe

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ἴσως ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Πενία δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάῤῥει, ὦ ἑταῖ-

d Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt *P. H. J. Fl.* e Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρείσσων δὲ πεῖνα] *Bourd.* At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότητος * ἤθους ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ' ὦ βωμολόχε, εἰς ταύτην κἀκεῖνοι ὧν κατέδραμες † ἀπηνῶς καταφεύγοντες ἀπολογίαν, λῆρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ‡ ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα, φασὶ, μιμούμενον § αὐτόν. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι ¶ οἷς οὗτος Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου συμβάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἐὼν . . . Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας †† ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. *V.*

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. *V.*

* Ἤθους] Ἦθος ante typis deſcriptum legebatur, ſed mutavit *M. du S.* Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κατασκευαστ. . . editum erat καλασχευ . . . pro ὦ, οὖν, pro ὧν, ὡς &c quae mox vide. *J. F. R.*

† Ἀπηνῶς] Ἀπημελημένως ante legebatur; ſed ex C. ἀπηνῶς dedit *M. du S.*

‡ Ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte ſe reſtituiſſe teſtatur *M. du S.*

§ Αὐτόν] Pro eo monſtroſe legebatur αὐτούς. Ex *Coll.* reſtituit *M. du S.*

¶ Οἷς] Οἷον antea editum eſt; mutavit idem *Soulius*, an correxerit, non video; neque enim ſenſum ſatis adſequor, niſi poſt μιμεῖσθαι diſtinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. inſtrumenti accipias, ut ſit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit*. Aliquid tamen poſt μιμεῖσθαι excidiſſe credo. *J. F. R.*

* Sic manifeſto legendum, licet ſic in Mſ. σοφιστὸν τὸν κῖον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui conſuli poterit. (Coll. κῖων) *J. Cler.*

** Ὁμήρου] Decem verba ſenſu carentia poſt h. v. ſequebantur, quae ducibus *Coll.* omiſſa ſunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion reſtitutum ait.

†† Ἀγείρας] Ἀγείρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. *M. du S.*

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem εἰλικοβηκυῖαν, quam corruptam eſſe patet. *M. du S.*

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. *M. du S.*

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. *J. Br.*

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσων δὲ πεῖνα. *J. B.*

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. *M. du S.*

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An οὐ πάνυ δὲ εὐπρόσωπον? *F. G.*

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν [a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me uſuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ſerere conentur. Neque nos ita pauperes defenſionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accuſationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter ſe differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi ſerviat, ſuſtineatque quaecumque

[a] Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβίην ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίην W. σκυλλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, vide notas. *b* Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δέ φασι * Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινά, ὅθεν † ἐκείνη ὠνομάσθη κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐστί. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum. *M. du S.*

† Ἐκείνη] Ita correxit idem; nam vitioſe ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expoſitae, oſtendunt haec eſſe collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia ſcripta fuiſſe. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta deſumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίην] Locus eſt vexatiſſimus, de quo ante complures annos meam conſuluit ſententiam Ampliſſimus Daventrienſium Conſul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Conſeſſui Potentiſſimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum eſt, adſcriptus, quem honoris cauſſa nomino. Diu, fateor me torſit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem fruſtratus ſum. Verba ſunt: Σὺ δὲ θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ſerere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium eſt cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco ſita, non in montibus. Sed Arabiam cavam eſſe nemo usquam reperiet. Si quae dicenda eſſet Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feraciſſimis poſita, ſic eſſet dicenda, non illa fabuloſa & deſerta. *Eraſmus* tamen Roterodamenſis, ille Batavorum doctiſſimus, ex hoc loco proverbium ſibi viſus eſt expiſcari, quod Centur. 1. Chiliadis II. inſeruit & ſic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam ſerere*, pro fruſtra ſudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam ſumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit eſt plane ἀπροσδιόνυσος, & male a ſummo viro intellectus & tranſlatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuiſſe cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipſo ſolis curru orbem terrarum luſtres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, ſi quae eſſet, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Aſiam ad Arabiam colendam proficiſcerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta ſcribunt portentoſius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (iſtiusmodi varia lectio in Syneſ. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint ſerere.* Fuit Cyllarabis gymnaſium in Argolide. *Heſych.* κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnaſii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narraſſet Cleomenem agrum Argivorum & omnem ſegetem perdidiſſe funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τὰ περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Poſtquam tamen ventum ad Cyllarabin eſt, & ſubdere faces aggreſſi ſunt gymnaſio, obſtitit; oſtendens illa quae Megalopoli egiſſet irate potius, quam bene a ſe geſta eſſe.* Liv. XXXIV, 26. *Miſit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnaſium id eſt minus trecentos paſſus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiſerunt.* Pauſanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλλαράβου γυμνάσιον, & ſic a Stheneli filio appellatum eſſe auctor eſt. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Caſaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnaſium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Iſtud gymnaſium ſacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber. : an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte adminiſtrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat ? Nimirum percurre, & ſeparatim unumquodque horum ſitum, conſidera. Invenies ſane Muſicorum illud *Diſdiapaſon*, hoc eſt eo quod maximum eſt intervallo, ſcriptum illud *diſtare a facto*, ac tantundem ſibi ſimilem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, τὸ [d] πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πί-

c Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forſan διελών. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
d Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *A1W.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W.
e Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνῃ, cui poſteriori Codici jota eſt ſubſcriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *A1W.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque uſibus hominis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J. G. G.*

Quae uncis incluſa ſunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάραβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro ſummo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho ſub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum ſatis conſtare videtur, qua potiſſimum ratione ſcribenda ſit vox Κυλλάραβις; nam in Pyrrho Κυλλάραβις ſcribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυλλαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυλλάραβις ſcriptum eſt p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβίην habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβείην & Σκυλλαραβίαν. Interpres Pauſaniae Rom. Amaſaeus *Cyllarabin* ſcribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* ſemper Κυλλάραβος unico λ. ſcribitur. *M. du S.*

Κοίλην Ἀραβίην] Retinui in verſione lectionem omnium, quantum conſtat, librorum: licet indicare non poſſim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo ſcripturus videtur fuiſſe Lucianus, ſi Arabiam voluiſſet. *J. M. G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longiſſime Argis diſtat. *J. Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve eſt, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones obſervent, apoſtrophum in praepoſitionibus ſaepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joſeph.* Antiq. I. 3. 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀποικίαν. *Ael.* V. H. I. 30. ἐπὶ ἵππῳ ſed cum ſuſpectus ſit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce ſimilia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἑκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Euang.* *Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἡσαΐου & 2. 17. ὑπὸ Ἱερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου. & ſaepe alibi ap. hos ac profanos ſcriptores. Ea tamen non eſſe vitia inde orta quod praepoſitiones per compendium ſcribi ſoleant, patet ex poëtis, qui apoſtrophos ſaepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί. *J. F. R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* cenſendi ſunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis ſub alius imperio ſint, ut quaeſtores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſm.* in Proverb. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; ſive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* eſt, conſonantium perfectiſſima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J. F. R.*

29. Πρᾶγμα] An Muſicorum vocabulum ſit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipſo W. viderint Muſici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum eſt & ante ab *Eraſmo* in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat *Vorſtius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπαιδ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. ſcripturam ſervavi, nam licet τὸ γράμμα videatur eſſe poſſe vocabulum Muſicum, quia διάγραμμα id ſignificat, quod hodie *ſcalam* dicimus, i. e. commonſtratio notarum muſicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Syſtema* Muſici dicunt (vid. ſupr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic noſtro eſt *negotium ſuum*, ſtatus ille aulicus, de quo ſe purgat, & quem deinceps non ſemel πράγματος nomine denotat, ut ſtatim c. ſeq. τουτὶ — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. *J. F. R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδον] In omnibus impreſſis aliter, roſaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. jota ſubſcriptum habet ἀνεμώνῃ, recentiſſimam arguit manum, in eo enim codice adſcribitur ſemper, nunquam ſupponitur. Hacte-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ [b] προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae roſa, & homini ſimius. Etenim merces quidem & illic & hic eſt, & quod alieno paretur imperio: at res ipſa plurimum diſcrepat. Nam ibi quidem ſervitus manifeſta nec multum emtis mancipiis diſtant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles ſe praeſtant, eos iniquum fuerit ſolius mercedis cauſſa male audire, & in ſimilitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas ſuſtulerit: neque ipſi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium ſtatum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati ſunt, recte facient, cum merces ipſorum quoque operi propoſita ſit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

12. In univerſum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλην] Sic recte L. margo *A1W. B2. P. S.* Παμπόλλῳ male *J.* Fl. *F. H. A1.* b Προσιόντες] Εἰσι W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. *V.*

* Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρήσει reſtituit *M. du S.*

ctenus de ſcriptura. Rem ipſam quod attinet, ſi veteres inſpicias, & quam magnifica de roſa praedicaverint, obſerves, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* poſthabitam; praecipue ſi reputes, quam incurioſi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a noſtrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis ſuis dignos exiſtimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum roſa certare quibusdam videri poſſit. *M. du S.*

Ἀνεμώνη ῥόδον] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non ſatis videtur attendiſſe. Nam ſic ſtructura reſpondet ſequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praepoſuiſſet, μόλιβδος, ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae cauſſa, videtur invertiſſe conſtructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non conſequitur, roſam ab eo poſthaberi anemonae; ſed quia tantum dicit: *quantum diſcrimen eſt inter hos flores*, eum lectori poſthabendum relinquit, quem is vulgo poſthabere ſolet, i. e. anemonen. Eas autem, cum roſas quidem figura imitarentur, ſed longe minores & nullius odoris eſſent, prae roſis contemtas fuiſſe, vid. *Eraſm.* in adag. *Roſam cum anemone confers*, & Dioſcorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non eſt probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuiſſe, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa caſuum ſeu conſtructionis inverſio poſtremo tantum loco fieri ſolet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic ſupra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae ſupra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miſeram vitam dixi vivere, ſed eos miſeratus ſum, qui in domibus inſtitutionis obtentu ſerviunt. Hoc vero noſtrum, o ſodalis, negotium longe diverſum eſt. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco ſumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una adminiſtramus. Equidem, ſi conſiderare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios ſcribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam diſertiſſime poteſt & accuratiſſime, cum fide maxima conſervare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, ſed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον. τουτὶ δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ᾽ οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ᾽ ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἁπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως

οὐ

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἧκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

62. Ἁπαξαπάντων] Ἁπαξαπάντων ὑφ᾽ ἕν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστί. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνη ἁπαξάπαντα καταμιμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγορεῖ καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γε τοι ‡ περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυοῦς, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλεται φιλοτιμίαν καὶ πλεονεξίαν. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τὶς τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην § ὑπερτερεῖ, καὶ τὰ δίκα τοῦ μονάδος εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἱρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἄν τε ὑπὸ μικρᾶς ἄν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδι συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλουτεῖν οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλά μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ὀλίγων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta eſt. In G. autem pro ultimis poſt εὔχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὄνειντο οἱ καθ᾽ ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ᾽ ἢ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ᾽ οὐδὲν διαφέρομεν ** Ἀνακυνδαράξου. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid ſibi velint neſcio. *G.*

† Εἰρήνη] Εἰρήνει male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακυνδαράξου] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐχ ἀφ᾽ ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ᾽ ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum inſidias; & crimine ab uno
Diſce omnes. — —

Quid autem proprie ſignificet ἀφ᾽ ἑνὸς, diſce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quaſi ſpecimine viſo* de ſe tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ᾽ ἑνὸς ἄνδρες οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος . . . μέμφεσθε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἁπαξαπάντων] Loco illi *Ariſtophanis* ab Scholiaſte adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ᾽ οὐ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἁπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εὕρων ἁπαξάπαντα καταπεκλεισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graeciſmo uſitatiſſimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura ſimilia vid. ad *Dial.* ſeq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut ſub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum cenſendum eſt. *M. du S.*

οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μὲν ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, [a] ἀλλ᾽ ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ᾽ ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ᾽ ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμοὺς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν· ἀλλ᾽ ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ [b] νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἢν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ [c] σωροῦ κορυφῆς, ἐφ᾽ ἕκαστον τούτων, ἀφ᾽ ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ᾽ ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδα-

ratore; nec parva illa, ſed multorum talentorum: & poſt haec non ſpes quaedam exiguae, ſi fiant, quae conſentaneum eſt fieri, ſed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti, utens fiducia, & cominus congreſſus intentato crimini, ultra etiam quam oportet cauſſam dicere, & illud nempe dico tibi, neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico neque tributa, quae a civibus quotannis veniunt: ſed eſt Imperatori merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod beneficiorum cauſſa adoratur; ſtatuae porro & aedes, ac templa, quae habent a civibus, merces & iſta ſunt pro curis & providentia, quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adſimulemus magnis, ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum, quibus conſtat, deſcendere, videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui ſummi ſunt; caeterum mercenarios aeque eſſe univerſos.

14. Si igitur eam ego legem ſcripſiſſem, neminem quidquam oportere agere, teneret merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

[a] Ἀλλ᾽] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus. [b] Νεὼ] Νεὼς M. [c] Σωροῦ] Sic bene P. S. Fl. Σοροῦ male *J. A1. H. B2.*

80. Φόρους] *Μερισμοὺς, φορολογίας. G.*

90. Τοῦ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς *acervus* eſt, ἡ σορὸς *ſepulcrum*, ut infra Ἑρμ. c. 78. ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. *Alterum pedem, quod ajunt, jam in ſepulcro habens.* Et *Ariſtoph.* Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur verſu *Homer.* Il. Ψ. 91. qui vulgo ſic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum ſit legendum ὁμὴ una voce, i. e. ὁμοία, ut Scholiaſt. ibi bene monet. *J. F. R.*

5. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος] *Hom.* Il. Σ. & Odyſſ. Υ. *J. Br.*

Ἐτώσιον . . .] *Hom.* Il. Σ. 104. *M. du S.*

6. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι] Quum omiſiſſet *Moſellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit *ante alia autem*, ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων, ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero.* Sic in Scytha. συγγραψάμενος προστάτας συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα. *J. G.*

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων] In *Salm.* converſum erat: *ante alia*, quod *Solanus* noſter jam mutaverat in: *ante omnia.* *J. F. R.*

18. Ἐπὶ ῥητορικῇ . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde ſatis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nuſquam in libello dictum a me eſt ; ac porro bonum virum efficacem eſſe oportet : quodnam aliud ad officium applicet ſe , quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima ſunt , & in medio atque ſub divo quaſi conſtitutus experimentum ſui praebeat, qualis ſit fide , diligentia, amore quodam eorum quae commiſſa ipſi ſunt, ne ſit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminiſſe oportet , qui reprehendere nos voluerint, ipſos non tanquam ſapientem me , (modo usquam ſit aliquis ſapiens) reprehenſuros, ſed unum de multis , qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem conſecutus ; ad ſummam autem illam eorum , qui capita ac duces ſunt , virtutem non ſit exercitatus. Neque Hercules , eo nomine dolere mihi fas eſt , quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi , qui ſapientis profeſſionem impleret. Ac equidem mirer etiam ſi reprehendas vitam praeſentem noſtram ; eum enim hominem reprehendas , quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere , cum Occidentalis Oceani videndi cauſſa , & Celticam eadem peragrans , in nos incideres , qui in illis Sophiſtarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, ſodalis , maximas licet inter occupationes , tamen defendendi criminis cauſſa ſcripſi, non obiter id agendum ratus , ut album a te & plenum calculum feram.

μοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὑτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὑτοῦ διδοὺς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμώης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι.

ἐπεὶ

[d] Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἔχει conſentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Δικ. c. 27. *M. du S.*

20. Κελτικὴν] Iterum infra Δικ. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philoſtrati Sophiſtas* locum ; quod ante me Clariſſ. *Voſſio* jam diu obſervatum eſt , *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum eſt a Philoſtrato praetermiſſum ; non quia, ut viro Clariſſ. *Oleario* viſum, *Pſeudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidiſſe nollem : ſed 10. quia Lucianus Sophiſticae quadragenarius repudium miſit , & in philoſophorum caſtra, ſic ipſe ſaltem putabat , tranſiit. 20. Quia deinde Rhetoricam ſui temporis fucatam inſectari non deſiit. 30. Quia de Philoſtrati heroe , Apollonio Thyanenſi aliiſque ſimilibus , cum ſuperſtitioſo Philoſtrato minime ſentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος] *Non in poſtremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λευκὴν] ψῆφον ſubaudio, abſolutorium calcu-

cu-

ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους κἂν συνάμα πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τό, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim ſi vel ſimul omnes me accuſent, ſatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός 1
τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος [a] παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile eſt, homo *natus* cum ſis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immiſſum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo uſu mihi venerunt, qui matutinae ſalutationis cauſſa domum tuam veniens, cum oporteret conſuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapſus, *valere* te juſſe-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. χαίρειν. Edd. conſentiunt in παρά. b Χρυσοῦς] Χρήστος (Leg. χρηστὸς) L. Sic *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluiſſe χρηστὸς dare. Sed χρυσοῦς etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱππ'...] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνως διακειμένων. *V.* (In V. erat ἀπεριμερί.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριναι, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod abſolvebat (ita legitur, pro, *qui abſolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις abſolvebant, ut fabæ albæ. ſed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiaſten *Ariſtophanis* ad Veſpas, p. 500. *J. P. a G.*

25. Λευκὴν] Vid. *Eraſm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλήρη] Nam pertuſo condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] *Eraſm.* in adagio: *Non eſt cura Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Heſych.* ex *Ariſtoph.* *J. B.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Εἴη μοι τὸ, φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra φιλοψ. c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ φροντὶς Ἱπποκλ.] Notabilis locus *Aeſchinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκὼς ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετρυπημένην καὶ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ... ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc diſſertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Cauſa diſſertationis hæc eſt: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριναι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ...] Difficultatis aliquantum interpreti faceſſit hic libellus, quod totus eſt in vi ac poteſtate verborum quorundam in ſalutationibus uſitatorum, quibus non usquequaque reſpondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad uſum fere reſpondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod conſequens erat, ὑγιείαν *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiſcui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui ſolam ederent ſine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ... ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam converſionem eſſe exper-

juſſerim, quod boni & ipſum quidem ominis, ſed non tempeſtivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipſo *verbo* ſtatim ſudabam equidem, erubeſcebam, aeſtuabam conſilii inopia. Praeſentes vero qui eſſent, alii deſipere me videlicet, alii prae ſenectute delirare, alii heſterna crapula adhuc oppletum *turbatumque* exiſtimabant, quamquam molliter ipſe tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne leniſſime quidem ſubridens linguae noſtrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut conſolationem mihi aliquam ſcriberem, ne lapſu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, ſi homo ſenex tantum a decoro, coram tot teſtibus aberraſſem: nam defenſione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quaſi veſtigio prolapſae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν, εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἕω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς [c] ἴδιόν τε, καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ᾽ ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ᾽ ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ᾽ ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μήδ᾽ ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.

Ἀρ-

c Ἴδιον] Sic *A1*. Fl. *S*. *Fr*. *H*. &, ni fallor *J*. vid. nott. Ἰδίων *P*. *B2*.

pertus eſt *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non verſione, ſed imitatione, totum hunc Dialogum omiſit, hac excuſatione uſus: *Il ne ſe peut traduire à cauſe de diverſes allégations, qui ſont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J.F.R.*

2. Ἐπηρειαν] Sic verti ἐπηρειαν, quae *noxa* alias eſt; ſed putavi fontem indicandum, & ſolenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut paſſim videas, praeſertim ſic Herodoteus Amaſis ſcribit 3, 40. &c. *J.M.G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τὴν ἑωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici ſolet. *J.Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum eſt ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *ſalve* hic poſuerunt: eſt enim illud etiam ſalutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non eſt locus claſſicus Artemidori (in ſomniis) I, 85. Ἔῤῥωσο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J.M.G.*

7. Χαίρειν κελεύειν] *Th. Mag.* paullo poſt iterum examinandus, poſteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta ſola praepoſitionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J.F.R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J.Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Ariſten. Epiſt. 1. & alibi quod notavit Doctiſſ. Mercer. Cætera ſummi Rhetoris & Philoſophi doctrinam declarant. *J.B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, ſe non ita male feciſſe, qui ave matutinum amico ſuo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in uſu apud priſcos fuiſſe quovis tempore, & in aditu, & in abſceſſu. *J.J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud Origenem (*in libro Philoſophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol*. I. 86. ubi additur ſequens hemiſtichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος, teſte *Daviſio* I. *Tuſc*. p. 15. Adde, ſi lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt*. VIII. *Emped*. p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhuſ*. p. 37. ad Porphyr. *M. du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* poſteriorem hujus vocis ſyllabam in *Juntina*, & margini adſcripſerat ω, ſcilicet volens legi ἰδίων, quod & Pariſina habebat, idemque poſtea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H*. & *S*. male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἴδιον quoque habuiſſe *Juntinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas ſollicite conſului; deinde *Soulium* deceptum eſſe ſequenti ſono verbi ἠρυθρίων, ex quo forſan feſtinans conjecit ἰδίων ſimiliter ſcribendum; maleque ſic accuſavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιον omnino rectum eſt, & imperfectum tempus ab ἰδίω *ſudo*, ut ἠρυθρίων & ſequens ἦν ſatis docent: & *Brod*. quoque Miſc. IX. c. 15. ἴδιόν τε *ſudabam*, ſcribit. *J.F.R.*

35. Πρῶ-

Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προὐφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. οὐ μὴν ἑωθινὴ μόνον, οὐδ᾽ ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ᾽, ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ᾽ Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ
ἐπιδευεῖς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ᾽ ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ᾽, ἐγὼ δ᾽ * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος,
οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac ſub initium ſcriptionis, difficilem dubiamque ſane quaeſtionem propoſitam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progreſſo multa ſe dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipſis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*ſi quem jubeas*) eſt illa quidem ſalutatio, verum non matutina ſolum, neque *quae* ad primam modo congreſſionem *pertineat*: ſed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale eſt,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum poſt coenam quoque ad *comeſſationem & liberiores* in vino ſermones jam converſi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus,
Achille,

Ut Ulyſſes inquit: cum mandatam ſibi legationem apud illum orat: &, qui jam diſcederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud
homo, verſor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae recte quoque μὴ ſervavit. b Ἐρρητόρευε] Ἐρητόρευε Fl.
* Ὕμμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ᾽ ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἀλλήλων, ἡ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graeviana* μὴ pro μὲν, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non ſolum habeat, ſed & *Pariſ.* voluiſſe exprimere videtur, in cujus verſione negativa quoque expreſſa erat, *qui antea ſe numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam ſi praecedens πρώτην ἔντευξιν reſpicias, eique πρῶτον μὲν ſubjungas, bis idem dixiſſet. Jam vero μὴ poſt ἀλλὰ fit oppoſitio melior; etſi ſcio, ſi quis tricari velit, poſſe dici, qui πρῶτον ſe vident, eos ſe *non ante* vidiſſe, adeoque negativam poſſe abeſſe: tamen planior eſt oratio, ſi addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. R.*

37. Χαῖρ᾽ ὦ δύναστα] *Euripidis* verſiculus. *J. Br.*

Χαῖρ᾽ ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ᾽ Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ᾽ Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 225. *M. du S.*

45. Χαίρετ᾽ ἐγὼ δ᾽ ὑμῖν] Verſus eſt *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Græcorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ᾽ ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν] Verſus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus diſcedentis, apud *Philoſtr.* de vita Apollon 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua uſus eſt Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philoſtr.* l. c. *Olearius.* Πωλεῦμαι, quod omiſit Lucianus, in verſione ſupplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἴπας, ἥλιε χαῖρε *&c.* Utrumque jungitur in illo Menelai Odyſſ. O, 151. Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, *Valete & ſalvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ᾽, ἤδη] *Eurip.* Phoeniſſ. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ᾽, ἤδη] Verſum hunc ex *Eurip.* Phoeniſſ. eſſe deſumtum, indicavit etiam *Brod.* l. ſaepe commonſtrato. Videtur hunc *Soulius* noſter in adducendis poëtarum locis ſaepe ducem ſecutus; etſi ejus raro faciat mentionem; ſed quia *Brod.* numeros verſuum non addit, alter eos addendo illas citationes ſibi vindicaſſe videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique eaſdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per ſe invenit, & ſaepe ne ſectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, ſi ſemper, ubi bis ter idem

di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temperibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [c] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῆς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶ-

c Μακρὰν] Μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* d Φιλιππίδης] Φειδιππίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικός. *V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J.F.R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis aſſignat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſaepiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Græcis nomina ſæpe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔχει. Sic Πολύειδος, διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπερμνήστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε. & ſexcenta talia. *J.P.a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solanoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J.F.R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππέων κῶλον ς. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν προὔθηκεν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος. καὶ Κλέων Ἀθηναίοις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J.F.R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Br.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν προὔθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὂν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου,

quam Sphacteria *dederat*, victoriae illius & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ὑμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. *G.*

66. Προὔθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Græcis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quæſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia præcedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὂν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c. Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὂν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tamquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere.* In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. J.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Vorſtius.* Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro

χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὑτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον ᵇ Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ ᶜ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Οἰκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκίλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *A1W.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττειν*ve* praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſalveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδοκιμάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντιφωνῶν χαίρων τῷ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici.* Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Ποιῶν] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου, *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adſicere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μηδὲν] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not. p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

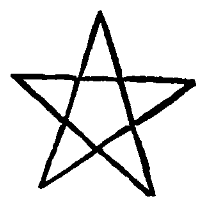
85. Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὤκελλος. In reliquis fere Luciani Edd. Οἴκελλος ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio alii ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura oritur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in

Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtrandam

νον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, [95] ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ [a] ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν [b] εἶναι, οὔτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, οὔτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

lud triangulum ſibi implexum, quinque deſcriptum & incluſum lineis, qua teſſera ad ſententiae ſuae homines uterentur, *ſanitas* ab ipſis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* ineſſe [etiam ipſum *bene agere* & *gaudere*] ſed neque *bene agere*, ne-

a ὍΟλως] Ita ingens aſteriſcus in *Junt*. typis expreſſus ſuſpect. lect. indicat. *b* Εἶναι] . . . και Fl. vacuo ſpatio ante και. At marg. *A1W.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inſerit ante εἶναι. *c* Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* *d* Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *A1.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris conſtet, Pythagorae figura, qua hodie contra faſcinationes utuntur. Figura conſtat ex tribus triangulis, quorum latera deſerviunt ſibi invicem. Et trinitatis quae eſt in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur ſignum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων αναγνωριστικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι τοῦτο. †

V.

96. Οὔτε δὲ τοῦ εὖ πράττειν οὔτε τοῦ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικὸν &c. *G.* (& addunt, quaere in Luciani Impreſſo.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *M. du S.* † Deerat in impreſſo figura, quam oculis ſubjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos ſcript. & uſu n. 14. ex *Albtr. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam ſibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aeſculapium docet Pauſanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κρωτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aeſculapii vel matteris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic ſibi velit? Hunc quoque cultum ſcribit in Laconica, Lyſandrumque ejus rei ſ. primum ſ. poſt alios auctorem laudat, idem Pauſanias Lacon. p. 100, 20. Caeterum manſit ſuperſtitio inter Judaeos & Chriſtianos: Germania ſuperior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuſz.* Vid. elegantiſſ. *Keyſlerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Geſnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam deſcripta eſt, ideo nummum ipſum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem ſequuntur doctrinam atque hareſin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoræorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et hæc Græca ſic ſupplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* ſtellula notatur. In Fl. lacuna eſt trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . και.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ſermo incidit, ſubit animum quomodo ea uſus ſit Ageſilaus ad caſtigandum Menecratem medicum, qui Jovem ſe appellari non patiebatur modo, ſed ipſe in epiſtola ad eum data ſcripſerat Μενεκράτης Ζεύς, Ageſilaus reſcripſit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius ſane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epiſtola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De poſteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque reſponſum uni Philippo adſcribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita ſunt ſupplenda, ut factum eſt a *Gronovio*, ut ſupplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innoteſceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo ſupra, ſed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XV. 29. εὖ πράττειν ſignificare, *felicem*, *beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. *Æſchin.* Dial. 2.

ue

-neque *gaudere*, continuo eſſe etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum ſecundum ipſos numerum efficit, jam ſanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus eſt.

ιτως [e] καὶ τὸ [f] ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν τέτρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαος ἐστί.

Καὶ

[e] Καὶ] Forte Δὶ *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν εἶναι marg. *AIW.* [g] Ἢ] Ἡ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ἤδη *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quære in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ᾽ ἆρά γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττοιεν ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν ſit, *& bene ſe gerere*, & *ſecundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci anguſtia prohibent. *J. F. R.*

98. Τὴν τέτρακτὺν] Huc pertinet quod eſt in aureo verſu Pythagoræ

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τέτρακτύν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. *J. B.*

2. Τέτρακτὺν] Sermo fit de Pythagora ejusque ſectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentiſſimo fuerit uſu & quaſi cultu. Ait porro Noſter, εἰσὶ δὲ, οἳ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic poſteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, ſcribendum ſit τετρακτὺν· Τετρακτὺς nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis ſequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἣ (ſcilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum abſolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *ſanitatis principium*. At ſi recte conſideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum eſſe, vel perfectum apud eosdem numerum abſolvere. Caeterum quod Noſter ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellaſſe ὑγείας ἀρχὴν, eo facit diſtichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ᾽ ἔχουσαν.

Primum verſum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρῃ γενεῇ ibi ἁμετέρᾳ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rurſum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum verſum p. 138. ubi ait diſtichon illud fuiſſe jusjurandum Pythagoreorum, ipſius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce ſolerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀενάου, &c. *J. J.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam ſupra in B. πρ. c. 4. dictum eſt. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obſcuriora: nec tanti tamen ſunt, ut operoſe ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, ſi absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo ſenſu, conſuluiſſent. Vide, ſi lubet, *Denarium Pythagoricum* Meurſii & *Cael. Calcagn.* V. epiſt. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὃ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη δὲ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἢ .... ἀποτελεῖν] *Rittershuſius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἢ, καὶ mavult. In poſterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime ſane, nam 1. 2. 3. 4. ſi addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectiſſimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Euſebius* in Hieroclem. p. 439. (Ed. *Philoſtr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impreſſo, Pariſiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν] (Ita exaratum eſt ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Miſc. IX. 15.) Caſtigo ἣ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo ſupra docui modo, ait idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expreſſerit, non repetimus. *J. F. R.*

3. Τὸν ἐντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem ſequimur; ut adhuc editum eſt, caecutire nos fatemur. *J. M. G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

7. Ἐπὶ

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γάρ,

Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

ᵃ Σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιός,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in ſeriis magis epiſtolis, ſunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad cariſſimos, valere ſtatim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo ſtatim *congreſſu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepoſitum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaeſo ſerus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere ſit primum, bene ſed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici ſcriptor, cujus etiam

ᵃ Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν ἔχει οὕτως * αὐτοτελές, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρί, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροίνιος ᾠδή, ὡς καὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς δύο γένη ἦν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρ' ᾗ μέρος, ἑξῆς § μυρσίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτοτελὲς] Αὐτολέξει Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus.* L. XV. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec obſervatio Scholiaſtae noſtri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quae erat omiſſio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum ſit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non conſtet utra harum lectionum alteri ſit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίτας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exſtant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epiſtolae Epicuri graviſſimis de rebus ſcriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipſe l. c. aliquando adhibuiſſe τὸ εὖ πράττειν, aliquando ſuum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum ſilet. Alterutrum ergo, aut utrumque erraſſe dicendum eſt. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epiſtolis χαίρειν ſemper præfixum eſt. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim priſca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὖλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιός] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon.* *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta paſſim occurrentia nihil ſuper eſt. *M. du S.*

20. Ἀχαιός] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam.* Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo poſt prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoſcant. Inter longaevos hic Comicos a noſtro recenſetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher eſſe; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notiſſimum illud, quod omnium in ore eſt, dicam, *Valitudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquiſſima eſt *valitudo*, ejusque opus eſt *valere*, utique praeponendum id eſt bonis reliquis.

μέμνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μετὰ σεῦ [c] ναίοιμι τὸ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae oſtendere tibi poſſim e poëtis, hiſtoricisque & philoſophis, *valere* praeponentibus, ſuperſedebo equidem, ne in puériles mihi ineptias ſcriptio iſta exeat; & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua hiſtoria, quorum recordor, domeſtica huic negotio adſcribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδεῖξαί σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Iſſum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

b Ὑγίεια] Vulgo ὑγεία, vid. nott. *c* Ναίοιμι] Sic *Vorſt*. & *Athen*. Adſentiuntur P. & L. Νέοιμι Edd. *d* Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen*. *e* Ἰσσῷ] Ἰστῷ C. Fl. Ἰσθῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι καταπεύδοντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πόλει. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex*. Strom. III. teſte *Steph*. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiaſtes. *Athen*. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter ſcribitur. Vid. *Grot*. flor. 425.* *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg*. II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt*. addiderat, at mox iterum ad eumd. verſum notat *Plat. de Legg*. II. 211. m. diverſas editt. credo, reſpiciens. Ad verba autem ſequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat*. l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suſpicabar ἵνα μή σοι, ut ſit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus ſcriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀρίφρονος τοῦ Σικυωνίου παιὰν εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen*. XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo ſcribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιεία ex Athenaeo etiam ſic ſcripſimus, quae antea ὑγεία ſcribebatur. Hunc hymnum inter Miſcellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum eſſe audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente *Solano* noſtro, cum paullo ſupra tamen recte ὑγεία propter verſum ſcribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rurſus ſtatim Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, ſitne ὑγεία an ὑγίεια ſcribendum; ſed cum Edd. pleraeque ſemper ὑγεία ſcribant, id retinebimus, niſi verſus obſtet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἧλον ἥλῳ] *Clavum clavo.* Id eſt, malum alio malo. *Ariſtot*. L. V. Polit. c. Penult. *Cic*. IV. Tuſc. *G. C.*

Ἧλον ἥλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. uſurpat noſter, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch*. in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰστῷ. *J. B.*

ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ [a] Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ᾽ ἐπιλαθόμενος, εἴτ᾽ ἐκταραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάττεσθαι. ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ᾽ αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σῶος ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commiſſurus eſſet, ut narrat in Epiſtola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingreſſus Hephaeſtio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aeſtuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus eſt jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad inſolitam ſalutationem reliquis, & Hephaeſtione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, ſalvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre ſibi viſus eſt adſtantem Alexandrum, qui teſſeram juberet ipſum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipſa teſſera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi ſcribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epiſtolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejuſdem poteſtatis verbo, *Gaudere* ſubſcriberet, ut Dionyſodorus refert, qui collegit illius epiſtolas.

11. Operae vero pretium eſt Epirotae etiam

a Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. b Δὲ] Omiſſa haec particula in *J.* comparet in Fl. *P. H. Bz. S.* & M.

45. Εὐμένης ὁ Καρδ.] Cardianum fuiſſe Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diſerte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorſtio* placuiſſe video. Ap. *Ælian.* Var. Hiſt. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, ſed nomen *Eumenis* in τῷ μὲν in omnibus ſeculi XVI. editionibus mutatum eſt; quod a recentioribus editoribus ſedulo reſtitutum eſt. Scripſit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites ſeu duces ejus vir plane illuſtris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Cherſoneſo, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Æl*, l. c. *M. du S.*

Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, ſi Codices conſentiunt, non ſemper cogitandum, auctores aliter ſcripſiſſe, etſi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipſius auctoris eſſe potuit, quale eſt *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipſe corrigit in epiſt. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* poſuiſſe pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejuſmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in Animadv. hiſt. p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuiſſe vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Boſil* cognoſces itidem librarios quoſdam male *Sardianus* exaraviſſe. Sed ſi ſcribae Graeci ex Latinis ſuum errorem hauſiſſent, facilis fuiſſet aberratio, antiquum C id eſt *ſigma* Graecorum, cum latino C quod hic K ſonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανὸς facientium. Quidquid ſit, correctio mihi viſa tam neceſſaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι] Græci enim ἔῤῥωσο ſubſcribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc ſcriptore, ſi quidem ſcriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύῤ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui ſecundas poſt Alexandrum imperii militaris tulit, & ſexcentas fortunae vices ſubiit. Hic igitur qui ſemper Diis ſupplicaret, & mactaret, & donaria ſuſpenderet, nec victoriam unquam, neque regni majeſtatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, ſed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc ſi haberet, facile ipſi acceſſuris reliquis. Et praeclare, arbitror, ſapuit, qui ita putaret, nihil prodeſſe ſibi bona reliqua omnia, quoad ſolum illud abſit, valere.

ὄναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὔκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολὴν, ᾔτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, [c] ἔστ' ἂν [d] τὸ ὑγιαίνειν [e] μόνον ἀπῇ.

12. Aſt nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique *verbo* & ſuum tempus adſignatum eſt: tu vero, illo immutato, etſi nihil diverſum dixiſti, tamen, ſi recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam ſi tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic reſpondeam, merito iſta tu quidem diceres, ſi quod omnino tempus eſſet, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu ſemper valere neceſſarium eſt, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa ſuſtinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

Ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, [f] τάχα ἂν εἴποι τις, σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις [g] περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ [h] δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι-

c Ἔστ' ἂν] Lege ἔστι, ἂν. *M. du S.* d Τὸ] Τοῦ M. e Μόνον ἀπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba abſunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Juſtin.* L. XVIII. *G.C.*

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad ſententiam illam Coi Senis L. III. de diaeta, alludere: *οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενὸς, ἄτερ τῆς ὑγιείας.* *A.V.*

80. Ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in variantt. Lectt. notaverat *Solanus*, ſic legendum, ac diſtinguendum: *ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.* nam etſi paullo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte ſe habet, hic tamen minus aptum. Forſan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo ſcribendum crederent. Prius autem illud pleonaſmus eſt, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. *Omnino vero, inquit, haec ita ſe habent.* *J.F.R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quaſi jamjam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adleverat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id eſt ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, poſt ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapſ. & ex Pſeudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis poſt ὅσον in tali conſtructione ſequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Mſ. P. in δεῖσθε mutare. Etſi non nego alibi infinitivum poſſe ſequi, ut Dial. ſeq. ſtatim init. Ὅσον — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode ſubaudiri poſſet. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ὅσον ἁρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omiſſionem fefelliſſe video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud fruſtra ingerere volentem; quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τὶς ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, ſi eouſque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, [a] ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως [b] λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ [c] μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δὲ ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν, ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἐναλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

Gaude dicit, bene ominato tantum exordio uſus eſt, & votum eſt, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, ſed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem ſemper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis eſt praeceptum, *valitudinem veſtram curate.* Recte ſane. neque enim uſus aliquis veſtrum eſſet ad reliqua, niſi ita conſtituti ſitis. Verum vos ipſi adeo, ſi quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, ſalutantibus comiter reſpondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen ſaepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiſerim, & *vale* pro eo dicere affectarim; ſed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, niſi *forte* & ridiculus *ſtudio* fui, & tempora ſalutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὁ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba deſunt in P. particula καὶ etiam abeſt in W. *b* Λαμβάνετε] Λαμβάνεται W. Sed ι ſubſcriptum eſt. *c* Μάλα] Μαλ' W.

noſtram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad ſimilem noſtri locutionem, quae eſt in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forſan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen eſt, pleniſſime egit *Briſſon.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermiſit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, neſcio. In fine epiſtolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epiſtolam apud *Philoſtratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγίαινέ τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epiſtolae, neque omnino formula hic eſt, cum de valetudine in antecedentibus ſermo fuerit. Ab eruditiſſimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuiſſe illuſtratum. Aliam eamque ſolitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & ſexcentos alios: *Si vales, bene eſt;* &c. ad quam reſpexiſſe Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παράγγελμα] Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quæ formula in M. Tullii epiſtolis ad Terentiam uxorem. Sed illæ in epiſtolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον eſſe mandatorum libellum, quem a principe accipiebant præſides & procoſſ. & ἐντολὰς βασιλέων eſſe mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod ſervavi, nam apoſtrophus centies negligitur, vid. ſupra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. *J.F.R.*

10. Τῷ τῆς ὑγείας ὀν. πολ. ἀμείβ.] Formula eſt, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῷ τῆς ὑγ. ὀν.] Reſpicit hic vulgares Romanorum ſalutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu uſurpatum invenies. Notum, *Salve Caeſar. Vale Fulvi.* *Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. οὔτι γε τῷ ἑωθινῷ προσρήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησάμενος. Adde *Muret.* var. Lectt. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐκ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut deliratjonem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ [d] ἐπιπνοίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοὐναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τὸν κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαῤῥαλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόῤῥω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μη-

d Ἐπιπνοίᾳ] Sic W. Ἐπινοίᾳ vulgo Edd. *e* Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt *H.* Fl. *f* Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat ο. *g* Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. *h* Ἐστί] Ἐστὶν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philop.* c. 1. ἐκ προνοίας συνήντηκας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ἐξ ἀφαιρέσεως *ſanare.* *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea.* Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγεία aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπιπνοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπινοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A V.*

μηδὲν μὲν [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale peccare; ſi vero eveniat, in bonum id ipſum quoque omen verti.

18. Primo quidem Auguſto imperante etiam tale quid factum narratur. Cauſſam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per ſummam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator*, *cum male & injuſte judicaſti*. Cumque ii, qui eſſent circa Auguſtum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *deſinite*, inquit, *iraſci: neque enim linguam hominis ſed mentem examinare aequum eſt.* Atque ille quidem ſic. Tu vero ſive animum ſpectes, benevolentiſſimum reperies, ſive linguam, bene ominata etiam haec eſt.

19. Caeterum huc delatus non ſine cauſſa videor alterum quiddam vereri, ne ſiſt, quibus dedita opera peccaſſe videar, ut defenſionem hanc ſcriberem. Ac ſane contingat mihi, Aeſculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defenſio, ſed oſtentandae orationis *petita* eſſe occaſio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας — ἄνθρωπον] Septem haec verba ſic legi in Fl. *H.* Coll. & M. notavit *Soulius.* Neſcio quare; nam *J. A1. P.* & *S.* quoque ſic legunt, & ſana ſunt omnia. d Οὔτω] Οὔτως Fl. & M.

45. *Τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντουμένου ἄνθρωπον**. *G.*

* Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaſte lecta eſſe; quo in Edd. leguntur. Num vero eorum expoſitio exciderit, neſcio. *J. F. R.*

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed eraſa deinceps eſt litera N. Sic etiam habent Edd. *M. du S.*

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos ſupra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Noſtrum ubique. *J. F. R.*

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex inceſſus celeritate colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim heſternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΟΣον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ [a] τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ [b] σεαυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ᾽ ἐνεργὸς εἴης, ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ᾽ ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί᾽, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac perſona recte incipiunt *J. H.* & *A1*. Deeſt in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B2*. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΥΝΟΣ. *a* Τεκμήρασθαι] Lege τεκμαίρεσθαι Ex *Marc. Soulius*; ſed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σεαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius ſervant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Musc.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμος] In *M.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήρασθαι] *Gujet.* ait: an τὸ ἐστὶ deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. *Ælian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde ſimul confirmatur τεκμήρασθαι recte ſe habere, & male *Soulium* illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens ſit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήρασθαι] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μεταξὺ προϊὼν] Ne credas male cohaerere μεταξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio jungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Conf. ſupra *Somn.* §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et ſaepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θύουσαι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile ſit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ᾽ ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opſopæus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre| ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit*. Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad pracepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *pracepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ὃν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος ſcilicet. *F. G.*

 16. Ὑπὸ

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ᾽ ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· Φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

repetebam, memoria percurrens ſingula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui ſciamus verum eſſe illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam eſſe, artem vero longam.* Quamquam iſta de medicina dixit ille, re ad diſcendum faciliore: ad philoſophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, niſi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miſer ſis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philoſophia aevum agas.

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixiſti,

a Παρακολόμ.] Παρακολλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τοῦ Κῴου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κῴου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίος] Primus Aphoriſmorum Hippocratis in quem multa Gal. ſic p. 311. Ed. Pariſ. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; niſi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quaſi pro praeſenti ſatis eſt uſitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κεκληγώς. *Vociferans*, vel poſtquam vociferatus erat, ſed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chryſen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoriſtorum. Addo Il. Δ. 107. Δεδεγμένος excipiens, (licet ibi paſſivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 246.—7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἑστήκασιν. *Innumerae ſtant.* Et adi omnino notam Illuſtr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praeſens praeteritum egregie illuſtrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminiſſe horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphoſi: *Nunc quoque in alitibus facundia priſca remanſit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariſſ. fruſtra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, ſi retineres *nunc*, dicendum eſſet *remanet*, non *remanſit* &c. quae Lectu digna de hujusmodi temporis poteſtate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παρακολόμενον] Caſtigo παραπολούμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσια ἡλίκα] Vid. ſupr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi ſub 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exſcribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὄναρ...] Tantae intentionis exemplum ipſe vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum ſerius ad ſtudia literarum animum applicuiſſet, tam vehementer iiſdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legiſſet, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remiſit aliquid de nimio illo ſtudio, ut valetudini detrimentum inde capturae conſuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν] Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut ſomni quoque parciſſimus mihi viſus ſis*; quum ſignificent: *ne per ſomnum quidem umquam relaxaſti te ab labore*, fraudi illi fuit ὄναρ ſine praepoſitione, ideoque ſenſum non inveniens, *ſomnum ſibi indulgere*, ſignificari credidit; ſed ὄναρ idem eſſe quod καθ᾽ ὄναρ, quis Graece ſciens ignorare poteſt? Noſter de Merc. cond. c. 17. & *Pſeud.* c. 49. Ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per ſomnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipſi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὕτως ὅλος] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, ſive de Sectis, inſcripſit, eſt haud dubie non modo circumſpectiſſimi, verum etiam acutiſſimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorſus ſeorſum judicet *P. Petitus* IV. Miſcellan. Obſerv. cap. 1. At haec diſquiſitio ab inſtituto noſtro eſt alie-

xiſti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abeſſe, ſi quidem conjicere illud fas eſt & tempore, quo philoſopharis, & labore inſuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore ſuſtinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipſi anni ſunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magiſtros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios diſputationum tibi exſcribere, pallidum ſemper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re eſſe, ut ne per ſomnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷον μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως [b] ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, Φαί-

b Ὅλος] Ὅλος Bz. & W. Ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

a. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae diſciplinae ſectatore rem ſe habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis ſectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi veriſſimae Philoſophiae diſciplinam optimam, diſputat. Itaque ubi Luciano profeſſus eſſet *Hermotimus* ſe Philoſophiae animum ſuum applicuiſſe jam dudum, omnemque ei diſciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea proffuentium compos fieret; reſpondet Lucianus, ſibi ſatis, ex multis, quae adfert, argumentis perſuaſum eſſe, eum ſerio Philoſophiae a multo tempore fuiſſe deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Poſſet quis ſuſpicari, Lucianum ſcripſiſſe ὅλος. οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio eſſe*, ſcilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris* & *Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ, & ſimiliter alibi. Sed ſatis probum eſt vulgatum: ſic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, κορυφῆς ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in ſervitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil niſi venatum curare*; ſe totam venatui tradidiſſe. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν. in his manifeſtiſſime ὅλως idem quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perſpexiſſe videtur Ampliſſimus *Cuperus* III. Obſerv. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα] legendum cenſet κάτοχον. Commodiſſime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi poteſt ex uſu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditiſſimum *Kuhnium*, iſtius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaeſit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική.] legit pag. 416. edit. Amſt. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. ſive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. quia nempe ſicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτος ληφθείς quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δι' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύναιν̓) καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demoſthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτος ληφθῇ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiſcue itaque locuti ſunt Graeci. Iterum Noſter adverbio ita utitur in de Aſtrologia §. 18. vel 19. Φαέθων δὲ, τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, ſive ad δρόμον, ſive λόγον referas. Clare quoque *Iſocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τούς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propoſitas viderunt; non his, quas nunc habemus, ſimiles, neque confuſionis plenas, & inter ſeſe pugnantes.* Patet ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους poſitum; ſequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. Ὅλον] Ὅλος in W. & *Bz.* Nos ὅλον ex L. reſtituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

Ὅλος] Ὅλον ait *Solanus* ſe reſtituiſſe; ſed quis reſtitui deſiderat, ubi priſtina ſunt ſana; quare ei non obſecundavi, adverbium enim ſe recte habere, ſatis docuit Cl. *Jenſius*. Et ſi quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλος duobus teſtibus & frequenti uſu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; ſingula enim ſuos patronos invenient. *J. F. R.*

40. Οὐκ-

φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡ δ' Ἀρετὴ πάνυ πόῤῥω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὡδοιπόρηται; ΕΡΜ. Οὔ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

mihi videris non ita multo poſt comprehenſurus iſtam felicitatem, niſi forte fugit nos, te olim cum illa verſari. HERM. Quî *poſſim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inſpicere in viam? Longe autem habitat Heſiodo teſte virtus, & eſt via ad illam longaque & praerupta, & aſpera, ſudorem excutiens non parvum viatoribus. LYC. Nondum ergo ſatis tibi ſudatum eſt, Hermotime, nec viae ſatis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum eſſe, in ſummo ſi eſſem: nunc vix, Lycine, incipimus.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυστο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

3. LYC. At initium idem ille Heſiodus totius dimidium ait eſſe. Itaque nihil erraverimus, ſi circa medium te adſcenſum eſſe dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim ſic effectum eſſet. LYC. Sed ubinam viae verſari te dicemus? HERM. In ipſis adhuc montis radicibus, Lycine, ſed ſumma jam vi conantem progredi, lubrica autem eſt, & aſpera, & opus eſt, qui manum nobis porrigat. LYC. Magiſter ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui deſuper ex ſummo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, ſermones ſuos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. A1. S.* &c. *b* Ὡδοιπόρηται] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρηται prima brevi. *c* Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεσθα minus convenienter *H.* Fl. *S. P. A1.* *d* Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius ſervant Edd. antiqq. & recentt. omnes. *e* Σε] Δὲ M. Σε Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. hæc tota diſſertatio *Heſiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.*

Ἡσίοδον οἰκεῖ] *Heſiod.* Ἐργ. 288. *M. du S.*

48. Ὡδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philoſophiae ſtudio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipſa Virtute, quam pro ſummo bono petebant Philoſophi illi, abeſſe, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic ſcilicet locus argumento eſt, quam immunis ſit ab inquinatiſſimis maculis exquiſitae hic elegantiae ſcriptor. Emenda ὡδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo ſervatae ſunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hiſt. c. 4. συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen ſpurcities ſimili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοποιῆται pro προωδοποιῆται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus eſt ille libellus ab ſequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Heſiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falſam hanc eſſe citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Heſiodo adſcribit, non indicato tamen loco. *Eraſmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemiſtichium ex *Heſiodo* adferre ait; ſed & *Ariſtoteli* & *Platoni* uſurpatum indicat. Sed forſan Lucianum fefellerit hoc *Heſiodi* Ἐργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed V. nott. ad Somn. §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad ſe & virtutem, cum olim ipſe adſcenderit. HERM. Rem ipſam, Lycine, dixiſti. Quantum enim in illo eſt, olim extractus in altum eſſem, & cum illis verſarer. Sed ipſe nimis adhuc ſum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae ſpectare, ſupernamque illam felicitatem, illo praeſertim una animum ſtudiumque adhibente. Interea quam tibi ſpem oſtendit, quando futurum ſit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi cauſſa poſt myſteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum eſt, ut ad virtutis exercitationem, poſſeſſionemque felicitatis. LYC. Poſt duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis ſocordiam veſtram accuſaverit, ſi neque tanto tempore illud poſſitis, quo facile ſit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamſi nec recto itinere neque ſemper progrediatur aliquis, ſed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ [f] ἀνακουφίζει πρὸς αὑτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου [h] συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα [i] ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; ΕΡΜΟΤ. Ὀλίγον φὴς, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύνασθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακουφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *J.* ἀνακουφίζοι male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rurſus male *J.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Ξυμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ], Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi eſt, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipſo tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde ſit, tamen interdum praeſtat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem ſonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deeſt ἑαυτὸν. In Exc. G. legitur μέλλον. *M. du S.*

56. Παντόπολυ] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. ſupra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. du S.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅσον invitis omnibus noſtris libris. *M. du S.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis ſacris ceremoniis dico copioſe σὺν θεῷ alibi. *J. B.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud eſt quod Philoſophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo ſeq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etſi εὐθὺ defendi poſſit; merito tamen hic auſcultamus quatuor Mſſ. & ſtylum noſtro uſitatum ſequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forſan adparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omiſſo ὁδὸν, & aliis frequens eſſe, vid. *Bos* de Ellipſ. p. 107. Niſi hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῶν]

ἐφ' ἧς ᵃ ὑμῶν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλεν.

4. ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ καλεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλλωσιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλαῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. ᵇ Παπαί, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς

ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

5. HERM. Nihil quidquam ſimile eſt, Lycine, neque res talis eſt, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici poſſit & capi; non, ſi ſexcenti ſimul Alexandri aggrediantur: ſic enim multi aſcenderent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animoſe, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam ſunt, atque in impedita multa atque aſpera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, ſudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perſeverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua eſt, viventes, velut formicas de alta quadam ſpecula reliquos intuentur. LYC. Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Py-

a Ὑμῶν] Sic Edd. octo vett. & mſ. M. Sola *Junt.* ἡμῶν. b Παπαί] Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῶν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῶν, quod ſcio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῶν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῶν exhibentis, non tamen eam recipere auſim; quin perlectis praemiſſis, jam vulgatam ὑμῶν praefero. Nam cum *Lucini* perſona ſupra inducatur quaſi ignara quam longum & arduum ſit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi* vobis *Philoſophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a verſ. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac ſi legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς aſteriſcoque & numero notaverat variantem lectionem quaeſiturus atque additurus, at non invenit, nec opus eſt; etſi vel τινὰς vel articulus τοὺς abeſſe queat. Sed eſt pleonaſmus uſitatus, ut ſupra *Dial.* omnium primo, ſ. *Somn.* haud longe ab init. ταχέως τινὰ τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemſterh.* Adde, ſi lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Ariſtotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonaſmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς] Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmais nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χρῷ τῆς γῆς num ſunt humi repentia animalia? non ſic Graeci loquuntur, ſed dicendum fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ἑρπετὰς. ſicut ſtatim, ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμεθα ἡμεῖς, ſed veram ſcripturam nobis oſtendit Mſ. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507. non fruſtra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. ſane ἀττικώτερον hoc eſt quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentiſſime omitti. ſic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεστηκέναι. *a recta via aberrare.* exempla paſſim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Heſiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

ἐπεὶ

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. ΕΡΜΟΤ. [f] Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. ΕΡΜ. Οὐδ᾽ αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ᾽ ἃ πάντως που [h] καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὤν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δή σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα παθεῖν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἑρπόμενοι *Gron* male. *M. du S.* f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἶ male *J. H.* g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male *Fl.*

18. Εἰ] Εὐκτικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

——— ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ᾽ ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τῆς γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opſopæus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed præterea, quum Baſileenſes ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

Ibid. Χαμαὶ ἐρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius*. *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας. ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτὴν, ἢ τινα τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ ἦπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. [a] ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἕξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ [b] ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμένον, ᾗ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ [c] ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπο-

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus ſis? tot labores ſuſtinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum neſcias, an non te jam prope faſtigium enixum, inſtans fatum ex imperfecta ſpe pede prehenſum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis ſunt iſta: ſed vivere liceat, ut unum certe diem ſapientiae poſſeſſione beatus ſim. LYC. Ac ſatis tibi eſt pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula ſatis eſt.

7. LYC. Supera autem illa beata eſſe ac talia, propter quae ſuſtinere omnia conſultum ſit, unde potes ſcire? neque enim ipſe unquam adſcendiſti. HERM. Ego vero magiſtro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, faſtigium jam adſecutus ſcilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi eſſe felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexſuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim iſta ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, ſi haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipſum honeſtum, & quod firma perſuaſione novit, quomodo ſe habeant ſingula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque ſunt corporis, ea infra reliquit omnia, iiſque exutus adſcendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagraſſet, Divum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec perſona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar.* M. duo puncta, quibus perſonae ſolent deſignari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρείαν W. c Ὅσα] Ὅσαι W. Ὅσα *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκαριαῖον] Vid. rurſ. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀ. β.] Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον· ἀλλὰ τίνα. &c. Excidit perſona Λυκίνου. Scilicet fuiſſe: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Poſt verba hæc ſcribe. ΛΥ. *J. Br.*
59. Πλούτους] Conf. ſupr. *Mar.* c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα] Quod ſupra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi ſolitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos tranſire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Διακριθεὶς] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere συγκριθεὶς; ſed nulla medicina eget locus ſaniſſimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλεύῃ] Lege δουλεύοι. *F. G.*
Ἂν δουλεύῃ] Non male quidem *Gujetus* conjicit; & ſic rurſum infra c. 13. ſ. μάθῃς in μάθοις, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & ſinceram divinitatem, ipſo igni quaſi purgatam a ſcoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi ſane a philoſophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne ſervantes quidem memoriam, ſed irridentes eos, qui eſſe aliquid iſta arbitrantur.

βαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς [d] διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπὸ τινὸς πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum deſcendunt aliquando de arce illa ſua, ſi voluerint, uſuri illis, quae hic reliquerunt? an neceſſe eſt eos qui ſemel adſcenderunt, manere, verſari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc ſolum *ita habet*, Lycine, ſed qui conſummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus ſerviat, neque triſtitia, nec ulla in univerſum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, ſi quidem fas eſt nihil cunctantem dicere quod res eſt —— ſed linguis, puto, favendum hic eſſe, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a ſapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid eſt, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator ſim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me ſolum qui dicas.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' [f] ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρός γε μόνον ἐμὲ λέγων.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te proſequebar, credebam-

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως

d Διευκρινηθὲν] Conſtans Edd. lectio & mſ. M. *e* Ταῦτα] Τί ταῦτα *Heinſ.* *f* Ἂν] Εἰ W. *g* Μηδ'] Μὴ δὲ *J.* *h* Εἶναι]. Sic *H. P. B2.* Fr. & P. Εἶ *J.* ἦ vero *A1.* Fl. & W.

item c. 22. ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non ſemel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus neceſſarium arbitror, quia ſubjunctivus ſeſe tot exemplis tueri poteſt. *J.F.R.*

85. Πάθος] Stoici, teſte *Ariſtot.* II. Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. *A.V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba ſolemnis hujus formulæ σίγα πᾶς ἔστω λεώς, εὐφημεῖν χρή. de qua copioſe Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *J.B.*

88. *Μηδ' ὅσιον οἶμαι*] In P. & Edd. *multis eſt*, οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. *etiam*, *niſi quod pro* εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. *J* εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac tranſpoſitione locum ſanaſſe mihi videor. Nihil enim jam relictum eſt, quod negotium faceſſat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι ſcriptum fuerit, quod neceſſarium cum eſſet, alibi inſertum eſt, & pro εἶναι quidvis ab imperitis poſitum. *M. du S.*

οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἄλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἄτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοὔνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε [c] παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοἰμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, ſapientesque fieri illos & fortes, & juſtos, & reliqua, mulcebarque aliquantum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis ſenex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tamquam diſcipulus? rufum illum? contentioſum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen eſt. LYC. Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius ma-

a Πλούτου] Sic *J.H.* Fl. Fr. *S. A*1. Πλούτων P. ſola. b Ἐπέστην] Ἔπεστιν W. Sed prius Edd. conſtanter ſervant. c Παρὰ] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſæpe alibi. pagina 281. & ſeq. repetit in Lapith. *J.B.*

98. Πλούτου] Quum ad Pariſinum exemplar deſcribatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipſum editum fuiſſet, niſi prius reliquas Edd. conſuluiſſem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. ſex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & ſic ſupra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipſa etiam habet Pariſina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; ſed quia utrumque rectum, non auſus ſum uni Editioni prae omnibus, auſcultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Eccleſiaſticis quidem ſcriptoribus, ex quibus centena ſingularis exempla habet *Suicerus* in Theſ. Et ſic etiam plurali χρημάτων tamen ſingul. πλούτου addit *Ariſtot*. Pol. I. c. 6. ſcribens: ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων, ibid. paullo poſt: πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rurſus: παντὸς πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuiſſet adhibere, ſi is fuiſſet uſitatus. Tum vero plurali recte utaris, ſi quaeras num duo ſint *Pluti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex eſſet inferorum, alter praeſes divitiarum, vel ipſae opes, ut videtur noſter diſtinguere, in *Timon*. c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *ſe non ſuis ingredi pedibus, ſed a PLUTONE mitti*, de quo diſputat Illuſtr. *Spanh*. ad Ariſtoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi ſic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etſi *Plutus* a *Plutone* diverſus ſit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemſterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura diſputabimus. Quisque enim facile intelligit, ſi πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes deſignat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etſi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias ſignificet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiſcua eſt, quin ea Deum fere tantum ſignificet, (& licet ſemel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non ſequitur; omnem differentiam ſublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi poſſe credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores eſſe philoſophos*; cumque ipſe *Hermotimus*, ad cujus verba reſpicitur, ſupra c. 7. etiam plurali uſus ſit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom*. c. 12. Πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philoſophicum enim eſſe videtur ſimilia plurali num. uſurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi oſtendimus. Sed & *Xenoph. Epheſ.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπι-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morſu naſum homini abſtuliſſet, adeo indignabatur.

ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει.

10. HERM. Nam malus ille ſemper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, ſolvunt quippe uſuras tempori. LYC. Quid vero, & ſi non ſolvant, o beate, ipſi curae eſt, purgato jam a philoſophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim ſua ipſum cauſſa laborare de talibus. Verum ſunt ipſi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipſo felicitate fruantur, & contemnant divitias.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που [d] διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. Τὶ [e] δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ Φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν [f] αὐτῷ, πλούτου [g] καταφρονοῦντα.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his diſputare tecum; jam enim feſtino ad ipſum audiendum, ne forte imprudens plane ſero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ. τὸ τήμερον

d Διατέθεικεν] Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν] *J.* *e* Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. *f* Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. *g* Καταφρονοῦντα] Καταφρονοῦντες W.

ἐπιμελείας. *J. F. R.*

7. Ἐς τὸ ὕςατον] *Valde.* *J. Br.*

11. Δίων] Fuit & illius nominis inſignis Sophiſta; ſed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Αλεξ. ubi de profligatiſſimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego ſuſpicor Sophiſtam etiam fuiſſe. *M du S.*

13. Ἀπεδίδου] Qui neſcit hoc verbum proprium eſſe mercedi ſolvendae, & ſaepiſſime cum ſubſtant. μισθὸς jungi, adeat Rever. *Jac. Elſner.* ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex *Achill. Tat. Ariſtoph. Aelian.* & hoc Lucianeo teſtimonio probatur. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ] In impreſſis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. *M. du S.*

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omiſſum *Non mirum*, aut ſimile quid, qua ratione & Romanos uti ſuo *Nam* vel *Enim*, oſtendimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox ſequitur, οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *Sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum ſit id genus ellipſis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ ſignificationes tribuere. Hoc ſemel obſervatum ad plures interpretationis noſtrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. *J. M. G.*

23. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda perſona, & Luciani nomen præponendum his omnibus? Certe efficacior erit luſus; quaſi, quum Hermotimus excuſaret eum, quod nihil adverſus alios ſævum ſtatueret, reſpondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non eſſe, quia illi obeant in fœnore ſolvendo conſtitutum tempus: tum pergit in eadem perſona. Quid autem? an ſic futurus eſſet, ſi non darent? *J. G.*

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit ſtatuto, opportuno tempore, quo nec ſerius nec citius fieri debebat. *Laërt.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ. *Tradidit ipſum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad ſe venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. *Ariſtoph.* in Pluto pro eo ὡρικῶς dixit, quod Scholiaſtes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec *L. Bos* in Epiſt. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum eſſe, in marg. *Graev.* Edit. notaverat *T. H.*

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. ſupra cap. 7. med. *J. F. R.*

38. Ἐπι-

γον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι [d] παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae ſunt, itaque ego tibi quod reliquum eſt viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram; ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, diſputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam ſatis fuit, cum, ut fieri ſolet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro ſene, cibi ſumſerat. Igitur domum reverſus & vomuit, ut aiunt, copioſe, & cum primum adnumerari ſibi juſſiſſet carnis fruſta, quae puero a tergo ſtanti tradiderat, & curate ea obſignaſſet, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παραδεδώκει] Παρεδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copioſe hac de re Schol. *Ariſtoph.* ad pac. *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι] Verba iſta, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, miſere converſa erant ab *Obſopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum eſt itineris tecum una conficiam*; ſed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum eſt, remitto.* *J.F.R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Perſ. dico ad *Heliod.* *J.B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentiſſime uſurpatur, vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, ſed publicandi; alioqui potius μὴ praemiſiſſet, quam οὐ. Varia autem verba poſt ejusmodi infinitivos poſſe ſuppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ ſupplendum arbitror, ut ſit: *hodie non eſt philoſophari*, i. e. *non poſſum*. tumque punctum minus pono poſt λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verſio vult, comma ſufficiet. *J.F.R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκρίσει. *J.B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forſan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem ſtatuendus ſit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Theſmopolis* enim illic memoratur depontanus ſenex, Micyllo odioſe virtutem & dialecticas ſubtilitates obganniens, de quo diſerte in Μισθ. c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* ſeu ν. δ. V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis eſt. *M. du S.*

55. Φιλοτησίας] Conf. ſupra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀρ. παραλ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos uſurpatur a Theologis Pariſienſibus in ſolennibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Caſaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναιμωτὶ] Ut in Tim. & paſſim alibi. *J.B.*

75. Σκε

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus ſervo qui narraret quibusdam ipſius diſcipulorum, qui & ipſi, multi ſane, reverſebantur.

εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

12. HERM. Uter vero, Lycine, diſceſſit ſuperior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum eſſe, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit ſenex ſuperior. Euthydemum enim nec incruentum diſceſſiſſe ajunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos qui cedere melioribus recuſant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem?

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασίν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ᾽ οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ᾽ ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ᾽ [e] ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

e Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτεὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. *V.*

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capaciſſimum*. Iliad. Λ. *J. Br.*
Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Helio.* lib. 5. de Scypho Neſtoreo Interp. *Martialis* ex Liad. 11. *J. B.*
Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. Λ. 631. *M. du S.*
76. Νεστόρειον] Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Ariſtoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo cenſentur Neſtore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Neſtoris deſcribit *Homerus* Iliad. Λ. 635. Reſpicit autem noſter hos praecipue duos verſus:

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ᾽ ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae ſupra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epiſt. ad Rom. p. 97. ſ. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *eſt fervor ſanguinis qui circa cor movetur: ira naſcens.* Schol. *Ariſtoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι᾽ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice inſinuabant per focum ardentem corde deſuper impendente. Non male *Euſtath.* ad Iliad. Α. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν, *ſubito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandeſcentiam*. Tuſc. IV. *Excandeſcentia*, inquit, *eſt ira naſcens.* Ὀργὴ vero *eſt libido ulciſcendi & puniendi eum qui laeſiſſe videtur injuria.* Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἠδικηκέναι δοκοῦντος, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Euſtathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiſcere*, dictam putat, quia nihil aliud eſt ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

'Αλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, [a] ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα [b] γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν κἀμὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω [c] μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otioſi ſumus, quid non narras mihi tuo ſodali, quomodo primum animum ad philoſophiam appuleris? ut ipſe quoque, ſi fieri poſſit, iter illud veſtrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo poſt videres quantum ſuperes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te ſi comparentur, omnes: tantum illos ſuperabis ſapientia. LYC. Satis mihi fuerit, ſi poſt viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli eſſe ſolicitus, ego quoque, qua nunc tu es, aetate philoſophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via ſuſceptum me quoque ducito; aequum enim eſt. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere diſcentibus, ſi quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu ſi quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, ſic enim diſces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

[a] Ἔτι συνοδ] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A1*. Edd. enim male ἐπισυνοδοιποροίην. [b] Γὰρ] Γοῦν *Marc.* [c] Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in ſeqq. capitibus quidquam variationis eſſe, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae ſubjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda ſunt, *ira & excandeſcentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum eſt apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum ſenem exaſperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Pariſ. animoque longe praeſtantiorem.) Rectius poſuiſſet — *ſenem ab omni ira atque excandeſcentia plane alienum.* i. e. ſenem, qui non tantum irae, verum etiam ipſi excandeſcentiae, irae naſcenti reſiſtere poteſt, ab ea ſe vinci non finit. Alia phraſi diceretur: Οὐ μηδὲ ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίκεται. Sic fere *Lucian.* in Reviviſcent. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν. i. e. *Iram poſſe tangere Platonem vel Chryſip.* vel, *numquam putaveram, philoſophum iratum poſſe fieri.* q. d. Credidi ſemper philoſophos hoc affectu eſſe liberos. Non intellexit vim phraſeos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chryſippi — iram incidere poſſe exiſtimaſſem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentiſſime ſignif. eum qui vincit, ſuperior eſt. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec eſt ſignificatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & ſic κρατεῖν *vincere*, *in poteſtate habere.* Sic inquam noſter ſupra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia ſuperiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo ſupra egimus. Et ſic noſter paullo ſupra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero diſceſſit ſuperior? J. F. R.*

84. Τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὴ ἀρξάμενος] Monſtroſum verbum ἐπισυνοδοιποροίην potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τῷ, ποίῳ πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν [a] δὲ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

a Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορο‹ί›ην ὑμῖν τοὐντεῦθεν ἀρξάμενος, ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos cœpiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι συνοδοιποροίην] Inſolita quidem vulgata ἐπισυνοιδοιποροίην, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*. retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus: *ſi modo hac res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J.Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J.Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετταρακοντούτης] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M du S.*

97. Τοσαῦτα γὰρ] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμ. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] Μάθοις *Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλεύῃ. *J.F.R.*

22. Τῷ ποίῳ πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J.Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J.Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Supra vulgus.* *J.Br.*

νάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν [a] ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προῄρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων [b] προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ [c] τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾤμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους

vulgo ſumus, poſſis: verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento [illegible] ex omnibus elegiſti [illegible], & [illegible] dum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicans? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam pleroſque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπὼν] Sic Edd. omnes & M. Προσειπὼν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τοῦ] Τῶν male *B2*. Τοῦ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτῷ γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψατο εἰπὼν ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet.

† Δὲ] Omiſſam hanc in Edit. *Cler.* particulam inſeruit *M. du S.*

33. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ] *Et is atque nunc ſum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ἅπερ προῄρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προσειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὴν ἁρμόττουσαν] Ὀδὸν. *J. Br.*

74. Μόνος βασιλ.]

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φὴς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τι-

d Οὗτοι δὲ ...] Vid. notas.

86. *Μαργίτῃ*] *Μαινομένῳ. V.*

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A.V.*

80. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*] Omnes priſcae Edd. *A1. J. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi *ἀντίδοξοι*? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J.F.R.*

81. *Εἰκὸς Ἑρμό.*] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; *οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per *ἀντίδοξοι* Lucianus voluerit, enarrans. *M.du S.*

86. *Οἴει Μαργίτῃ*] Eraſmi Chiliades: ibi *Μαργίτης.* *J.Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margita.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G.C.*

Μαργίτῃ διαλέγεσθαι] Ἄφρονι, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J.B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑπερεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναί φασιν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

te quodam diſputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philoſophia & philoſophis fidem habuiſſe idiotis, & ſecundum illorum dicta feciſſe electionem & principatum tribuiſſe. Neque enim tali dicenti crediderim.

18. HERM. Sed novi, Lycine, non aliis modo credidi, ſed ipſi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeſte, cogitabundos ſemper, virile quid tuentes, ad cutem tonſos plerosque, nihil neque molle, neque rurſus in nimiam negligentiam prolapſum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus ſit) ſed in medio *quodam* ſtatu, quem optimum omnes eſſe perhibent, *conſtitutos*. LYC. Numquid igitur iſta quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipſe dicebam me vidiſſe tuum, Hermotime, magiſtrum facere? verbi cauſſa, fenerari, & repoſcere acerbe, & rixoſe omnino contendere in congreſſionibus, & reliqua quae in ſe demonſtrant? an parum iſta curas, dum compoſitus ſit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deeſt in W. Adeſt in Edd. *b* Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & ſeqq. ad ἀξιῶν ſic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* *c* Ἀλλ' οἶσθα] Et haec duo verba hic legi in iisdem, notavit idem. *d* Ὑπερεκπίπτον] Sic *J.* Fl. *P. H. S.* & M.

Μαργίτῃ] Scripſiſſe *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Ariſtoteles haud dubie auctor eſt, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum eſſe dubitat *Baſilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri eſſe exiſtimat *Dion Chryſoſt.* p. CXXIV. Ed. Barneſ. Iliados praemiſſorum. *M. du S.*

Μαργίτῃ] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Caſtigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aeſtimationem*, *pretium*. F.G.

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντα. *J. Br.*

94. Οἶσθα] Stare hoc verbum hic non poteſt. Credo ſcriptum fuiſſe ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi paſſim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonſos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonſus. Plaut.* Capt. cujus ἀντίθετον, *per pectinem attonſus.* ἐγχρωτὶ κεκαρμένους *Archilocho.* Hoc genus tonſurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide *Ariſtoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχρωκουρίας una voce F.G. ſcribit. Adſentirer, ſi probaret, nec enim ridiculum adeo eſt, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, ſtudio adfectatum ab Luciano videri poſſit. Interim, quia non neceſſarium, & viri eruditi hic & alibi jam ſatis expoſuere, quid ſit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae eſt, quid de ſe judicent alii, nudi an veſtiti, hoc an illo modo veſtiti incedant, ſoli ſint an in foro? qui *ſusque deque habent omnia*, quam ipſam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema ſunt hinc Ariſtippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonſus? &, quod ſupereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuravit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι. ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφησθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ 'γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τοῦ σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί [e] ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τὴν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾶν [f] δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ

e Ὢν] Ὢν W. Sed Edd. omnes ἂν. f Δυνάμενος] Δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt *H.* Fl. *P.*

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. *J.M.G.*

11. Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Ut antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe vero *longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his *Juvenal.* Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* hæc monebat Senator Clariſſ. *Godofred. Maluynus.* Dixi hac de re antea. *J.B.*

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in *J. H.* & *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A1. P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. *de Merc. cond.* ἐξηγόρευον πρός με; nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τι, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. *Ariſtoph. Plut.* 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra *Soloec.* c. 6. pr. *J.F.R.*

21. Συνίημι] *Mihi fucum fieri non ſentio.* *J.Br.*

28. Τί ἂν πάθοι τις] *Quid agendum ſtatuat aliquis.* *J.Br.*

29. Εἰ τυφλὸς ἂν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. *J.J.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet *F.G.*

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. *Jenſianae* ac *Gujetianae* conjecturae adſentitur, non dubitavi ὢν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. *J.F.R.*

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστὶν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῄεις αὐτοῖς, καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ᾐτιάσατο τὸν Ἥφαιστον· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

eſt non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam ſignum eſſe rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, ſi videtur, extra philoſophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime neceſſe erat philoſophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipſi ſane qui vident, ſi vel acutiſſimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo ſunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi eſt. Nonne *verum eſt* te amore quodam mentis *&* *ſententiarum* in his viris ad eos acceſſiſſe, & mente *ac ſententiis* fieri voluiſſe meliorem? HERM. Ita eſt. LYC. Quomodo ergo potuiſti ſignis quae modo dicebas, recte vel ſecus philoſophantem pervidere? Neque enim ſolent ita dilucere talia, ſed ſecreta ſunt, in occulto latent, ſermonibus & congreſſionibus, & operibus ſimilibus, vix ſero tandem oſtenduntur. Itaque Momus ille, audiſti puto, quid Vulcanum accuſaverit: ſin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῄεις αὐτοῖς] Immodice Opſopœus, *niſi enim me fallit animus, tale quiddam eſt, quod dicturus ſum, nimirum te paranda & colligenda ſapientia cupidine cum iſtiusmodi viris converſari.* Abſurde Benedictus & præter Græca, *iſtiusmodi autem eſt, quod volo dicere, non ſolum ſapientia virorum illorum amore captus ipſos adiviſti, ſed in ſap.* At particula οὐχ eſt hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum ſubjecerint huic periodo Baſileenſes, quî potuit eisdem placere Opſopæus? Adſcripſit vere pater. *Quod enim dicere volo, ſic ſe habet: Nonne ſcientia virorum eorum cauſſa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi voculis ut venuſtas linguae, ita etiam difficultas conſiſtit. Saepiſſime ſic apud noſtrum collocatur illud οὐχ. *M. du S.*

46. Καὶ ἠξίους] Lege forſan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Ἱσ. β. c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἐρίσαι] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. G.C.

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτεχνίας πέρι] Propter anaſtrophen accentus praepoſitionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι conſtanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyſſ. H. 104. — μύλης ἔπι, ac ſaepe alibi. Exempla plura ex proſae ſcriptt. adfert Cl. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemſterh.* Vid. *Ariſtid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non ſit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non poſſum. *J.F.R.*

65. Ἐπέπληξε] Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haeſitavi; idem verbum ex tribus Codd. ſimiliter reſtitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψεύδεται] Prave hic omnes ἢ, quod *B2.* ſola ita emendavit. *M. du S.*

Ἢ] *Εἰ Baſil.* 2. ſolam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notiſſimum, ſed quod hic εἰ convenientius duceret. Poteſt autem ſtare vulgata, etſi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praeſtantia intercesſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides; & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] πέρι· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἧκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλων, ἅτινα ᾐτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα [b] ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ, καὶ [c] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρός γε ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὖν

a Πέρι] Sic r. *Junt.* Aliae περὶ. b Ἐπέπληξε] Sic *J. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* c Ἢ] Εἰ *B2.* Ἢ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret εἰ pro ἢ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſiderarem: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *qumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiæ. G. C.

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Jupiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἄσμενος δὲ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſuccederet.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius ſit *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ περιόψει με [a] παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ 'γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόνδε τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶ-

hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, per me invenire accuratum de his judicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Conſidera igitur, ſed noli irridere, ſi hominis omnino rudis in morem illud diſquiram: neceſſe enim eſt ita *facere*; cum tu, qui melius ſcias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magiſter, inde aliqua via huc delatus) ſapientes ſummo gradu, fortes univerſos, tum juſtos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, juſto plus ſibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, ſed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus ſeditiones

&

a Παραπολούμενον] Παραπολλύμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. b Ἂν] Rectius abeſt ἂν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλῃς *J.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priſcae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμοὶ] Vid. ſupr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic ſupra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *J. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἂν, quod hic inſerebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι ἀρέσειεν] Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, jam vero accuſandi caſum adjungit eidem verbo; utrumque vero uſitatum eſſe non monerem, niſi ſuſpicatus eſſem, *Solanum* noſtrum dubitare de hoc caſu. Dativus tamen vulgo notior. Accuſativ. vid. ap. *Ariſtoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὺ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Veſp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip* Oreſt. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, ſcribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἰ ἄν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Scholiaſt. qui Atticiſmum eſſe ait, accuſativum pro dativo. *J. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipſo M. ſcriptum ſit μοι. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia ſcilicet paullo ante praeceſſit οὐδέν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit *Soulius*; ſed hoc non ſatis eſt cauſſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera conjectura; vix autem mihi perſuadeo eum ignoraſſe hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei adſciſcere, id quod ſatis multis jam probavit *Stephanus* in Theſ. Adde nos nota proxima. *J. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *J. Br.*

1. Ἂν εἴδῃς] Εἰδεῖς *F. Gujet.* Sed vide quae ſupra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *J. F. R.*

26. Κλαυ-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ςμαι, τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικατεχόντων, καὶ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ [h] ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ

d Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H*. *J*. & Fl. notat *M*. *du S*. *e* Ἐπικατεχόντων] Sic Edd. *J*. *H*. Fl. P. &c. *f* Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P*. *A*. & M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ. *g* Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενος Cod. Angl. *h* Ἀπορρίψαντα] Sic P. Ἀπορρίψαντας Edd. & M. male.

9. *Διαφέρεσθαι*] *Διαμάχεσθαι*. *V*.

26. Κλαυθμυριζ.] M. P. & *A*. In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. *M. du S*.

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J*. *B*.

31. Ἀπορρίψαντα] Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eamdem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant; amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare*. Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατείρχοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντα. *J*. *J*.

Ἀπορρίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀπορρίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S*.

εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καθερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] οὐ πειθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν περὶ τῆς πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus eſt, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam ſenem audivi enarrantem, uti ſe res illae haberent; isque me hortatus eſt, uti ad eam ſe civitatem ſequerer; ipſum enim ſe praeiturum, & adſcripturum *civibus* cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi ſuae jus imperiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum inſcitia, quindecim fere anni ſunt, non ſum obſecutus: forte circa ipſa jam ſuburbia, & ad portas eſſem. Dicebat autem de civitate illa, ſi bene memini, tum alia multa, tum iſta etiam: Omnes ibi advenas eſſe & peregrinos, indigenam neminem: ſed & barbaros in civitate verſari multos & ſervos, & deformes, & parvos, & pauperes,

a Καὶ] Deeſt in B. & Angl. C. Adeſt in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte *J. H. A1.* Fl. *F. P.* & M. c Οὐ πειθόμην] Sic *H.* Fl. *P. A1.* Οὐκ ἐπειθόμην B2. & S. d Εἴ γε] Sic *J. H. A1. P. S.* Ὥς εὖγε Fl. & W. Sed εὖγε ſupra ſcriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη καὶ τάδε] Sic eſſe in Fl. *H.* & M, notat *M. du S.* Sed & *B2. A1. P.* & *S.* ita habent.

31. * Ἐσσύμενον] Ὁρμώμενον. *V.*
Ἐσσύμενον] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.

39. Καὶ φρατρίας] Συντάγματος. *V.*

* Ἐσσύμενον] Ἐστίμενον & ὁρμώμενον male in Ed. *Cler.* *J. F. R.*

32. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι καθερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε] Sic *Benedictus* & *Bourdelotius*. Baſileenſes εἰ τούτου καθειλημμένοι, καθερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat ſumptum ex Ὀδυσσ. ο. ἐσσύμενον κατερύκει, & Opſopaei verſio eſt fatua. *J. G.*

Ibid. Καθερύκοιεν, ἐσσύμενον] *Hom.* Il. Z. 518. Π. 9. Odyſſ. O. Homericum eſſe, recte monuit *Vorſt.* nos locum qui ei haec ſcribenti non ſuccurrebat, addidimus. *M. du S.*

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. *J. B.*

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deeſt in Mſ. & Ang. Cod. *J. B.*

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. *A. V.*

Φρατρίας] Plerique libri & ipſe M. prave hic φατρίας habent, omiſſa litera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte ſcribitur. Vid. ſupra Τιμ. c. 25. & infra Ἐκκλ. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. *M. du S.*

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. *M. du S.*

45. Ὥς εὖγε] Ex Cod. W. pro εἴ γε vulgato. *M. du S.*

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quaedam Edd. conjunctim; ſed hoc eodem redit. Ὥς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; ſed non ſatis diſtincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε ſupra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit; ſed ſi jam in iſto *Cod.* εὖγε legitur, non tamen illico ſic ederem; ſed εὖγε ſaltem ſcriberem; tumque illam lectionem ego ſane non ſpernerem, quum ex ſeqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εὖγε tamen fieret) ſed ea quae probe meminerit, narrare. *J. F. R.*

57. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς] Αὐχμηρόν. *Suid.* *F. G.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus eſt. *J. F. R.*

Ibid. Λιπαρὲς] Dicit Lucianus, ſi quis in illam beatorum civitatem velit adſciſci, ei ſufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum eſt, Latini dixiſſent *macies*, ſeu *macritudo.* Dein li-

res, atque in univerſum civem eſſe, qui velit: legem enim illis eſſe, non ex cenſu adſcribi aliquem, neque ex habitu, vel ſtatura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; ſed iſtorum nec rationem ullam haberi apud illos: ſufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honeſti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur ſi in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, ſi quis iſta in ſe eſſe demonſtraverit [illegible]usque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem eſſe continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: iſta autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, ſervus, liber, neque eſſe omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non fruſtra, neque parvis de rebus laboro,

ἢ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, [f] οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ [g] λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' [h] ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθοι, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ οὔτε Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam ſervant ceterae & Cod. P. g Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Eraſum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. h Ἐπιδείξηται] Ita J. H. B2. Fl. P. & M. i Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

...cet Latinum eſſet, quid hic macies facit ad jus civitatis conſequendum? Mſ. pro ἀλιπαρὲς ſcribit λιπαρὲς, & ſic ſine controverſia ſcripſit Lucianus. λιπαρὲς eſt aſſiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non ſemel junxit. Vertendum autem *ſufficit ingenium, cupiditas rerum honeſtarum, labor, aſſiduitas, non tergum dare*, ſc. ad civitatem conſequendam, hoc eſt non viam, cui te dederis, deſerere. *J. G. G.*

Λιπαρὲς] *Graevio* aſſentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, eraſum eſt. *M. du S.*

Λιπαρὲς] Cum λιπαρὸς ſit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea ſit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, ſed etiam, ubi copia ſit, eas contemnat; ſicca virtus & ſobria, auſtera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis ſtudioſa &c. Verum facilius longe eſt τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *aſſiduitas, conſtantia*. *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium eſt in praelio, vid. Interprett. ad *Ariſtoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiſcete jocoſum*. Noſter ſupra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγεῖν, & ſaepe alibi: vid. *Jenſ.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria ſignificatio eſt ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inſlaan*, i. e. quando expanſa retro cedunt, cui oppoſitum ἐπιδιδόναι, augeri, creſcere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque uſurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia inſolitum videbatur diverſos Modos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται & διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi poteſt, licebit conſtruere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum ſimiliter ἂν intelligendo. Plura ſimilia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταδύσῃ καὶ δυνιάζῃ F. Gujet. legi jubet καταδύσῃ & δυνιάζῃ, quod non improbarem, niſi καταδύσῃ jam ex Mſ. reſtitutum. Interim alibi forſan dabitur occaſio pluribus oſtendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & ſubjunct. interveniente καὶ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διεξέλθοι] Sic legendum pro διεξέλθῃ *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmurienſ.* autem ambigue διεξέλθῃ i. e. male quidem expreſſa ſyllaba poſteriore, ex cujus tamen veſtigiis pareat, eam διεξέλθῃ dare voluiſſe: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν αὐτὸν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόῤῥω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ᾽ αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem; qui civis cupiam fieri & ipſe pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Namque egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque eſt, quod mihi ante iſta velim contingere. Si quidem igitur in propinquo eſſet illa civitas, & manifeſta in conſpectu omnium, olim, crede mihi, ipſe nihil cunctatus ad eam perrexiſſem, & civis illius eſſem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Heſiodus conſarcinator ille carminum, longo admodum ſpatio remota habitetur, neceſſe eſt & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promiſſiones, & ſcientiae profeſſionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adſtant, indigenas inde eſſe quisque ſe dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, ſed multae ac diverſae, ac nihil altera alteri ſimiles. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad ſeptentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοὶ μὲν ἐπὶ] Sic *J. H. Fl. P.* Σὸν μὲν ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς W.

73. Αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus eſſem.* *J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ᾽ αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Heſiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲν ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτον, quia una tantum ſeptentrionis eſt plaga, meminerit Graecos potiſſimum hic plurali num. uti, quia duae ſunt ἄρκτοι, urſa major, & minor, quamvis & ſingulari *Strabo* ſaepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionyſ. Al. Perieg.* de ſitu Orbis. v. 130. Φράζεο δ᾽ ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ᾽ ἄρκτους. Et ſic alii paſſim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὔυδρος] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ἔνυδρος, & ſic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hiſt. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Uſurpat tamen etiam ἔνυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatiſſimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτᾶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώτατα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Neſcio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, quum vox ſit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκαστος] In his verbis itidem non nihil vitii ineſt. Ait Lucianus: Ἐφ᾽ ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus ſcripſit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἑκάστης ἐφεστὼς paullo poſt inverſo ſpiritu αὑτοῦ, ſcribendum. Locum itaque integrum ſic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum ſcilicet, quae diverſae pro diverſitate Philoſophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque ſemitae ſtans, in ipſo ingreſſu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & ſuam ut inſiſtam hortatur, quisque eorum ſe ſolum rectam viam ſcire praedicans.* *J. J.*

Ἕκαστος ἐφεστὼς] Recte *Jenſius* vitioſam lectionem detexit; ſed quia aeque liceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe Ed. aut Mſ. aliquid variationis oſtendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus aſperum: altera vero ſaxoſa, & aſpera, ſolem multum ac ſitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una eſt, ipſae in maxime oppoſita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio eſt. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipſo ingreſſu adſtans fide digniſſimus, & manum porrigit, & in ſuam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, ſolum ſe rectam noſſe, caeteros vero errare, qui nec ipſi inde venerint, neque deducere alios ſequentes poſſint. Et ſi ad proximum acceſſero, ille quoque ſimilia de ſua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc eſt, ſimiliter, & ſic deinceps omnes. Haec ipſa igitur viarum multitudo, earumque ratio diſſimilis

διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. κἂν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *J.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adſtipulantur P. L. Et ſic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιώτατα *Jenſ.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jenſ.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένοις] Sic *J.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorſt.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abeſt articul. a *B2.* & M. adeſt in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido ſtatuere nequeam, quid Auctor ipſe dederit. *J. F. R.*

4. Δυναμένοις] Sic M. Ed. *J.* & aliae quaedam recte. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτοῦ quod in Edd. erat. nam reciprocum eſt. Paullo autem ſupra parum refert, ſcribasne αὐτοῦ, cum vulgata, an αὑτοῦ, quia ad ἀπιέναι referri poteſt; immo ſi refertur, αὑτοῦ ſervandum eſt. *J. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτόν. Sed praeſtat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoſcit M. neque admiſſum eſt in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adſentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praeceſſit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omiſſum credo; nam repetitio illa articuli non eſt inuſitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe eſt ſuavior, ſi addatur articulus, quam ſi dematur. Immo & emphaſin habet; & Lucianus alibi non ſemel ſic repetit. Vid. nos ſupra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugiſſe noſtrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, ſ. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipſe, & eleganter ſic ſaepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. XI. pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόῤῥησιν νενοήκασιν. *Ariſtoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etſi hoc poſterius paullo aliter ſe habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis eſſe frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis eſt illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco iſto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foëſius* adducit ex ſua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegreſſa ſyllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rurſum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonaſmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jenſii*, *Solani*, & *Hemſterhuſii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *J. F. R.*

 15. Ἀπο-

αὐτῶν, οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες [a] ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας [b] μετεληλυθόσι. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, [c] καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὐτὴ μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα πό-

me perturbat, & in conſilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum poſſunt, & ultra contendentes, ſuamque ſinguli laudantes. Neque enim, in quam converſus, aut quem maxime ſecutus ad civitatem perveniam, ſcio.

27. HERM. At ego iſta te conſilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum ſecutis? rurſus enim nobis eadem conſilii inopia alia ſe forma offert, cum a rebus ad viros tranſivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digreſſus, eoque viae duce (comite) uſus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, veſtram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberaſti me dubitatione, ſed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum ſit. Video enim unumquemque illorum cum ipſum, tum ducem, unius modo viae periculum feciſſe, & illam laudare, ac dicere ſolam ferre in urbem; neque tamen habeo unde ſciam vera illum dicere: Verum veniſſe illum ad finem quemdam, & vidiſſe civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...τεινάμενοι Edd. b Μετεληλυθόσι] Μετεληλυθός. W. male. c Καὶ] Abeſt a W. adeſt in Edd. d Οὕτω] Sic *H. J. P. S. A1.* Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονεικοῦντες. *V.*

15. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. *J. B.*

18. Ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων] *Brod.* Miſcel. IX. c. 16. in ſuo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, reſtitui volebat: τίσι, non immerito: ſed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus eſt conjectura τίσι. *J. F. R.*

27. Οὕτω] Parvi refert quam ſcripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως; nam ſi ad ſequentem vocalem perſonae Ἑρμότ. reſpicias, οὕτως rectius erit; ſi vero dicas perſonarum nomina non pertinere ad filum orationis; ſed ad ſequens πῶς in legendo tranſitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum conſonans ſtatim poſt οὕτω ſequitur. *J. F. R.*

36. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν ...] Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. &c. Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt, verbis ultro citroque peſſime trajectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. *Th. M.*

38. Ἢ δῖον] In omnibus ante *Salmurienſem*, ἰδίως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur, ὡς δῖον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

tim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat; cujus cives eſſe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum eſſet, ille Babylonem delatus Corinthum ſe vidiſſe putarit, illud mihi quidem adhuc obſcurum eſt. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Quod autem maxime inopem me conſilii reddit, illud eſt, quod novi, unam neceſſario eſſe veram viam, quippe cum & Corinthus una ſit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, niſi in tantum quis deſipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. HERM. Et quomodo hoc fieri poſſit, Lycine, alia cum alior-ſum ducat?

28. LYC. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus eſt, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod eſt in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero conſultum eſt fortunae permittere, ut qui forte optimam capeſſituri ſimus, licet ſine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, [e] ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ᾽ εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ᾽ οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ᾽ ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα [f] παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν. ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ

e Ἢ δέον] Ἠδέως Edd. omnes male, praeter S. quae ὡς δέον. Ἢ δέον recte margo A1W. Et ſic correxerat Anonym. in H. Ἴσως ὡς εἶδον. L. Εἰ δέον Heinſ. Aliter Marcil. quem vid. f Παραπαίοι] Παραπαίη Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam ſervant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ᾽ ὁ πλοῦς. V.

* Ὁ τινὰ] Male ὅ τινα editum erat.

dubie ſcribendum ἢ δέον, quod & ad ſcripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatiſſimum eſt; uti ex textu & verſione noſtra ſatis patebit. (Hanc Emendationem inter inſigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum eſt, locum ſuum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δέον] Interpretatus ſum, ac ſi legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obſedit libros, tenui mutatione, ἤ, δέον κ. τ. λ. Simillima conſtructione mox utitur de *Homerico* ſagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut ſimul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ᾽ ὁ πλοῦς, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J.M.G.*

Ἢ δέον] Sic dare ex veſtigiis veteris ſcripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δέον ſimiliter poni ſupra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi καὶ πολλάκις καταπεῖσαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. *J.F.R.*

55. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν] *Eraſm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J.Br.*

64.

καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς ὥς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] τρωθήσεσθαι καὶ περιπε-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

a Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. *b* Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. *c* Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. *d* Ὃς] Sic *J.* Fl. *A1.* *S.* & M. Ὡς *P.* *H.* Fr. *B2.* male. *e* Ἔτεμεν] Ἐνέτεμεν W. *f* Τρωθήσεσθαι] Τιτρωθήσεσθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. *V.*

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *So'anus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. *J. F. R.*

Ibid. Παραβόλως ἀναῤῥίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum veram eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare tranſmittere volentes.* Ἀναῤῥιπτεῖν hoc in loco per ellipſin τοῦ, κύβον, eſt *aleam jacere.* Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥιψομένῳ τὸν κύβον, & in Pro-Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναῤῥῖψαι τὸν κύβον. De Ἀναρίπτειν per ellipſin τοῦ, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. J.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcaphula tranſmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Parœmiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poë-

in telum quaſi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem eſſe periculum, ſi ſpe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad ſalutem facile eſt, ſi quis ſemel ſpiranti ſe *aurae*, ſolutis retinaculis, permiſerit; ſed neceſſe eſt in pelago jactari nauſeantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuiſſet ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conſcenſa ſpecula videre, ferensne ſit & ſecundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὑτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς [g] εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δὲ W. P. Nihil mutant Fl. *J. H. P.* &c.

Poëta ἄδηλος. Similiter *Ariſtoph.* in Pace. Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Meminit hujus proverbii *Ariſtoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A. V.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorſtius* modo *Ariſtophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Ariſtophanis indicari; ſed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, ſed addubitans tamen, adducit. Illa autem ſcribendi ratio moleſta eſt, & quoties *Herod.* ſcribit noſter, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Ariſt.* ſitne *Ariſtoteles*, *Ariſtides* an *Ariſtophanes*. *Ariſtoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, ſed de avaro uſurpat. Inter *Menandri* ſententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemſterhuſio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J. F. R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam ſic ſcribitur, ſecunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non ſemel alibi: *Dion. Alex.* de ſit. Orb. 94. Ἥν τε καὶ Ἰονίην περιναιέται ἠυδάξαντο. Etſi Ἰώνων natio ſecunda producta exaratur. Vid. eumd. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & ſeqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notiſſima omittam. effertur autem maſc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J. F. R.*

70. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις] Hoc fert caſus ſaepe, ut qui verbi cauſſa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipſo centro, aut in ſumma apſide ſit fixus, excutere, artis eſt, aut caſus rariſſimi. *J. M. G.*

71. Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Ψ. *J. Br.*

Ὁμηρικῷ τοξότῃ] *Hom.* Il. Ψ. 865. *M. du S.*

72. Ὅς δέον] Similem caſum expreſſit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμεν] Non opus eſt lectione Cod. W. ἐπέτεμεν. Sed ſi quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipſo potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi neceſſitas; nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc ſaepe omittitur, vid. ſupr. de *Mercede cond.* c. 4. Plura addere temporis anguſtia prohibet. *J. F. R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire deſtinamus.* *J. Br.*

Τῶν πολλῶν] An τῶν πολλῶν τι; *F. G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τῆς ὁδοῦ. *J. Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus ſum non τῇ πλεούσῃ ſc. νηῒ, *navi eunti* quod inſolens mihi videbatur, ſed quaſi legeretur tenuiſſima mutatione πνεούσῃ, *ſpiranti*, nimirum αὔρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare, navem auſtro permittere*, ſolennia ſunt, & ſexcenties tali in re uſurpata. *J. M. G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adſentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apoſt. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. verſ. 40. ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adſertum vid. ibidem. Etſi enim πλεούσῃ, intellecto νηῒ aliquem ſenſum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam ſi ad λυσάμενος, quocum connectendus eſt ſenſus, reſpicias, videbis rectius procedere, ſi vento te credere dicaris, poſtquam jam ſoluta ſit navis, quam navi, cui te commiſiſſe dici potius deberes ante, quam ſolveretur. *J. F. R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc ſit, neſcire me fateor. Forſan πνεούσῃ. Sed neque ſic ſatis, unde habeat, aſſequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras reſolverit.* *J. Br.*

ἐθέλουσι. καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἐλθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην· ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

&, per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum poſſit.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, ſi circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & ſi quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos ſequere, per Chryſippi Zenoniſque veſtigia progreſſus: aliter vero fieri non poteſt. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum ſequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, niſi ſecum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare ſimiliter. Longe enim tutiſſimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

30. Nam, age, ſi ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, veſtra eligam, fide tibi habita, viro amico, ſed qui ſola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Ariſtotelem, & reliquos: iique circumſtantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, poſtulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. *b* Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.*
c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P. A1.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Παραπολὺ] *Brodaeus* inveniens παιπόλυ, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παράπολυ. Sed ſic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut neſciam, unde tot vitioſas lectiones hauſerit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae ſupra dixi ad Dial. *pro Lapſ.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo ſic ubique noſter, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, ſemper enim una alterave priſca editio ſic habet; ſed quia & alterum probum, leve fuerit, ſi forte hic illic a nobis neglectum ſit. *J. F. R.*

25. Ἐξαρκέσει] Quo Lucianus convincat Hermotimum, ſedulum eſſe omnium ſectarum inſtituendum examen ante, quam quis ſe huic illive committat; nec ullius ſequendam eſſe auctoritatem; [redacted] argumento: *Quid ſi ego ignarus, quis ex omnibus Philoſophis veram teneat viam, vos ſequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae ſunt Stoicorum, ſcienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exiſtere faceret Platonem, Pythagoran, Ariſtotelem, alios; illi vero circumſtantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, ſinguli contumeliae accuſarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tamdem fide habita, Chryſippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetuliſti no-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satiſne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἶδ᾽ ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾷν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ᾽ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἤν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς φέρειν αὐτούς.

Ἢ τάχ᾽ ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

d Ἀντεξετάζοντες] Ita recte *J. B2.* & W. Ἀντεξετάζοντας male *A1. H. Fl. P. S.* habebant. e Μὴ δὲ πώποτε] Sic *J. A1.* & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε *B2.*

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσειέ μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ὡς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις; non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καταζήσειας. *J. J.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodaeus*, ὡς ῥᾳοῦ corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥᾳοῦ inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *J. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opſopoeus*

πους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ, νὴ Δία, τὰ παρὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ [d] ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam niſi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut ſi quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audaciſſime, noſti, qui neque usquam a nobis peregre abſueris, neque Hercle res aliorum quales ſint noveris? dicamne ego merito ſic interrogaſſe ſeniorem? aut quid conſulis, Hermotime? HERM. Sic eſt. juſtiſſime enim illum mihi videtur increpuiſſe. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod ſequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

32. HERM. Quale id eſt? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione ſervata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita ſola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo ſi dicat, nihil ita pulchrum eſſe neque verum apud alios, quam ſint ea quae

a Ἢ] Sic *J.* Fl. P. H. & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deeſt in W. & Ex. Fl. Adeſt in Edd. & P. d Ἐπιπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & ſic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ *P.* aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum 82. junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rurſus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam ſervant Edd. & M.

potius adcuratius: *pertinaciter adſirmabat.* Rev. *Elſner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adſirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adſeverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J.F.R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit ut interjectum εἰ tanto facilius eliderετur. *J.M.G.*

57. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] *Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι.* *Th.M.*

Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit *δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι*, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι. Mſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.* *J.G.G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐπιπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. *J.F.R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopoeus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quispiam*, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur.* *J.G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* ſive proportionem Geometricam cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta adnotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſaepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem diſcen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus peten-

τὰ τῆς στοᾶς ἐστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; [h] ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατ᾽ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, [i] προσθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἢ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὰ ἀληθές; οὐκοῦν εἴ τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα,

ἢ

h ΕΡΜ.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta ex *Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald. Fl. H. P. F.*

cendi antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. *Συγγρ.* c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th. M.*

75. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M. du S.*

ΕΡΜ.] Non ipſam hic Hermotimi perſonam appoſuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

ΕΡΜ.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Sambuc.*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcripſit, ſe id ex Cod. M. habere. *J. F. R.*

81. Προσθεὶς αὐτός. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th. M.*

Προσθεὶς] Leg. προθείς. *A. V.*

82. ΛΥΚ. ἢ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a καὶ ἀνατρέπει γε; ac tunc quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἦ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtra* exhibebat. *J. F. R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. L. *Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. T. *Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J. F. R.*

92. Ὡς

ἢ πὺξ κενὴν πληγήν τινα καταφέροντα, [a] ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνθαιρουμένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς οὐ παρόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, οὐ πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἤν τύχωσί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quaſi adverſarium feriat: continuone, ſi praeſes ſit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis luſus, victoriam vero tum decerni, cum ipſum adverſarium certamine vicerit, isque victum ſe faſſus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magiſtri ipſius umbratiles forte velitationes adverſus abſentes nos inſtituunt, vincere illos arbitretur, aut talia eſſe noſtra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio ſimilis ſit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum ſtruant, celeriter evertunt; aut his, qui ſagittandi artem meditantur, qui ſtipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & ſi quando feriant, trajiciantque ſtipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, ſi ſarmenta telum tranſierit. Verum ita Perſae certe non faciunt, neque Scytharum qui ſunt ſagittarii. Sed primo ipſi dum moventur in equis, ut plurimum ſagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non ſtare & expectare ſagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abeſt in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ.
c Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς τὸν ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, ſolus *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνθαιρουμένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc ſenſu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rurſus remiſit *T. Hemſt.*) multis exemplis probat, non ἀνταιρού ἐμαυ, ſed ἀνταιρό ἐμαυ hic Graece dici; quod certum eſt; nam eſt ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis ſcriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀνταιρομένους adfirmet, haud ſcio an nimis religioſus fuerit, quod tamen in contextum recipere non ſit auſus. *J. F. R.*

99. Ἀπαγορεύσῃ] Quod digito erecto ſignificabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Conſtantem Editionum lectionem eſſe, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidiſſet. Quid igitur ſibi vult illa ſupervacua adnotatio? An ſperavit ſe inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen deſit? Vix credo; nam & noſter alibi non ſemel ita ſolet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Ariſtotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noſter ſupr. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο ſcribi notandum duxit. Verum & hoc noſtro cum Atticis familiare eſſe, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel ſupr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epiſt. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἳ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem *Homeri* quem imitandum ſibi proponit

Ju-

tam, dum incidat, ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum dejiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore, propoſitum trajiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas tranſituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magiſtros ipſius propoſita ſarmenta ſagittis transjicere, deinde viros armatos a ſe devictos, gloriari: & pictas imagines noſtras pugnis invadere, iisque, ut facile eſt ad exiſtimandum, victis, nos a ſe putare ſuperatos. Noſtrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis iſta, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Noſtrae,

Haec, inquam, univerſi, & pro ſe unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracuſio Geloni graveolens fuiſſe os ajunt, idque diu ipſum ignoraſſe, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λος, ἔστ᾽ ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι᾽ ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ᾽ ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἅ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος [e] λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ᾽ ἄν μοι [f] δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

d Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abeſt ὅτι ab Edd. *e* Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; ſed nihil mutant Edd. Luciani. *f* Δοκεῖ] Sic L. & marg. *A1W.* Δοκῇ Edd.

Julian. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὦ συλλογισμῶν εὔθλαστα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κάρφη συλλεγόντων εἰς στέγην.

Habet ſequens illud ἀσπίδα ὠμοβοΐνην. Ex Homero. *J.B.*

26. Παρ᾽ ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur noſtro nomine Hermotimo.* *J.Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J.Br.*

Οὐ γὰρ ἐμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mſ. W. praemittere ὅτι, probo Graeciſmo, Cl. *Jenſ.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lectt. ſuas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dear. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non ſit inſerta, alibi breviter ea utemur, etſi haec ſatis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] Opſopœus *haec quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *hae ſimul omnes, ſingulatim unusquisque dixerit*, unde neicio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ᾽ ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἑκάστου αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum* ubi aliquando peregrinatus eſt. *J. Br.*

ξένην ᵃ συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὴν δὲ, ᵇ παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, ᶜ μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας ᵈ τὸ τοιοῦτον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐ-

regrina mulier congreſſa illi auderet etiam dicere, uti ſe res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret ſuam, iratum fuiſſe ipſi, quod ſibi non indicaſſet, cum maxime graveolentiam illam ſciret: illam vero ignoſci ſibi petiiſſe, ſe enim, quod virum alium experta non eſſet, neque ex proximo ſermones cum quoquam miſcuiſſet, putaſſe viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui ſolis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum ſint ora. Similia vero etiam Chryſippus dicat, aut plura hiſce, ſi quidem relinquens ipſum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui ſolo cum Platone verſati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obſcurum ſit, quae vera ſit in philoſophia ſecta, nullam earum eſſe ſectandam. Iſta enim contumelia fuerit in reliquas.

35. HERM. Per Veſtam, Lycine Platonem, & Ariſtotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quieſcere, neque enim cum illis contendere meum eſt. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipſos quaeramus, ſit ne tale quid philoſophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *J. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *J. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. conſtanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ † Προυσαέως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὐτὴ γὰρ ἡ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ἃ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται· καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει διὰ τὸ κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο ‡‡ προμηθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omiſſam ſupplevit *M. du S.*
† Πρυσαέως] Sic C. & M. In V. Πρυσιέως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξορκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. ſupplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitioſa reſtituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex eod. fonte.
‡‡ Προμηθουμ.] Προμυθουμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα οὐκ ἂν ποτε] Placet εἰδότα ὡς οὐκ ἂν ποτε. *J. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non poſſe optimam & veriſſimam ſectam eligi, niſi quis omnes perluſtrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum ſi unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus eſſet omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipſe per ſe ſatis poſſet ſcire, id ita eſſe. Omnino, reſpondet Lucianus, eum id per ſe ſatis ſcire poſſe. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἂν ἀδύ-

ego ajo eſſe. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracuſis evocare ad hunc ſermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e veſtigio abeant, ſi ſuperflui tibi videntur ad noſtram diſputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri poſſe, ut aliquis, qui ſola Stoicorum *placita* didicerit, ſciat ex his verum, etiamſi aliorum *ſententias* non perſequatur, atque ediſcat ſingulas. Ita vero conſidera. Si quis hoc tibi ſolum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus eſt te in circuitu interrogare reliquos, quotquot ſunt numerorum periti, num quis forte ſit, qui quinque aut ſeptem dicat eos eſſe; an vero ſtatim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non poſſe videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & perſuaderi ſibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum ſciat, nunquam quae quatuor ſint quinque poſſe fieri, neque ſi ſexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

τὸ εἶναι. Αἰθίοπας [e] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὑτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [f] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [g] γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [h] λέγωσιν.

36. LYC. Nihil hoc ad diſputationem noſtram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

e Δὲ] Γε W. f Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abeſt ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jenſ.* ex Bz. g Γένοιτο] Sic *A1. H.* Fl. *F. Bz. S.* & M. Γένοιντο *J.* & *P.* h Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδὼν] Procul faceſſant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν πότε, &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non poſſe, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos ſequatur, neque deſideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri poſſe quinque, licet vel ſexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae ſyllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in deſcribendo dediſſe cauſſam. *J. J.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jenſ.* conjunctionem ſupplendam cenſuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admiſiſſe prae ὅτι, quod ex Edit. eſt, ut in variantt. indicavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν πότε] Cl. *Jenſius* in vulgatis recte vidit aliquid deeſſe. W. Codex, quem ipſe poſtea contulit, habet ὡς. Ὅτι Bz. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Eraſm.* in proverbio: *Nihil ad verſum.* Hoc alibi explicuimus. *J. Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαὶ, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά·

diſceptatur confers, quae tamen longe inter ſe diſtant: aut quid dixeris? Eſtne quem videris, qui dicat binarios duos compoſitos ſeptem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidiſti ne unquam, (&, per ego te Gratiarum numen obteſtor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diſſiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philoſophia ſequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detuliſti, cum diceres, hos eſſe, quibus duo ponant eſſe quatuor; quod obſcurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, ſe quidem ita componere, vos autem quinque aut ſeptem ea eſſe dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῶν διαφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν Edd. *b* Ὅπερ ἄδ. εἰ οὕτ. ἔχει] Sic Edd. & M. *c* Ὑμᾶς] Sic W. L. & *B2*. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere ſeptem vel undecim, reſpondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres ſine ullo ſenſu vertit: *Inſaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi ſenſus eſt: *Inſaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea eſſe quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. L. V. cap. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat ſupra quinque admodum cubitos.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ] Opſopœus apud *Baſileenſes* & *Bourdelotius. forſaſſe enim dicerent Epicurei aut Platonici veſtram hanc eſſe compoſitionem; nos autem quinque aut ſeptem illa eſſe dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos vero quinque aut ſeptem illa eſſe dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculæ σφᾶς, quæ non notat vos aut *veſtram*, ut fecit Opſopœus, ſed *ipſos* vel *ſe*. Cæterum male peccavit, quum *Baſileenſium* ὑμᾶς mutavit, præcedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro quid eſt illud vel Benedicti *componere* vel Opſopœi *compoſitionem?* Ita adſcripſit pater, *ipſos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non ſola *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. J.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *B2*. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea eſſe Stoici dicunt.* Baſilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem exiſtimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Ἰδίως αὐτοῖς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὥρα σιωπᾶν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾶν] Punctum ſubſcriptum ſub ultima exhibent Fl. *Pariſ.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum ſub media ſyllaba habeat, ſcribens σιῳπᾶν, quod tamen ſuſpicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae ω ſubjicere voluit;) Non putaſſem operae haec inquirere, niſi meminerim *Vigerium* de Idiotiſm. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota ſubſcriptum; quod cum parum obſervari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transſcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) ſcribendum ſine ι ſubſcripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τῷ ν τὶ ἀνεκφώνητον. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota ſubſcriptum:*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem ſolum, quod honeſtum, idem bonum putatis eſſe, Epicurei autem id quod ſuave ſit? & cum vos dicitis corpora eſſe quaecumque ſint, Plato autem ſtatuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura eſſe. Tu vero, quod modo dicebam, injuſte ſane id ipſum de quo diſceptatur comprehendens, tanquam extra controverſiam Stoicorum eſſet, ipſis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem ſibi reliquis, & ſuum eſſe dicentibus, ubi ſane Judicio vel maxime, opinor, opus eſt. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum ſolorum eſſe, bis duo putare eſſe quatuor; tum ſane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipſo certaverint, omnes aeque audiendi ſunt, aut ſciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέ-
ναι

d Ἐπικούρειοι] Ita conſtanter Edd. Ἐπικούριοι W. ſemper. *e* Ὑμεῖς] Recte ſic *H.* Fl. P. & M. Ἡμεῖς male *J.* *f* Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῖς *Marc.* Αὐτὰ W. *g* Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conſpirare notat *M. du S.* *h* Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *J.* Στωϊκῶν ἐστι μόνων *H.* Fl. *A1.* P. *B2.* & *S.*

ptum: quia verba in ν finita numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτυπην — ἐποίεον, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque ſecutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis librorum exemplaribus accuratiſſime obſervatur. προσγεγραμμένον autem idem eſſe apud veteres Græcos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus ſcribebant ΤΩΙ, ΛΟΓΩΙ, recentiores ſic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam ſaepe addunt illud *jota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam ſtudio omiſſum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾷν, βοᾷν &c. Ita ut adſenſum ei praebere cogar; ſed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, neſcio an ab conſuetudine a Cl. *Hemſt.* aliisque in alior. auctorum Editt. inducta recedere fas ſit. Ita enim ἀγαπᾷν paſſi ſumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἐρᾷν dedit *Hemſterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾷν *Timon.* §. 56. f. ἐπιπηδᾷν ibid. §. 48. p. 161. ἐπιγελᾷν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾷν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾷν. Idem I. 5. p. 6. 2. Τελευτᾷν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾷν ibid. p. 50. pr. Δρᾷν etiam *Ariſtoph.* Kuſteri Plut. 4. Γελᾷν idem Ran. 42. Et ſic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excuſſa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod ſcilicet deinde faciam. Ut enim recens *Ariſtophanis* Edit. habeat jota ſubſcriptum, vetus Baſileenſis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; ſed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, ſed ubique ſcribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, ſed multorum aliorum locorum didici, quae adſcribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum ſub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* ſuppoſitum eſt; quod tandem etiam accurate perluſtrando detexi. Obſervemus ergo poſthaec canonem Grammaticum & ſequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum numquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam jota non potuere ſubſcribere. Etſi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum eſſe, adeoque & jota recte ſubſcribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque conſuetudinem ſequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem eſſe, & Etymologum recte dixiſſe, liceat mihi hunc ſequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν ſine jota ſubſcripto ubique expreſſit. Ex monumentis vett. plura deinde.

J. F. R.

32. Ἀσ-

ναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω· θῶμεν γὰρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ [b] Ἀσκληπεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνήσεως οὐδὲ οὕτω δεῖ. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, ſi quid diverſum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim duos quoſdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, ſiquidem perdita ſit? HERM. Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione, neque ſic, opus eſt. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cujus rei gratia plus laboris ſumamus?

38. LYC. Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis ſit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi. Deinde ipſum quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona? Quot enim ſunt ſacerdo-

[a] Τοιοῦτον] Sic *J. H.* Fl. P. &c. & M. [b] Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & M. [c] Πρόδηλον] Πρόδηλον γὰρ W. Sed abeſt alterum hoc γὰρ ab Edd. [d] Εἰ] Abeſt εἰ in P. Adeſt in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & Ἰκαρ. c. 16. At Δημων. c. 27. Ἀσκληπιείῳ iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42. & utroque modo ſcribitur. *M. du S.*

35. Ὑπὸ κόλπου] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Γὰρ — γάρ] Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen ejuſdem thematis ſit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* diſputantem, ad *Sanct.* ~~Minerv.~~ L. IV. c. 14. p. m. 762. Diſtinguit etiam *Heſych.* Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet *Suicerus* in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χωρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνα-

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipſa inter illos convenit, ſed alii ex aere, alii argenteum eſſe, aureum alii, alii e ſtanno eſſe, dicunt. Neceſſe igitur eſt quicumque ingreſſi ſunt, omnes exuere, ſi invenire velis quod deſideratur: etiam enim ſi apud primum ſtatim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obſcurum eſt, ſit ne phiala illud, quod periit: ſi vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt eſſe phialam. Si vero maxime illud etiam conſtet, auream periiſſe phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne ſic quidem excutere alios deſines. Neque enim planum eſt, ſit ne haec ipſa quae fuit Dei? aut non putas plures eſſe phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire ſcrutando, quaeque apud ſingulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & ſic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam poſſeſſionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud eſt, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; ſcyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipſum ſacrum ſit, nondum patet. Neceſſe igitur omnino eſt dubitare, quem dicas ſacrilegum: ubi etiam, ſi ſimilia haberent omnes, ſic quoque obſcurum eſſet, quis ſit qui Dei *cimelia* ſurripuiſſet:

λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ [e] αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν [f] ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *J. H.* Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P. S.* & G. f Ἀποδυθησομένων] Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων Edd. omnes male.

ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata ſeparantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exſcinditur & ſegregatur a coetu fidelium conſecratorum Deo, & ab ipſo Deo, atque deſtinatur Diabolo, ſeque ipſum ei conſecrat.* Plura non addam in re nota, niſi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem ſcriptum invenerim, ſed ſemper ἀνάθημα. *J. F. R.*

75. Ἐπὶ πάντας ἰὸν] Sincera lectio ἰέναι. *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic M. & plerique Impreſſi. P. & Mſ. *Gr.* αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυθησομένων] Scribendum ex Mſ. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc eſt *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυθησομ.] W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

 98. Πα-

ὑφῃρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν ποτε καὶ [a] παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα ὥτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

licet enim privata quoque habere. Cauſſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis faceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quin nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλιίου *J.* c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρὰ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα Δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης .... quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejuſmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capedunculam (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἵππος βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου, tangit enim rem quæ ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρὰ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ [e] γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διῒ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [f] ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταυτά. οὕτω μὲν [g] γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, [h] οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, [i] γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ

e Γράμμα] Γράφοντι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. *f* Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. *g* Γὰρ] Abeſt haec particula a W. *h* Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. *i* Γράμμα τι] Γράμματι una voce *H.* Γράμμα τί Fl. Γράμμά τι *S.* & M. Γράμμα τὶ *P.* Sola Aldina recte γράμμα τι.

cte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem *B2.* hic bene legit ἀργυρᾶ, quam ſequor. *J. F. R.*

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. *J. B.*

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. *manu elata.* ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. *J. G. G.*

27. Ἀλυτάρχης] *Pete Varinum.* *J. Br.*

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos iſthic laudat Cl. Vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV. 9. *Cujac.* Obſ. II. 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* & *Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἀλύτας Elei vocabant. *M. du S.*

Ἀλυτάρχης] *Varinum* ait *Brod.* id eſt *Phavorinum*, qui olim *Guarinus.* ſed ipſe maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. *J. F. R.*

32. Παγκρατιάζειν] *Pancratium* quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, *pancratium* palaeſtram ſimul & pugillatum vocari. *G. C.*

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. *J. F. R.*

44. Συμ-

κρᾶ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιιὼν δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φής; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρών, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὐ μὲν οὖν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν

literam. Et eſt illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus ſit fatigatis.

41. LYC. Inſiſte. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum ſint, extraxerunt omnes & habent ſortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro ſpectatore Hellanodicam facere, inſpice literas, nec prius puto didiceris, quis ſubſeſſor ille ſit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non poteſt ut ſtatim invenias literam illam ſubſeſſoris indicem, aut literam forte invenias, ſed utrum illa ſit, neſcies. neque enim praedictum eſt, aut K aut M aut I eſſe, quae ſubſeſſorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alteram A habet, eoque invento, illos jam comparaſti: & cum in B incidiſ, altera B ubi ſit quaeris, inventae reſpondens, ac de omnibus ſimiliter, donec ille tibi relinquatur, ſolitariam literam habens, cui nulla ex adverſo reſpondet.

42. HERM. Quid ſi vero in illam primo aut ſecundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus ſim quaeritur*. Sed tu Hellanodica, ſcire volo, quid facturus ſis? utrum ſtatim dicturus ſis, hic eſt ſubſeſſor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, ſi qua ipſi litera ſimilis ſit? atque adeo niſi omnium ſortes videris, non diſcas ſubſeſſorem. HERM. Quin, Lycine, facile diſcam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῇς W. *b* Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. du S.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. du S.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confuſa erant. *J. B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inſpicis litteras.* *J. G. G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes ſervent ἐκεῖνος. *J. M. G.*

Ἐκεῖνός ἐστιν] Si vulgatam ſervamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut ſenſus ſit: *etſi inveneris literam, tamen neſcias num ille praeſes ſit, penes quem invenitur illa litera*, ſ. *qui indicatur litera illa inventa.* *J. F. R.*

89. Μὲν γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut ſupr. de *Merced. cond.* c. 17. verſus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud no-

cam. Inter novem enim ſi E primo invenero, aut ſecundo loco, novi, hanc qui habeat, eſſe ſubſeſſorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum ſint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, conſumtaeque ſunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, ſolam ita imparem futuram proximam literam E, eumque qui illam extraxerit, eſſe ſubſeſſorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiſcor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra poſſis.

43. LYC. Tu quidem ita dixiſti, tanquam ordine deinceps ſuo omnino ſcribantur literae, v. g. prima A, altera B, & ſic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, ſi ſumtis ſine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo ſortibus ſcribamus, Z autem ſolum in nona, quod ſcilicet deſignet nobis ſubſeſſorem: quid facies, ſi primum Z invenias? quanam re intelliges ſubſeſſorem eſſe, qui illam habeat? niſi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim poſſis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile eſt ad reſpondendum quod rogas.

τῶν ἐννέα, ἢν τὸ (Ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαπορῶ [c] μέντοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν τοῦ (Α) δευτέρου δὲ τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαὶ, εἰ [d] ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ [e] μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ [f] γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν, οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

c Μέν τοι] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. d Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελθόντες male W. e Μὲν γὰρ] Γὰρ abeſt in M. Comparet in Edd. omnibus. f Γράφωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφομεν.

noſtrum; quare nil curo omiſſionem mſ. M. *J. F. R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri ſolebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuiſſe putant. *G. C.*

98. Γράφωμεν] Ita quoque in Cod. M. ſed a recentiore manu, eſſe teſtatur *Solanus*, quare conjicit an forſan γράφοιμεν ſcriptum fuerit, uti paullo poſt. *J. F. R.*

1. Τὸ δὲ Z.] Procedet Luciani ratio, modò ſic intelligatur, ut *inſcio judice* Z. unicum ſit *injectum*: alias claudicat argumentatio. Niſi autem adhaeſiſſet illi conſuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuiſſe longe clarius exiſtimo, quinque litterarum paria immiſſa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, niſi omnibus viſis quas Athletae ſortiti ſunt, cognoſcere queat, cuinam antagoniſtae ſolitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπειδὴ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐνάτῳ, λέων ἔστω [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ παραθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud conſidera. Quid enim, ſi neque literas ſcribamus in ſortibus, ſed ſigna quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa ſcribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum abſurda ſint: ſed age uniformia illa & ſimplicia in iis pingamus, obſervata quantum poteſt ſimilitudine, homines in duabus ſortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota eſto leo. In hanc igitur ſignatam leone ſortem ſi primum incidas, unde habebis dicere, hanc eſſe quae ſubſeſſorem faciat, niſi ante obeundo omnes inſpexeris, ſi qua etiam alia leonem habeat. HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, reſpondeam.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ [c] παραθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim ſpecioſum quidquam *eſt quod reſponderi poſſit.* Itaque ſi voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel ſubſeſſorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes neceſſario deveniemus, & inquiremus ſummo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inſpicientes. Vix enim vel ſic verum diſcamus. Et ſi quis velit conſiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο inſertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τοὐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J.* Fl. *P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκέφ.] Horum figuras ſi videre lubet, adi Menſam Iſiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & conſtanter ſic praepoſitionis accentu propter anaſtrophen mutato exhibent Edd. Conf. ſupra c. 20. Ibique adductum *Jenſium*. *J. F. R.*

33. Πασῶν] Notat *Soulius* ſ. *Solanus* in W. reperiri πασῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jenſ.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiſerit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus ſupra egit & mox agere perget; nam ſtatim ſequitur μιᾶς ἀπειράτου, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. §. ſeq. μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praeſtare putares, ſponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amſt.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in verſione ejusd. latina, aeque ac in *Pariſ.* tamen legitur *ab illis.* Interim, ſi quis πάντων ad viae duces, de quibus ſupra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν inſolentius videatur, & viae ſ. ſectae hic non ut perſonae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; ſed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & ſic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Reſtituenda eſt poſtliminio ſincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Poſteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. J.*

34. Ἀτε-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ᾽ ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ᾽ ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρᾶχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta*. LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. *B2. P. A1.* & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A.* *f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτελεῖς] Pendebam animi ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum*? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata ſit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτέλεστος, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J.M.G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J.M.G.*

54. Τελευτὼν] Τελευτῶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J.F.R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J.F.R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς κατασχεθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λίνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, [a] ἐξεῖναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ᾽ ἂν, ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάῤῥει,

ducere recta ad felicitatem. Talem enim ſi inveniamus, laborare deſinemus. HERM. Non facile eſt, Lycine, talem virum reperire.

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto deſpondendum eſſe animum, ſi in praeſens non ſit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum eſt atque tutiſſimum, ipſum quemque incipere, & per ſectas ire omnes, & conſiderare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae diſputata ſunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adverſetur, quod non facile eſt, qui ſemel ſe *vento* paſſis velis permiſerit, retro curſum agere. Quomodo enim fieri poteſt, ut vias aliquis omnes obeat, ſi in prima, quod dicis, futurum ſit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Theſei illud *conſilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo ſine moleſtia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, ſodalis, eſto. Videor

[a] Ἐξεῖναι] Ἐξιέναι marg. *A1W.*

56. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accuſandi caſu ἄγειν ſine praepoſitione, pro *agere*, *ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Niſi hic malis conſtruere, ἄγει εὐθυ, *ducit rectâ*, τῆς εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον; de qua ellipſi vid. *Bos* de Ellipſ. qui ex noſtro in *Bis Accuſat.* Εὐθυ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia ſimilia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noſter etiam alibi non ſemel ſic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἄπιμεν εὐθυ τῆς καθόδου περιπατήσοντες. *recta ad Averni deſcenſum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemſterh.* jam plura. *J.F.R.*

81. Τινὸς τῶν σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero*: *nervi atque artus ſunt ſapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem ſapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* eſſe, adſcripſerat *M. du S.* Idem jam fecerat *F.G.*

Νῆφε] *Vaſri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod teſtatur ad Att. I, 19. *crebro inſuſurrabat cantilenam illam ſuam*:

Νῆφε, καὶ μέμνασ᾽ ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

J.M.G.

84. Τοῖς ἑξῆς λόγον] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus ſum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia ſequentia evincunt ſic ſcribendum; nam cum ſtatim ſubjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi*. Abſurdum autem foret, ſi dixiſſet: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. *J.F.R.*

93. Πέντε ἔτη] Confer ſupra Vit. Auct. c. 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum diſcipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipſo Cod. M. & P. repoſuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. reſtituimus. Quae *Marcilio* neſcio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic ponamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά. ΕΡΜ. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* ΕΡΜ.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte ΕΡΜ. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem reſtitutae.

16. Τὸ * νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Νῆφε] Ἧφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus erraraut omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus.* Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſubolverit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] ΛΥΚ. Οὐ γάρ. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δὲ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

io

ἑξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν. καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκέκραγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ᾽ ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ᾽ ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ᾽ οὖν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ᾽ ἄν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, ſi cogites, quot octogenarii ſint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum ſe ſcire ſuae quisque ſectae omnia, ut nihil ſibi ad diſciplinam deſit. Si hoc non placeat, at Chryſippus, & Ariſtoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino ſe ſcire, niſi hoc ſolum, nihil ſe ſcire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae poſuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi conſummaverint forte, ſi decem ſolas ponamus philoſophorum ſectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni ſufficiant, aut ipſum dimidium adeo?

49. HERM. Ipſe noris melius: ego vero hoc video, paucos vel ſic per ſectas omnes ituros, ſi etiam a nativitate inde ſtatim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, ſi ita ſe res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non poſſe quemquam ex pluribus quod ſit optimum, niſi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιροῦμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AlW.* bene. b Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AlW.* Πεντεκαίδεκα Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miſcel. modo adductis ſcribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et οὐ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανά. Λυκ. repone Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. *J.F.R.*

13. Ἀλλὰ μηδ᾽ ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τὶ ἢ τοῦτο μόνον. *Th.M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In ſumma.* *J.Br.*

21. Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, Mend. *J.B.*

Ὡς πεντεκαίδεκα] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos eſſe omnium ſectarum placitis diſcendis, reſpondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non poſſunt eſſe tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquiſſe, ut Anglicanus & meus prae ſe fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta.* & ſi dimidium detraxeris, *centum* ſufficient. quamvis corrupte ſcribatur πεντήκοντα in Mſſ. *J.G.G.*

Ibid. Πεντεκαίδεκα] Sive ſic, aut cum *Angl.* Mſ. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; ſed rectius hoc Vulgatarum Editionum & M. viſum eſt, ut ad tempus ediſcendae Diſciplinae cuique ſufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo uſque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

ἀναζητοῦντα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἁπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γάρ ἐστιν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) οὐ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, ([d] ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

[d] Ἥ τις] Εἴ τις W. male, ait *M. du S.*

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. *M. du S.*

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nonne reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. *J. F. R.*

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* *J. Br.*

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* *J. Br.*

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδενί. *J. F. R.*

60. Ka-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖα ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρὰ πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ᾤου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ſtrae, quod te non, Tithoni inſtar, annoſum & longaevum fecerunt, ſed circumſcripſerunt, ne plus quam centum ſummum annis vivat unusquisque homo qui ſit. At ego tecum conſiderans, illud, quod ex rationibus conſequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumelioſus ſemper homo es, & neſcio qua animi affectione, odiſti philoſophiam & vides philoſophos. LYC. Mi Hermotime, quae ſit veritas, vos forte melius, qui ſapientes eſtis, dixeritis, tu & tuus ille magiſter. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer ſuavem eſſe, ſed multum gratia a mendacio ſuperari. Specioſius enim hoc, eaque cauſſa jucundius. At illa, quae ſcilicet nihil ſibi fraudulenti conſcia ſit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipſum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offenſus mihi es, qui verum hiſce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut ſi ſtatuam tu forte adamaſſes, ejusque te futurum compotem ſperaſſes, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem eſſe aut aes, indicaſſem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non poſſet copia, & tum malevolum me eſſe tibi putares, qui decipi te non paſſus ſim, & abſurda atque ſupra omnem ſpem poſita ſperare.

52. HERM.

72. * Παρευδοκιμεῖται] Νικᾶται, ἤτοι † εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. V.

* Παρευδοκιμεῖται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. ſaepe notata, etſi & ſic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero ſic, ut dedi, *Solanus*, non addens unde; ſed quum id frequentiſſime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauſerit. *J.F.R.*

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Eraſm.* in proverbio: *Tithoni ſenecta.* *J.Br.*

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. *M. du S.*

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem ſupra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, verſ. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemſterhuſii.* *J.F.R.*

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* *J.Br.*

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* ſeq. c. 1. med. Conf. & Συγγρ. c. 9. *M. du S.*

3. Κάκεινος Ἕρμαιον ποιήσεται σε] Imperite in *Baſileenſi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod ſecundæ vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* *J.G.*

Ibid. Ἕρμαιον] Vid. ſupr. *Somn.* c. 9. καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. *M. du S.*

6. Φοίνιξ] Hinc adagium: Phœnice vivacior. *J.Br.*

12. Δεήσῃ] Mallem δεήσει. *M. du S.*

14. Προστάξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*: quid tum? Habent & ſic reliquae, ut *Par. Hag.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philoſophandum nobis eſſe, ſed *conſultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audiſti? Neque enim ego philoſophari nos veto. ſed cum philoſophandum ſit, multae porro viae ſint, ad philoſophiam unaquaeque & virtutem ducere ſe profeſſae; vera denique inter has obſcura: accuratum faciendum eſſe diſcrimen, *dixi*. Fieri autem non poſſe, nobis apparebat, multis propoſitis eligere quod optimum, niſi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud viſum eſt. Tu autem quomodo vis facere? rurſus enim interragabo: in quem primum incideris, eum ſequere, cum illo philoſophabere? & ille te ſibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φὴς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας [a] αὑτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστη, [d] καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕπῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσεταί σε.

53. HERM. Et quid tibi porro reſpondeam, qui neges per ſe judicare quemquam poſſe, niſi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti ſunt, laudantiumve & perhibentium teſtimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φὴς, ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη, πάντας ἐν κύκλῳ περιϊὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φὴς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησῃ. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτῶν προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις

a Αὑτοὺς] Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male αὐτούς. *b* Γὰρ] Abeſt haec particula in *S.* Adeſt in W. Item in Edd. *J. P. H.* Fl. *c* Ἑκάστη] Ἑκάστην male Cod. P. Vulgatam ſervant Edd. optimae omnes. *d* Καὶ] Sic recte Edd. Fl. *H. J. P.* & M. Ἐπ' male *B2.* *e* Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. *f* Πεπειραμένους] Πεπειραμάνους ridicule *J.* *g* Δέησῃ] Sic *J. P.* Fl. *H.* & M. *h* Αὐτῶν] Αὐτῷ *S.* & *A.* male.

3. Ἕρμαιον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. *V.*

* Τὸ] Τὸν prave Edit. *Cler.*

5. Ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῴη] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. *V.*

Hag. plures enim jam conſulere nolo, quia non dubito quin rectum ſit; vid. *Ζεῦξ.* c. 2. προσάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. Forſan maluerit προσάξεσθαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & ſic recte conſtrui, vel ex *Iſocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia oſtenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius ſignificet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accuſativum patientem, & in ſenſu metaphorico active uſurpatur. Sic eod. ſignificatu, quo Noſter, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἤλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonſtrandam congeram. *J. F. R.*

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται. ΕΡΜ. Μόνος [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καθεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

ſcet, dum aut nihil aut unum modo cum ſciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM: Solus autem tu verum vidiſti, reliqui amentes omnes, quotquot philoſophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quaſi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in ſcientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipſe ſcire verum praeter reliquos, ſed cum omnibus ignorare illud confeſſus.

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte conſentaneum rationi, eundum eſſe ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum eſt: ſed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quaſi non liceret ex paucis cognoſcere omnia. Mihi vero etiam valde facile eſſe tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe ſtatuariorum aliquem, Phidiam puto, ſolo conſpecto leonis ungue, ex

a Ἢ] Delet *Gronov.* Adeſt in Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. b Δὲ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάστροφος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθεὶς παρά γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ πτεροῖς. M.

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὄνυχων ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opſopœus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem ſibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum ſcire de omnibus oſtendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid ſi vel paraverint cum illo, vel cum altero oſtenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil ſcire oſtendant? Ridiculum prorſus. Itaque tentavit juſte hæc mollire pater, adſcripſitque ſe legere vocula ἢ omiſſa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ. cum verſione Latina, *quamdiu non niſi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed ſola interpretatione noſtra ſatis conſultum puto ſententiae horum verborum. Nota eſt enim illa verbi ἀποφαίνομαι ſignificatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unam diſciplinam ſinguli ſcientes de omnibus pronuntiabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, οἱ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. *G.C.*

34. Ὄνυχα μόνον λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* Π. Χρησ. 730. 1. Οἱ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντες. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Praeteritum paſſivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in uſu non eſt, tum quia hujusmodi tempora paſſivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jenſium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J. F. R.*

51. Οὕτω, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπόκριναι, *Solanus* in *Junt.* parentheſi incluſerat, recte quod ad ſenſum, ſed ſufficit eum commatibus diſtinxiſſe: ſi quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem, ὅπως

ex illa portionis aeſtimatione collegiſſe, quantus integer leo eſſet, ex dignitate unguis effictus. Et tu ſane, ſi quis manum tibi ſolam oſtenderit hominis, reliquo contecto corpore, ſcies, puto, ſtatim, hominem eſſe, quod tegitur, etiamſi totum corpus non videas. Jam ſumma capita eorum, quae omnes dicunt, facile eſt in parva diei parte diſcere: illud autem nimis exquiſitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique neceſſarium eſt, ſed ex illis etiam poteſt dijudicari.

[c] ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· καὶ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπεράκριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

55. LYC. Vah, Hermotime; quam firma ſunt, quae dixiſti, dum poſtulas ex partibus nos cognoſcere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum noſſe etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo ſcire totum. Sic illud etiam mihi reſponde, Phidias unguem leonis videns num leonis eum eſſe cognoviſſet, ſi totum nunquam leonem vidiſſet; aut hominis tu manum videns an poſſes nobis di-

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. [d] οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἄν ποτε [e] ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, [f] ἔχες ἂν εἰ-

c Ἀναλελογίσθαι] Ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. *AIW.* d Οὕτω] Οὗτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω ſervant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae ſic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων * χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πάνυ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῇ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τοὐναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, § καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν ¶ τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισαμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ** ὑμῶν Ἀριστοτέλης τερετίσματά που †† τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ Φιδίᾳ, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδῃς, τὸ γοῦν μέγεθος παραστῆσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδὸν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωὴν; καὶ φθόνος οὐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκῖνος τῷ ¶¶ ὄντι καὶ ὢν καὶ καλούμενος. *V.*

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omiſſum fuerat in Ed. *Cler.* pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora ſunt quae de numeris affert, ut & reliqua abſurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ ſupplevit *M. du S.*

¶ Τοῦ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae ſequuntur, usque ad ὑφισαμένη, in V. & M. legebatur ſic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex *Sonlii* adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *J. F. R.*

** Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν ſit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ Φιδίᾳ] Τῶν Φιδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσοις M.

¶¶ Ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. *J. F. R.*

ὅπως *quomodo*, id enim ſenſum facit planiorem, etſi formulas interrogandi etiam ſine particulis hujusmodi poni ſcio, ideoque mutationem haud adeo neceſſariam puto. *J. F. R.*

60. Οὐ-

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ᾽ ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἴχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, [a] ὦ παῖ, [b] λέγων. ἢ πῶς ταῦτ᾽ ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ [c] ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὃ δὲ φὴς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam eſſe hominis, ſi prius neque noviſſes neque vidiſſes hominem? quid taces? aut vis, ego pro te neceſſaria reſpondeam, te non poſſe, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto fruſtra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis ſimilia? Phidiae enim & tibi nulla fuit cauſſa alia partes agnoſcendi, praeter eam, quod integrum noſſetis, hominem dico, & leonem. In philoſophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognoſces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum noſti, cujus illae partes ſunt.

56. Quod vero dicis, capita ſumma philoſophiae facile eſſe audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent eſſe, quid animam? qui corpora eſſe omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint eſſe? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honeſtate bonum ac felicitatem collocant, & ſimilia, ſic audire & reddere facile eſt, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *b* Λέγων] Γέλων P. Nihil mutant Edd. *c* Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Eraſm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil iſta ad Bacchum.* Hæc clauſula in proverbium abiit, quo ſignificatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem eſſe comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Eraſm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec ſibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num reſpexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod ſupra uſurpaverat Hermotimus. c. 54. Niſi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4. & Ζ. Τρ. c. 16. Pro λέγων in *Exc. Periz.* eſt γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἐμοὶ μὲν οὐδ᾽ ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πίθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum eſſe, non dubito. Similem errorem vide admiſſum a multis Εὐχ. c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adſcripſerat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὦπται, neſcio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut poſſeſſoris, in fronte hujus libri ſcriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον eſt. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpoſitum viſus eſt dicere Phidias.* Nam etſi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris inſtar diſcipuli quotidie ſcholam philoſophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλοῦτος. *totus theſaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod ſcil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum ſic conſtituat: οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quaſi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid ſane verba ſibi volunt, ſi ita dedit Lucianus, de quo vix eſt ut dubitemus, licet aliis alii apud Eraſmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν] Opſopœus, *niſi exercitii impigro ſtudio illud conſecutus fueris.* Benedictus, *niſi recipias diſquiſitionem illam.* Immo ſimpliciter, *niſi hanc moram ſuſtineas*, tantum temporis colloces: nam reſpicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis ſit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars ſit diei, quam dies multos poſtulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipſis rebus centenos millenosque libros ſinguli conſcriberent? ut perſuadeant nempe, vera eſſe paucula illa, quae facilia tibi videbantur & diſcentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, ſi morae impatiens ſis, qua curioſe conſiderata unaquaque re integra, eligas ipſe omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, ſi haruſpice advocato, dum audis capita ſingula, exta de unoquoque conſulas. Infinitis enim te moleſtiis deus liberabit, oſtendens in hepate victimae, quae tibi eligenda ſint.

ἔργον οὐδὲν, εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέῃ). ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἐλέσθαι αὐτὸς ἅπαντα, [d] καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας, ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ᾽ ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ᾽ ἀναβολὰς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ᾽ [e] ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἱρετέον.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam moleſtum ſubjiciam, ut non mactes iſta *ſacrificia*, & hoſtias conſulas, *ſed* neque advoces ſacerdotem aliquem ma-

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα [f] καταθύῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ᾽ ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων [g] παρακαλῇς, ἀλλ᾽ ἐς

d Καὶ] Sic Edd. & M. Καθ᾽ *B2*. *e* Ἑκάστοις] Ἑκάστης W. Nihil mutant Edd. *f* Καταθύῃς] Sic *B2*. & M. Reliquae Edd. male Καταθύσεις. In *B2*. tantum deeſt jota ſubſcriptum. Καταθύειν *Vorſt*. *g* Παρακαλῇς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν Edd. .

μοίρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὥστ᾽. *F.Gujet*. Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim eſt *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael*. V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud*. Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστης, quod forſan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philoſophorum ſectam*. *J.Br.*

94. Καταθύσεις] Lege καταθύῃ. *J.Br.*

Καταθύσεις] Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem ſacerdote. *F.G.*

Καταθύῃς] Ita M. In impreſſis καταθύσεις & παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingenioſa eſt; ſed ſi recipias, lege, meo periculo, non δῖον cum illo, ſed δίαν. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia reſtituit; quamvis in illo quidem a prima manu non ſit. *M. du S.*

Καταθύσεις] Vide, ſi lubet, quae ſupra de ſimili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξέλθοι & ἐπιδείξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ᾽ ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et ſacrifices eo ipſo, quod non advoces ſacrificum aliquem pretioſum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ᾽ ἱερέα δῖον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et ſacrifices Deo; *neque opus ſit accerſere ſacrificum aliquem pretioſum*. *Th.M.*

Ibid. Μηδ᾽ ἱερέα] Poſſis forte dicere, illud τῷ μηδ᾽ ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum eſſe per ellipſin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano compoſita, *ſubjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc ſecutus ſum in interpretando, neque piaculum puto, ſi quis in ipſum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauſerit ille, qui circa decimum hujus ſaeculi annum idem remedium ſtabiliendae inter Chriſtianorum ſectas concordiae propoſuit, caſtigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae ſanae conciliationem ad concordiam eccleſiaſticam neceſſariis, Helmſtadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν ᵃ γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθη τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περιῄεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρῆν γοῦν, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προχέαι τοῦ ὕδατος;

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras univerſum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, ebibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

ᵃ Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe deceba t, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris Indicis *Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1611. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλοντα, καὶ μηδενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J.B.*

6. Καὶ οὐ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J.Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit ι. ὠνίῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J.G.*

28. Εἶ] Cod. W. recte εἶτ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὤνησάς γε] *Gratum mihi feciſti.* *J.Br.*

37. Εἰ μὴ ἄρα] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox εἶν, ut omitteret, Librario oſcitanti anſam dedit. *M. du S.*

39. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec ſiat mihi injuria. **HERM.** Eadem igitur philoſophiae ratio. Quid ebibere dolium opus eſt, cum poſſimus de parvo guſtu ſcire, quale ſit univerſum?

59. **LYC.** Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuviſti me! dum enim effugiſſe te putas in naſſam eandem incidiſti. **HERM.** Quid ita? **LYC.** Quod rem, quae ipſa ſe ſatis prodit, & notam omnibus, vinum, ſumis, eique aſſimilas diſſimillima, de quibus nempe diſputent omnes, cum ſint obſcura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi ſimilis philoſophia & vinum ſit. Numquid in hoc ſolo, quod etiam philoſophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inſpiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio univerſum ſimile ſibi eſſe, nec profecto id abſurdum; ſed etiam ſi quis hauſtum vel tantillum illius guſtet, illum ſtatim ſciturum quale totum ſit dolium: conſequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod ſequitur. Philoſophia & philoſophi, v. g. magiſter tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' ὤνησάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, [d] ἄρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὑτωσὶ δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φὴς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέ-

b Εἶ] Ex Cod. W. inſerui; nam deeſt in omnibus Edd. *c* Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. conſtanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *M. du S.* *d* Ἄρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat *M. du S.* *e* Κατὰ] Καὶ *B2.* male. Κατα ſervant reliqq. & M. *f* Ἀντείπω] Ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *g* Ταὐτὰ] Ut *Jenſius* correxerat, ſic eſt in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemſterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex *Aeſchyl.* 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philoſophis veteribus dicunt Graeci ſcriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophiſtis, qui ſapientiam & diſciplinas quaeſtui habebant, & falſa pro veris docebant, bonis mala miſcebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui doloſe metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καυπηλικὸς pro fraudulento apud *Ariſtoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin ſignificaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos ſit, opponiturque priſcae mercium permutationi, quare καυπηλικὴ τέχνη & καυπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Ariſtot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. ſeqq. videri poteſt. *J. F. R.*

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiſcentes.* *J. Br.*

Κερασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falſa menſura vendant. *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

49. Ἄρα ταὐτὰ] Ἄρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτα] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λεγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι πρόδηλον ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσ-

μέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν [a] εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' [b] ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. [c] ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτά-

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἴκοσιν ἔτη melius *Solanus*. *b* Ἀεὶ] Deeſt in M. *c* Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt.* emend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . κἂν ἄλλως . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia idemtidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῆ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoïco operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Uliſſis*, cui comparatur; *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Soulii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περινοστῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

γεον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαι [d] διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾷν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ᾽ οὖν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις, πυρὸς [h] ὑπεράνω καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ

d Διψῆν] Sic *J.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. e Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *f* Σύγ᾽] Ita Cod. L. Edd. *J. P.* & *S.* Σίγ᾽ male Ald. *H.* Fl. *g* Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* *h* Ὑπεράνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥστε] Scribo ὥστε μηδὲν, ὦ — κἂν ἄλλως. *A.V.*
Ὥστε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων περιέεις] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J.M.G.*

61. Ἐν τῷ πυθμένι] Ex *Heſiod.* *J.B.*

68. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J.B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G.C.*

70. Τοῦ ἱεροῦ νάματος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th.M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine ementis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejuſdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indiderit: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles*, &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐνενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρία-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς; καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν· οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ συναπολεῖσθαι, [c] ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γινόμε-

tur tu emturus eſſes de ſeminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, ſpecimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur poſſes illo inſpecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non caſſae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philoſophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, univerſam didiceris, qualis ſit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam aſſimilas, & ſimilem eſſe guſtui poſtulas: at illam plane diverſum quid eſſe apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum conſtat: ipſum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipſe initio dicebas, non parvum eſſe malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium poſtulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa ab-

ſtu-

[a] Εἰ δὴ .... ἀφελὼν] Nihil in toto hoc verſu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* [b] Ὧν] Ὃν *Vorſt.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. [c] Ὡς καὶ αὐτὸς] Ita Edd. Sed abeſt ὡς in P.

πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ συναπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobſcura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ συναπολεῖσθαι] pendet ab ſequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba ſeorſum ſint conſideranda, & ſeparatum ſenſum habeant: nimium tamen illa ſeparavit Interpres; quippe qui ea plane omiſit. At ſi bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius eſſe naturae apparuit, neque perfunctoriam diſquiſitionem exigere: nam vinum quidem emiſſe vitioſum, duorum obolorum eſſe jacturam* (κινδύνῳ tantum intelligit, ut patet ex ſequentibus) *aliquem vero ipſum in faece plebis perire, ut tute ipſe initio dixiſti*, (pag. 530. E. adde pag. 549.) *non parvum eſſe malum*, ſcilicet ὤφθη. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ſunt tamquam nominativus poſita, referenda itidem ad ὤφθη. ut ſit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη. *Aliquem vero ipſum in faece plebis perire, non exiguum malum viſum eſt.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noſter ſupra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia ſimilia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci ſolent. *Demoſth.* 116. C. & noſter *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφελὼν] Ὁ κάπηλος. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι. *Inanes non ſunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. ſupra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illuſtravimus; ſic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος.. μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. *M. du S.*

87. Τοῦ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam ſunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἂν] Etiam ſic legi in *Flor.* Ed. notat *Soulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quiſquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod ſi alicubi inveniſſem, ſine haeſitatione recepiſſem. *J. F. R.*

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant ſubjunctivum, adeo eſt frequens & uſitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, niſi ſcirem eumdem nonnullis tamen interdum ſuſpectum fuiſſe. Quare, ſi cui exempla non ſuccurrunt, videat Cl. *Jenſii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἠρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile ſuſpiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus eſt. Conf. mox c. 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; & Noſtrum infra c. 81. f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρωμένης αὐτὸν, τί ταῦτα λήρει. Et ſexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δυοῖν] Dubitavi aliquamdiu num ſic, aut ἑνὸς ἢ δ. legendum eſſet; ſed video & *Iſocratem* ſic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν.

&c.

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim diffueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, &

νος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθὺς, ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τὶ, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς,

οὐκ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. *e* Εἰπεῖν] Ita M. *B2*. Fl. P. &c. Ἐπεῖν *H.* & *J.* male. *f* Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. *g* Ἀποκτείνοι ἂν] Sic *J.* P. *H.* &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M.

2. Ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλων * μὲν † ἐξαντλούμενον, οὐ δὲ ‡ ἐπιρρέει, τοῦτο ἡ παροιμία. *V.*

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. *V.*

* Μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ *M. du S.* Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

† Ἐξαντλούμενον] Ἐξηντλούμενον perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιρρέει] Ἐπιτορέει erat in Edito, ἐπιρρέει inde fecerat *M. du S.* Ego in ἐπιρρέει mutavi, quia id voluiſſe *Soulinum* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. *J. F. R.*

& *Demoſth.* 148. 1. ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. *M. du S.*

94. Ὡς δὲ αὐτὸς — ἔφησθα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ δὲ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν; vel ita: ὡς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστι κακόν. Illud enim ὤφθη huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. *J. M. G.*

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam ſic ſenſus fit planus: ſi enim ὡς retineas, illud ſequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ περιπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam ſupra, c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* *J. Br.*

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλων μὲν ἐξαντλούμενον οὐ δὲ ἐπιρρέει, conſule parœmiographos. In Angl. Cod. dramata paginæ 315. omnino corrupta. *J. B.*

3. Ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος] *Eraſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* *J. Br.*

4. Δαναΐδων] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναίδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. *J. Ald. B2.* & *S.* &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur: quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπὶς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. *J. F. R.*

14. Ἀκαριαῖον] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. *M. du S.*

Ibid. Ἀποξύσας] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait *M. du S.* At cum ibi legatur ἀποξέειν ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. *J. F. R.*

17. Ἀπο-

οὐκ ἂν ᵃ ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὸ ἐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γάρ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ δεινὸν οὐδέν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ᵇ ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν

cum quibus; non moriatur, qui ſumſerit: Tu autem poſtulabas minimam particulam, ſufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

63. HERM. Sint iſta uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot ſuſtinere moleſtias, aliter philoſophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, ſiquidem vere dixiſti ab initio, vitam brevem eſſe, artem autem longam. Nunc vero neſcio qua cauſſa indignaris, ſi non eodem die nobis ante ſolis occaſum, Chryſippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in anguſtias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia ſcilicet, quod ego progreſſus aliquo usque ſum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexiſti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum ſanae mentis homini noli animum advertere, ſed delirare me ſinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi viſum eſt de rebus hiſce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, niſi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

a Ἀποθάνοιο] Ita *J.* Fl. *H. P.* & M. &c. b Ἑαυτοῦ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri ſic poteſt; ſed Lucianus, ni fallor, ſcripſerat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. *M. du S.*
24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. ſupra hoc Dial. c. 1. *M. du S.*
25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — breve & irreparabile tempus
Omnibus eſt vita — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. *G. C.*
40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. *Th. M.*
Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ ...] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis ſectis omnibus diſſerentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in diſciplinis Philoſophicis progreſſus fecerit Hermotimus. *At tu*, reſpondet, *nil morare me, tamquam inſanientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, ſubjicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non ſinis me quidpiam eligere, niſi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe ſcias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non ſinis quidpiam arripere, niſi ubi omnia perquiſierim.* Reſpondet ille: *Atqui probe ſcias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re ſententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri poſſint, Ja gy moet weten / dat ik nooit anders ſou ſeggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἑκόντες εἴποιεν, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed ſtatim non bene *Benedictus* haec tractavit [ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληταί σε τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον] vertens, *Niſi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum eſt, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi ſuccurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripiat*, vindicet. *J. J.*
Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι] Opſopœus *ut me quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dictum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut eſt apud poëtam, accuſare, qui ipſe, donec alia ratio tibi ſuccenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim iſta multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omiſſa, me forte accuſabis. HERM. Quae? Miror enim, ſi quid indictum ei praetermiſſum ſit.

64. LYC. Negat ratio, ſufficere, ſi per nos videamus & perſequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum eſt queamus; ſed eo quod maximum eſt, adhuc opus eſſe. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet eſſe, quae tantis de rebus judicatura ſit: alioquin fruſtra omnia inſpecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propoſitis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque ſuſtineas, ac ſaepe conſideres; nec aetatem uniuſcujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam ſapientiae reverearis, ſed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in te-

πόθε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι ^c αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον καταλέλειπται αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ^d ἐνδεῖν. ΕΡΜ. Τίνος τούτου; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, καὶ πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ^e ποιοῦντα. οἳ ἐν νυκτὶ καὶ

^c Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. *Αὔτως Marcil.* M. in litura *ν*. Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ P. ^d Ἐνδεῖν] Ἐνδεῖς Fl. At vulgatam ſervant ceterae, item Codd. M. P. ^e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J. G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *ν.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτον . . . . . ἀγόμενον] An ſic ſcribendum & diſtinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενος. Nam violentiæ certe crimini ipſe, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F. G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὔτως corrigit *Th M.* Et marg. *Bz.* *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebroſus hic locus. nec quid decernam in promtu eſt. Aut dormitabat, cum haec ſcriberet Lucianus, aut oſcitabant qui deſcripſerunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo *αὐτὸν*, nemo, credo, ſenſum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano ſcriptum fuiſſe, tum ex abſurditate verborum conſtat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna ſcriptura a recentiore manu inſcripta eſt. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ ſc. *F. G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio poſitis eligendum eum qui differt, & cunctatur, ſaepe contemplando.* Sed Lucianum non aſſequutus eſt. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio poſitis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, ſaepe conſiderantem.* Vult enim, non temerariam & inconſideratam debere fieri iſtiusmodi αἵρεσιν. *H. V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde hæc editio, *omnibusque in medio poſitis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opſopæus, *omnibus in medium propoſitis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J. G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitæ in tenebris judicabant. *F. G.*

69. Ἐπὶ

καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φής. ἐκ γὰρ τούτων οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτούς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται; ἀτεχνῶς [f] γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ [g] διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάν-

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quiſquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. *P. H. B2.* & M. Ἑλωμένῳ *J.* b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δεῖν diſcretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. *A1W.* Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμῳ] Ψάμμου P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ με] Με γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. *P. H. B2.* Διεδῦναι *J.* male. Διαδῦναι legendum adſcripſerat *Juntinae Solanus*, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φής· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. καὶ ἐπιδόντα, κρίνειν. καὶ κρίναντα, ἑλέσθαι. καὶ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cogniturus ſis, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem iſtorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα. c. 42. δεῖν-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re ineſſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ᾽ ἀληθὲς, ἄλλο ἔτι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἷόν τε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ᾽ εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φής; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστὶ, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ᾽ αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει [k] δ᾽, οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει.

h Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. *i* Ἦ γάρ] Ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. *k* Δ᾽, οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant *J.* Fl. *H. P.*

διάσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν. c. 41. ἣν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. *J. J.*

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. *Jenſii* ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν[Reſtituo ἐπιδεῖν. *J. Br.*

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. *M. du S.*

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παρέλκει illud μοι. *F. G.*

78. Οἱ ἀλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. *A. V.*

86. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι] Hoc *Opſopoeus* verterat: *proinde ego te rurſum extricare conabor.* Longe aliter *Benedictus*: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. *J. F. R.*

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, *Opſopoeus* reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Kuſterum*, idem ex *Eurip.* adſtruentem. *J. F. R.*

2. Ὁ δὲ πέντε] M. & *Fl.* Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. *M. du S.*

33 Ἰδιώ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων, εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ᾽ ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ 'γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ᾽ ἂν ἄδηλον, ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

haberi illam ab uno, qui eam ſciat, philoſophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides ſit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque ſi per unamquamque eamus philoſophiam, ne ſic quidem, inquam, omnino verum nos invenire poſſe. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, ſed ipſam rurſus rationem. Atque illa tibi forte reſpondeat, nondum hoc *omnino nos poſſe*, dum obſcurum maneat, ſitne aliquid eorum, quae iſti dicunt.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ᾽ αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἑλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεκπίπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philoſophabimur, ſed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philoſophia deſiſtere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non poſſe ut philoſophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Poſtulas enim, eum qui philoſophaturus ſit eligere primum philoſophiam optimam. Electio porro iſta ita demum accurata tibi videtur eſſe, ſi per omnem philoſophiam euntes, eam quae veriſſima eſt, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *ſectae* ſufficiat, modum omnem exceſſiſti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae ſola recte omittit perſon. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deeſt ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adeſt in *P.* & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα καὶ εὕρῃ. τίς * ὧν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ᾽ ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπταιστον. M.

* Ὧν] Lege ὤν. num autem illud ὧν error Codicis, an *Solani* ſit, neſcio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτην τινὰ βίον] Clar. *Jenſ.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberraſſe, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexiſſe veram vim, quum ſignificet vitam *rudem*, *indoctam*, *impolitam*, *incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpoſitionem illam duorum ſubſtantivorum pluribus illuſtrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J.F.R.*

Ibid. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem poſt verba hæc εἴτε καὶ μὴ ſubſtituendum eſt hoc pacto: εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. *J.Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota perſonæ ΛΥΚ. *Th.M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opſopœus *illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promptum non eſſe.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non eſſe promptum philoſophiæ incumbere*, & hujus naſuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non ſatis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quæ tu dicis, non poſſe philoſophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut ſupra, μαίνοιτ᾽ ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. *J.G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promtum non eſſe.* At non videtur intellexiſſe verbum ξυμβαίνειν, quod ſæpe uſurpant Græci, cum ſignificare volunt, ex dictis aliquid conſequi, effici, vel colligi. Deſumtum ab Arith-

adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non usquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num poſſis juratus dicere, eam inventam ab illis eſſe? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

ὑπερήμερον [c] γίγνεται τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθὲς, εἴτε καὶ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα.

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera iſta. LYC. Diſcernere igitur eos qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad pleroſque certe illo-

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλεί-

c Γίγνεται] Sic recte *J*. Ceterae, & M. γίνεται. *M. du S.* *d* Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Neſcio quare. *e* ΛΥΚ.] Deeſt in Edd. Adeſt in *J*. W. & P. *f* ΕΡΜ.] Deeſt in Edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. *g* ΛΥΚ.] Deeſt in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J*. confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὧν φὴς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* ſ. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus eſt ex *Cicerone Tollius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* *J. M. G.*

45. Τελευτῶν] Sic ſupra c. 46. Hic rurſus Edd. *J*. *A1. H. P. S.* quas conſului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτᾶν, ut *Bud.* in Comment. *J. F R.*

48. Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota perſonae, Εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th. M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J*. agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum eſt, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita edi curaſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J. F. R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th. M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. perſonas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans *Hermotimi* perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. *J. F R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστον τοῦτο καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην πορισάμενος, [c] ἥκεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν [d] κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καί, νὴ Δία, καλάμῳ τινί, ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

-rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam ſi judicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis argentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, ut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcumque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam &

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam ſervant Edd. priſcae. b Καὶ] Deeſt in W. Adeſt in *J.* Fl. *H. P.* &c. c Ἥκεις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. *H. P.* Θαλῷ *J.* f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. *J. H. P.*

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγκεχυμένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς * τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως † ὑπάρχον καὶ ἀτρεμεῖν μὴ ‡ πεφυκός. *V.*

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voſſ.* erat, ὃ jubet legere *Solanus.* fruſtra, ut attente perlegere dignanti patebit. *J. F. R.*
† Ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Cler.* Ed. erat. *J. F. R.*
‡ Πεφυκὸς] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. *J. F. R.*

71. Ἓν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. *F. G.*
76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abeſſe conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omiſiſſem, quia jam nimis frequenter eſt repetitum; nam qui paullo ſupra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies poſitum καί, intra viginti verſus. De quo ſupra jam queſtus ſum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare poſſunt per *&*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* &c. Dum Graeci καὶ & τε ſolis fere contenti ſunt, etſi ἢ, μὲν, ἠδὲ interdum pro iis adhibeant. *J. F. R.*
80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etſi ἄγεις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγω ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in prover-

κρά τις αὖρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικοὺς, ὡς τά γε μετὰ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἔγω γε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς [h] παροιμιαζομένους, πολ-

g Οἶδά] Sic recte Fl. *P. B2. S. A.* & M. Εἶδά Ald. *H.* Fr. *J.* h Παροιμιαζ.] Προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur *J. P. H.* & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian*. Exp. Alex. I. 1. ὥστε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοντα. οὐκέτι ἐδέξαντο. Ibid. c. 2, p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφραγμένοι ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. *J. F. R.*

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* *J. Br.*

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο: καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. *M. du S.*

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. *J. F. R.*

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* *J. Br.*

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. *J. F. R.*

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής; πάνυ [a] γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τούτου εὐπορήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρίνοντα ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόν τε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάψασαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀπόδειξιν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, poſt multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, quî judicare poſſit, an vera ille dicat? Et hujus ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus dijudicare eum, qui judicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat, & ut ſit infinitum, cum ſtare nuſquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & ſic *Vorſt.* voluit, quare id delevimus. *b* Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorſt.* αὐτῷ. *c* Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. *d* Ὅμως] Ex W. Deeſt in Edd.

24. Εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστιν αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπ.] An γάρ τοι? *F. G.*

Γὰρ λυπηρ.] Inter haſce duas voces inſerebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus oſtendit Lexicographis non ſatis perſpectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoſcit. *M. du S.* At *Opſopoei* verſio exprimebat illud *tamen.* *J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae ſuae opinionis eſſet, exclamat, Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis ſordes; cui ſimilem labem addas licet ex Aſtrolog. c. 23. ἐργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi ſcriptoribus talia ſunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum eſt in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσασθαι ſcribitur pro ἐργάσασθαι. *J. J.*

Εἰργάσω] Cl. *Jenſii* emendationem auctoritate ſua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*

Ibid. Ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν] *Eraſmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractaſti, Lycine, qui theſaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, moleſte feres, ſi cogitaveris non ſolum te ſperatis bonis carere, ſed omnes, ut ita dicam, de aſini umbra pugnare philoſophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri poſſe & ipſe negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac ſi quis ploret & cum fortuna queratur, quod adſcendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari merſus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis ſublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: cauſſam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod ſperaverit, puto, aut viſo forte tali ſomnio, aut quod ipſe ſibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire poſſit, quaeque humanae naturae conveniant. Et ſane tibi quoque, ſodalis, multa & admirabilia ſomnianti latus fodiens ratio, ex ſomno ut exſilires effecit. Deinde illi iraſceris vix aperiens oculos, & non ſine difficultate ſomnum prae voluptate viſorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἤλπικει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὑτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

e Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Veſtigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. f Ἢ τίς] Εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Theſaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἄνθρακας . . .] Infra rurſus Ζεῦξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Eraſm.* in parœmia: *De aſini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus hiſtoriam habes apud *Plut.* 1558. Demoſthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter aſinum alterius conduxerat. Fervente aeſtu de umbra aſini diſcidii cauſſa orta eſt, utroque ſibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locaſſe ajebat: illo vero & id operae eſſe partem contendebat. Hoc dicto, ſilet Demoſthenes: inſtat populus, poſtulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de aſini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recuſatis. Vid. etiam *Ariſtoph. Sch.* Σφηξί, v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Baſ. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum diſceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exſtitiſſe ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Ariſtoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharſalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id eſt, *Pharſalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐκθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum uſurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἱσ. β. c. 35. niſi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. *M. du S.*

68. Κε-

αὐτὸ καὶ οἱ τὴν [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,

Uſu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *inſulam* ſibi fingunt. Si his dum divites ſunt, dum effodiunt theſauros, & regnant & caeteris rebus beati ſunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen eſt, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec ſi volucris fieri quis velit, nec ſi Coloſſaea magnitudine, nec ſi aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, ſi puer accedens interroget neceſſarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid reſpondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quaſi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipſis eſſent bona illa omnia, & parum abeſt, quin morſu naſum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, ſi te effodientem theſauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & ſpes habentem, ad quas perveniri non poteſt, pro amicitia noſtra non paſſus ſum per omnem vitam in ſomnio ſuavi illo quidem, ſed ſomnio tamen, verſari: ſed ſurgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus ſunt, quodque te ad id quod ſupereſt vitae dimittere poſſit communi illo ſenſu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro ſua libertate confingunt,

quae

[a] Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abeſt καὶ ab Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι † μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῶν ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. *V.*

* Τὰ] Deerat in V. inſeruit ex M *M. du S.*
† Μηδὲν ἑστὸς] Μηδ' ὅλως M. Non agnoſcit *Bourd.* *M. du S.*
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, ſed mutavit *M. du S.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam eſt in C. *M. du S.*

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Pariſ. Talis autem illa eſt qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus eſt in Luciano. *J. B.*

80. Ὡς

quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae* conſequentia *& cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτάς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθύς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δέ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικός, ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι᾽ ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γάρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, [c] ἐξήταζεν εἰ ἀληθής ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ᾽ ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθών, ἀλλ᾽ ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτητέον.

Ὡ

b Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην *Pell.* & *Marc.* Καὶ *Solanus.* *c* Ἐξήταζεν] Ita bene *J.* Fl. *H. P.* & W. Ἐξήταξεν male *S.* *d* Αὐτῶν] Sic *J. H. P.* P. & M. Deeſt in Fl. *e* Εὐθυς] Αὐτων marg. *AIW.* *f* Εἰσιτητέον] Ita Fl. *J. P. S.* &c.

17. Λαβὴν] Ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφήν. *V.*

80. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* *J. Br.*

91. Παραπέμψει] Conf. infra Δικ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Διαλ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ καινὰ] Quæ a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *J. Br.*

94. Ἱπποκενταύρους καὶ χιμαίρας] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernum veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat *Lucret.* L. IV. & V. *G. C.*

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th M.*

Ibid Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe καὶ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθής ἐστι] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: εἰ ἀληθῆ emenda εἰ ἀληθής ἐστι. Sed quod is emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *J. F. R.*

30. Πε-

Ὃ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις [a] ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέῤῥον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ἐπιῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, ſi conſideres & conferas ejusmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit? Sed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubjungat caetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quisque noſtrum, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam dejeciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſet ne recipi? & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec usquam ſubſiſtent, ipſumque illud negare fidem non jam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abeſt ab Edd.

30. Ποτὲ τρικέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέῤῥον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Perſicam*. An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in uſu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐννοοῦντες] Iſta verba οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὂν, peſſime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum*, cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes ſicubi quid ſe invicem conſequatur*, (vel *ſibi congruat*,) *quamvis falſum ſit.* ut ſi quis credat bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quater quinque eſſe quatuordecim, paullo poſt δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non eſt, ut Latinus, *datis uniuscujusque ſectae principiis*, ſed *admittentes*, *concedentes principia uniuscujusque ſectae.* ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμώμενος, *cumque a falſo principio exordiatur, vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne ridiculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio progrediens.* hoc eſt pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod jactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum. *J. G. G.*

Ibid. Εἴ πῃ] Forſan εἴπερ. Certe ſenſus eſt, *numquid antecedentibus ſatis conſonum, falſum tamen ſit.* In M. & Fl. εἴ τι. *M. du S.*

Ibid. Ἀκ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elſnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etſi mundus te non cognoſcat, ego tamen te cognoſco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque ſignif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum Cl. *Geſner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemiſſis ſatis adparet. *J. F. R.*

55. Αἱ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ πῃ] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. c Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν *P. S. A.* d Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. e Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν ..] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι παραμυθίαν, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. G.

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτι, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quæ nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriæ definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo ediſſerendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret: Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πται. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἱππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων [c] πειρωμένους. εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθη τε κάλει

verum viderint, ſuosque illos deceptores damnaverint: alii vero, licet ſero denique ſenes jam facti deceptos ſe ſentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, ſi oporteat, id aetatis cum ſint, fateri, ſe imprudentes puerorum tractaſſe ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praeſentia, & quotquot poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed ſolatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae ſibi uſu venerint. Nam rurſus illud quoque vident, ſi verum dicant, ſe non jam graves ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. [In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum voca,

[a] Ἰδεῖν] Ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priſcae Edd. [b] Ἔχωσι] Sic J. H. P. Ἔχουσι Fl. M. & Coll. [c] Πειρωμένους] Nihil hic mutare J. Fl. P. notat M. du S. Non invenit ergo variationem. At marg. Ai. πειρωμένοις habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jenſ.* in ferculo liter. p. 9. & 10. exiſtimat hoc verbum ſolis fere ſacris ſcriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; ſed non aegre feret, ſcio, ſi ei hunc *Luciani* locum oppoſuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elſn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis ſcriptoribus non inuſitatum eſſe. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer ſupra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuiſſe περὶ μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obliderct, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id ſuſtulerat *Soulius* ſive, ſi mavis, *Solanus.* At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omiſſum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noſter, non poſſidebat Clar. *Hemſterh.* Etſi forſan, ſi poſſediſſet, ejusmodi minutias non adnotaſſet. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipſo M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λήθη —— πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim præturam obtinente facta eſt amneſtia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica inſtaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coslej.* p. 490. In Excerptis inſcriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵ τινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum ſuperiore Scholio conferri, & videri queat, idem eſſe, ſed nonnulla aliter legi.

ca ; & frugi , & juſtum , & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt , cum ſcire ſe putent ; aut quod ſciunt occultant , prae timiditate & pudore , & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam , per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia , ſitque eorum oblivio , ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt ; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe , aliam vero quamcumque nullam : ac videamus deinde , num illa talis ſit , ad quam pervenire , & quam aſſequi aliquis poſſit ; an vero fruſtra laborent , quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa , de eorum felicitate , qui ad faſtigium ejus delati ſint : ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur , melius tute noris , incideriſne unquam in Stoicum talem , & ſummum Stoi-

τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ [d] μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἃ εἴρηται, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, [g] ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] καὶ Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. e Ἢ οὐδὲν] Οἳ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* f Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. g Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* Ἡλίκα Gr. h Πάντα] Πάντας W. male. i Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδοίης W. k Καὶ] Ἐς W. k Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis , nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J. C.* Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia , huc etiam retulerit ; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde , ſi lubet , Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμνηστία. *F. G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia , & Καταπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας , ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres : *Etenim promiſſiones admirandas audio , quando qui ſummum faſtigium attigerint , felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat , nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν , *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris , ſi evadas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J. G. G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἆθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto ; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt , ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur , hunc in modum , ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμασίας ἡλίκας, ὡς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Quæ haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J. B.*

τῷ ἄκρῳ, οἷῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι· φθόνου δὲ κρείτλονι, καὶ πλούτου καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ· μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόῤῥω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὐ-

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, iraſcatur nunquam, qui invidia major ſit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet eſſe, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compoſitae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus eſt, quantumvis omnibus in rebus *aliis* ſuperet. Hoc vero ſi ſit, non *eſt*; nondum, *inquam*, *eſt* beatus.

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte iſtud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur conſilio philoſopharis, cum videas, neque tuum magiſtrum, neque qui illius fuit, neque qui ante iſtum; neque ſi ad decimam quaſi generationem adſcendas, quemquam illorum plane ſapientem, & propter hoc beatum fuiſſe. Neque vero illud recte dixeris, ſufficere tibi, ſi vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen eſt & ſub divo, tam qui ad januam ſtat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a 'Υφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. 'Εφ' *J. H. P. Fr. Bz.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἑστμὼν Edd. Sed ἐστι Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. 'Υφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendoſe ἐφ', niſi quod in *J.* excidit litera ε, vel υ. *M. du S.*

'Υφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incuſat, aut ſaltem non ſatis expreſſit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, ſed ſic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* ſe habuiſſe, recte obſervarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνου δὲ κρείτλονι] Vid. ſupra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phraſi, perfacili, ſed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur ſignificari. Nam *invidiâ major*, eſt quidem, *qui non perturbatur invidia*, *qui ſpernit invidiam*, vel cui ea nocere non poteſt, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & poteſt invidia tam activa quam paſſiva ſimul intelligi, i. eſt qui neque invidet alteri, neque curat, ſi alter illi invideat, utrumque enim philoſophum decet. *J. F. R.*

19. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorſt.* legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Geſneri* verſionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὀδοῦ ἑστμων, enclitice. Aliae ἑστμὼν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expreſſi tamen Mſſ. ſcripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦ οὐδοῦ] Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: abſurde. Quis enim *extra viam ſtare eum* dici ferat, *qui foribus adſtat?* Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatiſſimum, *ſtare* jam dicatur. Poëtica quidem eſt vox οὐδὸς, ſed Luciano familiaris. Sic *Μισθ.* c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καλαλείψων ἴσθι, &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5. Οἰκ. c. 18. & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata eſſe aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. | Quod & *Suidas* affert in v. Κανωβ. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clariſſ. *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis menſe Septembr. anni 1709. quum ego jam in ſpecimine

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus ſibi *bonis* carendum ſit. Deinde, ut prope felicitatem ſis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae ſpatium effluxit, dum te non reſpicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius ſenex (& quis ſponſor tibi eſt te tantum victurum?) tamen ſis illorum unus qui nondum beati ſunt? niſi forte ſolum te putas illud conſequuturum & perſequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, perſequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, ſi ita videtur, & habe tibi univerſum. Primo quidem non video, quid demum ſit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari poſſit? Deinde quantum eſt temporis reliquum, quo illo fruaris, ſenex jam & ſuavitatibus omnibus non amplius tempeſtivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens

τὸν ἀνιᾶσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται· ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φὴς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [e] τῇ σορῷ ἔχων·

εἰ

c Πλησίον] Πλίον *P.* ſola male. d Ἢ] Εἰ *B2.* Nil mutat *J. H.* Fl. *P.* ᾗ M. e Τῇ σορῷ] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c. Τῷ M. Sed ſupra ſcriptum eſt τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit menſe Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἐστιν] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis eſt ἐσμέν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in *P.* neſcio an conſulto, certe prave, mutata eſt; πλίον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἴκοσιν ἔτη] Vid. ſupr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira ſunt haec. *B2.* εἰ, nihilo melius M. ᾗ. Quid ſcripſerit Lucianus neſcio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες οὐ κατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epiſt. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem perſequitur: Καταλαβεῖν vero, qui eum, quem perſequitur celeri curſu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Theſmophor.* Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτῃ; *Adhuc ipſum comprehenderes*, ſi inſequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. οὐδὲ δραπέτην διώκων κατέλαβεν. Haec ille. Sic Latini *perſequi* pro hoſtili animo fugientem perſequi, & aliquid ſequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* noſtra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare poſſemus, niſi haec ſatis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiſſ. conſobrini *Abreſchii* obſervatt. ad *Heſych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in obſervatt. miſcellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter ſignificare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Heſych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι. quod aliis exemplis probat idem *Abreſchius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε] Satis abſurde *Obſopoeus* verterat: *Sed eſto, ſi videtur te comprehendiſſe*, quaſi κατέλαβε legeretur; quod tamen non poſſe fieri ſequens ἔχε ſatis docere poterat; at forſan voluit: *ſi videtur, te comprehendiſſe*, pro *ſi videris comprehendiſſe*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum eſſe jam dixi ſupra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον ᵃ προγυμνάζεις ᵇ σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοιτε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς.

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ᾽ ἐκεῖνό πω καταμεμάθηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ᾽ ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργή-

in capulo; niſi forte aliam ; generoſe, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum ſit didiceris: quod eſt ejusmodi, ac ſi quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

79. Verum neque illud dum animadvertiſti, puto, in operibus ſcilicet ineſſe virtutem, ut in faciendo juſte, ſapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, ſummos philoſophorum dico) mittentes iſta quaerere & facere, in voculis miſeris exercemini & ſyllogiſmis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hiſce vicerit, ille pulchram vobis retuliſſe victoriam videtur. Quarum rerum cauſſa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, ſenem hominem, quod qui ſecum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum ſit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

ᵃ Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. ᵇ Σεαυτὸν] Sic Edd. priſcae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Miſc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Eraſm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* ſed pro τῇ σορῷ ſcribit τῇ σοφῷ non ſua, ſed operarum culpa. Interim genus recte ibi expreſſit. *J. F. R.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero eſt quod nos Chriſtiani firmiſſimis ducti rationibus, Auctore ipſo Deo, ſperamus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab inſtituto retrahere aequum eſt, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus ineſſe vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philoſophiae ſtudio homines Ethnicos deterrere prorſus valeant. Etſi enim perfectionem illam omnibus ſuis numeris abſolutam aſſequi non dabatur, ope tamen philoſophiae & meliores ſeſe & beatiores iis, quos ſapientiae nulla cura tenet, evaſuros in hac vita, ad virtutis ſapientiaeque ſtudium ſatis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae ſtudio retraheret, ſed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philoſophiae ſui temporis vitiis ad vitam recte atque honeſte inſtituendam, ut in ſequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Iſocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola ſeneſcentes, *apud inferos, ſi Diis placet, arte uſuros.* p. 641. Confer autem noſtrum *Au.* c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατρίβετε] Conf. infra *Συμπ.* c. 7. *M. du S.*

74. Ἀφύλα] Angl. & Mſ. ἄφυλα. *J. B.*

Ἀφίλα] Lege ἀφύλα. *F. G.*

Ἀφυκτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυκτα. *M. du S.*

83. Ὁλκοῦ] Ὁλκὸν de corpore ſerpentis dici idoneus auctor *Nicander Θηριακ.* p. 162. & praeſertim 166. Ὁλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων εἰλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu ſubit ille leonem* add. Nemeſia. ecl. 4, 40. *tortu non ſquamea tractu Signat humum ſerpens*, ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ὁλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν ſit, ut a *trahendo tractus*, ſic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐκχέας] Vid. ſupra Ἀναβ. c. 24. *M. du S.*

Ἐκχέας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐγχέας in *J. H.* & *Fl.* legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praeſtaret? quia *infuſam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi eſt, praepoſitionem ſequi contrariam illi cum qua verbum eſt compoſitum. Sic enim ſupra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀποδύεται, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius ſeſe excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in ſe *avertit* & *advertit* eod. ſenſu dicitur, (quod jam diximus in libello noſtro *de Ambiguis.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. ἀπολαύουσιν ἐκ τῶν ποιητῶν ἐνδοθεν. *Arrian.* de Exped.

tendum; & ad incitas quomodo redigi aliquis poſſit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus eſt, circa corticem negotioſi eſtis, foliis vos invicem veſtris in congreſſibus perfundentes. Aut ſunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad veſperam? HERM. Non, ſed haec ipſa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias ſerpentis tractu ipſo ac volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

σαι, καὶ ἐς ᶜ ἄφυκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ ᵈ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Veliſne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque ira-

Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω

c Ἄφυκτα] Ἄφυλα Edd. omnes male. Ἄφυκτα recte M. mſ. B. & *Angl.* d Πτίττοι — πτίττων] Ex *Schol.* Πλήττοι & πλήττων. Edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M. unde veſtigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύφαρ] Ἡ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*
Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὁλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται * ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ † κοινῶς συρμή. ὥσπερ πούς & τὸ μέρος τοῦ σώματος & τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος. *V.*

* Ὀλκὸς] Ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*
† Κοινῶς] Exc. G. idem habent. *M. du S.*
‡ Πλίον] Sequebatur ἐκπεπηρωμένον, quod merito delevit idem, quia ex paulo poſt ſequenti Scholio huc irrepſerat, neque adgnoſcere C. adnotat *M. du S.*
§ Τοῦ] Inſeruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

85. Προὔργου] Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον; Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλίον. *V.*
87. Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ § τοῦ πτίσσων, ¶ ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισάνη τὸ ἔνδυμα ** τῆς ἄχνης. *V.*

¶ Ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*
** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου) Cur a ſcriptura codicis V. tantopere receſſerit Cl. *Clericus* ſaltem monere debuerat, & unde haec deſumſerit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψειν τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque ſunt oppoſita; ſed pro ἀποστρέφειν etiam ἐπιστρέφειν dici poſſet, exiguo quidem diſcrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & ſupra πτήττοι. Quod Emendationem Doctiſſimi *Kuſteri* apud *Suidam* in ἂν ἀπολλῇς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impreſſi omnes πλήττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲν ὀργίλος] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori ſuo ſimilis eſſe, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. ΕΡΜ. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*; cum ſit *ſordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε ſibi velit, non video. Nam cum dixiſſet Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam ſimilis eſſe, cum ſit tam iracundus, tam ſordidus, tam rixoſus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis eſſe. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus ſubjicit narrationem de ſordibus & iracundia alterius Philoſophi ſenioris, quae quaeſtioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum oſtendendum fuiſſet, quibusnam videretur eſſe φιλήδονος; neo quicquam ſoleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendiſſem, perſuaſi mihi levi mutatione locum

οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. ΕΡΜ. [b] Τισί γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ἐπὶ ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo diſcipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

[a] Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. [b] Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; *Graev.* [c] Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. [d] Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *J.* & L. [e] Καί] Omiſſum in *J.* habent Fl. *H. P. B2.* & M. In *Juntina* ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. [f] Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem τισί γε, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam ΕΡΜ. ante τί & ΛΥΚ. poſt σιγᾷς deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo σιγᾷς legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud τί σιγᾷς noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud τίσι γε uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσωμαι; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt τίσι γε aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἕνη καὶ νέα] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, ſi pro verbis a te emtis pretium nondum perſolvimus. Atqui quae vendidiſti nobis, eadem adhuc habes & ipſe, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, οὐδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σὲ, ὃς τοῦ ἐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα [g] συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην [h] ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· [u] τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐῤῥάπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος [i] τὸν κάδον, ὡς [k] ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἶ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet συναρσάσας. Id ex *J.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγεν ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδην vitioſe omnes, praeter *J.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A1W.* ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνηρὸν. γαυλὸς ὑπὸ * Σολίων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολίων] Exc. G. σολίων. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικος adparet, & ex aliis quos adduxit *Jenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγεν] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδην] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδην ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὴν κάδην. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὁρᾷ οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδον] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *J.* abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἔχει *B2.* & *P.* ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχει habet, adparet eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφεληθῆναι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται [a] ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν [b] ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὑτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν [c] κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te juvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe reddituram promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid? aut, neceſſe eſſe ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtiſſimas. Ac cum mater ipſum interrogaret, quorſum iſta nugaretur? deridens illam, verum, inquit, ſi perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, ſolum me divitem, ſolum regem eſſe, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixiſſet, quod reſpon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte J. P. &c. & M. Ἀποδώσει male Fl. b Ἀποκρίνηται] Ita bene B2. Fl. H. P. & M. Ἀποκρίνεται male J. c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata ſtant J. H. P. & P.

29. Ὡς κροκόδειλος] Ὄλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

29. Ὁ Κροκόδειλος] Hoc ante explicatum eſt, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδειλος] Studio expreſſi *Brodeanum* ὁ pro ὡς, etſi feſtinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδειλος] Vid. ſupra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κέρατα] Vid. iterum ſupra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & ſaepe alibi de hoc Syllogiſmi fraudulenti cognominatione dictum eſt, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα] *Ne quid audiat, quod eum, hac apud ſe meditantem, turbet atque interpellet.* *J. Br.*

43. Ληρεῖ] Variationis notam adpoſuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea eſſet, fors rurſus ληρεῖ quaeſivit; ſed Indicativus ſeſe recte habet. Vid. nos ſupr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Hæc ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii præceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*; ſenſus enim eſt: *philoſophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς ſæpe ſumitur, ut in Tyrannicida. . . Τῶν πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In *Abdicato* . . Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro *Imagin.* . . . *Pſeudomant.* . . . Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔχοντι. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, eſt in L. *de Saltatione* . . . Οἵου μοι ἔφη θαύματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρησεν. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec *Obſopoeus* melius reddiderat: *philoſophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Geſnerus* jam dedit, etiam non viſa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus nott.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multò illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbiſque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καί, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ [d] ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλή-

[d] Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ κολάζοντι τοὺς παραγενομένους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian*. I. 4. 6. Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian* I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian*. I. 5. 5. Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνειμάμην. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J.F.R.*

64. Ἀπιτέον] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J.F R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit*. ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom*. Il. Z. 47. Ἐν ἀφνειοῦ πατρός. *Ariſtoph*. Plut. 84 & Nub. 961. Plura *Kuſter*. ad Plut. *Ariſtoph*. 237. & 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. & *Solan*. ad Somn. c. 1. *J.F R.*

67. Ἀποπλῆσαι] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9. & 19. Item Τοξ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari *Brod*. vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F.R.*

71. Ἀνέγνωκε βιβλία] Stoicorum libros. *F.G.*

Ἀνέγνωκε βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt*. 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γάρ παιδαγωγόν με ἐπέστησας αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ᾽ ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί [a] δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό [b] μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον [c] ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετόν, οἶμαι, ὃν

de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non idea, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μου] Μι W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀνήλωκα *B2*.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin καθῆκον* officium *ſit: niſi quid tu aliud Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE.M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſæpius eherri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia *B2.* mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec cum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματώδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſediſſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν. quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠϊόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine littoris conſediſſe, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ eſt ἠϊὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματωγή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Uſu etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι δὲ εἰσὶ πέτραι καὶ ὀξεῖαι, ὑπὸ φθεγγόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγήν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. *Euſtath* ad Odyſſ. ε. ἐπιωγαί, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ᾽ ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ᾽ Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. *J.G.G.*

Ibid. Κυματώδη]. Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μέντοι ἐς βάρ-

bitror ſabulae, quam narrabat Aeſopus. Dicebat enim, hominem ſedentem in litore ad fluctuoſum mare, numeraſſe fluctus. Cum vero ſubinde erraret, graviter tuliſſe & excruciatum eſſe, donec adſtans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum cauſſa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere; neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, ſi communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum ſperans; nec pudeat te, ſi recte ſapis, ſenem hominem mutatis quaſi partibus ad id, quod melius eſt, tranſire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut ſuſceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixiſſe. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixiſſem, ſi Platonis aut Ariſto-

Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τῆς [d] κυματωγῆς, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἤνπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινός ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλους [g] ἤρησο,

τῶν

[d] Κυματωγὴν] Ita Codd. C. L. M. P. & marg. A1W. Κυματώδη male Edd. omnes. [e] Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. [f] Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. [g] Ἥρεσο] Edd. ἤρησο. Bz. ᾕρησο cum puncto ſubſcripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπεκα. V.

9. Ἐπανῃρημένον] Προῃρημένον, θέλοντα. V.

βάθος, ὠγαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mſ. legitur κυματώγης pro duobus poſtremis verbis. Pronuntiat ex *Euſtathio Tan. Faber*, vulgatam eſſe gloſſema. Mihi, cui Euſtathius ad manum nunc non eſt, nondum liquet. Locus a Cl. *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, ſed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Ælianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hiſt. nomen iſti fatuo facit, Κοικυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; ſed in M. quem ſolum ipſe inſpexi, prius fuerat κυματώδη. *Polyaen.* παρὰ τὴν ἠϊόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etſi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη ſervari maluerit, ego hic *Graevio* & quinque Mſſ. potius auſcultavi, licet alterutrum pro gloſſemate poſſit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ſuperfluum ſit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag. P.* Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; ſignificat enim, *alia vel meliora diſcere*, ac *priſtina dediſcere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. *Ariſtoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. φιλοσόφους. *J. Br.*

12. Ἥρησο] Dicit ſe haec diſputaſſe contra Stoicos, non quod ſingulari quodam odio illos prae ceteris philoſophorum ſectis proſequatur, ſed quod Hermotimus huic ſe mancipaſſet, idem dicturus, ſi aut Platonem aut Ariſtotelem ſectaretur. ſed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. ſed quid eſt ἤρησο? legendum omnino ᾕρησο. ſi aut Platonem aut Ariſtotelem praetuliſſes, ſectatus eſſes. αἱρεῖσθαί τινος eſt aliquem ſectari. Hinc αἱρέσεις ſunt ſectae philoſophorum pag. ſeq. κεκολασμένη δίαιτα eſt adſtricta ſevera vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philoſophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, *libera omnia & ſoluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam diſciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἥρησο] Tenui ſpiritu omnes antea ſcribebant. *M. du S.*

Ἥρησο] Monente *Solano* ſpiritum aſperum adſumſi; etſi *Brod.* quoque ſcribit ἤρησο, *delegiſſes.* Sed ex *Bz.* pun-

τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτετάχθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι οὖν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει οὖν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέ-

telis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam uti nunc hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi jam eſſe cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum jam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti, ſuperve-

niens

a Ἐννοήσαιμι] Νοήσαιμι W. ἐννοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. A1W.

punctum ſubſcriptum addidi; eſt enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. paſſivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι *vidi*, *Evang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accipit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἐδεδουλῶντο active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium rogare* quid ſit ᾕρητο? *J.F.R.*

20. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην] Id eſt, *neque caſtigatam* (h. e. *ſtrictiorem*) *vivendi rationem.* Sic *Ælian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένη τροφῇ διαβιώνας. *L. Bos.*

Ibid. Δίαιταν] Vid. ſupr. *Nigrin.* c. 7. ex diviſione *Soulii*; ſed quia alia ibi facta capitum diviſio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J.F.R.*

26. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Perſii* S. V. *Th. M.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hiſt. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἐλλέβορον πιεῖν] Ipſe Lucianus infra, veræ Hiſtoriæ Lib. 2. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium.* *AE. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium obliviſcerer.* *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chryſippum enim helleboro cerebrum purgaſſe, ut ad meditandum aptior eſſet, memoria proditum eſt. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & noſtrum in B. πρ. c. 23. & Ἱσ. β. c. 18. *M du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adverſus Carneadem diſputaturus helleboro caput purgaſſe fertur. Parum abfuit quin præterirem verba hæc, ὕδωρ ἐν ὅλμῳ πλήττειν in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἱσ. β. c. 18. & ſupra B. πρ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec ſcriptura; in quo tamen mendoſe παραφυρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etſi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* ſignif. tamen id non vult Noſter, ſed *abreptum*, *delatum* eo quo tempeſtas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem ſequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipſe mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J.F.R.*

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς] Miror *Brodaeum*, qui hic more ſolito non dixerit, vid. *Eraſm.* in Proverb. *J.F.R.*

35. Εὑρί-

niens tanquam ille in Tragoediis praeſens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam raſurus, ut qui e naufragiis ſervantur liberi, quippe qui & ipſe ſalutis recuperatae feſtum diem hodie acturus ſim, tanta ab oculis amota caligine. In philoſophum autem de reliquo, ſi vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabioſos *ſolemus.*

σκασας, ἐπιςὰς τὸ τ̃ τραγῳδῶν τῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· c δοκῶ δέ μοι ὐκ ἀλόγως ἂν ϰ̀ ξυρήσαϑαι τ̃ κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τ̃ ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε ϰ̀ σωτήρια τήμερον d ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τ̃ ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ὕτως ἐκτραπήσομαι, ϰ̀ περιςήσομαι, ὥσπερ τὺς λυττῶντας τ̃ κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; ſed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi cauſſa, venuſtatem orationis, aut compoſitionem, aut domeſticam illam Ionicae linguae & nativam *ſuavitatem*, aut ſen-

1 c Ηροδότυ εἴθε μ̃ καὶ τἄλλα μιμήσαϑαι δυνατὸν ἦν. ὐ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γ̃ εὐχῆς τῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τ̃ ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τ̃ λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτ̃, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ e Ἰωνίᾳ, ϰ̀ προσφυὲς, ἢ τ̃ γνώμης

c Δοκῶ] Δωκῶ *J.* ſola male. d Ἄξων] Ἄξειν Fl. & M. Ἄξων ceterae & Cod. P. e Ἰωνίᾳ] Ἰονίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τ̃ παραδόξων ϰ̀ παραλόγων. οἱ * γ̃ τ̃ τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν † ἣ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα ἢ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν ‡ οὐκ ἐπ' αὐτῆς τ̃ σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἣν ἔβλεπον μ̃ πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τῦ θεοῦ πρόσωπον, ϰ̀ τῦ κατὰ ¶ στολὴν τῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ περιεργάζετο λογους. *V.*

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inſeruit *M. du S.*
† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur *M. du S.*
‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτοῖς Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*
§ Ὁ φοβούμενος] Mire ſane haec corrupta. Ego malim ὁ φοβ. Et Καταστολήν. *M. du S.*

¶ Στολὸν] Στολὴν, εἶναι. C.
* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet *Solanus.* Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξ[illegible], pro ἐπιδείξεως, ἐπιδεῖξαι ὡς. Pro κιττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κιττων. Pro περιεργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc ſecutus ſum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσαϑαι] Vid. ſupr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*
36. Ἐλεύθεροι] Conf. infr. Εὐχ. c. 2. *M. du S.*
ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Eſt λαλιὰ, ſive προσλαλιὰ, cujusmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τῦ οἴκου. Ex ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τ̃ διψάδων. *Th. M.*
3. Μεῖζον γ̃ εὐχῆς] Confer ſupra Μισθ. c. 12. *M. du S.*
5. Ἁρμονίαν] i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσ. ſ. 3. p. 22. Uptoni, ſeq. ubi etiam illud alterum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τ̃ ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τ̃ ὀνομάτων ἡ πειθὼ τ̃ ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipſa* διάλεκτος *habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante ſ. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam*, Herodotum, *Thucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe* &c. *J. M. G.*

8. Πέ-

μης τὸ βέλτιον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι [a] γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον [b] ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, a[illegible] Lacedaemoniis particulatim, labo[illegible] longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *J.* Item in marg. *AIW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *J. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσὲς γὰρ τῆς Καρίας. *V.*

8. Πέρα τῆς . . ἐλπίδος] Conf. ſupra Μισθ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμμασι] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano.* *J. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *J.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus.* Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *J.* inventum reſtituimus. *J. F. R.*

12. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtra* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria ſolvens adiit Græcos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Luciano* pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνάσσου. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id eſt: *Seceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Græcanicæ antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exiſtabant, habet. Conjecturæ etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminæ nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo præjudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. *J. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πάνυ in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia: & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Jovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo usque demulcens hos qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipſum magis noſſe omnes, quam victores ipſos Olympiae; nec erat cui Herodoti nomen non eſſet auditum, partim quod ipſi illum Olympiae audiſſent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepiſſent: & ſicubi conſpiceretur modo, digito monſtrabatur, Hic ille Herodotus eſt, *dicentium*, qui praelia cum Perſis Ionico ſermone conſcripſit, qui victorias noſtras hymno celebravit. Hunc ille talem hiſto-

καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν [c] ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.

Ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν [d] ἐκ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ που γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν,

[c] Ὀπισθόδομον] *J.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. [d] Ἐκ] Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. ſed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Hiſtoriae ſuae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobiliſſimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* ſententia eſt; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae verſionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum iſtud quis ferat de Herodoti hiſtoriis uſurpatum? Eam autem quam habemus non alia ſcripta, intelligi, ſequentia demonſtrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. ſupr. *Catapl.* c. 17. *J. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἠξίου καὶ οὐδὲ, Nec dubito quin pag. 573. ſit ſcribendum οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. *J. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philoſtr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεώ. AG. X. 95. Vid. *Philoſtr.* Gorgia p. 493. ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Ἱππ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipſe ea ſuis libris nomina fecit; quamvis non deſint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Caſaub.* ad *Theocr.* *Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipſe poſtea, *Cic.* *Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Ariſtot.* *Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian.* *Curt.* *J. B.*

38. Οἱ δὲ τῶν ἐκ] In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς . . . ſaepe enim ſic uſurpatur & apud Noſtrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστοριῶν] Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipſi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἴ τ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incuſat, ſive ob Hecatomben.* *J. F. R.*

ριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ^a ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν.

Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνά φασι τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐπῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ^b ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

riarum ſuarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae ſuffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno ſane praecone, ſed in unaquaque urbe, unde ſinguli ſpectatorum eſſent.

3. Quod quidem poſtea conſiderantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipſa illa *Elidis* regione Sophiſta, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, ſemper verba & ipſi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti ſunt.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophiſtas dico, & hiſtoricos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a ſe* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipſe deportatam eam tabulam oſtendiſſe, *ſucceſſu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum eſſet, delectatus arte generum ſibi Aëtionem aſſumeret.

5. Et quid in pictura ipſius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Eſt illa in Italia, & ipſe eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. *b* Ἤρετο] Sic *J.* Fl. *B2. H. S.*

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam conſtat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus eſt, ſtatim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur acceſſiſſe inſtructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philoſtratus* in ejus vita p. 496. ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pauſan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philoſtratum* p. 493. Et *Lyſias* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philoſtr.* p. 169. & *Creſſol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejuſmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jenſ.* ad *Jov. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅπου] Etſi vulgo locum ſignificat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. *Jenſ.* p. 276. Sic ſupra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας διδόασι. Ad 16 *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ἄν τις βούληται καθαίρειν, εὔροα ποιέειν. *Corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet.* Ibid ruſ. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεῦξ. c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρετο] Commodius legeretur ἤροιτο. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, neſcio. *M. du S.*

71. Χρῆμα παρθένου] Et haec locutio, ſive pleonaſmus non infrequens. *Ariſtoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμαχῶν. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia ſimilia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belga Graeciſſ. p. 537—6. *J. F. R.*

74. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν] Dixi ad *Petron.* de tædis Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi poſſim. Thalamus eſt pulcherrimus, & lectus nuptialis: & aſſidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adſtantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, oſtenditque Roxanen ſponſo. Alius autem aliquis verniliter ſane demit pede ſandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehenſum Alexandrum trahit verſus Roxanem [illegible] nixus validiſſime. Rex autem ipſe quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor ſponſi Hephaeſtion una adſtat, facem ardentem gerens, puero innixus formoſiſſimo. Hymenaeus puto eſt, neque enim adſcriptum eſt nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii luſus agunt in armis Alexandri, duo quidem haſtam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipſum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι· θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστι, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου (δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι,

70. Θάλαμος] Confer cum Philoſtrati imagine. G.

82. * Πάροχος] Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα † ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

* Πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in ſedem ſuam retraxi. *J.F.R.*

† Ἢ] Vocem ἢ quae deerat, ſupplevi. *M. du S.*

75. Καλύπτραν] Ad vittam nuptialem reſpicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus *Langbaen.* ad Longin. 4, 10. p. 34. Toll. Itaque καλύπτραν *flammeum* reddidi. *J.M.G.*

87. Ἐν τοῖς ὅπλοις] Poterat abeſſe ἐν. Sed hic pleonaſmus ſatis frequens nonnullis fraudi fuit, ut fruſtra praepoſitionem deletam voluerint in *Dial. mort.* XXIII. Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc.* XXII. 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forſan hebraiſmi ſuſpecta habuere. Sed omnis aetatis Scriptores ſic locuti. *Homer.* Odyſſ. K. 385. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* S. 2. Aph. 36. Οἱ . . . ἐν τῇσι φαρμακείῃσι . . καθαιρόμενοι. *Ariſtoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ib. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ. *Volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum.* Noſter infra *Zeux.* c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσεικασμένοι. *colore matrem referentes*, & *Philopſ.* §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. *Evang. Matth.* XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* iterum de Gymnaſ. c. 19. m. περιπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. *Mattaire* de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Ariſtoph.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorſus ut *Ev. Luc.* IV. ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia ſimilia jam dedit Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. mort.* loco ſupra indicato, pag. hujus Edit. 429. Item *Solanus* pag. ibi praecedente. *J.F.R.*

91. Καὶ αὐτὸν] Abeſſe ſine diſpendio videri poſſunt; ſed eleganter ſic paſſim uſurpant. Ad Alexandrum nempe reſpicit. *M. du S.*

Καὶ αὐτὸν] Ad Alexandrum reſpici, quis dubitet? & αὐτὸν ſic uſurpari pleonaſtικῶς, quis neſcit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. *J.F.R.*

ρυσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἤρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὐτή, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτός, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τῶν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δέ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

ru trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur.

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Pro[illegible]ae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * *Λῶρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.*

* Λώρων] Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificatt. meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. *J.F.R.*

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. *J.B.*

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. *J.M.G.*

5. Πάρεργον] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint πάρεργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiducus* eſt pictus Alexander. *J.M.G.*

10. Ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab

97. Περιείργασται] † *Περιγέγεται, κατεσκεύασται. περισσὸν ποιεῖ. V.*

† Περιγίνεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; Λοχῶντι] Καλασκόπῳ ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. *M. du S.*

Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Græcis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Græcis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Græcis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Græcis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant ἀγωνίσματα, non hiſtoriarum ſcriptio. *J.G.*

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. *Th.M.*

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. *J.G.*

Ibid.

vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe ſimile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum veniſſem, apud animum meum conſiderabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam ſane innoteſcere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid eſſem oſtendere: circuire autem ipſum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: ſi vero hunc veſtrum conventum obſervarem, ac tum progreſſus in medium dicen[illegible]ultatem oſtenderem, ſic *ſperabam* votu[illegible]eum recte eventurum.

στάμα εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἵλεως ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά. τὸ δ᾽ αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς.

8. Jam igitur & ipſi conveniſtis, quidquid in unaquaque civitate praeſtantiſſimum eſt, caput ipſum *& flos* omnium Macedonum: & ſuſcepit vos urbs praeſtantiſſima, non illa Piſae ſimilis, per Jovem, neque anguſtiis illis, & tabernaculis, & caſis, & aeſtui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum ſpectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: ſed Rhetorum, & Hiſtoricorum, & Sophiſtarum

Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, [b] ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὖσα οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί᾽, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνάς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταί, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν [c] δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατα-

b Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. c Δὲ] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφιλιμώτατοι. *V.*

‡ Ἀξιωφιλιμώτατοι] Monſtrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud ſcripſiſſe ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *M. du S.*

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγγρ. c. 54. *M. du S.*

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Noſtrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo ſtatim in contextum, ut ille jubet, inſero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis ſecluſi. *J. F. R.*

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opſop.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. *J. B.*

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illuſtrat hanc formulam *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Ἐκκλησ. 53. *J. M. G.*

31. Ἡ ἀρίστη] Comma poſt ἀρίστη quod in Edd. erat, ſuſtuli, quia ſenſus id poſtulat, ut quilibet facile videt. *J. F. R.*

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος] Voces interpretatus ſum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad qua omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advena aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſape pra turba, eliſi exanimatique ſint plurimi, & in his duo Senatores.* *J. B.*

Σκηνὰς καὶ καλύβας] Itaque ἀνὴρ Χῖος apud *Ælian.* V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλωνα ἐμβαλῶ, ἀλλ᾽ εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. *J. M. G.*

36. Ἀλλὰ ῥητόρων ..] Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὥστε οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τὸ ἡμῶν παραπολὺ ἐνδοξότερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopoeus, qui hunc locum bene vertit. *J. G. G.*

Ἀλλὰ ῥητόρων ... οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, ſic Ed. *Par.* jam habebat. *J. F. R.*

ταῖσι· [a] ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῆς Ὀλυμπίασιν. ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἐμοί γ' οὖν καὶ τοῦτο.

probatiſſimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum ſi quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter ſpectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo eſſe. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me ſolum me exutum ſpectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem ſtadio: ſatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῄειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζο-

1 Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* oſtendiſſem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

a Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη] Ὡς οὐ μ. δίος. *Pell.* Sed vulg. ſervant *J.* Fl. *P.* Vid. *Dial.* ſeq. c. 3. b Παραθεωρῆτε] Π . . . εῖτε *Th. M.* Παραθεωρῇτε *B2.* cum jota ſubſcripto. Ceterae vulgatum tuentur. c Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. Ἐφ' αὐτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραθεωρῆτε με] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνετε, ἐξετάζετε. *V.*

* Συγκρίνετε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίναιτε, ἐξετάζοιτε, legendum cenſeo. *M. du S.*

38. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo reſtitui poſſint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abeſt quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον οὐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* eſt, hoc eſt, Parum abeſt quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipſis Olympiis verſari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem ſententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inſerendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Perſ. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide Συγγρ. c. 35. & ὁ Εἰκ. c. 19. *Scotuſſaeus.* Cujus ſtatua febri laborantibus mederi credebatur. Ἐκκλ. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Perſii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. *Pauſ.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Baſilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi Theſſalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. ὁ Εἰκ. c. 19. Caryſtius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demoſth.* περὶ στεφ. ſub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave ſcribitur Καρυστίου. & *Æſchin.* c. 63. *Pind.* etiam, ſed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi idem *Caryſtius.* *M. du S.*

41. Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖν ea fere forma percuſſum verbum ac παριδεῖν apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παριδὼν μοι δειλίαν τινὰ vertendum eſt, *obſervans IN ME timiditatem*, ſeparata a verbo praepoſitione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem eſt ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραθεωρῆτε] Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; ſed quia dubites, ſitne *Theod. Marcilius* an *Tho-*

me, & admirationem prae ſe ferebant. Multum enim proſecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubeſcerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abeſſem. Caput autem, & *ſumma laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, conſilium ſcriptionum inſolitum eſſe, & multum in illo novatum. Quin praeſtat ipſa illa *verba* commemorare, quae iſti protulere. *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi cauſſam habuiſſent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me, dicetur enim, iſta laus eorum non mediocri afficiebat moleſtia, & cum tandem poſt illorum diſceſſum, ſolus

σιν ἐσῄεσαν. ἐπὶ πολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὢ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος· οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν, τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι, καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν·

οὐκοῦν

Thomas Magiſter intelligendus, moneo *Th. Magiſtrum* ſignificari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραβεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἂν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μόλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas, ideo vulgatum non moveo. ¡Occurrit idem verbum ſupra *Nigrin*. c. 10. ex diviſione *Solani*. Item *Hermot*. 74. Et infra, *de Imag*. c. 7. *J.F.R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non poteſt; & ipſos tamen recte intellexiſſe patet ex verſione *per ſe ſolum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J.G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult, & Codicem optimae notae ſuffragantem habet, ſic edi magis paſſus ſum, quam juſſi; melius enim eſt quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ; nam etſi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. ſupra *de Merced. Cond*. c. 19. Εἰ . . . τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπειν. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae perſonae verbi adjungere; ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτὸν, *Herodian*. I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian*. I. 2. 10. Ita abſurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia ſic perſona verbi contradicit perſonae pronominis. Ego ſaltem ſic dici nondum obſervavi. Nec tamen opus cum *Gron*. ἀποδύσαντος legere, ſi *exutum* velis ſignificari, ſed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum, & parvi intereſt, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem ſenſum habet. *J.F.R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσοντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inſpicere totum poſſint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσοντος activa voce vix dici de eo, qui veſtes ipſe ponit, poteſt. *J.M.G.*

45. Μασιγώσιμος] Dixit antea & ſæpe repetit alibi. *J.B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic diſſertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucæ variantes lectiones, & quæ lectorem avidum non morentur. *J.B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προλαλιὰ ut ſupra. Habita vero iſta etiam in theatro, patet fine hujusce Laliæ. *Th. M.*

5. Προσιόντες οὖν] Epanalepſi inſervit illud οὖν, veluti infra Tom. II. *quom. Conſcr. Hiſt*. c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et *Pſeudom*. c. 19. τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene obſervante Cl. *Dukero* ad *Thucyd*. III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiaſten vide, & ad partes vocatum *Raphel*. ad Evang. Marc. III. 31. *J.F.R.*

35. Ὁμην

οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν [a] βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόῤῥω ἴσως τοὐμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

eſſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum jucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iiſdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſolertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudant novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego *ſpei*, putabam, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam jucundam eſſe audientibus*; aſt non eo uſque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujuſdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille, pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia

non

a Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B2.* b Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. c Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὤμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam.* Ineptiſſime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatæ orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opſopœus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui ſcripturae favet locus Φαλ. α. c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἑρμ. Parum ergo refert utram ſcripturam ſequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τοῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. Α. v. 351. *J.G.G.*

Ibid.

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; ſed novum quiddam proferre ſemper tentabat. Et ſi quid inſolens aut peregrinum excogitaſſet, in eo *demum vim &* accurationem artis ſummam oſtendebat. Inter reliqua auſa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc eſt Athenis, exacta regula inde translatum. Ipſum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam miſiſſe, deinde circa Malean, puto, ſubmerſa navi periſſe omnia, & ipſam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipſe eam vobis, quantum ejus potero, oſtendam, non profectò ut qui picturae peritus ſim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῆ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὤν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta eſt, qua quidem equa eſt, humi tota cubans extentis retrorſum pedibus: quantum autem illius muliebre eſt, ſenſim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipſi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; ſed alter quidem geniculanti ſimilis, incurvatus ſubducta ungula:[e] ſed alter contra inſurgit,

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὢν [f] καμπύλος ὑπεσταλμένῃ τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν [g] ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent ſic & aliae. [e] Ὢν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. ſola. [f] Καμπύλος] Καμπόλος credo fuiſſe in *J.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus.* [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπανίς. P. male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyſſ. Α. 351. *M. du S.*

48. Ἄνθρακες . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro theſauro invenimus.* Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem ferme de eo Ariſtotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque theſaurus antiquitatum Graecarum immenſus; ſed ſtatuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos ſumma cum cura ab eo collecta fuiſſe in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4. non eſt facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων ſuarum imaginem *Philoſtratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contuliſſe. *J. M. G.*

βάνη)· [a] οἷον εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ [c] ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς [e] δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν [f] μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖ-

humique nititur, quales ſunt equi, exſilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem ſupra ipſa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte ſubrumat, more pulli. In ſuprema vero tabulae parte, quaſi e ſpecula quadam Centaurus aliquis, illius ſcilicet parvos ſuos utrinque nutrientis maritus, deſpicit ridens non totus conſpicuus, ſed ad medium usque equum, leonis catulum dextra oſtentans & ſupra ſe extollens, quaſi per luſum terrere velit parvulos.

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non ſatis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquiſitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempeſtivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & menſuras integro aequabiliter reſpondentes, pictorum filii

a Οἷον εἰσιν] Οἷ-ον εἰσιν J. Fl. Sed ſaepe hae ejusmodi voces ſic dividunt, quod ubique annotare non eſt operae; nam mox iterum ſic occurrit. b Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* c Ὅλος] Sic Edd. octo. Sola *J.* ὅλως. d Ἀνέχων] Ἀνίχων *J.* e Δεδίξαιτο] Δειδίξαιτο *Vorſt.* Nihil mutant Edd. f Μερῶν] Μερῶν ſola *J.* Ceterae μέτρων, male. Μερῶν Mſ. Gr. P. & L.

86. *Οἷον εἰσιν ἵπποι*] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 5. ἀλλότριον τάμια. Ubi plura ejusmodi ſingularis cum plurali exempla dedimus. *J. F. R.*

90. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opſopaeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.* *J. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenſeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M du S.*

4. Σκιάσαι] At, ſi Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philoſtr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cujus tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla miſſum Romam ad Maleam naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum tranſtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & menſurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris eſt talia ſcire.* Τῷ ὅλῳ inepte & inſulſe opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα ſeu menſuras in pictura, de quibus *Philoſtratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία ſimpliciter eſt ſymmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud eſſe poteſt quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet reſpondere toti. Legendum igitur eſt, τὴν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionyſio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ κάλλος τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθεστώτων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis eſt conformitas membrorum recte conſtitutorum ad ſe invicem, & ad totum.* Aliis eſt ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compoſitio.* *Plinio* in epiſtolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulſum ſtatuae caput, aut membrum aliquod inſpiceres, non tu quidem poſſes ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe jactantem, hirſutum majori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & *ſub* humeris ejus quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſorem nondum paſſae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipſa pulcherrima praeter aures, illae enim ſolae ſatyrorum inſtar illi ſunt. Commiſtio vero & commiſſura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, ſen-

δες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντη φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸ ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ [i] Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

g Αὐτοῦ] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *AiW.* *h* Τὴν] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.*
i Θετταλαί] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a θ. minuſcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties fieri in Edd. priſcis, ſciebat, in nonnullis ſemper.

22. Σατυρώδη] * Χορδιτικά. *V.*

* Χορευτικά] Ride. *M. du S.*

tiam aequalitatemque deprehendere, poſſes tamen judicare an id ipſum ſatis elegans eſſet. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris uſque ad imos pedes aequalis & congruens*, hoc eſt, verbis Luciani ἐν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipſum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Schiltero*, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Juriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe excerpta Mſ. quae tredecim ab hinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe jubeat. *J.G.G.*

5. Μερῶν] Sic recte, praeter Mſ. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μέτρων. *M. du S.* Ego μερῶν ſcribo. *J.F.R.*

6. Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων] Γραφέων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mirere ſtructuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινούντων mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat *Th. Magiſter* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Weſſelingi* Obſerv. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Maſtig.* 981. adfert: Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 79. *J.F.R.*

8. Ἐπῄνεσα] Abſurde *Opſopoeus*: *laude extollebam*, cum aoriſt. indicativi hic vertendus ſubjunctive; Exempla ſimil. vid. ap. Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notaſſe ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J.F.R.*

μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι.

Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὸ

ſim, non ſubito tranſiens, & acceſſu *qui vix ſentiatur* converſa, viſum fallit, ubi ex altero in alterum ſubit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam eſt terribilis, id ipſum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum reſpiciunt, mammae interea quisque ſuae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adſiſtentes.

7. Haec itaque cum oſtenderet Zeuxis, ipſe quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret ſpectatores. At illi ſtatim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum ſpectaculum admiſſi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper iſti in-

[a] Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

[b] Ἐν τῷ νηπίων] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὴ τὸ ἐν τῷ νηπίων, ὅμως ἄγριον ἐστι ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera ætate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quæ ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Græcis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pullus? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto meræ abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Græca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίων? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίων, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὰ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Fœtus autem adhuc in tenerrima ætate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad præcedens, quod perperam *Benedictus* refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe *Opſopœus.* *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῷ ... προσιστάμενοι] Etſi praepoſitio ἐν hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὅπλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε .... καὶ ἀράμενοι] Unum adloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. hoccine ἀσύστατον: *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus *Opſopoeus* utrumque ſingulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam juſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὑμεῖς ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Pariſ. poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero ſi quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adſtruere. Alia enim enallage eſt haec *Ariſtophanis* Plut. 527. — οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (ſcil. lecti) Ceterum hic quoque obſervemus, non ſemper in tabulis pinxiſſe veteres, ſed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuiſſe tempore *Plinii*, vid. ap. ipſum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis ſe multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus uſos, ait Eruditiſſ. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & ſuperioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquiſitam rerum curam conſiderent, *Age*, inquit, ad ſuum diſcipulum, *Miccio*, *involve jam tabulam: vos ſublatam domum referte. Iſti enim lutum* artis noſtrae *laudant: ejus autem*, *propter quod* debebat laudari, *ſi bene & ex arte ſe habet*, *non multam habent rationem: ſed exquiſitae circa opus ipſum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

8. Zeuxis igitur ita, juſto ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cogno-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τῶν δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία.

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ οὗτος

ὁμοιόν·

c Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M. Fl. B2.* notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. d Τῶν δ['] Ἴσως τοῦ L. e Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Chriſti 1410. ab *Iſaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae iſtae picturae aëris, aquae ſalſae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuiſſe naves, januas, clypeos, currus & ſimilia, teſtatur *Plin.* eodem c. 7. & ſeq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores teſtantur. Et quomodo ad plura ſaecula perdurabant etiam ſub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc diſtingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holſtenii* Commentar. in Theſ. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incruſtabantur pellucido ex gummi ac reſinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encauſtice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore*, *ceſtro*: ac tertium acceſſiſſe, *reſolutis igni ceris penicillo utendi*; *quae pictura in navibus nec ſole nec ſale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθος olეariam ampullam proprie ſignificans, etiam pro vaſe pigmentario inveniatur uſurpatum, & oleum cedri incorruptа a vermibus praeſtare ligna & ebur ſciverint veteres, idque eos in uſus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipſos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego ſaltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, *quod manum de tabula tollere* neſciret, memorabili praecepto, nocere ſaepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ ſed reſpondere ſibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis ſententiam ſecutus ſum; ſed eam locum habere poſſe putabam, & ſi illud δεῖ non inſeramus, ſed intelligamus. Decet iratum & ſtomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae ſe fert, gloſſam olet, quam quis conjectans forſan τοῦ pro τῶν legendum, (quod ſane verum foret) margini adpoſuerat, quaeque deinde, quod ſaepe fieri notum eſt, in textum ab imperito eſt admiſſa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propoſitam pueros domum ferre, quia ſpectatores non artificium laudabant, ſed novitatem & inſolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienſis: *Hi namque noſtrae lutum artis laudant, ſed mentis & ſcopi num recte & ex arte factum ſit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὸ ἐφ' ὅτῳ eſſe *mentem & ſcopum.* Opſopoeus plane omiſit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis eſt, *qua de cauſſa*, *qua in re.* Herod. Polymn. πυνθανομένῳ ἐφ' οἷς ἥκοιεν, *ſciſcitanti qua de cauſſa veniſſet.* Sed in Luciano deeſt verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidiſſe τὸ δεῖ, idque abſorptum eſſe a ſequente vocula εἰ, quo nullum in priſcis membranis frequentius eſt erratum. ſi igitur ſcribas, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, ſc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & ſecundum artem ſit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, teſtis eſt *Spanh.* 415. Sed idem aliunde ſatis confirmat. Ob hanc ipſam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

 59. Ἐπὶ

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum [illegible]tum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas pleroſque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Διςμυρίαν] Δυςμυρίαν male *J. H. B2.* Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐπιβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H. P.* &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. B2.* Fl. *P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *A1W.* Δι' ὀλίγων Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Διςμυρίας. *V.*
72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πέζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Διςμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἔτι δυάδας, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] *Opſopoeus* verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties hæc ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe, *Opſopœus* & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθεῖαν φάλαγγι,

Hos juſſit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri poſſet, occultos habere, ne manifeſti eſſent, ultra exercitum eminentes: ubi vero claſſicum cecinisſet, & jam concurrendum eſſet, atque veniendum ad manus, inveheretur que jam hoſtium equitatus, curruſque ſuos Gallograeci aperta phalange & diſcedentes emitterent: tum quaternos elephantes, ſingulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim ſi fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipſos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipſi Gallograeci, neque equi illorum vidiſſent: adeo ad inopinatum ſpectaculum perturbati ſunt, ut cum longe adhuc abeſſent belluae, audito ſolo illorum barritu, & dentibus conſpectis, tanto inſignitius, ut e nigro uſquequaque corpore, fulgentibus, & roſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli jactum, inclinati ſine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε [f] καταχρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ᾽ [g] ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόῤῥω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον [h] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, [i] πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες,

σὺν

f Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. *g* Ἑκάτερα] Ἑκατέροις P. *h* Τετριγότων] *Delrio* τραχυνάτων. Sed nihil mutant Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. *i* Πρὶν ἢ] Sic habere *J.* Fl. *H.* & B2. notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποιὸν ἦχον ἀποτελούντων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo deſcripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. F. R.*

64. Ἐπιδείξασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. repoſuimus ἐπιδείξασθαι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι᾽ ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorſtius*, P. Codex. In impreſſis δι᾽ ὀλίγον. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ᾽ ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opſopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum*, qui uterque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent; certe ſecurius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυνάτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* κραξάντων de elephantis uſurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philoſtratus* 61. utitur hac, niſi quod ibi perperam legitur τετριγὸς pro τετριγός. *M. du S.*

1. Πρὶν ἢ] Non ſolum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, ſic habent Edd. ſed & P. & S. nec dubito quin & ceterae. An vero credidit poſſe abeſſe illud ἢ? poteſt quidem; Sed & recte adeſt, ut ſupra Dial. *mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τὸ δόρυ ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. τὸν δὲ οὐκ... μὴ πρότερον λέγειν μεθαλυγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι

σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς [a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀναχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας [b] ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] κατεβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναῤῥιπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος, οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβά-

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent: currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos diſferebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

Dederunt ſonitumque ruinamque.

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vi-

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντες] Sic dedi ex Fl. & B2. Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνεκυμβαλίαζον] Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 21. Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τοῦ Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed ὡς ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειρόμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπαρῇ τις μάλα καρτερὸς, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum; quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quæ quemadmodum fieri poſſunt? Præterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan præter auctoris & mentem & manum, quæ tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἴμαι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti ſunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec ſine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites*, *quorum ſalus in ſexdecim his belluis poſita fuerit. Itaque niſi perculiſſet hoſtes ſpectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem juſſit aliud nihil quam ſolum elephantem inſculpi.

12. Jam mihi videndum eſt, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* ſit ſimile. Reliqua quidem praelii, indigna *viſa ſunt attentione*: elephanti autem quidam *ſunt*, & peregrina ſpectantibus terriculamenta, & praeſtigiae: temere quidem illa laudant omnes. Aſt quibus ego confiſus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt,

νοντο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπί τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου ſola marg. *AtW.* e Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον *Schol.* & P. f Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. g Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* h Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόνθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejuſdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita ſunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λλ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τέμνοντες ſequitur, & ſequentia etiam participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaerent; nam quod Κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, quum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα. *vacui currus*, ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Seſſoribusque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. pluſq. perf. ſaepe in proſa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπείροντες] Vid. paullo ſupra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιαν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint theatro quae oſtendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

HARMONIDES.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδίδαξάς με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ᵃ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HArmonides tibicen interrogavit olim magiſtrum ſuum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee*, *quomodo celebris in arte fieri poſſum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoſcent? Reliqua enim, agnoſco beneficium tuum! docuiſti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

ᵃ Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditiſſimum quendam de ſuis ſermonibus ſcribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις ſive commendatio. *Th.M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. G.C.

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exulare juſſus eſt, *Plut.* 209. Hiſtoriam ex *Boëthio* & decretum ipſum emendatius exhibet *Caſaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Mileſius* ille, uti ex decreto conſtat; Noſter autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite obſervatum lucem loco mox ſequenti a viris doctis ſollicitato foenerabit. De noſtro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Mileſio *Leop.* 160. Hic eſt qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma ſubito excitatum mox remiſſo cantu a furore ad quietem revocavit. Hiſtoriam narrat *Baſilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Muſica. *G.C.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ ἀπειρότερόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθει. *V.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidæ quatuor ſolum muſicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Caſſiodor.* Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, hæc enim duo ſæpe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὰν. Aſſignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obſop. *attonitum*. voluit enim Harmonides *religioſum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti fere inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. ſic ſæpe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multasque latebras habet. *J.B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis muſicis ideam deſiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariſſ. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J.F.R.*

25. Νικήσας . . . ὁμώνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum inſignivit Lucianus, petit a Timotheo magiſtro ſuo, qui ſe tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-*

λυς εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα [b] ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τοὔνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ [c] ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ [d] ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς

[b] Ἐκμεμάθηκα] Καὶ μεμάθηκα W. [c] Ἐνίκησας] Νικήσας Edd. & M. [d] Ὁμωνύμου] Ὁμώνυμόν σοι Edd. [illegible] & M. Ὁμωνύμου σοῦ, *Marc.* Ὁμωνύμου σοι *Pell.*

[illegible] ut ſe quoque, quemadmodum gloriam ſibi comparare [illegible]; quo & ipſe digito monſtretur praetereuntium; ὥσπερ, inquit, ὅτε δὲ σὺ ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum ἐνίκησας. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis ceciniſti Pandionide, & ſuperior fuiſti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. *J.J.*

Νικήσας . . . ὁμώνυμόν σοι] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui* & *tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio.* ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui.* Vulgo circumfertur: *cognominis ſui.* Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τοῦ ὁμώνυμόν σου] Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcillo* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τοῦ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio* τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum, &c. *J.M.G.*

Τοῦ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J.F.R.*

οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστι δι' ἅπερ ηὐξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον κἀμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὑτωσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conſpiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec ſunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum ſuſcepi. Ipſam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis ſeparatam, non receperim, ſi inglorio & ignoto contingat, neque ſi Marſyas aut Olympus in illa obſcuritate futurus ſim. Occultae *enim ajunt*, nullus eſt reſpectus Muſicae. *Verum tu*, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipſius nomine.*

2. Reſpondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis, longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum invenitur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas* Grae-

a Τὰ ὄρνεα —— πεπόνηκα] Tredecim illa verba deſunt in *J*. Adſunt in ceteris ad unam omnibus. Adſunt etiam in W. niſi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa caeteris avibus, in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, eo lectaque in arcum, roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* ſcribit Timonem Philiaſium hoc nomine maxime reprehendiſſe Arceſilaum, quod is populares plauſus non aliter confectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Hac ait, & turbam dextra lavaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur inepta,
Illa ſtupet ſolidum; ſed tu vaniſſime, plebis
Captator, quid ob has tam non praclara ſuperbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in ſua Lamia exponit. *G.C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *J.* fecit, videtur natus a ſimilitudine terminationis [illegible] Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα [illegible]

30. Ταῦτ' ἐστι δι' ἅπερ ηὐξάμην] Lege δι' ἅ [illegible] *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiq. [illegible]

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverſ. indoct.* c. [illegible]
35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat [illegible]

Ibid. Οὐδὲν γάρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς [illegible] Vide Interpr. *Perſii* ad Sat. 1.

36. Φασί] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς] Hujus adagii ſenſus eſt, quaſvis egregias dotes ingenii, ſi non proferas, perin-

Graecis omnibus? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt: ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur: (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent:*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾴστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τοὺς ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεώς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅν τινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

b Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. *c* Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. *d* Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta *B2*. quae vitioſe ἐπαιναίσονται. quod *Vorſt*. tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —έσομαι in proſa uſitatius. *e* Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. *f* Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοί] Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſt, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. G. C.

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοί] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei*. Quid intellexerit, ipſe viderit: certe nequaquam ad Graeca. Opſopœus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit*. Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J. G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J. J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa: ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J. B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τὸ πρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut ſeptem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen deſcenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipſam quaſi tibiam exſpiravit, & ſine coronae honore in tabernaculo mortuus eſt.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi ſolum dicta mihi videtur, ſed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipſe cogitarem de mea ratione ſimiliter, & quomodo celerrime poſſem innoteſcere omnibus, quaererem: Timothei ſermonem ſecutus, diſpiciebam quis in hac urbe eſſet praeſtantiſſimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus ſit inſtar

a Δὴ] Δεῖ L. Δὴ Fl. *J. P.* &c. b Οὐκ] Deeſt haec particula in Ed. Fl. Adeſt in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe videbaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepte ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo, ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique ſequitur:

Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.

Ubi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην. *J.G.G.*

Οὕτω δὲ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam ſuum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τοῦ δικαίου λόγου, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασι, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet reſcribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus ſcilicet ipſe quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei conſilium ſecutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium eſſet optimus, & cujus conſilium ſequerentur reliqui, quique mihi futurus eſſet inſtar omnium.* [illegible] *tu jure merito mihi videri debebas; quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt,* [illegible] *talium regula.* In ultimis ſecutus ſum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δι[illegible] καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φαίνεσθαι, [illegible] πέρας ἥκειν μοι τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς [illegible] βοῶντα. Sic connectenda haec arbitror; [illegible] φαίνεσθαι puncto, quod in vulgato conſpicitur. [illegible] to: *Si autem tibi oſtendiſſem mea, tuque ea* [illegible] *foret ut ita viderer jam ſpei meae terminum* [illegible] *unius ſuffragio ſuffragia omnium complexus.*

Οὗτος] Sic L. uti emendari juſſerat [illegible]

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud noſtrum interdum haec eſt, ut veriſimilitudinem qu[illegible] fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, [illegible] ſimilia. Luculentum praeſertim exemplum [illegible] Scytha p. m. 593. οὐ χαλεπῶς ἔμελλε [illegible] σεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλεν οὕτω δ[illegible]. *J.M.G.*

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magiſtr.* adfert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοί, οὐκ Ἔμελλον. Atqui paſ-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

λυ-

c Οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς καὶ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πάλαι ἐδόκει ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ καὶ δυνατὸν ἔμελλεν ἡμῖν τὸ ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον οὕτω διατίθεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φανήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθές] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus, ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque ratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθές] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τοῦ βασιλέως τοῦ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυπηρότατος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀλλά γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι καὶ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὅς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς

ſuffragandi jus habes, ea maxima de cauſſa, quod candidum ſemper & ſalutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praeſenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi ſunt mea, qui tum ex ea urbe ſim, quam ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſa. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioreſque ſint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. niſi quod ἀλλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jenſ.* & *Pell.* quod cur non admiſerim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον ſervent.

12. Τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη *. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, ſed parvi eſt, & jam ſupra non ſemel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λευκὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui poſſe ſenſum. Sed videor mihi veriſſimam adſequutus ſcripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni ſe probare geſtiebat, quemque unum ſibi inſtar omnium fore dixerat, ſemper album & ſervantem ſecum ferre calculum, atque adeo ſe magno, qui ſe caeteroquin in negotio tanti momenti ſuſcepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipſum me amplius confirmat, quod res meae non ſunt a te prorſus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorſtii* & *Jenſii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorſtius* & *Jenſius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etſi mirum nonnullis videbitur, ſingularem ita adjungi plurali, tamen eſt Graeciſmus verus, qui exponi poteſt per ellipſin χρῆμα, vel τι, ut ſignificet: *meas res tibi eſſe alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus poſſem dare haud pauca, ſed ſufficiant ſequentia, Noſter ſupra, *Zeux.* c. 4. οἷον εἴσω ἵπποι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum ſingulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epict.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρματα δοτέον. *danda ſunt alimentas* i. e. Alimenta ſunt aliquid quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic inquam [illegible] cum verbo ſing. cujus [illegible] Grammatici, ſimpliciſſime [illegible] ellipſ. χρῆμα vel τι, ut [illegible] nimalia, ſive *pecus eſt* [illegible] verba originem vel ſaltem [illegible] bere priſco ἵω *ſum*, recte [illegible] mer. Alius autem ſingul[illegible] ciſſim per intellectum ἐστὶ [illegible] re perpetuo in plurali efferre [illegible] larem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum *de Salt.* c. 1. Ἀλλὰ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος & *Ariſtoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Ariſtoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις, πολλή ἐστι; alibi τάδ' ὕβρις, vid. Ind. *Kuſteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Conſu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρε. τὸ ἐνδέον παρὰ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

9 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίνων *Angl.* P. & L. item marg. *A1W.*

28. Ὑπηνέμια] Ἀβίωσια. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀναβ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαί] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαί, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαί] Λόγος ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγος γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. *Philoſtrato* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοίγε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων] Opſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aeſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοίγε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis & ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nibil am-

χωρῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τ̃ παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥῦντας ἐς τὺς πολλὺς παρεῖναι. πᾶν γδ ἤδη ςάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod ſit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare poſſit, ſed vel optimum eruditione oportebit cenſeri, ſi tibi quidem ita viſum fuerit, vel omnium. Aſt bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifeſtum eſt, voluiſſe Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditione, ſi tibi, unice arbiter, ita viſum fuerit, vel omnium peſſimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus eſt, dum alii ſcilicet aliter judicent, & ſic de univerſa exiſtimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium ſecuturis omnibus, qualis habendus ſim, conſtabit.* At ne verbo male ſibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repreſſit loquendi curſum; quum debuiſſet ſequi χείριςον, vel ſimile. *J. J.*

Ἢ πάντων .... Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις deſignaretur; quo facto liquida jam omnia. Senſus autem adeo perſpicuus eſt, ut mirer qua ratione factum ſit, ut Viros doctiſſimos fugerit, praeſertim cum poſterior Interpres recte apoſiopeſin obſervarit. Nota autem veterum ſuperſtitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla paſſim apud Auctores occurrunt; de qua *Caſaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc ſilentio huic praetexit, *M. du S.*

38. Πᾶν γδ ἤδη ςάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo quod in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τ̃ Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad hæc verba, κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua *Joſ. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet *Heſychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem *Scaliger*. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quæ Piſæ committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. ſupra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharſis Graecae diſciplinae cauſſa: ſed Toxaris etiam ante ipſum, ſapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque inſtitutorum ſtudioſus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, ſed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos ſunt qui Octipedes vocantur, hoc autem ſignificat boum duorum dominum eſſe, & unius plauſtri. Hic Toxaris neque rurſus ad Scythas rediit, ſed Athenis mortuus eſt. Neque ita multo poſt pro Heroe eſt habitus, ſacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ [a] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἐπιθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ βασιλείου γένους [b] ὢν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν [c] ἀπέθανε· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξένῳ

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. *a* Πρῶτος] Sic *B2. P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Er. *H.* Obliterata eſt vox in M. vitio temporis. *b* Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὃν male recentiores. *c* Ἀπέθανε] Ἀπέθανεν W. Prius vero ſervant Edd.

13. Ἐντέμνουσιν] Ἐναγίζουσι. *V.*

ΣΚΥΘΗΣ] Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam feceris, Theſſalonicae. Pateſcet legenti p. 540. & ſequentem. *Th.M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea eſt Pariſinae editionis, i. e. *Aſtrolog.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte ſit expreſſus. *J.F.R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Laërtium.* *G.C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendoſe in aliis πρῶτον. *J.B.*

Πρῶτος] Sic emendatum in *B2. P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M.du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Meminit hujus *Galenus* in προτρ. ad Artes. *A.V.*

Quae de Anacharſide hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 155. *M.du S.*

6. Οὐ τοῦ βασ. γένους] Hoc a Luciano obſervatum, quia quem nominavit, Anacharſis e regia ſtirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M.du S.*

Ibid. Ὢν] Turparunt editores novitii ſinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὃν, nempe ὃν pro ὤν. *J.J.*

7. Πιλοφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M.du S.*

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. *M.du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus ruſticanae tantum opes erant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſticanas praecipue recenſet *Heſiod.* bovem aratorem. *G.C.*

12. Μετ' οὐ πολὺ] Immo poſt CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & peſtem, de qua mox, interceſſerunt. *M.du S.*

13. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ξένος ἰατρός. F.G. Ita in nott. ejus Mſſ. invenio, an igitur voluit Ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quaſi Numinis eſt, ideo majori litera diſtinxit, quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admiſimus. *J.F.R.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipſi quamquam peregrino Medico, Athenienſes hoſtias immolant.* ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ. hoc eſt, *ipſi hoſtias immolant, ſub nomine peregrini Medici.* *AE.M.*

Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemſterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his conſona, haec ſunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. *Spanh.* Diſſert. IX. de praeſt. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J.F.R.*

Ibid.

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοὔνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

MEDICO Athenienſes. hoc enim [illegible], cum Heros eſſe juberetur, accepit. [illegible] ſam vero cognominis, & cur in [illegible] relatus ſit, & pro Aeſculapii po[illegible] uno habitus, enarrare haud abs [illegible] fuerit, ut diſcatis, non Scythis m[illegible] trium eſſe immortalitatem credere, [illegible] legare nuntios ad Zamolxin; ſed A[illegible] ſibus etiam licere Deos facere in ip[illegible] cia Scythas.

Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥαίνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμοὺς τινὰς πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

2. In magna illa peſtilentia viſa [illegible] quietem eſt videre Architelis Ar[illegible] uxor, adſtantem ſibi Scytham, q[illegible] ret dicere Athenienſibus, *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quoſdam malos odore delente vino,

[a] Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. [b] Παρὰ] Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *J. H.* &c. [c] Ἔπαυσε] Ἡ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμαινέτη. *G.*

24. Ἐπιστάντα] Multo ante vita functum. *G.*

Ibid. Ἐντέμνουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida *Thucyd.* V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν, ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2. 44. *J. M. G.*

Ibid. Ξένῳ Ἰατρῷ] AG. IV. 88. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Ἐκκλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι & οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσι. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. G. C.

Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat quam ridicula crud[illegible] in[illegible] terjectis forte aliquem [illegible] ad Zamolxin, πέμπουσι vel [illegible] Ζάμολξιν [illegible] τελλόμεναι τῶν ἂν ἑκάστ[illegible] [illegible] ſione ſecutus ſum. [illegible] o-mnino praecedentibus [illegible] Quid [illegible] ne debebant homines, [illegible] Graecia? an illud, [illegible] pro Heroë, pro aux[illegible] cia agnitum? [illegible]

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις [illegible] ποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdeloriana*, & interpretatio Opſopœi eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Gracia Scythas Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Gracia Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, ſeu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, conſuluit. Merces igitur curationis hodieque illi perſolvitur, equus albus in ipſius monumento immolatus, *illo ipſo loco*, unde oſtendit Dimaenete progreſſum ipſum, illa de vino praecepiſſe: & inventus ibi fuerat ſepultus Toxaris, tum inſcriptione agnitus, etſi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella inſculptus erat Scytha, ſiniſtra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipſam faciem, tempus olim jam abolevit. Eſt autem non multum a Dipylo *ſive Jano*, ad ſiniſtram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὤν, συνεβούλευσεν. ὁ δ᾽ οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι, καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ᾽ ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό πως. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ᾽

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἔδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male παρά. *f* Εἰ] Eraſa priore ſcriptura haec ſuperinducta eſt in M. quam etiam adgnoſcunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum poſt ἔτι eſt in W. Idem aderat in *P.* quare id ſervavi, etſi abeſſet a *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκεκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Græca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita cœcus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Græciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Græciam quam Athenas, an non potuit ſingulare adminiſtrari remedium urbi Athenarum, æque ac aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum præcedentibus adhæreant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θανατᾶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θεοποιεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quæſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸν μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE. M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔπαυσε] In L. ἢ ἐποίησε. Et ſane cum παύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔπαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum παύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ νοσεῖν aeque ac παύειν τοῦ πόνου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπὼν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φῆναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J.F.R.*

34. Ἀθηναῖος ἰατρός] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εὑρέθη, κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Meurſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

49. Πο-

ἀλλ᾽ ἐστεπταί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί᾽, οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῄει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] παρὰ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ [c] ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

Veruntamen coronata ſemper eſt, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope eſſe liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem ſanaverit.

3. Verum enim vero, cujus rei cauſſa mentionem illius injeci, ſuperſtes erat Toxaris, cum Anacharſis navigatione modo finita, a Piraeeo adſcendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim deriderì ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum jam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio, navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. *b* Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. *c* Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] Inverſo ordine W. ἐμ. αὐτ. ὀδ.

57. Ψοφοδεὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. *V.*

49. Πυρεταίνοντας] Infra tamen πυρέττειν pro πυρεταίνειν quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. hiſtor.* c. 1. Hic vero nihil variationis invenio; quare, cum utrumque rectum ſit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ. At potius ita diſtinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ, *& ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos eſſe.* Certe puriſſima illa Florentina editio caret diſtinctione poſt τινας. Non ſemel hic libellus prava diſtinctione corruptus eſt ſive a librariis, ſive editoribus. Sic paullo ſupra pulchre vidit *Graevius*, V. Cl. legendum, καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ac inventus illic eſt ſepultus Toxaris, cum ex inſcriptione, licet ea non amplius exſtaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *inciſum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male ſe habent haec, Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. Sed legendum, ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. *Atque ut impenſius mireris, unius ejusdemque ſunt familiae, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas* (h. e. Pater talis cenſendus eſt, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero ſimul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus eſt, & eximia quadam forma decorus: qui ſi tantummodo vocem ediderit, abibit te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male Solan. punctum poſt ἤδη collocaverat. In *Pariſina* comma erat, reliqua nihil diſtinctionis habet Fl. & *Obſopoeus* quoque concluſo ſuo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo ſublevatos eſſe.* Quod cum recte ſe habeat, *Voſſium* quidem ſecutus ſum in tollenda poſt τινὰς diſtinctione; nec tamen novam poſt ἤδη addidi, quia non opus eſt. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex ſolo Cod. L. *Solanus* ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Junt.* inquit. Sed id non adeo neceſſarium puto, quin παρὰ, etſi alibi non idem ſit quod ὑπὸ, hic tamen non ſit ineptum. Παρά τινος enim ſaepe ſignificare *a parte illius*, ſive quod proficiſci-

Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipſo jam tempore immutatus fuerat.

ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα· εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους [d] τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, [e] ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

4. Sed Scythice ipſum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharſis es Dauceti filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharſis, quod & linguae ſuae peritum inveniſſet aliquem, eumque gnarum, quis ipſe eſſet inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ᾽ ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον [f] εἰδότα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τοῦ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. e Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. f Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

ciſcitur ab aliquo, non ſolum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique oſtenderunt; verum & paſſivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 45. τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuiſſet. *J.F.R.*

63. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Gallice ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas.* *AE.M.*

Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Eandem Gallicam phraſin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et ſaepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Mena-* ... nunc compil... ? Hoc loco non arbitror; nam facile ejuſmodi cogitatio utrumque potuit ſubire. Interdu... ...en non abeſt ſuſpicio. *J.F.R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. ſupra Ἀναχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τοῦ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. *J.B.*

Τοῦ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium eſſe potiorem, quam ſi receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut ſit γένος τῶν δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatiſſimis*, i. e. *dignitate conſpicuis*, formula loquendi in ejuſmodi narratione uſitatiſſima. *J.F.R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin popularem ſuum eſſe, qui Graeco more veſtitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum*, ſeu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. *J.G.G.*

74. Ἔγνω] Plura ejuſmodi in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubjunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Cl. *Jenſ.* in Lectr. Lucian. p. 30. *J.F.R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lipſ.* 309. verſ. 8. ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει. i. e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI. p. 707. 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noſter iterum c. 5. hujus *Dialogi.* οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. *J.F.R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra *Tim.* c. 14. ex diviſione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γένειον. quae loca monente eodem contuli. *J.F.R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ᾽

το, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν [a] διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις κἀμοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου [b] ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτετάραγμαι, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἔθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἤκομεν,

ro, Hoſpes, unde noſti nos? Et ipſe, inquit, *inde ſum, e vobis, Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus ſim. Numquid,* inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiiſſe, & nunc ibi vivere, & in honore eſſe apud optimos quosque? Ille ipſe,* inquit, *ego ſum, ſi quis de me adhuc ſermo apud vos eſt.* Tum, *Noris ergo,* inquit Anacharſis, *diſcipulum me tuum factum eſſe, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii ſtudio profectus venio tibi ſexcenta perpeſſus mala ab interjectis gentibus. Ac niſi in te incidiſſem, decretum jam erat, ante ſolis occaſum retro rurſus deſcendere ad navim, adeo perturbatus ſum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina,* obſecro, *tu me, Toxari, adſumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima ſunt, oſtendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praeſtantiſſimos, mores, celebritates, vivendi rationem & adminiſtrandae reipublicae, propter quae & tu, & poſt te ego, tantum itineris fecimus; ne-*

a Διατρίβοι] Sic W. Διατρίβει Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτὸ] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritum κατ' αὐτὸ? Videtur ſignificare *pariter. Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ ſaepe eſt *pariter, ſimul.* *J.G.G.*

Κατ' αὐτὸ] Notaverat Cl. *Hemſterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta. Reperitur haec locutio apud LXX. Intt. *Geneſ.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit: *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit, ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Eruditiſſimus *Graevius*, reddens id *pariter.* Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro diſcedere liceret, verterem: *ex* [illegible] *luſtribus natus, ut* [illegible] le. Sic fere *Dionyſ. Hal.* [illegible] verſ. 4. Ed. *Lipſ.* [illegible] ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου [illegible] τα διαφέρειν τῶν ἄλλων [illegible] vertasne *ex, ſecundum* [illegible] *Dion. Hal.* antiq. [illegible] ται μάλιστ' αἰτίαι ubi, *ex qua cauſa* [illegible] *dum* quam cauſſam verteris, non multum intererit. *J.F.R.*

91. Διατρίβοι] Sic ſolus noſtrorum Codicum W. melius quam quod in aliis eſt, Διατρίβει. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum me diſcipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non viſis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipſas cum januas veniſſes, abitum paraſſe. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiſerit, neque pauca adeo habet pro hoſpitibus delinimenta: ſed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, ſi qui tibi jam ſint, memoriam ſerväturus ſit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi ſubjiciam. Eſt hic vir ſapiens, indigena ille quidem, ſed multum per Aſiam & Aegyptum peregrinatus, & verſatus cum hominibus praeſtantiſſimis, caeterum non divitum unus, ſed oppido pauper; videbis ſenem ita*, ut me, *plebeium in morem veſtitum. verum propter ſapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad conſtituendam civitatem utantur, & ſecundum illius praecepta vivere velint. Hunc ſi amicum tibi conciliaveris, & quantus vir ſit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & ſummam jam noſſe bonorum quae hic ſunt. Itaque non eſt quod majus*

καὶ μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν [c] ἀναστρέψαντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φὴς, [d] ἀπέλθῃς, οὐδ᾽ ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ᾽ ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διά γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι

c Ἀναστρέψαντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρίφαντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant J. Fl. H. P.

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

28. Δημοτικ ἐ.] Nota frugi hominem. G.

* Τὴν] Articulum in Edit. omiſſum ſupplevit M. du S.

pretatione ὅς omiſſum, nec poterat verti, niſi diſtinctio apponatur. οὐκοῦν, ἦδ᾽ ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inſit ille, Anarcharſis ſcilicet, ſcito me tuum diſcipulum eſſe, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo poſt, pag. ſeq. Εὐφήμει, ἦ δ᾽ ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeſo, inquit ille, rem gratiſſimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ᾽ ὅς, *inquit ille.* Paullo poſt κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum ſit *bona fortuna, bonis avibus.* *J. G. G.*

3. Ἀκινάκου] Vide Tox. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρεψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρίφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus ætate tradunt hiſtorici Athenas appuliſſe Anacharſidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. ſupr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρέργῳ θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ [b] ἡμῶν. εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἕπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση [c] περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλ-

tibi donare bonum poſſim, quam illi ſi te commendem.

6. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharſis, *ſed prehenſum me ad ipſum deduc. verum illud timeo, ne difficiles acceſſus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, ſubminiſtranda illi beneficentiae in hoſpitem occaſione. Sequere modo, ſcies enim quantus ſit illius circa peregrinos pudor; & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipſe ad nos accedit, cogitabundus ille, ille ſecum ipſe loquens,* & ſimul Solonem allocutus, *Hunc tibi,* inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. Scytha autem eſt, generoſus apud nos, & tamen relictis, quae ibi ſunt omnibus, huc venit, ut vobiſcum verſetur, ut ea quae pulcherrima ſunt in Graecia, videat, ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipſe diſcat omnia, & innoteſcat praeſtantiſſimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hoſpitio accipies, & germanum Graeciae civem ef-

a Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, niſi quod nonnullae δυς πρόσοδος ſejungunt.
b Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. c Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτην ἐξεῦρον] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Πρόξενος αὐτοῦ [illegible] *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad [illegible] πρόξενος αὐτοῦ γένεο. [illegible]

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etſi αἰδὼς πρὸς τινα frequentius occurrit quam περὶ, ut ſupra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hiſt. c. 4.* μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ poſſes ſubſtituere; ſed non eſt opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & ſimilia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video ſatis cauſſae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. *J. F. R.*

56. Ἐπίτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. *AE. M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejuſmodi obſervationes facere poteſt; quare compilationis ſuſpicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noſter, ut ſupra *Herodot. c. 3.* *J. F. R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demoſth.* Προὐξενεῖς αὐτῶν. *F. G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ] [illegible] pliciter eſt, *ſuſcipies* [illegible] *hoſpitio publico ſuſcipies* [illegible] *ſpes, loca lautia prae*[illegible] *J.* [illegible]

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Graevium* dedita opera ſcripſiſſe αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accuſandi caſus recte quoque huic verbo poſſit adjungi, genitivum tamen in hujuſmodi compoſitis amant Graeci, ratione propoſitionis, quae in compoſito ineſt. Quare ſufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προὐξ. in priore ſyllaba Attice ſcribendum, neſcio, neque magnopere curo, Noſtrum non ſolere ὑπεραττικίζειν ſciens, ut non longo.

efficies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharſi, omnia vidiſti, viſo Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hoſpes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum eſt in hoc ſene. Omnium quae ſunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc ſi fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoſophiae ſpecimen. Ita igitur judica, te eſſe feliciſſimum, qui cum Solone futurus ſis, & amico illo ſis uſurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus ſit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, inſtitueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharſin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharſis, ſapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo ſua voluntate diſcederet. Ut enim promiſerat illi Toxaris, ex uno viro Solone, breviſſimo tempore cognoſcebat omnia, & innoteſcebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἁπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἆθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα [d] διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἑκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος,

καὶ

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Verſt.* ac *Gr.* In W. videtur fuiſſe διατρίψῃ. Sed alia manus διαπρίψῃ fecit, Διαπρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥσθη] Laetatus eſt. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitioſe legitur, & .] ut vera ſequitur vibiam, vertitur inſulſiſſime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne ſtudium adhibens, ut quam jucundiſſime in Graecia vivens renideret.* Quid eſt, *jucundiſſime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus impoſuiſſe: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret, ex animi ſententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἴχεται ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic ſuperius pro εὐπρεπῆ oſtendimus reſcribendum eſſe εὐτρεπῆ. *J.G.G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuiſſe διατρίψῃ, ſed alia manus διαπρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jenſius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* ſecutus ſum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut ſcripturam ipſius Codicis, ſed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omiſſum vid. ap. *Steph.* in Theſaur. qui ſatis de eo egit. Occurrit rurſum c. ſeq. *J. F. R.*

82. Εἶναι] Legendum puto ἐκεῖνον, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, ſupra jam obſervatum eſt in *Hermot.* Certe ita interpretatus ſum. *J.M.G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, [b] ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε οὖν ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἧκέτον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. Φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus.

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia inde Toxariſque nunc in Macedoniam venerint, adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per ego *vos* Gratiarum *numen rogo*, nolito iraſci mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τούτῳ ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur *J.* Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν *J.* male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένω] Sic recte *J. H.* Fl. Ἐπαγομένῳ male *Ald.* & *P.*

91. Δημοποίητος] Δημοποιητός ἐστιν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. *V.*

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. *J. G.*

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabant.* *J. G. G.*

89. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam ſtertente interpretes, alter *ac prorſus tandem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus autem e Barbaris Anacharſis initiatus eſt*; alter, *eoſque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graeciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη. *J. G.*

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, ſa-

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens; quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, dein-

ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμὴν τοσαύτην, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι [g] τῶν λόγων [h] ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵτινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθών, καὶ [i] συγγραψάμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* h Ὑμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. i Συγγραψάμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχον φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91] Δημοποίητος γενόμενος] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F.G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non οὐδὲν, vid. ex Παρασ. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρεστῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνονι ἀπίθανε. *M. du S.*

2. Ἐπαγομένω] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J.F.R.*

15. Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G.C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J.B.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F.G.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν. eſt & *ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J.G.G.*

Δεῖξαι τῶν λόγων] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. *J.M.G.*

28. Ἐπιγραψάμ.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Δικ. c. 29. & Περ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραψάμενος προστάτας] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſi-

τάτας, συναγωνισταῖς χρῷτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad univerſa poſſet? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharſidi, isque barbarus, Toxaris, ſed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem ſyllabis, dixere, *Multi quidem, hoſpes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime ſunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum ſuperiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipſum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum eſt. Benignitatem enim, & in hoſpites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa ſe benevolentia venerabiles tamen praeſtant, & quam ſint placidi, quam faciles acceſſus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo poſt facto.*

11. Ut-

a Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. b Δεκάδι] Sic Edd. Δεκαδίῳ W. c Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ὅ. τ. ἄ.] Haec ſeptem verba in Edd. omiſſa, ex Cod. W. reſtituta.

39. Τῇ Αττ. δεκ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

* Δημοσθένην] Δημοσθένης erat in Editis exemplaribus, ſed mutavit *Solanus*, ſine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, ſed *circa* ſignificat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένη Δημοσθένην ſcribere jubeant Grammatici, videat noſtrum in *Demoſth. Encom.* c. 3. & alibi, ubi Δημοσθένην ſcribere ſolet; velut alii Ἀριστοφάνη, alii Ἀριστοφάνην amant. *J.F.R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφεσθαί τινι, *operis ſocium adſcribi*, inveniri, teſtis eſt *Suicerus* in Theſaur. Eccleſ. Vide etiam Cl. *P. Weſſeling.* Obſ. II. 6. p. 162. (quem conſulendum Cl. *Hemſterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendiſſe animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggreſſus, praeſides conſcripta de illis hiſtoria (praeſules* eſt ap. Benedict.) quum debuiſſet: *quibusque adſcitis patronis*; id enim ſignificare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι, ibidem docet *Weſſelingus.* Cum vero ex *Luciani* bis accuſat. c. 29. ἐπιγράφοιμι [illegible] προστάτην ἑαυτῶν adferat; nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. uſitatius ſit, non repugnaverim, ſi quis & hic illud recipere malit. *J.F.R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] *Vincentius Opſopoeus* interpres ſic vertit (*Attica Muſa*) quomodo legerit, neſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάτῃ, & ſibi intellexiſſe μούσῃ, quaſi fuerit quaedam decima Muſa Athenis. Sed ea δέκας non ad Muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit *Plutarchus*, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. *J.P.a G.*

Ibid. Ἀττικῇ δεκάδι] Vide apud *Philoſtratum* p. 564. βοώσης δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης [illegible] τῶν δέκα, &c. De Herode ſermo eſt, qui reſpondet id ſolum, *ſe Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *ſecunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. ſcriptum eſt δεκάδι α. Quod an Lucianeum ſit, viderint alii; mihi nunc de eo diſpicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι ἂν οὗτοι] Haec verba: Ὅτι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. ſolo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι ἐθέλωσιν ...., ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripſit ad me Cl. *Geſner.* ſuper hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum eſſe video Cl. *du Soul: Fit-* „ *que*

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo ſunt, filius & pater. Hic quidem, ſi Solonem aliquem aut Periclem, aut Ariſtidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, ſtatim te amicum ſibi abducet, ita procerus eſt, & virili quadam formoſitate pulcher: ſi vero locutus ſolum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, ° tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem univerſa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἓν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιή-

d Ἀπάξεταί] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξηται male *S.* & *A.* *e* Οἰχήσεταί] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε. *f* Ἀκούουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J.* *H.* *P.* &c. *g* Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *J.* Fl. *H.* *P.* *h* Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ *que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim,* „ *quidquid optimum eſt.* Legit igitur, καὶ τουτὶ γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τοῦ ὅ, τι omiſſioni locum dare potuerit: recipere tamen non auſim. Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὲ, υἱὸς. καὶ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava dispunctione laborabat, ſcribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδυσάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. a G.*

Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio*, *abeo*, *diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ὀχήσεται, *vehet*, *raptabit*. *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

62. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

68. Ἐπι-

ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes univerſam: & hoc ſolum opus eſt, ut manu ſignificationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (ſi jusjurandum adjicere orationi fas eſt) dixerunt univerſi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae inſunt, dixiſſe videntur. Non igitur deſidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus eſt, ſed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim ſi contigerit, ſerena omnia, & ſecunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρηστὴν χεῖρα. W. *b* Δί'] Δία Fl. & M. Ceterae Edd. ſic, ut dedimus. *c* Ἤδη] Ἤδὴ *S.* & *A.* male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. *d* Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. *e* Φησὶν] Φασὶ male Fl. Recte cett. *f* Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. G. (fallitur, vid. notam noſtram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc ſit, clarius ex ὑ Εἰκ. c. 4. diſces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modeſtas laudandi & probandi rationes ponitur. Paſſim uſurpat noſter. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Diſtinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda eſt, hoc ſolum* ſc. ſi feceris, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J.G.G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἠδὴ. Lege ἤδη. *F.G.*

73. Ἔδοξα] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. ſic leges. vulgo male ἔδοξα, ſententia refragante. *Et mihi, jam experto vix milleſimam partem, quae illis inſunt, dixiſſe viſi ſunt.* ſc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui veſtras virtutes praedicabant. *J.G.G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impreſſis & ipſo M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc verſum *Heliod.* L. 2. Ἐργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.

J.B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii* *Heſiod.* & vid. illum in Ἐργ. καὶ ἡμ. verſ. 413. Ubi quoque cognoſces, ἀμβολιεργὸς, ſecunda correpta, ſcribendum; niſi id ex verſu jam ſponte videris. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, eſt verſ. 411. Ἐργ. *Heſiodi.* Sed alium certe reſpicit Lucianus; aut quomodo ex *Aſcraeo Ceüs* factus Heſiodus? Deinde ubi ἕδρα? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionyſ. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipſa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι. Fuiſſe autem Ceüm inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs.* Vid. Μακροβ. c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, ſed in voce *Ceüs* comparet. Teſtatur autem diſerte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* inſula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praeſertim cum apud *Lutatium* ſive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id aſſeruit, nihil tale, teſte Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, ſed falſo, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Urſino* viſum erat, ſed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomeſio* ad Gyraldum p. 463. obſervat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J.M.G.*

FINIS TOMI PRIMI.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἁλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde.* σωτήρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐσχατιά. *de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus.* Οἴτης *pro* Αἴτης. *de Jovis ſepulcro ex hiſtoria ſacra Evemori. Scholiaſtes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄστυ *contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

PAg. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca viſum eſt dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponneſiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora ſic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& ſtrenue ſe fortiterque geſſit pro republica anno ſuperiore, cum Peloponneſii Acharnenſes obſiderent.* Acharnæ autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponneſiaci obſeſſæ ſunt, ut ex Thucydide locupletiſſimo teſte conſtat. Quamobrem ea quæ hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui eſt ante Chriſtum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo ſeu oppido cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere eſt quod a Luciano ſcribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re inſignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos eſſe olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii ſunt) ſic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus aetas illa ſcatebat. Certe qui Ariſtophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magiſtri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit in epiſtola xxiv. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ ſunt. Quo enim loco ait ſe in fundum Hepheſtiadeum migraſſe (Ἡφαιστιαδῶν debuit ſcribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἐθνικοῖς, non autem Ἐφεστιαδῶν) ut ubi ἀπωθεν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuiſſe* μισάνθρωπον *ſed cum homines nanciſci in urbe non poſſet, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho ſcriptum; & item alterum, quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

> Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι
> Τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus ſepultum eum fuiſſe Ἁλῆσι· ſed cum duæ ſint Ἁλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἁλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venuſtum, ita elegantem judico, eum ut inter politiſſimos Luciani non dubitem referre. Ita ingenioſe & facile compoſitus eſt, ut ei nulla comoedia poſſit comparari. Tum porro, ſi uſquam alibi, pura in eo oratio eſt, atque ita caſtigata, ut nihil ſupra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum ſpirans, ſed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam poſt renatas meliores literas puriorem editum fuiſſe libellum hunc. Idque ita verum eſt, ut ſatis mirari non poſſim hominis illius impudentiam, qui auſus eſt poſteris imponere, profeſſuſque eſt editionem illam Pariſienſem in forma maxima ex Mſſ. Codd. regiæ bibliothecæ expreſſam eſſe.

> Νᾶφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vſ. 1. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentiſſime ſunt & ingenioſiſſime a Dione Chryſoſtomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti ſe habebant, reliqui, id non temere factum eſt: & qui κριτικοὶ ſunt, facile cauſam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερείδης] (Ἐπερείδης erat in Ed. *Graev.* ha-

harum nott.) Hujuſmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim uſus eſt Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens ſuſpicio ſit, corruptum eum eſſe. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, &c. Eſt ibi elegantiſſima moerentis Chariclix deſcriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortaſſe non diſſentientibus. ſed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus eſt. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magiſtri, ἀγκὼν quandoque eſſe ἐπικαμπὴς τῆς χειρός; ſed hic ex deſcriptionis ſerie non poteſt. Itaque ſic mihi perſuadeo legendum eſſe, ἀγκῶνα θατέρου βραχίονος. Totam illam deſcriptionem legito, ſi te, ſi me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioſo Plauti eſt, *os columnatum*; ſed κωμικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non ſunt eadem: itaque recte diſtinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad inceſſum pertinet, ut mihi ex Platone demonſtrare facile ſit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaſte quoque *Æſchyli* in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipſo in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam ſaltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis eſſet ſemel recitantes audire, eorumque choros ſpectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiaſten *Ariſtophanis* legas, ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] Illius enim vis ὑπνοποιός eſt, ſeu ſomnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympoſio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Eſt & tale aliquid in ſexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος ſcriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis ſcilicet ſimiliter exeuntibus, πατρηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδόν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita ſibi invicem inſtantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in proſa ſcilicet oratione exiſtimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Haec & alia hujuſmodi ſedulo obſervanda judico, ut ad proprietatem Graeci ſermonis perveniri poſſit. Ceterum non ὑετοί τε, legendum eſt, ſed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in verſione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Hiſtoria ſacra, niſi quod, ut ait Comicus, *male diviſa ſunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho ſcripta a principe hiſtoricorum Moſe fuerant, ad Deucalionem ſuum tranſtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac hiſtoria dicitur, aliis λάρναξ eſt, vox ejuſdem ſignificationis. Uſus ea quondam fuerat Nicolaus Damaſcenus, cum de primo diluvio ageret. locus eſt apud Joſephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditiſſimo libro de ſolertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; ſed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνί φασι περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν ἔσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ ἀποπτᾶσαν. id eſt, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca emiſſam indicium tempeſtatis Deucalioni fuiſſe, cum ſe rurſus in eam conferret, ſerenitatis vero, cum prorſus avolaſſet*. pag. 968. edit. Pariſ.

Ibid. 48. Λυκωρεῖ] Parnaſſus eſt, aut certe illius pars, (nam ad Parnaſſum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis conſtat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnaſſus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honeſta appellatione nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὦ [illegible], ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia ſexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etſi conſtet plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt, ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θυλάκους, quibus humanum genus ſub Deucalione paene periit, leviores eſſe quam in &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora eſt ducta ἀπὸ τῆς στήλης ἀναγεγραμμένου.

Ibid. 89. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, *σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non poteſt*, nam *ſervator* idem facit Latine quod Graece σωτήρ. Terentius: *ſervatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν] Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, *ad extrema redactus conſilia*. nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminiſſet *Homerici* illius;

> Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δώματα, &c. Odyſſ. 4. item.
> Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
> Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt quam ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νήδυμον] Reliqui vocem Graecam in verſione, eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδην] Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis obſervandum eſt quod jam dicam. Auctor eſt Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri

fieri potuit; cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore aſſerant fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον· nam aut neceſſe eſt in unum Epimenidem collatum fuiſſe, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror diligentiſſimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeteriiſſe.

Pag. 112. 3. Οἴτης] Error manifeſtus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυσάμενος] Libentius legerim ἀναυσάμενος maxime cum *Eraſmus* verterit, *redaccenſo*, &c. quamobrem in ſuo codice legit non ἐναυσάμενος, ſed ἀναυσάμενος.

Ibid. 6. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi reſpicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adverſus Celſum Epicureum. is ita ſe habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Semper mendaces ſunt Cretes. etenim ſepulcrum tuum, ô rex Jupiter, conſtruxerunt; tu vero non es mortuus; ſemper enim es. Ad quem locum doctiſſimus Scholiaſtes haec habet, ſi minus vera, at certe ingenioſa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minoïs inſcriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [F.] SEPULCRUM. *lapſu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum eſt, ita ut relictum ſit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc eſt quod ferunt Cretes eſſe apud ſe Jovis ſepulcrum.* Ceterum in loco Scholiaſtæ legendum eſt non τὸ τοῦ Μίνωος, ſed τὸ, Μίνωος, ut ſit poſitum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi ſupra, ea mihi videri ſi non vera, at certe ingenioſa, non temere dixi. Nam ex Evemeri ſacra Hiſtoria, quam olim Latinam fecerat Ennius, ſuſpicio eſt, totum illud negotium ſe ſe aliter habuiſſe. Locus eſt apud Lactantium: *Jupiter aetate peſſum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii ſui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεραπείαν) *decoraveruntque: & ſepulcrum ejus eſt in Creta, in oppido Gnoſo; & dicitur Veſta hanc urbem creaviſſe* (ita loqui amat Ennius; iſthuc autem *creare* Graecum eſt κτίζειν, quod & condere ſignificat) *inque ſepulcro ejus eſt inſcriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortaſſe legendum τῆς ἐκεῖ ταφῆς. verum non eſt tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸν Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod ſupra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam pleriſque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem ſcriptorem legiſſe me ſcio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus conſtabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quaſi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, ſeu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis ſacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Ariſtophanis* ad νεφέλας; ubi enim ſcriptum eſt Διάσια dicta fuiſſe ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum eſt ἄσας, id eſt λύπας. unde apud *Heſychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων.

Pag. 114. 24. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci ſermonis. Vix milleſimus quisque haec obſervat: dicam tamen quod ſentio. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco eſt, *ſi quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in verſione mea expreſſi. Itaque οὑτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 27. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους] In Mſſ. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 41. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim ſunt qui probare conantur, Athenienſes Saitarum (in Ægypto ſunt Saitæ) colonos eſſe; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe ſeu pago Ægypti, cui nomen Aſty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipſam in medio relinquam; ſed argumentum illud dico telum eſſe plane plumbeum, qui ſciam paſſim apud Homerum, Herodotum, & antiquiſſimos quosque ſcriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa ſit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita uſurpant. nam apud Plutarchum eſt Φωκέων ἄστυ, in vita Themiſtoclis. Terentii autem locus, *An in aſtu venit*, nihilo magis probat. ſcena enim Athenis eſſe fingitur. hic quoque Luciani noſtri, qui nobis in manibus eſt, tantumdem efficit. nam ſcena hujus δράματος in Attica eſt. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in aſtu venit*, pro, *an in urbem venit*, ſeu illa Epidaurus foret, ſeu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum eſt, non eſt quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἠγανάκτει] Lego ἠγανακτεῖ, & ποιήσομεν.

CAPUT II.

Lucianus ſex ſeptem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proſerpina & Ceres θεσμοφόροι. *Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis.* τιλεῖν ἐπὶ τέρμα, *recte dici. Lucianus emend. ut & Heſychius in* Ἑρμῆς. *Lucianus emend.* δὴ *pro* δεῦ. *Dionis Chryſoſtomi locus in* Ὀλυμπικῷ *emendatur* διὰ παρεκβάσεως. *de hac voce* ὑθληδὸν, *contra Bud. & Vallam.* ὀρχηδὸν, *& alia quaedam.*

PAg. 116. 48. Τοσαῦτα πίοτατα ταύρων] Ajunt eſſe Atticiſmum, πιότατα αἰγῶν; at ego ajo ſolos barbaros Graece dicere τοσαῦτα πίοτατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae conſuetudinis non eſt. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum eſſe: nam in iis planiſſime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in ſacris praecipue abſumpta. Teſtes qui petat, non Homerum, non Ariſtophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque ſuperſedebo afferendis teſtimoniis.

Pag. 117. 64. Λῆρος μεγάλη] Puto ſcripſiſſe Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui iſtud λῆρος nullo adjecto nomine non ſatis efficax videtur.

Ibid. 66. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς] Etiamſi nullum in Mſſ. Codd. ſubſidium eſſet, nemini tamen, ut opinor, difficile foret perſuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video ſane pleroſque omnes in hac eſſe opinione, Luciani textum, uti vocant, eſſe perquam emendatiſſimum; ſed qui ita cenſent, næ illi haud ſatis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς ſolœciſmus eſt; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ô hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρώην &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoſcas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρίβη παρὰ τὴν πέτραν] Locus corruptus, etſi primo ſecus videatur: cum enim ſcripſiſſet Lucianus, συντρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, neſcio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιέφθειραν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν, ſed longe alius eſt ſenſus, ſi παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, ſi περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, ſignificat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mſ. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικρόαις ἐξελάσει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeſo nonne ἀνακόλουθον ſit, ſi quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius voculæ defectu, quæ propter ſimilitudinem literarum facile excidit, καὶ ſcilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quæ una efficiet, ut omnia conſtent, ſic, *me veluti fuſcina extrudebat, & ut ii facere ſolent, qui excuſſa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; ſane quidem, ſi ſententiæ tam exigua res non obfuiſſet; ſed, ut opinor, non eſt quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris ſtudioſum, hujus diligentiæ pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις] Reſpicit locum qui in Pluto Ariſtophanis eſt: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Ariſtophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta ſunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μέν σου αἰτιᾶσθαι] Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σε pro σου. Senſus eſt: *numquid ab omni ratione alienum eſt, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere* [illegible] qui αἰτιᾶσθαί σου ταῦτα ſignificabit, *te in his* [illegible] vel, *te rerum harum accuſare*, quod nihil [illegible] nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον] [illegible] lius ſcribi judico, τοῦτο τοῦ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον.

Ibid. 63. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ] Legerim εὐνοϊκὸν [illegible] etſi aliter verterim. Siquis autem exiſtimat [illegible] in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica [illegible] eſſe, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, ſemper [illegible] vel *in domum meam* ſignificat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάκλεισον ἐν θύραις] Suſpicor leg[illegible] θήκαις, *in arca*. forte etiam pro θύραις ſcriptu[illegible] rit θυλάξι, quæ vox aliquando ciſtulam ſignific[illegible] quando ſacculum. Deinde ſi hac voce θύραις [illegible] luiſſet, haud dubie dixiſſet ὑπὸ θύραις, non ἐν [illegible] quemadmodum ſcripſit ſupra, καὶ κατακλεῖσθαι [illegible] χλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατα[illegible] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων [illegible] τα κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσιν. mox ſequitur locus mihi ſuſpectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut deſignet, qui pecuniam ſuam fricant, ut aeruginem avertant. Locus eſt lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. poſtremae Leunclavianæ.

Ibid. 76. Μέτρον] Reſpicit proverbium notiſſimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Ariſtophanem eſt.

Pag. 127. 84. Ἀπάγει μοι χευθησομένην] Cum ſequatur mox ἀνοίγειν τὰς θύρας, non poſſum concoquere iſtud ἀπάγει; qua voce ſignificatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque [illegible] non ἀπάγει, ſed προάγει, unde προαγωγὸς, [illegible] talis meriti nomen. Deinde in codice *Eraſmi* i[illegible] batur; quod ex ipſius verſione facile intelligitu[illegible] enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Tragic[illegible] Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod oli[illegible] datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Heus, liberorum ne ſulcum feras Diis
Invitis. ——

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legiferae* [illegible] Cauſam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipſa tantum [illegible] dicta fuit Θεσμοφόρος, ſed & Proſerpina. Unde [illegible] Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρον [illegible] *Cereris & Proſerpinae*, &c.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, ſed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi ſervus καλλιγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Ariſtoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in ſermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud eſt quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pſeudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι εἰ ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρουν. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου] Facile ſane; prius paene effunderetur, quam infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν νεφέλ. de ſervo obliviofo,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,
Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; ἐκεῖνο εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρήξηται τὸ χάσμα, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Graecos. hinc itaque eſt quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quæ ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. *Facilius ad usque ſcopum pervenerit.* Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρνίων ὠκύτεροι] *Horat.* de Fortuna

—— *ſi celeres quatit Pennas*

ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſius placet, ὀνείρων ſcilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεσε δὲ ὕσπληγξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes eſſent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς] Mſ. Cod. ἐγὼ δὲ τον-

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολοῦ ὤνιε πρίασθαι βρόχον] *Æs laquei pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quæ cum nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervata proprietate ſatis commode non poſſe.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανών.

Ibid. 67. Ἐπελπίσαντες] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere*, eſt: hic autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii praeter ſpem fruuntur.

Ibid. 71. Λίνον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίας, Δρόμων] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἱ Δᾶοι καὶ Τίβιοι &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 136. 85. Ὁ θύννος] *Horat.* in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Ibid. 89. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφίας] Ἧπερ νόσος, ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id eſt δαπανηρὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενέστερος Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασανιστικῷ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Eorum meminit ſaepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etſi quod dicturus ſum, a Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud *Homer.* habes.

Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

His addas licet *Jul. Pollucis* teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quoque

que Ἑρμῆς εἶδος πόσεως περὶ Στράττιδι. Itaque certa emendatio eſt.

Ibid. 24. Δυσεύρετον &c. ἐκλελοιπός] Hujus ἀξυνεσίας veluti σπέρμα in Pluto *Ariſtophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his verſibus ſane quam moratis:

> *Nae illius modi jam magna nobis civium*
> *Penuria eſt*, &c. —— item:
> *Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias*
> *Reſtare video! Vah, vivere etiamnum lubet.*

His addi & illud poteſt quod apud *Diogenem Laërtium* eſt, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκήτεα πόντον] In Mſ. Cod. βαθυκόντεα. Videlicet βαθυκότης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτος habet, id eſt, *altas cavitates*. Quod etſi verum eſſe poteſt, mihi tamen nulla poteſt ratione probari, qui ſciam prioris ſyllabæ modum in κύτος brevem eſſe; ſciam praeterea alluſiſſe Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore eſt;

> Ἣν (πενίαν ſcilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον
> Ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Videmus ſecundum verſum paene integrum a Luciano ſumptum eſſe. Legendumne igitur cenſes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non auſim ſane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho ſcriptum eſſe, ut a Luciano lectum eſt, βαθυκήτεα ſcilicet. locus eſt in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἂν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη] Mſ. Τί ἂν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod ſi non melius eſt, at certe venuſtius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum eſt. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones conſuluiſſem. Alioqui quo tandem pacto ſtare poſſit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰκός? &c. ridiculum, ſi quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτος] Mſ. Cod. δυσκάτεχος. ſed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥσπερ ἐγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς] Diſponenda verba ſunt, ut & ratio & libri ſcripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς περίγμος ἤδη &c.

Pag. 143. 3. Καταλιπών] Mſ. καταλείπων ἀεὶ, ut ſibi morem eſſe hunc perpetuum ſignificet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ καὶ Κλέωνι] Homines ſunt ſua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Ariſtoph. & ſcripta in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti ſpero, hanc mihi veniam elegantiores homines, ſi a Luciano tantiſper abeam, dum *Dionis Chryſoſtomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. ſic habet p. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾷν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praeſidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modeſtiſſimus Dion fatetur ingenue non eſſe in ſe ſitam illam vim, alios ut erudire poſſit, quippe qui indoctus ipſe ſit; vanis autem promiſſis homines lactare, id eſſe a moribus ſuis alieniſſimum; ſe enim eo impudentiæ non proceſſiſſe. locum ipſum legito, & a me haud diverſus abibis. Idque clariſſimum & diligentiſſimum virum *Iſaac. Caſaubon.* non vidiſſe miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita paſſim alibi circa hanc vocem erratum eſt.

Ibid. 38. Ῥάκος] Notanda metaphora; quaſi qui veſtem recentem & integram alteri commodarit, poſt certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολείψει] Leg. vel ἀπολείπῃ, vel ἀπολείψῃ.

Ibid. 49. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν] Mſ. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

Ibid. 79. Τόνδε Δῖ] Verſus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus [illegible] vulgaria vertit *Eraſmus*, fallitur: οἱ πολλοὶ qui[illegible] nemini ignotum eſt: *vulgus* ſignificat; [illegible] ἐκεῖνα non ſignificat *vulgaria illa*. neque [illegible] Graeci ſermonis conſuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν] Certe hic [illegible] locus per ſe ſatis probarit, non ſemper ſumi [illegible] ſumi debere contendunt viri doctiſſimi. [illegible] enim ab *Euſtathio* vertatur καθ' ἡβῶντας. con[illegible] eam ſignificationem perquamplurimis locis [illegible] convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi ſcribit Mileſios, cum Sybaris a Crotoniatis eſſet capta, dolorem ſuum publico luctu eſſe teſtatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raſerint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν, nihil aliud eſt quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Mileſii.* Scio *Budaeum*, ſcio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter cenſuiſſe; id tamen ſcio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡβηδὸν per, καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, ſed ἄρδην, vel πάντας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus gloſſis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldaſti evulgatum eſt, ἡβηδὸν converſum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν [illegible] apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud ſignific[illegible] quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quo[illegible] ad vocis originem accedit, *una ſerie*, *uno* [illegible] *ordine*. Hiſtoria ſic ſe habet. Cum grand[illegible] è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atti[illegible] in aerario eſſet, cives autem Athenienſes [illegible] ea decem drachmas eſſent accepturi, auct[illegible] *Themiſtocles*, ut ducentarum navium claſſem [illegible] cunia conſtruerent: Graece ſic: τῶν ἀπὸ Λαυρ[illegible] λων ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δρ[illegible]. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* ſuos rediit; [illegible] taſſe apud *Heſychium* legerat vocem illam [illegible] ἡβηδὸν converſam fuiſſe. Ceterum in hac vo[illegible] ptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emen[illegible].

Pag. 149. 17. Οὔτοι ἀπόβλητα] Ex *Hom*[illegible]

> Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Iſ. Caſaub.* annotata ſunt ad Theophraſti Character. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπέβαλλες] Ut qui libidini alienae ſubjiciunt pueri aut puellæ teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιβουλεύουσί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθείς] Latine, *capite protruſus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέου βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκποδὼν τῶν ἄλλων. *Pollux & Philoſtratus emendati; ut & Lucianus.* Ἔρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν, διδάσκαλος. *diſcipuli apud Terentium.* ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδᾷν. *Lucianus emendatur. Joſephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ἔθιμον *quid. Lucianus duobus locis correctus.* κορύνη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Gloſſema ex Luciano ejectum. Plauti locus adverſus Palmerium confirmatus.*

PAg. 151. 61. Εἰρεσία τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὲ φημί] Ita dicere ſolebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, ceſſatores inclamitabant. Ariſtoph. ſaepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipſum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res ſapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῶν ὑποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι· *Nunc vero abibo.* nam jam antea abituriebat. deinde iſtud ὑμῶν non poteſt ſtare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἄνθρακας εὕρω] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσέ] Verſus *Euripidaeus*; quæ autem ſequuntur, αἰθόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro ſunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸς διαπρέπει ὡς τὸ πῦρ νυκτί, facetus ſcriptor ſenſum invertit, quaſi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter eſt, ſcripſit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, ſed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν, facetia & ingenii elegantia Syro noſtro digniſſima.

Pag. 154. 85. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pauſanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Πανὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐσχατιᾷ ſcilicet. Nam ἐσχατιὰ eſt χωρίον ὅρους ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθέρας pingebatur. *Juſtinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, conſtituit; ipſum Dei ſimulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα eſt) *amictum eſt, quo habitu nunc Romæ Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re eſt quod διφθέραν ſuam Pani dedicat. Haec igitur noſtra eſt de hoc loco ſententia. Clariſſ. autem *Menagius*, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum eſt, hominum amor, aliter cenſet, legique, ut audio, poſtulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum exiſtimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuiſſe dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita ſcripſit, uti audio, is ſit qui perſonas, διανοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, ſi rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum eſt. *Mihi ſic verum eſſe lubet.* ἰού, παπαὶ βόμβαξ.

Ibid. 96. Ὑπεροψία] Editi quidam habent ὑποψία, ſed eodem errore quo apud *Philoſtrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo ſtatim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπελάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

Ibid. 97. Ἐλέου βωμός] Hujus arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philoſtrat. in vita Pollucis Sophiſtæ, & Pauſan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλέῳ primi omnium aram ſacrarunt Athenienſes, ut ex illa luculentiſſima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικουρήσεται] In Cod. *Eraſmi* legebatur ἐπαρκέσεται, vertit enim *ſuppeditare.*

Ibid. 1. Ἐδῶν] Mſ. ἐδῶν.

Ibid. Μονήρης δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιαστικοὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχείτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχεῖν ſignificat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpiſſimus.

Pag. 156. 17. Ἐκποδὼν τῶν ἄλλων] Hic vero locus eſt, qui me, ſi quiſquam alius, torſit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici poteſt ἐκποδὼν τινὸς, ſed τινί; itaque pro ἐκποδὼν τῶν ἄλλων, mihi vehemens ſuſpicio eſt legendum ἑκὰς ὢν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtæ tantum, ſed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati teſtimonia paſſim. Neque tantum mortuos, ſed & ſepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολίᾳ] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἄνοσιος, εὔκολος, palam eſt legi debere δύσκολος. Et miror poſtremum editorem non vidiſſe. Emendes quoque licet *Philoſtrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φιλοτιμεῖσθαι τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττῃ καὶ ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat ſcilicet.

Ibid. 29. Βαπτίζοντα] Male in libris ſcriptis πίπτοντα.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum eſt. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & ſupra viſum eſt, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἔρανον αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ii mihi

hi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentiſſime fuerit a viro undiquaque doctiſſimo explicata in eruditis illis in *Theophraſt.* commentariis, p. 272. addam tantum ita eſſe exponendum *Philoſtrat.* p. 95. & 527. poſtremae editionis; ita etiam intelligendum eſſe locum *Dionis Chryſoſtomi* p. 116. Locos ipſos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium ſecutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati ſunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος ſimpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Ariſtoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐςι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *diſcipuli* pro actoribus. *Num immemores diſcipuli?* id eſt, num actores tui animo ſunt ita omiſſo, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es diſcipuli*, ποῦ τὰς φρένας ἔχεις; inde eſt etiam quod in comoedia Italica Doctor ſaepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per ſe ſolum pro *comoediam* vel *tragoediam* docere, (Latini enim uſurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quaſi diceret Gnathonides, ſe modo illa carmina didiciſſe, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde eſt quod & apud *Heſych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *ſaltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece eſt ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venuſtas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως ſic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixiſſe puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χορὸς συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venuſtiſſimum ſenſum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσελθὸν] *Eraſmi* codex habebat, καὶ γὰρ &c. ſcilicet διὰ παρενθέσεως.

Pag. 161. 87. Ἐξιέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres ſecutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ὁ ὑπερβὰς τοὺς ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certiſſime legendum eſt unica voce, ἐξεφήβων δύο ἔτη, id eſt, qui ex ephebis exceſſit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾷν] Non ſignificat inſultare, ſed avidius, cupidius, immodeſtiusque aliquid appetere. Ita *Themiſtius* oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾷν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔςαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *ſic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐρεχθεῖδι] Mendum eſt. legendum enim Αἰγηῗδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teſte *Harpocrat.* δῆμος ἐςὶ τῆς Αἰγηῗδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægeidis fuiſſe, Timonem Luciani laudat. Miror elapſum hoc fuiſſe diligentiæ clariſſimi viri *Joannis Meurſii* in libello de populis Atticæ, in quem infinitas correctiones congeſſit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωρικὸν] De aere rhetorico diligentiſſime *Harpocration* ex quo verbum de verbo tranſtulit *Suidas* quæ de hac voce habet. Legendi quoque Demoſthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφιλος] Joſephum bis emendo hujus verbi occaſione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Baſilienſi editione, & poſtrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatiſſima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ἰδεῖν. Locus eſt ita corruptus, ut niſi addatur haec vox ὀφείλας, a nemine ſanæ mentis verti poſſit. Initio quoque pro καὶ, legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότε μὴ παρόντος, ὀφείλοι ἰδεῖν ὄν. diligens Lector Joſephum adibit. Iſtud autem ὀφείλοι ἰδεῖν ὄν, verti ea ratione debet, quæ δεῖν εἶναι, & δόξαι τῇ βουλῇ, id eſt, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praeſtantibus ingeniis luberet aliquando tanti ſcriptoris emendationem ſuſcipere; ſymbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre poſſemus. Plura facere eſſet ſane perfacile, ſed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiæ bibliothecæ frui poſſent; *Nobis non licet eſſe tam beatis.*

Ibid. 18. Ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] Magnifice ſane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Ariſtoph.* Ceterum non poſſum hic praeterire Joſephi locum, in quo graviſſimum mendum eſt, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα eſt, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲ νέος ὢν ἡμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐπηρεισμένος, nullo aut ridiculo ſenſu. Nam iſtud ἐπηρεισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo eſt legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρεισμένος, id eſt, κατὰ τὸ φρονεῖν, κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia ſatis firmus nondum* eſt.

Pag. 163. 20. Βουλεὶ ἀμφοτέραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus eſt apud Heliodorum, ubi Cnemon caſus ſuos commemorat. eſt aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. cum addo, ſi vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiaſtes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἧττα φάρμακα πάσιν decretum eſt. ſic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐπήγαγεν ὄθματα δίφρου.

Sed quid hoc, quaeſo, ἐπήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρον? Davus profecto ſum, inquies, non Oedipus. Igitur ſic exiſtimato, illud δίφρον nulli rei eſſe; ſcripſerat enim *Callimachus* νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, ſed vox tantum explicanda, quæ nullibi, quod ſciam, reperitur, ὄθμα ſcilicet. eſt quidem apud *Heſychium* ὄθματα, ὄμματα πελιδνὰ (emenda & ſcribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Æolice ὄμματα ſunt;) ſed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil eſt aliud quam *motus*, vel *Aſſ-*

00079881

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 17 May, 2019